

Giới thiệu Tam Cô Nương Nhà Nông

Nếu bạn yêu thích thể loại điền văn thì truyện Tam Cô Nương Nhà Nông sẽ đúng như thể loại bạn muốn đọc. Kiếp này nàng còn nhớ mang máng về kiếp trước, nhưng còn rất mơ hồ.

Gia đình nhà chồng kiếp trước của nàng rất coi trọng đứa bé trong bụng nàng mà không bàn về sự sống của nàng khiến nàng ra đi mãi mãi về thế giới bên kia.

Nỗi đau trong lúc đó cũng không còn đau nữa, khi mở mắt lại nàng là đã con gái năm mười hai tuổi. Vẫn trong hoàn cảnh đó nhưng lần này nàng đã biết trước tương lai!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sống lại

Mang thai lần đầu sinh ra một bé gái, thì đặt tên là gì?

Con gái thì chúng ta cũng thương thôi, kêu Tiểu Đông đi.

Thai thứ hai là một bé gái, đặt tên gì đây?

Trời đất, tại sao lại là con gái nữa vậy? Từ giờ phải thay đổi không được sinh con gái nữa. Kêu Tiểu Cải đi.

Thai thứ ba lại là một bé gái, gọi là gì đây?

Sinh một lượt ba đứa con gái, còn ai thèm đặt tên cho cô! Người nhà thuận miệng kêu cô là “Tiểu Tam”, chữ “Tam” kia còn uốn lưỡi một chút, thành —— Tiểu Tam Nhi.

Dân quê đầu thập niên tám mươi, không ai cảm thấy cái tên này có vấn đề gì. Đến lúc ghi danh lên Tiểu học, thầy giáo nhìn vào tên tuổi Diêu Tiểu Tam mà nhủ mầy, tiện tay đổi luôn thành “Diêu Tam Tam”. Nghĩ lại chắc thầy giáo đã từng đọc qua văn chương của Thẩm Tòng Văn.

(*)Đông: yêu, thương; Cải: Thay đổi; Tiểu tam: Kẻ thứ ba (nữ) trong một mối quan hệ tình cảm.

Diêu Tam Tam lúc này đang nằm trên giường gỗ, hai tay nắm chặt khung gỗ bên giường, cố gắng chịu đựng từng cơn đau đớn như xé rách thân thể. Đây đã là cái thai thứ ba của cô, sao vẫn không thuận lợi như vậy!

Diêu Tam Tam bị người nhà làm chủ gả đến nhà họ Tống, người nhà mấy lần khuyên nhủ ép buộc, cô cũng đã đồng ý, bởi con trai nhà họ Tống là người thích hợp, cho lễ hỏi cũng nhiều, lễ hỏi này cũng đủ để nhà họ Diêu xây nhà.

Nhưng Diêu Tam Tam cũng giống mẹ cô, số mạng không tốt, hai thai đầu đều là con gái, cái thai này, nhà chồng đã sớm nhờ quan hệ để làm siêu âm, xác định là một đứa con trai. Nói theo ý chồng và cha mẹ chồng của cô, nếu vẫn là con gái, thì không cần ra đời nữa!

Bởi vì sinh nhiều, Diêu Tam Tam lo lắng hãi hùng, trốn tránh tránh chịu đựng qua mười tháng mang thai, đến lúc sắp sinh rồi, cũng không dám đi bệnh viện, bởi vì đã kiểm tra là con trai, người chồng vẫn tương đối coi trọng, đã âm thầm tìm một bà mụ ở trạm xá, lặng lẽ sinh ở nhà.

(*)Thời này đã có kế hoạch hóa gia đình, Tam Tam đã mang cái thai thứ ba, nếu bị phát hiện sẽ bị xử phạt nên phải trốn.

"Không được rồi. . . , bào thai của cô đây nằm không đúng vị trí, lúc khám thai không phát hiện sao?"

"Ôi dào, chị nó ơi, cô xem cả ngày trốn kế hoạch, làm sao dám đi khám thai! Tôi là nông dân, đâu có thể tốn tiền tốn bạc đi làm mấy cái chuyện khám thai đó."

"Đứa bé không hướng xuống, bị kẹt lại, mấy người xem nè, tiếp tục chảy nhiều máu như vậy thì cả người lớn lẫn đứa bé đều khó sống đó!"

"Vậy. . . . . Vậy phải làm sao? Nếu không, đưa đi bệnh viện xã đi!"

"Cái bộ dạng này, có đưa đi thì bệnh viện xã cũng không dám nhận, này phải đi bệnh viện Huyện, nhưng cũng không kịp đâu, chỉ sợ mới đi nửa đường đã không qua được, tôi thấy. . . . . Chỉ có thể lo giữ lấy một người."

Diêu Tam Tam yếu ớt nhắm mắt, nghe thấy bà mụ, chồng và mẹ chồng không ngừng đứng trước giường cô nói ra những tiếng chói tai.

"Giữ người lớn đi, dù sao sau này cũng có thể sinh nữa mà?" Bà mẹ nói.

"Giữ đứa bé." Là tiếng mẹ chồng. "Con trai, con đừng có hồ đồ đó, cái thai này đã kiểm tra, là bé trai, là gốc rễ của nhà họ Tống ta đó!"

Diêu Tam Tam từ từ mê man, rốt cuộc cô nghe được giọng nói của chồng mình truyền đến một cách rõ ràng:

"Giữ đứa bé!"

Số mạng. . . . . Gương mặt vàng vọt như sáp nến của Diêu Tam Tam nở ra nụ cười nhàn nhạt bị thương, buông lỏng đôi tay, dần dần rơi vào bóng tối vô biên.

Mèo Mạnh Mẽ

Diêu Tam Tam bị một tràng tiếng khóc đè nén đánh thức, cô từ từ mở mắt ra, bốn phía tối đen như mực, trời vẫn còn chưa sáng, tiếng nước nở nghẹn ngào của người phụ nữ kia hết sức quen thuộc, cổ gồng đờn, hình như không dám phát ra âm thanh.

"Con của mẹ, con trai của mẹ. . . . ."

Một giọng nam bên cạnh nhỏ nhỏ khuyên: "Đừng khóc nữa, bà nhỏ tiếng một chút, để cho người ta nghe thấy không tốt."

"Con ngoan của mẹ, con mở mắt ra nhìn mẹ một chút đi con. . . . ."

"Được rồi được rồi, không có nó, sau này lại sinh, bà nín khóc có được hay không? Còn sợ không đủ mất mặt hả?"

Diêu Tam Tam cố gắng mở to hai mắt, cảm giác được mình đang nằm trên giường, cô giật giật, liền cảm thấy xương hông và bả vai đau đớn, cô từ bỏ ý định muốn ngồi dậy, dứt khoát thả lỏng thân thể mà nằm im, bên tai nghe thấy người phụ nữ cách đó không xa vẫn đang khóc lóc đau thương, người đàn ông khuyên một lúc thì mất kiên nhẫn, mắng:

"Khóc, khóc, chỉ biết khóc, có giỏi sao không giữ được con trai cho tôi đi!"

Giọng nói của hai người này, Diêu Tam Tam đã nghe hàng ngàn hàng vạn lần rồi, nhưng lại trẻ trung hơn bình thường rất nhiều, trong lòng cô nghi hoặc, nhưng trong bóng tối hoàn toàn không thể thấy được gì. Cô lại thử giờ chân lên, đụng phải thân thể ấm áp của một người khác. Thân thể kia vừa bị chân cô đụng, liền lật người, lạng lẽ bò qua, len lén kề sát tai cô hỏi một câu:

"Tam Tam, em té còn đau không?"

Tiếng nói kia rất êm tai, âm ấm mềm nhũn, rất quen thuộc, cũng rất non trẻ, thoáng cái không dám xác định rốt cuộc là ai. Diêu Tam Tam không khỏi hỏi:

"Em? Té đâu?"

Người nọ giờ một tay ra, vuốt cái trán của cô, nói: "Đừng dọa chị sợ. Em quên rồi sao? Tối hôm qua em trở về cùng cha mẹ, cha lái xe đập bị ngã, em và mẹ cũng té không nhẹ. Em trai trong bụng mẹ mình. . . . . Không giữ được nữa."

Diêu Tam Tam đưa tay sờ sờ lên mặt người kia, ấm áp bóng loáng, Diêu Tam Tam nói: "Mở đèn lên đi chị."

Trong phòng chợt sáng lên ánh đèn lu mờ, Diêu Tam Tam vừa nhìn đã thấy một cái bóng đèn treo trên trần nhà, không sáng lắm, nhưng cũng đủ để thấy rõ cả căn phòng, đây là một gian nhà gạch đất, có một cái cửa sổ nhỏ nhỏ, lại bị ván gỗ bít chặt.

(*)Gạch đất: là gạch sống chỉ phơi khô, không được nung.

Ánh mắt Diêu Tam Tam rơi vào khuôn mặt đang quay về phía mình kia, quả nhiên là chị hai, chị hai hết sức trẻ tuổi.

Diêu Tam Tam đột nhiên ngồi dậy, liếc mắt nhìn đau, nhìn chăm chăm chị hai Diêu Tiểu Đông, mặt mày trắng trẻo, mái tóc đen mượt, cô và chị hai đều đang ngồi ở đầu giường, mà cuối giường là một cô gái khác đang yên lặng ngủ, ngủ thật hay giả vờ ngủ cô cũng không biết, nhưng cô biết, nhất định là chị ba Diêu Tiểu Cải của cô.

Diêu Tam Tam sững sờ một lúc lâu, hít sâu một hơi, mắt nhìn ra phòng ngoài. Phòng trong và phòng ngoài, cách nhau bởi một khung cửa ọp ẹp không có cánh cửa, treo một cái rèm vải hoa nhỏ hơi cũ màu đỏ thẫm.

Nếu vậy đang khóc ngoài phòng, chính là mẹ cô Trương Hồng Cúc rồi. Diêu Tam Tam kích động trong lòng, liền muốn nhảy xuống giường ra ngoài nhìn một chút, Diêu Tiểu Đông kéo cô lại, nhỏ giọng nói: "Em làm gì vậy? Đi ra ngoài lại chọc cha tức giận đó."

Nói đoạn, Diêu Tiểu Đông kéo sợi dây nhỏ ở đầu giường, lạch cạch một tiếng, trong phòng lại tối thui. Diêu Tiểu Đông nằm xuống rúc vào trong chăn, đưa tay đẩy đẩy Diêu Tam Tam.

"Mau nằm xuống, coi chừng lạnh lại bị cảm."

Diêu Tam Tam từ từ nằm vào ổ chăn, bả vai và xương hông đau đớn, nhắc nhở cho cô biết mình không phải đang nằm mơ. Diêu Tam Tam mở mắt, nhìn

chăm chăm vào bóng tối trống rỗng, dần dần nhớ lại chút chuyện lâu đời. Đúng là có một lần như vậy, mẹ cô mang thai hơn sáu tháng lại không giữ được mà đẻ non, nghe nói là một đứa con trai.

Nghĩ lại. Lúc ấy mẹ cô trốn hoạch hoá gia đình, ban ngày thì trốn Đông trốn Tây, núp ở nhà người thân thích, buổi tối có khi người ta không muốn cho ngủ lại, mới lặng lẽ chạy trở về. Sáng ngày đó, cô vốn là bị mẹ cô bắt đi để canh gác, sai vặt, buổi tối cha cô là Diêu Liên Phát rước họ trở lại, cô gầy nhỏ nên ngồi trên đòn đồng trước xe, mẹ cô ngồi ghế sau, dưới ánh trăng loang loáng, rõ ràng đang đi bình thường, lại không biết xe đạp bị làm sao, chột ngã xuống trên đường lớn nông thôn.

Diêu Tam Tam nhớ lại, khi đó cô mười hai tuổi, vẫn còn đang học lớp năm.

Sau khi mẹ cô sinh non không bao lâu, cha cô liền đưa mẹ cô đi vùng khác, dù phải xa xứ cũng muốn sinh con trai. Còn Diêu Tam Tam, học xong lớp năm thì không được học tiếp Trung học, Diêu Liên Phát để lại mấy mẫu ruộng cho ba chị em cô. Lúc đó chị hai mười sáu, chị ba mười lăm.

Còn may là cha cô chạy xe té, nếu là mẹ cô tự té xuống không giữ được thai con trai. . . . . Diêu Tam Tam thở dài. Nhà các cô không phải chỉ có ba, mà là bốn chị em. Không có mấy ai biết, nhà cô còn có một cô con gái thứ tư, Diêu Tiểu Tứ từ lúc sinh ra, đã bị giấu ở nhà bà ngoại cô cách hơn chục dặm mà nuôi.

Diêu Liên Phát thì không sinh con trai thì không nghỉ! Nhưng Diêu Tam Tam lại biết rất rõ, nhà các cô chỉ có bốn chị em, sẽ không thể có thêm em trai nữa.

Tiếng khóc đau xót của Trương Hồng Cúc mãi cho đến lúc sắc trời sáng rõ mới ngưng, bà lau nước mắt từ từ đi vào phòng trong, cởi giày, mặc nguyên cả áo mà nằm xuống chiếc giường gỗ đặt kê bức tường hướng nam.

"Ngủ chết hết rồi hà? Còn không mau đứng lên cho tao, tao nuôi tụi mày chỉ ăn hại chứ có ích lợi gì!"

Diêu Liên Phát giật rèm vải, chưa nói một câu đã mắng to. Chuyện tâm trạng không tốt thì lỗi con nhỏ ra trút giận này, cũng bình thường như cơm bữa ở nhà họ Diêu.

"Cha, con đã dậy." Diêu Tiểu Đông lên tiếng, Diêu Tiểu Cải ở cuối giường cũng ngồi dậy, vừa khoác áo, vừa nói: "Cha, con cũng dậy rồi."

Diêu Liên Phát cũng không thèm quan tâm tới hai người, chuyển lửa giận qua người Diêu Tam Tam: "Tam Tam, mày nghỉ học đi, giờ bộ dạng mày như vậy, mày trở về lo mẹ mày đi. Bữa nay tôi nói với thầy giáo một tiếng, kêu y phát cho cái bằng tốt nghiệp Tiểu học, dù sao mày cũng lớp năm rồi, không cho bằng tốt nghiệp, tiền tao tốn mấy năm nay không phải là mất trắng sao?"

Diêu Liên Phát chửi mắng xong rồi, ngay sau đó hai miếng cửa gỗ ở gian ngoài kêu lạch cạch một tiếng, chắc là đã đi ra ngoài!

Diêu Tiểu Đông bò dậy, xỏ giày đi tới trước giường Trương Hồng Cúc, hỏi: "Mẹ, mẹ có sao không? Mẹ muốn uống nước không?"

Trương Hồng Cúc chậm rãi lắc đầu một cái, không trả lời.

Diêu Tam Tam xuống giường, cô xoa xoa bên hông vẫn còn đau, hoạt động bả vai một chút, xác định xương không có bị thương, liền mở cửa đi ra ngoài. Nhà các cô không có hàng rào, mấy năm nay, tâm trí Diêu Liên Phát chỉ dùng vào việc trốn kế hoạch, sinh con trai, bên ngoài hai gian phòng gạch đất, là một mảnh đất trống khá rộng, phía tây có một cây cột gỗ, dựng lên một cái lán cỏ, cũng là nơi để các cô nhóm lửa nấu cơm.

Dưới ánh nắng sớm, Diêu Tam Tam xoay xoay rửa sạch nồi, đổ một gáo nước vào, nhóm lửa lên, ở nông thôn thì không bao giờ thiếu củi, củi nhà cô đốt đều là do ba chị em cô gom nhặt được, mà cái nồi nhỏ này cũng không cần bao nhiêu lửa, Diêu Tam Tam không dùng cả nhánh củi, chỉ xé chút rom rạ ra đốt, một gáo nước sôi rất nhanh, Diêu Tam Tam vào nhà tìm một vòng, tìm được mấy quả trứng gà trong một cái hũ ở chân tường, liền lấy năm trứng, đập thả vào trong nồi, nhỏ lửa nấu canh trứng.

Chị hai Diêu Tiểu Đông nói gót cô ra ngoài, thấy cô rửa nồi, liền lấy cái nồi sắt lớn gần đó rửa sạch, cho nước và một muôi gạo vào nồi, rồi ngồi xỏm bên cạnh mà nấu.

Diêu Tam Tam nấu canh trứng xong, vào nhà lục lọi một hồi, chỉ tìm được một gói hạt tiêu, trong nhà không có đường, đường trắng đường đỏ đều không có, Diêu Tam Tam lấy chày cán bột giã nhỏ hạt tiêu, tìm một cái chén sứ trắng lớn nhất, múc trứng rồi rắc chút tiêu, lại múc hai muôi nước, sau đó bung vào cho Trương Hồng Cúc.

"Mẹ, mẹ uống miếng nước đi."

Trương Hồng Cúc xoay mặt vào trong, khoát khoát tay, không còn hơi sức nói: "Không muốn uống."

"Mẹ, con làm canh trứng với tiêu đen cho mẹ đây, thân thể mẹ quan trọng hơn, mẹ cố ăn một miếng đi."

Phụ nữ địa phương ở cũ, đều ăn mấy thứ trứng gà, đường đỏ, hạt tiêu này. Trương Hồng Cúc nghe xong, chờ một lúc, mới chậm rãi ngồi dậy, nhận lấy cái chén trong tay Tam Tam, ăn một chút.

Trương Hồng Cúc uống thêm miếng nước, mới chén đưa cho Diêu Tam Tam, thở dài một hơi mà nói: "Tam Tam, giờ con cũng sắp học hết cấp rồi, nếu cha con đã nói vậy, con cũng đừng đi nữa, điều kiện chúng ta như vậy, một đứa con gái như con, dù sao cũng không lên cao được."

Chương 2: Ba chị em

Nghỉ học? kếp trước Diêu Tam Tam cũng chỉ học hết Tiểu học, khi ấy Tiểu học vẫn còn là năm năm, vốn năm sau cô sẽ lên Trung học, Diêu Liên Phát lại nhất định không cho cô học tiếp, chỉ là ——

Đã chết một lần, cô có nên lại để cho cha mẹ làm chủ? Mười hai tuổi, văn hóa Tiểu học, nghỉ học xong cô còn có thể được làm gì?

Diêu Tam Tam thật lâu không lên tiếng, cô còn mãi lo suy nghĩ một chút. Cô đưa đũa trong tay cho Trương Hồng Cúc, xoay người đi ra ngoài.

Trong lán cỏ, Diêu Tiểu Đông vẫn còn đang nấu nướng, Diêu Tam Tam tới ngồi xồm bên cạnh tiếp củi cho cô, Diêu Tiểu Đông đợi nấu sôi rồi nói:

"Tam tam, em cho thêm hai nhánh củi, nấu nhỏ lửa cho như cháo, chị đi lấy mớ bột ngô."

Diêu Tam Tam không đứng lên mà ngồi đẩy tiếp tục nấu, Diêu Tiểu Đông cầm gạo và muối, múc nửa gạo nước bước vào lán, nhanh chóng khuấy tan nửa muối bột ngô, rót vào trong nồi, rồi lại dùng muối khuấy đều một vòng.

"Chị hai, Tam Tam, em tìm cả buổi trời mới thấy chiếc vớ. Hai người nấu cơm rồi hả? Vậy em đi cho heo ăn!" chị ba từ trong nhà đi ra.

Thấy Diêu Tiểu Cãi ra tới, Diêu Tiểu Đông khuấy cháo trong nồi, nói: "Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì gấp, chị với Tam Tam ở đây nấu. Em tính rồi thì đi gánh thùng nước đi, nước trong vại sắp hết rồi."

Diêu Tiểu Cãi đứng bên bệ bếp ngáp một cái, vỗ vỗ mặt, sửa sang lại đầu tóc có chút rối, rồi cầm lấy đòn gánh và thùng sắt đi gánh nước. Nhà họ Diêu không có đào giếng, thật ra thì hàng xóm cũng có giếng, nhưng nước trong thôn có tính vôi, uống không tốt, nấu sôi lên còn lắng xuống cả tầng bột trắng dày. Bởi vậy nước dùng trong nhà đều phải tới giếng cũ ở đầu thôn gánh về, đi lại hơn một dặm đường, cũng không phải việc dễ dàng gì.

Nhưng dù là Diêu Tam Tam mới mười hai tuổi, thì gánh nước vẫn là chuyện thường xuyên, vóc dáng Diêu Tam Tam cũng coi như gầy nhỏ hơn so với bạn cùng tuổi, gánh đòn gánh lên, thùng nước coi như miễn cưỡng rồi được mặt đất, đi trên đường phải nghỉ một hai ba lần mới đem được hai thùng nước về tới nhà. Thời gian và tâm trí của cha mẹ đều dùng hết vào việc trốn kế hoạch hóa, sinh con trai, cái nhà này bình thường đều dựa vào ba chị em cô chống đỡ.

Cháo ngô trong nồi vừa chín tới, đây chính là điểm tâm sáng nay của cả nhà, lúc này đã qua đợt gieo trồng vụ xuân, còn chưa tới lúc gặt tiểu mạch, cũng không có làm việc gì nặng. Làm việc nặng mà nói, sáng ăn cháo ngô là không đủ, phải ăn thêm bánh rán.

Diêu Tiểu Đông dập tắt lửa, nhặt lại mấy nhánh củi rơi rớt, kêu Diêu Tam Tam:

"Tam Tam, em vớt mấy miếng dưa muối ra thái nhỏ đi."

Diêu Tam Tam đáp một tiếng, đi vào nhà, dựa vào trí nhớ mà dễ dàng tìm được một cái bình sứ cao chừng nửa người, mở nắp vải ra, thò tay vào lấy ra hai miếng dưa muối xù xì, cắn thận thái nhỏ, rồi đựng vào một cái chén sứ trắng.

Diêu Liên Phát đi ra ngoài vẫn chưa trở lại, không thể ăn cơm trước, Diêu Tiểu Đông sai Diêu Tam Tam xong, chính mình cũng xách một cái thùng nhỏ, múc nửa thùng nước, bằm nhỏ rau lang và rau dại, lại trộn thêm nửa gạo cám, quấy thành nửa thùng thức ăn cho heo, Ba chị em nhà họ Diêu có nuôi hai con heo, chuồng heo đặt ở trước lán cỏ, Diêu Tiểu Đông nhích tới vách chuồng, vắt và đổ thức ăn vào trong máng, lại thấy Diêu Liên Phát tay cầm ki hốt phân, vai kiêng xẻng, về mặt u ám đang đi tới.

Diêu Tam Tam thái xong dưa muối, vừa ra khỏi cửa, cũng đứng lúc nhìn thấy Diêu Liên Phát. Diêu Tam Tam nhìn sắc mặt sa sút tinh thần của Diêu Liên Phát, thì đoán Diêu Liên Phát nhất định đã mang cái thai chết non đi chôn rồi. Nghĩ tới tâm tình Diêu Liên Phát đang hết sức không tốt, nên Diêu Tam Tam không cũng lên tiếng, cô quay người lại, cầm cây chổi bên cạnh cửa lên, bắt đầu quét mảnh đất trống ngoài nhà.

Diêu Liên Phát cũng không thèm ngó tới ba đứa con gái, đi thẳng vào phòng, Diêu Tam Tam quét đến chỗ cửa sổ nhỏ bị ván gỗ bít kín, dùng chổi lại, liền nghe được Diêu Liên Phát cầm hận mắng:

"X Mụ nội nó, tôi nói đường lớn đang sống yên biển lặng mà làm cái quỷ gì tự nhiên ngã xuống! Tôi mới vừa trở lại xem, thì ra là thằng con thứ ba nhà họ Bảo xây nhà ở ven đường vầy một mảng cát lớn, khó trách sao tôi cảm thấy có thứ gì đó làm xe ngã. Tôi x bà nội nó, cái này là nhà nó hại tôi, nếu không phải tại nhà nó, sao có thể xảy ra này chuyện này? Đứa bé sao có thể không còn? Cái thù này tôi nhớ kỹ rồi, nhìn xem sớm muộn gì nó cũng không yên với ông đây!"

(*)X : Tiếng chửi bậy.

"Minh nhỏ tiếng một chút, chớ gào to. Tôi muốn giấu còn giấu không xong, sao mình còn muốn cùng nhà hấn gây chuyện? Nhà họ Bảo nhiều anh em, con

cháu lại càng đông, mình có thể làm gì được người ta?" là tiếng Trương Hồng Cúc.

"Hừ, có trách thì trách cái bụng cô không có tiền đồ nên tôi mới bị người ta qua mặt, nếu ba đứa kia đều là con trai, sao tôi có thể thua kém người ta? Có đứa nào dám trêu vào tôi, tôi liền giết sạch cả nhà nó!"

Trương Hồng Cúc không nói gì, dường như nghĩ tới cái thai con trai vừa sinh non, bắt đầu nhỏ giọng nức nở. Điều Liên Phát chán nản mắng thêm mấy tiếng, giống như nếu ông ta có ba đứa con trai, thì đó sẽ là ba lực sĩ kim cương vô địch, ít nhất cũng có thể xưng bá cả thôn.

Điều Tiểu Cái gánh hai thùng nước về tới, Điều Tam Tam để chổi xuống, đi qua phụ Điều Tiểu Cái đổ nước vào trong vại. Lúc này ở phía đông mặt trời đã nhô cao, Điều Tiểu Đông cho heo ăn xong, ba chị em mới tự mình chải đầu rửa mặt. Sửa soạn rồi, Điều Tiểu Đông mới lấy một chồng chén ra mức cháo, Điều Tam Tam bung chén vào nhà, sắp đũa lên, Điều Tiểu Cái nhìn nhìn chị hai, hắt cằm về phía nhà trong, Điều Tiểu Đông do dự một chút, mới gọi Điều Liên Phát:

"Cha ơi, ăn cơm."

"Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, tao nuôi dưỡng mấy thứ ăn hại như tụi mày có ích lợi gì!" Điều Liên Phát tâm trạng không tốt, bỗng nhiên nổi cáu lên, "Em trai mày không còn, chuyện lớn như vậy mà tụi mày còn có tâm trạng ăn, đồ thứ vô dụng bất hiếu, đi chết hết đi!"

Điều Tiểu Đông yên lặng để đũa xuống, xoay người ra khỏi phòng, cô vừa đi, Điều Tiểu Cái và Điều Tam Tam cũng liền đi theo. Ba chị em đứng bên cạnh chuồng heo, Điều Tam Tam liếc nhìn Điều Tiểu Đông, thấy cô cúi đầu, nhưng lại không khóc, mới nói:

"Chị hai, hôm nay em làm cái gì đây?"

"Em? Em lo đi học trước đi, cho dù không học nữa, cũng phải nói với thầy giáo một tiếng. Đói bụng. .... Lúc đi em lén bỏ bánh rán vào trong giỏ xách đi." Điều Tiểu Đông nói xong mới kêu Điều Tiểu Cái, "Tiểu Cái, em theo chị đi làm cỏ trong ruộng đậu phộng đi, nhân tiện kiểm cỏ heo luôn."

Điều Tam Tam sững sờ do dự một chút. Trong lòng cô vẫn còn đang suy nghĩ, chuyện học, rốt cuộc có nên học lên nữa hay không? Về sau cô nên làm cái gì đây? Bây giờ cách thời điểm tốt nghiệp Tiểu học không xa, lên Trung học, cha cô nhất định không đồng ý, nên tính sao đây?

Điều Tiểu Đông thấy cô ngẩn ngơ, còn tưởng rằng cô không dám đi vào nhà, liền tự mình vào trong nhà lấy giỏ xách, nhìn rèm cửa phòng trong không có động tĩnh, mới lặng lẽ lấy một cái bánh rán ra từ trong rổ, cuộn lại nhét vào trong giỏ xách

"Cho em." Điều Tiểu Đông quàng cái giỏ xách quân dụng màu vàng lên vai Điều Tam Tam, nhỏ giọng nói: "Chị để bánh rán ở trong, nhưng mà không có cuốn dưa muối."

Điều Tam Tam đứng yên không nhúc nhích, nhưng Điều Tiểu Đông cũng không chú ý cô nữa, cầm lấy dụng cụ đi cùng Điều Tiểu Cái, lúc gần đi còn thúc giục Điều Tam Tam một câu:

"Đi nhanh lên! Buổi trưa tan học trở về thì ném cho heo một mớ cỏ non trước."

****Diễn đàn Lê Quý Đôn****

Điều Tam Tam cầm giỏ xách, đi một chút lại ngừng một chút, lết chậm rì về cửa thôn ở hướng nam. Trường Tiểu học nằm ở hướng nam, xoay mặt về hướng Bắc, bên ngoài trường học là những khoảnh ruộng rộng lớn. Cô nhớ thời Tiểu học, thời gian đi học muộn, dường như là đến tám giờ mới bắt đầu, nhà ở nông thôn, Thầy giáo cũng cầm một chân trong ruộng, sáng dậy sớm đi làm chút việc nhà nông rồi mới tới. Học sinh lớp lớn cũng như vậy, làm việc nhà nông, nuôi heo nuôi chó, dọn dẹp nhà cửa, dậy rất sớm, trời chưa sáng đã rời giường, nhưng đến khi tới được trường cũng đã muộn một thời gian.

Điều Tam Tam nhìn cánh cổng trường học xa xa, còn chưa mở cửa đã có mấy đứa trẻ tới sớm đang chờ. Lòng Điều Tam Tam còn đang tư lự, chưa có quyết định dứt khoát, cô quay người lại, men theo hàng rào trường học mà đi về hướng nam, đi xuyên qua một đoạn đường nhỏ ven ruộng, tới chỗ mấy ngôi mộ.

Một vùng mồ mả lớn, cũng không biết là của nhà ai, mấy chục ngôi mộ chen chúc nhau, ở giữa có hai gốc cây lớn, một cây lê đường, một cây liễu, nghe người ta nói đều là tự mọc. Cả hai cây đều hết sức to lớn, thân cây thấp lùn, chạc cây rất nhiều, dù không biết leo cây, cũng có thể bò lên được. Thuở nhỏ đến trường, sau khi tan học rảnh rỗi, thường chạy đến đây chơi, trên mấy chạc cây treo đầy trẻ con. Trẻ con nông thôn hoang dã, đâu ai để ý có mộ hay không mộ, chơi vui là được.

Điều Tam Tam bò lên cành cây lê đường hay ngồi trước kia. Mặt trời mọc rồi, ánh sáng chói mắt xuyên thấu cành lá, loang lổ chiếu rọi lên người cô. Điều Tam Tam sờ sờ vỏ cây xù xì, xoay về phía mặt trời mà nhìn tay mình, nhỏ, gầy, gầy, nhưng da lại mềm mại co dãn, đó là đôi tay của một bé gái. Đôi tay này có thể làm rất nhiều chuyện.

Ở trong nhà này, Điều Tam Tam vẫn luôn tồn tại như không khí, lặng lẽ làm việc, lặng lẽ lớn lên, lặng lẽ bị coi nhẹ, bị hy sinh, bắt đầu là vì em trai hư ảo, về sau nữa, vì để cho chị hai kén rể tới nhà, vì giúp cho nhà có tiền xây phòng, vì. ....

Điều Tam Tam còn nhớ, lúc học lớp bốn, có một lần cha đến trường tìm cô có việc, không ngờ đến con mình học lớp mấy cũng không biết. Sau này gả cho người ta, không phải lại trở thành vật hi sinh cho nhà chồng và người chồng chung sống bao năm ư?.

Trời cao cho cô cơ hội được sống một lần nữa, cô rốt cuộc nên sống như thế nào đây? Không chỉ riêng cô, còn có chị hai, chị ba, còn có em gái, còn cái nhà này, rốt cuộc cô nên làm gì đây?

"Ai, con nhóc này, chạy tới đây làm cái gì vậy?"

Chợt một giọng nói vang lên, dọa Điều Tam Tam sợ hết hồn, vội vàng quay đầu xuống nhìn, dưới gốc cây là một ông lão đất mảy con dê, đang ngẩng đầu nhìn cô. Trong nghĩa địa cỏ dại mọc thành bụi, xem ra là muốn thả dê.

"Một nhóc con, chạy vào nghĩa địa ngồi mà không sợ. Chắc con trốn học phải không?" Ông lão nhìn cái giỏ xách vàng cô nhét dưới tầng cây, nói: "Trẻ con đứa nào cũng vậy, lúc được học thì không chịu học hành cho đàng hoàng, tới lúc muốn học thì đã không được nữa rồi, con là con cái nhà ai?"

Điều Tam Tam không dám trả lời, vội vàng nhảy xuống, nhặt giỏ xách lên. Cô lại men theo hàng rào trường học chạy đi mất, chạy đến cổng trường thì dừng chân.

Đi một bước, tính một bước! Cô bây giờ là học sinh Tiểu học, không thể trốn học như vậy, Điều Tam Tam nghĩ xong, đẩy cửa bước vào.

Thầy giáo Cao đang ở trong lớp, nhìn thấy Điều Tam Tam, đặt sách giáo khoa lên bục giảng, cầm viên phấn lên, hỏi cô: "Điều Tam Tam, sao hôm nay con vắng muộn? Làm cái gì mà tới tận giờ này mới đến?"

Điều Tam Tam cúi đầu, không biết nên trả lời thế nào. Thân hình gầy gò kia cũng là một loại sách lược, thầy giáo thấy cô cúi đầu im lặng, trong lòng cũng hiểu rõ, trẻ con nông thôn, mà nhất là con nhà họ Điều, luôn có những chuyện khó xử, mới buông miệng nói:

"Vào đi, sau này đừng có tới trễ nữa !"

Điều Tam Tam vội vàng bước vào lớp, lớp học có ba dãy bàn dựng thẳng hàng, ở giữa có hai lối đi, Điều Tam Tam vừa tính đi tới một dãy bàn bên phía bắc, thì bên dãy kê tường phía nam có người vỗ bàn nhẹ nhẹ, nhỏ giọng gọi cô:

"Này, vắng đầu rồi hả?"

Điều Tam Tam cúi đầu, nhìn lướt qua chỗ ngồi kia, quả nhiên là trống không, Điều Tam Tam vội chạy qua ngồi, cô nhìn cô bé ngồi cùng bàn một cái, là Điều Linh Đề, một cô bé trong dòng họ, gương mặt tròn xoe cười híp mắt vẫn quen thuộc như cũ..

Thầy Cao đã giảng tiếp bài của ông rồi. Điều Tam Tam nhớ thầy Cao dạy cô môn ngữ văn, liền mở giỏ xách lôi cuốn sách giáo khoa ngữ văn ra. Cô chợt thấy một cái bánh rán vàng óng, đó là bánh rán của chị hai, lúc này đang tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Cô còn chưa ăn com nữa! Điều Tam Tam sờ bụng một cái, tự cười với mình, hoạt động mạnh một lúc cũng tốt, ánh mặt trời ngoài cửa sổ thật rực rỡ nhỉ! Cô lấy sách ra, nghiêm túc nghe giảng bài.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bà điều

Điều Tam Tam vốn đến muộn, qua hơn hai tiết học, đã đến giữa trưa. Tan học, Điều Tam Tam ra khỏi cổng trường, vừa nhắm hướng nhà mình mà bước, vừa lấy bánh rán ra ăn. Theo tình hình buổi sáng, buổi trưa sợ chưa chắc có com ăn, hoặc là nói có com cũng không được ăn, cô đói bụng tới trưa rồi, ăn lót bụng trước rồi nói.

Nông thôn hẻo lánh đầu thập niên 90, cũng đã bắt đầu có biểu hiện chênh lệch giàu nghèo. Nhà giàu nhất trong thôn đã có hành lang lớn, ngôi đỏ gạch đỏ, tường vôi thật cao, cổng lớn sơn đỏ bóng loáng. Kém hơn thì nhà ngói thấp lùn, tường vôi đá xám. Còn lại, là kiểu nhà của Dư Tam Tam, nhà gạch đất hai gian, nóc nhà lợp cỏ tranh, cỏ tranh lâu năm rách nát, bị mưa dột nên đắp lên mấy miếng ngói xám, ngay cả một cái hàng rào cũng không có, thành ra nhìn dờ dờ ương ương.

Giữa thôn là một con đường đất, trời nắng thì bụi đất mịt mù, trời mưa thì đọng nước, lầy lội bùn nhão, đường chính đã thế, trong ngõ nhỏ thì trái một đồng phân, phải một đồng cỏ khô, nước bắn đọng khắp nơi, nhìn tới đâu cũng có thể phân và nước tiểu súc vật. Dù Điều Tam Tam là trong hoàn cảnh này mà lớn lên, nhưng quay ngược trở lại hơn hai mươi năm trước, vẫn không tránh được than thở.

Điều Tam Tam ăn sạch cái bánh trên đường đi.

Đi thẳng về nhà, từ xa đã nghe được tiếng nói chuyện trong nhà cô, giọng nói kia cũng không phải là lớn, nhưng lại vang vang, rất có sức xuyên thấu, Điều Tam Tam dừng chân bên ngoài nhà, nghĩ một chút cũng đã đoán được ai tới.

Muốn hỏi mấy chị em nhà họ Điều có tên tuổi sáng tạo như vậy là nhờ ai, thì không phải cha mẹ cô, mà là bà nội. Theo tập tục địa phương, trẻ con sinh ra ba ngày, thì ông nội bà nội sẽ đặt tên cho. Bà Điều có ba người con trai, và một con gái út. Điều Liên Phát là con cả, nên Điều Tiểu Đông cũng chính là đứa cháu đầu tiên của nhà họ Điều, nhưng bởi cô là con gái, vừa sinh ra đã không được bà Điều chào đón, đến khi lần lượt sinh thêm ba đứa con gái nữa, con dâu Trương Hồng Cúc cũng hoàn toàn bị bà Điều phán cho cái tội nặng nề.

"Muốn tôi nói nhỏ nhẹ với cô sao được? Y hết miếng đất bạc màu, trồng tôi trồng lui, cuối cùng cũng không có thu hoạch tốt, cô nói cô khó khăn lắm mới mang được đứa con trai, vậy thì tôi biết bao nhiêu, nửa đường lại xảy ra chuyện này, không phải tôi muốn nói cô chứ, hai vợ chồng thẳng cả nhà cô, thật đúng là không có tiền đồ, cô nói coi thẳng cả nó tới tuổi này rồi, ngay cả một đứa con nối dõi cũng không có, cô nói coi một đứa cháu trai đang tốt đẹp, tự nhiên hư mất, làm cho lòng tôi đau buồn khó chịu biết bao nhiêu!"

Điều lão nãi bày ra về tiếc hận oán trách, ngay sau đó trong nhà lại truyền ra giọng nói của một người đàn bà trẻ tuổi.

"Mẹ, xem người kia, đừng nói nữa mà... mẹ đau lòng, không phải chị hai đây còn đau hơn sao? Không còn cách nào khác, chị ấy cũng không muốn như vậy đâu. Đều là do số mạng, mạng bạc không có phúc được con trai, cố ép buộc cũng vô ích. Mẹ đừng trách chị hai nữa, làm lòng chị chua xót đau khổ."

Điều Tam Tam đã hiểu, đây là thím ba! Trong ba anh em nhà họ Điều, người thứ hai có ba con trai, người thứ ba có một trai một gái, thím ba vóc người xinh đẹp, lại bẻm mép lắm, bình thường cũng luôn kiêu ngạo, luôn tự cảm thấy mình là người phụ nữ toàn vẹn, tốt hơn hai người chị dâu kia nhiều! Bởi vì biết ăn nói, quen được dịp khoe mẽ, nên cũng được bà nội yêu thích nhất..

Điều Tam Tam không nghe thấy mẹ cô nói chuyện, chắc là... đang khóc đi! Kiếp trước từ nhỏ đến lớn, thấy mẹ cô bởi vì chỉ sinh bốn đứa con gái mà số khổ bị đánh bị mắng, Điều Tam tam chỉ cảm thấy mẹ cô đáng thương, lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời, sợ chọc người lớn tức giận. Nhưng lúc này cô nghe vậy chỉ thấy tức cảnh hông, người đáng thương phải có chỗ đáng giận, chính mình có miệng, có tay, có chân, có sao cứ phải im hơi lặng tiếng để cho người ta mắng nhiếc?

Trên đầu chữ nhân là một cây đao, giống như cô đời trước, nhường cái này nhịn cái kia, chuyện gì cũng cố sức chịu đựng, nhẫn nhịn, kết quả thế nào? Có ai nhẫn nhịn cô?

(*) Chữ nhân 忍: Được ghép từ hai chữ, chữ trên là đao (con đao), chữ dưới là tâm (con tim)

Điều Tam tam đẩy cửa thật mạnh, có ý tạo ra âm thanh lớn, hai miếng ván cửa rầm một tiếng đập vào tường, cô vén rèm vài bước vào phòng.

Hai người kia dường như bị tiếng cửa đập mạnh làm giật mình, ngẩng đầu lên, thấy là Điều Tam Tam, lập tức không có vẻ mặt tốt, Điều lão nãi quay qua trách mắng Điều Tam Tam:

"Làm cái gì gấp gáp vậy? Mày làm tao giật mình! Con nhỏ không có chừng mực này, mày nhìn Hồng Hà người ta coi, người ta làm cái gì cũng nhẹ nhàng thùy mị, mày nhìn lại mày, thô kệch ầu ẩu, mười mấy tuổi đầu, nên có chút dáng vẻ con gái đi."

Hồng Hà là con gái của thím ba, nhỏ hơn Điều Tam Tam hai tuổi, cũng giống hệt thím ba, còn nhỏ tuổi nhưng nhanh nhẹn nhanh mép, miệng ngọt như mía lùi, cũng coi như là cháu gái duy nhất khiến bà nội vui vẻ. Dĩ nhiên, cuối cùng cũng kém mấy đứa cháu trai!

* [Haiz, edit cái chương này thiệt nhức đầu, mình xin giải thích chỗ này một chút, Tam Tam gọi bà mình là 'nãi' thì mình dịch thành bà nội được, nhưng đến lời của tác giả gọi là 'Điều lão nãi', mình mà dịch bà nội Điều hoặc bà Điều thì thấy kì kì, lời của tg thì không thể gọi là nội được, mà bà lão này cũng chẳng có hiền lành gì, phải gọi ra như người xa lạ mới hợp, nên cứ là lời của tác giả mình sẽ để nguyên là 'Điều lão nãi' nha.

Cũng nói thêm cho các bạn rõ, là Điều lão nãi có 3 con trai: con cả là cha Điều Tam Tam nhà có bốn đứa con gái; con thứ hai sinh được ba đứa con trai; con thứ ba sinh một trai một gái. Tác giả không nêu tên vợ chồng hai người chú của Tam Tam, nên giống như vừa nói, lời Tam Tam mình sẽ cho gọi chú thím, nhưng đến lời tác giả thì hai người chú này mình sẽ để 'Điều lão nhị', 'Điều lão Tam'. Vợ hai người này sẽ là 'vợ Điều lão nhị', 'vợ Điều lão tam'.

Mấy cái vụ xưng hô này rắc rối quá, mấy bạn chịu khó đọc mấy từ này giùm nha.]

"Ô, bà nội, thím ba, hai người tới chơi sao? Con không biết a!" Điều Tam Tam ra về không hay biết, "Con mới vừa tan học, vội vã chạy về nhà, đã làm ầu rồi. Thím ba, tan học rồi thím không cần về nhà nấu cơm sao?"

"Con xem đó, thím với nội con còn không phải là tới thăm mẹ con sao! Quan tâm trò chuyện với mẹ con, cũng tan học rồi, thím phải nhanh nhanh về nhà nấu cơm đây." Xong quay qua mẹ chồng mà nói: "Mẹ, mình trở về đi thôi, Hồng Hà với Trụ từ tan học, không thể để hai đứa ăn cơm trễ được."

Điều Tam Tam làm về mặt quan tâm nói: "Thím ba, chắc thím phải đi gấp mới kịp, Hồng Hà chắc về đến nhà rồi, nhưng mà Trụ từ chỉ sợ không về được, Con tan học đi qua lớp một, nhìn thấy thầy giáo đang mắng nó dần dần trì trệ, dần còn hơn heo, ngu xuẩn ăn bánh rán không biết cầm. Nhìn tình hình chắc muốn bắt nó ở lại làm bài tập rồi. Nếu nó không về nhà được, thím không phải nên đi đưa cơm sao?"

Ăn bánh rán không biết cầm, là một câu tục ngữ mà người nông dân dùng để giễu cợt người ngu xuẩn, bánh rán phải cuốn thành cuộn mà ăn, nghe nói có người ngốc, hai tay cầm bánh mà cắn ăn, ngốc đến mức không biết đổi tay, cắn trúng cả tay.

Điều Tam Tam thật ra thì cũng chỉ thuận miệng mà nói vậy thôi, chứ cô cũng không nhìn thấy. Nhưng Điều Tiểu Trụ đó đầu óc tắc nghẽn như nhồi gỗ, nói danh không thông suốt, tính tình lại vừa lười vừa xảo quyệt, thật sự cũng là đứa tệ nhất lớp, có ngày nào mà thầy giáo không mắng hăm mấy câu?

Vợ Điều lão tam nghe vậy, hơi cười mỉa nói: "Gi chứ, Trụ từ không phải là còn nhỏ sao! Nó lớn hơn một chút, hiểu biết hơn chút là học giỏi thôi. —— Mẹ, mình về đi thôi! Đại tẩu vẫn ổn, mình cũng yên tâm."

"Còn ông thầy kia nữa, thẳng bé nhỏ như vậy, học cái gì được? Mới bây lớn đâu?" Điều lão nãi nghe nói cháu trai mình không tốt, liền tức giận càu nhàu,

"Bảy tám tuổi chó cũng ngại, bé trai bảy lớn, là lúc đang ham chơi nhất, Trự từ cũng đâu phải gốc, nó chỉ la ham chơi không lo học thôi."

Nghe giọng điệu kia, thì hình như ham chơi không chăm chỉ là một loại vinh quang. Điều Tam Tam cũng không bắt bẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười.

"Mẹ, người xem nội và thím ba con còn tới thăm mẹ nè, bên ngoài người ta nói bà nội thiên vị, coi thường nhà chúng ta, bọn họ là đệ chuyện nói bừa đó." Điều Tam Tam cười cười nói, "Bà nội của con là dạng người gì chứ? Sao có thể ghét đứa con lớn nhất của mình? Ngay cả con trai mình mà cũng chán ghét coi thường, thì còn gì đạo lý làm người nữa."

Điều Tam Tam nói xong khoác tay Điều lão nãi, dáng vẻ thân mật, trong miệng lại nói: "Nội của con sao có thể già mà hồ đồ không theo đạo lý? Đúng không, nội?"

Đời trước Điều Tam Tam đại khái cũng chưa từng gần gũi với nội cô như thế, cô chợt tới gần Điều lão nãi như vậy, còn thân mật kéo tay bà, lời nói ra lại vừa vận trách móc bà ta, làm Điều lão nãi khó chịu nghẹn một hơi, rồi lại không tìm đâu ra lí do để phát giận, mặt già lạnh lẽo.

Điều Tam Tam vòng vèo mắng người như vậy, bà cũng không thể lên tiếng nhận tội chứ? Chẳng lẽ bà còn đi nói, đúng, tao chính là già mà hồ đồ, không theo đạo lý, đúng không?

Lưng Điều lão nãi cứng ngắc, làm như trên tay Điều Tam Tam có gai nhọn, vội vàng đẩy tay cô ra, xụ mặt bới móc quả mướp: "Con nhỏ này, về tới nhà không lo đi nấu cơm, chỗ người lớn nói chuyện, mày chạy tới dính vào làm cái gì? Mười mấy tuổi đầu rồi, càng lớn càng hết xài."

"Trong rổ có bánh rán, trong nồi có sắn cháo, không cần nấu cơm đâu." Điều Tam Tam lại cố ý ngang nhiên xông qua kéo Điều lão nãi, "Nội ơi người xem, còn không phải tại nhà con nghèo quá sao, bánh khoai cháo ngô, cũng không có gì để mẹ con bồi bổ thân thể. Nội và thím ba hai người tới thăm mẹ con, chắc là có đem gì đó tới? Bây giờ con vừa vận lấy làm bữa trưa. Con đã nói, ai lại không biết bà nội con có lòng dạ tốt, sao có thể tới thăm người mà hai tay trống không được?"

"Thăm người" ở địa phương ý chỉ thăm bệnh nhân, thăm bệnh nhân dĩ nhiên phải mang theo chút đồ. Chỉ là, Điều lão nãi sao có thể mang một hộp cơm nào tới cho Trương Hồng Cúc? Bị Điều Tam Tam chặn họng như vậy, thiếu chút nữa đã buột miệng mắng ra, nhưng Điều Tam Tam còn đang thân thiết kéo tay bà ta, lời nói cũng khéo léo không thể bắt bẻ, làm bà ta nghẹn một bụng, ngoài miệng lại không thể phát tác được.

"Tao đó hả, cũng chỉ mới nghe cha mày nói chuyện này sáng nay, tao sao còn nghĩ được đem cái gì tới? Lại nói là người trong nhà, không phải cũng chỉ tới nhìn chút thôi sao?"

"Phải đó phải đó, tại thím quá lo lắng, vội vàng tới xem một chút, người một nhà thì cần chi mang đồ tới? Con bé này cũng thật là khách sáo." Vợ Điều lão tam miệng nói vậy, trong bụng lại hung hăng nghĩ, cái con nhỏ ít nói này, trở nên nhanh miệng như vậy từ lúc nào chứ? Từng câu từng chữ làm người ta phát ghen.

"Cũng đúng ha." Điều Tam Tam ngây thơ gãi đầu, nói, "Vậy người một nhà không nói lời hai nhà, nhà con ngay cả dưa muối còn không đủ ăn, thím ba, con không khách sáo với người nữa, con qua vườn thím cắt mấy dao rau hẹ ăn, được không?"

Vợ Điều lão tam thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi, không thể làm gì khác hơn là nói: "Rau hẹ trong vườn thím cũng không còn bao nhiêu, mới cắt xong còn chưa có dài được đâu, con có muốn cắt cũng phải chờ một thời gian."

"Không vội, con đợi nó dài ra rồi lại cắt." Điều Tam Tam sáng khoái mà đồng ý một tiếng, liền làm bộ muốn tiễn hai người đi ra ngoài. Ra khỏi cửa nhà, Điều Tam Tam chợt nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, nói một câu:

"Đúng rồi, bà nội, thím ba, hai người sau này đừng ở trước mặt mẹ con mà nói cái gì số mạng hay không số mạng, ngày sau đường còn dài lắm, ai biết trước được số mạng ai? Sinh ra con trai mà dạy dỗ không được, đánh cha mắng mẹ nó thì thôi khỏi đi, mẹ con sinh mấy đứa con gái tại con thì sao? Chúng con cũng không nhờ người khác nuôi sống, vậy không tới phiền người khác tới lo ngại gìum chứ?"

"Mày. . . . con quý nhỏ mày muốn chết hả, mày lấy tư cách gì lên tiếng? Mẹ mày sinh ra một đống con gái tại mày, còn không cho người ta nói hả?" Điều lão nãi rút cuộc cũng đổi sắc mặt.

"Bà nội, con là cháu nội trong nhà, con chỉ là nghĩ sao nói vậy thôi. Nhà cô nhỏ cũng sinh hai bé gái, vậy chẳng lẽ mạng cô nhỏ cũng là mạng xấu sao? Sẽ phải để yên cho người ta xem thường sao? Nếu để cô nhỏ biết có người coi thường hai con gái của cô, chắc cô cũng sẽ đau lòng rơi nước mắt phải không?"

Điều Tam Tam nói một câu đâm trúng chỗ đau của Điều lão nãi, rồi xoay người đi nhóm lửa nấu cơm, chị hai chị ba buổi sáng chưa ăn cơm đã đi xuống ruộng rồi, cô phải nhanh nhanh nấu cơm, không có rảnh mà để ý hai người đáng ghét kia. Cha cô còn chưa về, chắc ba chị em cũng có thể an ổn ăn bữa cơm.

Bên cạnh chuồng heo nhà họ Điều có trồng một dây bí đỏ, dây bí kia vô cùng tươi tốt, dựa trên tường đá mà bò lên nóc chuồng heo. Điều Tam Tam đi vòng quanh chuồng heo nhìn một chút, lá xanh mướt dày, không thể thấy được phía trên có kết trái hay không, cô giẫm chân lên tầng đá nhô ra của chuồng heo, nhanh nhẹn trèo lên.

Trẻ con nông thôn, dù có là con gái thì leo cây hay trèo tường cũng đều là chuyện nhỏ.

Điều Tam Tam vén đám lá xanh tươi, tìm được một quả bí đỏ lớn, liền hái xuống, thấy có mấy đóa hoa nhỏ, liền nắm lấy mấy đóa hoa đực không kết quả, lấy phần hoa bôi lên nhụy hoa cái, như vậy qua một thời gian liền có thể kết quả rồi.

Điều Tam Tam đem quả bí xuống rửa sạch, cắt nửa quả, cắt thành miếng nhỏ, cho vào nồi xào sơ một chút, thêm chút nước, đợi nước sôi rồi lại khuấy thêm bột mì vào, nấu thành một chén canh, bung vào cho Trương Hồng Cúc.

"Mẹ, mẹ ngồi đây ăn miếng canh đi."

Trương Hồng Cúc có lẽ vừa bị mẹ chồng và em dâu chế giễu đã kích, bộ dáng ỉu xìu, không còn hơi sức mà nằm đó, Điều Tam Tam cũng không khuyên nữa, đặt chén canh lên ghế ngồi cạnh đầu giường, nói:

"Mẹ, con đặt canh ở đây, mẹ ăn đi, đừng để nguội."

Điều Tam Tam cắt nhỏ số bí còn dư, cho thêm mấy quả ớt băm nhỏ, vừa xào, vừa thuận tay hâm nóng nồi cháo ngô buổi sáng chưa ăn. Bí đỏ rất nhanh đã chín, lúc Điều Tam Tam bung đĩa bí xào xanh đỏ đan xen lên bàn thì Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cải vẫn chưa trở lại, nhưng Điều Liên Phát thì đã về trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Dựa vào chính mình

Điều Tam Tam mới vừa xào xong bí đỏ, hâm nóng cháo còn dư, Điều Liên Phát đã trở lại. Điều Liên Phát liếc nhìn Điều Tam Tam một cái, hỏi: "Hai chị mày đâu?"

"Hai chị nói đi nhỏ cỏ ruộng đậu phộng, còn chưa có về." Điều Tam Tam đáp lời, cô đặt bí xào lên bàn, cũng không kêu Điều Liên Phát ăn cơm, tránh cho ông không có tâm trạng ăn lại muốn mắng chửi, sợ Điều Liên Phát hỏi đã thừa chuyện nghỉ học với thầy giáo chưa, cô còn chưa có tính toán xong, liền cuốn một cái bánh rán, lặng lẽ rời khỏi nhà.

Điều Tam Tam vội vã chạy vào lớp học, ngồi xuống không lâu, thầy Lưu dạy toán đã tiến vào, bắt đầu phát vở bài tập, phát đến Điều Linh Đề ngồi cạnh cô thì nặng nề ném vở bài tập đến trước mặt cô nàng, nói:

"Điều Linh Đề, tổng cộng có bốn đề, em lại có thể làm sai cả bốn, em rốt cuộc có đem đầu óc theo đi học không?"

Điều Linh Đề bị dạy dỗ rụt đầu, chờ thầy giáo vừa rời bước, liền vội vàng lại gần Điều Tam Tam, nhỏ giọng nói: "Tam Tam, cho tôi nhìn bài tập của bạn một chút đi."

Thôn nhỏ, trường học nhỏ, lớp năm này, tổng cộng có hai mươi học sinh, trong đó chỉ có bảy nữ sinh, con gái hoặc là không có đi học, hoặc là đã sớm nghỉ nửa đường. Điều kiện gia đình Điều Linh Đề hơi tốt một chút, nghe nói cha cô nhặt ve chai ở Thiên Tân, đến mỗi cuối năm, có thể mang không ít tiền về nhà, cũng ủng hộ con gái đi học. Vậy mà thành tích của Điều Linh Đề, nói như thế nào đây, thật sự là không có chút tinh thần, thầy giáo nói cô ăn cháo nhiều quá, nên đầu óc luôn mơ hồ.

Điều Linh Đề nói xong lặng lẽ kéo vở bài tập của Điều Tam Tam qua, đang tính mở ra, thầy giáo đang dạy chợt quay đầu qua, nói: "Điều Tam Tam, em chỉ dạy nó, để cho nó sửa đổi một chút."

Lúc Điều Tam Tam đi học, thành tích cũng coi như không tệ. Thầy giáo sắp xếp chỗ ngồi, luôn cho thành tích tốt và thành tích kém ngồi chung một chỗ, vì như vậy có thể nâng đỡ học sinh kém. Điều Tam Tam mở vở bài tập của Điều Linh Đề ra, trong đó có một dấu gạch đỏ thật to, đọc đề bài thứ nhất hai lần, suy nghĩ nửa ngày, mới phát hiện mấy công thức, quan hệ thức gì đó, cô đã quên sạch từ lâu.

Điều Tam Tam gắng gượng nhỏ giọng giảng cho Điều Linh đề hai đề đầu, thật ra thì chính mình cũng không nắm chắc, về phần Điều Linh Đề nghe có hiểu hay không, đó là một chuyện khác. Còn dư lại hai đề, với Điều Tam Tam mà nói, cũng chưa chắc làm được. Phải biết, Điều Tam Tam sống lại, rồi Tiểu học cũng đã hai mươi mấy năm. Mà Điều Tam Tam kiếp trước, căn bản không có dính dáng tới thứ gọi là văn hóa, cả ngày làm việc nhà nông lại mang đứa bé, sau khi tốt nghiệp Tiểu học, cả quyển sách cô cũng chưa sờ qua một lần.

Chút kiến thức học được kia, đã sớm trả lại cho thầy rồi!

Nhìn bộ dạng mơ màng của Điều Linh Đề, Điều Tam Tam nghĩ, dù cho mình có khả năng nói rõ ràng, thì cô nàng chắc cũng không để vào đầu, liền dứt khoát đẩy vở bài tập qua, nhỏ giọng nói: "Bạn xem lại một chút đi, còn dư lại hai đề, bạn tự xem nha, mình cũng không giảng rõ được."

Chị hai cũng tốt nghiệp Tiểu học, chị ba căn bản không được đi học, còn Điều Tam Tam đòi trước học hết Tiểu học cũng thôi. Trong lòng cô biết rõ, cái tình cảnh trong nhà, dù cho thành tích cô có khá hơn đi chăng nữa, cũng là không thể nào cho cô học lên Cao trung, Đại học.

(*)Cao trung: Trường cấp ba/ Trung học phổ thông.

Đầu thập niên 90, không thể so với hiện nay, khi đó không có hoạt động xã hội trợ giúp học tập, Điều Tam Tam biết, nếu mình muốn đi học, sẽ hết sức

khó khăn.

Mà hôm nay số kiến thức cô còn sót lại, cũng không hơn mù chữ được bao nhiêu. Điều Tam Tam cảm thấy, mình muốn thay đổi số mạng thật đáng buồn đời trước, thì phải nên học tiếp mấy năm, trong đầu trống rỗng không chút kiến thức, cô còn có thể làm gì vào thập niên 90 này?

Điều Tam Tam nhớ rõ lúc ấy lên Trung học là phải thi, ngày tốt nghiệp Tiểu học còn cách hơn hai tháng, nếu muốn lên Trung học, vậy trong hai tháng này, trước tiên cô phải cố gắng mà học tập, để bảo đảm mình có thể thi đậu.

Điều Tam Tam nhìn Điều Linh Đề cúi đầu chép bài tập, chính mình cảm vờ lên, vội vàng nghiêm túc nghe thầy giáo giảng bài.

Điều Tiểu Đông cắt được củ heo, trong đó có rất nhiều mỡ thái, còn gọi rau sam. Thứ này heo rất thích ăn, thật ra thì người cũng có thể ăn. Trong nhà thiếu đồ ăn, sau khi tan học, Điều Tam Tam nhặt rau, cẩn thận rửa sạch, chần sơ qua nước sôi, vớt ra ngoài cắt thành đoạn ngắn, trộn với chút tỏi già nhuyễn và ớt xanh, thêm chút dấm chua và muối, cô nếm thử một miếng, mùi vị không tệ.

Điều Tam Tam làm rau sam, Điều Tiểu Cải cho heo ăn, Điều Tiểu Đông thì nấu cơm. Điều Tiểu Đông cầm một cái muối, cẩn thận xới cơm, gạo cũng không có nhiều, Điều Tiểu Đông xới được một chén, bung cho Trương Hồng Cúc ăn, những người khác thì uống nước cơm ăn bánh rán, kèm thêm rau sam.

"Sắp tới ngày gặt tiểu mạch rồi. Lúc sáng tao ghé qua đường núi bên phía tây nhìn chừng, tiểu mạch đã to mẩy rồi, đoán chừng nhiều lắm mười ngày nữa tháng nữa là có thể gặt." Điều Liên Phát vừa "sì sụp" uống canh loãng vừa nói, "Ba đứa bây chuẩn bị một chút, mẹ bây sợ là tạm thời không thể xuống ruộng gặt tiểu mạch, mình tự gặt, tao kêu chú hai bây giúp kéo và đập tiểu mạch rồi."

Nhà Điều Tam Tam không có gia súc, mấy việc đập, vận chuyển, đều phải nhờ sức người.

Ba chị em đều đáp một tiếng, tỏ ý đã biết. Điều Liên Phát cho một quả ớt vào trong cuộn bánh rán, ăn một miếng, cay đến xèo xèo, đột nhiên hỏi Điều Tam Tam:

"Tam Tam, mày nói với thầy giáo chưa? Y có cho bằng tốt nghiệp không? Nếu y không cho, tao tới tìm y, học lên năm năm không cho chứng nhận tốt nghiệp, tiền học phí ném vào trong nước cũng không có tiếng vang(*)."

(*) Giống như đổ sông đổ biển.

Rõ ràng Điều Liên Phát rất quan tâm bằng tốt nghiệp Tiểu học, đây là chứng cứ con gái nhà ông ta học lên Tiểu học, là bằng chứng ông ta tốn tiền năm năm, vấn đề là, chứng nhận tốt nghiệp Tiểu học thì có ích lợi gì?

Điều Tam Tam im lặng, cúi đầu ăn cơm. Trên bàn cơm nhất thời an tĩnh lại, chỉ có thể nghe được tiếng đĩa và tiếng Điều Liên Phát húp canh. Điều Liên Phát thấy cô không có lên tiếng còn nói:

"Con gái con đứa, học nhiều cũng vô ích, tao nghe nói học phí Trung học đắt hơn không ít so với Tiểu học, chúng ta dù sao cũng không kham nổi, mày dứt khoát nghỉ học đi, ngày mai đừng đi nữa, ở nhà chăm sóc mẹ mấy mấy ngày, làm việc nhà với hai chị mày, chuẩn bị trong nhà cho tốt một chút, cũng vừa vận sắp gặt tiểu mạch rồi."

Ba chị em đều ngừng đĩa, Điều Tiểu Cải ngay sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm, theo ý cô thì đây cũng là chuyện tự nhiên, trong thôn con gái bỏ học nhiều hơn con trai, mặc dù nhiều năm qua cũng không có đứa con trai nào lên Đại học. Điều Liên Phát có thể cho Tam Tam học hết Tiểu học, coi như đã tốt lắm rồi, Điều Tiểu Cải cô còn không có đi học đấy.

Mà Điều Tiểu Đông hé miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng nhìn sắc mặt lạnh lùng của Điều Liên Phát, lại không nói ra.

Điều Tam Tam cả ngày đều suy nghĩ về vấn đề đi học, vốn chưa thể dứt khoát, nhưng trong lúc Điều Liên Phát mở miệng, trong lòng cô rốt cuộc đã có quyết định.

"Cha, con muốn được học hết Trung học. Cha yên tâm, con biết rõ điều kiện gia đình mình có hạn, con cũng không muốn lên Cao trung hay Đại học, con chỉ muốn học hết Trung học thôi, con giờ mới mười hai tuổi, nghỉ học cũng chỉ chạy việc cho người lớn, dọn dẹp trong nhà, nấu cơm, thu hái lật vạt, con học Trung học sẽ không làm mất bao nhiêu thời gian đâu."

Điều Liên Phát dẫn chiếc đĩa lên chén, nói: "Lấy tiền ở đâu ra? Nuôi mày vô dụng thì thôi đi, ba năm Trung học, tao phải tốn thêm bao nhiêu tiền cho mày nữa? Con gái dù sao cũng là con nhà người, coi như tao có cho mày lên Đại học đi nữa thì cũng có ích gì!"

Con gái là người nhà người? Cha cô đến già rồi, còn không phải đều trông cậy vào bốn đứa con gái này ư? Điều Tam Tam nghe vậy khó chịu trong lòng, không nhìn được mà nói: "Cha, con gái cũng sẽ chăm sóc cha mẹ lúc già yếu, con trai lại cũng không ít người không chăm sóc, không nhận cha mẹ đó thôi, con cũng chỉ xin được học hết Trung học thôi, hao phí không có bao nhiêu tiền, tự con cũng có thể làm việc, con cũng đâu có ăn không ngồi rồi, con nấu cơm, trồng trọt, nuôi heo, cũng có thể kiếm chút thu nhập cho gia đình."

"Ai cần dưỡng lão? Chờ tao già không thể nhúc nhích rồi, đợi con cái đem nước cho uống, còn sống được mấy ngày? Trong nhà vốn đã nghèo, chờ ngày khác tụi mày có em trai, phải xây nhà cho nó, cung ứng cho nó đi học, đó là hương khói đời sau của tao! Hai chị mày cũng không lên Trung học, chỉ có mình mày được lên sao? Mày muốn lên Trung học, bớt làm việc, tốn nhiều tiền, còn không phải muốn liên lụy người khác sao?"

Điều Liên Phát nói năng hùng hồn, đã sớm xếp đặt cho đứa con trai còn chưa có thật, ông ta ngoan cố cứng đầu như đá hoa cương, Điều Tam Tam

cũng không mong cái lại được ông ta. Mất thấy Điều Liên Phát quảng đũa muốn trở mặt, Điều Tiểu Cái bên cạnh vội vàng kéo Điều Tam Tam, nhỏ giọng khuyên cô:

"Không lên thì không lên, học lên ba năm nữa thì có ích lợi gì? Em đừng có chọc cha tức giận nữa." Vừa nói, vừa đưa mắt ra hiệu cho cô —— Không được nói nữa ahhh... Em nói nữa, Cha đánh em em có thể tránh được không?

Trong một gia đình, Điều Tiểu Đông dù là con gái, nhưng cũng là đứa con đầu tiên, vẫn được chú ý, Điều Tiểu Cái làm đứa con thứ hai cũng đã bị xem nhẹ rồi. Nhưng Điều Tiểu Cái rất khôn lanh, xưa nay luôn biết xem xét thời thế, đã học được các nhìn sắc mặt từ lâu, trong ba chị em, cũng có tâm tư muốn làm cho Điều Liên Phát thích hơn.

Bên trên có lớn hơn cô, bên dưới có nhỏ hơn cô, một đứa bị xem nhẹ, phải tự mình đi tranh thủ một chút chứ?

Điều Tiểu Đông cũng lặng lẽ giặt nhẹ tay áo Điều Tam Tam. Bởi vì Trương Hồng Cúc sinh non, tâm tạng Điều Liên Phát vốn đã không tốt, Điều Tam Tam cần gì phải tranh luận với ông, không phải là muốn bị đánh chửi sao? Thời đại đó, dân quê đánh chửi con cái, chẳng qua cũng chỉ là chuyện bình thường, huống chi là những đứa con gái bị ghét bỏ của nhà họ Điều?

Ý của hai chị, dĩ nhiên Điều Tam Tam cũng hiểu, nhưng cô không thể cứ quên đi như vậy.

"Cha, cha với mẹ cả ngày trốn đông trốn tây, con với chị hai chị ba, còn không phải là tự nuôi mình sao? Con chỉ muốn học thêm ba năm Trung học, con cũng không mong đợi cha cho con lên Đại học, cha sợ phải tốn tiền, học phí Trung học, con tự giải quyết, không cần cha lo, vậy còn không được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ô lập ngư

"Cha sợ phải tốn tiền, học phí Trung học, con tự giải quyết, không cần cha lo, vậy còn không được sao??"

Điều Tam Tam vừa nói xong những lời này, Điều Liên Phát liền quảng đũa lên bàn.

"Mày giỡn mặt hả, muốn chết phải không, nuôi mày ăn hại vô dụng thì thôi đi, còn bày đặt học thôi già mồm, mày tự giải quyết? mày có thể kiếm tiền cái rắm gì?"

Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cái giật nảy mình, Điều Tiểu Đông vội vàng kéo Điều Tam Tam, sợ cô nói thêm một tiếng nữa thôi, tay Điều Liên Phát sẽ đánh tới. Điều Tiểu Cái đỡ chén nước com thiếu chút nữa đã bị Điều Liên Phát đụng ngã, kéo cánh tay Điều Liên Phát, nói: "Cha, cha đừng tức giận, Tam Tam nó còn nhỏ, nó không hiểu chuyện, cha đừng để ý tới nó."

Điều Tiểu Cái lại quay sang quát Điều Tam Tam: "Tam Tam, mau nhận sai, chớ có cãi lời cha."

Giờ khắc này, trong đầu Điều Tam Tam hiện lên hình ảnh Điều Liên Phát hai mươi mấy năm sau, ông già nua, lưng còng xuống, ngồi xỏm phơi nắng ở chân tường. Đời trước, Điều Liên Phát cuối cùng vẫn không thể sinh con trai, chị hai ở lại nhà, chọn người ở rể là một người lớn hơn mười tuổi, hai vợ chồng không hòa thuận, mà người này cũng không coi trọng Điều Liên Phát và Trương Hồng Cúc. Điều Tiểu Cái vì bị cha mẹ coi thường mà thương tâm, lấy chồng ở vùng xa, sau khi xuất giá cũng không mấy lần trở lại.

Mà bản thân Điều Tam Tam ư? Đến Tống gia, lễ hỏi thì đã lấy xây nhà rồi, nhưng của hồi môn thì một món cũng không có, vừa qua cửa đã bị nhà chồng khinh thường, cuối cùng mất mạng. . . . .

Lúc này đối với Điều Tam Tam, lên Trung học không đơn giản chỉ là lên Trung học, mà là cô có thể phản kháng Điều Liên Phát hay không, có thể bước đầu tiên chống lại bị kịch số mạng không.

Điều Tam Tam vươn cổ, cắn răng nói: "Cha, con nói được là làm được, trong thời gian nghỉ hè con kiếm được tiền học phí một năm, thì cha hãy cho con lên Trung học, sau này học phí con tự xoay xở, nhưng cha cũng không thể can thiệp con."

"Tao không thể can thiệp mày, tao con mẹ nó một đám đập chết mày." Điều Liên Phát giận đến tím mặt, đứng lên quảng một cái tát lên đầu Điều Tam Tam, Điều Tiểu Đông hoảng hốt hét lên, cuống quýt đẩy Điều Tam Tam ra, muốn bảo cô tránh đi, Điều Liên Phát không đánh trúng vẫn chưa hả giận. Điều Tiểu Cái lại sợ đến ôm cánh tay Điều Liên Phát, cầu khẩn nói:

"Cha, cha bớt nóng. Tam Tam nó là con nít không hiểu chuyện, để con với chị hai la rầy nó, chúng ta chớ làm lớn chuyện để người khác chê cười."

Điều Tam Tam đẩy Điều Tiểu Đông ra, thẳng tắp đứng trước mặt Điều Liên Phát, nói: "Cha, con gái cũng là con cha sinh ra, cha lại không muốn cho con sống, con chỉ nói mấy lời trong lòng, cha đã muốn đánh chết con, cha là cha con thì cũng phải phân rõ phải trái chứ? Con cũng đâu có yêu cầu gì quá đáng, dù có phải chết, con vẫn sẽ nói như vậy với cha. Nếu cha thật sự không dung được con... con sẽ đi nhảy đập nước phía tây! Con phải gọi tám thôn mười dặm đến xem, cha của con thương con gái cỡ nào."

Liều mạng! Cái tát nặng nề của Diêu Liên Phát đã khơi dậy nỗi chua xót khổ sở trong lòng Diêu Tam Tam, nhớ tới đời trước mình nhắm mắt xuôi tay, bỏ lại hai con gái còn nhỏ dại, sợ là cũng phải trôi qua những ngày tháng bi thảm, đáng thương, rồi ngẫm lại tình trạng bốn chị em mình, Diêu Tam Tam thật sự cảm thấy, tiếp tục như vậy thì sống cũng không có ý nghĩa!

Ở thôn tây không xa, có một đập nước lớn nổi danh, khi còn bé, đầu thôn tây đã có một cô con dâu nhảy xuống tự tử, thi thể trương phồng như bong bóng. Không biết thế nào mà Diêu Tam Tam lại nhớ đến tình cảnh mình nhìn thấy kia, miệng bật thốt ra lời muốn nhảy đập nước.

Diêu Liên Phát bị Diêu Tiểu Cái ôm tay, còn chưa kịp rút tay đánh nữa, thì thân thể yếu ớt của Trương Hồng Cúc đã bước ra cùng với tiếng gào khóc, Trương Hồng Cúc đỡ cánh cửa, kêu khóc nói:

"Tam Tam, sao con lại không hiểu chuyện như vậy? Còn nhỏ tuổi, mà lời nhảy đập nước cũng dám nói, con có còn muốn để cho mẹ con sống nữa hay không?" Vừa nói vừa quay sang Diêu Liên Phát, khóc trách: "Nó là một con bé mới mười hai tuổi, nó muốn học lên là sai sao? Rơi vào cái nhà như vậy, ông không thấy nó đáng thương, ông không cảm thấy đau lý, thì hãy cứ ra sức mà đánh đi."

"Cô còn dám nói! Xem xem cô nuôi con gái tốt thế nào đi, còn nhỏ tuổi đã muốn lật trời rồi! Chính cái bụng cô không có tiền đồ, rót ra cả ổ con gái còn chưa tính, mà con mẹ nó còn không bớt chuyện, cô kêu nó đi chết đi!"

"Nó mới bây lớn? Nó muốn học lên thì có lỗi gì?" Trương Hồng Cúc khóc lóc kể lể: "Ba đứa, có đứa ăn không ngồi rồi sao? Trong nhà, ngoài nhà còn không phải đều chỉ dựa vào mấy đứa nó hay sao? Ông cũng đừng đánh con, dù sao cũng là lỗi của tôi, ông tìm sợi dây siết chết tôi đi cho xong chuyện!"

"Được, được, đều giỏi giang lắm phải không?" Diêu Liên Phát chỉ vào Trương Hồng Cúc, lại chỉ Diêu Tam Tam: "Được, tự mày kiếm học phí, mày có bản lĩnh kiếm học phí thì mày lên Trung học, còn mày không kiếm được tiền thì ngoan ngoãn ở nhà làm việc cho tao, tao đây không có dư tiền để không! Tao cũng coi như mày đã chết rồi!"

Diêu Liên Phát nói xong, hằm hừ sập cửa đi ra ngoài. Trương Hồng Cúc nước mắt rùng rùng khóc nhìn Diêu Tam Tam

"Tam Tam, cái con nhỏ này, sao lại cãi lời làm chi! Con nhìn trong thôn xem, thiếu gì con trai còn không được lên Trung học, con có muốn học, cũng phải nói đáng hoàng, ngang bướng cãi với cha con làm gì! Lại nói tình huống trong nhà con cũng biết, nếu mà có tiền có thể, chẳng lẽ lại không để cho con đến trường?"

"Mẹ, con tuổi còn nhỏ, nhưng mà con không muốn cam chịu số mạng! Con cái gì cũng nghe theo cha, cuộc sống này có tốt hơn được không? Cha và bà nội, có thể coi trọng con hơn không? Mẹ, mấy năm nay, mẹ đều nghe lời cha, lại ngoan ngoãn phục tùng bà nội thì thế nào? Mẹ có được cái gì tốt chứ?"

Diêu Tiểu Đông lau nước mắt một cái, nói: "Mẹ, Tam Tam còn nhỏ, nhưng nó nói cũng có đạo lý, tuổi của nó bây giờ, là lúc nên đến trường, mẹ hãy cho phép nó lần này đi! Dù sao mẹ với cha đã số thời gian cũng không có ở nhà, con với Tiểu Cái chỉ làm nhiều thêm chút việc, cũng sẵn lòng cho Tam Tam được học thêm mấy năm"

Diêu Tiểu Cái đi tới đỡ Trương Hồng Cúc, nói: "Mẹ, mẹ nhanh trở về giường đi, đừng để gió thổi lạnh, Tam Tam đã bị cha đánh, mẹ đừng la nó nữa."

Diêu Tam Tam nhìn chị ba đỡ Trương Hồng Cúc vào phòng, nặng nề thở ra một hơi, ngồi bệt xuống ghế dài, nửa buổi không lên tiếng.

Cô như vậy làm, có phải đã quá ích kỷ với chị hai, chị ba hay không?

Không, trước mắt cái nhà này rồi nùi không thấy tương lai, cô nhất định phải tìm đường trước, mới có thể kéo chị em mình dậy.

*****

Tự kiếm học phí Trung học, là lời nói trong lúc gấp gáp của Diêu Tam Tam, vừa hạ quyết tâm liền thốt ra ngoài, nhưng cô cũng sâu sắc hiểu được, nếu muốn đi học thì cô chỉ có thể tự mình xoay xở, ba mẹ cô chắc chắn sẽ không chú ý cô. Trong đầu Diêu Liên Phát, con gái chính là con nhà người, sớm muộn gì cũng có một ngày xuất giá, tốn tiền cho con gái chính là lỗ vốn. Cho nên trước khi xuất giá, con gái phải lao động để kiếm tiền cho gia đình, nếu không thì là nuôi không, sao còn chịu tốn nhiều tiền?

Mười hai tuổi! Diêu Tam Tam nhìn thân thể gầy teo yếu ớt của chính mình, trong đầu suy nghĩ, khiêu chiến Diêu Liên Phát rất là khí phách, nhưng cái tuổi này của cô, một cô bé, muốn kiếm tiền thì dù chỉ một đồng cũng là nói dễ hơn làm! Cô không thể đi làm công xa nhà, mà cũng không ai muốn thuê cô.

Diêu Tam Tam nghe ngóng, học phí Trung học, cũng phải một hai trăm đồng, thời điểm cuối thu còn đỡ, gieo đậu phộng, gieo khoai lang, nhặt lúa một mùa thu đầu sao cũng có thể bán lấy chút tiền, nhưng mà hiện giờ là thời kì giáp hạt, nghỉ hè cô muốn tranh thủ kiếm học phí, cũng không còn dễ dàng như vậy rồi.

(*)Thời kì giáp hạt: Ngày tám tháng ba, thời kỳ lúa cũ ăn đã hết, lúa mới chưa chín.

Cùng lắm thì, trời nóng cô có thể lên phố bán kem que, bán nước có ga, Diêu Tam Tam nhớ rõ đầu thập niên 90, loại nước có ga chứa trong túi xộp nhỏ cực kì thịnh hành, trẻ con rất thích mua, bán si cũng có thể kiếm lời. Nhưng mà, cái này cần chút tiền vốn! Tiền vốn thì Diêu Tam Tam làm gì có chứ!

"Sao em lại cố chấp như vậy!" Diêu Tiểu Cái trấn an Trương Hồng Cúc xong, ra ngoài quở trách cô, "Chính em cũng nói, dù sao cũng không hi vọng có thể lên đại học, em cũng biết cha mình rồi đó, ông chắc chắn sẽ không để ý tới em, em không có tiền, cần gì phải đi học cho mang vạ?"

Điều Tiểu Đông cũng nói: "Tam Tam, đợi cha bớt bận, mình lại theo ông bàn bạc, xem ông có chịu chỉ ra không, dù sao cũng không mong đợi chính em có thể kiếm được học phí, em cho rằng tiền làm ra dễ dàng vậy ư, em còn nhỏ như vậy, có thể làm được gì?"

"Chị hai, chị ba, hai người đừng có thì thào nữa, để em suy nghĩ một chút đã."

Lòng Điều Tam Tam cũng tràn đầy phiền não, cả đêm cô đều suy nghĩ phải làm sao để có tiền. Qua đợt gặt tiểu mạch, khi cái sẽ kéo ra, cô có thể bắt ve sầu đem bán, nhưng mà thời gian bắt ve chỉ có vài ngày, lúc khác thì tính sao đây?

Đúng rồi, trước mắt cô có thể mò ốc lạp ngư bán, chỉ cần đủ một kì học phí trước, sau này đã có thể hi vọng rồi.

Dân bản xứ gọi ốc đồng là Ô lạp ngư, lúc này chính là thời điểm ăn Ô lạp ngư, hồ nước, ruộng máng, đập nước, dòng sông, rất dễ dàng tìm được. Dân bản xứ ăn thứ này, là tự mình xách sọt xách rổ tùy tiện đến cái ruộng lạch nào đó mò nửa ngày, cũng đã đủ xào một bữa rồi. Nhưng mà Điều Tam Tam lại nghĩ, cô có thể đem Ô lạp ngư, đi bán cho tiệm cơm trên trấn.

(*)Ô lạp ngư: Loại ốc giống như ốc gạo, quần quai dữ lắm rồi mà vẫn không biết dịch thể nào. Cũng ko thể tùy ý đặt tên khác được nên đành bê nguyên xi vậy.

Thử một chút rồi lại nói! Điều Tam Tam tự động viên mình. Mọi việc đều không dễ như mình nghĩ, nhưng không thử một chút, làm sao biết có được hay không?

Có hiệp định của mấy người nữ, ngày hôm sau Điều Tam Tam cứ theo lẽ thường mà đi học, khi đó tan học sớm, buổi chiều học hai tiết, mặt trời lên cao là tan học, Điều Tam Tam ra khỏi trường không về thẳng nhà, mà móc từ trong giỏ xách ra một cái túi ni lông cô đã chuẩn bị, men theo hàng rào trường mà đi về phía nam, đi thẳng qua mảng ruộng rộng lớn, mấy ao cá trong thôn là đào trên mấy mẫu ruộng này, mẫu nào mẫu nấy đều rộng hai mẫu vuông, Ô lạp ngư là tự sinh, cô mò tìm ốc, người nuôi cá sẽ không quản cô.

Nước ao cá không tính là trong, nhưng cũng có thể nhìn thấy Ô lạp ngư đen thui trong vùng nước cạn bên cạnh, to cỡ ngón tay người lớn. Điều Tam Tam xắn ống quần, thử xuống nước, cô cẩn thận xê dịch chân, bùn ao có chút trơn trượt, đây là ao cá tự đào, bên cạnh ao cũng không sâu, nhưng vào bên trong một chút ít gì cũng sâu hai thước rồi. Cái này nếu lỡ không cẩn thận, trượt vào nước sâu, chỉ bằng thân thể nhỏ bé này của cô, khẳng định là chìm ngập đầu.

Chân trần giẫm lên bùn lầy vừa trơn vừa mềm, Điều Tam Tam lui trở lại. Như vậy không được, trượt vào chết đuối cũng không ai hay biết. Điều Tam Tam đành phải ngồi xổm bên mép nước, thò tay vào vớt, cũng có thể vớt một chút, ở chỗ xa hơn, mắt thì nhìn thấy, cánh tay ngắn nhỏ của cô lại với không tới.

Điều Tam Tam miễn cưỡng mò được chừng một chén ốc, mắt thấy mặt trời lặn xuống ở phía tây, bốn phía dần dần yên tĩnh tới dọa người, liền vội vã rời đi. Cô về đến nhà, không để ý tới việc khác, trước tiên tìm một cái chậu, đổ ốc mới mò được vào nuôi.

Điều Tiểu Đông cùng Điều Tiểu Cải đã trở lại nhà, hai chị không cần người nào sắp xếp, tự mình làm việc. Điều Tiểu Đông nuôi heo, Điều Tiểu Cải đi nấu cơm tối. Thấy Điều Tam Tam ôm ít Ô lạp ngư về, Điều Tiểu Đông không nhịn được hỏi:

"Tam Tam, em lấy nắm ốc đó về làm gì? Cũng không đủ ăn đâu!"

"Không phải ăn, bắt nhiều hơn rồi em lấy thịt bán."

Điều Tam Tam múc một gáo nước trong đồ vào chậu, xoay người bắt đầu đi thiết kế "công cụ chuyên dụng" mà cô nghĩ, cô lục tìm một đoạn sắt, không có lưới cá mắt nhỏ phù hợp, liền tìm một miếng vải thô, may thành cái túi nhỏ cỡ ly trà, trồng vào thanh sắt, làm thành một cái túi lưới đơn sơ, lại tìm một đoạn cây thẳng, to bằng ngón tay, dài chừng một thước, thử một chút, thấy rất bền chắc, mới đem túi lưới kia buộc thật chặt lên cái cây, làm thành một cái vợt đơn giản mà dễ dùng, cầm trong tay thử một lần, còn rất tiện tay.

Như vậy cô không cần xuống nước, mà vẫn có thể mò được Ô lạp ngư ở xa một chút rồi. Ao cá cũng không nhiều ốc lắm, chủ nhật tới, cô có thể đi đập nước bắt, ở đó có nhiều hơn. Điều Tam Tam nhìn cái vợt trong tay, nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: KIẾM TIỀN

Điều Tam Tam dùng nước trong nuôi ô lạp ngư, lại tự mình làm một cái vợt dùng rất thuận tiện, đang hài lòng cầm trên tay, thì Điều Liên Phát trở lại. Lúc này không có công việc gì nhiều, hai chị em Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cải mỗi ngày đều xuống ruộng nhổ cỏ, thuận tiện kiếm cỏ cho heo ăn. Hai ngày nay, Điều Liên Phát cứ ăn cơm xong là đi, đến giờ ăn lại về, ông đi làm cái gì, không ai biết, cũng không ai hỏi.

Điều Liên Phát đi ngang qua cạnh Điều Tam Tam, nhìn thấy cô cầm cây vợt, cũng không để ý tới, bước thẳng vào nhà, tìm Trương Hồng Cúc nói chuyện.

"Hai ngày nay tôi đi tìm một ông thầy tướng số, đến xem mộ phần tổ tiên chúng ta, ông ta nói mảnh ruộng phía tây bắc dốc xuống, có cái rạch nước không tốt, là điềm xấu, làm hỏng phong thủy, làm chủ nhà không vượng đường con cái, nhà tôi là một gia đình lớn, tôi đúng lúc lại là con cả, không trách được mãi vẫn không có con trai."

Trương Hồng Cúc liền hỏi: "Vậy phải làm thế nào?"

"Nâng ruộng. Chúng ta trở về tìm mấy người lớn nói qua một chút, ngày mai tôi lại tìm vài người, đi nâng ruộng."

Điều Tam Tam bung nôi nhôm vào gian ngoài, nghe được đoạn đối thoại trong phòng kia, âm thầm bĩu môi, chuyện phong thủy mộ phần tổ tiên không tốt, Điều Liên Phát không phải mới nói lần đầu, nhớ ông còn tìm người đến xem phong thủy nhà cửa, đại khái cũng bởi vì loại mê tín dị đoan phong kiến này, mới không bỏ ý tưởng muốn sinh con trai xuống được.

Com tối là ăn bánh rán ngô, uống nước lạnh, Điều Tiểu Đông làm ngỗng tôi xào ớt, thái một đĩa dưa muối nhỏ. Điều Tiểu Cải vừa đổ nước vừa kêu Điều Tam Tam: "Tam Tam, đi lột ít hành cuộn bánh rán đi."

Điều Tam Tam đi ra ngoài lột rửa hành lá, Điều Tiểu Cải lại gọi Điều Liên Phát: "Cha, ăn com."

Điều Liên Phát bước ra từ phòng trong, cầm lấy bánh rán Điều Tiểu Cải đưa, ngồi xuống ăn. Điều Tiểu Đông bung một chén mì hành băm vào phòng cho Trương Hồng Cúc. Ngỗng tôi xào ớt, là dùng loại tôi "khí từ kê" mà năm nay nhà trồng, cay chết người, nếu là món xào khác, Điều Tam Tam còn muốn ăn một chút, chứ ngỗng tôi xào ớt này Điều Tam Tam không sao dám ăn, liền cầm bánh rán cuộn một cọng hành lá và dưa muối mà ăn.

Hai cái bánh rán xuống bụng, Điều Tam Tam lại uống hơn nửa chén nước lạnh, ăn xong liền tranh thủ đi làm bài tập. Gần tới tốt nghiệp Tiểu học, bài tập rất nhiều, hơn nữa bây giờ cô làm bài tập rất khó khăn, quên quá nhiều kiến thức, hai ngày nay khi đi học luôn cảm thấy đầu óc mình có chút không theo kịp tiết tấu của thầy giáo.

Chỉ là, kiến thức Tiểu học dù sao cũng không nhiều, Điều Tam Tam quyết định, phải nhanh chóng đem hết sách giáo khoa lớp năm ra ôn lại một lần, dựa vào tư duy người lớn như cô, chỉ cần chịu bỏ công sức, thì vẫn có thể hiểu hết những kiến thức trong sách này.

Dưới ánh sáng đèn lò mờ, Điều Tam Tam mở sách giáo khoa, làm bài tập hôm nay trước. Cô viết mấy cái chữ, ngẩng đầu nhìn bóng đèn trên xà nhà, trong nhà dùng là bóng đèn mười lăm oát, bóng đèn này không biết đã dùng bao lâu mà mờ mờ, phòng vốn đã tối, hút hết ánh sáng, đọc sách viết chữ dưới ánh đèn này rất khó khăn và mỏi mắt.

"Chị hai, mình đổi bóng đèn hai lăm oát được không?" Điều Tam Tam nhẹ giọng hỏi Điều Tiểu Đông.

Điều Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn bóng đèn một chút, có hơi khó xử, dùng bóng đèn mười lăm oát vốn là do Điều Liên Phát kêu, nói là tiết kiệm điện, nhưng đừng nói Điều Tam Tam đọc sách viết chữ, ngay cả Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cải khâu đệm giày dưới ánh đèn này còn không đủ sáng. Nhưng mà bóng đèn này chưa có hư, nếu muốn đổi, Điều Liên Phát đại khái sẽ lại ngại tiền mua, tiền điện nữa.

Điều Liên Phát ăn xong com tối liền đi ra ngoài, có lẽ là tìm người lớn thương lượng chuyện nâng ruộng, dù sao thay đổi ruộng đất có mộ phần tổ tiên, cũng không phải một mình ông có thể định đoạt được. Điều Tam Tam dứt khoát kéo ghế tới leo lên, vặn bóng đèn kia một cái, trong phòng tức khắc tối đen.

Điều Tam Tam lần mò leo xuống ghế, bước vào phòng trong tìm Trương Hồng Cúc.

"Mẹ ơi, bóng đèn ở ngoài hư rồi."

"Hư? Sao tự nhiên lại hư?"

"Nó lâu ngày rồi, bị hư sao mà nói được!"

"Vậy kêu chị hai con đi mua một cái đi, cũng không thể để tối đen như vậy được." Trương Hồng Cúc nói, "Con tìm trong ngăn kéo một chút, chắc là có tiền, nếu không có thì phải chờ cha con về."

Điều Tam Tam kéo ngăn kéo bên trái ra, lục lọi nửa ngày, tìm được hai tờ một hào trong cái ngăn kéo mà ba chị em không dám tùy tiện mở, Điều Tiểu Đông lấy ra hai hào, này là do thường ngày Điều Liên Phát không có ở nhà, cho ba chị em mua muối mua đèn, Điều Tam Tam nhận lấy tiền ra cửa, đến tiệm tạp hóa, mua một bóng đèn hai lăm oát.

Bóng đèn được thay, trong nhà sáng sủa hơn nhiều.

Ba chị em không còn việc khác, Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cải đều ngồi dưới ánh đèn khâu đệm giày. Dân bản xứ có thói quen thêu giày, hai miếng lót giày may dính lại một chỗ, ở giữa cách mấy lớp vải, dùng cách thêu đối xứng, giống như khâu đế giày vậy, một cây kim một sợi chỉ mà khâu thành, sau khi khâu xong cắt vài ngăn ở giữa ra, đã thành đệm giày có hoa văn đối xứng tự nhiên, hoa mai, uyển ương, quả lựu. . . . . có hoa có chữ, phong cách cổ xưa xinh đẹp, vừa mềm mại vừa thông khí hút mồ hôi, rất có bản sắc địa phương.

Mặc dù tuổi Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cải không lớn, nhưng thêu thùa lại hết sức khéo léo, may vá đệm giày tỉ mỉ cân xứng, vừa nhìn đã thấy tay nghề tốt.

Điều Tam Tam vừa mở sách giáo khoa, vừa chột nghĩ, đệm giầy khéo đẹp như vậy, nếu mà bán được ở thành thị, chắc còn được người thành phố cho là tác phẩm nghệ thuật đi. Cô chực nhớ lại mình liền cười cười, tẩu hỏa nhập ma rồi, bây giờ trong đầu toàn là suy nghĩ làm thế nào để kiếm tiền, coi như đệm giầy này có thể đem bán ở thành thị đi chăng nữa, cũng không phải là việc mà bây giờ cô có khả năng làm được.

Điều Tam Tam tập trung tinh thần làm xong bài tập hôm đó, lại lấy sách giáo khoa lớp năm ra, bắt đầu từ môn toán trước, chăm chỉ ôn tập từng bài từng bài. Môn toán học này, chương này gắn liền chương khác, phải tốn công sức một chút, còn ngữ văn, cô tính sau này mỗi sáng dậy sớm một chút để học bài, ôn tập những từ lạ, phải cùng cố căn bản cho tốt rồi mới học giỏi được.

Có cây vọt tự chế, Điều Tam Tam tận dụng thời gian tan học buổi chiều để vọt ô lạp ngư, đến thứ bảy, không ngờ cũng vọt được chừng nửa bòn gồm. Đầu thập niên 90 còn chưa có bắt đầu nghỉ hai ngày, Tiểu học nông thôn đều học năm ngày rưỡi, nghỉ một ngày rưỡi, chiều thứ bảy tan học, Điều Tam Tam bắt đầu xử lý số ô lạp ngư kia.

Lúc ấy, nhà nông ăn thứ này, ít có ai xào cả vỏ, bình thường đều ngâm nước chừng hai ngày cho ốc nhả sạch bùn, bỏ vào nồi nấu, thấy ốc mở miệng mới dùng kim lẻ thịt ra, đem xào rau hẹ, xào tiêu đều rất ngon.

Điều Tam Tam chà rửa sạch sẽ nồi lớn trong nhà, lại bỏ ốc đã ngâm sạch vào nồi, bắt lên nấu, mở nắp nồi ra nhìn, thấy ốc đã mở miệng, cô liền lấy vọt tre xúc ra, bắc ghế bưng nồi ngồi trước cửa, tìm kim lớn lẻ từng con từng con.

Điều Tam Tam tay trái cầm một con ốc, tay phải dùng kim nhanh nhẹn cắm xuống đây lên, phần đầu thịt ốc đã bị lòi ra rồi, phần nội tạng bần phía sau, dĩ nhiên là ở lại trong vỏ. Cô đang chăm chú lẻ, con trai chú hai là Nhị Văn dắt theo Tam Văn, đã bước vào từ cổng.

Hai đứa trẻ nhìn thấy cô làm một đồng ốc, vội chạy tới hỏi: "Chị Tam, ô lạp ngư này ở đâu có vậy?"

"Vọt lên chứ đâu!" Điều Tam Tam không ngừng nghỉ trả lời.

"Xào rau hẹ ăn ngon lắm, cho em miếng được không?"

"Không được!" Điều Tam Tam nói vô cùng dứt khoát, "Chị để dành bán, chị đây còn không nở ăn, em muốn ăn về kêu mẹ em vọt đi."

"Thấy ghét, quý giá gì, cũng không phải chị mua, vậy mà cũng tiếc rẻ." Điều Nhị Văn bĩu môi nói.

"Chị vọt cực khổ, tốn công lẻ ra, mắc mớ gì phải cho mày ăn? Nhà mày bình thường có đồ ngon, sao chưa khi nào thấy cho chị một miếng?"

Điều Tam Tam mắng như thế, Nhị Văn không thể làm gì hơn là dắt Tam Văn đi về.

Một con ốc lớn, chỉ có thể lấy được chút xíu thịt nhỏ bằng đầu ngón út, mất cả buổi trời, trước mặt Điều Tam Tam chất cả đồng vỏ ốc, chỉ lẻ được một đĩa thịt lớn. Điều Tam Tam đoán, nhiều lắm cũng chỉ chừng cân rưỡi.

Thứ này, cô phải làm sạch sẽ khéo léo, tiệm cơm mới có thể mua, cũng không biết được bao nhiêu tiền một cân.

Điều Tam Tam lẻ xong ốc ô lạp ngư, mặt trời đã lặn về phía tây, chân trời là một mảng hồng rực, thịt ốc này chỉ có thể đợi sáng sớm mai đem đi bán. Thời tiết đầu tháng năm thế này, buổi tối ngâm nước lạnh, sẽ không bị hư.

Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cải còn chưa về, Điều Tam Tam cầm chổi, quét dọn vỏ ốc đầy đất xong liền đi nấu cơm. Cô tiện tay lấy một nhúm thịt ốc, tính làm cho Trương Hồng Cúc một chén canh, còn chưa có làm xong, Điều lão nãi đã vội vã chạy tới. Vừa đến đã nói với Điều Tam Tam:

"Tam Tam, mày lẻ thịt ô lạp ngư hả? Em trai mày muốn ăn, mày đừng có làm hiểm, cho nó một miếng đi."

Mới vừa rồi không cho nó ăn, giờ sai nội nó đến đòi rồi hả? Trong bụng Điều Tam Tam vừa bực mình vừa buồn cười, nói: "Nội, tự con đi vọt mấy ngày, vừa nấu vừa lẻ, làm cả buổi chiều, chính con còn không nở ăn, Nhị Văn Tam Văn cũng đâu còn nhỏ nữa, nó muốn ăn thì tự mình vọt không được sao?"

"Nó là em trai mày, mày có ăn hay không, cũng nên cho nó một miếng, nó còn nhỏ không phải sao?" Điều lão nãi nói, "Con nhỏ này mày bây lớn rồi, còn giành đồ ăn với con nít?"

"Bà nội, Nhị Văn nhỏ hơn con mấy tháng chứ?" Điều Tam Tam nói, "Con giành ăn với nó, hay là nó giành ăn với con vậy? Bộ con đến nhà nó giựt sao? Ô lạp ngư này, con để dành bán, con bán để góp học phí, Nhị Văn muốn ăn thì kêu thím hai đưa cho con năm đồng!"

"Mày... Mày là cái con nhỏ chết dịch, nó là em mày, mình có đồ ăn, còn không phải nên đưa cho nó ăn hết sao? Có người làm chị như mày hả?"

Điều Tam Tam khề ném cái chổi, nói: "Nó là em con, nội cũng là nội con, bình thường nội có thứ gì ngon, đều gọi Nhị Văn, Trạ Tử bọn nó tới ăn, sao chưa bao giờ thấy nội gọi ba chị em con ăn? Tối nay con đang không có đồ ăn ăn đây, sao nội với thím hai không bưng đồ ăn tới cho nhà con đi?"

Điều lão nãi nghẹn một hơi trong cổ họng, hàm hừ xoay người bỏ đi, vừa đi vừa chửi mắng: "Cái con nhỏ chết dịch này không được rồi, dầu muối không vào, thứ mất dạy, không phải chỉ là chút thịt ốc thôi ư, tốt lành gì..."

Rốt cuộc là ai dầu muối không vào? Người thiên vị đến mức độ này, lại còn lí lẽ hùng hồn tới vậy! Điều Tam Tam nhìn bà nội cô bỏ đi, cúi đầu tiếp tục nấu cơm.

Rạng sáng hôm sau, Diêu Tam Tam dậy thật sớm, vớt thịt ốc ngâm nước lạnh ra, xả hết nước, sợ trên đường đi túi nhựa che mắt, liền lấy một cái đĩa sứ trắng mà đựng, lại tìm một cái giỏ xách theo, đi bộ sáu dặm đường đến thị trấn. Cô ghé một tiệm cơm nhìn thấy đầu tiên, sáng sớm không có khách ăn, hai đầu bếp đang ngồi xỏm ở cửa mà làm cá.

(*) Sáu dặm: ba km

"Chú ơi, tiệm chú có cần thịt ô lập ngưu này không?" Diêu Tam Tam bước đến chủ động chào hỏi, "Con mới lể tới hôm qua, sạch và ngon lắm đó!"

Một người đầu bếp trong đó nhòm người dậy, nhìn giỏ cô một cái, nói: "Lể xong rồi hả? Con hỏi bà chủ đi, bà chủ ở bên trong đó."

Diêu Tam Tam bước vào tiệm cơm, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang lau dọn bàn, Diêu Tam Tam vội nói: "Dì ơi, tiệm dì có muốn mua thịt ô lập ngưu không? Đã lể sạch rồi."

Người phụ nữ kia nhìn thịt ốc trong giỏ cô, ngạc nhiên hỏi: "Cái này con tự làm sao?".

"Vâng, tự con làm, dì bỏ chút tiêu vào xào cho khách ăn, nhất định sẽ được ưa thích."

Người phụ nữ kia lại hỏi: "Con tới một mình hả? Nhà con ở đâu?"

"Nhà con ở thôn Thổ Cầu." Diêu Tam Tam đáp lời, "Con tự tới."

"Còn nhỏ tuổi như vậy." Phụ nữ kia cảm thán một tiếng, nói: "Dì mua vậy, mua trên đường là đồng một, đồng hai một cân, ốc của con, cũng bán một đồng hai được chứ?"

"Dạ được." Diêu Tam Tam nói. Cô cũng không biết giá thị trường, nhưng có cảm giác người phụ nữ kia sẽ không lừa một đứa nhỏ như cô, lại nói, thứ này là tiền công sức, thứ dân quê không thiếu nhất chính là công sức, nghĩ lại cũng sẽ không đắt tiền, giá này chắc cũng hợp lý rồi.

Người phụ nữ kia liền lấy ra một cây cân gỗ, cân thử một chút, nói được hơn một cân ba lạng.

"Một cân một đồng hai, ba lạng ba hào, dì trả con 1 đồng sáu vậy!"

Diêu Tam Tam cầm một đồng sáu kia, trong lòng không nhin được mà hưng phấn một trận, đây là đầu tiên cô kiếm được tiền, sau khi tan học đi vớt ốc liền tiếp bốn ngày, một tuần lể có thể vớt, lể được chừng sáu buổi. Tiền rất ít, nhưng rút cuộc vẫn là do cô làm ra, Diêu Tam Tam cảm thấy hai trăm đồng học phí kia đã có hy vọng rồi.

#Chương sau Tam Tam bị lừa nhau ăn hiếp nhaaa...

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: ĐÁNH NHỊ VẤN

Diêu Tam Tam lần đầu đi bán thịt ốc, bán được một đồng sáu, tiền không nhiều lắm, nhưng cô cảm thấy chỉ cần có con đường, thì học phí Trung học vẫn có thể có hy vọng.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Diêu Tam Tam dậy thật sớm, chuẩn bị đi đập nước vớt ốc ô lập ngưu. Đập nước thôn Tây, cũng coi như đập nước bản địa cỡ lớn, rộng hơn một ngàn héc-ta, xa xăm nhìn không thấy bờ, thỉnh thoảng có từng bầy vịt trời bay lên từ mặt nước. Từ chỗ Diêu Tam Tam đứng, có thể trông thấy đập nước không lồ ở xa xa phía bắc, nghe nói đến gần chỗ đập nước lớn, nước sâu đến mấy chục thước.

Nhà Diêu Tam Tam ở thôn Thổ Cầu, ở đập chứa nước phía Tây thì cô không lo sẽ bị rơi vào, cô chỉ đến chỗ nước cạn, đáy đập tương đối bằng phẳng, sẽ không thể đột ngột sâu, chỉ cần cô không tùy tiện đi vào vùng nước sâu, nhiều lần cũng chỉ trượt chân, ướt quần áo. Chỗ nước cạn gần bờ, mùa đông là bãi đất lớn, mùa xuân nước dâng menh mông, nước kia sâu không đến bắp chân, ốc ô lập ngưu cũng nhiều hơn so với ao hồ, Diêu Tam Tam ra sức tới trưa, đã vớt được hơn nửa giỏ.

Diêu Tam Tam xách giỏ về nhà, đi qua một mảnh ruộng gần đập nước, nhìn thấy cha cô là Diêu Liên Phát ở xa xa, đang khiêng xẻng trở về. Diêu Tam Tam liền kêu một tiếng: "Cha."

Tâm trạng Diêu Liên Phát hôm nay không tệ lắm, đoán chừng là lấp cái rãnh nước trên ruộng đi rồi. Ông nhìn thấy Diêu Tam Tam xách giỏ, biết mấy ngày nay cô vớt ốc bán lấy tiền, trong mắt Diêu Liên Phát, đây chẳng qua là con nít làm chuyện giầy vò vớ vẩn thôi, để tùy, cô có thể kiếm mấy đồng tiền chứ?

"Không lo sống đang hoàng, ở đó làm chuyện vớ vẩn vô ích."

Điều Liên Phát quả trách một câu, cứ thế kiễng xềng đi về nhà, Điều Tam Tam cũng theo sau ông mà về. Cô đặt giỏ xuống, đổ ốc vào chậu xong liền đi múc nước trong vại, ai ngờ vại nước đã muốn chảy luôn rồi.

Giữa trưa nấu cơm phải dùng nước, Điều Tam Tam nhìn nhìn Điều Liên Phát, ông vào phòng ngồi xuống thì sẽ không ra nữa, Điều Tam Tam đành phải tự mình xách thùng xách đòn gánh đi lấy nước. Giếng nước ăn ở đầu thôn Tây, cách hơn một dặm đường, tưởng tá Điều Tam Tam nhỏ xíu, chỉ có thể lấy được hai nửa thùng nước gánh đi về nhà.

Điều Tam Tam đỡ đòn gánh, một thùng trước mặt, một thùng sau lưng, vác và gánh đi về nhà. Người cô nhỏ, thùng nước lại lớn, cũng chỉ miễn cưỡng cách mặt đất, đòn gánh vừa lên vai, đã ép bả vai đau đớn, dọc theo đường đi cô phải nghỉ hơi hai ba lần. Đi tới chỗ cách nhà không xa, liền nhìn thấy hai đứa Nhị Vãn, Tam Vãn đang chơi đất ở ven đường.

Thấy Điều Tam Tam gánh nước đi tới, hai thằng nhỏ nói thăm vài câu, chột Nhị Vãn cười hi hi chạy tới, vòng một vòng sau lưng Điều Tam Tam, lại chạy đi, Điều Tam Tam cũng không thêm để ý tới nó, sau đó Tam Vãn lại chạy tới, ngừng sau lưng Điều Tam Tam một chút, rồi cũng cười ha hả mà chạy đi.

Nhị Vãn, Tam Vãn chạy đến ven đường, nhìn Điều Tam Tam cười ha hả. Điều Tam Tam cảm thấy có gì đó không đúng, cô đặt quang gánh xuống, quay đầu lại nhìn, trong thùng nước sau lưng chứa đầy đất cát, trên mặt nước còn lều phều mớ cỏ nát vụn, một thùng nước trong tốt đẹp đã hoàn toàn dơ bẩn.

Không cần hỏi, đương nhiên là mới vừa rồi Nhị Vãn, Tam Vãn quẳng vào rồi. Điều Tam Tam cực kì vất vả mới gánh tới nhà, nhất thời giận đến một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến sắc. Hai đứa nhỏ hừ hổng này, thế nào lại dám làm chuyện hại người không ích mình như vậy! Thân thể cô gầy teo nhỏ xíu, gánh hai thùng nước này hơn một dặm đường về, dễ dàng lắm sao?

Điều Tam Tam tức giận, liền đặt đòn gánh xuống, sải bước tới trước mặt Nhị Vãn Tam Vãn, Nhị Vãn chỉ nhỏ hơn Điều Tam Tam mấy tháng tuổi, bàn về vóc dáng, bàn về sức lực đều trội hơn cô, đương nhiên cũng không sợ cô, hai đứa trẻ đứng ở đằng kia, vẫn cười hi hi, ra oai nhìn cô.

Điều Tam Tam bước tới vài bước, không nói hai lời, vừa giơ tay ra đã là một cái tát, giong gĩa đập lên mặt Nhị Vãn, còn hung hăng trợn mắt nhìn Nhị Vãn một cái, xoay người trở về.

Điều Nhị Vãn bị giáng cho một tát, lại bị Điều Tam Tam hung ác trừng mắt, bụm mặt sưng sốt hồi lâu, nó vốn không ngờ Điều Tam Tam dám đánh nó. Phục hồi tinh thần lại, mới rống một tiếng về phía Điều Tam Tam:

"Mày dám đánh tao? Nhìn coi tao có quất chết mày không!"

Nói xong, Điều Nhị Vãn giống như con bò rừng bị chọc giận, nảy sinh ác độc mà xông về phía Điều Tam Tam. Điều Tam Tam gầy nhỏ hơn nó nhiều, Nhị Vãn muốn đánh Điều Tam Tam, Điều Tam Tam chỉ có thể chịu trận rồi.

Điều Tam Tam mới vừa cầm đòn gánh, còn chưa quàng lên vai, Điều Nhị Vãn đã nhào tới, dùng sức đẩy ngã Điều Tam Tam. Nhị Vãn đẩy Điều Tam Tam ngã xong, lại nhắc chân đạp đổ luôn thùng nước đang trước, nước lập tức hắt hết lên đường đất. Điều Tam Tam bị đẩy mà nặng nề ngã xuống đất, vừa đứng nước chảy xuống, làm cho cả người cô đầy nước bùn. Cô bò dậy, thuận tay rút đòn gánh, vừa vung lên liền quật về phía Nhị Vãn.

Điều Tam Tam cầm đòn gánh quật vào mông Nhị Vãn, Nhị Vãn ui da một tiếng, thấy cô liều mạng như vậy, cũng không dám làm dữ nữa, che mông bỏ chạy, Tam Vãn vừa thấy, cũng ngoe nguẩy chạy theo. Điều Tam Tam xoay đòn gánh, đuổi theo thật xa.

"Tao cho mày ức hiếp người nè! Tao cho mày làm chuyện xấu nè!"

Nhị Vãn Tam Vãn chạy biến như một làn khói, Điều Tam Tam nhìn nước đổ đầy đất, lại nhìn thùng nước phía sau đầy bùn đất cỏ nát, thờ dãi.

Theo như kinh nghiệm của Điều Tam Tam, Nhị Vãn Tam Vãn bị đánh, nhất định sẽ chạy về mách, đoán chừng sẽ lại tới nhà cô chửi mắng đây, Điều lão nãi cực kì bao che cháu trai, về phần cháu gái, dường như căn bản không phải con cháu nhà bà.

Điều Tam Tam vừa đi, vừa suy nghĩ, cô bây giờ mười hai tuổi, đứa trẻ mười hai tuổi, gặp phải việc này sẽ xử lý thế nào?

Quả nhiên, vừa tới đầu ngõ nhà cô, đã nghe thấy tiếng gào to của Điều lão nãi rồi. Điều Tam Tam nhìn nhìn nước bùn trên người, lấy tay lau, tay đầy bùn, cô dứt khoát quệt lên mặt, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên thảm hại không chịu nổi, mới một đường đi thẳng về nhà.

Điều lão nãi và vợ Điều lão nhị, đang chặn cửa nhà cô mà nói nhao nhao, Nhị Vãn Tam Vãn cũng theo bên cạnh, nhìn thấy Điều Tam Tam trở về, hai mắt Nhị Vãn đỏ lên mà nhìn cô chăm chăm, như muốn ăn thịt người.

"Tam Tam, mày đánh Nhị Vãn phải không? Mày bị thần kinh hả?" Vợ Điều lão nhị vừa nhìn thấy Tam Tam, liền rống lên, chỉ vào Điều Tam Tam mà kêu, "Anh cả chị cả, hai người dạy con thế nào vậy? Cái con nhỏ ngang ngược này hai người coi đó, đánh Nhị Vãn Tam Vãn nhà tôi, Nhị Vãn Tam Vãn đều bị nó đánh, nếu hôm nay mấy người không dạy dỗ đằng hoàng thì không xong với tôi đâu!"

"Có đứa con gái nào như mày không? Mày nổi điên cái gì? Ai mày cũng dám đánh!" Điều lão nãi cũng đi theo hát đệm, còn bảo Điều Liên Phát, "Con quý nhỏ này, mày không dạy dỗ đằng hoàng, tương lai còn không lật trời hả?"

Điều Liên Phát nhìn Điều Tam Tam cả người thảm hại, hơi nhú mày, hỏi: "Tam Tam, mày đánh Nhị Vãn hả? Sao mày lại đánh em mày chứ?"

"Mày còn nói? Mày nói nó có ích lợi gì? Mày còn không cho nó một bạt tay đi!" Điều lão nãi ở bên cạnh quát.

Điều Tam Tam nhếch miệng, oa một tiếng liền khóc lớn lên, cô vừa khóc, vừa lớn tiếng la.

"Bà nội, thím hai, hai người mở mắt mà nhìn một chút, con với Nhị Văn cùng một chỗ thì ai đánh ai? Con có thể đánh thắng nó sao? Con không đụng tới nó một câu, mà hai đứa nó lại ném bùn đất cò nát vào thùng nước của con, đẩy thùng nước của con đổ hết lên đường, còn đánh con, hai người nhìn bùn đất trên người con đi. Con biết rõ bà nội cưng chiều cháu trai, nó đánh con như vậy con đâu dám lên tiếng, ai ngờ nó còn tới mắng vốn, muốn quật ngược lại phải không?" nguồn: diendanlequydon.com

Điều Tam Tam vừa khóc, vừa chất vấn Nhị Văn: "Nhị văn, mày làm gì đánh tao? Tao gánh nước cũng không có chọc tới mày mà? Làm gì mày quăng đồ dơ vào thùng nước của tao? Mày làm chuyện xấu ức hiếp người khác như vậy, rốt cuộc ý là vào bản lãnh của ai?"

Nhà họ Điều cãi nhau như vậy, liền thu hút mấy người hàng xóm kéo tới xem náo nhiệt, thấy tình hình ồn ào lộn xộn bên này liền bắt đầu bàn tán. Người này nói: "Tam Tam nhỏ như vậy, sao có thể đánh hai thằng con Điều lão nhị? Ai ăn hiếp ai còn không phải vừa nhìn đã biết sao?" Người kia nói: "Hai thằng nhỏ nhà Điều lão nhị này, bình thường đã nghịch ngợm hay gây sự làm người ta phiền chán, chỉ biết học làm chuyện xấu giầy xéo người, thực sự là dạy dỗ không tốt mà."

Vợ Điều lão nhị nghe thấy vậy thì mặt mày tím bầm, tức muốn lạch mủi. Nhị Văn liền la lên: "Không phải vậy, là Tam Tam đánh con, chính là nó đánh con."

"Tao vì sao phải đánh mày?" Điều Tam Tam hỏi.

"Tao quăng đất cát vào thùng nước của mày, ai bảo hôm qua mày lẻ thịt ốc không cho tao ăn."

Điều Tam Tam nói: "Bà nội, thím hai, chính hai người nghe thấy đó, nó ném đất cát vào thùng nước của con, con nói nó mấy câu, nó lại đẩy đổ nước, còn đánh con, đẩy con té, hai người nhìn cả người con toàn bùn đất đi. Chuyện tốt không làm, mà nó làm toàn chuyện xấu, hai người không dạy dỗ đàng hoàng, tương lai còn không lật trời sao?"

Lời này là vừa rồi Điều lão nhị nói cô, giờ Điều Tam Tam trả lại nguyên vẹn.

Tam gia hàng xóm bung bát com, nằm úp sấp lên đầu tường mà nói: "Hai thằng nhỏ này, cả ngày không lo học, mấy ngày trước còn hái trộm quả hạnh của tôi. Giống như cái cây nhỏ vậy, từ nhỏ mà không quản, nhất định lớn lên sẽ thành cái cây xiêu vẹo, thằng nhỏ này không dạy dỗ, tương lai còn có thể thành người được sao?"

Gương mặt già nua của Điều lão nhị cũng không nén được giận, rồi rốt cuộc lại không nỡ đánh cháu trai của mình, vói tay xia trán Nhị Văn, nói: "Thằng nhỏ này, mày quăng đồ dơ gì vào thùng của nó? Đi về nhà cho tao!"

Điều lão nhị dẫn Nhị Văn Tam Văn và vợ Điều lão nhị thờ phỉ phò đằng sau mà về. Mặt mày Điều Liên Phát lạnh lẽo, không nói một câu. Điều Tam Tam nghĩ, nếu cô thực sự bị định tội đánh Nhị Văn, Điều Liên Phát nhất định sẽ đánh cô một trận cho Điều lão nhị hả giận.

Trong đầu Điều Liên Phát, sợ rằng con gái còn không bằng cháu trai đâu.

"Cha, bà nội con có phải quá thiên vị rồi không?" Điều Tam Tam dùng tay áo lau nước mắt, "Cha, cha là con cả, bình thường đã hiếu thuận nội con nhất rồi, chuyện gì cha cũng nghe nội, sao chưa bao giờ nội hướng về cha?"

"Tam Tam, bà nội con là già mà hồ đồ, chính con phải hăng hái, tương lai có tiền đồ rồi, chặn miệng bà nội con!" Tam gia hàng xóm nói, lại chuyển qua Điều Liên Phát, nói: "Liên phát, mày cũng vậy, con nhà mình mới tốt, ba đứa con mày đều rất hiếu chuyện, mày cũng phải biết thương con mình!"

Tam gia là bậc cha chú, Điều Liên Phát không dám nói thêm gì, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ đồng ý: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: TRỘM DƯA CHUỘT

Điều lão nhị và Điều nhị thẩm thờ phỉ phò mà đi, Điều Liên Phát bị mọi người chỉ trích, cảm thấy mất mặt, hung ác trợn mắt nhìn Điều Tam Tam một cái, quay đầu vào nhà. Điều Tam Tam cũng không sợ ông, dù sao người làm sai cũng không phải cô. Điều Tam Tam cứ thế tự đổ nước, sửa sang chính mình cho sạch sẽ, thay quần áo sạch, rồi vội đi nấu com.

Điều Tam Tam không có tâm trí đâu mà suy nghĩ tiếp chuyện vừa rồi, cô phải gấp gấp nấu nướng. Cô đang ngẫm nghĩ, nên nấu com cho Trương Hồng Cúc như thế nào, thân thể Trương Hồng Cúc ban đầu vốn đã kém, bây giờ đẻ non, lại càng thêm thiếu hụt dinh dưỡng.

"Cha, cha con ít tiền đi, con muốn đi mua cho mẹ ít đường đỏ."

"Mua đường đỏ?" Điều Liên Phát không nhúc nhích.

"Dạ, mua chút đường đỏ, trước tiên phải chăm sóc thân thể mẹ cho tốt đã, nếu không, lỡ đồ bệnh gì thì nguy, cha, con nghe nói mẹ bây giờ phải ở cử cho tốt, chứ nếu mà để thân thể có vấn đề. . . . ."

Điều Tam Tam cố ý dừng lời, Điều Liên Phát lại chủ động nghĩ đến phần sau, nếu như thân thể Trương Hồng Cúc có vấn đề, còn sinh con trai cho ông ta thế nào được nữa? Đường đỏ này, phải mua.

Điều Liên Phát móc túi cả buổi, không tìm được tiền mới xoay người vào phòng, Điều Tam Tam liền vào theo Điều Liên Phát. Ngoài phòng có cái tủ hơi cũ kĩ dựa vào tường, hẳn là đồ cưới của Trương Hồng Cúc năm xưa, Điều Liên Phát kéo ngăn kéo bên trái ra, lấy chìa khóa trong ngăn kéo, lại mở ngăn kéo ở giữa, lật tới lật lui, tìm ra được hai tờ tiền giấy, đưa cho Điều Tam Tam.

"Đi tiệm lão Hầu mà mua, mày nói ông cần cho đủ, cần không đủ tao tới kiếm ông!"

Điều Tam Tam đáp lời, nhận tiền xong liền ra khỏi cửa đi mua đường đỏ. Tiệm bán tạp hóa của lão Hầu cách nhà cô không xa, từ nhỏ đã rất quen thuộc, có bán đủ thứ tương, dấm, diêm, kim chỉ này nọ. Lão Hầu là biệt danh, ước chừng là do ông bị bệnh lao hầu, cứ không ngừng thở gấp thôi. Điều Tam Tam mua hai cân đường đỏ, một cân tám hào, còn dư bốn hào, Điều Tam Tam lại lấy mua hạt tiêu hết, cô không mua tiêu bột, tiêu bột dễ ăn gian, cô mua tiêu nguyên hạt.

"Tam Tam, mua đường đỏ cho ai ăn vậy? Nhà con có ai bị bệnh hả?" Lão hầu hé đôi mắt ti hí, bắt đầu tám chuyện. Này vừa đường đỏ vừa hạt tiêu, ở cử gì chẳng, ông ta nghĩ Điều Tam Tam cùng lắm chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, nói không chừng sẽ để lộ vài chuyện gì đó hay ho cho ông ta nghe.

"Biểu người ta đó, nhà con làm gì có ai bệnh chứ!" Điều Tam Tam không khách khí đẩy trở về.

Điều Tam Tam xách đường đỏ về nhà, vừa lúc gặp được chị hai chị ba trong con ngõ nhỏ trước cửa nhà. Điều Tiểu Đông thấy Điều Tam Tam xa xa, liền kêu cô:

"Tam Tam, em làm gì đó?"

"Em đi mua ít đường đỏ." Điều Tam Tam thấy Điều Tiểu Cải cũng một cái sọt trên lưng, trong sọt chứa đầy rau củ non mềm như củ tai heo, rau sam các loại, đều là thứ củ mà heo thích ăn. Điều Tam Tam nhìn mớ rau sam kia, lúc này rau sam vừa non vừa mọng, khiến người ta hết sức ưa thích, liền cười nói: "Chị hai, rau sam này chị đừng cho heo ăn hết nha, chờ lại một chút, em lấy làm đồ ăn, chần nước sôi, rồi trộn tỏi giã nhuyễn ăn cũng ngon lắm."

"Vậy thì cứ ăn thôi, hai chị cũng sắp chết đói tới nơi." Điều Tiểu Cải nói.

Ba chị em vào nhà, Điều Liên Phát đã múc cháo, ngồi trên bộ bàn ghế thấp lùn một mình ăn trước rồi, Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cải đến, thưa cha một cái, Điều Liên Phát từ một tiếng, lại hỏi Điều Tam Tam:

"Mua rồi chưa? Tiền dư đâu?"

"Còn dư lại bốn hào, con mua hạt tiêu luôn rồi." Điều Tam Tam nói, "Nhà mình không còn nhiều hạt tiêu nữa."

Điều Liên Phát đang nhai bánh rán, dừng một chút, hình như không hài lòng chuyện Điều Tam Tam tự ý quyết định lắm, nhưng nghĩ lại mua hạt tiêu cũng cần thiết, cuối cùng không nói gì. Điều Liên Phát ngoảnh đầu bảo Điều Tiểu Đông:

"Đi ra vườn kiếm cho tao mấy trái ớt xanh về ăn."

Điều Tiểu Cải nghe lời nói: "Cha, để con đi hái cho."

"Chị hai chị ba, hai người làm mệt tới trưa rồi, ăn cơm trước đi, để em đi hái cho." Điều Tam Tam nói xong liền cầm một cái gáo lớn đi ra ngoài.

Điều Tam Tam đi một đường ra khỏi thôn, đi tới vườn rau ở phía tây thôn, cả một mảng đất lớn, đều là ao cá, vườn rau của các nhà, bờ ruộng ngang dọc phân cách vườn rau thành từng mảnh nhỏ có hàng rào xen lẫn, bên cạnh còn trồng cây gai, đó là để phòng súc vật gà vịt chui vào làm bậy. Hiện giờ đúng vào mùa rau xanh phát triển mạnh mẽ, cây ớt xanh đỏ, cả tím non mềm, trên giàn cao cao treo đầy đậu trắng, còn có hành tây, rau hẹ, bí rợ, khổ qua đủ loại..., loại cây các hộ nông dân trồng đều không ngoài mấy thứ này.

Đến chỗ đất trồng rau, Điều Tam Tam liền hối hận, mới vừa rồi chỉ nghĩ tới hai chị em tới trưa nên cô giành tới đây, cô không nên tự mình tới. Cách nhiều năm như thế, vườn rau nhà mình nằm ở đâu, đã sớm không nhớ rõ, cô cố gắng hồi tưởng kí ức ngày bé, chỉ có thể nhớ mang máng phương hướng.

Coi như có trở về hỏi, thì biết hỏi thế nào? Nói em không nhớ rõ vườn rau nhà mình nằm ở đâu hả? Điều Tam Tam trước khi sống lại, nhất định là rất quen thuộc vườn rau, cô đi về hỏi, không phải sẽ khiến chị hai khó hiểu sao?

Điều Tam Tam rề rề đi tới khoảnh vườn góc tây bắc, nhìn từng mảnh đất trồng rau kia mà phát rầu. Cô hơi dừng lại, nhìn một vòng chung quanh, thật dễ dàng nhìn thấy một người đang đi tới, là một người phụ nữ lớn tuổi, Điều Tam Tam nhìn thấy quen mặt, nhưng cũng không nhớ ra được là ai. Người phụ nữ kia thấy cô đứng ngơ ngác ở bờ ruộng, liền cười hỏi:

"Tam Tam, làm cái gì đó? Buổi trưa nắng còn đứng ngẩn ngơ ở đây?"

"Con. . . . Con tới hái mớ ớt xanh." Điều Tam Tam định nói, "Mấy thứ rau cải này lớn nhanh quá, mới mấy ngày đã thay đổi hình dạng, con đã nhớ

không ra mảnh vườn kia ở đâu nữa."

"Bối ta nói con nít nhớ không lâu, mấy ngày trước con còn tới tưới vườn đấy." Người phụ nữ kia tiện tay chỉ một cái, "Kìa, bên chỗ không có cắm hàng rào, có hai hàng hành lá kia, không phải của nhà con sao?"

Diêu Tam Tam vội vàng đi tới mảnh vườn kia. Tuy nói ba chị em nhà họ Diêu chịu khó lại hiểu chuyện, nhưng rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, kinh nghiệm trồng trọt nào có giỏi giang, hai vợ chồng Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc hơn nửa năm nay chỉ lo trốn kẻ hoạch, sao có thể tới, mảnh vườn kia liền trồng trọt không được tốt như người ta, hai hàng hành lá, mấy hàng ớt, một luống rau hẹ ít ỏi còi cọc, đáng đáp chỉ lớn hơn cái que một chút, lại có mấy dây bí rợ, gần đó là giàn đậu cô-ve, hiện giờ vẫn chưa kết quả, chỉ mới nở ra từng chuỗi hoa màu trắng.

Nếu nói Trương Hồng Cúc tránh kẻ hoạch, vậy sao Diêu Liên Phát cũng phải trốn ư? Ông đương nhiên phải trốn chứ, ông là trốn cán bộ tới truy xét, khi đó cán bộ thôn hay nhìn chăm chăm vào mấy hộ gia đình sinh đẻ nhiều, điều tra nhà sinh vượt mức, truy xét phụ nữ xem có mang thai không, Diêu Liên Phát tránh đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại ba đứa nhỏ, cán bộ cũng không làm được gì.

Diêu Tam Tam cúi đầu hái được hơn nửa giỏ ớt, đứng ở hai đầu bờ ruộng nhìn một chút, nhớ tới vườn rau nhà chú hai, chú ba đều liền kề, trong thôn phân đất luôn nối tiếp nhau, nên ba anh em nhà họ Diêu cũng được phân cùng một chỗ.

Ngày đó cô còn nói muốn cắt rau hẹ nhà thím ba đấy, thím càng nhỏ mọn, tôi càng phải khiến cho thím đau lòng! Mang theo một bụng tức giận, Diêu Tam Tam dựa theo trí nhớ, bước vào mảnh vườn liền kề, rau hẹ trong vườn này hết sức tươi tốt, mập mạp, cả dài trông cũng căng mọng, còn có một giàn dưa chuột, hiện giờ giàn dưa chuột đang nở hoa, chính là lúc tươi ngon nhất.

Nhưng loại dưa chuột này thím ba có thể trồng sao? Có đúng là mảnh đất này không ta? Hay là, bên kia? Diêu Tam Tam nhìn lại vườn rau bên nọ, cả trông rất được, rau hẹ cũng tươi xanh, rốt cuộc là chỗ nào?

"Ai, lại tới trộm dưa chuột hả?"

Có người hét to một tiếng, Diêu Tam Tam quay đầu lại, thấy một thiếu niên kiêu ngạo, nhìn qua ánh chừng mười lăm mười sáu tuổi, đang lạnh lùng nhìn cô. Thời tiết đầu tháng năm này, hoa hòe hắt là mới nở, Diêu Tam Tam còn mặc hai lớp áo ngắn, thiếu niên kia lại để trần cánh tay, chỉ mặc một cái áo may ô màu vàng quân đội, thân hình thoát nhìn có vẻ cao to hơn thiếu niên cùng lứa, mặt mũi cũng có chút hung dữ. Cánh tay cứng cáp nắm chắc cái xẻng, ném lên mặt đất một cái, xẻng liền cắm sâu, đứng sững trong bùn.

Diêu Tam Tam quan sát thiếu niên kia mấy lần, trong trí nhớ cô hẳn phải biết người này, nhưng cũng không quen thuộc, về sau xuất giá, không còn thường gặp người trong thôn, nên liền không thể nhớ rõ. Hẳn gọi là gì nhỉ? Diêu Tam Tam trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng lại tức giận chất vấn: "Anh nói ai trộm dưa chuột chứ?"

"Không trộm dưa chuột, nhóc chạy đến nhìn giàn dưa nhà anh làm gì? Chẳng lẽ nhóc muốn nhận bà con với dưa với cà?"

Đây không phải là vườn rau nhà thím ba? Diêu Tam Tam lập tức hơi có cảm giác ghen hờn, rồi lại không nên được giận, dưa bé choai choai nhà ai, sao nói chuyện ghen ghét người như vậy chứ?

Trên tâm lý, Diêu Tam Tam cảm thấy đối phương là đứa trẻ, lại không biết trong mắt đối phương, chính cô cũng chỉ là một con nhóc nhỏ bé, vừa thấp vừa gầy mà thôi.

"Đây là vườn rau nhà anh sao? Thật xin lỗi, thực sự là em nhầm rồi. Anh biết vườn nào là vườn nhà chú ba em không? Nhà Diêu Hồng Hà ấy." Cuối cùng vẫn là mình xông vào vườn rau nhà người ta, Diêu Tam Tam quyết định nói chuyện đáng hoàng, không muốn âm ỉ với hấn.

"Không biết, nhóc con ít có giả vờ ngờ ngẩn cho anh." Thiếu niên kia nheo mắt nhìn cô, một loại ánh mắt người lớn xem thường con nít, quở trách cô: "Nói xạo cũng không biết nói, vườn rau nhà chú ba nhóc nhóc có thể tìm nhầm sao?"

"Em thật sự không có nhớ rõ, em nhầm lẫn thôi, em chỉ nhớ là nằm sát bên nhà em." Diêu Tam Tam nói xong thì bước ra khỏi mảnh đất trồng rau, nói: "Nếu em muốn trộm dưa chuột nhà anh, em còn đứng ở đây nửa buổi làm chi? Muốn trộm em đã trộm từ lâu. Anh đừng có nhìn ai cũng ra trộm được không? Vu khống người khác."

"Nhóc chạy đến trong vườn nhà anh, nhìn chăm chăm dưa chuột của anh, anh vu khống nhóc sao?" Thiếu niên kia rút xẻng ra, đào một bó hành lá, xách lên giũ rớt bùn đất, còn nói: "Nhóc là Tam Tam phải không? Làm hàng xóm bên vườn rau nhà nhóc coi như xui xẻo, lần trước Diêu Nhị Văn và Diêu Tiểu Trụ em họ nhà nhóc trộm dưa chuột nhà anh, quả chỉ bằng ngón tay nó cũng hái, còn phá cho hư, chờ anh bắt được nó, sẽ cho nó biết tay!"

"Anh cứ bắt hai đứa nó lại cũng được, nếu nó thực sự trộm dưa chuột nhà anh." Chuyện này thì Diêu Tam Tam tin, cháu trai nhà họ Diêu đều bị cha mẹ, bà nội làm hư mà, "Chẳng qua em nói với anh một lần nữa, em thật sự là tìm nhầm chỗ, anh không tin thì thôi, dù sao ta không có trộm đồ vườn nhà anh."

Diêu Tam Tam nói xong câu đó, liền xoay người rời khỏi mảnh vườn kia, bữa cơm trưa nay cô còn chưa có ăn, buổi chiều còn phải đi học nữa, cô mới nghĩ như vậy, ai ngờ thiếu niên kia cũng kiêu ngạo lên, cầm bó hành mà đi, vừa đi vừa nói:

"Anh đây còn phải vội vàng đi học, không có rảnh để ý đến nhóc, về sau không cho phép trộm dưa chuột nữa. Thật muốn ăn, thì nhóc hái quả lớn, chớ hái dưa nhỏ mà phá hỏng."

Nghe giọng điệu kia của hấn, Diêu Tam Tam nghĩ cũng biết, bọn em họ kia tới trộm dưa nhà người ta, nhất định là quấy phá đủ của người ta. Nhưng mà,

cô oan uổng có được hay không?

Thiếu niên kia không xềng đi, nhìn sống lưng rộng rãi của hắn, Điều Tam Tam thực sự uất ức trong lòng, bị người ta xem là tên trộm dừa rồi. Điều Tam Tam nhất thời không còn tâm trạng, cũng không đi vườn nhà thím ba nữa, mà bụng gáo ớt đi thẳng về nhà. Về đến nhà, Điều Liên Phát có vẻ đã ăn no, liếc nhìn Điều Tam Tam nói:

"Chờ mày hái ớt xanh ăn, chờ tới hết năm luôn rồi! Chậm chạp lè mề, làm cái gì cũng không xong!"

Điều Tam Tam không lên tiếng, thấy Điều Liên Phát lắc lư mà đi ra ngoài, liền rửa tay đi ăn cơm. Điều Tiểu Đông múc cho cô một bát cháo, Điều Tam Tam bụng cháo lên ăn thử một miếng, vừa phải, không nóng không lạnh, cô ăn một hơi cạn sạch, Điều Tiểu Đông lại vội vàng múc cho cô thêm bát nữa.

Điều Tam Tam bụng bát, hỏi Điều Tiểu Đông: "Chị hai, vườn rau kế bên vườn mình là của nhà ai?"

"Bác hai Bào, em quên rồi sao? Chính là nhà Bào Kim Đông." Điều Tiểu Đông nói, "Em hỏi chuyện này làm gì?"

Bác hai Bào? Điều Tam Tam lúc này cũng nhớ ra, tên thiếu niên ngang tàng khi nãy, hẳn là con trai nhà họ Bào, hình như gọi là Bào Kim Đông, lên tiểu học cùng lúc với chị hai, bây giờ chị hai thôi học, Bào Kim Đông chắc cũng học Trung học rồi. Điều Tam Tam nói: "Không có gì đâu, em chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi."

Điều Tam Tam ăn liên tiếp hai chén cháo ngô, lau miệng, nói: "Chị hai, chị ba, em không rửa bát được nha, em trễ học rồi." Nói xong, cô vội vàng chạy tới trường. Dù cho thầy giáo không mắng, nhưng chung quy đi trễ cũng không tốt, lúc đi trễ, bước vào phòng học trong nhiều cặp mắt nhìn chăm chăm như vậy, khiến người ta hết sức mất mặt.

Vậy là một nhân vật mới đã lên sân rồi nha, anh này đóng vai gì đây ta? :-p

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: TIỆM ĂN VẶT

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Buổi chiều Điều Tam Tam tan học, lại đi đập nước vớt ốc ô lap ngư. Bầu trời trong vắt, đồng ruộng xanh biếc, mặt nước mênh mông sáng loáng như ánh bạc, chân trần giẫm trong làn nước cao không quá cổ chân, thỉnh thoảng cúi người xuống, thỉnh mắt vớt được mấy con ốc, vớt ốc vốn là một việc rất vui vẻ.

Mép nước đằng xa cũng có mấy đứa trẻ đang mò ốc, vừa mò, vừa đá nước nô đùa. Nhưng mà hiện giờ Điều Tam Tam lại không có tâm tình đó.

Buổi trưa âm ỉ, chuyện cô đánh Nhị Văn coi như đã qua, nhưng dù sao Nhị Văn cũng cao lớn hơn cô, là đứa bé trai khỏe mạnh hơn cô, hơn nữa lại được nuông chiều thành tánh, không hề có chút lòng tốt, theo kinh nghiệm của cô, chắc bây giờ nó đang suy nghĩ nên làm thế nào để trả thù cô, nói chung, về sau không thể không đề phòng nó rồi. Con chó nhỏ, cắn người một cái cũng gây thương tích, huống chi Nhị Văn kia không biết nặng nhẹ, không hiểu sâu cạn.

Mặc kệ nó! Nó dám làm chuyện xấu, dám đánh người cô liền đánh lại! Hiện tại Điều Tam Tam cảm thấy, đứa con nít nhỏ như Nhị Văn, phải cứng rắn trừng trị nó vài lần, nó mới đáng hoàng được.

Một con nhóc đơn độc, cô không dám vào nước sâu, ốc trước mặt hình như ít đi, chắc là mới nãy mấy đứa trẻ kia đã từng mò qua, Điều Tam Tam bỏ đi một đoạn, đổi chỗ khác để vớt tiếp. Cô nhìn ốc trong giỏ xách, hôm nay hình như đã vớt được nhiều hơn số lần trước bán. Cô nhàm chán đá nước, âm thầm tính toán trong lòng.

Bốn buổi chiều tan học đi vớt, cộng thêm nửa ngày thứ bảy nẫu, lẻ, lần trước cô bán được một đồng sáu, cứ như vậy mà tính, theo số lượng nhiều hôm nay có thể vớt được thì dựa vào việc bán thịt ốc, một tuần lễ cô có thể kiếm chừng ba đồng tiền, một tháng hơn mười đồng. Tiếp tục như vậy, đến bao giờ cô mới góp đủ học phí? Học phí một học kì hơn trăm đồng, có lẽ còn các loại chi phí vụn vặt khác, lại nói, bình thường cô muốn mua giấy bút văn phòng phẩm, cũng phải cần tiền vậy?

Có còn con đường nào khác không đây? Điều Tam Tam nhìn mặt nước rộng lớn không thấy bờ trước mắt, đập nước này nhiều tôm cá, có người nhận thầu mặt nước nuôi cá, trong thôn còn có một số người câu ba ba bán, nghe nói chỉ dùng gan heo và một cây kim thẳng. Ngay cả hạt cát dưới đáy nước cũng có thể bán lấy tiền, ở bờ bắc có thuyền vớt cát vàng, người ta xây sân cát bên bờ đập nước. Nhưng những việc này bây giờ cô đều làm không được!

Điều Tam Tam thờ dài, lắc lắc mò ốc, được hơn nửa giỏ, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã ngã về tây một lát, cô cũng phải đi về, cạnh đập nước này ít người qua lại, trời tối quá, sẽ rất dọa người.

Mỗi ngày Diêu Tam Tam đều dành thời gian vớt ốc, đến chiều thứ bảy, đã vớt được hơn nửa thùng. Diêu Tam Tam dùng cả buổi chiều để nấu, nấu xong lại lể, đến lúc mặt trời lặn về phía tây còn chưa xong.

Hai chị cô nhỏ cô về, Diêu Tiểu Cải đi bẵm cỏ cho heo ăn, Diêu Tiểu Đông lại lặng lẽ cầm kim, tiện tay kéo cái ghế nhỏ lại ngồi lể ốc phụ cô. Diêu Tam Tam vội nói:

"Chị, chị đừng lể, là việc của em, đợi cha trở về nhìn thấy, sẽ bị nói đó."

"Ông nói gì được? Chị quần quật cả ngày rồi, chị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, cũng không làm chậm trễ chuyện gì!" Diêu Tiểu Đông nhỏ giọng nói, "Tam Tam, nghe nói lần trước em bán được một hai đồng, như vậy không được đâu..., mình phải nghĩ biện pháp khác."

"Giờ đang học mà, lúc nghỉ hè sẽ có nhiều thời gian hơn." Diêu Tam Tam an ủi Diêu Tiểu Đông, cũng như an ủi chính mình, "Qua một thời gian, buổi tối có thể bắt ve sấu đem bán, hai con năm hào, một đêm ít gì cũng được một hai đồng nhỉ?"

"Buổi tối em còn phải làm bài tập kia!" Diêu Tiểu Đông nói.

Trong lúc Tam Tam nói chuyện với chị hai, Diêu Tiểu Cải làm cho Trương Hồng Cúc một chén mỳ, bung vào phòng, ngay sau đó trong nhà liền truyền ra một tiếng thét kinh hãi:

"Mẹ, Mẹ sao vậy?"

Diêu Tam Tam sững sờ, hấp tấp đứng lên, cùng Diêu Tiểu Đông chạy vội vào phòng, vén rèm vải lên, Trương Hồng Cúc khoác áo, ngã nghiêng trên mặt đất, Diêu Tiểu Cải đang cố sức muốn kéo Trương Hồng Cúc lên. Diêu Tam Tam sợ hết hồn, chạy nhanh tới, ba chị em hợp sức kéo Trương Hồng Cúc dậy, đỡ lên giường.

"Mẹ, mẹ xuống đất hả ?"

Trương Hồng Cúc yếu ớt thở một hơi, không còn hơi sức nói: "Mẹ đứng lên cởi cái áo, chắc đứng lên quá mạnh, liền té ngã."

Diêu Tam Tam nhìn gương mặt không chút huyết sắc của Trương Hồng Cúc, trong lòng khó chịu. Trương Hồng Cúc mới vừa đẻ non, thân thể suy sút, theo như Diêu Tam Tam biết ở kiếp trước, đẻ non thiếu tháng còn tổn hại thân thể hơn sinh con, sinh con còn sinh vào thời điểm chín muồi, chứ sáu, bảy tháng đã đẻ non thì cũng như cứng rắn bê đưa non vậy.

Nhưng trong nhà một ngày có mấy cái trứng gà cũng không đủ cho Trương Hồng Cúc ăn. Nhà Diêu Tam Tam có tổng cộng năm con gà, đều là gà mái, nông thôn nuôi gà lể tẻ, bình thường không ai chú ý cho ăn, mấy con gà cả ngày đều đi đào bới kiếm mồi, một con gà có thể cho một trứng mỗi ngày, một ngày hai, ba quả trứng gà, đều lấy cho Trương Hồng Cúc ăn buổi sáng, còn lại, cũng đều dùng làm canh, mì gì đó cho bà. Mấy thứ này, được bao nhiêu dinh dưỡng đâu? Nhưng Diêu Liên Phát lại không coi trọng, cứ cho rằng chỉ là đẻ non, cũng không phải sinh em bé thật, nên ngay cả mua thêm một ít trứng gà cũng không thêm.

Chắc là thiếu máu đi? Hoặc là tuột huyết áp.

"Cha, hôm nay mẹ con té xỉu, thân thể mẹ rất yếu, cha phải mua cho mẹ ít trứng gà, gan lợn gì đó, để mẹ bồi bổ dinh dưỡng." Lúc ăn cơm tối, Diêu Tam Tam nói với Diêu Liên Phát như vậy. Diêu Liên Phát nhai bánh rán, nhướn mắt không lên tiếng.

"Cha, nếu thân thể mẹ con có vấn đề, đừng nói sinh em trai, nếu mẹ cả ngày ốm đau bệnh tật, cha vất theo mấy chị em con đây, cuộc sống này chắc phải khó sống rồi."

"Mấy có tiền không? Nhiều cái mồm há ra như vậy, tao lấy đâu ra tiền mà nuôi?" Diêu Liên Phát ném một câu như thế.

Cái nhà này, rốt cuộc là ai nuôi ai chứ? Ba chị em có ai ăn không ngồi rồi hả? Diêu Tam Tam liếc nhìn rèm cửa trong phòng, dằn lại tính tình mà nói: "Cha, thiếu tiền là chuyện nhất thời, nhưng nếu mẹ con ngã bệnh thì là chuyện của nửa đời sau, không riêng gì một mình mẹ phải chịu khổ, không phải cha cũng sẽ bị liên lụy theo sao?"

Diêu Liên Phát cúi đầu ăn cơm, thật lâu không lên tiếng, ăn hết hóp cháo cuối cùng, ông ta lau miệng đứng lên, mở ngăn kéo bên trái, cầm lấy chìa khóa, mở ngăn kéo giữa ra lấy tiền, rồi rắc rắc một tiếng khóa lại, xoay người ném hai tờ năm đồng cho Diêu Tiểu Đông.

"Cho mày, mấy bữa sau mày mua gan heo gì đó, tiền còn lại mua trứng gà. Đừng có phung phí!"

Khi đó heo còn khá rẻ, nhất là nông thôn, thịt heo bán bốn đồng một cân, gan heo một đồng hơn một cân, nhưng mười đồng tiền này, còn phải dùng mua trứng gà nữa thì đủ mua được mấy cân gan?

Diêu Tiểu Đông đáp một tiếng, cất tiền, bung bát đĩa đi rửa, Diêu Tam Tam cũng đi ra ngoài, lặng lẽ nói: "Chị hai, chị mua mỗi lần nửa cân gan thôi, mua nhiều hơn cũng không thể để lâu, chị mua thêm nửa cân táo đỏ, nấu cháo loãng, bổ máu lắm."

"Táo đỏ bổ máu?" Diêu Tiểu Đông nhìn cô một cái, hỏi: "Sao em biết?"

"Em đọc trên sách đó." Diêu Tam Tam nói qua loa, "Chị nhớ mua loại táo nhỏ, kích cỡ đều đều là tốt, bỏ vào cháo loãng mà nấu."

Diêu Tiểu Đông liền lặng lẽ đưa năm đồng cho Diêu Tam Tam, nói: "Dù sao sáng mai em cũng phải đi bán thịt ốc, sẵn tiện em mua một ít đi!"

Hôm sau vừa rạng sáng, Diêu Tam Tam đã dậy thật sớm lên trấn bán ốc, cô đi thẳng tới quán cơm nhà họ Dương lần trước, bà chủ không có ở đấy, ông chủ đang tính sổ, Diêu Tam Tam vào cửa liền kêu một tiếng "Chú", đi tới trước mặt ông chủ mà nói:

"Chú, tuần trước con có tới nhà chú bán thịt ốc ô lạp ngư, hôm nay con lại làm một ít, nhiều hơn lần trước nữa, rất ngon, chú có muốn mua nữa không?"

Ông chủ ngẩng đầu lên, cầm bút bị gõ nhẹ lên quầy mà nói: "Ô lạp ngư? Lần trước đem xào rau họ, tổng cộng chỉ bán được hai đĩa, còn dư lại nhà chú xào ăn, thứ này nhà nhà đều có thể kiếm, bán không chạy, không có lời đâu!"

Không cần nữa? Diêu Tam Tam thiếu chút phát khóc, trên đường tới cô còn nhẩm tính, lần này có thể bán được ba bốn đồng đấy, nhưng nếu người ta không cần nữa, thì biết làm thế nào?

Ông chủ kia nhìn bộ dạng muốn khóc của Diêu Tam Tam, suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, nhìn một đứa trẻ như con cũng không dễ dàng gì, chú giữ lại một nửa, còn dư lại một nửa, con đi nhà khác hỏi thử đi!"

Diêu Tam Tam đành chịu, ông chủ kia lấy hai cân từ trong giỏ của cô, trả cô hai đồng tư, Diêu Tam Tam nhận lấy tiền, nói cảm ơn, rồi xách giỏ ốc còn dư, xoay người ra khỏi tiệm cơm nhà họ Dương.

"Này, cháu gái!" Ông chủ kia chạy theo cô ra cửa. Diêu Tam Tam xoay người lại hỏi "Có chuyện gì vậy chú?"

"Con đi tới phía đông con phố ấy, đến quán ăn vặt tiện lợi hỏi thử đi, nhà đó thường làm mấy thứ này, lúc mua thức ăn thường thấy đầu bếp nhà đó mua."

Diêu Tam Tam có chút cảm động, đều là đối thủ cạnh tranh, ông chủ này chắc thấy cô là một đứa bé, thật lòng muốn giúp cô một chút, còn gợi ý một hiệu ăn khác cho cô.

Diêu Tam Tam khom lưng chào một cái, xoay người đi về phố đông, cô vừa đi, vừa để ý bảng hiệu bên đường, quả nhiên tìm được một nhà treo bảng "Quà vặt tiện lợi", cửa tiệm thoạt nhìn rất đơn sơ, đúng là kiểu ăn vặt tiện lợi, một đầu bếp khá trẻ đội mũ bếp trắng, đang ngồi bóc đậu tương cạnh cửa.

Diêu Tam Tam bước tới hỏi: "Anh gì ơi, tiệm anh có muốn mua ô lạp ngư không? Anh xem, em làm sạch hết rồi." Nói đoạn, cô đưa giỏ cho đầu bếp kia xem.

Đầu bếp kia nhìn qua chừng mười bảy mười tám tuổi, ngẩng đầu nhìn giỏ một cái, lại gần ngửi một chút, mới nói: "Này là em làm hả?"

"Dạ." Diêu Tam Tam đáp một tiếng, ngồi xổm xuống, đặt giỏ bên cạnh, lại bóc đậu tương giúp đầu bếp kia.

[Mèo: Bạn Tam Tam này lạnh dễ sợ =)) đi bán đồ mà tự nhiên cái kiểu này ai không thương, mình là mình không có nghĩ ra được chiêu số như vậy rồi đó :-p]

Đầu bếp nhỏ nhìn Diêu Tam Tam một cái, Diêu Tam Tam cúi đầu bóc đậu tương, đầu bếp cũng không nói gì, cậu ta bóc đậu tương xong, mới đứng lên vỗ vỗ tay nói:

"Đi theo anh, anh cân cho."

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: CHỌN RẺ

"Đi theo anh, anh cân cho."

Đầu bếp kia nói xong, cứ thế quay đầu vào trong tiệm, Diêu Tam Tam vội vàng đi theo, anh ta cầm một cây cân đòn, cân số ốc còn lại của cô, được hơn một cân sáu lạng. Tiểu đầu bếp cân xong, lại hỏi một câu: "Em bán bao nhiêu tiền một cân?"

"Bán... Bán một tệ hai." Diêu Tam Tam cảm thấy tính khí đầu bếp này có chút kì quái, cứ không thèm giương mắt nhìn người, cầm đầu cầm cổ cụp mắt xuống, cô không khỏi ăn nói thận trọng hơn. Lại nói thầm trong bụng, nếu y trả một tệ, cũng bán luôn vậy.

Đầu bếp kia không nói tiếng nào mà móc ra hai tệ từ trong túi, đưa cho Diêu Tam Tam. Diêu Tam Tam mới vội vàng cảm ơn. Lòng lại thầm nghĩ, nhóc đầu bếp này không lớn lắm, mua ốc lại không cần hỏi ai, tự mình làm chủ, xem ra quán ăn vặt này là của nhà y.

"Anh ơi, nhà anh có thường lấy ốc này không? Thứ bảy tuần sau em lại mang đến cho anh một ít được không?"

Tiểu đầu bếp liếc Diêu Tam Tam một cái, lại cụp mắt xuống, nói: "Em muốn đưa cũng được, tuy nhiên anh không muốn lẻ thịt mà muốn lấy cả vỏ. Nhưng mà có yêu cầu, bắt ốc về, em ngâm nước trong cho anh, ngâm ít nhất ba ngày, mỗi ngày đổi nước hai lần. Nuôi đủ ba ngày rồi, còn phải cọ rửa từng con cho sạch sẽ, trên vỏ không được có rêu xanh này nọ, trước khi mang tới thì lấy kéo cắt bỏ phần đuôi cho anh, em lấy kèm mỏ nhọn cắt cũng được."

Đầu bếp trẻ nói xong bước vào phòng bếp, ngay sau đó cầm theo mấy con ốc ô lạp ngư trở ra, chỉ vào nó mà nói: "Thấy không? Là chỗ cái đuôi phía sau nè, cầm kèm cắt từng cái đi giống như vậy. Còn chuyện nữa, ốc nhỏ quá thì anh không cần đâu."

Diêu Tam Tam vừa nghe, y hắc là muốn đem xào cả vỏ, đây về sau trời bắt đầu nóng nực rồi, xào ốc cả vỏ, là món ăn rất được thiên hạ hoan nghênh. Nhưng vào lúc đó, dân bản xứ hiếm thấy ai ăn như vậy, xào cả vỏ như thế là cách làm của miền nam.

Xào ốc nguyên con, phải ngâm nước mấy ngày, lại đổi nước. Thứ ốc ô lạp ngư này vốn dễ mang mùi bùn, nếu không nhả sạch bùn trong ruột thì làm xong cũng ăn không được. Đợi nó nhả sạch bùn, còn phải cọ rửa, cắt đuôi, phải dùng bàn chải cọ sạch rong rêu, làm xong mấy việc này, tốn thời gian lại tốn công sức, tự làm trong quán là vô vùng phiền toái.

Nhưng mà đem cả vỏ bán cho y, chỉ cần giá tiền hợp lý, đương nhiên Diêu Tam Tam nguyện ý rồi. Diêu Tam Tam liền hỏi hắn:

"Vậy, anh cần bao nhiêu? Anh trả giá bao nhiêu?"

"Nếu em có thể chuẩn bị tốt như đã nói, thì cứ đem một giỏ tới đây trước, anh trả em năm đồng một cân."

Năm đồng một cân? Diêu Tam Tam nghe vậy, bắt đầu vui mừng trong lòng. Phải biết, ốc ô lạp ngư bọc vỏ nặng, ốc to như vậy, chỉ lẻ được miếng thịt lớn bằng hạt ngô, hạt đậu tương, ba bốn cân ốc, đun sôi rồi, lẻ cũng không được một cân thịt, thời tiết sau này còn dễ hư, biến vị.

Nếu như cô làm được, về sau tiệm này sẽ còn lấy nữa, cô có thể kiếm được nhiều tiền hơn rồi.

"Được, hôm nay chủ nhật rồi, thứ bảy tuần sau em đem tới được không? Nếu là ốc sống trong vũng bùn, phải ngâm, đổi nước nhiều ngày nó mới nhả sạch bùn. Em đảm bảo sẽ cọ sạch bóng." Diêu Tam Tam vui mừng trong lòng, một hơi đồng ý ngay.

Đầu bếp trẻ lại nhìn cô một cái, nói: "Tùy em."

Diêu Tam Tam bán thịt ốc xong, liền đi dọc theo đường cái, đi tới cái chợ bên cạnh con ngõ nhỏ, hôm nay không có phiên chợ, chợ cạnh ngõ nhỏ sẽ có nhiều gian hàng đóng cửa, nhưng hắn vẫn còn vài gian bán rau quả nhà trồng, lại có một quầy bán thịt heo, có lẽ còn có sạp bán điểm tâm. Cô nhớ đại khái phương hướng ngõ nhỏ, không khó tìm. Diêu Tam Tam tìm đến chỗ kia, quả nhiên nhìn thấy một cái bàn gỗ, phía trên bày bán thịt heo

Diêu Tam Tam tới mua nửa cân gan heo, nhìn xương lớn bên trên tấm thớt, mới nói: "Ông chủ, để cho một khúc xương lớn đi!"

Dân bản xứ nói "để cho", ý đại khái là mua đồ tặng thêm này nọ. Đầu thập niên 90, người nông dân ăn thịt, không ăn xương, xương ở nông thôn bán không được bao nhiêu tiền, căn bản đều là mua thịt được tặng kèm.

"Người ta mua nhiều thịt, mới để cho một cây xương, mày mua có nửa cân gan, cũng đòi để xương cho, không để được. Nếu không mày thêm chút tiền, chú cho mày một cây."

Cuối cùng, Diêu Tam Tam đã đưa hai đồng, người bán thịt đưa cô thêm một khúc xương, lại tiện tay bỏ thêm hai khúc xương nhỏ. Diêu Tam Tam lại nhờ người bán đập bẻ xương giùm.

Cách gian quầy thịt heo không xa, quả nhiên có một sạp bán điểm tâm, là mấy loại bánh nướng, bánh tiêu, táo phớ, trứng vịt muối. Bánh nướng này là loại bánh nướng trong lu sành, cách làm thật ra không khác bánh nướng bình thường lắm, chỉ là hình dáng có nhiều khác biệt, bánh nướng địa phương, đều có hình chữ nhật, vừa lớn vừa dài, ăn ngon mà lại no bụng, hơn nữa không bọc nhân bên trong giống bánh nướng thường, bánh này không nhân, nhiều lắm là thêm có thêm tí muối, rắc thêm tí vừng.

Diêu Tam Tam sờ bụng một cái, sáng sớm cô đã vội vã đi, húp một chén cháo ngô, đi bộ sáu dặm đường, căn bản là không thể nào no bụng, giờ nghe mùi thơm bánh nướng, bụng lại đói. Diêu Tam Tam do dự một chút, hỏi

"Bánh nướng bao nhiêu tiền một cái vậy?"

"Tính theo cân, thì một khúc cũng hai ba đồng! Cân cho nhóc một khúc nhé?"

Hai ba đồng? Diêu Tam Tam nói thầm, thôi, về nhà ăn hai cái bánh ngô đi!

Diêu Tam Tam mua gan heo xong, đi một vòng dọc theo đường cái, trong cửa hàng có bán táo đỏ đóng túi, nhưng quá đắt, không có lợi lắm, cô nhìn thấy một nhà bán đồ khô, nhưng sáng sớm vẫn chưa mở cửa, xem ra táo đỏ phải chờ đến phiên chợ mới mua được rồi.

***

Nửa cân gan heo, đủ nấu hai bữa canh gan cho Trương Hồng Cúc rồi, thứ này ăn nhiều hơn cũng không hấp thu được.

Diêu Tam Tam đi bộ sáu dặm đường về đến nhà, mặt trời đã lên cao, trong nhà chỉ còn lại Trương Hồng Cúc nằm trên giường. Diêu Tam Tam bỏ mớ xương kia vào trong nồi, một tay cầm bánh nướng ăn, một tay cầm cây còi lửa, nhỏ lửa chậm rãi hầm canh xương, đun đến khi đủ nhừ rồi, sẽ thái nhỏ

gan heo, bỏ vào canh xương nấu chín, trong nhà cũng không còn gì ăn, Diêu Tam Tam đến vườn rau hái hồ lô non, nấu chung với canh gan.

Vài năm trở lại đây, dân quê thích loại bầu hồ lô này, hồ lô già có thể làm thành gáo, rất hữu dụng, lại ít có người biết, hồ lô non cũng có thể ăn, mùi vị rất giống bầu, thậm chí còn ngọt hơn bầu. Một gốc cây hồ lô, nhiều lần cũng chỉ có thể giữ hai ba trái, nhiều hơn nữa là không lớn nổi, bởi vậy nếu hồ lô kết nhiều quả hơn, liền thừa dịp nó còn non mà hái xuống ăn.

Diêu Tam Tam vừa nấu cháo, vừa nghĩ bụng, canh gan heo nếu có thêm mướp thì tốt rồi. Nên trồng một dây mướp, sang năm nhất định không được quên. Thứ dây mướp kia nếu chịu kết quả, có thể ăn cả mùa, chỉ cần tùy ý mà trồng nơi chân tường, thân cây, nó cứ bám tường, vịn nhánh mà leo lên, không cần phải đặc biệt dựng giàn, cũng có thể bổ sung thêm chút thức ăn.

"Mẹ, con nấu canh gan heo cho mẹ đây, mẹ ăn bây giờ hay chờ lát nữa?" Diêu Tam Tam nấu canh xong, vào nhà hỏi Trương Hồng Cúc.

"Buổi sáng ăn ba cái trứng chần, còn ăn một cái bánh rán, tạm thời không đói bụng." Trương Hồng Cúc vỗ vỗ mép giường nói, "Tam Tam, con qua đây ngồi một lát."

Diêu Tam Tam do dự một chút, vẫn đi tới ngồi bên mép giường. Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, đều không phải là người thích thân mật với con cái, Diêu Liên Phát đối với mấy đứa con gái ăn bần là làm như không thấy. Đồi trước, cô chưa từng được thân cận với cha mẹ, cho nên, cảm giác làm nũng trong lòng cha mẹ, vốn là xa lạ đối với cô.

Diêu Tam Tam ngồi trên mép giường, Trương Hồng Cúc nhìn cô, thở dài một hơi mà nói: "Tam Tam, con bé này, sao tính tình càng ngày càng ương ngạnh vậy, cũng dài mặt rồi."

Ăn nhiều thua thiệt, chịu nhiều đau khổ, còn có thể không dài mặt sao? Được sống lại lần nữa, Diêu Tam Tam cái khác không dám nói, nhưng tính tình đã trầm ổn, cũng kín kẽ hơn nhiều, có nhiều chuyện đều giấu ở trong lòng! Diêu Tam Tam nghe Trương Hồng Cúc nói, cũng không lên tiếng.

Cô không biết rốt cuộc Trương Hồng Cúc muốn nói gì với cô. Đối với Trương Hồng Cúc, Diêu Tam Tam lo lắng và hiếu thuận, đó dù sao cũng là mẹ cô, nhưng không có nghĩa là cô tán thành tính tình nhẩn nhục, chịu đựng của Trương Hồng Cúc, thương họ bất hạnh, nhưng giận họ bất tranh, Diêu Tam Tam chết qua một lần đã rút ra được, người một khi đã xem thường mình, cũng trở nên mềm yếu, giống như Trương Hồng Cúc, trong đầu bà nghĩ, mình không có tiền đồ không sinh được con trai, có lỗi với Diêu Liên Phát, liền không làm chủ được cuộc sống gia đình, thấp hơn Diêu Liên Phát một bậc.

(*) Câu gốc là "ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh": thương cho sự bất hạnh, nhưng càng phần nộ khi họ không biết đấu tranh.

"Tam Tam, cha mẹ không có bản lĩnh, chúng ta lại nghèo, con học vậy, cũng không dễ dàng lên cao..., con nói xem một mình con, coi như con có ý chí, con có khả năng sao? Chúng ta nào có cái điều kiện đó? Nghe mẹ nói một câu, con nghỉ học đi, một đứa con gái nông thôn, biết vài chữ là được rồi."

Nói đi nói lại, Trương Hồng Cúc vẫn không cho rằng Diêu Tam Tam có thể kiếm được tiền, Trong lòng Trương Hồng Cúc cũng không muốn cho Diêu Tam Tam đến trường, cuộc sống trong nhà khôn quẩn, nào có tiền bạc cho cô hao phí?

"Tôi qua cha con thương lượng với mẹ, nghĩ muốn giữ chị hai con trong nhà, cha con và mẹ cũng ba mươi lăm ba mươi sáu rồi, coi như có sinh được đứa con trai nữa, chờ tới lúc nó cần tiền, mẹ với cha con cũng năm sáu chục tuổi rồi, không cung ứng nổi cho nó, giữ chị con ở nhà, có thêm một gia đình, cũng có thể săn sóc một chút. Nếu thật là trong mạng số không được có con trai, giữ chị con lại, tốt xấu gì trước lúc lâm chung cũng có người lo lắng."

Ở nhà, ý là con gái không xuất giá, ở nhà kén rể. Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thương lượng, muốn để Diêu Tiểu Đông ở nhà kén rể, nói đi nói lại, vẫn là sợ mình già rồi, con trai còn nhỏ không có ai lo. Nhưng mà thời này, gạt bỏ tự do yêu đương, nguyên ý đi ở rể nhà người ta, nếu không phải trong nhà thật sự cùng cực, thì cũng là có vấn đề, người quá xấu, có tiền án, phẩm hạnh không tốt không ai dám gả... Bằng không, thanh niên tốt gia cảnh tốt, sao có thể không có con dâu, đi ở rể nhà người khác?

Dù sao cũng không xứng đôi.

Dĩ nhiên, cũng có những kẻ mưu cầu nhà gái gia đình giàu có, nhiều anh em, vì nặng gánh nên nguyên ý đi ở rể, đàn gái có nhà có nghề, trong nhà sẽ ngày một tốt hơn, dù sao cũng hơn dựa vào nhà mình nghèo. Nhưng còn Diêu Liên Phát đây với ngôi nhà hai gian rách nát, lấy gì cho người ta mưu cầu?

Ở nơi đây, một khi đã ở rể thì cũng như làm con trai ruột, phải đổi tên sửa họ, con cái cũng phải theo họ nhà gái, xem như là đời sau của nhà gái, ở địa phương này có tập tục gia phả, con gái không được lên gia phả, nhưng dù là con rể kén tới nhà cũng có thể lên gia phả.

Nhưng mà, như vậy có công bằng với con gái không? Chị hai cần mẫn, khéo tay, bộ dạng cũng dễ nhìn, sao lại không tìm được đối tượng xứng đôi? Diêu Tam Tam cúi đầu, giấu đi suy nghĩ, Trương Hồng Cúc vẫn còn đang thao thao bất tuyệt.

"Với điều kiện chúng ta như vậy, muốn giữ chị hai con ở nhà, phải lợp nhà trước chứ phải không? Chị con cũng mười sáu tuổi rồi, trước mắt cũng nên sắp xếp chuyện này, ba chị em con, cộng thêm cha con và mẹ, mình phải làm việc nhiều kiếm thêm ít tiền mới đúng, trong nhà không có cách nào cung ứng cho con đi học, con phải thông cảm một chút!"

"Mẹ, con nói rồi, phí tổn đến trường con tự kiếm." Diêu Tam Tam không muốn nghe, đứng lên, "Mẹ, không còn việc gì khác, con đi đập nước vớt ốc đây, con đã đồng ý đưa đến cho người ta."

Trương Hồng Cúc thở dài một tiếng, con nhỏ Tam Tam này, sao bỗng nhiên lại có chủ kiến lớn như vậy, cũng học được cách giấu diếm tâm tư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: RẮN NƯỚC

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

"Mẹ, nếu không còn việc gì khác, con đi đập nước vớt ốc đây."

Diêu Tam Tam nghe Trương Hồng Cúc nói đủ rồi, liền xách giỏ đi đập nước. Đi trên bờ đập nước, ruộng mạch đông một thửa tây một thửa, từng bụi từng bụi tiểu mạch đã kết râu dưới ánh mắt trời, xem ra, chỉ cần phơi nắng gắt thêm vài hôm nữa là có thể thu hoạch được rồi.

(*)Râu: sợi râu dài mọc ở đầu hạt tiểu mạch.

Diêu Tam Tam vừa đi, vừa tiện tay nắm một bông tiểu mạch, giữ trong lòng bàn tay mà chà xát, chà rồi vỏ trấu và hạt mạch, sau đó hai bàn tay lúc nâng lên lúc hạ xuống, vừa thay phiên nhau trút trấu lẫn hạt, vừa dùng miệng thổi hơi, trấu và râu đều bị thổi bay, thế là được một nhúm hạt mạch tròn tròn trắng xanh trong lòng bàn tay rồi.

Diêu Tam Tam bỏ hạt mạch vào miệng, hạt mạch tươi vẫn chưa chín hoàn toàn, mềm mềm non non, bên trong còn có chất sữa, ăn vào có mùi thơm rất riêng.

Bãi đất cạnh đập nước vốn bỏ hoang, người trong thôn trồng trọt không theo quy tắc, nếu đầu năm mưa nhiều, thì vừa qua mùa xuân đến mùa hạ, nước trong đập sẽ dâng lên, chỗ dưới chân đã sớm là một đầm nước mênh mông rồi, tiểu mạch, đậu phộng sẽ bị nhấn chìm, dù là giống cao lương mọc cao mọc dài, đến lúc nước dâng cũng ngập đến ngọn, chỉ còn thấy một đoạn bông nhô lên xa xa.

(*)Cao lương: còn gọi là bo bo hay lúa miến.

Vậy nên mảnh đất này cũng không được thôn quản lý chặt, thế là có người tùy ý trồng trọt, đây một thửa kia một thửa, không gọn gàng trật tự như đất chỗ khác.

Mùa xuân năm nay không có lũ dâng, nhà ai trồng trọt, lại trúng một vụ tiểu mạch lớn.

Diêu Tam Tam vừa xát bông lúa mà ăn, vừa đi qua thửa ruộng khác, thì thấy một rãnh nước rộng chừng hai ba mét, có người đang cầm xẻng đào bùn.

Bên cạnh đập chứa nước có không ít rạch nước như thế, dùng thoát nước cho đồng ruộng, bên trong rạch nước này có thể có thứ gì nhỉ? Diêu Tam Tam nghĩ vậy bèn tới gần, nhìn kỹ, người kia lại là Bào Kim Đông.

Nhớ tới lần trước bị tên Bào Kim Đông này vu oan trộm dưa chuột, lại nói dù sao cũng không quen, nên Diêu Tam Tam cũng không chủ động bắt chuyện, bèn chân Bào Kim Đông để một cái thùng sắt nhỏ, mặc áo may ô không tay, ống quần xắn cao, khiến cho chân tay dính đầy nước bùn.

Diêu Tam Tam đi dọc theo rạch nước, nhìn thùng sắt một cái, bên trong toàn là cá trê, cá trê che kín đáy thùng, chui tới chui lui ở trong.

Mặt trời hết sức ảm áp, bước vào trong nước lại cảm thấy mát rượi, năm nay khô hạn, thời gian này không có mưa, đập nước hình như hơi rút đi, đọng lại từng vũng nước cạn.

Diêu Tam Tam tìm được một vũng nước khá lớn, vũng nước cỡ này, ốc, hến gì cũng có thể sống, có khi còn có cá nữa, bởi vì cạn, nên sẽ rất dễ bắt.

Diêu Tam Tam không biết bắt cá, khom lưng chăm chú tìm ốc, bắt đến trưa cũng được non nửa giỏ.

Diêu Tam Tam đặt luôn giỏ tre xuống nước, hai tay ra sức chà xát, chà chà chà, loáng cái, đám rong rêu bám trên thân ốc đều bị chà sạch, làm việc quan trọng là phải khéo léo, thứ này, thật ra thì không cần thiết phải dùng bàn chải mà cọ từng con. Làm sạch vỏ ngoài của nó trước, rồi ngâm nước sạch mấy ngày là được rồi.

Diêu Tam Tam chà ốc làm quấy đục cả vũng nước. Đột nhiên cô liếc thấy có thứ gì đó đang bơi, cái đầu vênh lên, bơi sượt qua bên cạnh cô, giống như, là một con lươn màu vàng?

Thứ lươn này là bở máu nhất. Diêu Tam Tam đuổi tới mấy bước theo bản năng, chụp lấy đầu cái thứ tron nhẵn đang bơi lội kia, ngay sau đó, một tiếng thét chói tai liền vang lên.

"A ——"

Lươn cái gì mà lươn, đây là một con rắn nước aaa.

Con rắn kia bị cô bắt được, cái đuôi uốn éo, đã quấn lên cổ tay cô. Diêu Tam Tam sợ đến nổi toàn thân cứng còng, không biết phải làm sao, liền theo bản năng mà liều mạng vùng tay, quăng con rắn nước kia ra ngoài.

Nhưng cô đang sợ hãi nên quãng đi không được xa, con rắn nước kia uốn lượn trườn trong vùng nước cạn, chẳng ngờ lại lao thật nhanh về phía cô, Điều Tam Tam sợ tới nỗi hai đùi mềm nhũn, nhưng vẫn đưa chân đá một phát theo bản năng, rắn nước kia lại thuận thế bơi vòng qua cổ chân cô.

Điều Tam Tam sợ đến luôn miệng thét chói tai, quãng luôn cái giò, gấp rút phóng chạy qua một bên, rắn nước kia hình như cũng bị dọa sợ, chui loạn xạ trong nước.

Ngay vào lúc này, có người vọt tới thật nhanh, đập một xèng vào con rắn, sau đó lại đập liên tiếp mấy cú nữa, nhưng con rắn nọ dù sao cũng đang ở trong nước, giãy giụa chút rồi lủi vào nước bùn, trốn mất tiêu.

Điều Tam Tam ngã ngồi trên bờ vũng, chỉ cảm thấy cặp chân như nhũn ra, sống lưng cũng căng thẳng không chịu nổi.

Phái nữ có ai mà không sợ rắn? Huống chi rắn này còn bị cô túm trên tay, còn lượn quanh chân cô? Con rắn nước kia, dài chừng hơn thước, to hơn cả cổ tay cô, sống sờ sờ như vậy xem chút đã hù chết cô!

"Chạy rồi." Người đánh rắn kia giờ xèng lên, quay đầu lại nhìn Điều Tam Tam một chút, lại toét miệng cười, như là thấy có chuyện gì buồn cười lắm, ngoài miệng lại an ủi: "Nó đã chạy lâu rồi. Sao em sợ dữ thế, rắn nó luôn sợ người mà."

Người này, là Bào Kim Đông, vẫn là bộ dạng khi nãy, xắn ống quần, đi chân trần.

Điều Tam Tam nhìn cái mặt rõ ràng đang cười của Bào Kim Đông, vẫn hốt hoảng không yên, cô ngồi dậy, hai tay bó gối, nhìn vũng nước mà sững sờ.

Cái giò của cô đã bị đánh đổ trong nước, ốc bên trong cũng tràn ra hết rồi, nhưng lúc này, có cho cô gấp hai can đảm, cô cũng không dám bước xuống nước nhặt lên.

Nhớ tới con rắn lớn lúc nãy, Điều Tam Tam nhin không được mà sợ run cả người, nước mắt cũng sắp trào ra.

Bào Kim Đông vốn là cười cô, nhưng nhìn thấy bộ dạng sợ đến ngẩn người của cô, cũng có chút không đành lòng, bèn đi tới nắm hai cánh tay cô, dùng sức kéo cô dậy.

"Rắn cũng phải sợ người, lần tới em có gặp rắn, thì đừng hốt hoảng, nếu không dám đánh nó thì em cứ đứng yên đừng nhúc nhích, nó sẽ tự chạy."

Điều Tam Tam từ từ phục hồi tinh thần lại, tròn mắt nhìn Bào Kim Đông một cái, nói: "Bộ nó không cắn người sao? Lỡ có độc biết làm thế nào?"

"Ở vùng này của mình, vốn không có rắn độc, thầy dạy Sinh học từng nói, miền Nam nhiều rắn độc, miền Bắc cũng có thứ rắn hổ mang gì đó, chứ chỗ Tô Bắc, Lỗ Nam chúng ta thì không có rắn độc." Bào Kim Đông nói rồi tiện tay vỗ vỗ sau lưng Điều Tam Tam giống như an ủi cún nhỏ, phải biết rằng Điều Tam Tam mới mười hai tuổi, vừa nhỏ lại vừa gầy, trực giác của Bào Kim Đông đã liệt cô vào hàng con nít rồi, miệng nói: "Được rồi, đừng sợ nữa."

(*)Tô Bắc: Bắc Giang Tô, vùng đồng bằng rộng lớn với nhiều sông ngòi kênh rạch

Lỗ Nam: Là một khái niệm địa lý, chỉ Sơn Đông của khu vực phía Nam, phía đông của vùng biển Hoàng Hải, phía bắc của núi Thái Sơn, phía nam của Bắc Giang Tô, phía tây đến tỉnh Hà Nam.

Bào Kim Đông nói xong, đã khiêng xèng tính đi, Điều Tam Tam áp ứng gọi hấn lại.

"Anh Kim Đông, Anh có thể ... Nhặt cái giò lên giúp em được không?"

Bào Kim Đông dừng chân, quay đầu lại nhìn nhìn đám ốc trong vũng nước, mới hiểu ra, cô nhóc bị dọa, chắc tạm thời không dám xuống vũng nước này nữa rồi. Bào Kim Đông khựng một chút, có vẻ không tình nguyện lắm, nhưng vẫn bỏ xèng xuống, bước vào nước nhặt giò lên, nhặt luôn cả mớ ốc rớt ra rồi mới quay lại nhìn gương mặt nhỏ nhắn vẫn trắng bệch của Điều Tam Tam, toét miệng cười.

[Mèo: Dễ thương quá nà >_

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: KINH SỢ MÁT HỒN

Nghe Bào Kim Đông nói có người thu mua cá trê, Điều Tam Tam lập tức hứng thú. Được rồi cô thừa nhận, cô bây giờ chính là một kẻ tham tiền, thời gian này trong lòng cô toàn suy nghĩ cách kiếm tiền, không còn cách nào khác, cô phải kiếm học phí Trung học mà.

"Cá trê nướng, ăn chưa? Thấy em mới nãy sợ tới nỗi nước mắt nước mũi tùm lùm, chia cho em một con ném thử."

Trẻ con nông thôn, hầu như đều lấy nguyên liệu cây nhà lá vườn để làm món ngon. Cách nướng cá trê của Bà Kim Đông không khác cách làm “gà ăn mây” cho lắm, đào một hố nhỏ trên mặt đất, dùng lá bí rợ lớn gói kỹ cá trê rồi thả vào hố, lấp lại bằng một lớp đất mỏng, rồi nhóm lửa ở bên trên, nhiệt độ sẽ xuyên thấu qua lớp đất, từ từ nung chín cá trê, cá giữ được nguyên chất nguyên vị, cực kì thơm ngon.

Lá bí rợ bị nóng, biến thành màu xanh nâu, có hơi nát vụn, Bà Kim Đông cẩn thận gỡ lá bí bao bên ngoài, cá bên trong lớn chừng hai ngón cái của người lớn, dài hơn một gang, hiếm thấy cá trê lớn như vậy, nhất định là hẩn chọn con lớn nhất để nướng, Bà Kim Đông dùng tay bẻ một cái, thịt cá tách ra, liền ngửi được mùi thơm nức mũi, vô cùng hấp dẫn.

Bà Kim Đông cầm luôn gói bí rợ như thế, mà đưa cá trê cho Diêu Tam Tam: "Nè, mỗi người một con."

Diêu Tam Tam nhận lấy cá nướng, hé miệng cười nói: "Cảm ơn, anh Kim Đông."

"Cảm ơn cái gì, người lớn phải nhường con nít." Bà Kim Đông lột gói lá còn lại, cầm thịt cá, bẻ một miếng cho vào miệng, thịt cá trê non mềm, mặc dù không có bất kỳ loại gia vị nào, nhưng vẫn rất thơm ngon.

Cá trê không có nhiều xương nhỏ đâm lung tung, chỉ có một cây xương duy nhất, Bà Kim Đông hoàn toàn chưa bỏ ruột đi, mà cứ trực tiếp thả cá tươi vào nướng. Ruột cá được bao bởi một lớp màng mỏng, chỉ cần cẩn thận lột thịt xung quanh, ruột vẫn sẽ gói gọn một chỗ. Bà Kim Đông rất nhanh đã ăn sạch con cá kia, gom nội tạng và xương vứt đi.

Diêu Tam Tam thấy hẩn ăn ngon lành như vậy, cũng ăn theo. Thời tiết tháng năm, giữa trưa nóng, hai đứa trẻ choai choai nhìn đồng lửa, ngồi dưới ánh mặt trời cũng không ngại phơi nắng, trẻ con nông thôn, đều có màu da rám nắng cả.

"Lần tới muốn nướng Cá trê, phải mang chút muối tới, rắc muối ăn lên, thì càng thơm." Bà Kim Đông chùi tay lên mớ lá cây bên chân, vỗ vỗ tay, xách thùng lên, nói: "Cũng trưa lắm rồi, về nhà ăn cơm, ăn mấy thứ này không thể no bụng, em đi không?"

Lúc tới Diêu Tam Tam đã ăn một cái bánh rán, giờ cũng không đói lắm, nhưng mới vừa rồi bị rắn nước dọa hết hồn hết vía, lúc này cô thật sự không muốn bước xuống nước nữa. Diêu Tam Tam dứt khoát xách giỏ lên, bước theo sau Bà Kim Đông mà về.

Cũng do con rắn nước kia mà Diêu Tam Tam bị chướng ngại tâm lý, không dám xuống nước, buổi chiều cô cầm vợt tự chế, đứng trên mép nước mà vớt, rất chậm chạp, lúc vớt còn phải phân tâm nhìn dưới nước, tự hỏi có khi nào có cả lũ rắn nước xông ra quẩn tay quẩn cổ cô hay không.

Nhắc tới cũng thật khéo, tối hôm đó Diêu Tam Tam đột ngột phát sốt, lúc ngủ thấy cả người khó chịu, lật tới lật lui, Diêu Tiểu Đông bị cô quấy tỉnh, đuối tay lần mò thấy nóng hổi, Diêu Tiểu Đông vội vàng mở đèn lên, ngồi dậy.

"Tam Tam, em bị sao vậy? Hình như sốt, thời tiết hôm nay sao lại bị cảm thế này?"

"Không biết, em khó chịu." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Tam Tam đỏ bừng, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại. Diêu Tiểu Đông sờ sờ trán cô, nói: "Nhất định là sốt rồi. Bây giờ khuya khoắt biết làm sao đây?"

Diêu Tiểu Đông mở mắt ra, hỏi cô: "Tam Tam, không thấy em sổ mũi mà, sao lại cảm rồi?"

Thời tiết nóng nực, con gái lớn cũng bất tiện, cộng thêm Trương Hồng Cúc sinh non đau ốm, Diêu Liên Phát bèn làm một cái giường ngủ nhỏ ở gian ngoài, không biết còn thức hay không mà Trương Hồng Cúc nghe được tiếng thì thăm của ba chị em, cũng tỉnh lại, nghe nói Tam Tam phát sốt, bèn nói:

"Khuya khoắt, tới phòng thuốc cũng không có ai, Tiểu Đông, con lấy nước lau cho nó đi!" Người trong thôn đều gọi trạm y tế là phòng thuốc.

Diêu Tiểu Đông rời giường bưng một chậu nước ấm tới, dùng khăn lông lau người cho Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam muốn ngồi dậy, nhưng cả người nóng bỏng và mỏi nhừ, muốn nhũn cả ra, nên dứt khoát đưa tay đưa chân cho chị hai lau, nước lau lên người hơi lạnh, cảm giác thoải mái hơn một chút, nhưng con sốt vẫn không thể giảm bớt, lần qua lần lại nửa đêm, tới gần sáng, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trời vừa sáng, Diêu Tiểu Đông liền kiên quyết kéo cô tới phòng thuốc, phòng thuốc vẫn chưa có người tới, Diêu Tam Tam đi một chuyến trong gió lạnh sớm mai, cảm thấy trên người dễ chịu hơn, có vẻ như đã khỏi, liền muốn trở về, nhưng Diêu Tiểu Đông hoàn toàn không đồng ý, hai chị em chờ cả buổi, -diễn đàn lê quý đôn- thật khó khăn mới chờ được thầy thuốc tới, hỏi tình huống, cảm nhiệt kế đo thử, nói: "Cao hơn nhiệt độ bình thường nửa độ, cũng không có gì nghiêm trọng."

"Lúc nửa đêm chắc chắn không chỉ cao nửa độ." Diêu Tiểu Đông nói, "Ban đêm nó nóng hổi, đến sáng sớm dường như giảm bớt."

Thầy thuốc cho Diêu Tam Tam hai viên Analgin để giảm sốt, dặn khi nào sốt lên thì uống. Khi đó tổ chức y tế, trạm xá nông thôn xem bệnh một lần mất hai đồng, đương nhiên thuốc cũng là loại rẻ nhất. Diêu Tiểu Đông lại xin thêm hai viên thuốc cảm, hai chị em trả hai đồng rồi đi về nhà.

(*)Analgin: Thuốc giảm đau, hạ sốt.

Diêu Tam Tam vẫn đi học, có lẽ do đã uống thuốc, nên cả ngày không thấy sốt nữa, ai ngờ đến tối, chừng hơn mười giờ lại bắt đầu phát sốt. Cô nóng lên mà ngủ thiếp đi, miệng lẩm bầm mê màng, Diêu Tiểu Đông lại gần nghe thử, cũng không biết cô nói ề a cái gì, nghe không rõ lắm.

Diêu Tiểu Đông vội đánh thức Diêu Tam Tam dậy uống nước, Diêu Tam Tam uống viên Analgin còn lại rồi ngã đầu ngủ tiếp, nhưng cả người vẫn khó chịu, trần trọc trở mình hơn nửa đêm, mãi cho đến hừng sáng mới giảm sốt.

"Sốt như vậy thì hơi quái, tại sao chỉ sốt vào ban đêm? Uống thuốc cũng không có tác dụng." Trương Hồng Cúc liền đề tâm hơn, hỏi: "Tam Tam, con bé này mấy ngày nay chạy loạn khắp nơi, hay là bị kinh sợ?"

Dân quê ít nhiều đều có chút mê tín, hướng chỉ là vào hai mươi mấy năm trước, lý luận vẫn còn rất đơn giản, hồn vía trẻ con không vững, rất dễ sợ hãi, nói về hồn vía bị kinh sợ, nếu trẻ con sợ mất hồn vào ban ngày, sẽ phát sốt, còn trẻ con sợ mất hồn vào ban đêm thì không sốt mà dễ khóc đêm, động kinh, đau bụng. Hơn nữa, một đứa trẻ sợ đến mất hồn thì uống thuốc hay tiêm thuốc đều không hiệu quả, nhất định phải gọi hồn vía trở về mới được... Lớp người già ở nông thôn rất tin vào điều này.

"Mấy ngày nay con có e sợ cái gì không? Hoặc đụng vào thứ gì đó không sạch sẽ!" Trương Hồng Cúc nói, "Con nhớ lại đi?"

Diêu Tam Tam không cần suy nghĩ, đã kể lại chuyện rắn nước, trong lòng Diêu Tam Tam cũng cảm thấy kỳ quái, bèn nói: "Con cũng lớn như vậy rồi, sao có thể bị kinh sợ giống em bé được? Có lẽ đúng là cảm mạo."

"Cảm mà lại không thấy em sổ mũi." Diêu Tiểu Đông nói, "Ngày mai tìm bà Tứ ở phía sau xem thử đi!"

Bà Tứ ở sau thôn có thể nhận biết được trẻ con có bị kinh sợ hay không, người trong thôn đồn nhau, nói bà chỉ cần sờ mạch trẻ là biết ngay. Nếu không phải bị kinh sợ, nên uống thuốc thì uống thuốc, nên tiêm thuốc thì tiêm thuốc, còn nếu bị kinh sợ, tìm người gọi lại là tốt rồi.

Vừa đến sáng, Diêu Tam Tam đã bị chị hai kéo đến nhà bà Tứ, cứ nghĩ bà Tứ phải thần thần bí bí, hoặc ít nhiều cũng phải có đôi phần quái dị, nhưng thật ra thì bà Tứ chỉ là một người phụ nữ nông thôn trên dưới sáu mươi, cả diện mạo và cách ăn mặc đều rất bình thường, tính tình cũng rất hiền hoà. Lúc hai chị em đến, bà Tứ đang cho heo ăn, nghe Diêu Tiểu Đông nói, bà liền cười híp mắt bụng băng ghế nhỏ đến, bảo Diêu Tam Tam ngồi xuống, đuổi hai ngón tay đặt lên cổ tay cô, giữ chặt mạch đập một chút, mới cười cười mà nói:

"Con bé này ấy, đúng là đã bị kinh sợ rồi."

Diêu Tam Tam cũng sờ nhìn bà Tứ, bị kinh sợ? Đúng là cô cực kì sợ hãi, nhưng cô lớn như vậy, còn có thể sợ đến mất hồn ư? Diêu Tiểu Đông vội vàng hỏi:

"Bà Tứ, vậy phải làm sao để lấy lại?"

"Buổi tối gọi hồn cho nó."

Diêu Tiểu Đông lại nói: "Bà Tứ, bà có thể gọi giúp được không ạ? Con còn nhỏ không biết việc này, mẹ tụi con dạo này bị bệnh, bà nội con thì bà cũng biết, nội có bao giờ quan tâm đến chị em con đâu? Bà Tứ gọi lại giúp nó, con nhất định sẽ tạ ơn."

"Được mà, chút chuyện nhỏ, nói cảm tạ cái gì! Buổi tối bà sẽ đến gọi hồn cho nó."

Sau khi trời tối, bà Tứ liền đến nhà họ Diêu, một tay cầm mấy tờ giấy diêm, một tay cầm hũ nhỏ, cười híp mắt mà vào nhà. Trương Hồng Cúc thấy có người tới, vội vàng muốn xuống giường, bà Tứ lại nói với bà: "Mẹ Tiểu Đông, cô có bệnh, đừng nên cử động mạnh." Rồi quay đầu kêu Diêu Tiểu Đông: "Tiểu Đông, đi, mang một cái chậu sành trong nhà con tới cho bà, đổ một gáo nước vào. Tam Tam, con lên giường của con ngủ đi."

(*)Giấy diêm: Một loại giấy đã trải qua quá trình xử lý đặc biệt, dẫn lửa tốt, lửa cháy nhanh và mạnh, trông rất lóa mắt, cháy xong không để lại tro, thường được dùng trong ảo thuật. Edit: Mèo Mạnh Mẽ, diễn đàn Lê Quý Đôn.

Diêu Tam Tam không biết thuờ nhỏ có bị gọi hồn hay không, nghe nói cũng có, nhưng khi đó tuổi còn quá nhỏ, nhất định là không biết, kiếp trước cũng có nghe người ta nói qua, chứ chưa thấy tận mắt. Cô cúi giầy lên giường, nằm xong rồi, nhin không được đệm tay dưới đầu, tò mò nhìn.

Bà Tứ đặt chậu sành trước giường, đốt mấy tờ giấy diêm, miệng lầm nhảm:

"Tam Tam, mau về nhà!"

Diêu Tiểu Đông được dặn dò trước, đang ở bên cạnh mà đáp lời: "Tối rồi!"

"Tam Tam, mau về nhà!"

"Tối rồi!" . . . . .

Vừa lầm bầm, vừa bỏ giấy diêm trong tay vào hũ nhỏ, chờ giấy diêm kia cháy xong, đột ngột úp cái hũ kia vào trong chậu sành, khí nóng gặp phải nước lạnh, trong chậu sành phát ra một chuỗi tiếng xèo xèo, bà Tứ bảo Diêu Tiểu Đông: "Lấy một cái áo của Tam Tam tới."

Diêu Tiểu Đông vội vàng kiếm một cái áo khoác của Diêu Tam Tam mang tới, bà Tứ giũ rộng áo, đẩy lên chậu sành, bảo Diêu Tam Tam: "Được rồi, con đừng ngẩng đầu lên nhìn, con lo ngủ đi."

Diêu Tam Tam đành phải nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ. Cô không ngủ được, tai nghe thấy bà Tứ nói: "Được rồi, đừng ai nhúc nhích, đã thu hồn lại rồi..., để nó ngủ một giấc, cho hồn vào."

Bà Tứ ngồi nhỏ giọng nói chút chuyện nhà với Trương Hồng Cúc, đợi ước chừng đủ thời gian một bữa cơm, bà Tứ vạch áo khoác, nước trong chậu sành đều đã bị hút vào trong hũ, đáy chậu không còn nước, chỉ có chút ẩm ướt.

Chương 13: GẶT LÚA MẠCH

Gọi hồn, bảo là mê tín phong kiến, kỳ thực giống một loại phong tục tập quán hơn, dân gian có một số tập tục, luôn luôn có chút huyền bí mà khoa học hiện đại không thể giải thích rõ, có lẽ không thể nói ra lý luận gì, nhưng có lúc lại có thể quyết vấn đề một cách thần kỳ.

Có thể giải quyết vấn đề là được rồi!

"Người có ba hồn bảy vía, hồn vía trẻ nhỏ không vững, một khi bị hù dọa kinh sợ hay ghê sợ, liền rơi mất một hai hồn, rồi phát sốt ốm đau. Trẻ quá nhỏ, không thể tự tìm đường về nhà, ta kêu tên một lát, hồn phách nghe thấy, vội vàng trở lại là được rồi." Bà Tứ dong dài, tiện tay bưng chậu sành, nói: "Được rồi, gọi trở về rồi, đắp cái áo khoác mới này lên cho Tam Tam ngủ, chớ quấy rầy nó. Cả nhà con cùng ngủ đi, ta cũng phải về đây."

Diêu Tiểu Đông vội đắp áo khoác lên người Diêu Tam Tam, cùng Diêu Tiểu Cải tiễn bà Tứ ra ngoài, lúc trở vào, thấy Diêu Tam Tam đã mở mắt ra, nhìn hai chị cô mà cười.

"Cười cái gì mà cười! Em ngủ đi." Diêu Tiểu Đông trừng cô, Diêu Tam Tam đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ, lúc này thật sự xoay người, mới đó đã ngủ say.

Cả đêm Diêu Tiểu Đông ngủ không yên, mấy lần đưa tay sờ soạng Diêu Tam Tam, mà đêm ấy Diêu Tam Tam lại ngủ hết sức yên ổn, không phát sốt nữa. Lòng Diêu Tiểu Đông tràn đầy vui mừng, bà Tứ quả nhiên thần kỳ! Nhưng vẫn chưa yên tâm lắm, bắt Diêu Tam Tam uống thêm hai viên thuốc cảm nữa.

Hồn cũng đã gọi, thuốc cũng đã uống rồi, thì bất kể cái nào gây tác dụng, dù sao Diêu Tam Tam cũng đã khỏi, không phát sốt nữa. Trương Hồng Cúc cảm thấy thiếu bà Tứ một ân tình, một khi người nông dân thiếu nợ ân tình, thì mang hai gói đường trắng, hoặc là hai cân đào tồ gì đấy, đến nhà họ ngồi một chút, nhưng hoàn cảnh nhà họ Diêu khó khăn, không có thứ gì để cảm tạ người ta.

(*)Bánh quy rắc hồ đào (hay còn gọi là quả óc chó), edit mèο mạnh mẽ diễn đàn lễ quý đôn, một loại thức ăn nhẹ quen thuộc, có các thành phần chính là trứng, bơ, bột mì.

Trương Hồng Cúc liền kêu Diêu Tiểu Đông: "Bà Tứ lớn tuổi, đây về sau mấy chị em con, bớt thời giờ đi gánh cho bà chút nước, phụ chút việc gì đấy, không thể quên ơn người ta"

Trương Hồng Cúc nói "quên ơn", đại khái là chỉ sự vong ân.

(*)Từ gốc là "bạch" = quên ơn, vong ân.

Diêu Tam Tam tự dung phát sốt một cách khó hiểu, lại khỏi một cách khó hiểu. Cô dành cả ngày chủ nhật đi vớt được một giỏ ốc, rồi nuôi bằng nước trong. Gần tới thi cuối kỳ, bài tập càng ngày càng nhiều, buổi chiều tan học, Diêu Tam Tam vội vã làm bài, phải làm ôn tập cho giỏi trước đã, mấy hôm nữa rảnh rồi lại đi vớt ốc. Dù sao thì đầu bếp trẻ cũng chỉ cần một giỏ thôi.

Diêu Tam Tam cẩn thận xử lý số ốc kia xong rồi, chờ đến thứ Bảy, cắt bỏ đuôi, tranh thủ mang đến cho tiệm ăn vặt tiện lợi trước buổi tối, đầu bếp trẻ cup mắt nhìn rồi đưa tay đảo một chút, nhìn qua nhìn lại, hình như rất hài lòng.

"Làm rất sạch, đây về sau, mỗi tuần đưa cho anh hai giỏ, đều phải chuẩn bị tốt như vậy, cứ tính theo năm đồng mà trả cho em chịu không?"

Diêu Tam Tam vội đồng ý: "Được mà, thứ bảy hoặc là chủ nhật, em nhất định sẽ mang tới."

Mùa Đông Xuân vốn nắng hạn, nào biết gần tới lúc gặt lúa mì, lại liên tục đổ mưa, mưa rơi tí tách xuống đất mấy ngày, trong ruộng lúa mì đều ngập nước cả, ngay sau đó lại nắng nóng hùng hực, lúa mì đầy đồng đã vàng hết.

Mạch chín trong một buổi, tầm già trong nhất thời.

Hơn nữa thứ lúa mì này, tính nét cũng nóng này hơn các loại hoa màu khác, ta nói đậu phộng đi, thu sớm hay thu trễ mấy ngày, đều không thành vấn đề; lại nói cây ngô đi, chỉ cần chín rồi, đỡ thân cây lên, ta hái cả một tháng, miễn không có ai đến trộm, thì để cho nó khô héo trong đất cũng chẳng sao.

Nhưng lúa mì thì không được, lúa mì chín rồi, bị phơi nắng gắt, nó sẽ "đứt đầu", cuống của các bông con rất nhỏ, phơi nắng khô vô cùng dễ gãy, bông con rớt xuống đất sẽ lãng phí không ít lương thực. Không chỉ "đứt đầu", lúa mì mà chín quá, vỏ lúa khô đi, lúc ta cắt hơi động mạnh một chút là hạt đã rơi xuống bùn đất rồi.

Cho nên, nông thôn gặt lúa, đều phải chụp giật thời gian, không dám trễ nãi, gặt lúa mì xong, còn phải tranh thủ độ ẩm mà gieo hạt xuống, mùa lúa mì, tuyệt đối là mùa vụ bận rộn nhất, căng thẳng nhất.

Trường học cho nghỉ một tuần để gặt lúa, Trương Hồng Cúc để non còn chưa qua tháng, ba chị em nhà họ Điều đều theo Điều Liên Phát xuống ruộng gặt lúa, cả mùa lúa mạch này, gặt đặc biệt vất vả, gẫm lên bùn đất mềm nhũn, gặt từng nhát từng nhát lưỡi hái, bó lúa mì lại, vác từng bó từng bó tới bờ ruộng, edit mèo mạnh mẽ diễn đàn lê quý đôn Máy kéo, xe bò, hoàn toàn không thể tiến vào trong ruộng để kéo, gốc rạ nát như rồi, bánh xe còn nghiền qua nữa, sẽ ép bùn đất thành một cái bánh cứng ngắt, không thể dễ dàng gieo trồng nữa.

Vác lúa mì tới bờ ruộng, chờ Điều nhị thúc giúp một tay kéo về nhà. Lần trước Điều Tam Tam đánh Nhị Văn, Điều nhị thẩm nhìn thấy cô, vẫn luôn trợn mắt tức giận. Điều Tam Tam nghĩ, kêu chú hai kéo lúa mì, không biết thím hai còn muốn nói lời lẽ khó nghe gì nữa đây!

(*)Mấy cái vụ Điều nhị thúc, Điều nhị thẩm không được viết hóa này toai đã giải thích ở mấy chương đầu rồi ghen bà con.

Đến trưa thì Điều Tam Tam ngừng lưỡi hái, về nhà chuẩn bị cơm trưa. Cô nhanh tay nhanh chân gói một nồi bánh bao nhân bí rợ, dùng bột lên men thì rất tốn công, bột cô dùng là bột mì chưa lên men, gói bánh bao thoát nhìn khó khăn, thật ra thì bớt được việc vừa phải nấu cơm vừa nấu đồ ăn, lại thuận tiện để đưa đến ruộng. Mang thứ này đến ruộng ăn có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Gặt lúa mạch là thời điểm bận rộn nhất trong một năm, lao động quá nặng, ăn uống là điều tiên quyết không thể thiếu, phải ăn đồ ăn có thể dần tốt con đói mới đáp ứng nổi việc lao động chân tay cường độ cao. Thế nên vào lúc này, nhà nhà đều chuẩn bị đồ ăn ngon.

Bánh bao ra nồi, Điều Tam Tam lấy lồng đựng xong rồi, lại xách một bình nước, vội vàng mang ra đồng. Ruộng của ba anh em nhà họ Điều đều liền kề nhau, Điều Tam Tam đi tới bờ ruộng, xa xa đã nhìn thấy hai nhà chú hai, chú ba đang ngồi ăn cơm trên đất rồi.

Nhị Văn Tam Văn đều không làm việc, Điều lão nãi trong nhà làm đồ ăn xong, hai đứa nó xách bình tới đưa cơm đưa nước. Lúc gặt lúa mì, Điều lão nãi không xuống ruộng, mà ở nhà nấu cơm cho con thứ hai thứ ba, trông sân, phơi lúa, dù sao cũng nhẹ nhàng hơn. Nhà Điều Liên Phát cũng từng muốn được bà giúp, nhưng Điều lão nãi lại nói rằng: mấy đứa con gái nhà mày, nấu có chút cơm còn đòi tao ra tay hả?

Con trai không cần vào nhà bếp, con gái phải xoay quanh bộ bếp, Điều lão nãi xem đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

(*)Thiên kinh địa nghĩa là để chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

Điều Đại Văn cũng mười lăm tuổi rồi, cũng gờ lưỡi hái lên gặt lúa rồi, chẳng qua Điều Đại Văn làm việc nhẹ nhàng, chỉ là làm dáng chút đỉnh, Điều Tam Tam cắt sáu luống lúa mì thì Điều Đại Văn còn chưa cắt được một luống.

"Cha ơi, ăn cơm." Điều Tam Tam hô gọi một tiếng, Điều Liên Phát ném lưỡi hái xuống, hỏi một câu: "Làm cái gì ăn?"

"Bánh bao bột mì không lên men." Điều Tam Tam để giỏ xuống, kêu chị hai chị ba ăn cơm, Tam Văn ở đầu trên cạnh đó nghe thấy, lập tức kêu lên: "Mẹ, con muốn ăn bánh bao."

"Lại ăn nè." Điều Liên Phát sai: "Tam Tam, lấy trước cho Tam Văn một cái, Nhị Văn một cái."

Tam Văn đã vui mừng chạy tới, Điều Tam Tam đành đưa cho nó một cái bánh bao, Nhị Văn nhìn Điều Tam Tam, hừ một tiếng, không có đi qua. Tự nó không qua, Điều Tam Tam dĩ nhiên sẽ không đưa cho nó, dù sao cô cũng chẳng phải con nít mà phải không? Nhị Văn không tới, Trụ Từ nhà chú ba lại tới rồi, không hề khách sáo, tự tiện lấy bánh mà ăn. Trụ Từ cắn bánh bao trong miệng, nói năng không rõ: "Bánh bao nhân bí, Chị Tam, chị gói ngon hơn chúng em, mẹ em gói bánh không có ngon bằng chị".

Tam Văn rất nhanh đã nuốt xong cái bánh, đưa tay về phía Điều Tam Tam: "Em còn muốn."

"Em ăn nữa, tụi chị sẽ không đủ ăn." Điều Tam Tam bắt đầu đi nói. Điều Liên Phát đảo mắt nhìn cô, nói: "Tam Văn nó nhỏ, mày không có ăn cũng phải nhường nó ăn trước." Tam Văn nghe, cười hi hi thò tay vào rổ lấy một cái bánh, há to mồm cắn ngay một cái, giống như ra oai cho Điều Tam Tam nhìn.

Tam Văn này cũng mười tuổi rồi, lượng cơm ăn dĩ nhiên cũng không nhỏ, còn Trụ Từ hơn tám tuổi, cũng ăn hết hai cái bánh bao, chỉ sợ thật sự không đủ cho nhà mình, thời điểm gặt lúa này, nhất định nhà nó cũng làm thức ăn ngon, vậy mà còn đến ăn đồ nhà người khác, chẳng phải là bản tính thích hưởng lợi ư? Chẳng trách có câu cơm nhà người ta mới thơm. Bây giờ Điều Tam Tam đang lo, chốc nữa không đủ ăn thì biết làm sao?

Điều Hồng Hà nhà thím ba cũng tới gặt lúa, Trụ Từ theo xuống ruộng, chỉ dắt trâu đưa nước, Điều lão nãi sợ nó bị ăn nắng đen da, cho nó đội một cái nón rộng vành của người lớn, trông từ xa cứ như một cây nấm lớn.

Đang ăn cơm, Điều tam thẩm cảm bánh rán cuộn trong tay bước qua, Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cải rửa tay trở lại, mới vừa uống chút nước, Điều Tam Tam thẩm nhìn chăm chăm Điều Tiểu Đông, cười híp mắt nói với Điều Liên Phát: "Anh cả, người tôi nói đó, anh đã nhìn qua chưa?"

"Vẫn chưa." Điều Liên Phát nói rồi cũng nhìn Điều Tiểu Đông một cái, Điều Tiểu Đông cúi đầu ăn cơm, còn Điều Tam Tam nghe thấy lại để ý.

"Lời nói của tôi anh không tin, anh nói xem hai nhà chúng ta là quan hệ gì, tôi còn không nghiêng về bên anh sao?" Giọng nói của Điều tam thẩm hơi eo éo, "Vậy anh mau nhìn qua đi, thấy thích hợp thì gặp mặt. Người đầu kia vẫn chờ tôi đáp lời đó!"

"Được rồi, qua mấy ngày bận rộn này đã."

Điều Tam Tam nghe thấy, thật sự muốn chọn rẽ cho Điều Tiểu Đông rồi hả? Điều Liên Phát tất nhiên là nói với bên ngoài muốn chọn rẽ, ông nói vậy, thì đương nhiên có người muốn làm mối, thím ba xưa nay biết ăn nói, người chết cũng có thể nói thành sống, không biết bà ấy giới thiệu dạng người gì, lời

thím ba cô nói, tin được mấy phần đây?

Điều Tam Tam nhìn Điều Tiểu Đông một chút, Điều Tiểu Đông cam chịu cúi thấp đầu, cầm bánh bao trong tay mà thật lâu chưa cắn một miếng, xem ra trong lòng đã rõ. Điều Tam Tam không nhìn được lo lắng, chị hai mới mười sáu, mặc kệ đối phương là ai, thì chuyện chọn rể này cũng thật sự không nên.

* * *

Điều Tam Tam lo lắng về Điều nhị thẩm đúng là không thừa, đến chiều, lúa mì đã chín đồng ở hai đầu bờ ruộng của mỗi nhà, Điều Nhị thúc kéo của nhà mình trước, rồi lại giúp Điều tam thúc chất lên xe, chờ ông ta dắt xe trâu đi tới đồng lúa nhà Điều Tam Tam, Điều nhị thẩm liền kiểm chuyện nói.

"Trâu này một nhọc cả ngày rồi, ông dừng, anh ta cũng dừng, dừng cái là không nghỉ, không phải của nhà mình đương nhiên không tiếc, gia súc nhà ai mà người đó không tự đau lòng?"

Điều Liên Phát cúi đầu không lên tiếng, Điều Nhị thúc bức mình mắng vợ: "Cô im lặng một chút có được hay không? Nhà anh cả không có gia súc, dùng trâu nhà chúng ta, mà đậu phộng, rom lúa mì nhà anh ấy thu chẳng phải đều cho chúng ta nuôi trâu rồi sao?"

"Đó là mùa đông, tới mùa hè, cả ngày tôi cắt cỏ xanh cho trâu ăn, có ai giúp tôi không hả? Mỗi ngày tôi cắt một bao cỏ lớn, dễ dàng lắm sao?" Điều Nhị thẩm bỗng nhiên lớn giọng nói: "Tiểu Đông, Tiểu Cải, mấy đứa này, ở không có chuyện làm thì đến cắt cỏ cho tao."

"Thím hai, chị hai chị ba xuống ruộng nhổ cỏ, trừ mớ cỏ mủn vệt cho heo ăn, mấy thứ cỏ khác, không phải chị hai đều đưa cho thím nuôi trâu hết rồi sao?" Điều Tam Tam ôm một bó lúa mì lên xe trâu, tiện tay chỉ Nhị Văn, "Mai mốt kêu Nhị Văn Tam Văn dắt đi thả, thì thím khỏi cần cắt cỏ nữa rồi."

(*)Cỏ mủn vệt: Rau mác.

Điều Nhị thẩm quệt miệng nói: "Nhị Văn Tam Văn còn phải đi học, lại nói con trai nghịch ngợm, sẽ không làm việc, mày còn trông nó làm gì? Nhà mày con gái nhiều, thì làm nhiều một chút không được à?"

"Thím hai, chị em tụi con đông đúc, vậy lúc nhà thím đập lúa, gieo hạt, không phải là do tụi con đi giúp ư?" Điều Tam Tam cười cười nói, "Bằng không, chuyện đập lúa chẳng hạn, thím và chú hai hai người có thể làm nổi ư?"

"Được rồi được rồi, làm cả ngày trời, còn chưa đủ làm một cái miệng của bà nữa hả?" Điều Nhị thúc quát một tiếng, một mặt là anh em ruột, mặt khác, nhà ông ta và nhà Điều Tam Tam, chính là giúp đỡ lẫn nhau, nhà ông ta có trâu, ba chị em nhà Điều Tam Tam lại theo ông ra sức, nói cao hơn một chút thì chính là cùng hưởng tài nguyên. Vợ con ông ta đông, đất đai cũng nhiều, ba thằng con trai không có đứa nào sai được, ba đứa con gái kia, cũng coi như đã đi theo ông ta làm việc không ít.

Điều Nhị thúc vừa mở miệng, Điều Liên Phát cũng bắt đầu quở mắng Tam Tam: "Tam Tam, con nhỏ này, học ở đâu cái kiểu miệng lưỡi bén nhọn đó? Có rảnh rồi khỏe mạnh mà nói chuyện, sao không lo đi làm việc mau đi!"

#Rất thích Điều Tiểu Đông, thấy cô thật sự rất thương Tam Tam. Muốn có người chị như thế ghê :-p.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: CHUYỆN GẶP GỠ

Điều Tam Tam đoán không sai, vừa qua mùa gặt, quả nhiên Điều Liên Phát liền bảo Điều Tiểu Đông xem mắt. Người là do thím ba dắt đến nhà, chọn rể, một mặt là gặp nhau, một mặt là nhà trai cũng cần phải đến xem gia cảnh.

Sáng sớm, Điều Liên Phát đã sai ba đứa con gái dọn dẹp nhà cửa. Dọn dẹp như thế nào? Có dọn dẹp cỡ nào, chẳng phải vẫn chỉ là căn nhà hai gian trống không với bốn bức tường? Huống chi, Điều Tam Tam vốn không muốn chuyện này thành, cô dám khẳng định, Điều Tiểu Đông cũng có cùng suy nghĩ với cô.

Gần trưa, thím ba dẫn một người đàn ông tới nhà họ Điều, vóc dáng nhỏ con lanh lẹ, diện mạo bình thường, nhưng gương mặt lộ ra mấy phần láu cá, khiến người ta rất không ưa. Đây cũng không phải mấu chốt, mấu chốt là, người kia, nhìn thế nào cũng phải hai ba chục tuổi rồi.

"Anh cả, chị cả, đây chính là Vương Tiểu Mãng".

Điều Tiểu Đông núp trong phòng không ra, Trương Hồng Cúc cũng sắp qua tháng sinh rồi, cổ ngồi dậy chào hỏi, thấy mặt người đàn ông kia, dường như khá hài lòng. Suy cho cùng, nếu tất cả các mặt đều tốt, thì làm gì chịu đến ở rể chứ? truyện được edit bởi mèo mạnh mẽ diễn đàn lê quý đôn Trái lại, Điều Liên Phát vó về không ưng lắm, về mặt không nóng không lạnh, dù sao thì trong cảm nhận của ông, kẻ có thể làm “con trai” ông, ít nhất cũng phải giữ được thể diện cho nhà họ Điều, người tốt chí hướng tốt, có khí phách và có năng lực nữa thì tốt hơn.

Nhìn như vậy, thì Trương Hồng Cúc có vẻ thực tế hơn.

Gã đàn ông kia đảo tròn cặp mắt đỏ đen, đánh giá gian nhà gạch đất nhà họ Diêu, trên mặt lộ vẻ thờ ơ, làm con nhà này áy hã, đương nhiên là gã coi thường rồi. Dĩ nhiên Diêu tam thẩm không bỏ sót vẻ mặt của gã, liền cười nói:

"Cháu trai, nhà ông ấy có đến ba đứa con gái, mà không có lấy một mụn con trai làm trụ cột gia đình, tạm thời không giàu có, nhưng mấy chị em đều giỏi giang, sau này lập gia đình, nhất định sẽ càng ngày càng giàu có. Cô cháu gái kia của di đây, phải nói là người nhanh nhẹn, tám thôn mười dặm, cháu cũng không tìm ra được cô gái nào xinh đẹp giỏi giang hơn đâu."

Diêu Tam thẩm nói mấy câu đó, ngay trước mặt người nhà họ Diêu, ý kia đã quá rõ ràng —— Vương tiểu mẫn, cậu đừng thấy nhà người ta nghèo, con gái người ta hết sức xinh đẹp; Diêu Liên Phát, Vương Tiểu Mẫn này nhà khác muốn ngoạm còn không được, người ta không chê nhà ông nghèo, là mừng lắm rồi.

Người đàn bà này, một câu hai nghĩa, nhắc nhở đôi bên, trên mặt Diêu Liên Phát có chút thất vọng, kêu Diêu tam thẩm và Vương Tiểu Mẫn: "Đến đây, vào trong nhà ngồi đi." Vừa quay đầu lại quát Diêu Tam Tam: "Chỉ hai mày đâu? Kêu nó ra đây, không thấy khách tới sao?"

"Một lần thì lạ, hai lần thì quen, lần này đến là khách, lần tới đến sẽ đối đãi như người nhà. . . . ." Vẫn là Diêu tam thẩm khéo miệng, vừa nói vừa cười, có bà ở đây thì không thể yên lặng được. "Di nói với cháu này Tiểu Mẫn, cháu gái của di ấy, da mặt mỏng lắm, mắc cỡ đến nỗi luống cuống rồi."

Đoàn người vào nhà, Diêu Tiểu Đông cúi đầu bước ra từ buồng trong, nhìn gã đàn ông kia một cái, cắn môi không lên tiếng, riêng Vương Tiểu Mẫn nọ vừa nhìn thấy Diêu Tiểu Đông, cặp mắt đỏ đen lập tức sáng lên, nhìn trân trân vào Diêu Tiểu Đông mãi không thôi. Thiếu nữ mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, mặt mày như vẽ, vóc người thon thả, quả nhiên là hàng tốt!

Diêu Liên Phát sai: "Tiểu Đông, đừng có đứng ngây ra đó, đi lấy nước cho khách!".

Diêu Tiểu Đông cúi đầu đi ra ngoài, Diêu Tam Tam theo cô, thấy Diêu Tiểu Đông đến bệ bếp xách ấm nước, mới tức giận kéo Diêu Tiểu Đông lại nói: "Chỉ hai, chị tính rót nước cho gã thật hả?"

Diêu Tiểu Đông để ấm nước xuống, cắn môi không nói lời nào, Diêu Tam Tam kéo Diêu Tiểu Đông mà nói: "Chỉ hai, thím ba nói gã kia hai mươi ba, nhưng em nhìn thế nào cũng thấy gã không phải hai mươi ba, ba mươi hai thì đúng hơn, lớn hơn chị một đồng tuổi thì không nói đi, nhưng nhìn vào cũng không phải người đứng đắn gì, dù thế nào chị cũng không thể đồng ý."

"Chỉ không đồng ý thì có tác dụng không? Cha có cho phép sao?"

"Chỉ mặc kệ ông ấy, chị hai, dù sao chị cũng mới mười sáu, không thể cứ để cho họ giày xéo như vậy, chị kiên quyết không chịu, cha có thể làm gì chị?"

". . . . . Xem tình huống đã, nói không chừng, cha mẹ mình cũng không chịu thì sao?"

"Chuyện của chính chị, mà chị để người khác làm chủ hay sao?" Diêu Tam Tam tức đến giậm chân.

Diêu Tiểu Đông nói: "Gia cảnh mình như vậy, chị lại là con cả, cha nói phải giữ chị ở nhà, đập chết chị cũng không cho chị gả ra ngoài, cuộc sống này, dù sao cũng phải nhún nhường mà phải không?"

Nhún nhường, nhún nhường kiếp trước cô nhún nhường khắp nơi, nhẫn nhịn uất ức, chịu đựng vì cái nhà này, rốt cuộc, có ai vì cô? Diêu Tam Tam oán hận nói: "Chị nhún nhường ông ấy, ông ấy có nhường chị không?"

Diêu Tiểu Đông cúi đầu than thở.

Thím ba và Vương Tiểu Mẫn ngồi một lát, rồi khách sáo rời khỏi nhà họ Diêu, không lâu sau, thím ba tiễn Vương Tiểu Mẫn đi rồi, mới cười híp mắt mà trở lại.

"Anh cả chị cả, hai người thấy sao? Tôi đã nói rồi, chàng trai này là người tháo vát, đầu óc linh hoạt lại có chí hướng, nếu không phải trong nhà nhiều anh em không cưới vợ nổi, sao có thể lưu lạc tới ở rể nhà anh chị? Tôi còn đang lo lắng người ta chê bai gia cảnh anh chị đây, vừa rồi người ta mới nói với tôi, người ta không chê cái nhà hai gian rách rưới này, người ta có bản lĩnh, có chí khí giúp nhà các người gánh vác gia nghiệp về sau. Đây chính là người tốt, nếu hai người vừa ý, thì việc hôn nhân này coi như thành".

"Anh thấy cũng được, ăn nói cũng khá." Diêu Liên Phát nói rồi liếc nhìn Trương Hồng Cúc, "Bà thấy thế nào?"

"Tôi thấy không tồi." Trương Hồng Cúc ngoảnh đầu hỏi Diêu Tiểu Đông, "Tiểu Đông, con thấy sao?"

Diêu Tiểu Đông cam chịu cúi đầu không nói, Diêu Liên Phát gắt một câu: "Bà hỏi nó làm gì, nó là con nít biết cái gì? Người nhà nông, mắt không thể nhìn quá cao, có thể làm việc kiếm tiền sống qua ngày là được rồi."

"Vây tốt rồi, tôi đây sẽ đáp lời người ta ngay nhé?" Thím ba cười hi hi mà nói, "Ồi chao, không uống công tôi chạy tới chạy lui mấy chuyến. truyện được edit bởi mèo mạnh mẽ Tiểu Đông, con đừng chê Vương Tiểu Mẫn lớn hơn con mấy tuổi, lớn hơn vài tuổi mới biết thương người, mai mốt sống chung con sẽ hiểu."

"Sao có thể để thím uống công chịu mệt, ngày khác mời thím uống mấy ly rượu cưới". Trương Hồng Cúc cười nói.

"Nhu vậy được không, phiên chợ mấy ngày tới, chúng ta đến thị trấn mua quần áo cho người ta, Vương tiểu mãng còn nói với tôi, cậu ta cũng muốn mua mấy bộ áo kiểu cho Tiểu Đông, người ta đến ở rể nhà anh chị, còn chủ động muốn mua quần áo cho Tiểu Đông, đúng là chàng trai tốt! Anh cả cho thêm ít tiền quà ra mắt, coi như đính hôn, anh thấy được không?"

"Được, vậy nhờ thím sắp xếp." Diêu Liên Phát đồng ý luôn miệng, dường như đó là chuyện người lớn bàn bạc với nhau, cũng không thèm hỏi ý kiến của Diêu Tiểu Đông. Trong lòng ông thật ra cũng biết, con gái ở nhà kén rể, sao có thể không uất ức? Đàn ông tốt mọi mặt, sao chịu ở rể?

Diêu Tam Tam bên cạnh giận đến cắn răng, tuyệt đối không thể trở mặt nhìn chuyện này thành được!

*****

Diêu Tam Tam đã nhất trí với đầu bếp trẻ, mỗi tuần sẽ mang tới hai giò ốc. Làm người thì nói chuyện phải giữ lời, cô có nhiều bài vở quan trọng, cũng may chung quanh có nhiều hồ nước, cô tận dụng hết thời gian có thể để vớt từng chút một, chủ nhật cố ý dậy thật sớm, mặt trời còn chưa mọc đã mang đi giao, chuyện này, hai giò ốc cạo sạch cắt đuôi, được mười cân sáu lạng, hẳn là năm tệ ba đồng, đầu bếp lại trả cô năm tệ năm đồng.

"Đại ca, thôn Yên Đôn phải đi hướng nào?" Lúc gần đi, Diêu Tam Tam hỏi đầu bếp trẻ.

"Yên Đôn? Xa lắm. Đi theo quốc lộ, qua sông Tây, rồi phải đi tiếp theo hướng tây ba bốn dặm nữa". Đầu bếp trẻ nói, "Em bé tẹo, chưa nói chuyện không an toàn, chỉ bằng cặp chân này của em, tới được đó thì trời cũng tối luôn rồi."

(*)Dặm Một dặm bằng 1/2 km.

Sông Tây cách đây hai ba chục dặm đường, phải làm sao bây giờ? Diêu Tam Tam lo lắng, cô có chuyện muốn làm, còn chậm chạp nữa, chắc muộn mất.

"Nhu vậy đi, chờ anh hai tiếng nữa, anh làm công chuyện xong rồi, muốn tới sông Tây mua một mớ tôm sông, ven sông bán mới tươi, anh thuận đường đưa em theo".

Diêu Tam Tam vừa nghe, liền để giò xuống, chủ động nhặt rửa rau phụ đầu bếp. Đầu bếp họ Dương, tên họ khá thú vị - Dương Bắc Kinh, quán ăn vật tiện lợi này, là do y và anh trai là Dương Quảng Châu tự mở, nghe nói hai anh em từ lâu đã không còn cha mẹ, gia cảnh hết sức khó khăn. Cũng may anh y làm công trong khách sạn ở nội thành mấy năm, kiếm được chút tiền, trở về cùng em trai mở quán ăn nhỏ này, dạy em trai tay nghề nấu nướng, buôn bán cũng ngày một tốt.

Bình thường Dương Bắc Kinh luôn ở quán ăn để trông coi, còn Dương Quảng Châu lúc không gấp thì không tới, từ lúc mở quán ăn, Dương Quảng Châu cũng không chịu nhân rồi mà đến các làng xã chung quanh thu mua da dê da thỏ. Thời kỳ này, chỉ cần chịu làm việc, thì ngày trời qua cũng không phải lo.

Diêu Tam Tam phụ Dương Bắc Kinh làm công việc sáng sớm, không tới chín giờ, Dương Bắc Kinh xoa xoa tay, đặt một cái bát trước mặt Diêu Tam Tam.

"Ăn chút gì đi, chuẩn bị đi."

Diêu Tam Tam nhìn thấy trong bát là mỳ sợi nhỏ cán tay, rắc chút hành lá cắt nhỏ, rau ghém, vừa nhìn đã muốn ăn —— bụng cô rất đói. Sáng sớm cô đã nghĩ phải nhân cơ hội đến Yên Đôn, đường xa nên trời vừa sáng đã tay cầm bánh cuốn mà ra cửa, đi xa tới đây, bận rộn cả buổi, không đói sao được!

Nhưng mà, đây là quán ăn người ta đó! Diêu Tam Tam nhìn nhìn Dương Bắc Kinh, ngượng ngùng nói: "Anh cả (*), sáng sớm em đã ăn rồi."

(*)Nguyên văn là “đại ca”.

"Sáng sớm ăn thì lâu rồi cũng đói bụng, mau ăn đi, còn sợ anh đòi tiền nữa hả?" Dương Bắc Kinh dẫn đầu trước mặt Diêu Tam Tam, nói: "Đừng gọi là anh cả, anh thứ hai, trên còn có anh trai đó".

"Anh hai Dương." Diêu Tam Tam hé miệng cười, bụng mỳ sợi lên ăn, Dương Bắc Kinh cũng bụng bát mì, ngồi cạnh cô ăn một cách thoải mái, điển hình đặc sắc của dân ông nông thôn.

Mỳ sợi đã xuống bụng, Dương Bắc Kinh báo một tiếng với anh trai, dắt một chiếc xe máy hơi cũ ra, kêu Diêu Tam Tam lên xe. Đầu thập niên 90, xe máy là biểu tượng của người có tiền, nhưng chiếc xe máy cũ này, kỳ thực lại không đủ để chứng minh anh em nhà họ Dương có tiền, chẳng qua là hàng qua tay mà Dương Quảng Châu mua làm phương tiện để dễ dàng đi mua bán hàng da thôi.

*****

Dương Bắc Kinh đưa Diêu Tam Tam tới ven sông Tây, vốn muốn đưa đi tiếp, nhưng Diêu Tam Tam khước từ, bảo hẳn đi mua tôm sông trước, còn mình hỏi rõ phương hướng, đi dọc theo đê sông đến một thôn làng nằm ở phía tây bắc.

Không sai, nhà mẹ thím ba và tên Vương Tiểu Mãng kia đều ở thôn Yên Đôn này. Diêu Tam Tam muốn tới đây để biết rõ lai lịch Vương Tiểu Mãng. Gà kia, nhìn kiểu gì cũng không phải là kẻ đứng đắn.

Diêu Tam Tam một đường tìm được thôn Yên Đôn, cô không tùy tiện vào thôn mà đứng ở đầu thôn nhìn xung quanh một chút, thấy có hai bé gái trạc tuổi cô đang chăn dê, Diêu Tam Tam Thủ mới cầm cọng cỏ đuôi chó trong tay, làm bộ thuận tiện, rẽ ra đi tới.

Con nít với con nít rất dễ làm quen, lại nói, bình thường thì con nít sẽ không nói láo đúng không?

"Mấy cậu chán dê hả?" Điều Tam Tam chủ động chào hỏi, "Đây có phải thôn Yên Đôn không?"

"Đúng rồi." Một cô bé trong đó đáp lời.

Điều Tam Tam tán chuyện với hai cô bé kia, nói từ chuyện chăn dê, đến chuyện mỗi người đã lên lớp mấy, dù sao cũng đều là trẻ con, lại đang ở thôn mình nên rất nhanh, hai cô bé đã thân thiết với Điều Tam Tam. Điều Tam Tam thuận tiện hỏi một câu:

"Tôi hỏi các cậu một chuyện ha, Vương Tiểu Mãng, có phải là người thôn này không?"

Điều Tam Tam nhắc tới Vương tiểu mãng, hai cô bé kia liền liếc mắt nhìn cô thăm dò, hỏi: "Vương tiểu mãng, đúng là có người này, cậu là thân thích nhà gã à?"

"Không phải, tôi chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, tôi không quen gã." Điều Tam Tam nói, cố tìm cách làm giảm sự đề phòng của hai cô bé: "Tôi nghe người ta nói gã rất điều."

Từ "điều" này, người nông thôn dùng để khen ngợi nhưng cũng có thể là châm biếm, có thể lý giải là lanh lợi, cũng có thể hiểu là gian xảo quá đáng. Điều Tam Tam vừa nói như thế, một cô bé trong đó đã bĩu môi nói:

"Còn không phải sao, điều nhất luôn rồi, chuyện tốt không làm, chuyện xấu thì rất siêng năng đó."

#Chương sau: bộ mặt thật của Vương Tiểu Mãng, Tam Tam ra tay, Điều Tiểu Đông nổi giận =]]

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: TÊN DU THỦ DU THỰC

"Còn không phải sao, điều nhất luôn rồi, chuyện tốt không làm, chuyện xấu thì rất siêng năng đó."

"Thật sao? Gã ta làm chuyện xấu hả?"

Điều Tam Tam ra vẻ rất hứng thú, quả nhiên hai cô bé kia liền thao thao bất tuyệt kể cho cô nghe.

"Chứ sao nữa, tôi nghe nội tôi nói. . . . ."

Điều Tam Tam dạo một vòng thôn Yên Đôn, thấy bên áo nước đầu thôn có mấy người phụ nữ đang giặt áo, liền bước qua bắt chuyện. Phụ nữ nông thôn vốn thích tán chuyện, vừa nghe Điều Tam Tam nhắc tới Vương Tiểu Mãng, lập tức mồm năm miệng mười bắt đầu bát quái với cô. . .

Điều Tam Tam trở về từ thôn Yên Đôn, tức muốn cảnh hồng.

Cô vào cửa, vừa lúc thấy Điều tam thăm đang ở nhà cô, nói là tới thương lượng chuyện đính hôn với Điều Liên Phát, ngày mai có phiên chợ rồi, chính là ngày sắp xếp đính hôn. Điều Tam Tam với gương mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo, đứng trước mặt Điều tam thăm mà hỏi.

"Thím ba, thím nói xem thím có thù oán gì với nhà chúng tôi? Mà lại lừa bịp chúng tôi như vậy?"

Điều tam thăm nắm một nắm hạt dưa trong tay, đang cắn, nghe Điều Tam Tam nói như thế, vô cùng bất ngờ sững sốt, nửa miếng vỏ hạt dính trên mép bà ta, ngay sau đó liền phản ứng kịp, hừ một tiếng, nhỏ vỏ hạt dưa đi, trừng mắt gào lên với Điều Tam Tam: "Cái con nhỏ này, mày nói cái gì vậy? Tao lừa bịp nhà mày hồi nào? Tao thấy mày lớn gan rồi đó!"

Lớn gan, là từ dân bản xứ dùng để mắng chửi người không có phép tắc, to gan lớn mật, có cả chút ý “ngỗ nghịch”.

Cùng với lúc Điều tam thăm mở miệng, Điều Liên Phát cũng mắng Điều Tam Tam: "Muốn chết hả, mày nói bậy bạ cái gì đó? Mày nghĩ mày đang nói chuyện với ai? Cả ngày nay, mày chết ở đâu?"

Miệng vừa mắng, Điều Liên Phát vừa giơ tay đánh Điều Tam Tam, Điều Tam Tam nhanh nhẹn lùi ra sau một bước, lạnh giọng nói: "Cha, cha có thể đợi con nói xong được không? Thím ba, hôm nay, tôi đã đến thôn Yên Đôn của thím."

Thím ba rõ ràng ngắt ra một lát, nhưng sau đó trở lại bình thường, bĩu môi nói: "Mày đến thôn nhà mẹ đẻ thím làm gì? Cái con nhỏ này, chạy tán loạn khắp nơi, thật đúng là lỗ mãng, không sợ giữa đường bị bọn buôn lậu bắt đi à."

Thím ba vừa nói vừa chuyển qua Điều Liên Phát, âm dương quái khí nói: "Anh cả, không phải tôi nói anh chứ, Tam Tam nhà anh là con gái, anh để cho

nó tùy tiện chạy rong khắp nơi, điên điên khùng khùng, bị mang tiếng mất nết thì hỏng đó."

(*) Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

"Thím ba, thím đừng có đánh trống lảng, trong lòng thím giấu giếm cái gì, thím rõ ràng nhất. Tên Vương Tiểu Mãng đó, thím cho rằng tôi không hỏi thăm rõ ràng sao?" Diêu Tam Tam quay đầu nói với Diêu Liên Phát: "Cha, tên Vương Tiểu Mãng đó, chính là một gã du côn khốn nạn, chuyên làm việc bất lương, thứ người xấu xa như vậy, thím ba giới thiệu cho chị hai, chẳng phải cố ý lừa bịp sao?"

Diêu Liên Phát sững sốt, nhưng ngay sau đó lại ra vẻ bàng quan, nói: "Tao đã tìm hiểu rồi, thím ba mày cũng đã nói riêng với tao, không phải bàn chuyện cưới gả với đối tượng đầu tiên không thành, nên chậm trễ việc hôn nhân sao? Nói không thành, thì người ta không được tìm đối tượng nữa à?"

Diêu Tam Tam vừa nghe đã muốn nổi giận, Diêu Liên Phát, thật đúng là chẳng hề coi trọng con gái! Cô nhìn nhìn thím ba, giận quá hóa cười.

"Thím ba, khoan hãy nói chuyện khác, thím hãy nói xem, tên Vương Tiểu Mãng kia, rốt cuộc năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà gã có bốn anh chị em, gã là con thứ hai, người em thứ ba của gã đã kết hôn sinh con, thím nói gã hai mươi ba hả?"

"Thím nhớ không rõ lắm, có lẽ nhớ nhầm vài tuổi, nhưng cũng xấp xỉ cỡ đó." Ánh mắt thím ba né tránh, nói: "Chuyện này có gì đâu? Lớn hay nhỏ vài tuổi, có gì ghê gớm? Kén rể tới cửa, số tuổi như vậy là vừa đúng, lớn hơn vài tuổi chẳng phải sẽ chừng chặc hơn sao?"

"Gã không phải là cháu trai kế nhà mẹ đẻ của thím sao? Thím có thể không biết rõ gã bao lớn ư? Số tuổi còn không rõ, thì thím mai mối cái gì?" Diêu Tam Tam bác bỏ thím ba, rồi nói với Diêu Liên Phát: "Cha, tên Vương Tiểu Mãng kia, năm nay hai mươi chín rồi, lớn hơn chị hai những mười ba tuổi. Em út trong nhà gã, cũng đã hai mươi, thím ba nói bà ấy nhớ lộn, cha tin không?"

"Mày nghe ai nói vậy? Người ngoài ai có thể biết được nó bao lớn?" Trên mặt thím ba đã có vẻ ngượng ngập, nhưng vẫn còn mạnh miệng

"Tôi hỏi thăm mấy người già, mấy người phụ nữ trong thôn còn nói, cả nhà gã sống chung, cháu nội trong nhà đều đã đi học, thím ba, chuyện này có gì sai không?"

Diêu Tam Tam đã làm là làm triệt để, nói ra hết những tin tức nghe được. Truyện được edit bởi mèo mạnh mẽ diễn đàn lê quý đônThì ra, tên Vương Tiểu Mãng kia, không chỉ giấu giếm số tuổi, mà còn là một tên du thủ du thực, chơi bởi lâu lỏng cũng thôi đi, đảng này tay chân còn không sạch sẽ, danh tiếng trong thôn rất xấu, một kẻ đón gió thổi mười dặm.

(*) Người ta thường nói đón "gió xuân mười dặm". Tên Tiểu Mãng này là kẻ đầu trộm đuôi cướp, nên nói "đón gió thổi mười dặm".

"Đến cả trẻ con cũng biết gã, bắt gã trộm chó, rút tòi ngắt hành, chuyện tốt không làm, chuyện xấu không ai theo kịp, cả ngày không làm việc đảng hoàng, thím ba, tôi nó không sai chứ? Thím nói thím giới thiệu người như vậy cho chị hai, chẳng phải thím không có lương tâm sao?"

Bị Diêu Tam Tam chất vấn như vậy, mặt thím ba đã sung huyết thành cà tím, hàm hừ nói: "Tao thật đúng là có lòng hảo tâm mà mang tiếng lòng lang dạ thú, làm gì đến mức nghiêm trọng như mày nói? Anh cả chị cả, các người không ngăn lại đi, nếu là thanh niên trẻ không một tật xấu, người ta có thêm ở rể cho cái nhà này sao?"

"Chỉ vậy thôi sao? Vì sao bây giờ gã lại đột nhiên muốn ra ngoài ở rể?" Diêu Tam Tam cười lạnh, "Cha, con còn nghe nói, mấy năm trước gã liều mạng quần lấy con gái một nhà nọ, la lối om sòm lẫn lộn ăn vạ, quấy rối người ta đến hết cách, phải gả đi vùng khác, việc này đúng như lời thím ba nói là bàn bạc không thành đó".

"Còn chưa có hết đâu, chuyện mới tháng trước thôi, Vương Tiểu Mãng bò lên đầu tường người ta, nhìn lên con gái người ta tắm, bị người trong nhà họ bắt gặp, cầm gậy gốc đuổi ra khỏi thôn, hiện giờ người ta rất tức giận, muốn đánh gãy chân gã, báo cảnh sát bắt gã, gã sợ tới nỗi chạy mất, đã mấy ngày không dám về thôn.

"Thím ba, giờ gã có nhà mà không dám về, muốn ra ngoài ở rể, thím liền toan tính lên người chị hai tôi, có phải không? Chúng tôi có thù hận gì với thím? Cháu trai nhà mẹ là cháu, cháu gái nhà chồng thì không phải là người sao? Thím đây chẳng phải không có lương tâm sao? Chuyện này phải nên và nát miệng thím".

Diêu Tam Tam nói cho hết lời, cười lạnh lùng nhìn gương mặt xinh đẹp của vị thím ba kia, muốn xông tới cho bà ta vài bạt tai, tuy nói thím ba là bề trên, nhưng nay cũng chỉ mới ba mươi tuổi, lại biết ăn mặc, vẽ lông mày, làm mặt trắng tinh, khiến người ta phát bực.

Diêu Tam Tam thậm chí còn nhắc một chút, vóc dáng mình gầy đét, thím ba cũng không coi là lùn, muốn vả tới mặt bà ta, sợ rằng với không tới! Có thể dùng băng ghế đệm chân không nhỉ?

"Thím ba nó, sao cô có thể làm vậy? Đó là chuyện người làm sao?" Trương Hồng Cúc đỏ mắt nói.

"Chuyện này, tôi không biết, tôi thật sự không biết." Thím ba vội vàng giải thích, không phải bà ta sợ một nhà Diêu Liên Phát, nhưng nếu nhà Diêu Liên Phát nói ra ngoài, sợ rằng người trong thôn sẽ mắng bà ta thất đức. Ban đầu bà ta cho rằng, cách mấy chục dặm đường, sẽ không ai biết những chuyện này, nào ngờ Diêu Tam Tam tìm tới tận ở.

Cho nên, thím ba vẫn còn cãi chày cãi cối: "Anh cả, tôi thật sự không có ý xấu. Tôi chỉ nghĩ, gia đình anh khó khăn, chọn rể, chỉ cần hần không tàn không thiếu, xem như hần trẻ tuổi phạm ít lỗi nhỏ. Đến nhà, anh dạy dỗ mấy năm là có thể sống an ổn qua ngày rồi, anh nói xem tôi đây không phải vì quan tâm

nhà anh hay sao? Tôi cũng không thường về nhà mẹ đẻ, tôi nào biết. . . . ."

Thím ba còn chưa nói hết, một cây chổi đã đột ngột đập tới, hung hăng nện lên người bà ta, Diêu Tiểu Đông đỏ mặt, nỗi điên đập thím ba liên tiếp mấy chổi.

Thở nóng nảy còn có thể cắn người, dù cho tính tình Diêu Tiểu Đông dịu dàng, lúc này cũng không nhịn nổi sự tức giận. Đối với một thiếu nữ mười sáu tuổi mà nói, việc này không phải vô cùng nhục nhã sao?

"Mày... mày bị thần kinh hả? Việc hôn nhân không thành nhưng nhân nghĩa còn đây, nhà mày chỉ có điều kiện như vậy, còn trông mong tìm được chỗ nào tốt?" Thím ba vừa nói, vừa chạy ra ngoài, Diêu Tam Tam nghe thấy chói tai, bảo Diêu Tiểu Đông:

"Chị hai? Chị lấy chổi làm chi? Để em đi lấy cho chị cái xẻng."

Diêu Tam Tam gào lên như vậy, thím ba càng chạy nhanh hơn. Diêu Tiểu Đông giận đến nổi quăng chổi, bùm mặt khóc.

Diêu Liên Phát chôn đầu im lặng, Trương Hồng Cúc tức tối mắng thím ba thất đức, lại oán trách Diêu Liên Phát: "Không phải ông nói đã hỏi thăm rồi sao? Ông hỏi thăm cái quỷ gì?"

Diêu Liên Phát ghen hờn hồi lâu mới nói: "Tôi nghe nhà thằng ba nói rất được, ngày nọ mẹ vợ thằng ba tới, tôi hỏi nữa, cũng nói thanh niên trẻ rất tốt, rất thông minh, cách xa mấy chục dặm đường, tôi hỏi ai được nữa? Nào biết. . . . ."

Tìm hiểu đối tượng xem mắt mà đi hỏi mẹ ruột của bà mối, biết nói Diêu Liên Phát như thế nào đây, haiz!

"Đàn bà thôi, tám phần là muốn chết mà, thằng ba cũng không ra gì, có người đàn bà thôi mà cũng quản không xong." Diêu Liên Phát mở miệng mắng, thấy Diêu Tiểu Đông còn đang bùm mặt khóc, tự cảm thấy mình đuối lý, mới cau mày an ủi: "Đừng có khóc, chuyện này coi như thôi, mình không quan tâm tới già nữa là được. Yên tâm, lần sau có bàn chuyện hôn nhân nữa, tao nhất định sẽ đi tìm hiểu rõ ràng."

"Lần sau? Cha, thím ba nói mấy lời khó nghe, nhưng cũng có mấy phần sự thật, chúng ta nghèo mà gấp gấp kén rể tới nhà, chẳng phải loại người có chỗ thiếu hụt, có vấn đề? Mũi lệch mắt lè, nhân phẩm tồi tệ, cha cũng dám dẫn về nhà sao, cha làm vậy không phải ép chết chị hai sao!"

"Vậy mày nói phải làm sao? Chẳng lẽ phải ép chết tao mới được?" Diêu Liên Phát nén giận cả buổi trời, rốt cuộc trút xuống đầu con gái, "Muốn trách thì trách mẹ mày đi, ai kêu bà ta sinh ra cả ổ con gái chúng mày? Gà ấp còn có trống có mái, mẹ mày có thể sinh con trai cho tao, tao còn cần kén người ở rể cho nó sao?"

Diêu Tiểu Đông xoay người, khóc bỏ vào phòng, Diêu Tiểu Cải này giờ vẫn không lên tiếng cũng vào theo.

Diêu Tiểu Đông nằm lý trên giường khóc đến đau lòng, Diêu Tiểu Cải liền vỗ lưng chị hai, nhẹ giọng khuyên: "Chị hai, chị đừng khóc nữa, em không tin, chỉ toàn gặp người không ra gì? Ba chị em mình làm việc thật chăm chỉ để kiếm tiền, xây nhà lên, nhất định có thể gặp được người tốt."

Từ đầu đến cuối, Diêu Tiểu Cải đều như một kẻ bàng quan, thờ ơ chứng kiến trò cười kia, Diêu Tiểu Cải thông minh và tinh táo, từ lâu cô đã biết xem xét thời cơ, nhìn sắc mặt người khác, cũng biết nên làm thế nào để bảo vệ chính mình. Trong lòng Diêu Tiểu Cải hiểu rất rõ, nếu Diêu Tiểu Đông không ở nhà kén rể, không tới hai năm, sẽ đến phiên cô thôi.

Diêu Tiểu Cải tự nhủ, theo như phong tục nông thôn, muốn giữ thì giữ con gái lớn, không giữ con gái thứ hai!

Cho nên, động cơ của Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam hoàn toàn bất đồng. Ta không thể nói Diêu Tiểu Cải ích kỷ, dù sao ai cũng muốn được gả tốt, chỉ có thể nói, cô quá bình tĩnh, quá thông minh rồi.

Chiến tranh ngoài phòng, vẫn còn đang tiếp diễn.

"Cha, ba chị em chúng con, đều có thể chăm sóc cho cha lúc về già, sau này em Tư về nhà, nhất định cũng sẽ hiếu thảo với cha, sao phải kén rể cho chị hai chứ? Dù chọn rể hay gả đi, cũng phải là đối tượng thích hợp với chị ấy, phải do chính chị vừa ý, tình nguyện trong lòng. Cha cứ khẳng khái kén rể cho chị, trái phải đều không như ý, cả đời chị ấy cũng sẽ không được hạnh phúc".

"Mày đừng có khua môi múa mép cho tao, mày là con nít vất mũi chưa sạch, biết cái gì!" Diêu Liên Phát lập tức trở mặt, quay đầu mắng Trương Hồng Cúc: "Xem xem bà nuôi con gái tốt thế nào đi, con trai thì đâu có như vậy, con gái không giữ được, chờ mình chết rồi, ai bụng hũ cốt cho mình? Ngay cả một miếng giấy tiền vàng bạc của con cháu đời sau trên mồ mà cũng chẳng có."

"Cha, đây là tư tưởng phong kiến, để khi cha chết có người đốt vàng mã, mà cha phải ép chết con gái ruột ư?" Diêu Tam Tam gần như hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: MÀM TAI VẠ

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

"Cha, đây là tư tưởng phong kiến, để khi cha chết có người đốt vàng mã, mà cha phải ép chết con gái ruột ư?" Điều Tam Tam cơ hồ là hét lên.

Tư tưởng phong kiến mấy ngàn năm, vốn đã mất đi từng chút một, nhưng vào đầu người như Điều Liên Phát, lại tro tàn bùng cháy, còn vô cùng mạnh mẽ. Tiếc là, người như ông ấy, vẫn luôn không thiếu.

Điều Liên Phát ngồi trên ghế đầu, cực kỳ tức giận vỗ đầu gối, nói: "Thôi thôi thôi, không cần thứ đồ bất hiếu, cả lũ đều không thể trông cậy, cút đi thật xa cho tao! Chuyện này tạm thời gác lại, phải nhanh chóng sinh con trai mới đúng."

Sinh con? Ý tưởng này, dù sao cũng tốt hơn ông ép buộc chị hai, cứng rắn xử lý chuyện hôn nhân của chị ấy. Chờ ông ấy tự làm khổ mấy năm, chắc chị hai cũng có đối tượng, kết hôn luôn rồi.

Về phần chị ba, chị ấy có cách tự bảo vệ mình. Chị ba khôn khéo, trong lòng Điều Tam Tam vẫn luôn biết.

Điều Tam Tam nghĩ như vậy, liền bắt đầu vui vẻ trở lại. Ghét cái người thím ba kia nhất, miệng đường đỏ, lòng dạ hồ tiêu, ngoài miệng nói ngọt như mật, trong lòng thì chẳng biết tính toán cái gì. Từ điểm đó mà nói, Điều Tam Tam thà rằng tiếp xúc với thím hai, thím hai là một người đàn bà nông thôn chanh chua, không hiểu đạo lý, nhưng mà bà ấy ngu xuẩn một cách dứt khoát và thẳng thắn, lòng dạ không có ngoằn ngoèo, tâm địa không có thối nát như thím ba.

Một buổi tối hai ngày sau, Điều Liên Phát gọi ba chị em tới, nói:

"Bây giờ lúa mì đã cắt hết, gieo lúa giống khác cũng gần xong, tao với mẹ bây phải trốn ra ngoài, mấy đứa bây ở nhà, phải cuốc đất, tía cây, nuôi heo cho tốt, trông nom hoa màu cho kỹ."

Điều Liên Phát hờn giận mấy ngày, giờ bắt đầu sắp xếp chuyện trong nhà rồi. Phải biết ông ấy chưa bao giờ buông bỏ ý nghĩ sinh con trai, gần một tháng nay, ông và Trương Hồng Cúc đều ở nhà, cán bộ trong thôn đã tới tìm hai chuyện rồi, kêu ông đi thất ông (đình sản), thất ông thì làm sao ông ta sinh con? Điều Liên Phát như vậy là lại tính toán chạy trốn, đi làm đội du kích siêu sinh của ông ấy.

(*)Siêu sinh: Sinh đẻ nhiều, vượt kế hoạch.

Trương Hồng Cúc cẩn thận thử thăm dò: "Nếu trong số mệnh của chúng ta không có, thì cũng đừng nghĩ đến nữa, nhìn mấy đứa con gái này đi, trốn ra ngoài nữa, cũng không chắc có thể mang thai con trai. . . ."

"Đừng có mà nói như vậy, xúi quẩy! Tôi nghe nói có nhà Khố Bắc Hương ở thôn Tiểu Trại, sáu đứa con gái rồi, chờ bao nhiêu năm? Vừa rồi đã sinh được một đứa con trai trắng trẻo mập mạp, chờ bốn mươi tám mùa dưa đó, tôi bây giờ còn chưa quá bốn mươi, sao lại không thể có con trai?"

Điều Liên Phát dốc xong bầu ngôn luận, quở trách Trương Hồng Cúc, còn nói: "Bây giờ mình phải đi xa một chút, đánh nhanh rút gọn, tôi nghe nói trong thôn có không ít người sống trà trộn ở Thiên Tân không tệ lắm, có nhặt ve chai, có làm nhà máy đá, mấy chuyện lật vật đó tôi cũng làm được, tôi dẫn bà đi trà trộn vài năm, kiếm chút tiền, an ổn sinh con trai xong rồi về."

Trọng lòng Điều Tam Tam dâng lên một cơn chua xót, Điều Liên Phát mở miệng là mấy năm, cũng không thêm nghĩ, bỏ lại ba đứa con gái trong nhà, lớn nhất cũng mới mười sáu! Nhưng mà ——

Cũng tốt thôi, dù sao ba chị em cũng đã sớm học được cách tự chăm sóc chính mình. Điều Liên Phát không ở nhà, ngược lại ba chị em tạm thời có thể sống một cuộc sống yên ổn.

Điều Liên Phát quay qua căn dặn ba chị em: "Tao với mẹ bây ra ngoài, có người hỏi, tụi mày cứ nói đã ra ngoài làm công, có việc gì thì nghe theo bà nội bây."

"Dạ, đã nhớ." Điều Tam Tam đáp lời.

* * Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn * *

Không thể không nói, Điều Liên Phát đi rồi, ba chị em ở nhà làm ruộng nuôi heo, làm nội trợ, mấy việc này họ đều đã quen, mặc dù rất vất vả, nhưng không còn thứ cảm giác đè nén, cuộc sống gia đình tạm ổn, cũng thông thả thoải mái.

Thế nhưng, Điều Liên Phát và Trương Hồng Cúc đi xa, trong nhà chỉ còn lại ba đứa con gái như ba đóa hoa, tuổi lại nhỏ, rất nhanh đã mang tới mầm tai họa.

Điều Liên Phát mới đi mấy ngày, một buổi tối nọ, ba chị em từ sớm đã làm xong việc nhà, Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cải ngồi may đệm giày dưới ánh đèn, Điều Tam Tam làm bài tập của cô, trong phòng là một khung cảnh yên tĩnh an nhàn.

Điều Tam Tam làm bài tập xong, ba chị em đang tính đi ngủ, tiếng đập cửa chợt vang lên

Nhà họ Diêu không có tường rào, chỉ có hai cánh cửa gỗ đang đóng ở gian ngoài, ba chị em thường ở nhà một mình, cũng quen cẩn thận, đêm khuya có người đập cửa, Diêu Tiểu Đông đứng lên, không vội vàng mở cửa, mà chỉ hỏi một câu:

"Ai đó?"

"Là anh!"

Tiếng nói này không quen thuộc, là giọng của một người đàn ông, Diêu Tiểu Đông sao có thể mở cửa? Diêu Tiểu Cái và Diêu Tam Tam nghe thấy, cũng ngừng tay, đều nhìn về phía cửa gỗ, Diêu Tiểu Đông lại hỏi:

"Là ai?"

"Anh đây mà em nghe không biết sao? Tiểu Đông, em mau mở cửa, anh tìm em có chuyện."

Diêu Tam Tam nghe cái kiểu nói năng tùy tiện này liền ngăn người, đứng lên bước tới cạnh Diêu Tiểu Đông, giọng nói này, hình như đã nghe qua ở đâu đó, Diêu Tam Tam quát hỏi một tiếng:

"Rốt cuộc là ai? Có chuyện gì?"

"Anh là anh chứ ai, Tiểu Đông, em mở cửa trước đi, mở cửa ra mình dễ nói chuyện."

"Ông rốt cuộc là ai? Khuya khoắt ông muốn làm gì?"

"Xem em kìa, Tiểu Đông, anh là đối tượng của em đây, em không muốn anh... nhưng anh còn muốn em, mình đã nói đến phiên chợ sẽ mua áo đính hôn, sao đột nhiên em lại trở què? Không sợ làm tổn thương trái tim anh sao. Không được, đêm nay anh tới là để hỏi em, tìm em để nói rõ, trong lòng anh không thể quên em!"

Vương Tiểu Mãng! Diêu Tiểu Đông sợ đến nỗi lui một bước, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

Diêu Tam Tam vừa nghe, quả nhiên là hấn! Ánh mắt của cô đảo vòng quanh phòng, tiện tay chụp lấy cây dao phay trên bàn cơm, nắm chặt trong tay, liếc mắt nhìn then cửa, cửa gỗ xuyên kiểu cũ, rất bền chắc, nhưng vẫn là có mấy phần không yên lòng, vội vàng khiêng băng ghế lớn nhất trong nhà, chặn trước cửa, dùng chân đạp lên.

"Vương Tiểu Mãng, ông tới đây làm cái gì? Ông cút nhanh lên, nếu không tôi lấy dao chém chết ông."

Diêu Tam Tam mắng một tiếng, Diêu Tiểu Cái cũng quơ lấy cái chày cán bột, đứng bên cạnh Diêu Tam Tam, Diêu Tiểu Đông thấy hai cô như vậy, cũng mở mồm bung băng ghế gỗ dài trong tay, dán mắt vào cánh cửa gỗ.

Thôn nhỏ không lớn, thôn dân đều rất thân quen, bình thường cũng coi như thân thuộc, gặp phải lưu manh vô lại gõ cửa vào đêm hôm khuya khoắt như vậy? Trong nhà lại chỉ có ba cô gái nhỏ, sao có thể không sợ!

"Ôi ôi, thật là lợi hại! Tiểu Đông, anh đối với em là thật lòng, sao em có thể làm vậy! Mau mở cửa cho anh vào đi, chúng ta nói chuyện đàng hoàng! Anh thích em muốn chết, Tiểu Đông Tiểu Đông, gọi tên này quả không sai, liếc mắt một cái liền dụ người ta thương em, anh chính là thích em, muốn cưới em, anh nào có ý xấu!"

(*)Đông: thương.

Vương Tiểu Mãng cũng không biết ai đang ở trong nhà nói chuyện với gã, miệng cứ gọi Tiểu Đông Tiểu Đông, nói chuyện tục tằng, Diêu Tiểu Đông giận đến nỗi nện băng ghế trong tay vào ván cửa, nước mắt trào ra.

Diêu Tam Tam thật hận không thể chặt gã kia một dao, giờ dao trong tay lên mắng: "Đồ chó, mau cút cho tôi, nếu ông không đi, tôi kêu người đến đánh chết ông!"

"Em kêu đi, kêu đi, anh cũng muốn kêu đây, nhà họ Diêu em muốn mời anh làm con rể, anh chạy mấy dặm đường tới xem mắt, xem trúng rồi, em có tình anh có ý, hôm nay em nhốt con rể ngoài cửa, còn ra thể thống gì?"

Vương Tiểu Mãng bị ỏi nói, đập cửa bình bịch, sau đó dùng chân đá.

"Mở cửa, có nghe thấy không! Rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt à, không mở cửa là anh đây cho một cây đuốc đốt sạch cái nhà hai gian rách nát này của em!"

"Chó má, này là đồ thói tha. . . ." Diêu Tam Tam tức đến run rẩy, khó trách người thôn Yên Đôn đều nói Vương Tiểu Mãng là tên côn đồ nanh nọc, không thể dây vào, giờ Diêu Tam Tam đã có thể hiểu, vì sao cô gái trước kia bị gã đeo bám lại buộc phải gã đi xa. Chồn vàng không đánh sẽ rước lấy mùi khai, thực ra ồn ào như vậy cả thôn đều đã biết, miệng người có hai tầng da, sợ rằng ảnh hưởng không tốt tới Diêu Tiểu Đông.

(*)Chồn vàng là loài động vật mà người TQ tin tưởng là có linh tính, hay ghi thù, có thể tiết mùi hương mê hoặc thần trí người. Người ta rất sợ nó, nhưng cũng hay bàn tán cách chống lại nó.

Điều Tam Tam đánh giá con dao trong tay, thăm nghĩ, nếu mà mở cửa, ba chị em cô có thể đánh được Vương Tiểu Mãng hay không? Cũng không thể dễ gã ở đây chặn cửa miệng đầy phân người.

Điều Tiểu Đông lau nước mắt, xoay người vào phòng, lưỡi hái trong nhà, là do cô tự tay đặt dưới gầm giường, Điều Tiểu Đông rút ra ba cây, dùng ngón cái thử thử độ bén, mùa gặt mới vừa kết thúc, bình thường cũng cắt cỏ heo nên lưỡi hái này vô cùng sắc bén.

Điều Tiểu Đông cầm lưỡi hái, cầm hận bước ra, phát cho hai đứa em mỗi đứa một cây, nghiêng răng nói: "Đồ thối tha, mày chờ đó, tao sẽ mở cửa cho mày, mở cửa rồi không chém chết mày là không được. Tiểu Cải, Tam Tam, hai em chém lên cổ nó cho chị, chém chết, cảnh sát tới đây chị đền mạng."

"Chị hai, có chém chết nó cũng là tự vệ chính đáng, cảnh sát không thể bắt mình." Điều Tam Tam cố ý nói lớn tiếng, "Cây lưỡi hái này, em mới mài hôm qua, mở cửa ra, ba chúng ta cùng nhau chém chết nó, em không tin ba chúng ta không thể chém được nó!"

Bên ngoài tạm thời không còn tiếng động, có lẽ đang cân nhắc lời nói ba chị em, Điều Tiểu Đông nhìn hai đứa em, đá mạnh bằng ghế, kéo then cửa ra, nhắm mắt lại, cầm lưỡi hái bỏ mạnh về phía trước.

Dù có phải liều chết, cô cũng không thể núp trong cửa chịu nhục như vậy được.

Lưỡi hái của Điều Tiểu Đông rơi vào khoảng không, Điều Tam Tam và Điều Tiểu Cải hai sợ cô chịu thiệt, cũng giơ lưỡi hái vọt ra cửa, dưới ánh trăng nhìn kỹ một lượt, tên Vương Tiểu Mãng kia, đã sớm lùi xa mấy bước, quay về phía họ cười hắc hắc.

"Em xem em kia, gay gắt như vậy làm cái gì, Tiểu Đông, anh thật lòng thích em, tìm em nói mấy câu, làm gì phải cầm đao múa thương, y như quả ớt hiểm vậy."

Điều Tam Tam thăm nghĩ, Vương Tiểu Mãng lùn tịt, ba chị em cô hợp sức, cầm lưỡi hái cũng không sợ gã, liền nắm chặt lưỡi hái, giơ lên bước về phía gã.

"Đồ lưu manh, có bản lĩnh thì đừng đi, tao đây một lưỡi hái chém chết đồ xấu xa như mày!"

"Đừng như vậy chứ. . . . ." Vương Tiểu Mãng dài giọng nói, Điều Tam Tam tiến tới, hấn liền lui về phía sau.

Ngay vào lúc này, một tia sáng chiếu tới, rọi thẳng vào mặt Vương Tiểu Mãng, khiến gã mờ mắt không lên, theo bản năng giơ tay lên che mặt.

"Người lạ ở đâu ra? Làm cái gì đấy?" Tam gia hàng xóm quát một tiếng.

Vương Tiểu Mãng thấy kinh động đến người khác, cũng không biết đối phương là ai, dù sao tối nay cũng không chiếm được tiện nghi, liền vội vàng chuẩn bị. Tam gia không để ý đến Vương Tiểu Mãng bỏ chạy, lấy đèn pin chiếu chiếu lưỡi hái trong tay ba chị em, thở dài nặng nề.

"Làm vậy! Ông đang ngủ, nghe thấy bên này có tiếng ồn, không yên lòng mới dậy xem một chút. Mấy đứa này, bảo người ta nên nói gì cho phải! Phũ tay bỏ đi, vậy mà nó cũng có thể yên tâm. Ba đứa, về sao nếu có chuyện gì, ra sức gọi một tiếng, bộ xương già của ông Tam đây, vẫn còn đủ để hù dọa mấy thằng tiểu tặc!"

(*)Nó ở đây chỉ Điều Liên Phát.

"Ông Tam, cảm ơn ông, mấy chị em con đều sợ." Điều Tiểu Đông vội nói cảm ơn ông Tam. Ông Tam là bề trên bên họ nội của nhà họ Điều, là hàng xóm láng giềng, đối với ba chị em cũng xem như săn sóc.

"Nói cái gì đó, ông Tam cũng không phải người ngoài, có chuyện thì gọi ông một tiếng." Tam gia nói rồi quay người về nhà, lại căn dặn họ: "Ba đứa, trở về kiếm một khúc cây chắc chắn, chèn lên cửa, chỉ có then cửa là không được".

Ba chị em vâng lời, Điều Tiểu Đông đưa lưỡi hái cho Điều Tiểu Cải, ra sau chuồng heo kiếm một khúc cây to cỡ miệng chén, dùng xây hằm chứa khoai lang lúc trời lạnh, cao vượt đầu người, kéo vào phòng. Điều Tam Tam suy nghĩ một chút, kéo luôn đòn gánh vào trong nhà, thuận tay chèn thêm vào cửa.

"Chị, mình chỉ đóng kín cửa thôi cũng không được, gã ở bên ngoài nói xằng nói bậy, dù cho gã không vào được, thì vẫn như cóc ghè bò lên chân, không cần người cũng khiến người ghê tởm!"

"Vậy em nói phải làm sao?" Điều Tiểu Đông cắn môi hỏi.

#Chương sau: 3 chị em dắt nhau đi ăn vạ, ăn vạ ai nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: LIỀN ĐỒ THỪA THÍM

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

"Vậy em nói phải làm sao?" Diêu Tiểu Đông cần môi hỏi.

"Theo em, ngày mai ba chị em mình tới tìm thím ba đi!"

"Tìm thím ba?" Diêu Tiểu Cái chần chờ một chút mới nói, "Dù sao thím ba cũng không phải là Vương lưu manh, em cũng không thể lấy lưỡi hái chém bà ta, cái miệng kia của bà ta, em nói cũng nói không lại, mắng cũng mắng không lại, nếu thật đồ bề ra, bà ta chạy ra ngoài đồi trắng thay đen, không biết sẽ nói hươu nói vượn thế nào, người ngoài không biết chuyện bên trong, âm ỉ ra cũng khó coi. Bà ta là bề trên, ba đứa nhóc chúng mình, làm sao làm khó được bà ta?"

"Mình không chém, cũng không mắng bà ta." Đôi mắt đen láy của Diêu Tam Tam vụt sáng, khe nhăn đôi mày xinh xắn, suy nghĩ một chút, chợt bật cười.

"Chị hai chị ba, sáng sớm ngày mai chúng ta cùng nhau đi, hai người nhìn em, em làm thế nào thì hai người làm thế ấy. Em có biện pháp, em cũng không tin, cọ không ngã bà ta!".

(*)Cọ: ý là quấy rầy

"Em lại nghĩ ra trò gì mới nữa vậy? Được không đó?"

"Ài, chị nghe em một lần thôi." Diêu Tam Tam thầm tính toán, cha mẹ họ mới đi, Vương Tiểu Mãng đã tới rồi, nếu nói thím ba không đề lộ, có ai tin được?

Ba đứa nhóc tụi cô, khỏi bình vắn tội? Phân rõ phải trái với và ta? Đầu có dễ dàng như vậy! Đừng nói sau lưng thím ba còn có chú ba sợ vợ, còn cả Diêu lão nãi thiên vị nữa.

Ba chị em thu dọn đi ngủ, phòng nhỏ giường thiếu, ba người các cô, vẫn luôn chen chúc trên một giường, tối hôm đó không tránh được trần trọc trở mình, đều mang mấy phần lo lắng. Không biết có phải đã sợ thật hay không, đêm đó Vương Tiểu Mãng không tiếp tục quấy rối nữa.

Diêu Tam Tam ngủ mất lúc nào không biết, đợi cô cảm thấy động tĩnh bên cạnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thì đã thấy chị hai dậy rồi, sắc mặt hình như không được tốt lắm, nhất định là cả đêm ngủ không yên.

"Trời đã sáng rồi sao?" Diêu Tam Tam lật người ngồi dậy mặc quần áo, đầu giường kia Diêu Tiểu Cái cũng tỉnh, ngáp một cái, cũng mặc quần áo.

"Sáng rồi." Diêu Tiểu Đông đánh thức hai đứa em, nghĩ Tam Tam phải đi học, cô định đi nấu cơm sáng. "Sáng nay ăn cháo nhé? Hay là nấu một ít canh rau?"

"Sáng nay?" Diêu Tam Tam cười cười nói, "Sáng nay đừng nấu, để em dắt hai người đi tìm chỗ ăn cơm."

"Chỗ ăn cơm" mà Diêu Tam Tam nói chính là nhà thím ba. Nhà thím ba với nhà Diêu Tam Tam cách nhau hai con ngõ, Diêu Tam Tam lôi kéo chị hai chị ba đi thẳng tới nhà thím ba, vừa lúc nhìn thấy thím ba đang nấu cơm.

"Thím ba, thím nấu cơm đó hả?" Diêu Tam Tam chủ động chào hỏi, "Thím nấu nhiều một chút nha, ba chị em con còn chưa có ăn cơm!"

Thím ba đứng ngăn ra bên kệ bếp, có chút không phản ứng kịp, từ lần trước bị Diêu Tam Tam lật tẩy chuyện nói dối, bị Diêu Tiểu Đông cầm chổi đuổi đi, bà ta cũng không sang nhà Diêu Tam Tam nữa, ba chị em thấy bà ta, tức giận trong lòng, đều không có nói chuyện tới, giờ đột nhiên chạy đến nhà bà ta như thế này, bộ dạng như không hề có khúc mắc, đây là muốn diễn tuồng nào?

Thím ba đang nấu ăn, cầm mỳ sợi trong tay, nhất thời đứng ngây ra đó.

Diêu Tam Tam nói: "Thím ba, chắc thím không biết, tối qua chúng con gặp kẻ xấu, có một tên thói tha đứng bên ngoài đập cửa, còn đồ nanh nọc, chúng con sợ đến nỗi cả đêm không ngủ, trời vừa sáng, đã sợ tới mức phải chạy tới nhà thím đây."

Diêu Tam Tam thấy thím ba đứng ngệt ra, liền chủ động đi qua nhét thêm rom vào đáy nồi thay bà ta, cô mở vung ra nhìn, nước trong nồi đã sôi, Diêu Tam Tam lấy mỳ sợi trong tay thím ba, đặt lên bếp, nhìn thấy trong cái rổ nhỏ bên cạnh có trứng gà, liền tiện tay cầm lên đập thả vào nồi, trong miệng còn đếm, một-hai-ba-bốn-năm, đánh năm quả trứng, tự mình thổi lửa.

Thím ba vừa nghe, thì biết ngay là Vương Tiểu Mãng đã đến gây sự, bà ta ít nhiều cũng có chút chột dạ. Người muốn bày kế đề tiện, quả nhiên sẽ chọc phải tai họa, mấy ngày trước bà ta gặp Vương Tiểu Mãng, thuận nôm nói với Vương Tiểu Mãng hai vợ chồng Diêu Liên Phát không có nhà, Vương Tiểu Mãng kia vừa nghe thấy chỉ còn sót lại ba đứa con gái ở nhà, sao có thể không nổi lên ác ý?

Hôm nay nhìn bộ dạng "Không dựa vào thím thì dựa vào ai" của ba chị em, thím ba chợt hơi cảm giác không ổn rồi.

"Vậy ba... ba đứa bây, đến nhà tao làm gì?"

"Thím ba, theo như thím nói, cha mẹ chúng con không có nhà, ba đứa con gặp chuyện, không tới tìm chú thím thì tới tìm ai? Bây giờ không phải đã tới nhà thím rồi đây sao!"

Thím ba há to miệng, tròng mắt thật lớn, nửa ngày không nói nên lời.

Trứng gà cũng sắp chín, Diêu Tam Tam bỏ mỳ sợi vào nồi, cầm đũa khuấy khuấy, nấu thêm một chút là chín, cô kêu hai chị:

"Chị hai chị ba, vào nhà lấy chén đi, ăn xong rồi em còn phải nhanh đi học!"

Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải da mặt mỏng, Diêu Tam Tam cũng mặc kệ việc này, cô không phải con nít sao? Thím ba có thể dắt phùng lưu manh vô lại đến nhà cô, hôm nay cô liền đến đây ăn vạ, chính là muốn làm cho thím ba tức chết, thì có sao? Diêu Tiểu Cải lúc này cũng đã nghĩ thông, liền nhanh nhẹn vào nhà lấy chén.

Diêu Tiểu Cải vừa vào nhà, đã chạm mặt Diêu Hồng Hà con gái thím ba, Diêu Hồng Hà lúc này mới vừa rời giường, tóc tai rối bù, dụi dụi ghèn mắt, nhìn thấy Diêu Tiểu Cải thì hỏi:

"Chị ba? Chị tới nhà em làm gì?"

"Làm gì hả? Chị có nhà mà không dám về, về sau sẽ ở nhà em." Diêu Tiểu Cải nói rồi bảo cô, "Hồng Hà, em mau rửa mặt ăn cơm, muộn như vậy mới dậy, em không sợ trễ sao? Em còn lè mề sẽ để Tam Tam ăn trước, nó cũng không muốn bị trễ học."

Diêu Tiểu Đông đứng ở cửa phòng bếp nhìn, không nhìn được buồn cười, con bé Tam Tam này, thật đúng là biện pháp méo mó gì cũng nghĩ ra được! Diêu Tiểu Đông thấy hai đứa em đều cầm đầu cầm cổ bận rộn, gạt luôn thím ba qua một bên, liền đi qua nói với Diêu Tam Tam:

"Tam Tam, để chị xới cơm."

Diêu Tam Tam đưa đũa và chén cho chị hai, xoay người vào nhà, nói với Trụ tử đang ngủ nướng trên giường: "Trụ tử, dậy ăn cơm, nhanh lên một chút, trong nồi có tổng cộng năm quả trứng, năm đứa mỗi đứa một quả, em không dậy, chị ăn thay phần của em đó!"

Thím ba từ nhìn ba chị em cứ thế xới cơm ăn cơm, đứng ở đằng kia tức muốn xanh mặt, quay qua Diêu Tiểu Đông đang xới cơm mà la:

"Tiểu Đông, mấy đứa tụi bây, làm gì y như quỷ vào thôn vậy? Da mặt thật là dày, có ai như tụi bây không?"

Diêu Tiểu Đông còn chưa kịp mở miệng, Diêu Tam Tam đã đoạt lời: "Thím ba, nhìn xem thím nói gì kia, thím nói ai mặt dày? Không phải suốt ngày thím nói chúng ta là người một nhà sao? Hơn nữa, ba chị em con, tối hôm qua gặp phải loại người xấu xa, con vừa nói, thì chắc trong đầu thím ba đã có đáp án rồi, dù sao ba đứa con cũng nhỏ tuổi không ai che chở, lui về sau đành phải trông cậy vào thím và chú ba rồi."

"Mây. . . . . Chuyện của mây liên quan gì tới tao? Mây không thể tìm tao nhá!"

"Cha mẹ con mới đi mấy ngày, loại người hư hỏng đã tới, thím ba, nếu thím không nói, một người ở vùng khác như gã sao có thể biết được? Hạng người bỉ ổi đó là do thím dắt tới, con không tìm thím, thì tìm ai?"

Mấy lời của Diêu Tam Tam làm thím ba nghẹn một hơi trong cổ họng, cả khuôn mặt cũng muốn vặn vẹo. Diêu Tam Tam nói xong, không để ý đến bà ta nữa, mỗi tay bung một bát mì vào nhà, ngồi xuống trước bàn cơm, kêu hai chị:

"Chị hai chị ba, nhanh tới đây ăn, thứ mỳ sợi này, ngâm chín như thì ăn không ngon nữa."

Trụ Tử vẫn còn nằm dây dưa trên giường, Diêu Hồng Hà mang cả đầu tóc rối như rom rạ, cũng không thèm chải, rửa mặt qua loa, rồi cũng bước tới bàn cơm, vừa muốn ngồi xuống, Diêu Tam Tam đã sai:

"Hồng Hà, củ cải muối khô nhà em đâu? Bung một đĩa tới đi, ăn kèm với mỳ sợi."

"Chị dựa vào cái gì mà sai bảo tôi?" Diêu Hồng Hà xị khuôn mặt bánh bao, không nhúc nhích.

"Dựa vào mì trong bát của em là chị nấu, là chị múc, còn em cái gì cũng chưa làm! Nếu không em đừng ăn." Diêu Tam Tam đoạt lấy cái bát của Diêu Hồng Hà, hung dữ nói: "Có đi hay không?"

Diêu Hồng Hà bị Diêu Tam Tam nhìn chăm chăm, có hơi sợ, không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, đi múc một đĩa củ cải khô bung tới.

Thím ba đứng như cọc gỗ ở phòng bếp, hai con mắt ra sức nhìn chăm chăm ba chị em trong nhà, ánh mắt hung hăng như bò đực trong đấu trường, nhưng lại không có ai thèm để ý bà ta, đây không phải là hiệu quả mà Diêu Tam Tam muốn sao? Tròng mắt cũng không làm gì được ai, tức chết bà thì vừa hay!

Ba chị em đang ăn cơm, Diêu Tam thúc đã xách thùng trở về, xem ra là sáng sớm đi tưới vườn, nhìn thấy ba chị em ngồi ở trước bàn ăn cơm, liền lộ ra vẻ mặt hết sức bất ngờ, hỏi một câu:

"Ba đứa con, sao hôm nay lại tới?"

"Tối dùng cơm ạ, chú ba, có một số việc chú phải hỏi thím ba, ba chị em con gặp phải loại người du côn, sợ đến nỗi cả đêm không dám ngủ, sau này cũng chỉ có thể sống ở nhà chú. Chú ba, nhà chú từ đây về sau sẽ có năm đứa nhỏ." Diêu Tam vô cùng nghiêm túc nói với chú ba.

"Xảy ra chuyện gì?" Điều Tam thúc hỏi vợ mình.

"Ông hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây? Ai biết ba đứa nó chộc phải chuyện gì? Mới sáng sớm đã tới dựa vào chúng ta rồi, này chẳng phải là hạng người lừa bịp sao!"

Điều Tam Tam dẫn bát xuống, lạnh lùng nói: "Thím ba, thím thật sự không biết sao, vậy thím thề đi, nếu tên lưu manh kia có liên quan tới thím, thím sẽ thối tim, thối phổi, thối nát cả mồm mép, không được chết từ tế, thím dám hay không?"

Điều Tam thúc quay mặt nhìn vợ, thím ba dĩ nhiên không muốn tự nguyện rửa mình, liền hung tợn quay qua chồng mình mà hét lớn: "Nhìn tôi làm gì? Ông cũng muốn ép chết tôi hả? Tôi làm trâu làm ngựa, nối dõi tông đường cho nhà họ Điều ông, còn muốn ép tôi nữa sao?"

"Chú ba, nếu thím ba từ thật sự không biết, vậy coi như xong. Dù sao cha mẹ con cũng không có ở nhà, chúng con là con gái, cũng chỉ có thể dựa vào chú." Điều Tam Tam mỉm cười, quay đầu lại nói với hai chị:

"Chị hai chị ba, em ăn no rồi đi học, hai chị hôm nay chớ xuống ruộng làm việc, tên du côn đó sợ là chưa đi, nói không chừng hôm nay còn đang lang thang gần ruộng vườn, đừng để đụng phải nữa. Hôm nay hai chị cứ ở nhà thím ba đi, không có việc gì thì xem thử tivi thím ba mới mua một chút, cái gì cũng không được làm nha, thím ba nấu cơm xong thì mình ăn, chưa nấu xong thì mình chờ, đây dù sao cũng là nhà thím ba, mình không thể xem như nhà mình được".

"Được, chị thật sự không dám xuống ruộng làm việc đâu, ai biết tên vô lại đó có thể chui ra từ trong ruộng hay không? Chị với chị ba em, hôm nay sẽ ở nhà thím ba."

Kỳ thực ăn vạ thì Điều Tiểu Đông không học được, nhưng chuyện này, Tam Tam nói rất đúng với tình hình thực tế, Vương Tiểu Mãng tám chín phần mười vẫn còn ở gần thôn, hai cô gái nhỏ các cô, đã trải qua chuyện hôm qua, hôm nay nào dám xuống ruộng một mình?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: ĐÁNG ĐỜI THÍM

Giữa trưa tan học, Điều Tam Tam đi thẳng đến nhà thím ba, thậm chí còn về sớm hơn Điều Hồng Hà và Điều Tiểu Trụ. Nhìn thấy gương mặt tức đến méo mó của thím ba, tâm trạng cô liền vô cùng tốt.

Điều Tam Tam đã suy nghĩ cẩn thận, trông cậy vào ba cô gái nhỏ như họ đi giải quyết Vương Tiểu Mãng, chỉ sợ là không thể dứt được, hai bên tổn hại. Họ dù sao cũng là con gái, Vương Tiểu Mãng là tên một lưu manh, ai dám dây vào dù chỉ một chút? Đầu với gối, cho dù có thắng thì cũng không tránh được cả người tanh hôi.

Cô tính làm căng với thím ba như vậy, là để có thể phui sạch quan hệ với Vương Tiểu Mãng, để làm thím ba giận tới phát điên, ép bà ta tự tìm cách giải quyết sự tình.

Cho nên, Điều Tam Tam bước đi thoải mái vào nhà thím ba, trông lên, quả nhiên Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cải nghe lời không có đi làm việc, đều ngồi ở trong nhà xem tivi!

Đầu thập niên 90, nhà có tivi trong thôn còn là số ít, trước đây không lâu thím ba vừa mua một tivi trắng đen 17inch, Điều Tiểu Cải xem tivi đến say sưa ngon lành, Điều Tiểu Đông thì vừa xem tivi, còn vừa thêu đệm giày, người thôn quê thêu đệm giày vô cùng hao tổn công sức, một đôi đệm giày, trăm ngàn đường kim mũi chỉ, phải mất hơn mười ngày nửa tháng, huống chi ban ngày Điều Tiểu Đông còn phải làm việc nhà nông, làm việc nhà, nhưng cũng nhín chút thời gian để thêu mấy mũi.

Rất tốt. Điều Tam Tam thường thức gương mặt giận đến bầm đen của thím ba trong sân thêm một lần nữa, hài lòng.

"Thím ba, tan học rồi, chắc thím đang vội nấu cơm hả?"

Thím ba ném cây chổi trong tay, nói: "Ba đứa này, ban ngày không đi làm việc, ở lý trong nhà tao là sao? Nhà bản thân không có cơm ăn hả?"

"Thím nghĩ ai thềm cơm nhà thím! Có cơm ăn con cũng không dám trở về nhà, nếu không có người dất đồ hư hỏng tới, thì sao ba chị em con phải tới nhà thím trốn!" Điều Tam Tam không hề tức giận chút nào, cười híp mắt nhìn thím ba, "Thím ba, thím mau nấu cơm đi ạ, bây giờ trong nhà có ba đứa trẻ phải đến trường, cũng không thể làm trễ nãi được. Lúc xào rau đừng để quá nhiều tiêu, cay quá con ăn không được."

Bụng thím ba tức đến nổi muốn nổ tung, nhưng lại không có cách nào, con trai con gái bà ta cũng học Tiểu học, người trong nhà buổi trưa cũng phải ăn cơm, bà ta cũng không thể không nấu cơm phải không?

Thím ba ra ngoài nấu cơm, Điều Tam Tam liền lặng lẽ dẫn dò hai chị: "Chị hai chị ba, hai người nhớ, em đoán nhiều lắm là đến tối, thím ba sẽ phải trở mặt với mình, nhưng mình không thể mềm yếu, hãy kiên quyết dây dưa với bà ấy!"

"Ừ, là bà ta có lỗi trước, chị cũng không sợ bà ta." Điều Tiểu Đông nói.

"Đúng vậy, là bà ta thất đức trước, ba chúng ta chiếm lý, xem bà ta có thể thế nào!" Điều Tiểu Cái cũng nói.

Lấy cơm, ăn cơm, Điều Tam Tam không hề khách khí chút nào, thím ba kim nén đến mặt tím bầm, giống như có ai đó giết cha bà ta, đoạt tiền của bà ta. Nhìn ba chị em vừa nói vừa cười ăn cơm, thím ba ăn không vô nữa, lúc này bà ta có ăn thịt rồng cũng không thấy thơm!

Tình hình này kéo dài mãi đến sau bữa cơm chiều, Điều Tam Tam đẩy chén cơm, lôi sách ra định làm bài tập, thím ba kim nén bực bội nói: "Mấy đứa, ở lý ở đây một ngày, còn không đi về nhà ngủ đi? Đi nhanh lên."

Điều Tam Tam chậm rãi nói: "Thím ba, tên xấu xa kia tới vào tối qua, càng đến tối, ba chị em con càng không dám trở về nhà, dù sao thím cũng thường nói, đều là người một nhà, tụi con định ở nhà thím đó chứ."

"Mày. . . . . Mày giỡn chơi hả! Mày thật sự coi đây là nhà mày đó hả? Mày nên đi chỗ nào thì đi chỗ đó, nhà tao không chứa ba đứa mày."

"Ồ được mà." Điều Tam Tam vẫn không nóng không vội, "Thím ba, ba đứa con ở lại đây rồi, nhà nghèo cũng quý như vàng, dù sao cũng phải có người giữ cửa đúng không? Thím với chú đều là bậc cha chú trong nhà, chú với thím thương lượng một chút, xem tối nay ai đi giữ cửa cho chúng con đây?"

"Cái gì? Kêu tao đi giữ cửa cho mày hả? Mấy cái con chết dịch này, có thôi đi không, tụi mày mau cút đi cho tao, cút xa vào, tại sao lại dựa dẫm nhà tao?"

"Tại sao hả? Thím ba, thím trông loại dựa nào thì kết loại quả ấy, đây chẳng phải thím tự tìm sao? Tại sao chúng con không đi tìm người khác? Muốn cút thì thím cút đi! Rốt cuộc là ai lương tâm thối nát, dẫn mầm tai vạ tới cho chúng con?" Điều Tam Tam không nhường bà ta nửa câu, "Chúng con có nên tìm chỗ phân rõ phải trái hay không, nói một chút xem ai lại thất đức như vậy, dắt lưu manh còn đồ đến nhà người khác? Đình đầu lở loét lâu, thì lòng bàn chân cũng chầy mủ, thử người như thế quá tồi tệ rồi!"

Bị Điều Tam Tam mắng như thế, thím ba tức đến nỗi run cầm cập, chén bát ăn xong đang dọn trong tay, xoảng một tiếng, giập đến nghiêng rãng quẳng chén sứ xuống đất rồi.

Điều Tam Tam nhìn nhìn, còn đập chén nữa? Hừ ai chứ? Cô cũng dứt khoát cầm một cái, dùng sức đập xuống đất, nói: "Thím ba, muốn đập thì dùng sức mà đập, con đập giúp thím!"

Ai sợ ai! Dù sao cũng không phải đập chén nhà cô!

"Thím ba, sao thím không đập nữa? Có cần con cũng giúp một tay không?" Điều Tiểu Cái chọt chen vào một câu, thím ba tức kinh hồn, thiếu chút nữa đã không thở nổi. Nhìn hai cái chén bể nát trên mặt đất, lại không nhìn được đau lòng một hồi. Ba con nhỏ này, học ai vậy chứ? Thật là khó chơi mà!

Mất thấy Điều Tam Tam đối chọi với thím ba nổi giận đùng đùng, Điều Tiểu Đông liền nói với Điều tam thúc: "Chú ba, chú hỏi thím ba thử xem, sao thím ba lại làm vậy để hại con? Chúng con đều là cháu gái ruột, bị thím ba làm hại không dám về nhà, hôm nay còn muốn đuổi chúng con ra ngoài, nếu chú không sợ người ta đâm thọc mắng nhiếc sau lưng, thì để con tìm trường tộc trong họ để phân rõ phải trái đi."

Điều tam thúc thờ dài, phiền não quát thím ba một câu: "Được rồi! Bà còn không biết xấu hổ đuổi ba đứa nó đi? Bà còn là người sao!"

Hôm nay chú ba ở nhà cả buổi chiều, từ trong miệng Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cái, đại khái cũng biết tiền căn hậu quả. Lúc trước chú ba sợ vợ mình, ban đầu cũng đã nghe nói qua Vương Tiểu Mãng không thể nào đứng đắn, nhưng nhà mẹ vợ cách khá xa, dù sao cũng không tiếp xúc nhiều lắm, không tính là hiểu rõ, lại nói vẫn là sợ vợ. Hôm nay nghe thấy, vợ mình lại làm ra chuyện bỉ ổi như thế, làm mai không thành, lại còn truyền lời, dắt lưu manh tới, người bị hãm hại còn là cháu gái nhà mình, liền cảm thấy trên mặt cũng nóng lên.

Điều tam thúc chỉ vào thím ba mà mắng: "Bà cứ làm rộn lên đi, bà cứ làm đi, bálàm lảng giềng bực bội, cả nhà không yên, gặp phải người đàn bà như bà, tôi đây xúi quẩy cả tám đời!"

Bình thường thím ba lẩn lút chồng đã quen, bị chú ba quát như vậy, kinh ngạc mở to hai mắt, chột đặt mông ngồi bệt xuống đất, vỗ bắp đùi la lối om sòm, lẩn lộn kêu gào.

"Ông trời của tôi ơi, tôi ngược lại còn mang tội xúi quẩy,ba con quý nhỏ không có lương tâm này, rõ ràng muốn ép chết tôi! Tôi không sống được, tôi phải chết thôi. . . . ."

"Vết mừng mù, hẳn là thím nhĩ." Điều Tiểu Cái giễu cợt nói một câu.

Điều tam thúc nặng nề thở dài, bảo Điều Hồng Hà: "Hồng Hà, tối nay mày ngủ với mẹ mày, dành giường này, cho ba chị ngủ, để tao đi giữ cửa."

Thím ba vừa nghe, đã lật mình một cái nhòm dậy từ dưới đất, bỏ nhào về phía người chồng, vừa khóc vừa mắng: "Ông là cái đồ vô dụng, ông thật đúng là đi giữ cửa cho nhà nó hả? Ông là chó giữ nhà hả? Ông không giúp tôi đuổi nó đi, ông còn giữ nó lại đây, ông có còn muốn để tôi sống hay không?"

"Tự bà gây ra họa, bà cho là có thể phui tay sao? Chuyện này không giải quyết, bà nghĩ bà còn có thể sống yên ổn qua ngày à?" Nhìn bộ dạng ba đứa cháu gái, chú ba thâm kêu khổ trong lòng, ông ta thật sự sắp bị vợ mình làm tức chết.

Mèo Mạnh Mẽ

Điều Tam thúc lặng lẽ đi tìm người anh thứ hai, cũng chính là Điều nhị thúc, Điều nhị thúc nghe chuyện này, lắc đầu thờ dài.

"Chú nói thím ba nó làm vậy, đâu phải là trò đùa! Anh cả vừa đi ra ngoài, để ba đứa con gái ở nhà, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, chú thím không bị người trong thôn mắng chết mới là lạ!"

"Không được, anh hai, anh cũng là chú hai của tụi nó, ba đứa nó hôm nay ăn ở đều dựa vào nhà em, em làm sao sống qua ngày đây? Lại nói chuyện này cũng liên quan đến thể diện nhà họ Điều chúng ta, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, hai người làm chú chúng ta rất khó coi, nhất định mọi người sẽ mắng chúng ta không biết quan tâm. Em nghĩ, anh theo em trông coi vài đêm, tìm cách đuổi tên dâm tặc kia đi."

Điều nhị thúc bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ theo Điều tam thúc đến nhà Điều Tam Tam, đợi ở đó. Ai ngờ suốt đêm vẫn không có động tĩnh gì, đến sáng hôm sau, hai người vừa ngủ liên tục vừa trở về nhà Điều tam thúc, vừa vào cửa đã thấy Điều Tam Tam đang ngồi học bài trong sân, chờ thím ba nấu cơm sáng.

Giống như Điều Tam Tam đã nói lúc đầu, thím nấu cơm xong tụi liền ăn, thím chưa nấu xong thì tụi chờ! Dù sao nhà thím cũng phải ăn cơm. Không chỉ vậy, cô cũng không cho hai chị nhúng tay, cứ thế mà chờ thím ba tự làm.

Chú ba gọi ba chị em tới, thử thăm dò mà nói: "Chú với chú hai, tối hôm qua đến trông cửa nhà mấy đứa, cả đêm cũng không thấy động tĩnh gì, đoán chừng lên lưu manh đó đã đi rồi. Nếu không, mấy đứa trở về đi?"

"Trở về ă? Không được đâu." Điều Tiểu Đông lắc đầu liên tục, "Ai biết lúc nào gã lại tới? Ai dám bảo đảm cho tụi con? Ba đứa con là con gái, tuổi lại nhỏ, bị dọa thôi cũng đủ chết."

"Vậy chứ mày muốn sao đây?" Giọng điệu của chú ba trở nên cáu kỉnh.

Điều Tam Tam liếc nhìn chú hai bên cạnh, cười một cái rồi nói: "Chú ba, chú cũng đừng buồn, chuyện này trước có nguyên nhân sau có hậu quả, sao chúng con lại không đến nhà chú hai nương nhờ chứ?"

Chú hai cười giễu một tiếng, liếc chú ba, không lên tiếng. Ý kia rất rõ ràng, đáng đời chú!

Điều Tam Tam lại nói: "Vẫn là câu nói kia, ba đứa con đều là tiểu nha đầu, là cháu gái ruột của chú, ba mẹ con không ở nhà, có khó xử, chẳng phải nên dựa vào chú ruột sao? Chú phải giải quyết chuyện này thật tốt mới được, nếu không, con cũng chỉ đành phải trốn ở trong nhà chú, không dám đi đâu."

"Bây giờ chú biết đi đâu tìm gã? Chú biết làm sao giải quyết cho mày?" Chú ba vừa hăm hừ nói, vừa oán hận thờ dài.

"Người là do thím ba dẫn tới, nếu thím ba có thể truyền lời cho gã, thì có thể tìm gã thôi." Điều Tam Tam lạnh giọng nói.

"Tao thật sự không tìm ra nó, tao biết đi đâu tìm nó đây? Lúc trước làm mai thì nó có chỗ dừng chân, hôn sự không thành, nó liền đổi chỗ. Chỉ là mấy ngày trước tao tình cờ gặp nó, trò chuyện dăm ba câu với nó, nó cũng không trở về thôn Yên Đôn, tao không biết nó thường ở chỗ nào." Về mặt kia của thím ba, có vẻ như sắp khóc đến nơi rồi.

"Mấy chuyện này con mặc kệ, bây giờ gã đã biết chỉ có ba đứa bé gái chúng con, không biết chính xác được khi nào sẽ tới, xem như gã không thể làm gì đi chăng nữa, nhưng gã đến lượn quanh cửa nhà, cũng ảnh hưởng không tốt mà phải không? Dù sao chúng con cũng không dám trở về đâu, thím ba, nếu mằm tai họa là do thím dẫn tới, thì thím đành phải chứa chấp ba đứa con rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: TIỀN TRONG MẮT

"Thím ba, nếu mằm tai họa là do thím dẫn tới, thì thím đành phải chứa chấp ba đứa con rồi."

Điều Tam Tam nói như vậy, chú thím ba thực sự là bất đắc dĩ. Phải nói là bây giờ thím ba đã ảo não muốn chết luôn rồi.

Điều tam thăm giới thiệu Vương Tiểu Mãng cho Điều Tiểu Đông, một mặt là lòng riêng, luôn cảm thấy cháu gần nhà mẹ mình tương đối thân hơn, lại nói nếu Vương Tiểu Mãng thật sự có thể ở nhà Điều Liên Phát, bà ta có thể thông qua Vương Tiểu Mãng nắm giữ cả nhà Điều Liên Phát, Vương Tiểu Mãng giống như một con chó dữ, bả đâu cắn đó, nhưng sẽ không cắn bà ta, thậm chí còn phải cảm kích ân tình bà ta làm mai, đây chẳng phải tự nhiên đã lập uy rất tốt rồi sao?

Không riêng nhà họ Điều, lung lạc được con chó dữ Vương Tiểu Mãng, bà ta có thể điều võ dương oai với cả thôn rồi.

Mặt khác, bà ta thật lòng chẳng coi cả nhà Điều Liên Phát ra gì, cả ba đứa con gái kia nữa!

Một ổ con gái, trong mắt Diêu tam thẩm chính là thua kém người ta một bậc. Diêu Liên Phát còn nghèo, càng nghèo càng sinh, càng sinh càng nghèo, nên lại càng thấp hơn người một bậc.

Tổng cộng thấp hơn người ta đến hai bậc đấy! Cho nên, trong đầu Diêu tam thẩm chỉ biết, chỉ cần là một con người, đồng ý đến ở rể nhà Diêu Liên Phát, đã là không phụ lòng nhà ông ta.

Do vậy, người thím ba này mới thật sự là đáng hận nhất!

Như đã nói qua, nếu bà ta sớm biết sẽ có ngày hôm nay, bà ta đã không dám miệng tiện đi truyền lời để dẫn Vương Tiểu Mãng tới! Vương Tiểu Mãng này, nói trắng ra chính là một tên du côn dâm dê khốn nạn, ban đầu vừa thấy Diêu Tiểu Đông, thiếu chút nữa đã hút luôn vào mắt, vốn đã không có ý tốt, lại nghe nói trong nhà không có người lớn, chỉ còn lại ba cô gái, sao có thể không nảy sinh ác ý?

(*)Tiện: Bì ổi, dâm tiện, hèn hạ

Hay ngày nay thím ba vừa nóng vừa giận lại vừa đau lòng, hầu hạ ba chị em ăn uống ở dùng, còn phải nghe không ít lời quở trách, không chỉ có thế, Diêu Tam Tam còn cứng rắn bắt bà ta đi cho heo ăn, ngay cả heo nhà cô mà thím ba cũng phải lo, thím ba thật sự cả người không thoải mái! Chỉ cầu mong chuyện này có thể sớm ngày giải quyết, về phần giải quyết như thế nào ——

Giải quyết như thế nào? Diêu tam thẩm thật sự muốn động kinh đến nơi rồi.

Ba chị em kiên trì không chịu về nhà, Diêu Tam thúc không còn cách nào khác ngoài lời kéo Diêu nhị thúc, buổi tối đi giữ cửa cho nhà cô, hai anh em giữ hai buổi tối liền, Vương Tiểu Mãng cũng không tới. Buổi tối ngày thứ ba, Diêu tam thúc và Diêu nhị thúc ăn cơm tối xong, liền đến nhà Diêu Tam Tam

“Chú ba, người đàn bà kia của chú, nên quản lý cho tốt, không phải anh nói gì thím ba nó, nhưng lòng dạ bất chính, miệng lại độc, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng gây họa lớn cho chú. Vợ của chú gây chuyện, anh cũng phải xui xẻo theo, có nhà nhưng không thể về, ngay cả ngủ cũng bất an”.

"Bây giờ bà ta gây chuyện còn chưa đủ lớn sao? Em ngay cả sống yên ổn qua ngày cũng không xong", chú ba cúi đầu than thở: “Anh nói xem, nếu Vương Tiểu Mãng đã sớm rời khỏi thôn mình, ta chỉ ngồi đợi, thì biết làm sao?”.

"Làm sao hả? Trở về tìm vợ chú mày đó!" chú hai trẻ môi nói, “Nếu cô ta có thể dẫn người tới, anh nói một câu khó nghe, cô ta hẳn có thể liên lạc lại với kẻ này. Người nào chọc cạm bẫy thì người đó đi lấp, nếu chú cứ để cho người đàn bà này tùy ý, sớm muộn gì cũng làm chuyện xấu!”.

Hai anh em trò chuyện một chút, rồi mạnh ai nấy yên lặng, hai người ngồi đối diện hút thuốc lá, nhất thời cũng không còn buồn ngủ. Nhất là chú ba, làm sao ông ta có thể an tâm mà ngủ cho được? Hôm nay ông ta rất mong chờ Vương Tiểu Mãng, tìm được gã thì có thể giải quyết chuyện này. Nếu mà Vương Tiểu Mãng vẫn không lộ mặt, cuộc sống này của ông ta, sao có thể an ổn mà sống tiếp nữa?

Đêm mùa Hạ rất ngắn, chừng hơn mười giờ, một chuỗi tiếng động nhỏ rồi rạc vang lên, hình như có người cố gắng nhấc then cửa, nhưng mở không ra, sau đó tiếng đập cửa vang lên, rốt cuộc thì Vương Tiểu Mãng cũng không chết tâm, vừa vỗ cửa vừa dè tiện kêu: “Tiểu Đông, chàng rể của em tới, đứng lên mở cửa cho anh”.

Diêu Nhị thúc liếc nhìn Diêu Tam thúc, hai người lập tức giật mình, đứng lên, Diêu Nhị thúc lặng lẽ cầm lấy đòn gánh dựa vào tường, Diêu Tam thúc cũng tiện tay chụp lấy cây gậy gỗ, hai người liếc nhau một cái, bỗng nhiên kéo mạnh hai cánh cửa gỗ, Diêu nhị thúc nhìn cũng chẳng thèm nhìn, đã quay đầu đập ngay một đòn gánh xuống.

Một tiếng kêu đau thật to, Vương Tiểu Mãng ngoài cửa vừa vặn ăn một đòn gánh, Vương Tiểu Mãng lao đảo lui về phía sau mấy bước, cây gậy của chú ba lại theo sát, hung hăng nện lên người Vương Tiểu Mãng, cánh tay Vương Tiểu Mãng bị đánh một đòn, cảm giác một bên tay đã bị phế.

Một gậy này dùng hết sức lực, tám phần là gãy xương.

Vương Tiểu Mãng lập tức bị đánh đến bối rối, ôm chặt cánh tay, theo bản năng bỏ chạy, Diêu Nhị Diêu Tam đuổi sát theo sau như chó đuổi thỏ.

Đàn ông thôn quê, phần lớn đều có mấy phần ngang ngạnh, hướng chỉ là vì thứ khốn nạn như gã mà cả nhà Diêu tam thúc phải sống bất an, phải bị gánh chịu trách móc, lại càng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dứt khoát từng gậy từng gậy, chuyên đánh lên chân của gã, con mẹ nó, đánh gãy chân chó của nó, nhìn xem nó có còn dám nhảy lên hay không!

Vương Tiểu Mãng bị đánh, chạy lung tung muốn hụt hơi. Thôn nhỏ không lớn, chú hai chú ba đuổi một hơi ra khỏi hai con ngõ, sắp ra khỏi thôn, mắt thấy tên chó chết này sắp chạy xa, gậy trong tay đánh không tới, Diêu Nhị Diêu Tam tựa như hện trước, đồng thời vung gậy vung đòn gánh ném ra, cũng không biết là cây hay đòn gánh vừa vặn nện trúng hông Vương Tiểu Mãng, Vương Tiểu Mãng ui da một tiếng, ngã quỵ trên đất như chó ăn phân.

Vương Tiểu Mãng nào dám ngừng nghỉ, đỡ eo, lê chân, buông thông một cánh tay, lăn một vòng bỏ chạy tiếp tục chạy về phía trước, trước mặt là một con kênh lớn, Vương Tiểu Mãng dưới tình thế cấp bách, lăn lông lốc đến nhào vào trong kênh, trốn trong nước sâu chạy trốn chết, leo lên bờ kênh, một chân cả nhấc, từng chút từng chút chạy về phía trước.

Nếu nói tại sao người thôn quê đánh trộm đều thích cầm gậy cầm đòn gánh, là do dù có đánh đến bầm xanh bầm tím, gãy tay gãy chân, thì cũng không chết người được, không mất mạng người là được rồi.

Bên kia con kênh là một vùng lớn trồng ngô vụ xuân, cuối tháng năm đầu tháng sáu, cây ngô đã cao lắm rồi, Vương Tiểu Mãng khắp khiêng chui vào đồng ngô, trốn thoát trời chết.

Diêu Nhị Diêu Tam bắt đấm dĩ đứng cạnh kênh một chút, không thể làm gì khác hơn là xoay đầu trở về. Giày vò như thế, đêm hôm khuya khoắt, hai người ở phòng ngoài nhà Diêu Tam Tam do dự, về hay ở? Vậy không phải là muốn đuổi ba chị em nó trở về nhà nữa hay sao? Ba cô nhóc kia, có chịu hay không thì cũng còn khó nói!

Diêu Nhị thúc đã nói: "Anh về ngủ đây, chú ngủ ở đây đi, đừng trở về giữa đêm ồn ào bất an. Đoán chừng thằng khốn kia ăn khổ lần này, sẽ không dám quay trở lại, ngày mai chú về bàn bạc với ba chị em nó đảng hoàng một chút, ba đứa nhóc cũng không phải là bước bình quấy rối".

Diêu Tam thúc không thể làm gì khác hơn là vào phòng, tốt xấu gì cũng ở lại cả đêm, vừa rạng sáng hôm sau, đã gấp gấp trở về nói chuyện với ba chị em.

"Nó đã ăn khổ, cũng biết mình đề phòng nó, từ đây về sau nhất định là không dám tới. Ba chị em con, trong nhà cũng không ít chuyện, nên dứt khoát trở về chăm sóc nhà đi được không?", Diêu tam thúc ôn tồn thương lượng.

Về mặt Diêu Tam Tam vô cùng kinh ngạc, nói: "Chú ba, chú nói chú không có bắt được gã, để gã chạy? Vậy chẳng phải là gã sẽ càng ghi hận? Về sau nhất định sẽ nghĩ cách tới trả thù bà chị em con, thế thì không phải nguy to rồi ư?".

"Ồi dào, con yên tâm, nó bị ra sức đánh một trận, bảo đảm không dám tới nữa."

"Ai có thể bảo đảm ạ? Chú ba có thể bảo đảm sao?" Tam Tam hỏi ngược lại.

"Vậy chứ con muốn sao?" Lòng Diêu tam thúc tràn đầy phiền não.

"Không làm sao cả, nhà chúng con không ít chuyện, cũng không muốn sống ở nhà chú thím đâu. Nhưng mà ----“ Diêu Tam Tam quay đầu nhìn thím ba. “Thím ba, có phải trong lòng thím đang có cân nhắc, nếu như gã trở lại sinh sự, chúng con còn phải tới nương nhờ thím. Gã là người nhà mẹ đẻ thím, thím xem nên làm thế nào đi”.

"Tao thật sự không tìm được nó, tao mà gặp nó, tao nhất định sẽ bảo nó dừng lại, trông chừng để nó không dám tới gây sự nữa”.

"Vậy thì cảm ơn thím ba." Diêu Tam Tam cười cười, hỏi Diêu Tiểu Đông, "Chị hai chị cứ nói đi?"

Diêu Tiểu Đông nói: "Thím ba, thím nói cho gã biết, nếu gã trở lại, ba chị em con cũng không sợ gã, trong nhà con, mọi lúc đều có chuẩn bị gây gộc lười hái, gã dám đến thì con dám chém chết gã”.

"Không dám không dám, nếu tao thấy nó, nhất định sẽ mắng nó” Thím ba luôn miệng nói.

Ba chị em quay về nhà mình, thật sự cẩn thận chú ý, đề phòng khắp nơi. Cũng thật đúng lúc, mười ngày sau, thím ba trở về từ nhà mẹ, có ý đến nhà Diêu Tam Tam nói chuyện, nói Vương Tiểu Mãng bị công an bắt được rồi.

"Cũng là nó xui xẻo, nó bị chú hai chú ba mày đánh gãy tay, chạy đến bệnh viện gần thị trấn nối xương, kết quả lại bị công an bắt tội trộm cắp. Thì ra thời gian này nó ở bên ngoài, thiếu tiền, trộm bò của người ta đem bán, bị công an tra ra rồi, người mua bò tự mình chỉ ra và xác nhận chính là nó. Lần này, tạm thời không ra được”.

Nghe giọng điệu kia của thím ba, nói không rõ là đau lòng, là tiếc hận, hay vẫn là may mắn.

Mèo Mạnh Mẽ

Lúc Diêu Liên Phát đi, còn để lại một mảnh đất rạ chưa gieo trồng, vốn nói muốn trồng khoai lang, chờ Diêu Liên Phát vừa đi, Diêu Tam Tam liền khuyến khích hai chị, quyết định trồng ngô, ngô tiện lợi hơn khoai lang, không cần cày ruộng đắp thành luống, vận chuyển cũng dễ dàng, con chuột đào chỗ cũng có thể làm ra nhà, khoai lang mọc quá sâu không nói, phải đào khoai lên từng chút từng chút, còn phải nhặt từng củ từng củ, thật sự khó khăn. Lại nói, loại ngô kia, sản lượng cũng cực kì tốt.

Diêu Tam Tam vừa đi học, vừa trích thời gian, mỗi tuần đều mang hai giỏ Ô lạp ngư cho quán Dương Bắc Kinh, trời bắt đầu nóng nực rồi, nhiều người ăn thức ăn nguội, Dương Bắc Kinh lại mang ốc nguyên vỏ đi làm thành món nguội.

"Tam Tam, em ném thử xem, trời lạnh ăn cũng được, mà ngày hè thì ăn càng hợp”.

Diêu Tam Tam mang ô lạp ngư đến thì Dương Bắc Kinh gọi cô. Diêu Tam Tam liền chạy tới, giơ tay lấy một ít ăn thử, gắp đầu một cái, ừm, ăn rất ngon.

Ớt đỏ, hoa hồi, nước sốt đỏ au, tươi ngon cay cay đủ vị, vừa nhìn đã muốn ăn, nhất định là bán chạy, quả nhiên, Dương Bắc Kinh nói với cô, về sau mỗi tuần mang tới ba giỏ mới đủ.

Ba giỏ? Diêu Tam Tam gãi đầu, cô phải thi cuối kỳ nữa, sợ rằng không có nhiều thời gian như vậy đâu. Về đến nhà đành phải nhờ hai chị:

"Chị hai Chị ba, thời gian này vớt ốc giúp em có được không? Hai chị, mỗi tuần bỏ ra một hai ngày, chắc cũng đủ rồi, tiền bán được em đưa hai người,

chờ em thi xong thì em lại tự vớt”.

"Con bé mê tiền này, mở miệng ngậm miệng đều là tiền, tiền chui vào mắt em rồi hả? Bớt thời giờ đi vớt ốc cho em, tiền đương nhiên là của em, chị hai ra sức trợ giúp em đến trường". Điều Tiểu Đông cười nói, cô vừa nói thế, Điều Tiểu Cải cũng vội vàng bày tỏ:

"Giúp em vớt mấy giỏ ốc, cái này chị ba có thể làm được."

Cuộc thi tốt nghiệp lớp năm diễn ra sớm hơn các khối lớp khác nửa tháng, cũng không thi ở trường học của mình, mà phải lên trường trung học ở thị trấn để thi, Điều Tam Tam thấp thỏm vào trường thi, cô không biết mình có thể thi tốt không, thời gian này cô dốc lòng học tập, nhưng đã quên quá nhiều, luôn cảm thấy trong đầu không nắm chắc được.

Thi không đậu Trung học, thân này của cô vứt đi cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: CON ĐƯỜNG BUÔN BÁN

Điều Tam Tam ôm tâm tình thấp thỏm tham gia cuộc thi lên Trung học. Cô luôn cảm thấy hoang mang trong lòng, đạo ấy Trung học là phải thi, người khác thi không đậu, có thể lưu ban năm sau thi lại, còn cô thi không đậu, thì không còn cơ hội nữa.

Hai người giáo viên, mang theo hai mươi mốt học sinh trong lớp, đi bộ sáu dặm đường lên trường Trung học ở Trấn trên dự thi. Vừa bước ra khỏi trường thi, đã nhìn thấy thầy Cao và thầy Lưu, đang đứng bên một gốc cây Hợp hoan nhìn quanh, chờ học sinh thi xong thì tập hợp. Điều Tam Tam bước nhanh qua.

"Tam Tam, bài thi có khó không?"

"Dạ . . . . . Tạm được!"

"Có chỗ nào không biết làm không?"

". . . . . Có hai câu ạ."

Thầy Cao hỏi một câu, Điều Tam Tam đáp một câu. Thầy Lưu bên cạnh nói: "Không cần lo lắng, theo như thành tích của con, thi Trung học là không thành vấn đề, chẳng qua tháng cuối cùng, hình như thành tích của con có giảm sút đấy!"

Điều Tam Tam cười khỏ trong lòng, còn không giảm được sao, nhiều năm như vậy, chút kiến thức đó đã sớm trả lại cho hai vị rồi. Nhắc tới, cả tháng nay cô cũng liêu mạng học, nếu không, nhất định là thi không đậu.

Bây giờ, cũng chỉ có thể chờ kết quả.

Kết quả rất nhanh đã có, chỉ cách bốn ngày, Điều Linh Đề đã ầm ầm ỉ ỉ đến tìm Điều Tam Tam, vô cùng vui mừng, nói: "Mau đi xem, Thầy Cao cầm phiếu điểm về. Cậu đậu rồi, tớ cũng đậu luôn, cậu thi hai môn một trăm năm mươi ba điểm, tớ một trăm hai mươi bảy điểm, mẹ tớ còn chết sống nói tớ nhất định thi không đậu đấy!"

Đạo ấy Tiểu học không có lớp tiếng Anh, cho nên chỉ thi hai môn, sáu mươi điểm là đạt tiêu chuẩn, là có thể lên Trung học rồi. Nhìn dáng vẻ vui mừng kia của Điều Linh Đề, không biết chuyện, còn tưởng đâu thi tốt nghiệp Trung học đấy.

Một lớp, hai mươi mốt học sinh, chỉ có ba người không đậu, 7 nữ sinh thì đã chiếm hết hai. Kết quả này, vẫn hết sức tốt, các thầy giáo rất vui mừng, cảm thấy thành tích của trường học đã vượt qua thử thách.

Trên thực tế, khi đó đã bắt đầu phổ biến bắt buộc giáo dục chín năm rồi, đến giữa sau những năm 90 là hoàn toàn bắt buộc thực hiện giáo dục chín năm. Cho nên tỉ lệ lên Trung học mỗi năm đều cao, đến cuối thập niên 90, thì không còn hình thức thi lên Trung học nữa, đều được lên hết.

Một trăm năm mươi ba, điểm số không cao, chỉ thuộc dạng trung bình. Nhưng mặc kệ thế nào, cuối cùng Điều Tam Tam cũng đã thuận lợi đậu Trung học.

Lớp năm thi xong, liền được cho nghỉ hè trước, Điều Tam Tam có lúc theo hai chị xuống ruộng làm việc, có lúc lại đi vớt ốc, mỗi tuần đều mang đến quán cho Dương Bắc Kinh như thường lệ. Cô không còn lễ thị ốc bán nữa, thời tiết này dễ hư, không ai muốn mua, không dễ làm.

Điều khiến Điều Tam Tam vui mừng chính là, Tỷ hầu đã xuất hiện, năm nay vẫn là năm xu hai con.

Tỷ hầu gọi đúng tên khoa học thì phải là Ve sầu, nhộng ve sầu, xào dầu ăn rất ngon, rất thơm. Buổi tối nhộng ve chui khỏi lòng đất, leo lên cây lột xác

thành Ve sầu. Chỗ đường đất đồng ruộng, trồng từng hàng từng hàng cây Dương, cây Dương là nơi dễ xuất hiện nhộng ve nhất, đi bắt trước khi trời tối, mỗi buổi tối luôn có thể bắt được mười mấy con, nếu may mắn, còn có thể bắt được cả trăm nữa kia.

(*)Tỷ hầu là tên địa phương của Ve sầu trước khi lột xác, ít người gọi, trong truyện chỉ nhắc đến tên thật một lần nhưng mình xin mạn phép dùng tên Ve sầu & nhộng ve luôn cho quen thuộc và dễ hiểu.

Trong nhà Điều Tam Tam chỉ có một chiếc đèn pin cầm tay, loại đèn pin ống kiểu cũ, dùng hai cục pin, pin cũng đắt, nên không sao nhờ dùng, trời chưa tối thì bắt đầu bắt, trời tối sẽ dùng tay sờ lên cây, thứ ve sầu này tron mượt, đầu lớn hơn ngón giữa của Điều Tam Tam một chút, chân ghim đầy bụng, tay sờ tới là biết nó ngay. Có lúc đưa tay sờ, đụng đến con nhỏ, không cần đoán, nhất định là bọ rầy, dân bản xứ gọi nó là “mò đụng”.

Giữa tháng năm, Điều Tam Tam vừa nghe nói người bán hàng rong bắt đầu thu mua, không kịp đợi đến trời tối, ban ngày đã mượn cuộc chim, đi vào rừng cây đào nhộng ve. Đào bùn đất lên, nếu nhìn thấy một lỗ nhỏ bằng ngón tay, thì đó chính là hang nhộng, cần thận đào tiếp, nhất định có thể bắt được nhộng ve.

Bắt được nhộng ve rồi, phải ngâm trong nước lạnh, nếu không nó sẽ lột xác, biến thành ve sầu thì không thể bán lấy tiền nữa, người mua hàng rong không muốn loại lột xác. Điều Tam Tam lấy một cái chai lớn, bên trong đổ nửa chai nước, xách đi bắt nhộng ve. Nhộng ve ngâm trong nước một lát thì không động đậy nữa, giống như chết rồi, nhưng chờ bạn vớt nó ra khỏi nước, chỉ chốc lát sau, nó lại nhúc nhích.

Điều khiến Điều Tam Tam ấm lòng chính là, chị hai chị ba đến tối cũng theo ra ngoài bắt nhộng ve, nói tiền bán được coi như là của Điều Tam Tam.

"Dù sao thì ba mẹ cũng không có ở nhà, ba chúng ta bắt một mẻ, bán lấy tiền thì có thể giúp đỡ Tam Tam chút học phí".

Đứa trẻ khác bắt nhộng ve, bán được tiền là giữ lại tiêu vặt, Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cải bán được tiền để cho cô làm học phí hết, trong lòng Điều Tam Tam cảm thấy rất ấm áp.

Ba chị em ăn cơm tối sớm, xong liền đi ra hàng cây ngoài thôn bắt nhộng, một buổi tối, độ chừng mấy giờ, một người bắt được nửa chai, liền ghé qua đầu thôn bán cho người bán hàng rong. Người bán hàng rong ngồi xổm dưới gốc cây ngoài cửa thôn, lấy đèn pin rọi, đổ nhộng lên mặt đất, đếm từng con từng con, tối hôm đó, ba chị em bắt được tổng cộng một trăm bốn mươi sáu con, bán được 3 tệ, sáu đồng năm xu.

Ban ngày Điều Tam Tam còn đào được ba mươi bảy con, lúc đi đã bán trước, được chín đồng, giờ tính lại, cả ngày hôm nay, ba chị em, chỉ nhộng ve thôi đã bán được bốn tệ năm đồng bảy xu.

Còn có hai mươi mấy con lớn “Trắng lớn”, người bán hàng rong không cần, ba chị em mang về xào ăn. Trắng lớn chính là nhộng ve vừa mới lột xác thành ve sầu, cả người mềm mềm màu trắng ngọc, xào ăn vô cùng thơm ngon, đợi qua sáng hôm sau, Trắng lớn biến thành màu đen, cánh cũng cứng, có thể bay đi.

"Nhộng ve này, trước sau có thể bắt được chừng một tháng đấy, chúng ta mỗi ngày bắt nhiều một chút, cứ như vậy, là có thể kiếm được hơn một trăm tệ". Điều Tiểu Đông càng tính càng vui mừng, "Tam Tam, học phí của em, không lo nữa rồi".

"Tối nay mới vừa mưa, ve sầu nhiều, đôi khi không bắt được nhiều như vậy. Nhưng mà, cộng thêm tiền bán ốc nữa, nhất định có thể". Điều Tiểu Cải cũng nói.

Niềm hạnh phúc lập tức dâng lên trong lòng Điều Tam Tam. Nhớ kiếp trước khi còn bé, họ cũng đi bắt nhộng ve, tiền bán được, len lén giữ lại tự mình tiêu vặt, phần lớn cũng nộp lên cho Điều Liên Phát. diễn đàn lê quý đồn Hôm nay cha mẹ không ở nhà, chị hai chị ba mình không giữ lại, mà trợ giúp cho cô đi học.

Có hai chị giúp đỡ cô, cô còn buồn cái gì?

Người bán hàng rong trả tiền rồi, ba chị em cũng không có đi ngay, mà còn đứng bên cạnh người bán hàng rong xem người khác bán, nhờ có đèn pin, người ta bắt được nhiều hơn. Có người lớn, chỉ một mình đã có thể bắt hơn hai trăm con, Điều Tam Tam nhìn cũng phát thèm.

"Tối mai mình đem đèn pin ống theo bắt đi, bắt được nhiều lắm, mua pin cũng còn lời". Điều Tam Tam nói, thậm chí cô còn nghĩ, nếu lại mua thêm hai cây đèn pin cầm tay, ba chị em mỗi người một cái, lúc đó các cô bắt được càng nhiều, tiền bán được nhất định cũng nhiều hơn. Nhưng mà, một cây đèn pin cũng phải vài tệ.

"Được, ngày mai lấy đèn pin ra, mua pin." Điều Tiểu Đông nói.

Phải biết, mấy năm nay trở lại đây mới có người thu mua nhộng ve này, chứ còn trước đó vài năm, hoàn toàn không có ai mua, dân chúng cũng sẽ đi bắt một mẻ, đơn giản là tự xào để nhà ăn, bây giờ có thể bán lấy tiền, người ra bắt cũng nhiều hơn.

Lại nói bắt bọ Ve sầu cũng không dễ dàng gì, muỗi đuổi theo cắn, dưới chân không chừng còn giẫm phải tắc kè, cóc nhái, nghe nói có người còn gặp phải rắn...

"Mình bắt mấy đêm nữa, bán lấy đủ tiền rồi, sẽ mua thêm hai cây đèn pin cầm tay, mỗi người một cây. Có đèn pin cầm tay sẽ bắt khá hơn, nhất định có thể kiếm tiền cây đèn pin đó về". Điều Tam Tam quyết định.

Điều Tiểu Đông suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Trời cũng đã khuya lắm rồi, ba chị em thương lượng xong, liền định trở về. Lúc này, Diêu Tam Tam vừa vận nhìn thấy Bào Kim Đông xách một chai lớn tới. Người này có thể bắt được bao nhiêu? Diêu Tam Tam dừng chân lại, chờ xem.

Bào Kim Đông vót nhộng ve ra khỏi nước, đếm từng con một với người bán hàng rong, đếm được một trăm ba mươi hai con, sắp qua mặt ba chị em cô luôn rồi.

Diêu Tam Tam nhìn không được, hỏi: "Anh Kim Đông, anh bắt ở đâu nhiều vậy?".

"Đi xa một chút, tìm những chỗ không ai bắt, không ai giành với em." Bào Kim Đông cười, giống như là rất hài lòng với thu nhập tối nay.

Đi xa một chút? Ba cô gái tụi cô, không dám đi tới chỗ quá xa quá vắng, sợ lắm, mà cũng không an toàn.

Bào Kim Đông nhận lấy tiền người bán hàng rong trả, thuận miệng hỏi một câu: "Chú mua hai con năm xu, vậy bán qua tay bao nhiêu tiền một con?"

"Chú không bán con, mà bán theo cân. Cũng không kiếm được mấy đồng." Người bán hàng rong đáp qua loa.

Bào Kim Đông không truy hỏi nữa, chỉ cười cười, người bán hàng rong cũng cười cười. Bào Kim Đông đếm tiền, đứng dậy tính đi về nhà, lúc đi qua ba chị em thì hỏi:

"Tiểu Đông, Tam Tam, mấy người tối nay bắt được bao nhiêu?"

"Ba người thiếu chút nữa đã không hơn được anh bao nhiêu." Diêu Tam Tam nói, "Anh Kim Đông, anh làm gì cũng giỏi hơn người khác."

"Anh là con trai, có đèn pin cầm tay, bắt nhộng ve dĩ nhiên nhiều hơn em rồi". Bào Kim Đông nói, "Đi thôi, nhanh về nhà đi, cũng nửa đêm rồi".

Diêu Tam Tam theo hai chị về nhà, dọc theo đường đi, trong lòng cô vẫn suy nghĩ về cuộc đối thoại giữa Bào Kim Đông và người bán hàng rong. Bán qua tay bao nhiêu tiền? Bán qua tay bao nhiêu tiền? Người bán hàng rong mỗi đêm đều chạy tới, đứng ở cửa thôn thu mua, ông ấy nhất định là kiếm được tiền, nhất định kiếm nhiều hơn cô bắt một đêm rất nhiều lần!

Tại sao mình lại không nhận nhộng ve để kiếm tiền nhỉ?

Vừa có ý nghĩ này, Diêu Tam Tam liền có chút kích động. Đúng nhỉ, cô cũng có thể thu mua nhộng ve, bán qua tay kiếm giá chênh lệch, chẳng phải sẽ kiếm được nhiều tiền hơn một chút rồi sao?

Nhưng mà, chuyện này phải tìm cách cho tốt đã, không phải nói muốn mua là có thể mua. Một mặt, cần tiền vốn; mặt khác, không rành đường rõ lối, thu mua rồi đi đâu mà bán, bán cho ai, giá tiền bao nhiêu, lời được bao nhiêu, những điều này phải nắm rõ trước mới được.

Hỏi người bán hàng rong, hẳn ông ấy sẽ không nói, không thân không quen, ai mà đi tiết lộ đường buôn bán của mình cho người bên cạnh? Phương diện này còn phải nghĩ cách đã.

Diêu Tam Tam một đường suy nghĩ, vừa về tới nhà, cô liền bò lên trên giường, móc một túi vải nhỏ từ dưới đệm cỏ ra, đổ tiền bên trong xuống, tí mí đếm một lần.

Thật ra thì hoàn toàn không cần đếm, bên trong này, là toàn bộ số tiền bán ốc trong một thời gian dài của Diêu Tam Tam, tổng cộng là hai mươi tám tệ sáu đồng, cô bỏ chung tiền bán nhộng ve tối nay vào, được ba mươi ba tệ sáu đồng bảy xu.

Ban đầu chắc chắn không dám thu nhiều, cảm số tiền này đi làm vốn thu mua ve sấu, cũng có thể chấp nhận được. Diêu Tam Tam quyết định, trước tiên không vội mua đèn pin cầm tay, cô muốn bắt đầu thu mua ve sấu, nếu thuận lợi, mấy ngày nữa, cộng thêm phần chị hai chị ba tiếp tục bắt nhộng ve bán, là có thể dành ra tiền mua đèn pin rồi.

Tiền vốn có rồi, vậy cách thức thì sao đây? Mua rồi đi bán cho ai?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tư tưởng xấu

Tại sao mình lại không nhận nhộng ve để kiếm tiền nhỉ? Diêu Tam Tam nảy sinh ý tưởng thu mua nhộng ve để kiếm tiền.

Hiện nay bất luận là thành thị hay nông thôn, người ta càng ngày càng thích ăn những thứ hoàn toàn thiên nhiên, hay những thứ hoang dại, loại nhộng ve nhỏ bé này, người bán hàng rong mỗi lúc trời tối lại đến đầu thôn thu mua đến nửa đêm, nếu không kiếm được tiền thì ai lại làm?

Làm ra tiền là điều nhất định rồi, nhưng mà kiếm tiền đâu có dễ như vậy! Điều trước mắt mà Diêu Tam Tam khó xử, chủ yếu là vấn đề đường đi nước

bước, cô muốn làm công việc buôn bán hai đầu, vậy đầu còn lại ở đâu? Mua rồi đi bán ở đâu? Lãi bao nhiêu? Nhặng ve không phải lương thực, để lâu nó sẽ đen đi rồi hư thối, những việc này mà không lo liệu ổn thỏa trước, thì cứ chờ lỗ vốn đi!

Điều Tam Tam nghĩ, chỉ dựa vào quán ăn địa phương, nhất định là không tiêu thụ hết số nhặng ve kia, nhưng mà, cô vẫn có thể theo Dương Bắc Kinh hỏi thăm một chút, dù sao anh ấy cũng biết nhiều hơn cô.

Sáng sớm hôm sau Điều Tam Tam liền chạy lên trên trần, cô vừa vào quán ăn vặt tiện lợi, đã nhìn thấy Dương Quảng Châu đang ngồi bên bàn ăn cơm, Điều Tam Tam chào hỏi anh ta: “Anh Dương, ăn sớm!”.

Thấy Điều Tam Tam bước vào, Dương Quảng Châu cười, gọi với vào phòng bếp: “Bắc Kinh, người bạn nhỏ đến rồi nè”.

Một tiếng người bạn nhỏ, khiến Điều Tam Tam có chút lúng túng, đầu có tính theo hiện tại thì cô cũng mười hai tuổi rồi có được hay không? Sắp lên Trung học rồi!

Dương Bắc Kinh bưng bát bước ra từ phòng bếp, thấy Điều Tam Tam thì cũng cười, nói: “Thật đúng là bạn nhỏ, ăn chưa?”.

Điều Tam Tam vội nói: “Ăn rồi ạ.”

“Nấu cháo kê nè, để mức cho em một bát”. Dương Bắc Kinh hỏi cũng không hỏi, xoay người tiến vào phòng bếp, ngay cả một chút cơ hội khách khí cũng không cho Điều Tam Tam. Rất nhanh sau anh đã bưng một chén cháo nhỏ ra ngoài, đặt lên trên bàn, nói: “Của em nè. Muốn ăn đường thì tự thêm”.

Điều Tam Tam và Dương Bắc Kinh qua lại bấy lâu nay, ít nhiều cũng xem như quen thuộc với tính tình của anh ta, nói không nhiều lắm, mặt lạnh, người lại tốt bụng. Lẽ ra buôn bán thì anh ta không nên có vẻ mặt lạnh lùng như vậy, nhưng anh ta sẽ không thể nào đùa giỡn, thỉnh thoảng có nở nụ cười cũng nhàn nhạt, gặp người sẽ không quá nhiệt tình, nhưng khiến người ta có cảm giác rất trầm ổn kiên định. Đây ước chừng là ảnh hưởng từ việc lúc nhỏ đã không còn cha mẹ.

Điều Tam Tam biết khách khí với anh không có ý nghĩa, liền ngồi xuống bên chiếc bàn lớn, cô cũng không làm bộ làm tịch gì, cháo kê rất thơm, Dương Bắc Kinh lại phối với dưa muối, hết sức vừa miệng. Dương Bắc Kinh làm dưa muối này, cắt thành sợi nhỏ nhỏ, chần qua nước sôi, trộn với hạt vừng rang, ăn vào vừa giòn thơm lại vừa ngon miệng.

Thật sự là sáng nay cô đã ăn no rồi, nếu không còn sẵn lòng ăn thêm một chén nữa.

“Hôm nay không giao ốc, có chuyện gì hả?”. Dương Bắc Kinh hỏi cô. Ốc thì hai ngày trước cô đã đưa tới một lần.

“Anh hai Dương, anh biết thu mua nhặng ve, rồi bán đi đâu không?” Điều Tam Tam liền hỏi thẳng vào vấn đề.

Dương Bắc Kinh đang ăn, nghe Điều Tam Tam hỏi như vậy, liền dừng đĩa, nhìn anh mình là Dương Quảng Châu một cái, hai anh em nhìn nhau, cười một tiếng. Điều Tam Tam cảm thấy hình như nụ cười kia có ẩn ý gì đó, cô nói sai cái gì sao? Đang nghĩ thầm, Dương Bắc Kinh lại hỏi cô:

“Hỏi cái này làm gì?”

“Em muốn thu mua nhặng ve, em nghĩ có thể kiếm ít tiền, nhưng lại không biết cách thức bên trong”.

“Con bé này, sao lại mê tiền tới vậy chứ!” Dương Quảng châu cười hi hi trêu ghẹo cô.

“Nghĩ hè xong là em ấy vào Trung học rồi, em ấy tự mình kiếm học phí”. Người trả lời là Dương Bắc Kinh. Về chuyện này, Điều Tam Tam từng có lần nói với hẳn.

Dương Quảng Châu vừa nghe, liền dừng đĩa, quan sát Điều Tam Tam một chút, nói: “Người không lớn, nhưng chí khí thật không nhỏ, giỏi lắm”.

“Mua nhặng ve, đều bán lại ở Niệm Thành, có vài nhà mua đấy”. Dương Bắc kinh nói, “Nói về giá, thì một cân hơn ba tệ, giá tiền có thể dao động, nhưng bình thường vẫn là từ ba tệ trở lên”.

Điều Tam Tam không rành việc cân nhặng ve, liền hỏi: “Một cân nhặng, được chừng mấy con ạ?”

“Một cân chừng một trăm lẻ mấy, tối thiểu là một trăm, tối đa là một trăm mười con”. Dương Bắc Kinh nói xong, cúi xuống cầm đầu cắm cỏ ăn cháo.

Một trăm lẻ mấy? Điều Tam Tam nhắm tính thật nhanh, một trăm con nhặng, xem như hai tệ bảy? Bán được ba tệ ba.

Nói cách khác là thu một trăm lẻ mấy con nhặng thì có thể kiếm được sáu đồng tiền.

Ngẫm lại những người bán hàng rong kia, một đêm cũng có thể thu hơn nửa bao, thoát nhìn ít gì cũng bốn năm ngàn, có thể kiếm được hai ba ba chục tệ. Nhưng mà, cô sợ rằng thu nhiều như vậy, cô không đủ tiền vốn.

Điều Tam Tam tính tính, vui mừng nói: “Vậy một đêm em mua lại một ngàn con, thì có thể kiếm được sáu tệ rồi! Nhiều hơn em tự bắt nhiều lắm”

Dương Quảng châu cười khúc khích, lắc đầu một cái rồi im lặng, Dương Bắc Kinh liếc nhìn cô: “Tính thì tính vậy thôi, nhưng mà, một đêm em thu một

ngàn con, kiểm sáu tệ, không đủ cho công em cực khổ muỗi đốt, nhộng ve dù sao cũng là đồ sống, em đưa đi người ta ướp lạnh ngay. Nếu em làm không tốt, để nó chết hoặc đen đi thì người ta không cần. Lại nói, làm sao em đưa đến Niệm Thành được?”.

Niệm Thành là một huyện lỵ lân cận, cách đây bốn mươi dặm đường. Cũng không phải là huyện nhà của các cô. Mà thị trấn của huyện nhà Nghi Thành thì cách đây còn xa hơn, đến bảy tám chục dặm. Thật không biết thị trấn Thạch Kiều này làm thế nào mà được phân chia cho Nghi Thành nữa.

. . . . .Làm cái gì cũng không dễ dàng cả, không phải là cô nghĩ quá đơn giản đấy chứ? Điều Tam Tam thầm nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ đưa đám. Không nói đến cái khác, chỉ đưa đến Niệm Thành thôi, cô đưa thế nào đây?

Dương Bắc Kinh liếc nhìn về mặt đưa đám của cô, không nói lời nào, lại đưa hai mắt yên lặng nhìn anh trai mình, Dương Quảng Châu bị anh ta nhìn chăm chăm, hớp vài hớp đã xong chén cháo, đứng lên nói:

“Đừng có nhìn anh, anh đi sửa soạn một chút, em xem rồi làm đi”. Dương Quảng Châu đi vài bước, bỗng nhiên lại nói: “Cô bé nhỏ như vậy, cũng không dễ dàng gì!”.

Hai người này, làm cái gì bí hiểm vậy chứ? Điều Tam Tam thấy Dương Bắc Kinh thu dọn bát đĩa của ba người, liền đưa tay hỗ trợ, Dương Bắc Kinh bung bát đĩa đi vào, Điều Tam Tam liền dọn đĩa đưa muối, bung vào phòng bếp.

“Anh hai Dương, anh còn phải rửa rau, để đây em rửa bát cho”. Điều Tam Tam nói xong, liền đi xả nước rửa bát, Dương Bắc Kinh cũng không giành với cô, đứng một bên nhìn cô, nói:

“Tam Tam, em muốn mua nhộng ve, thì em mua đi, mua xong ngâm nước lạnh ngay, ngàn vạn lần đừng để nó bị đen, đưa nhanh tới đây, anh bảo anh cả mang đi cho em”.

“Thời gian này anh cả cũng bắt đầu thu mua nhộng ve rồi, đầu buổi tối thì thu, ăn sáng xong thì cưỡi xe mang đến Niệm Thành. Nếu không, một mình nhóc con em sao mà đưa được?”.

"Không phải anh cả Dương thu hàng da sao ạ?"

"Trời này rất nóng, không vội thu hàng da, thu một mùa nhộng ve, có thể kiếm nhiều hơn thu hàng da một ít". Dương Bắc Kinh nói xong còn nháy mắt mấy cái với Điều Tam Tam một cách thần bí, nói: “Anh ấy vội vàng góp tiền, tính mùa thu cưới vợ, đã định kết hôn lâu rồi, nhưng mà không đủ tiền. Không đủ tiền thì cha mẹ vợ cũng không chịu thả người”.

Ặc... Điều Tam Tam cười khúc khích, gãi gãi đầu, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, người ta mỗi ngày mang đi Niệm Thành bán cho cô, tuy nói thuận tiện, nhưng nhất định cũng rất phiền hà.

“Để anh cả Dương mang đi, rất phiền toái, có quấy rầy anh ấy không?”.

“Không có gì đâu, thuận tiện là được, em nhớ nhất định phải mang đến trước bảy giờ, bình thường hơn bảy giờ thì anh ấy sẽ đưa đi. Còn nữa, mua nhộng ve, em phải chuẩn bị đủ tiền lẻ, bán nhộng ve cho em mà em không đưa tiền được, thì sẽ cản trở việc làm ăn”.

Điều Tam Tam tràn đầy vui mừng rời khỏi quán ăn vặt tiện lợi. Tìm được con đường rồi, việc đưa đi Niệm Thành cũng có chỗ trông cậy, tối nay cô sẽ bắt đầu thu mua!

Chờ Điều Tam Tam vừa đi, Dương Bắc Kinh xoay người đi ra phía sau, nói với Dương Quảng Châu, Dương Quảng Châu cũng không nhiều lời, gật đầu đồng ý ngay.

Dương Quảng châu nhìn nhìn em trai, không nhìn được trêu ghẹo anh:

"Quá nhỏ rồi, nếu lớn hơn hai tuổi, thì cũng có thể bồi dưỡng thành con dâu, nhỏ như vậy, chừng nào mới lớn lên? Nếu không em hỏi một chút, nhà cô bé có còn người chị nào lớn hơn mấy tuổi, làm mối cho em, cũng không lỗ công em giúp đỡ cô bé như vậy”.

"Nói bậy bạ gì đấy!" Dương Bắc Kinh trách móc anh trai, “Anh, trong lòng đừng có lệch lạc như vậy có được không? Cái anh này suy nghĩ xấu xa. Con bé mới mấy tuổi? Chỉ là đứa trẻ thôi, rất đáng thương. Anh nghĩ lại chúng ta xem, từ nhỏ không cha không mẹ, chẳng phải cũng rất đáng thương hay sao?”.

Mèo Mạnh Mẽ

Điều Tam Tam chỉ có tổng cộng 33 tệ 1 đồng 7 xu tiền vốn, còn không dám dùng hết, cô trích ra 25 tệ, tính tối nay mua một ngàn con là được rồi. Điều Tiểu Đông nghe thấy có thể kiếm tiền, cũng có cách thức, liền bảo Điều Tam Tam lấy nhiều tiền một chút.

“Em cũng không thể thu vừa đúng một ngàn con được, ngộ nhờ nhiều ra mấy con, chẳng lẽ em lại bảo người ta lấy về?” Điều Tiểu Đông nói xong, móc ra 10 tệ, không đưa cho Điều Tam Tam mà đưa cho Điều Tiểu Cái.

“Em đi mua một cây đèn pin cầm tay trước đi, đây là tiền cha để lại cho mình mua thuốc trừ sâu, mình dùng trước, có đèn pin cầm tay thì mình có thể bắt nhiều hơn, gốc rễ con phải đợi qua một thời gian mới thay bằng cây ngô được, chờ kiếm được tiền lại gieo cũng không muộn”.

Điều Tiểu Đông không yên tâm ngoảnh đầu lại hỏi: “Tam Tam, một mình em có thể làm được không? Nếu không chị thu phụ em?”.

“Em có thể làm được, lúc tính toán em tính lại hai lần cho chắc ăn, chị cũng đi bắt đi, còn có thể bán được ít tiền!”. Điều Tam Tam nói. Vốn là kiếm ít tiền đi, lại dùng đến hai người thì không có lời lắm.

Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cải đi bắt nhộng ve rồi, Điều Tam Tam cầm đèn pin, xách một cái thùng nhỏ, đổ vào nửa thùng nước lạnh, rồi đi ra cửa thôn.

Cô nghĩ, người bán nhộng ve đều đến khuya, lúc bắt được khá khá, đi mấy vòng rồi mới đến bán, chưa tối đã đến đợi mua thì ngốc quá. Vì vậy, Điều Tam Tam xách thùng, bắt đầu bắt nhộng ve trên cây dương ven đường ở cửa thôn, có đèn pin quả nhiên thật tốt, từ xa đã thấy nhộng ve bò trên cây, trong đêm này, tự cô cũng bắt được năm mươi sáu con.

Chỉ có điều thùng nước này hơi nặng, xách trong tay cứ trĩu xuống, có lúc cô đành phải đặt xuống đất, còn mình thì chạy tới chạy lui bắt nhộng ve, không dám đi xa. Điều Tam Tam quyết định, đợi đến tối mai mang thêm một cái chai, lấy chai đi bắt trước, chờ đến giờ thì xách thùng đi thu mua.

Hon chín giờ, người bán nhộng ve bắt đầu trở lại, thường thường là trẻ con về tới trước, không chờ được quá khuya. Điều Tam Tam tìm một khoảnh đất ở cửa thôn, sợ người bán hàng rong nói cô đoạt mồi làm ăn, cố ý đi xa ông ta một chút, nhìn thấy có đứa trẻ xách bình nhộng ve đi tới, Điều Tam Tam liền kêu một tiếng:

"Có bán nhộng ve hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Buôn bán hai đầu

Tối hôm đó, Điều Tam Tam đến cửa thôn mua nhộng ve, thấy có đứa trẻ xách bình nhộng đi tới, Điều Tam Tam liền hỏi:

"Có bán nhộng ve hay không?"

Trời lờ mờ không thấy rõ người, đó là hai đứa trẻ đi cùng nhau, nghe Điều Tam Tam kêu, liền cười hi hi chạy tới, thì ra là Lý Đại Khánh bạn học của Điều Tam Tam, dẫn theo em trai là Lý Đại Minh, Lý Đại Khánh vừa thấy là Điều Tam Tam, còn tưởng là cô nghịch ngợm gọi đùa, mới nói:

"Bán cho cậu hả? Một con năm xu được chứ?"

Điều Tam Tam nghe ra cậu nhóc đang nhạo báng mình, liền nghiêm túc nói: "Tôi thật sự thu mua nhộng ve, cũng là năm xu hai con, nếu cậu muốn bán, thì bán cho tôi nhé".

Lý Đại Khánh nhìn cô, vẫn không mấy tin tưởng, Điều Tam Tam móc mấy tờ tiền lẻ từ trong túi ra cho Lý Đại Khánh xem, nói: "Tôi mua thật đó, trả tiền mặt cho cậu".

"Ồ, cậu mua lại thật á? Cậu cũng có thể mua nhộng ve?" Về mặt Lý Đại Khánh ngạc nhiên, bạn cùng lứa, cũng là mười mấy tuổi, cậu nhóc cảm thấy hơi khó có thể tin rồi.

"Đương nhiên là tôi thu thật, tối nay cậu bắt được bao nhiêu? Có bán hay không?"

"Bán, bán chứ, tôi cũng đâu có nỡ ăn". Lý Đại Khánh xách miệng bình lớn, cười hi hi đồ nhộng ve ra đất, nói:

"Tối nay tôi bắt không ít đâu, tôi đếm từng con một đấy".

Ba đứa nhóc ngồi xôm vậy thành một vòng, lấy đèn pin rọi, Điều Tam Tam đếm từng con từng con, đếm rồi, thì đặt sang một bên. Lý Đại Khánh không đem đèn pin, nhưng đúng là bắt được không ít, năm mươi hai con, bên trong có ba con "trắng lớn", còn có hai con "Tỳ quy".

Tỳ quy, nói chính xác hơn là loại đã lột xác được một nửa, lưng còng. Nhộng ve lột xác đến một nửa, bị quấy rầy, sẽ rất khó trở thành ve sấu.

"Năm con này không thể lấy, còn dư lại bốn mươi bảy con". Điều Tam Tam nhìn Lý Đại Minh, hỏi: "Đại Minh cũng bán chứ? Hai người tính chung, hay là tách riêng".

"Nó hả? Nó bắt được có hai chục con thôi, mà còn có hai con trắng lớn, giữ lại để mai xào ăn đi". Lý Đại Khánh cướp lời, Lý Đại Minh cũng không lên tiếng.

Điều Tam Tam cười thầm trong bụng, Lý Đại Khánh còn tinh ranh hơn khi nữa, mình bắt thì bán lấy tiền, em trai bắt thì xào ăn, chẳng lẽ cậu ta còn không ăn một miếng?

Lý Đại Minh còn nhỏ, chưa lên lớp một nửa, dĩ nhiên là không phản ứng kịp. Điều Tam Tam hé miệng cười cười, cũng không chọc phá, mà bắt đầu tính nhẩm. Bốn mươi bảy con, hai mươi ba con ruồi, hai mươi ba con ruồi... Dù sao cũng là chuyện tiền bạc, cô tính nhẩm một lần, có hơi lo lắng, nên dứt khoát cầm nhánh cây nhỏ, vẽ bảng tính ngay trên mặt đất.

"Tổng cộng là 1 tệ 5 đồng 7 xu. Tôi trả cậu 1 tệ 5 đồng 8 vậy".

Lý Đại Khánh móc một con nhộng từ trong túi nhựa của em trai ra, để xuống đất, nói: "Tính cho chắc đi, bốn mươi tám con, cậu trả 1 tệ 2 đồng".

Điều Tam Tam liền đếm 1 tệ 2 đưa cho Lý Đại Khánh, gom nhộng ve bắt đầu bỏ loạn trên mặt đất vào thùng.

"Điều Tam Tam, sao giờ thu nhộng ve rồi?" Lý Đại Khánh bán xong, đứng đấy tán gẫu với cô.

"Người khác bảo tôi giúp một tay." Điều Tam Tam không muốn nhiều lời, nói ra thì dài dòng quá!

"Ngày mai cậu còn thu không? Ngày mai tôi lại bán cho cậu". Lý Đại Khánh rất vui mừng.

"Thu chứ!" Nhận được một mối nhộng ve, Điều Tam Tam cũng cũng rất vui vẻ.

Việc buôn bán hai đầu của Điều Tam Tam cứ như vậy mà khai trương. Bán cho cô, chủ yếu là mấy đứa nhỏ, con nít trở về sớm, cũng nguyên ý bán cho cô. Còn mấy người lớn, thường thường sẽ bắt nhộng ve đến khuya hơn, lúc đi qua đây, Điều Tam Tam chào hỏi, có người hoàn toàn không để ý đến cô, có người lại không cho là thật, hoặc không muốn làm ăn với một đứa con nít. Người lớn bán cho cô, cũng chỉ có hai người.

Giống như thím Lư kia, bán cho cô ba mươi tám con nhộng, lúc đếm nhộng, cứ khẳng khẳng bắt cô tính luôn hai con "tỷ quy".

"Chẳng phải Tỷ quy này cũng không thay đổi gì sao? Tổng cộng hai con, mầy thu luôn cho rồi, có năm xu thôi, đáng để bảo thím lấy về à".

Điều Tam Tam cười nói: "Thím, tỷ quy này, con mua thì được rồi, nhưng mà người ta lại không cần, bị người ta nói con thu nhộng không tốt, có đáng không chứ?".

"Con nhỏ này, có năm xu cũng so đo, keo kiệt". Thím Lư bực tức càu nhàu. Lúc tính tiền, còn là bộ dạng không tin người, hỏi đi hỏi lại mấy lần:

"Mấy tính kĩ rồi chưa? Không có tính sai đó chứ?".

"Không sai đâu, không tin thì thím tính đi."

"Thím không biết tính toán, mầy cũng đừng có tính bớt đi của thím đó."

"Thím, không thiếu được đâu, thím không tin thì tìm người khác tính lại cũng được mà".

Thím hai Lư nhận tiền, khó khăn lắm mới chịu đi.

Cho nên, Điều Tam Tam vẫn thích thu nhộng của trẻ con hơn. Trẻ con thì sao! Trẻ con là quân chủ lực bắt nhộng ve, mặc dù bắt ít, nhưng đông người đấy! Lại nói, trẻ con còn dễ giao thiệp hơn người lớn nhiều.

Điều Tam Tam cũng chẳng cần phải nhớ kĩ thu được bao nhiêu, dù sao thì cô cũng chỉ đem tổng cộng 27 tệ, chờ đến lúc dùng gần hết tiền, cũng đã thu được một ngàn con rồi.

*****

Nhộng ve trong thùng dần dần nhiều lên, tiền cũng dần dần vui đi. Đến khi Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cải đến tìm cô, 27 tệ mà Điều Tam Tam mang tới, chỉ còn sót lại hơn 1 tệ, đang đứng ở ven đường đợi hai chị mình.

"Tam Tam thu sao rồi?" Điều Tiểu Đông hỏi cô.

"Không tệ lắm, coi như đã mua gần hết tiền". Điều Tam Tam nói, "Chị hai chị ba, hai người bắt được bao nhiêu?".

"Bắt được lắm, không có bắt nhầm ve sâu." Điều Tiểu Đông nói rồi lấy nhộng ve ra, ngồi xổm dưới đất đếm.

Điều Tiểu Cải nói: "Chị đếm rồi, bắt được vài con chị lại đếm một lần, tổng cộng chín mươi hai con."

"Nhiều quá đi!" Điều Tam Tam và Điều Tiểu Đông đều kinh ngạc hô lên.

"Chị cầm đèn pin mà. Chị với chị hai tách ra, tìm chỗ hàng cây Dương lớn, không nhiều cây lắm, không có người bắt ở đó, nhưng nhộng ve lại nhiều. Chị liền vòng tới vòng lui ở hàng cây đó mà bắt, chạy nhanh một chút, nhộng ve vừa mới leo lên cây đã bị chị đuổi kịp, không có con nào lọt xác cả, đều là nhộng, chỉ có hai con tỷ quy".

"Chị ba, chị thật lợi hại!" Điều Tam Tam với Điều Tiểu Cải giơ ngón tay cái.

"Bối vậy mới nói, mình phải nhanh nhanh mua một cây đèn pin cầm tay nữa, cho chị hai dùng, chị ấy không có đèn pin, cũng không dám đi xa, bắt ở chỗ đồng người, đều bị người ta bắt hết rồi".

Diêu Tam Tam nghe vậy, không tán thành, nói: "Không được đâu, chúng ta là con gái, chỗ vắng vẻ không có ai đi, ngộ nhờ gặp phải thứ dọa người gì, gặp phải kẻ xấu, thì biết làm sao?".

"Tam Tam nói đúng lắm, không thể đi xa một mình". Diêu Tiểu Đông cũng nói, "Chị nghe nói ở thôn Đông có một người phụ nữ trẻ, ôm con về nhà mẹ, hai mẹ con mất tích giữa đường, đều nói là bị bọn buôn người bắt đi đó".

Diêu Tiểu Đông vừa nghe đã nói: "Em cũng không dám đi xa, lần tới em không đi xa một mình là được".

Diêu Tiểu Đông đếm nhộng ve xong, cười nói: "Rốt cuộc thì chị bắt được hơi ít, mới có bốn mươi ba con, còn có hai con trắng lớn nữa này".

"Chị không có đèn pin mà". Diêu Tam Tam cười nói, "Lúc mới tới em chưa mua liền, còn bắt được năm mươi sáu con đó! Ngày mai mua đèn pin cho chị".

"Không thể đổ cho đèn pin hết được. Chị cảm thấy, bắt nhộng ve cũng cần phải có kỹ thuật. Con nít người ta, mới tám chín tuổi, một đêm đã bắt được bốn năm chục con đấy". Diêu Tiểu Đông nói, "Chị không biết bắt nhộng ve rồi".

"Chị bắt vậy cũng không ít mà." Diêu Tiểu Cải nói.

"Nghe nói người lớn bắt đến tận nửa đêm, đi bộ cũng nhanh, có thể bắt được ba bốn trăm con". Diêu Tam Tam nhìn ánh sáng đèn pin loang loáng đàng xa, nói: "Chị chờ xem đi, vừa nói nhộng ve có thể bán lấy tiền rồi, không đến vài năm, nhộng ve sẽ bị bắt đến tuyệt chủng luôn".

Ba chị em hi hi ha ha trò chuyện, Diêu Tam Tam nghĩ, tính cả số ba chị em bắt được, thì hơn một ngàn rồi, lại nghĩ còn hơn một tề, chờ một chút nữa, có thể mua thêm một ít thì mua, không thể mua thì về nhà đi thôi.

Trời khuya này, muỗi vo ve, ba chị em đều mặc quần áo dài và áo khoác, đề phòng muỗi và côn trùng cắn đốt, Diêu Tam Tam chỉ lo cúi đầu đếm nhộng, phía sau gáy bị đốt hai vết, ngứa.

Nhìn thấy trên đường có hai bóng người đi tới, Diêu Tiểu Cải liền hỏi: "Bắt nhộng ve hả? Có bán không?".

Người nọ không đáp lời, ngược lại lấy đèn pin chiếu các cô, đi tới, mới thấy là Đại Văn và Nhị Văn. Hai đứa trẻ liếc nhìn ba chị em cô, Đại Văn trẻ môi nói: "Ba người các chị, gây sự gì ở đây!".

Lời nói này, thật lão khí hoành thu, Diêu Tam Tam bèn nói: "Ai phá phách gây chuyện ta! Em nhanh đi phần em đi".

(*) Lão khí hoành thu: Ra về người lớn, chừng chặc.

Hai đứa nọ lại dừng chân, Nhị Văn bước tới, rọi đèn pin vào thùng của Diêu Tam Tam, nói: "Ôi cha mẹ tôi ơi, ba người bắt gì nhiều dữ vậy? Đây chẳng phải sẽ bán được rất nhiều tiền sao? Bắt ở đâu vậy?".

Phải nói, Nhị Văn cũng thật ngốc, trong thùng này có hơn một ngàn, ai có thể bắt nổi? Diêu Tiểu Đông nói: "Ai mà bắt được nhiều như vậy? Đây là Tam Tam thu lại đó".

"Tam Tam thu? Nhỏ Tam Tam này, không trách mẹ tôi nói chị sắp thành tinh rồi!". Đại Văn nói.

"Em mới thành tinh ấy!" Diêu Tam Tam tức giận nói, "Được rồi được rồi, hai đứa nhanh đi về đi!"

"Chị thu bao nhiêu tiền một con?" Đại Văn hỏi một câu.

"Giống vậy thôi, năm xu hai con."

"Không thể trả nhiều thêm chút hả?"

"Không thể."

"Vậy tôi bán cho chị."

Đại Văn mới vừa nói xong, Nhị Văn liền la lên: "Chớ có bán cho chị ta, chị ta ăn vạ không trả tiền cho anh, anh làm thế nào?".

Diêu Tam Tam nghe vậy, được, không thu của hai đứa này! Hai đứa đi nhanh lên đi! Đại Văn Nhị Văn vừa đi, ba chị em liền bàn nhau trở về.

Diêu Tiểu Đông xách thùng lên, trong thùng không chỉ hơn mười cân nhộng, bên trong còn có nước nữa đấy. Nặng quá, Diêu Tiểu Cải liền chạy qua xách cùng chị hai. Diêu Tam Tam đi theo phía sau cũng không nhàn rồi, lấy đèn pin rọi lên cây cối bên đường, dọc đường đi, lại bắt được năm con.

Trong đêm nay, thu hoạch không ít! Chỉ tính phần các cô bắt được, cũng có thể bán được 4, 5 đồng rồi. Cộng thêm thu nhộng ve kiếm chênh lệch giá,

tối nay có thể gom được hơn 10 tệ. Điều Tam Tam tính nhẩm dọc theo đường đi, lòng tràn đầy vui mừng!

Trừ những ve ra thì còn ốc nữa, cô còn có thể tính toán bất cả trê bán, đây vẫn là lúc nghỉ hè rỗi rãi, tính theo đà này, học phí của cô nhất định có thể kiếm đủ. Đoán chừng còn có tiền dư, nói không chừng còn có thể làm việc gì đó hữu dụng...

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ý đồ xấu

Đều nói vạn sự khởi đầu nan, nhưng lần đầu Điều Tam Tam thu mua những ve, lại thuận lợi hơn cô tưởng nhiều.

Ba chị em về đến nhà, đã gần nửa đêm rồi. Những ve mới bắt được còn dính bùn đất, bỏ công rửa một chút, nước trong thùng đã hơi đục, họ đổ nước sạch cất kỹ, dọn dẹp rửa mặt, lại theo thói quen mang gậy gộc đòn gánh tới đặt ở sau cánh cửa, đóng cửa, cài cửa rồi bò lên giường ngủ.

Từ sau chuyện Vương Tiểu Mãng, mỗi đêm trước khi ngủ, ba chị em đều chuẩn bị sẵn gậy gộc các thứ, cho dù là vĩnh viễn không cần dùng đến, thì có chuẩn bị, lòng vẫn yên ổn hơn.

Rồi lại có chút hưng phấn, không ngủ được, nhỏ giọng trò chuyện.

Đêm nay, tuy vất vả, nhưng tính đi tính lại có thể kiếm hơn 10 tệ đấy. Tính sổ xong, ba người liền không nén được nỗi vui mừng, Tam Tam có thể học tiếp Trung học rồi, cứ tính như vậy, nói không chừng còn có tiền dư, ba cô gái liền rỉ rả giao ước, chờ kiếm được nhiều tiền hơn, phải lên chợ may cho mỗi người một bộ đồ mới.

Quần áo của con gái nhà họ Điều, theo lẽ thường thì đưa lớn mặc chật, cho đưa thứ hai, đưa thứ hai mặc chật, cho đưa thứ ba. Dù sao thì cũng hiếm được thấy đồ mới, quanh năm suốt tháng cứ mặc mấy bộ đó. Điều Tiểu Đông dự tính, lúc này bắt những, thu những làm ra tiền, đến mùa thu đậu phộng, khoai lang cũng có thể bán lấy tiền, đợi có tiền rồi, ba chị em cũng có thể may một bộ đồ vải nhưng mà mặc.

"Đủ tiền thì mình làm cho mỗi người một bộ, quần của em, phần mông đã mài bạc đến muốn rách rồi". Điều Tam Tam nói.

"Ừ đúng, tiền mình tự kiếm, mình tự mua." Điều Tiểu Cái nói.

Con trẻ không có cha mẹ ở nhà, Điều Liên Phát trước khi đi nói là kêu Điều lão nãi trông nom, vậy mà mấy ngày nay Điều lão nãi cũng không quan tâm không hỏi tới họ, ba chị em như cây thâu dầu tự do sinh trưởng, cuộc sống gia đình tạm ổn lại thích ý.

Vừa rạng sáng hôm sau, ba người họ dậy thật sớm, thương lượng xem nên đưa những ve đến thị trấn thế nào. Trước kia là ốc, trông thế mà không nhiều, lại không cần đổ nước vào, Tam Tam cứ thế một tay một giỏ lớn, xách đi, nhưng những ve thì không được, hơn mười cân, ngâm trong nước nữa, cộng cả sức nặng của thùng của nước thì phải hai mươi cân, thùng này cũng không tiện xách, để mình Tam Tam đưa đi là làm khó rồi.

Điều Tiểu Đông liền nói, đẩy xe đạp cũ trong nhà ra, đặt thùng lên yên sau, đi hai người, một người đẩy xe, một người đi sau đỡ thùng. Điều Tiểu Đông tính nghịch, cười hi hi cướp lời:

"Chị hai, em ở nhà dọn dẹp, cho heo ăn, chị đi đó nha".

"Lười nhác. Tam Tam đi bao nhiêu chuyến, còn chưa từng sợ mệt mỏi đấy." Điều Tiểu Đông nói cô nàng.

"Hai người đi đi, em không có đi học, tính toán cũng không tốt, vẫn là hai người đi vậy".

Điều Tam Tam vẫn luôn cảm thấy, người khôn khéo lanh lợi như chị ba nếu có cơ hội được đi học, nhất định sẽ rất giỏi. Vậy mà năm chị ba nên nhập học, Điều Liên Phát ần nấp sinh ra em gái thứ tư, hoàn toàn không để ý đến chị ấy, chị ba chưa từng được đi học, trong lòng nhất định rất nuối tiếc.

Người lớn không ở nhà, ngay cả nấu cơm, cũng đều làm theo khẩu vị ba chị em. Điều Tiểu Cái nhanh tay nhanh chân dọn dẹp phòng bếp, xắt một miếng dầu đậu phộng, đợi dầu nóng thì cho vào một thìa bột bắp, thêm ít rau, làm một nồi cháo rau. Nấu cháo như vậy, bỏ thêm ít muối, ăn rất thơm.

Tam Tam và chị hai, lại vớt những ve ra, đổ một lần nước trong nữa, những ve vốn không cần đổi nước, nhưng thay nước sạch, dễ nhìn hơn, cũng dễ bán hơn đúng không?

Ba chị em vội vã ăn điểm tâm, đẩy chiếc xe đạp cũ kỹ trong nhà ra, mới vừa tính đi, Điều lão nãi đã hùng hổ chạy tới.

Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ diễn Đàn Lê Quý Đôn

Điều lão nãi từ xa thấy tư thế ba chị em, liền quát một câu: "Sáng sớm, ba con ôn dịch tại mày muốn đi chơi đùa ở đâu?" Nói đoạn, Điều lão nãi bước tới gần, đưa đầu nhìn vào trong thùng, mặt liền đen lại, nặng:

“Đúng là nhộng ve, tao nghe Nhị Văn nói ba đứa mày thu nhộng ve, tao còn không tin! Cha mày không ở nhà, ba đứa mày thành tinh hết rồi, còn học người ta thu nhộng ve, tụi mày lấy tiền ở đâu? Nghèo đến nỗi bốc mùi chua, còn dám lấy tiền đi giày vò, ai cho phép tụi mày?”.

“Nội, tụi con không dùng tiền của nhà, cha con cũng không để lại tiền gì cho con thu nhộng. Thu nhộng, là tiền vốn Tam Tam tự kiếm, Tam Tam tự thu”.
Điều Tiểu Đông nói.

“Tự kiếm hả? Tiền nào mày tự kiếm? Người lớn cho mày ăn cho mày mặc, nuôi mày lớn như vậy, mày còn học cách giấu tiền cho mình, vô dụng bất hiếu quá vậy, tiền mày kiếm, chẳng phải cũng là của người lớn hay sao? Còn bao nhiêu tiền? Nhanh móc ra cho tao!”.

Điều Tam Tam lạnh nhạt nói: “Bà nội, khó khăn lắm nội mới hỏi đến chúng con một lần, chính là tới để theo dõi tiền tụi con sao?”.

"Phi, tao hiếm lạ gì mà muốn tiền của mày. Tiền này, là của cha mày, còn để cho tụi mày tự tiện tiêu xài bậy bạ hay sao? Móc ra hết cho tao, nhộng mày thu cũng đưa cho tao, tao thu cho ba đứa mày”.

Điều Tiểu Cái âm thầm bĩu môi, nói: “Nội, sao nội mới tới đã nói chị em con tiêu xài phung phí? Cha con đã đồng ý với Tam Tam rồi, tự nó làm ra tiền, tự nó nộp học phí, nó lấy tiền của nó để thu nhộng ve, mắc mớ gì tới người ngoài?”.

“Chỉ bằng tụi mày, còn làm ra tiền? Tụi mày không thất bại mất tiền là tốt lắm rồi! Hàng lỗ vốn! Mày thấy người ta làm ra tiền dễ lắm đúng không? Mày muốn thu nhộng ve kiếm tiền, sao mày không nhìn thử xem đâu có dễ thế! Không kiếm được tiền, còn mất vốn phải bù vào, mày có khóc tới đến lòi mắt cũng vô dụng! Mày mà có thể kiếm được tiền, chó chết cũng có thể nhảy tường”.

Lời lẽ khó nghe như vậy, Điều lão nãi cũng đã diễn xuất không ít lần rồi. Hoặc là nói, xưa nay Điều lão nãi cũng chưa từng coi trọng mấy đứa cháu gái này. Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cái giận đến mặt mày đỏ bừng, Điều Tam Tam nhin không được, nổi bão.

"Nội, dù sao thì nội cũng không vừa mắt mấy chị em con, từ nhỏ tới lớn nội chưa từng trông nom chúng con, cha mẹ con đi, chỉ còn lại ba đứa nhỏ ở nhà, nội hỏi cũng không tới hỏi một câu, chết sống gì nội cũng không quản. Hôm nay nội vừa tới liền chửi mắng, đưa tay liền muốn lấy tiền, nội không cảm thấy thẹn sao? Không thấy đuối lý sao?”.

Điều lão nãi nghe vậy, giận đến nỗi nhảy lên thật cao, bắt đầu gào to: “Tao có cái gì phải đuối lý? Tao chỉ muốn cầm tiền giúp mày, chẳng phải tao cũng vì quan tâm cả nhà mày sao? Cha mẹ mày không có nhà, để mặc cho chúng mày đi tìm đường chết đúng không? Ai cho phép mày lấy tiền ra dùng?”.

“Tiền là do con kiếm được, cha mẹ con đã đồng ý, cứ cho là con làm lỗ hết, cũng không cần người khác đến quản, con muốn xài thế nào thì xài như thế ấy! Nếu nội không vừa mắt chị em con, thì nội đừng tham gia vào chuyện của tụi con!” Điều Tam Tam siết chặt hai nắm tay, hai cánh tay nhỏ giận đến phát run, kêu chị hai chị ba:

“Chị hai, chị ba, đi, tụi mình lên đường đi tiêu tiền đi! Tiền của mình, mình muốn xài thế nào thì xài, ai cũng không được xen vào!”.

Điều Tam Tam ầm một tiếng khóa cửa lại, dùng sức muốn đặt thùng nhộng ve lên yên sau, người nhỏ cố gắng hết sức, Điều Tiểu Cái bước tới mấy bước, hóp sức với cô đặt thùng lên yên sau, lại gọi Điều Tiểu Đông:

"Chị hai, đẩy xe đi!"

Điều Tiểu Đông không vội ra đẩy xe, mà đi đến cửa chuồng heo, rót thức ăn Điều Tiểu Cái đã quấy xong còn chưa có cho heo ăn vào máng, vỗ vỗ tay, thông dong đi suốt qua cạnh Điều lão nãi, đẩy xe đạp đi mất.

Nhìn cánh cửa khóa lại, quả nhiên Điều lão nãi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng trông như hận không thể cắn ai đó một phát. Ba chị em không hề quay đầu lại nhìn Điều lão nãi một cái. Người thiên vị thì không thiếu, nhưng thiên vị đến trình độ của Điều lão nãi thì không có mấy ai. Phải nói người bà này của các cô, thật sự đã làm cho lòng người rét lạnh rồi.

*****

Ầm ỉ mấy câu với Điều lão nãi, tâm trạng ba chị em không mấy tốt, dọc đường lo vội vã đi bộ, đều không nói năng gì. Điều Tam Tam chỉ đường, lúc các cô đến quán ăn vặt tiện lợi, chiếc xe gắn máy của Dương Quảng Châu đang dựng trước cửa khách sạn, đi đường dựa vào hai chân, còn bị Điều lão nãi làm trễ nãi một chút, Điều Tam Tam không khỏi lo lắng đến muộn, làm trễ nãi Dương Quảng Châu.

Ba chị em dựng xe đạp xong, hè nhau xách thùng trên yên sau xuống, Dương Quảng Châu từ trong tiệm đi ra, nhìn thấy ba chị em, liền sững sốt, ngay sau đó liền cười.

"Tam Tam, tới rồi? Anh đang nghĩ em mang tới không được, muốn đi đón em nữa đây!”.

Dương Quảng Châu vừa nói, vừa đưa mắt chuyển qua chuyển lại trên người Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cái, cuối cùng mới nhin không được, hỏi: “Tam Tam, hai người này là chị gái em hả?”.

"Chị hai chị ba của em " Điều Tam Tam vội vàng giới thiệu, "Chị hai chị ba, đây là anh cả Dương giúp mình vận chuyển đó."

Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cái đều thông minh lanh lợi, vừa nghe liền vội vàng chào hỏi: "Chào anh cả."

"Ừ, chào các em! Mau vào nghỉ ngơi chút đi". Dương Quảng Châu nghiêng đầu vào tiệm cất tiếng kêu: "Bắc Kinh, mau mau chạy ra đây, bạn nhỏ tới rồi".

Diêu Tiểu Đông vừa định đi xách thùng, Dương Quảng Châu đã vượt trước một bước, đưa tay xách thùng lên, nói: "Đi cả đoạn đường rồi, vào nhà ngồi trước đi, uống miếng nước".

Dương Bắc Kinh mặc áo đầu bếp trắng, không đội mũ, từ trong tiệm bước ra, nhìn thấy Diêu Tam Tam, cười cười, nói: "Mới tới hả? Vào đi!".

Diêu Tam Tam nghe có hơi thấp thòm, mới nói: "Anh cả Dương, tại em có việc đột xuất, có phải đã tới quá muộn hay không?".

"Không muộn, không muộn được." Dương Quảng châu cướp lời, "Anh đi sớm một chút muộn một chút, đều được mà, cũng không có ai quy định mấy giờ".

"Sợ làm trễ nãi việc khác của anh." Diêu Tam Tam nói đoạn, xoay mặt giới thiệu cho chị hai chị ba: "Đây là anh hai Dương".

Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải chào hỏi Dương Bắc Kinh, Dương Bắc Kinh nhìn nhìn hai người, gật đầu một cái, hỏi Diêu Tam Tam: "Chị em hả?"

"Chị hai chị ba của em đó."

"Ừ, anh còn nghĩ, một mình chắc chắn không mang nổi." Dương Bắc Kinh ngược lại không nhìn chăm chăm vào hai cô gái, cười nhẹ một tiếng, rũ mắt xuống theo thói quen, "Tất cả vào đi".

Vào khách sạn, xem ra anh em nhà họ Dương mới vừa ăn cơm xong, Dương Bắc Kinh hỏi Diêu Tam Tam theo thói quen: "Ăn chưa?"

"Ăn rồi."

"Sáng nay nấu sữa đậu nành, em muốn uống thì tự múc một chén".

"Được nha, đúng lúc em đang khát đây."

Diêu Tam Tam và Dương Bắc Kinh đã quá quen, ở trong tiệm coi như tự nhiên rồi, nên cũng không khách khí, tiến vào phòng bếp, Dương Bắc Kinh theo cô vào, múc ba chén sữa đậu nành, tự bung hai chén ra, Diêu Tam Tam bung một chén, đã không còn nóng lắm, cô vừa đi vừa uống vài hớp.

"Đường hay muối?" Dương Bắc Kinh hỏi Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải.

"A, em uống sữa đậu nành trắng." Diêu Tiểu Đông nói. Diêu Tiểu Cải thích uống sữa đậu nành mặn, Diêu Tam Tam biết vậy, liền chạy về phòng bếp, lấy một ít muối cho vào chén của Diêu Tiểu Cải.

(*)Trắng: Không có gì thêm

Diêu Tam Tam đã sớm quen thuộc, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải dù sao cũng hơi mất tự nhiên, yên lặng uống sữa đậu nành, ngược lại không biết Dương Quảng Châu làm sao, mà bộ dạng luôn có mấy phần vui vẻ, đứng một bên nhìn họ. Cho đến khi Dương Bắc Kinh bắt đầu đi nhường chỗ, nói:

"Anh, sao anh không đi đi?"

"A, phải đi phải đi, thật sự là phải đi." Dương Quảng châu nói xong, vót nhộng ve trong thùng Diêu Tam Tam ra, bỏ vào một thùng nhựa có nắp đậy, lấy cân cân thử, nói:

"Mười một cân sáu lạng. Tam Tam, một đêm em thu ít vậy hả? Vậy kiếm được bao nhiêu chứ, còn chưa đủ công em một mõi khó khăn đâu."

"Tiền vốn em ít, lại nói lần đầu, cũng không dám thu nhiều."

"Không có tiền vốn, sao không nói Bắc Kinh đưa trước cho em một ít mà dùng. Dù sao em cũng phải thu hai ba chục cân, mới thể làm ra tiền chứ?".

Dương Quảng Châu thấy thời gian của mình cũng không còn sớm nữa, liền đặt thùng nhựa lên sau xe gắn máy, sau xe có gắn một khung sắt, đặt thùng nhựa vào trong, rất vừa vặn. Dương Quảng Châu vừa cười xe máy, vừa cười híp mắt nói với ba chị em:

"Trước buổi cơm trưa anh sẽ trở lại, ba đứa chó vợi đi, chờ anh trở lại đưa tiền cho em". Còn bảo em trai mình: "Bắc Kinh, em chăm sóc ba đứa cho tốt, đi mua ít trái cây bánh kẹo gì đó, tiếp đãi đằng hoàng nhé!".

Diêu Tam Tam luôn cảm thấy hôm nay Dương Quảng Châu cực kỳ nhiệt tình, nhiệt tình có hơi quá, bình thường cô tới, cũng không phải như vậy mà? Lòng cô vừa thoáng nghĩ, đã hiểu được mấy phần. Dương Bắc Kinh còn là chàng trai trẻ, còn chưa nói chuyện cô dâu, Dương Quảng Châu đây là thấy hai chị cô tốt! Chắc chắn, có ý đồ xấu thật nhanh!

Nhắc đến, hai người chị của cô thực sự rất tốt, con gái nhà họ Diêu, cũng trắng nõn xinh đẹp như Trương Hồng Cúc, diện mạo đều vô cùng tốt. Nhưng mà, hiện giờ Diêu Tiểu Đông mới mười sáu, Diêu Tiểu Cải lại càng chỉ mới mười lăm, không biết các cô nghĩ thế nào, lại nói, Dương Bắc Kinh không hề nhiệt tình, nhưng Dương Quảng Châu bên cạnh lại nhiệt tình quá mức, vậy thì có ích gì? Nhưng cũng được, người bạn nhỏ Dương Bắc Kinh này đúng là không tệ.

Điều Tam Tam quyết định, thuận theo tự nhiên, yên lặng theo dõi biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Giữ ba thôn

Dương Quảng Châu vừa đi, ba chị em ngồi thương lượng, trong nhà các cô còn có công chuyện, định bụng xuống ruộng làm việc, nhưng cũng vì tránh Điều lão nãi, mới kéo đi hết, nói chung ba người ở trong tiệm chờ như vậy cũng không hay. Ba chị em liền lặng lẽ bàn bạc, Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cái về nhà làm việc trước, Điều Tam Tam ở lại đây chờ lấy tiền, không lấy tiền thì tối nay không có mà thu.

Điều Tiểu Đông nói với Dương Bắc Kinh, Dương Bắc Kinh rù mắt, cũng không phản đối, Điều Tam Tam hơi nhỏ, chạy xe đạp lớn như vậy không tiện, nên kêu hai chị chạy về.

Dương Bắc Kinh đưa hai cô ra cửa, nhìn họ đạp xe đi, xoay người trở vào phòng bếp, chuẩn bị đồ ăn. Tiệm ăn vặt tiện lợi bán không sớm lắm, trừ thỉnh thoảng có người tới tìm mua món ăn chín, hoặc là tới ăn tô mì sợi thì buổi sáng không có ai, nhưng công việc buổi sáng cũng không ít, mua thức ăn sớm một chút, nhặt rửa, nên cắt thì cắt, nên nấu thì nấu, đồ ăn muốn dùng trong ngày đều phải chuẩn bị tốt.

"Đạo này, chủ yếu là bận bịu vào buổi tối, anh theo anh trai cũng bận không nói nổi, buổi trưa có khi hơi đông người, có khi lại hơi vắng. Anh anh bán nhộng ve xong, vừa lúc chạy về bận bịu với anh cả buổi trưa". Dương Bắc Kinh vừa bận rộn, vừa tán gẫu với Điều Tam Tam.

Có Điều Tam Tam giúp một tay, Dương Bắc Kinh chủ yếu chỉ chuẩn bị món mặn, giết cá, cắt thịt, những việc này không thể để một cô bé như Điều Tam Tam làm, mấy món rau dưa gì đó, như nhặt, thái, rửa đậu cô – ve, cạo gừng bóc tỏi lột vẩy, cứ yên tâm giao cho cô, Điều Tam Tam trước kia cũng từng giúp hẩn rồi. Dương Bắc Kinh biết, cô nhóc này còn nhỏ hơi sức nhỏ, nhưng làm việc cũng không qua quýt, cực kỳ nhanh nhẹn.

"Nhà em có ba chị em à?". Dương Bắc Kinh tiếp tục tán gẫu.

"Dạ, hai chị, chị hai mười sáu, chị ba mười lăm."

Điều Tam Tam lại ngẫm nghĩ về vấn đề này thêm một chút, anh ấy hỏi chuyện này làm gì nhỉ? Là tùy tiện hỏi, hay còn có mục đích khác?

"Lên Trung học rồi hả?"

"Đều không lên. Chị hai học hết Tiểu học, chị ba thì không được đi học. Cha mẹ em... không cho đi".

Dương Bắc Kinh biết cha mẹ cô không coi trọng con gái, nếu không thì Điều Tam Tam nhỏ xíu, cũng không cần phải tự mình kiếm học phí, nên không nói đến đề tài này nữa.

Gần đến trưa, trong tiệm đã bắt đầu có khách đến ăn cơm trưa, Dương Quảng Châu trở lại, cười híp mắt đưa 38 tệ cho Điều Tam Tam, Điều Tam Tam nhanh nhẩu nói:

"Anh cả Dương, anh mang đi giúp em, bán giúp em, làm phiền anh quá nhiều, tiền này em không thể lấy hết, mỗi lần em rút ra 2 tệ đưa anh hai tệ!"

Dương Quảng châu toét miệng cười không ngừng, nói: "Con nhóc này, nói nhiều! Anh thuận tiện thôi, lại nói, coi như anh còn muốn kiếm tiền, cũng không thể kiếm chút tiền này của nhóc em đâu!"

"Cầm đi." Dương Bắc Kinh nói, "Giúp đỡ lẫn nhau. Em ở đây phụ anh cả buổi sáng, chẳng lẽ anh còn phải phát tiền lương cho em?"

Điều Tam Tam gãi đầu cười.

Mèo Mạnh Mẽ

Điều Tam Tam cầm tiền, dọc theo đường đi bước chân nhẹ nhàng, vừa vào cửa nhà, Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Đông đã từ ruộng trở lại, đang làm cơm trưa. Điều Tam Tam liền đem tiền cho hai chị xem.

"38 tệ 3 đồng, một đêm chúng ta kiếm được mười hai mươi ba tệ. Cứ như vậy, mùa nhộng ve này, chúng ta có thể kiếm đến ba bốn trăm tệ đó".

"Chỉ là tiền vốn ít quá." Điều Tiểu Cái nói, "Nếu như thu được nhiều một chút, thì càng kiếm được nhiều tiền hơn rồi. Tối nay đi mua cho chị hai cây đèn pin trước, 7 tệ 5 xu, còn dư lại lấy đi làm vốn thu nhộng hết, tiền kiếm ngày một nhiều, không đến mấy ngày, ước chừng mình cũng kiếm lại đủ tiền vốn rồi."

Ba chị em nhìn nhau cười đến vui vẻ, mọi người đều lóe ra một đôi mắt tiêu mê tiền.

Buổi chiều ba chị em không xuống ruộng làm việc, làm ít việc nhà, sớm một chút đã mỗi người một cây cuốc chim, đến rừng cây ngoài thôn đào nhộng ve. Một buổi chiều, ba người đào được bảy mươi bốn con, đào nhộng ve hơi lao lực, cánh tay đau mỏi, nhưng ban ngày không thể bắt, thu hoạch như vậy đã rất không tồi rồi.

Theo lẽ thường thì tự cô bắt một ít, chờ đến đêm, Diêu Tam Tam liền đứng ở chỗ hôm qua bắt đầu thu nhộng. Cô ném qua ngon ngọt, tối nay gan cũng lớn ra rồi, 7 tẻ còn dư lại trong nhà cũng mang tới luôn.

Mấy đứa nhỏ tới qua bán cho cô, tối nay vừa thấy cô ở đó, không cần kêu, đã tự động đến đây bán, còn có thể giới thiệu bạn nhỏ khác tới, con nít luôn cảm thấy thân thiết với con nít, huống chi bọn nó lại cảm thấy, một đứa nhỏ như Diêu Tam Tam cũng tới thu nhộng ve, rất là thú vị, dĩ nhiên sẽ chạy tới chỗ cô.

Trước mặt Diêu Tam Tam luôn có mấy đứa con nít vây quanh, mấy đứa này bán xong đi, mấy đứa khác lại tới, bận rộn một chút, đã thu được khá nhiều. Đến chừng mười giờ, Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải còn chưa có trở lại, Diêu Tam Tam nhìn tiền trên người, còn dư lại 6 7 tẻ, nói cách khác, cô đã thu được 30 tẻ rồi.

Lại có hai đứa nhóc tới đây bán, Diêu Tam Tam ngồi xồm cả đêm, chân đã tê rần, liền định ngồi dưới đất đếm.

“Con nhỏ này, con nhà ai? Sao chỉ toàn theo phá đám tao? Tao còn nói sao hai đêm nay tao thu ít đi!”

Giọng của một thanh niên đột nhiên ồn ào quát về phía cô, Diêu Tam Tam kinh ngạc ngẩng đầu, một bóng người đen thui lúi đứng trước mặt cô, nhìn không rõ mặt, Diêu Tam Tam phát hiện người này có vẻ tìm đến để bới móc, giọng nói pin rọt mặt hằn, không giống người thôn này, không nhận ra!

"Anh là ai?"

"Tao là ai hả? Tao thu ở bên kia, mày chạy tới trước mặt tao thu, chẳng phải mày có ý phá đám chuyện làm ăn của tao sao?"

Diêu Tam Tam nghe vậy, à, biết rồi, người bán hàng rong thu nhộng ve trước đó. Diêu Tam Tam từng bán nhộng ve cho y một lần, trong đêm tối mịt, lại không nhìn kỹ mặt y, dĩ nhiên là không nhận ra.

Vấn đề là, cửa thôn này là một ngã tư đường, đường vào thôn ở phía Đông và phía Tây, y thu ở phía Nam ngã tư đường, Diêu Tam Tam thu ở phía Bắc ngã tư đường, còn cách ngã tư đường một đoạn đấy, sao lại phá đám chuyện làm ăn của y?

Không biết sao, Diêu Tam Tam lại nhớ tới chuyện xưa về sói xám và dê nhỏ.

Chẳng qua, cô cũng không muốn làm con dê nhỏ. “Tôi cần chuyện làm ăn của anh chỗ nào?”

“Thôn này, tao tới thu trước, mấy hôm trước tao đã tới thu, mọi việc đều có thứ tự trước sau chứ? Con ranh này, thật không biết lý lẽ”.

“Thứ tự đến trước và sau?” Diêu Tam Tam không nể mặt cười nhạo một tiếng, “Ai quy định thôn này cho phép riêng mình anh thu nhộng vậy? Người ta muốn bán cho ai thì bán cho người ấy, nếu nói thứ tự trước sau, tôi nói một tháng trước tôi đã thu rồi, chẳng phải là tới trước hơn anh à?”

"Con ranh, nói chuyện xảo quyệt quá vậy?"

"Anh là người lớn, sao không nói lý lẽ chứ? Có người ức hiếp con nít như vậy sao?" Diêu Tam Tam không nhường một tấc, cô không tin, tại cửa thôn nhà mình, hắn còn có thể làm gì một đứa trẻ?

Hai người cùng tranh chấp, hai đứa nhỏ đang muốn bán nhộng ve bị dọa phải lui về phía sau, cũng kéo tới mấy người vây nhìn.

Người nọ đảo đảo mắt, nói: “Đi đi đi, con nhóc lớn bằng củ cải như mày, thu nhộng ve cái gì! Muốn thu mày đi thôn Tây mà thu, dù sao tao cũng tới thôn Đông trước, mày không thể tới cướp đoạt chuyện làm ăn của tao”.

Thôn tây đều là đường núi, lại gần đập nước, không được mấy cây Dương, căn bản là bắt không được mấy con nhộng, không giống thôn Đông, đều là nhiều ruộng, nhiều đường nhiều cây.

Người này lại ngang nhiên đuổi cô đi thôn Tây như đuổi vịt, thật là quá đáng. Diêu Tam Tam đang nghĩ nên cãi lại y thế nào, cũng âm thầm quan sát người chung quanh, ngóng chờ hai chị trở về tăng khí thế. Người này hẳn không phải là người trong thôn, ở đâu thôn người ta, sao lại ngang ngược như vậy?

Diêu Tam Tam suy đoán, nói không chừng người này nghe ngóng được, cha mẹ cô vắng nhà, chỉ có ba đứa nhỏ, nghĩ ba đứa nhỏ dễ hù dọa, nên sinh ra ý muốn bức hiếp người.

“Nhộng ve thôn Thổ Câu đều là của nhà anh à? Đều cùng họ với anh rồi hả? Tại sao chỉ có mình anh được thu?” Chợt có tiếng nói chuyện.

Diêu Tam Tam vừa thấy, nhận ra người này là Bào Kim Đông.

Hai chị còn chưa quay lại, mặc dù Bào Kim Đông cũng là thiếu niên choai choai, nhưng lên tiếng bênh vực cũng tốt! Diêu Tam Tam nhanh nhẩu nói: “Anh Kim Đông, người này không nói lý lẽ, ức hiếp người”.

“Mày là cái thá gì?” Người nọ lấy đèn pin chiếu chiếu Bào Kim Đông, nói, “Tránh ra, đi chỗ khác, lo nhiều chuyện làm gì! Tao nói trước cho mày biết, kẻ toán trưởng trong thôn, là anh em kết nghĩa của tao”.

“Ồ, kẻ toán trưởng, Bào Vinh Lôi đúng không? Tôi cũng biết”. Bào Kim Đông cười nhạo một tiếng, “Nó gọi tôi là chú nhỏ, anh là anh em kết nghĩa, vậy là phận con cháu rồi!”

Diêu Tam Tam thiếu chút nữa bật cười. Nhà họ Bào là hộ lớn trong thôn, bối phận rất phức tạp, Bào Kim Đông nói như vậy, thì nhất định là có liên hệ vai vế.

“Mày... thằng oắt con vắt mũi chưa sạch này, mày muốn chiếm tiện nghi ai đây?”.

"Anh mắng ai oắt con vắt mũi chưa sạch? Anh có gan nói lại cho tôi nghe?" Bào Kim Đông nói xong, liền bước tới một bước, nhắc tay một cái, chỉ thẳng vào mũi tên bán hàng rong. Bào Kim Đông mười sáu tuổi, to con hơn người cùng lứa một chút, vóc dáng cũng cao ráo, đứng chỗ nào, khí thế cũng không thua người, thậm chí còn mạnh mẽ hơn mấy phần.

“Tao nói mày đó thì sao?” Tên bán hàng rong kia cảm thấy hấn cũng chỉ là một đứa nhỏ choai choai, liền cứng đầu cãi lại.

“Anh có gan thì lặp lại lần nữa! Không có gan, thì nhả ra thế nào, nuốt vào thế ấy cho tôi!”.

“Thôi bỏ đi, cũng không liên quan đến cậu”. Có thanh niên cũng cùng lứa Bào Kim Đông, hơi thấp người, vừa nhìn thấy bộ dạng hai người bọn họ muốn đánh nhau, sợ quây ra chuyện, liền bước tới khuyên can.

“Cậu nói gì đấy! Hàng xóm thôn mình, tục ngữ nói chó tốt giữ ba thôn, hấn chạy đến cửa thôn mình ức hiếp người, cậu còn có thể không bằng cả con chó ngoan sao?”

Thiếu niên kia bị Bào Kim Đông mắng như vậy, bắt đắc dĩ nói: “Được, được, cậu là chó ngoan, cậu là chó ngoan! Cậu giữ ba thôn”.

Nói rồi lại nói với tên bán hàng rong kia: “Haiz, hấn là anh tôi, tôi là em hấn, anh muốn đánh nhau với hấn, tôi cũng chỉ có thể ra tay giúp đỡ. Anh đuổi lý không nói, rỗng mạnh lại không đề nổi rắn địa phương, anh em chúng tôi cũng không ít, anh muốn tới hay không tới?”.

Nông thôn là như vậy, dân địa phương rất hung hãn. Thật sự mà nói, chuyện đánh nhau cũng coi như bình thường, phạm là đánh lộn đánh lạo, cũng rất dễ kéo cả lực lượng gia tộc. Ở cửa thôn người ta, tên bán hàng rong ngoài thôn này đến đây đánh nhau, nhất định không có trái ngon để ăn.

Vốn nghe lời tán gẫu của đàn bà, nói trong nhà chỉ có ba đứa nhỏ, định bụng hù dọa cô một chút, ai ngờ đụng tới thiếu niên còn ngang hơn gấu, đương nhiên là tên bán hàng rong cũng không muốn gây sự.

“Tao cóc để ý tới mấy đứa trẻ ranh bọn mày”. Tên bán hàng rong kia nói rồi xoay mặt đi.

Tên bán hàng rong vừa đi, Diêu Tam Tam cảm kích nói với Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, cảm ơn anh, nếu không có anh em nhất định sẽ bị y ần hiếp”.

“Ở cửa thôn mình, sao em phải sợ y! Người này không tốt, thu nộp cũng không tốt, muốn chiếm tiện nghi của người ta”. Bào Kim Đông xách giỏ trong tay, nói: “Em thu nộp hả? Anh đây bán cho em”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đi chợ

Bào Kim Đông đuổi tên hàng rong bối mớ đi, Diêu Tam Tam lòng đầy cảm kích, vội vàng nói cảm ơn.

Bào Kim Đông không để ý, nói: “Ở cửa thôn mình, y dựa vào cái gì mà ngang ngược!”. Nói xong cái giỏ trong tay, “Tam Tam, Em thu nộp hả? Anh đây bán cho em”.

Diêu Tam Tam đáp lời, nộp vé của hai đứa nhỏ lúc này đang thu bị cắt ngang cũng không nhiều, hai đứa đều có chừng hơn ba chục con, trả tiền xong, lại nhìn nhìn Bào Kim Đông, Bào Kim Đông ngồi xổm xuống, đếm cho Diêu Tam Tam, tổng cộng một trăm mười hai con. Nhiều lắm đó, hấn làm sao mà bắt được nhiều như vậy chứ!

“Anh Kim Đông, anh thật đúng là nộp tình. Không đúng, hình như anh làm cái gì cũng giỏi!” Diêu Tam Tam thật lòng hâm mộ.

“Anh đi xa mà”. Bào Kim Đông lại nói với thiếu niên bên cạnh, “Em giữ lại ăn hả?”.

Người trong thôn bấy giờ Diêu Tam Tam đã nhớ không ít, biết thiếu niên kia tên Bào Kim Lai, là em họ của Bào Kim Đông, con chú tư của hắn, Bào Kim Lai do dự một chút, nói:

"Bán năm chục con đi, em gái thích ăn cái này nhất, chừa lại một ít cho nó ăn."

Bào Kim Lai liền đếm ra năm chục con nhộng cho Diêu Tam Tam, còn dư lại chừng bốn mươi con, Bào Kim Lai giữ lại. Diêu Tam Tam tính sổ, trả cho Bào Kim Đông hai tệ 8 đồng, Bào Kim Lai 1 tệ 2 đồng.

Diêu Tam Tam kiểm lại, giờ cũng chỉ còn dư lại chừng 1 tệ, nghĩ không thể thu nữa, còn thu sẽ không có tiền trả người ta mất! Liền nói với một cô bé: "Tiền của chị không còn nhiều lắm, chỉ còn 1 tệ, sợ không thu của em được".

Cô nhóc kia cười hi hi, nói: "Em bắt tổng cộng được hơn ba mươi con, đủ chứ?".

Diêu Tam Tam nghĩ nghĩ, miễn cưỡng đủ, lại thu thêm phần đấy, sau đó tắt đèn pin trong tay, không kêu người nữa. Bào Kim Đông và Bào Kim Lai vẫn còn đứng trước mặt cô, Bào Kim Đông có chút ngạc nhiên nhìn cô, nói:

"Không nhìn ra, nhóc con như em, lại rất giỏi làm việc này".

Diêu Tam Tam cười cười, trong lòng nói, bắt buộc thôi, trong nhà có tiền tiêu được đi học, có người thương có người tiếc, có ai nhỏ tuổi lại nguyện ý chịu khổ kiếm vát vả? Như đã nói qua, nhà Bào Kim Đông nhiều con, nhớ không lầm thì là bốn anh em, trách nhiệm cũng có vẻ nặng, nếu không thì Bào Kim Đông cũng sẽ không bắt cá trê, bắt nhộng về kiếm tiền.

"Em thu nhộng về, đại khái có thể kiếm bao nhiêu tiền? Thu xong đi đâu bán?". Bào Kim Đông lại hỏi.

"Ừm, dù sao cũng mạnh hơn em đi bắt nhộng, có thể tương đương với hai ba trăm con nhộng đó! Cần bán ở Niệm Thành, có người tiện đường mang đi giúp em". Diêu Tam Tam cười hi hi nói, bấy giờ cô tràn đầy cảm kích đối với Bào Kim Đông, hoàn toàn không muốn giấu diếm cho qua.

"Niệm thành, quá xa rồi, vậy anh không thể thu được".

Bào Kim Đông lẩm bẩm, cùng Bào Kim Lai rời đi. Lại đợi thêm một lát, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải cùng trở lại, tối nay họ cũng cầm đèn pin, Diêu Tiểu Đông được sáu mươi tám, Diêu Tiểu Cải được tám mươi bảy. Diêu Tiểu Đông thận trọng chứng thực, còn Diêu Tiểu Cải làm gì cũng mau lẹ.

"Lúc đầu em bắt một chút, ít, có ba mươi bảy con thôi". Diêu Tam Tam nói. Ba chị em thu dọn về nhà, theo lẽ thường thì hai chị mang thùng, Diêu Tam Tam đi theo phía sau.

Tính sổ lại. Thu được ước chừng một ngàn năm trăm con, ba chị em ban ngày thì đào, ban đêm thì bắt, lần này, có thể kiếm được 17 18 tệ đây, ngày mai tiền vốn của cô lại gia tăng!

Còn người thu hàng rong kia, sau lần bị Bào Kim Đông dằn mặt một trận đó, về sau cũng coi như an ổn, đại khái là ý thức được mình đang ở địa bàn người ta, không nên quá mạnh mẽ!

Rồi sau đó, giá thu nhộng ở Niệm Thành giảm xuống, từ 3 tệ 3 hạ xuống 3 tệ một, 3 tệ 2, có mấy hôm chỉ còn 3 tệ. Có một ngày tên bán hàng rong kia lặng lẽ tìm đến Diêu Tam Tam, thương lượng hạ giá thu xuống 2 xu.

"Hạ giá xuống, người ta nhất định sẽ có ý kiến, tôi là người trong thôn, không thể thương lượng với mấy đứa nhỏ suốt ngày bán cho tôi được. 3 tệ cũng có thể kiếm được 5 đồng, mấy ngày nữa còn có thể tăng, tôi không xuống giá đâu, phải hạ thì anh tự hạ đi thôi".

Tên hàng rong kia bất đắc dĩ, cuối cùng cũng không có hạ giá, mấy ngày sau, giá tiền tăng trở lại 3 tệ 2.

Đương nhiên cũng không phải đều thuận lợi như vậy.

Ví dụ có một đợt, mưa to liên tiếp hai ngày, tối ngày đầu thu hơn hai ngàn con nhộng, không có cách nào đưa đi, mà dù có đưa, đoán chừng Dương Quảng Châu cũng không thể đợi mưa đưa đến Niệm Thành! Lại không có tủ lạnh gì để bỏ vào, thứ nhộng này, ngâm nước lâu nó sẽ chết, đã chết thì dễ biến đen, còn có thể hư thối, Diêu Tam Tam dứt khoát, cùng hai chị xào ăn một đĩa to.

Mấy chục tệ, cũng không thể ăn hết, lại nói hơn hai ngàn con đó, người có ăn cũng ăn không hết! Ba chị em không thể làm gì khác hơn là thay phiên nhau trực, cách hai giờ, vớt nhộng về ra ngoài, nhìn nó sống lại, nhúc nhích, để nó nhúc nhích một lát, lại thả vào nước, còn thấy lâu không nhúc nhích, thì hết cách, vớt ra xào ăn thôi!

Giăng co hai ngày một đêm, cuối cùng còn dư lại gần một nửa, tạnh mưa đưa cho Dương Quảng châu bán. Diêu Tam Tam tính toán, được rồi, tổn thất hơn ba mươi đồng.

Đau lòng!

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Diêu Tam Tam kiếm tiền, đếm đếm, tính tính, tính ra mặt mày hớn hờ.

Thời gian nhộng ve xuất hiện không lâu, trước sau chỉ chừng một tháng, dần dần càng bắt càng ít, vài ngày sau đủ tiền vốn rồi, liền mỗi tối thu ba ngàn con, nhiều hơn nữa cô không thể thu nổi, Dương Quảng Châu mang tới Niệm Thành cho cô cũng không dễ dàng, mỗi ngày anh thu đến nửa đêm, mình cũng thu mấy ngàn con, sợ anh mang không được.

Cộng cả số nhộng ba chị em bắt, trong tháng này, họ kiếm đến 473 tệ lẻ mấy đồng.

"Nhiều quá! Tam Tam, đầu óc em quá sáng suốt, mới đó đã kiếm được nhiều tiền như vậy". Điều Tiểu Cái nhìn tiền, cười đến híp mắt.

"Không đúng chị ba, số tiền này, là ba người chúng ta cùng nhau kiếm."

"Chị cảm thấy Tam Tam càng ngày càng tinh ranh rồi, lá gan cũng lớn, trước kia chị con không dám cãi lại bà nội, còn thím ba nữa..." lòng Điều Tiểu Đông vẫn còn sợ hãi, "Tam Tam lại không sợ".

"Chị hai, chúng ta không thể sợ. Nhất là bà nội, không phải bà ấy đặc biệt xem thường chúng ta, ghét bỏ chúng ta đều là con gái sao? Mình phải mạnh mẽ hơn một chút, ai cũng không thể ức hiếp mình". Điều Tam Tam nhân cơ hội cổ động hai chị. Phụ nữ, phải có ý thức phấn đấu.

Điều Tam Tam cảm thấy, hai chị cô tựa như bụi rậm, không phải là không thể thiêu đốt, mà dưới sự ảnh hưởng của Trương Hồng Cúc, nhẫn nhục chịu đựng thành quen, cái thiếu là mỗi lửa để đốt lên ngọn lửa.

Ba chị em ngồi vây quanh một chỗ, cực kỳ kích động, 473 tệ, đối với ba chị em cô mà nói, nhất định là con số ngời cũng không dám nghĩ tới.

Phải biết, đầu thập niên 90, tiền lương bình thường của giáo viên, bác sĩ cũng chỉ có một hai trăm tệ đấy! Mới vừa tốt nghiệp Đại học đi làm ở đơn vị chính phủ, lương cơ bản cũng có hơn 100 tệ.

Nhưng mà, tiền lương đơn vị thấp, cũng không có nghĩa là đầu thập niên 90 khó kiếm tiền, kinh tế vẫn phát triển nhanh, đầu thập niên 90, buôn bán tốt hơn này nay nhiều.

Trong thời gian ngắn kiếm được nhiều tiền như vậy, nên ba chị em cũng không dám nói ra ngoài. Ba người lặng lẽ ước định, có người hỏi, thì nói chỉ kiếm được mười mấy tệ, ai cũng không được nói ra, còn nghiêm túc móc ngoéo. Sau đó liền không nhịn được nhảy cẫng lên, thương lượng nên dùng số tiền này như thế nào -----.

Tiểu Đông: Trước giữ đủ 300 tệ, cho Tam Tam lên Trung học dùng.

Tam Tam: Không cần, chị, em nghe thầy giáo nói, nếu không ở lại trường, thì không đóng phí gì cả, học phí một học kỳ Trung học không đến 100 tệ. Nhà mình cách trường sáu dặm đường, em không trọ lại trường đâu.

Tiểu Đông: em phải mua vở mua bút, phải tốn tiền chứ? Lại nói còn đến ba năm!

Tam Tam: vậy cũng không dùng được. Về sau em còn có thể kiếm càng nhiều tiền hơn!

Tam Tam: đến phiên chợ chúng ta phải đi, mỗi người mua một bộ đồ mùa hè đã.

Tiểu Cái: Đúng, mùa hè cần thay đồ thường xuyên, chị cũng không đủ đồ để tắm rửa nữa.

Tam Tam: mua thêm chút thịt về ăn, đều đã mấy tháng rồi mình không mua thịt.

Tiểu Cái: Đúng, mua ít thịt ba chỉ. Mỡ nhiều quá ăn không được, mà chỉ có thịt nạc không thì ăn cũng không ngon.

.....

Ba chị em, kích động đến nỗi ngủ không ngon giấc.

"Chị nói này, mình phải cảm tạ hai anh em nhà họ Dương cho tử tế, thu nhộng ve làm ra tiền, sao mấy người khác không thu chứ? Tìm không ra đầu mối, không có xe máy, không có cách nào đưa đi, dù cho có xe, thì đồ xăng cũng cần tiền đấy! Số tiền này, đều bị giảm đi". Điều Tiểu Đông suy tư nói.

"Vậy, phải cảm ơn thế nào?" Điều Tiểu Cái nói.

"Cảm ơn thế nào hả?" Điều Tiểu Đông hỏi Điều Tam Tam, "Tam Tam, em nói đi?"

"Về sau chúng ta vớt óc cho anh ấy không cần lấy tiền! Lại nói, mỗi lần đưa nhộng ve đi, em đều ở lại chờ nhận tiền, em cũng giúp đỡ anh hai Dương làm việc, anh ấy còn thường nói trắng ra sai bảo em, phải phát tiền lương cho em đó!" Điều Tam Tam nói rồi cười lên. "Không sao, hai người cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, cảm tạ cũng không nhất thời, trong lòng mình có tính toán là được".

Đợi đến phiên chợ, ba chị em thật sự lên trên trấn, cắt hai cân thịt, mua vài thứ lặt vặt: gương tròn nhỏ, cặp tóc, cài tóc, một cây dao bếp, cặp xách mới cho Điều Tam Tam; Điều Tiểu Cái thích một chiếc vòng, nhìn rất đẹp mắt, cũng không biết là nhựa hay lưu ly, chỉ có năm đồng, ba chị em đều mua, trông rất thích.

Điều Tiểu Đông suy nghĩ, bình thường hai em không được mua quà vật, liền làm chủ mua hai cân bánh nướng dài Tam Tam thích ăn. Quả đào, dưa gang

cũng mua hai cân.

Ba chị em, vô cùng vui vẻ đi về phía đông khu chợ, đến cửa hàng vải vóc quần áo, ba chị em bàn bạc, rốt cuộc là nên mua đồ may sẵn hay mua vải đây? Mua vải thì kinh tế, mà may sẵn thì đẹp.

“Mua đồ may sẵn đi, cắt vải khó khăn, tìm người may, cũng phải tốn tiền công”.

Diêu Tam Tam vừa nói, hai người lớn đều đồng ý, liền cùng nhau đi mua đồ. Ba chị em không để ý đến váy, váy kia không thực dụng, làm việc không thuận tiện, không bằng quần, quần vào thu cũng có thể mặc, váy thì không được. Mỗi người mua một cái quần màu xanh dương giống nhau.

Diêu Tam Tam nhìn trúng một chiếc áo ngắn đồ tươi cho Diêu Tiểu Đông, kêu cô đi thử, Diêu Tiểu Đông mặc lên người, quả nhiên xinh đẹp, nổi bật lên khuôn mặt trắng trẻo non mịn của cô, mua!

Diêu Tiểu Đông ưng bụng một cái áo trắng chấm bi, bảo Diêu Tiểu Cải mặc thử, Diêu Tiểu Cải lại không thích.

“Em không thích màu quá sáng” Diêu Tiểu Cải chọn một cái màu xanh lá cây, Diêu Tam Tam nhìn thoáng qua, nói: “Không được đâu, trông người lớn quá, màu sắc cũng không đẹp lắm”.

Cuối cùng, Diêu Tiểu Cải chọn một chiếc áo ngắn màu nho. Cô luôn thích những màu sắc lạnh một chút.

Đến phiên Diêu Tam Tam, cũng không phải do chính cô làm chủ, hai chị nhất trí chọn cho cô một chiếc áo ngắn màu đỏ dưa hấu, cổ áo đính hai chiếc nơ xinh. Cô mặc vào lại cảm thấy quá đẹp quá nổi bật rồi.

"Đổi màu khác chịu bản hơn đi. . . . ."

"Cái này đẹp rồi." Hai chị hoàn toàn không nghe cô, mua. Khi đó vật giá cũng rẻ tiền, áo ngắn vài gai, giá chỉ mấy đồng.

Ba cô gái rất vui vẻ, mua được đồ, vô cùng mừng rỡ, lủi rủi như chim nhỏ.

Đi qua một gian hàng, ba chị em đều dừng lại. Đây một sạp quần áo trẻ em, trẻ sơ sinh, lớn hơn một chút, cao lắm là bảy tám tuổi.

“Chị hai, cái áo màu hồng đó, Tiểu Tứ mặc nhất định rất đẹp”. giọng Diêu Tam Tam hơi nghẹn xuống, cô sống lại hai ba tháng rồi, nhà bà ngoại ở xa, còn chưa được gặp em tư.

"Chị hai, mua đi, Tiểu Tứ nhất định sẽ thích." Diêu Tiểu Cải cũng nói.

"Ừ, mua." Diêu Tiểu Đông liền nói với chủ sạp: "Lấy cái áo hồng xuống cho em xem một chút."

Áo ngắn thêu hoa trước ngực, rất đẹp mắt, vải vóc cũng mềm mại, Diêu Tiểu Đông nói chuyện giá cả với chủ sạp, mua rồi, suy nghĩ một chút, lại dứt khoát chọn một cái quần màu hồng. Rồi khỏi gian hàng, Diêu Tiểu Đông nói nhỏ với hai em:

"Minh đi tìm cửa hàng, mua chút bánh ngọt, ba chúng ta đi thăm Tiểu Tứ một chút đi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Diêu tiểu tứ

Nhà bà ngoại khá xa, cách hơn bốn mươi dặm đường. Một ngày này, ba chị em đi bộ sáu dặm đường lên trên trấn, đập một chuyến xe, sau khi xuống xe lại đi bộ bảy tám dặm đường, rốt cuộc gần trưa mới tới nhà bà ngoại.

Trương Hồng Cúc là thứ hai, nhà mẹ còn có một anh trai và một em trai, đều là nông dân bình thường, gia cảnh cũng không tính là tốt. ba chị em vì đi chuyến này, lại dành chút tiền, làm cho bà ngoại một bộ quần áo. Nhà bà ngoại trừ Tiểu Tứ, còn có hai em họ, họ lại cố ý mua thêm ít thức ăn.

Đầy cửa ra, Diêu Tam Tam trông thấy một cô bé ngồi trong sân, trước mặt đặt một cái chậu, đang cúi đầu chà xát quần áo. Diêu Tam Tam nhìn một cái liền nhận ra, đó là Tiểu Tứ.

Trên mặt đất cạnh Tiểu Tứ đặt một chiếc chiếu, trên chiếu là đứa bé chừng ba tuổi, tay đang nắm lá cây chơi.

“Tiểu Tứ!” Diêu Tiểu Đông mở miệng hô trước một tiếng, động tác chà xát quần áo của Tiểu Tứ dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn họ một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không có biểu hiện gì. Tiểu Tứ nhận ra họ, chỉ là, chưa quen thuộc.

[Mèo: làm đến đây tự dưng thấy đau lòng...]

Điều Tam Tam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh kia, trong lòng không nhận được nỗi chua xót. Ở nông thôn thập niên ấy, bé gái bị giấu đi nuôi như vậy, thôn nào mà không tìm được mấy người?

Trương Hồng Cúc núp ở một trần nhỏ của huyện lân cận sinh ra Tiểu Tứ, Điều Liên Phát vừa nghe là một bé gái, liền nặng nề than thở một tiếng, ôm đầu đứng ở cửa, nửa ngày không nói một câu. Tiểu Tứ sinh ra vào canh năm, lúc trời sắp sáng, liền kêu bà ngoại ôm đi, một hóp sữa cũng chưa từng được uống.

(*)Canh năm: 3 – 5 giờ.

Tiểu Tứ uống nước com và cháo loãng mà lớn lên, giờ đã tám tuổi rồi, gầy tong gầy teo, im lặng, đôi mắt trắng đen rõ ràng, lặng lẽ nhìn ba chị nó, nó không lên tiếng, ngược lại đứng dậy, chạy thật nhanh vào trong nhà.

Ngay sau đó có một người phụ nữ lớn tuổi bước ra từ trong nhà, nhìn thấy ba chị em, thoáng sửng sò, sau đó liền nở nụ cười.

"Bà ngoại."

"Ồi, là ba đứa nhỏ, sao hôm nay đều cùng tới thế?" Bà ngoại đẩy đẩy Tiểu Tứ, nói: "Nhanh đi, chị con tới, không nhận ra sao?"

"Nhận ra." Giọng Tiểu Tứ rất nhỏ "Chị tới."

"Nhớ em." Điều Tam Tam không khỏi đưa tay vuốt tóc Tiểu Tứ, "Mua quần áo mới cho em, còn có bánh bích quy. Lại đây, em mặc thử đi."

Ba chị em đưa bánh ngọt cho bà ngoại, lấy đồ mua cho Tiểu Tứ ra, kéo nó mặc thử. Tiểu Tứ mặc quần áo mới có hơi rộng.

"Hơi rộng rồi." Điều Tiểu Đồng nói.

"Rộng thì sang năm còn có thể mặc, con nít mau lớn." Bà ngoại nói, "Tiểu Tứ, xem chị mua áo mới cho con nè, nhìn đẹp quá".

Tiểu Tứ vờ về quần, kéo kéo áo, bộ dạng yêu thích vô cùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tươi cười, định cởi đồ mới ra, Điều Tam Tam liền bảo nó: "Đừng cởi, mặc đi!".

"Đi, dẫn các chị con vào ngồi, chị con mua bánh ngọt, ăn trước chút đi".

Tiểu Tứ hơi do dự, nói: "Con còn chưa giặt đồ xong."

Lúc Điều Tam Tam bước vào, đặc biệt lưu ý, Tiểu Tứ giặt, phần lớn là quần áo trẻ con, thoạt nhìn cũng không giống của chính nó. Đứa trẻ tám tuổi, học giặt quần áo cũng phải, nhưng cả chậu đồ lớn kia, Tiểu Tứ lại làm ra hình ra dạng, xem ra là đã giặt quen rồi.

"Em ăn bánh đi, chị đi giặt cho em". Điều Tiểu Cải nói.

"Không cần con giặt, mấy chị em con nói chuyện đi, để đó chút ngoại giặt". Bà ngoại nói. Nhưng Điều Tiểu Cải vẫn kiên trì bưng chậu, đi đến bên bể giếng.

Điều Tam Tam mở bánh quy mang tới ra, lấy mấy cái cho Tiểu Tứ. Tiểu Tứ nhận lấy, miệng nhỏ ăn ngon lành. Điều Tiểu Đồng ôm lấy em bé trên chiếu, dùng ngón tay chọc giỡn, em bé bị cô chọc cho cười khanh khách.

"Đây là Tiểu Bối con cậu hai à?"

"Là Tiểu Bối, tròn hai tuổi rồi, đi đứng còn tạm được, nói chuyện thì chưa rõ ràng lắm". Bà ngoại nói.

"Tiểu Bảo đâu ạ? Sao không nhìn thấy?". Tiểu Bảo là con trai của cậu hai

"Chạy ra ngoài chơi rồi, cả ngày chơi đùa vui vẻ".

Tiểu Bảo lớn hơn Tiểu Tứ một tuổi, đã đi học rồi, Tiểu Tứ... Việc đến trường của nó nên làm sao đây?

Điều Tam Tam liền lấy một cái bánh ngọt cho Tiểu Bối, hai cánh tay nhỏ của Tiểu Bối nhận lấy bánh ngọt, liền vội vàng nhét vào miệng, rất nhanh đã ăn đến dính đầy hai má.

Điều Tiểu Cải bưng chậu đồ kia đi giặt, lại phơi từng cái từng cái một, trừ đồ của Tiểu Bối, còn có đồ của bé trai tám chín tuổi, cũng có đồ bé gái, hẳn là của Tiểu Tứ.

"Vừa tới đã để con làm việc rồi. Bình thường bà ngoại không có thời gian giặt, hôm nay công việc nhiều. Con đừng nhìn Tiểu Tứ còn nhỏ, giặt quần áo rất giỏi, lúc bận bịu gặt lúa, một đứa bé như nó có thể giặt quần áo cả nhà. Com cháo gì nó cũng có thể làm, là một con bé giỏi giang". Bà ngoại kể, lại hỏi: "Cha mẹ mấy đứa, có tin tức không?"

"Không ạ."

“Không tin không tức, cũng không biết bên ngoài ra sao. Đứa con gái này của ta, đã hơn nửa năm không gặp rồi”. Bà ngoại oán trách.

Đường xa nhiều con, mấu chốt là trong nhà bà ngoại nuôi Tiểu Tứ, mỗi lần Trương Hồng Cúc đến nhà mẹ, cũng không tiện đi tay không, vì vậy Diêu Liên Phát không thích Trương Hồng Cúc về nhà mẹ. Nguyên nhân này trong lòng ba chị em đều hiểu rõ, nên cũng không muốn nhiều lời. Phải nói là bà ngoại lớn tuổi, nuôi Tiểu Tứ cũng không dễ dàng gì!

Diêu Tam Tam lấy áo choàng ngăn mưa cho bà ngoại ra, nói: “Bà ngoại, mấy chị em con, dạo này bắt nhộng ve bán được ít tiền, mua cho ngoại một chiếc áo choàng mặc”.

"Mua áo cho ngoại nữa? Tốt, được hưởng phúc của cháu ngoại gái rồi". Bà ngoại hết sức vui mừng, liền mặc áo choàng lên người, xoay người nhìn ngắm, hỏi các cô: “có hợp không?”.

"Rất hợp, bà ngoại mặc trông đẹp lắm”.

Ba chị em nói chút chuyện phiếm với bà ngoại, Diêu Tam Tam quan sát thấy Tiểu Tứ luôn yên lặng ngồi một bên, mới vừa rồi cho nó mấy cái bánh, nó ăn rất chậm, ăn xong rồi, vỗ vỗ tay, liền không lấy thêm nữa.

"Ăn nữa nhé?"

"Không ăn." Tiểu Tứ nhỏ giọng nói, "Giữ lại cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, mợ hai nói không được tham ăn ăn một mình."

“Aiz, không thể chỉ lo nói chuyện, ngoại còn phải mau nấu cơm”. Bà ngoại nói xong, bảo Tiểu tứ: “Tiểu Tứ, con ở đây chơi với chị con đi”.

“Bà ngoài, con giúp bà một tay”. Diêu Tiểu Đông đuổi theo.

Bà ngoại vừa đi, Tiểu Tứ ngồi yên trên mép giường, im lặng tự chơi với mấy đầu ngón tay của mình. Diêu Tiểu Cải cời giày cho Tiểu Bối, ôm nó lên giường chơi. Tiểu Bối ăn sạch bánh ngọt, Tiểu Tứ liền thuận thực cầm một chiếc khăn lông nhỏ, lau miệng cho nó.

Tiểu Bối đẩy Diêu Tiểu Cải ra, dúi chân nhỏ chạy tới nằm trên lưng Tiểu Tứ chơi, hai tay nhỏ bé che mặt, núp sau lưng Tiểu tứ chơi trốn tìm với Diêu Tam Tam, trốn tới trốn lui, làm không biết mặt. Tiểu Bối rất thích cười, cười cười, nước miếng cũng chảy ra.

Diêu Tam Tam có hai người cậu, cậu cả ở một nhà khác trong thôn, bà ngoại ở với cậu hai. Nghe nói cậu cả kết hôn là nhà ba gian, cậu hai là bốn, bởi vì căn phòng nhiều hơn này, ban đầu đã nói rõ, bà ngoại ở với con thứ hai.

Diêu Tam Tam nhìn tình hình này, thì có mấy phần lo lắng. Con người của mợ hai, là một phụ nữ nông thôn bình thường, không thể nói tốt, cũng không thể nói xấu, khôn khéo lanh lẹ có khả năng, không muốn chịu thua thiệt. mà nay bà ngoại với Tiểu Tứ, gần như đều bám vào nhà cậu hai, mợ hai khó tránh khỏi sinh ra phiền phức bức bối.

Huống chi bên trong, cũng là chuyện hai mặt, Tiểu Tứ để bà ngoại nuôi, Diêu Liên Phát cũng không hỏi đến, tiền bạc càng chưa cho được mấy lần, mợ hai có ý kiến, cũng là bình thường.

Diêu Tam Tam đang trầm nghĩ chuyện mợ hai, thì nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, cùng Diêu Tiểu Cải nhanh ra ngoài nhìn, quả nhiên là cậu hai, mợ hai trở lại, mấy chị em liền vội vàng chào hỏi.

“Ôi cha, lâu thật lâu không tới, hôm nay rốt cuộc cũng tới đây một lần”. Về mặt mợ hai tươi cười, liếc thấy Tiểu Tứ mặc quần áo mới, đuôi mắt nhú lại, tiến vào nhà.

“Đến thì đến, còn mua nhiều thế này làm gì?” Mợ hai nhìn bánh ngọt trên bàn, khách sáo trách móc ba chị em, còn nói bà ngoại: “Mẹ, con thấy mẹ cũng mặc đồ mới à nha? Chị lớn mua cho à? Tiểu Tứ cũng có một bộ đồ mới, đẹp nhỉ”.

“Ba chị em nó, bắt nhộng ve bán được mấy đồng, mua đồ cho mẹ với Tiểu Tứ. Trong nhà chị con khó khăn, mẹ cũng không muốn để nó mua đồ cho mẹ”. Bà ngoại nói chuyện, rõ ràng đang nhìn sắc mặt mợ hai.

“Con gái mua đồ cho mẹ, là lẽ đương nhiên, chị ấy cũng không thể lấy lý do nhà nghèo được. Người con gái này, coi như nuôi không rồi”. Mợ hai bừa môi nói.

"Chị con, nó cũng là hữu tâm vô lực." Bà ngoại thanh minh cho con gái mình.

(*) Hữu tâm vô lực: Có lòng nhưng không đủ sức/ khả năng. Truyện edit bởi Mèo Mạnh Mẽ, diễn đàn Lê Quý Đôn

Ánh mắt mợ hai đảo vòng trong phòng, ôm lấy Tiểu Bối, nói: “Tiểu Bối chúng ta, còn có Tiểu Bối của con, không có ai nhớ đến mà mua quần áo cho. Mọi người đều nói giày nhà rẻ, vỏ nhà cô, mỗi năm con đều mua quần áo cho cháu nhà mẹ đẻ. Còn cô lớn kia của Tiểu Bảo, vắt cổ chày ra nước bứt không ra lông, mẹ nói chị ta làm cô, cho tới bây giờ còn chưa cho cháu trai cháu gái được một tấm vải, người cô lớn này, có hay không cũng thế”.

Mới nói mấy câu, ba chị em đã đứng ngồi không yên. Diêu Tam Tam âm thầm tự trách mình, là cô suy tính không chu toàn, mua quần áo không mua cho tất cả. Cái nhà này, không làm mợ hai vui lòng, người liền khó được nhìn sắc mặt tốt.

Bà ngoại nghe lời này, trên mặt có chút không nhin nổi, dù sao cũng là con gái mình, mới nói: “Sao không mua? Tiểu Bảo Tiểu Bối, lúc một tuổi, cô nó đều đã mua đồ cho”.

“Đó còn không phải là phong tục phải làm à? Lúc khác, một cọng lông chị ta cũng không muốn rút ra. Con gái chị ta, vớt cho con nuôi tám năm rồi, chị ta có báo đáp được gì cho con? Con cũng có hai đứa nhỏ, nuôi thêm một đứa bé bên mình, con có lỗi hay không!” Mẹ hai oán trách.

Bà ngoại không thể làm gì khác hơn là nói: “Chẳng phải tại nó nghèo sao, nghèo đến bốc mùi chua. Ngày sau Tiểu Tứ trưởng thành, có tiền, nhất định sẽ nghĩ tới con”.

“Ôi, trông chờ người ngoài nhớ tới, đều đã đói nhăn răng rồi”. Mẹ hai cười ha hả, tiếng cười kia nghe vào tai Diêu Tam Tam, vô cùng chói tai.

Mất thấy mẹ hai và bà ngoại cãi vã, ba chị em đi không được, ngồi cũng không xong, khuyên cũng không thể khuyên, ba đứa nhỏ các cô nói gì cho phải? Dầu sao cũng là Diêu Liên Phát ném Tiểu Tứ cho người ta.

Ba chị em nuốt không trôi bữa cơm trưa, vội vã nói phải đi về.

“Trở về đi thôi, đường quá xa, chậm nữa thì đến nhà tối mất. Nếu không có việc khác, thì mấy đứa cũng không cần phải tới”. Diêu Tam Tam biết, bà ngoại nói vậy là thông cảm cho sự lúng túng của ba chị em.

Khó khăn lắm mới đến được một lần, còn chưa nói được mấy câu với Tiểu Tứ. Diêu Tam Tam nhìn Tiểu Tứ, nó núp sau lưng bà ngoại, không vui không buồn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không thấy được biểu cảm. Ba chị em lòng đầy bất đắc dĩ, giặt quần áo, trông trẻ, tình hình nhà ngoại thế này, có thể tưởng tượng Tiểu Tứ trải qua cuộc sống như thế nào.

Thế mà đón Tiểu Tứ về, bọn họ lại không thể làm chủ.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Thăm Tiểu Tứ một hồi, trong đầu ba chị em đều nặng nề, không thoải mái mấy ngày liền. Trẻ nhỏ tám tuổi, giặt quần áo, trông trẻ, nhìn ánh mắt người, thật sự làm người ta đau lòng!

Tiểu Tứ tám tuổi rồi, nên đi học, nhưng nếu nó ở lại nhà bà ngoại, mẹ hai làm sao có thể đồng ý cho nó đi. Tiểu Tứ mà đi học, không riêng gì chuyện học phí. Tiểu Bối nhà mẹ hai, bình thường đều do Tiểu Tứ trông chừng đấy.

Diêu Tam Tam trở về, thương lượng với hai chị, có thể nghĩ cách đón Tiểu Tứ về hay không.

"Đón về? Cha nhất định không đồng ý. Hơn nữa, em là thai thứ ba, tiền phạt siêu sinh của em còn chưa đóng đủ nữa, Tiểu Tứ trở về thì phải làm sao?".

Diêu Tiểu Cái tinh táo nói xong, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tam Tam đều im lặng.

Từ nhỏ họ với Tiểu Tứ đã không cùng lớn lên, tiếp xúc không nhiều, Tiểu Tứ đối với ba người chị ruột cũng có chút xa lạ. Thế nhưng, Tiểu Tứ dù sao cũng là em gái ruột của các cô, làm sao mà bỏ được!

Chuyện của Tiểu Tứ chần trong đầu, Diêu Tam Tam mấy ngày liền không có tâm tư đi làm chuyện khác. Thật ra thì cô cũng suy nghĩ tới, mùa nhộng ve đã qua, giờ là giữa hè, ba người họ, phải làm gì mới tốt?

Diêu Tam Tam vốn vẫn có ý định bắt cá trê. Nghe Bào Kim Đông nói, giá tiền cá trê rất khá, 1 tệ một cân, nhưng thời tiết này thì cô có thể làm gì?

Đến phiên chợ, có thể ra đường bán nước có ga trong túi nhỏ không? Loại nước có ga ấy, bán cho mấy đứa nhỏ trong trường học là tốt nhất, tước mắt đã là mùa nghỉ hè, không biết có bán được hay không. Diêu Tam Tam tính thử một chút.

Trong lòng nhớ chuyện Tiểu Tứ, chuyện Diêu Tam Tam tính bắt cá trê thì còn chưa có làm, chỉ mới từ nhà bà ngoại trở về năm sáu hôm, mà Tiểu Tứ đã xảy ra chuyện.

Hôm nay ăn cơm trưa xong, ba chị em đang tính xuống ruộng, một chiếc xe máy đã vội vã chạy đến nhà Diêu Tam Tam, cậu hai từ yên sau phóng xuống, vừa chạm mặt đã hỏi:

"Tiểu Tứ có tới hay không?" mèo mạnh mẽ ddiễn đàn lê quý đôn

Ba chị em sợ hết hồn, Diêu Tam Tam vội nói: "Không có tới, Tiểu Tứ làm sao ạ?"

“Tự nó chạy khỏi nhà, trời vừa sáng thì đi, đến giờ vẫn chưa tìm thấy”. Về mặt cậu hai lo lắng, nói: “Hàng xóm thân thuộc đều đi tìm nó, con nói xem con bé giận lẫy này, rốt cuộc đã chạy đi đâu

Diêu Tam Tam nghe vậy, lập tức nóng nảy. Bé gái tám tuổi, nó có thể chạy đi đâu? Năm ấy, thường xuyên nghe kể chuyện bọn buôn người, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện được!

...

Chương 27: Đứa trẻ xúi quẩy

Nghe nói Tiểu Tứ bỏ đi, Diêu Tam Tam vô cùng sốt ruột. Một đứa con nít tám tuổi, nó có thể chạy đi đâu? Năm ấy, thường xuyên nghe nói chuyện bọn buôn người, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện được!

Diêu Tiểu Cái lại lên tiếng hỏi: “Cậu hai, đang yên đang lành, sao Tiểu Tứ lại đột nhiên chạy ra khỏi nhà, còn chạy luôn không trở lại?”.

"Chuyện này. . . . . Haiz! Một hai câu không thể nói rõ, tìm người trước rồi hãy nói!". Mặt cậu hai lộ vẻ khó xử, vừa leo lên xe máy, vừa căn dặn ba chị em:

"Ba đứa, mau mau đi tìm dọc theo đường, nói không chừng là nó muốn trở về nhà con, đến những đường mà nó có thể tới để tìm thử".

Tìm thử? Trước nay Tiểu Tứ chưa từng tới nhà cha mẹ ruột, một cô bé tám tuổi, không có đồng nào trên người, không biết đường đi, làm sao mà nó tìm về được?

Ba chị em vội vã bàn bạc, quyết định men theo đường đi tìm Tiểu Tứ, ba chị em tìm một đường đến trấn trên, lại đặc biệt đi đến sân ga hỏi một vòng, nhưng không có ai nhìn thấy một cô bé bình thường, hoặc là nói, không ai buồn để ý.

Họ đi tìm rất xa về phía nhà bà ngoại, nhưng không hề thấy tăm hơi Tiểu Tứ, ba chị em lo lắng nóng nảy, hết đường xoay sở. Cho đến trời tối, mới không thể không kéo lê hai chân nặng như đồ chì, đi về nhà trước.

"Tam Tam, có khi nào Tiểu Tứ thật sự tìm đến đây được không?".

"Không đâu, Tiểu Tứ là một đứa nhỏ không thể đi xa, nói không chừng bên ngoại đã tìm được, nhưng chưa đến báo với chúng ta đây".

"Đúng, nói không chừng bên kia đã tìm được."

"Chị hai, chị ba, hai người đừng quá nóng ruột, hôm nay chúng ta có gấp cũng gấp không được, sáng sớm mai chúng ta đến nhà ngoại xem thử, dù chưa tìm được, mình cũng sẽ tìm tiếp". Diêu Tam Tam an ủi hai chị.

Mấy tháng nay, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cái hết sức tin tưởng Diêu Tam Tam, chuyện trong nhà, thường thường đều nghe chủ ý của Diêu Tam Tam cả. Gặp chuyện như vậy, cũng chỉ có thể bàn bạc với Diêu Tam Tam. Thật ra thì, trong lòng Diêu Tam Tam còn lo lắng hơn, nhưng vẫn cố an ủi hai chị, gặp phải chuyện này mà còn có thể không hoảng hốt được hay sao? Họ phải bình tĩnh trước đã, rồi mới có thể nhanh chóng tìm được Tiểu Tứ trở về.

Diêu Tam Tam ngoài miệng an ủi hai chị, trong lòng cũng tự an ủi mình. Tiểu Tứ không thể xảy ra chuyện, đời trước, Tiểu Tứ đều sống yên ổn, mặc dù lớn lên ở nhà bà ngoại, mãi cho đến khi tự ra ngoài làm công, lấy chồng, cũng không được trở lại nhà họ Diêu, nhưng Tiểu Tứ vẫn sống tốt.

Tiểu Tứ sẽ không có việc gì. Diêu Tam Tam tự nhủ. Cô lôi kéo Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cái, nói: "Chị hai, chị ba, mình nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại nói. Nếu ngày mai còn không tìm được, liền báo cảnh sát đi, để cảnh sát tìm giúp chúng ta".

"Cảnh sát có thể tìm giúp mình sao?"

"Có trẻ nhỏ mất tích, mình đi báo án, cảnh sát nhất định có thể tìm giúp mình". Diêu Tam Tam nói, "Trước tiên chúng ta đừng hoảng hốt, hoảng hốt cũng không ích gì".

Ba chị em an ủi lẫn nhau, về đến nhà, trời đã tối rồi, mặt trăng trốn trong áng mây, mờ mờ không rõ. Diêu Tiểu Đông vừa đi, vừa móc chìa khóa mở cửa, bật đèn sáng, nương theo ánh đèn sáng từ trong nhà chiếu ra, khoe mắt Diêu Tam Tam liếc thấy dưới chân tường cạnh cửa, hình như có thứ gì đó, giật giật.

Diêu Tam Tam vội vàng nhìn kỹ lại, một thân hình nhỏ nhỏ, đang co rúc dưới chân tường cạnh cửa. Cô xông tới, kéo bóng người nhỏ bé kia, kêu một tiếng: "Tiểu Tứ?".

Trời vừa sáng Diêu Tiểu Tứ đã lặng lẽ rời khỏi nhà bà ngoại, tay chân rón rén, lúc này không phải vụ mùa, những người khác còn đang ngủ. Lúc rời đi, Tiểu Tứ tám tuổi đã chuẩn bị tốt vận lý trường chinh, rón rén lấy theo một xấp bánh rán, tìm một chiếc áo ngắn của mình bao lại, ôm vào lòng, lặng lẽ kéo cửa ra, rời khỏi ngôi nhà nhỏ đã gắn bó tám năm.

Tiểu Tứ đã từng nghe nói, nhà mình ở thôn Thổ Câu làng Thạch Kiều, nằm ở hướng Đông Nam của nhà bà ngoại, Tiểu Tứ đi một đường theo hướng Đông Nam, hỏi địa danh kia, lần lượt đi qua các thôn xóm, trốn chó, trốn xe... Tốc độ đi bộ bình thường của người lớn là mười dặm đường một giờ, thế nhưng ba mươi dặm đường, Tiểu Tứ đi mất cả một ngày.

(*)d;d;l-q-d Dặm Một dặm bằng ½ km

Cảm ơn trời đất, con bé cúi đầu im lặng bước đi, thế mà lại không xảy ra chuyện gì. Lúc mặt trời lặn xuống phía Tây, Tiểu Tứ rốt cuộc cũng đi vào thôn Thổ Cầu, đây vốn là nên là nơi bản xứ của nó, thế nhưng lại là lần đầu tiên nó được tới.

“Nhà của Diêu Tiểu Đông ở đâu vậy chị?”. Tiểu Tứ chọn một cô bé hơn mười tuổi để hỏi đường, ngẫu nhiên hỏi trúng Diêu Linh Đề bạn học của Diêu Tam Tam, Diêu Linh Đề dẫn nó vượt qua hai con ngõ, chỉ tay:

“Đó đó. Nhà chị ấy hình như không có ai ở nhà, khóa cửa rồi”. Diêu Linh Đề tò mò nhìn Tiểu Tứ, đáng đáp Tiểu Tứ có mấy phần tương tự với chị em nhà họ Diêu. “Em là họ hàng nhà chị ấy hả?”.

Tiểu Tứ không trả lời vấn đề này, chỉ nói: “Cảm ơn chị, em đợi các chị ấy.”

Diêu Linh Đề đi rồi, Tiểu Tứ quan sát ngôi nhà hai gian cũ kỹ trước mắt, ngay cả hàng rào cũng không có, Tiểu Tứ lặng lẽ đến cạnh cửa, ngồi dựa vào tường, ăn một cái bánh rán. Chờ mãi chờ mãi, Tiểu Tứ co ro mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cho đến khi bị cái gì đó đánh thức, đã nghe thấy tiếng ba chị rồi.

Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ -diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn-

Diêu Tiểu Tứ ngồi bên bàn ăn, ăn sạch mỳ sợi chị hai nấu cho nó như hồ điệp. Cả ngày nay, Tiểu Tứ chỉ ăn có mấy cái bánh rán, nước cũng không có mà uống, đã sớm vừa mệt vừa đói rồi. Diêu Tiểu Đông cho hai quả trứng vào mì, Tiểu Tứ lặng lẽ ăn, lặng lẽ quan sát sắc mặt ba chị.

Nó đang lo lắng, ngày mai mình sẽ bị đuổi trở về.

“Tiểu Tứ, sao em lại chạy đến đây? Chạy loạn như vậy lỡ xảy ra chuyện rồi sao?”. Diêu Tiểu Cải không nhịn được mà nói nó.

Diêu Tam Tam liếc nhìn chị ba ra hiệu, hơi lắc đầu: trước đừng hỏi, đợi nó ăn no rồi lại nói.

Tiểu Tứ ăn sạch mì rồi, lấy mu bàn tay quệt miệng, gương đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn ba chị, trong mắt tràn ngập uất ức và mong đợi.

“Ăn nữa không?” Diêu Tiểu Đông hỏi. Tiểu Tứ lắc đầu, cúi đầu dưới ánh mắt của ba chị, tự đùa với mấy ngón tay của mình.

“Tiểu Tứ, sao em lại chạy ta ngoài? Em nhỏ như vậy, nếu lỡ gặp phải bọn buôn người, em sẽ bị bắt đi đó”. Diêu Tam Tam nói, “Tiểu Tứ, em nói với chị xem, nguyên nhân gì mà chạy đến đây?”.

“Em muốn về nhà em”. Tiểu Tứ vừa mở miệng, nước mắt đã trào ra, “Tối hôm qua, em trông Tiểu Bối không cẩn thận để nó ngã sấp xuống khóc lên, mẹ hai đánh em, mắng em ăn không ngồi rồi, chỉ ra cửa chính kêu em cút đi... Tiểu Bảo cũng động tí là đánh em, nói em là đứa xúi quẩy ăn bám nhà họ...”.

Tiểu Tứ nói xong, nước mắt đã rơi xuống như mưa, trong đôi mắt có thần sắc không tương xứng với số tuổi, nó tủi thân mím môi, nói:

“Chị hai, chị ba, chị tư, sao các chị được ở nhà mình, còn em không được? Bà ngoại không cho em trở về, nói em về sẽ không có cơm ăn, sẽ đói chết. Nhưng em không muốn sống ở nhà bà ngoại đâu, em sẽ rất nghe lời, em không muốn làm đứa xúi quẩy đâu”.

Đứa nhỏ sinh vượt kế hoạch bị giấu nuôi, ở nông thôn bị gọi là “đứa nhỏ xúi quẩy”, Diêu Tiểu Tứ không muốn làm đứa nhỏ xúi quẩy đó nữa.

Diêu Tam Tam vừa nghe, nước mắt đã không nén được rơi xuống. Cô lau nước mắt, nói: “Chị hai, mình không thể kêu Tiểu Tứ trở lại nữa. Theo nó đi, dù sao cha mẹ cũng không có ở nhà, Tiểu Tứ đi cả ngày đường, con bé nhỏ như vậy lại một mình một đường tìm đến, em làm sao cũng không thể đuổi nó trở về được. Coi như cha mẹ có trở về, mình cứ nói là mình để Tiểu Tứ ở lại nhà đi!”.

Mắt Diêu Tiểu Đông loang loáng nước mắt, do dự một chút. Chuyện này, thật sự không phải là chuyện cô có thể làm chủ. Diêu Tiểu Đông còn chưa kịp mở miệng, Diêu Tiểu Cải đã nói:

“Bây giờ vấn đề không phải là mình giữ Tiểu Tứ hay không, em chờ xem đi, nếu Tiểu Tứ chạy về đây rồi, thì nhất định mẹ hai sẽ không đồng ý để nó trở lại nữa”.

“Đúng đó, chị hai, Tiểu Tứ chạy về đây rồi, không thể đưa nó quay lại nữa!”.

Tiểu Tứ không lên tiếng, hai mắt nhìn chằm chằm Diêu Tiểu Đông. Diêu Tiểu Đông lau nước mắt, nói: “Không kêu Tiểu Tứ trở về đó, bốn chị em mình, có đói chết cũng đói chết chung một chỗ”.

Diêu Tiểu Tứ cứ thế trở lại nhà mình, nhiều năm sau, Diêu Tam Tam mỗi lần nhớ lại chuyện này, vẫn luôn bùi ngùi xúc động. Một cô bé tám tuổi, dưới nắng gắt, dựa vào hai chân mình đi ba mươi mấy dặm đường, kiệt sức chạy trở về nhà... Ước chừng là bắt đầu từ đó, Diêu Tam Tam thương Tiểu Tứ, đã thương đến tận xương tủy.

Nói đi nói lại, trời cũng đã khuya lắm rồi. Ba chị em nấu cho Tiểu Tứ một nồi nước nóng, để nó thoải mái tắm rửa sạch sẽ. Ba chị em cô vẫn ngủ chung một giường, giờ có thêm Tiểu Tứ rồi, bốn người nằm chung nhất định không tiện, trên chiếc giường hướng nam mà trước kia Trương Hồng Cúc ngủ có một đống chăn, Diêu Tiểu Đông đều đã sửa soạn, trải giường đâu vào đấy.

“Chị hai, từ giờ chị với chị ba một giường, em với Tiểu Tứ một giường nhé”. Diêu Tam Tam nói. Còn chừng nào cha mẹ họ về, lúc ấy nói sau.

“Ừ!”, Diêu Tiểu Đông khẽ cười, nói với Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, về sau em ngủ chung giường với chị tư, chịu không?”.

Tiểu Tứ gật đầu. Đứa nhỏ này, thiếu đi sự hoạt bát mà một đứa trẻ tám tuổi nên có. Loại trải nghiệm “đứa xúi quẩy” kia, tất nhiên là có ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý và tính cách của con nít, bị giấu đi nuôi, thiếu sự yêu thương của cha mẹ, bà ngoại thậm chí còn không dám cho nó ra cửa, sợ bị người có dụng tâm khác, bắt được chứng cứ Trương Hồng Cúc sinh vượt kế hoạch, giống như động vật nhỏ bị nuôi nhốt trong chuồng. Tiểu Tứ quá yên tĩnh, biết điều, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta đau lòng.

***

Sáng sớm hôm sau, cậu hai lại tới, lúc này là một mình đạp xe tới, vừa vặn chạm mặt Diêu Tiểu Đông đúng lúc bước ra khỏi tường thấp của chuồng heo, cậu hai hỏi:

"Tiểu Tứ đâu? Tiểu Tứ có tới hay không?"

Diêu Tiểu Đông nói: "Có tới, tối hôm qua tự nó tìm tới."

Cậu hai thờ phào nhẹ nhõm, khẽ quăng xe đạp qua một bên, giận dữ nói: “Con bé này, tại sao lại chạy loạn như vậy chứ? Cả nhà lo lắng cho nó gần chết, bà ngoại con từ lúc nó mất tích không ăn một miếng cơm. Hôm qua ngay cả kênh rạch ao cá cậu cũng kêu người đi mò vớt rồi, nó thật là... Nếu xảy ra chuyện gì, còn có thể để cho người ta sống nữa không? Cậu không công nuôi lớn nó, nếu nó xảy ra chuyện, cậu phải nói sao với cha mẹ con?”.

Cậu hai sai bước vào phòng, nhìn chăm chăm vào Tiểu Tứ vẫn còn đang nhắm mắt ngủ trên giường, thờ dài nặng nề.

Nghĩ lại thì cậu hai cũng không dễ dàng gì, hôm qua tìm đến nóng nảy, lúc ấy chỉ nghĩ nếu tìm được đứa nhỏ không hiểu chuyện kia, ra sức đánh nó một trận trước rồi nói! Thế mà lúc này nhìn thấy Tiểu Tứ bình yên ngủ say, rốt cuộc cậu hai cũng không nhẫn tâm, xoay người ra khỏi phòng, tự lấy một băng ghế nhỏ đến ngồi cạnh cửa.

"Nếu không, . . . để cậu đưa Tiểu Tứ về? Cha mẹ mấy đứa không có ở nhà, cũng không biết chuyện, mợ hai mấy đứa... tính tình có hơi nóng nảy một chút, không phải cậu nói cha mẹ mấy đứa chứ, có một số việc, cũng không thể trách mợ hai mấy đứa, nghĩ xem đứa nhỏ từ lúc mới ra đời, nuôi lớn như vậy dễ lắm sao? Vậy mà cha bây giờ gần như không hỏi đến chuyện của nó!”.

Diêu Tam Tam thật lòng thông cảm cho nỗi khó xử của cậu hai, trong đó lại càng thương xót cho Tiểu Tứ. Ba chị em nhìn nhau, sau đó Diêu Tam Tam tiếp lời: “Cậu hai, tụi con cũng biết cậu nuôi Tiểu Tứ lớn như vậy không dễ dàng gì, cũng biết cậu gặp phải việc khó xử, sau này Tiểu Tứ trưởng thành, sẽ không thể nào quên ơn nghĩa của cậu và ngoại, bây giờ nếu nó đã chạy trở về, thì để nó ở nhà đi, nếu mạng nó trở lại, chẳng phải là làm khó cậu rồi sao?”.

Cậu hai thật lâu không lên tiếng, ngồi một lúc, mới đứng dậy nói: “Ngày trước tiên cứ như vậy đi, cậu phải nhanh đi về, nói với bà ngoại bây một tiếng. Bà ngoại bây đã nóng ruột muốn chết rồi”.

Cậu hai vừa đạp xe đi, Tiểu Tứ đã chân trần chạy ra ngoài, mở to mắt nhìn Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam cười nói với nó: “Sao lại để chân không mà chạy ra ngoài vậy? Không bắt em trở về đâu, yên tâm đi!”.

“Dép của em hôm qua đi bộ đã bị đứt quai rồi”.

Diêu Tiểu Đông vội nói: "Không sao đâu, dép nhựa cũng dễ và mà, lát nữa chị hai sẽ vá cho em”.

Nên mua cho Tiểu Tứ một đôi dép mới. Tiểu Tứ cũng nên chuẩn bị lên Tiểu học rồi. Lần này Tiểu Tứ tới, việc trước tiên Diêu Tam Tam nghĩ đến, vẫn là suy nghĩ biện pháp kiếm ra tiền, hết cách rồi, thứ mà họ thiếu nhất chính là tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đầu trục nhỏ

Sự tồn tại của Tiểu Tứ, trước đó Diêu lão nãi đã biết, mà nếu Diêu lão nãi biết rồi, thì mấy người con khác của Diêu lão nãi cũng biết, dĩ nhiên, với bên ngoài thì nhất định phải giấu diếm, dấu cho có vài người thân thích trong thôn từng âm thầm bàn tán với nhau, nhưng tối thiểu thì người trong nhà cũng sẽ không thừa nhận.

Cho dù có người đến nói với Diêu lão nãi, con cả nhà bà có một đứa con gái thứ tư đi chẳng nữa, thì nhất định bà ấy cũng sẽ quả quyết đáp lại một câu: Ô hay, chuyện bịa đặt!

Nhưng hiện giờ Tiểu Tứ đã trở lại, đang ở trong nhà Điều Liên Phát, dĩ nhiên sẽ có người nói đến tai Điều lão nãi, Điều lão nãi liền tức giận, chạy tới nhà Điều Liên Phát xem, lần này có vẻ đã khôn ra, biết rõ các cô gái sẽ không nghe lời bà ta, nên không nói gì, một câu cũng không nói, chỉ oán hận đậm chân một cái, dùng sức nhìn chòng chọc vào Tiểu Tứ, nhỏ giọng mắng mấy câu trong miệng, rồi xoay người đi mất.

Điều Tam Tam biết, Điều lão nãi trở về, nhất định sẽ tìm cách báo cho Điều Liên Phát biết, thế nhưng, chuyện gì tới sẽ tới, nếu ba chị em đã giữ Tiểu Tứ lại, thì cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý, tùy bà ấy đi thôi!

Ngược lại, chủ hai đến thăm Tiểu Tứ, kéo tay Tiểu Tứ quan sát hồi lâu, móc ra 10 đồng nhét vào tay Tiểu Tứ, nói: “Tiểu Tứ, mua một bộ quần áo mặc đi, chú là chủ hai, lần đầu thấy mặt, chú nghèo nên cũng không có tiền bạc để cho con. Lớn như vậy rồi, mà chưa được ăn một viên kẹo từ chú hai nữa”.

Tiểu Tứ còn nhỏ, nhưng lại rất hiểu chuyện, liền khước từ theo trực giác, Điều Tam Tam ở một bên nói: “Tiểu Tứ, chú hai cho em, thì em nhận đi, chú hai thương em đó. Nhà chú hai không có con gái, về sau chúng ta lớn rồi, nhớ hiếu thuận chú hai”.

Chú hai nghe vậy liền toét miệng cười, nói: “Đó là đương nhiên, người khác mừng thọ, ăn sủi cảo con gái gói, chú hai già rồi mừng thọ, liền trông cậy vào mấy chị em bây giờ sủi cảo cho chú ăn rồi”.

Lòng dạ chú hai coi như tốt, bình thường trong nhà cây ruộng, làm lụng, đều nhờ chú hai giúp đỡ, như chuyện Vương Tiểu Mãng chú hai cũng giúp đỡ tận tình, trong lòng Điều Tam Tam cảm động và ghi nhớ hết, cha mẹ cô không có ở nhà, cho dù có muốn mạnh mẽ, có một số việc vẫn còn cần phải có người lớn giúp đỡ.

Nhìn lại nhà chú hai, thím hai nói chung có chút cây mạnh không phân rõ phải trái, nhưng so với một nhà chú ba, Điều Tam Tam vẫn nguyện ý thân cận với nhà chú hai hơn. Không phải cô xu lợi, mà là chú hai hiền hậu hơn, thứ hai là thực sự bị đời sống và hoàn cảnh ép buộc.

Lại có một chuyện nguy cấp nữa – Trên đầu Tiểu Tứ có chấy. Mới sớm tinh mơ, hai người lớn lo thức ăn cho heo, Điều Tam Tam bắt cái ghế dài ở cửa, kêu Tiểu Tứ qua chải đầu cho nó. Tóc Tiểu Tứ thưa thớt, có hơi hoe vàng, chiều dài cũng thất được bím tóc nhỏ rồi. Mới chải một cái, Điều Tam Tam đã tỉnh mắt nhìn thấy trên tóc có gì cái gì đó nhỏ xíu trắng trắng, vội nói: “Không phải trứng chấy đấy chứ? Chị thấy tôi em ngủ luôn gãi đầu”.

Đầu tóc ra, quả nhiên thấy trên tóc là một đám trứng chấy trắng. Điều Tam Tam rất nhanh đã bắt được một con chấy đen bò trên da đầu, giờ ra cho Tiểu Tứ nhìn.

“Con chấy bự này cắn em nè, không ngứa sao được!”. Nói đoạn, Điều Tam Tam dùng móng tay ép một cái, con chấy bị ép dẹp lép, móng tay lưu lại vệt máu đỏ. Bóp chết một con rồi, Điều Tam Tam liền vạch tới vạch lui, tìm bắt chấy cho Tiểu Tứ. Mới bắt một chút, móng tay đã bẩn một mảng.

“Bà ngoại mắt kém, không thấy chấy để bắt, dùng lược dày, với thuốc diệt chấy cho em, nhưng chưa hết, bà ngoại bận rộn, nó lại nhiều lên. Tiểu Tứ nói rồi, lại không nhìn được đưa tay gãi”.

Sớm hơn vài năm, trên đầu trên người trẻ con trong thôn, đều có rất nhiều chấy, lúc Điều Tam Tam đi học, nữ sinh còn bắt chấy cho nhau trong giờ học. Nhưng ba chị em nhà họ Điều thì không có chấy, thật ra thì nếu chịu khó tắm gội kỹ lưỡng thì dĩ nhiên sẽ không có chấy được.

Điều Tiểu Cải thấy thế, liền bỏ lại thức ăn heo đang quấy, chạy vào nhà lục lọi nửa ngày, tìm được một cái lược dày, đưa cho Điều Tam Tam, nói: “Mau mau chải cho nó, chịu khó tắm gội, chờ đến phiên chợ mua cho nó ít thuốc diệt chấy, mau mau trị cho nó, đừng để ba chúng ta cũng bị lây luôn”.

Điều Tam Tam nghĩ, cô ngủ chung giường với Tiểu Tứ, sợ rằng đã thật sự lây chấy rồi, liền cười nói: “Muốn chải lược dày thì trước tiên em phải chải sạch em đã, không chừng em lây thật rồi”.

“Cái con nhỏ hư này! Tiểu Tứ, đập chị tư hư của em một cái đi.”

Tiểu Tứ tất nhiên sẽ không đập Điều Tam Tam, chỉ cúi đầu, trong lòng thấp thỏm không yên, không nhìn được lại đưa tay lên gãi.

“Chị ba, em thấy trên đầu Tiểu Tứ, nhiều trứng chấy lắm, mỗi sợi tóc có tới mấy trứng, nằm rải rác khắp nơi, coi như có siêng gội siêng chải lược dày, thì cũng không thể trị dứt. Chẳng bằng...”. Điều Tam Tam nhìn về phía Tiểu Tứ, cười không ngừng, “Chẳng bằng cho nó cạo trọc đi, trị hết ngay”.

“Con gái người ta, cạo đầu không khó coi hả?”. Điều Tiểu Cải không tán thành.

“Vậy không phải nhanh hơn sao? Dù sao nó cũng còn nhỏ. Trị chấy xong rồi, còn có ai lây cho nó được nữa?” Điều Tam Tam nói rồi, đứng trước mặt Tiểu Tứ, động viên nó: “Tiểu tứ, mình cạo đầu thôi, em nhìn tóc này của em nè, trên đó toàn là trứng chấy, thất bím nhỏ cũng xấu, nếu không trị hết ngay lập tức, nó cắn em cả ngày lẫn đêm, ngứa ngáy chết mất, da đầu đều đã bị cắn bị thương hết rồi”.

Điều Tiểu Đông nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Tiểu Tứ, không bằng mình cạo sạch thật đi, dù sao em cũng còn nhỏ, cạo trọc cũng bình thường, trong thôn cũng có mấy con bé cạo đầu đấy”.

“Cái đó là người ta cắt húi cua, còn nó muốn cạo phải cạo sạch, con gái mà đầu trọc, khó coi lắm”. Điều Tiểu Cải tiếp tục giữ nguyên ý kiến.

Điều Tam Tam đẩy chị ba một cái, nói: “Tránh một bên nè, chỉ có chị là thích đẹp thôi, khỏe mạnh vệ sinh không quan trọng hơn đẹp hả?” Nói xong ngồi xổm xuống, tiếp tục dụ dỗ Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, em xem bây giờ là mùa hè, cạo trọc sẽ mát mẻ hơn, dễ tắm nữa. Lại nói giữa hè, vừa đúng phải đội mũ che nắng, chờ chị ra đường mua cho em một cái mũ đẹp, em đội mũ rồi, tóc sẽ mọc ra rất nhanh thôi, được không?”.

Tiểu Tứ gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Vậy em cạo đầu, chị mua mũ cho em, đừng nói với người khác nghe”.

Ăn sáng xong, Điều Tam Tam phải đi sang nhà ông Tam hàng xóm mượn tông đơ cạo đầu, thật sự cạo cho Tiểu Tứ cái đầu trơn mượt, tôn lên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tiểu Tứ, rất có cảm giác vui mừng. Điều Tam Tam nhìn kiệt tác của mình, cười mãi.

Tóc cạo ra được, Điều Tam Tam ném thẳng vào chậu nước, trông coi đến lúc sủi bọt kia chết hết. Cô lau sạch tóc vụn cho Tiểu Tứ, nhìn cười, nói: “Được rồi, sạch rồi đây”.

Tiểu Tứ không nhìn được đưa tay sờ sờ cái đầu láng o của mình, mới nhớ ra, cái mũ của nó còn chưa mua được, vội vàng rửa sạch mặt mũi đầu cổ, trốn vào trong nhà.

Hôm sau phiên chợ, Điều Tam Tam lên trấn, hôm nay cô giao ốc cho Dương Bắc Kinh, thuận tiện mua cho Tiểu Tứ một cái mũ. Vội lại, trong lòng cô còn có việc khác.

Lần này Tiểu Tứ đến, điều đầu tiên mà Điều Tam Tam nghĩ, vẫn là biện pháp làm ra tiền, hết cách rồi, thứ họ thiếu nhất chính là tiền. Bốn chị em, có tiết kiệm đi nữa cũng phải chi tiêu sinh hoạt. Lại nói, Tiểu Tứ cũng nên lên Tiểu học rồi, đầu thập niên 90, tiền thu nhập rất thấp, nói là giáo dục bắt buộc, nhưng mỗi lần giao học phí lại rất nhiều, học phí Tiểu học Trung học, còn cao hơn hai mươi năm sau.

Điều Tam Tam mang ốc đến cho Dương Bắc Kinh trước, gặp Dương Quảng Châu cũng đang ở đây, cười ha hả hỏi Điều Tam Tam: “Tam Tam tới rồi? Chị em không đi chợ chung sao?”.

Điều Tam Tam biết anh ta có ý, liền nghịch ngợm hỏi: “Anh cả Dương hỏi chị nào của em?”.

Dương Quảng châu nghiêm trang nói: "Chị nào cũng được hết, đều được!"

CT

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ý RIÊNG

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

“Mấy đứa thật vui vẻ, cũng không biết người lớn đang sầu lo đến mức nào rồi!”

Điều Tam Tam bùng sùi cào lên bàn, đặt đũa trước mặt chú hai, nói: “Chú hai, chuyện gì khiến chú rầu rĩ vậy? Ném thử sùi cào tội con làm trước, rồi từ từ nói”.

“Còn từ từ nói gì nữa! cả ngày hôm nay chú thật khó khăn, đầu tiên là bà nội bây tới tìm chú, mắng chú, kêu chú mau viết thư cho cha bây, gọi anh ấy về đây xử lý chuyện Tiểu Tứ, theo ý của nội bây, thì đề bây ra ngoài, nói Tiểu Tứ là em họ con nhà cậu hai bây, nhanh đưa nó trở về. Qua một lát, cán bộ thôn lại tới tìm chú, vẫn là đề thông báo cho cha bây trở lại, nói đây là sinh lần bốn rồi, gọi cha bây về đóng tiền phạt vượt kế hoạch”.

“Chú hai, chú cũng biết, nếu cậu hai bên kia nguyện ý để cho Tiểu Tứ trở về, lúc ấy đã mang nó đi rồi đúng không? Giờ đưa về nhất định không được. Vội lại, chú cũng nói, cán bộ cũng đến đòi tiền phạt rồi, dù tội con có ra ngoài nói Tiểu Tứ không phải là em gái ruột, thì cũng có ích gì đâu? Ai mà tin chứ!”.

Chú hai than thở: “Chuyện này đương nhiên chú cũng biết, nhưng bây giờ biết phải làm sao?”.

“Làm sao ạ?” Điều Tam Tam không để ý lắm, cầm đũa lên, tách sủi cào trên đĩa mà Tiểu Tứ đem lên, tránh cho nó dính chùm một chỗ, rồi mới nói: “Chú hai, bà nội con làm vậy không hay rồi! Càng là lúc này, thì chú càng không thể gọi cha trở lại! Cha trở lại, cán bộ còn không giữ chặt ông bắt ông đóng tiền phạt sao? Chẳng bằng cứ kéo dài như vậy, cán bộ không tìm được người lớn, cũng không có cách gì với đám con nít như tội con, càng kéo dài, càng trôi qua. Chứ đâu còn làm gì khác được nữa?”.

“Chú cũng nghĩ vậy, cha con đi Thiên Tân không sống qua ngày, cán bộ thôn nghĩ ít nhiều gì anh ấy cũng kiếm được tiền, anh ấy trở lại, không giao một khoản tiền thì nhất định không xong”. Chú hai vừa nói vừa chuyện vừa quay đầu. “Vậy còn bà nội bây bên kia thì tính sao?”.

“Không đưa trở về được. Đưa trở về thì cán bộ thôn cũng biết thôi, dù sao thì cũng đã như vậy rồi. Chú hai, chú hãy nói thẳng với nội con đi thôi! Hơn nữa —— “Điều Tam Tam nhìn nhìn Tiểu Tứ đang cúi thấp đầu, đôi mắt đỏ đẫm thương mà nói với chú hai: “Chú hai, ai lại nhẫn tâm đưa Tiểu Tứ đi? Nó cũng là ruột thịt của cha mẹ con, từ nhỏ họ chưa từng chăm sóc nó, một ngụm sữa cũng chưa từng được uống, cha mẹ con vốn nợ nó, vì cái gì mà nó không được sống ở nhà mình?”.

“Chú hai, tội con sẽ không đưa Tiểu Tứ về đâu”. Điều Tiểu Đông nói: “Bốn chị em con sẽ sống chung một chỗ”.

Chú hai than thở: “Mấy đứa bây, giờ lớn cả rồi, tâm tư cũng lớn, chú cũng khó mà làm chủ nhà mấy đứa. Cái nhà này, còn phải trông cậy vào chính mấy đứa rồi!”.

“Chú hai, đừng buồn, nếu cán bộ thôn lại đến tìm chú, thì chú cứ nói chú không xen vào, bảo họ tự tới tìm đi, để xem họ có thể làm gì tụi con! Còn bà nội bên kia, chú hãy tùy theo tình hình đi ạ!” Điều Tam Tam cười bụng sùi cào lên: “Chú hai ơi, ăn sùi cào đi”.

Trước mắt, Điều Tam Tam thật sự không muốn cho Điều Liên Phát trở về nhà. Điều Liên Phát không ở nhà, cô còn có thể an bài kế hoạch của mình

Vô luận thế nào, các cô cũng sẽ không đưa Tiểu Tứ đi. Lúc này ba chị em nhìn Tiểu Tứ, trao cho nó một nụ cười an ủi.

Edit bởi Mèo Mạnh Mẽ

Điều Tam Tam và Điều Tiểu Đông thương lượng một chút, trước mắt việc đồng án không nhiều lắm, bốn chị em tiến hành phân công đơn giản. điễn đầu lẹ, quý, đồn Điều Tiểu Đông chủ yếu chăm sóc hoa màu, thời điểm này không gieo không thu, nhưng phải thường xuyên xem xét, trông nom; Điều Tiểu Cải và Tiểu Tứ chủ yếu là nuôi heo, chăm sóc vườn tược, dù sao cũng phải có đồ để ăn. Việc nhà nấu cơm giặt giũ, bốn chị em cùng làm

“Mình còn có thể bỏ ra ít tiền, đến phiên chợ mua hai con dê, dạo này nhiều cỏ xanh, cho dê ăn tốt lắm, em thấy người ta nuôi dê cũng có thể làm ra tiền, giờ mua dê con, đến cuối năm bán đi, ít nhất cũng đủ tiền chi tiêu cho lễ mừng năm mới nhỉ?”.

"Cái này chị tán thành." Điều Tiểu Cải vừa nghe đã lên tinh thần, “Chị thấy trong thôn có mấy nhà nuôi dê, cũng không khó, bây giờ vừa đúng thời điểm thả dê”.

Về phần Điều Tam Tam, cô đang nghĩ cách thu mua cá trê.

"Thu cá trê? Làm được hả?" Điều Tiểu Đông nói, "Vói lại làm sao chuyển ra ngoài? Dù sao thì mình cũng không thể để anh cả Dương đưa đi nữa đúng không?"

“Phải thế rồi, mình đâu thể nhờ cậy người ta mãi, đây không phải là cách lâu dài”. Nợ nhân tình lâu cũng không tốt, các cô với anh em nhà họ Dương không thân không thích, thu cá trê là chuyện lâu dài, sao mà trông cậy vào người ta được. Đây là vấn đề mà Điều Tam Tam đang suy tính.

“Cách thức thì em nghĩ ra rồi, không nghĩ được cách thì mình không thể kiếm được tiền. Em nghĩ, mình mượn xe lừa nhà ông Tam đưa đi được không, xe bò nhà chú hai quá chậm. Mình mượn xe lừa nhà ông Tam, rồi giúp ông ấy cắt cỏ cho lừa ăn”.

"Đây cũng là một cách." Điều Tiểu Cải gật đầu.

“Nếu mình có thể duy trì việc này, thì về sau sẽ có nhiều thu nhập hơn. Tiểu Tứ có thể thuận lợi đến trường, chúng ta cũng có thể tính đến nhiều chuyện hơn nữa”. điễn đầu lẹ, quý, đồn Điều Tam Tam nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Chị hai, em muốn đến Niệm Thành một chuyến, em đi tìm hiểu rõ con đường thu cá trê”.

“Đi Niệm Thành?” Điều Tiểu Đông hơi lo lắng. “Một mình em, chạy đi Niệm Thành xa tít, có được không đó?”.

“Không sao đâu. Nói là xa, nhưng cũng chừng bốn mươi dặm đường thôi, em ngồi xe theo tuyến đi. Ban ngày khắp nơi đều là người, đâu có chuyện gì được?”.

Điều Tiểu Đông vẫn không yên lòng, nói: "Nếu không, để chị đi với em."

"Được đó". Điều Tam Tam nghĩ, hai người đi như vậy tốt hơn, có người làm bạn, có việc cũng có thể bàn bạc.

Nói là làm ngay, qua hôm sau, Điều Tam Tam và Điều Tiểu Đông lên đường đi Niệm thành. Muốn đến Niệm Thành, như thường lệ là phải lên trên trấn, ngồi xe đi tiếp. Lần này, Điều Tiểu Đông đạp xe đạp chờ Điều Tam Tam lên trên trấn, họ dựng xe ở một nhà gần trạm xe, nhờ họ để ý trông chừng giùm, rồi ngồi xe, đi thẳng đến Niệm Thành.

Niệm Thành vào đầu thập niên 90, chỉ là một huyện lỵ nhỏ, trông khá xưa cũ. Đồi trước Điều Tam Tam đã từng đến Niệm Thành mấy lần, đó là hơn hai mươi năm sau rồi, khi ấy Niệm Thành đã hết sức phồn vinh rực rỡ, nơi nơi là nhà lầu cao ốc, còn bây giờ, cả Niệm Thành, chủ yếu là nhà trệt, chỉ có vài tòa nhà cao với kiểu dáng lỗi thời.

Hai cô gái nhỏ đi đến nơi xa lạ, liền không khỏi thật cẩn thận. Dọc theo đường đi, họ chuyên tìm mấy người lớn tuổi để hỏi đường, một đường tìm được chợ thủy sản, nhưng chỉ có hai gian hàng bán cá trê, không thấy thu cá, không thể làm gì khác hơn là lại cùng Tiểu Đông hỏi thăm.

“Thu cá trê hả, có hai nhà, đều ở phía Nam huyện ấy. Mấy đứa đi theo con đường dẫn về hướng Nam đi, cứ đi tới, có một nhà máy than tổ ong rất lớn, cạnh đó có một nhà. Một nhà khác cũng ở hướng Nam, còn cụ thể là ở đâu thì bác không rõ lắm”.

Điều Tam Tam và Điều Tiểu Đông đi một đường, trời nóng, người cũng mệt mỏi, đợi đến lúc tìm ra được, hai chị em đã nóng đến nổi đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, bước vào sân nhỏ thu cá trê, trước hết là hỏi chủ nhà để tìm nước uống. Trong sân có một người phụ nữ độ ngoài ba mươi đang đổ nước vào bể, thấy các cô tìm nước uống, liền kêu họ tự đi múc nước trong chum.

Giữa ngày hè, dân quê uống nước lạnh là chuyện bình thường, hai chị em uống một gáo nước lạnh, vừa giải khát lại vừa mát mẻ, thoải mái thờ phào một cái, mới quay sang đánh giá căn nhà này.

Đây là một ngôi nhà trệt, một ngôi nhà lớn với sáu gian phòng, sát tường nhà có một hàng bể xi măng, phía trên có đệm cỏ che nắng. Điều Tam Tam và Điều Tiểu Đông đến nơi thì đã là giữa trưa, nên không thấy ai đến bán cá trê.

Điều Tam Tam đặt gáo nước xuống, mở lời với người phụ nữ kia.

"Dì ơi, nhà dì thu cá trê đúng không! Con thấy trên cửa viết thế!"

"Đúng vậy, thu Cá trê."

"Dì, dì thu cá trê bao nhiêu tiền một cân?"

Người phụ nữ kia ngẩng đầu nhìn Điều Tam Tam, hỏi một câu: "Nhóc, muốn bán cá trê hả?"

Điều Tam Tam nói: "Con hỏi thử một chút, nếu như thích hợp, thì con thu cho đi được không?"

Người phụ nữ kia hình như có chút ngoài ý muốn, bèn nói: "Hai đứa mấy tuổi rồi? Nói chuyện y như người lớn ấy, bình thường dì không thu lẽ đâu. Nếu con bắt được cá trê, thì bán ra ngoài cũng được đấy".

"Không phải đâu, dì, con là muốn hỏi dì, giá mua vào là bao nhiêu". Điều Tam Tam nghĩ, mình là một đứa con nít, nói mấy chuyện này với người ta, khó trách người ta không tin là thật, bèn nói: "Nhà con có người muốn thu, con tới hỏi giá một chút, xem tình hình thế nào".

"Ừ, hiện giờ nhà dì thu, là 1 tệ 6 đồng một cân, cho dù giá cả dao động, thì tăng giảm cũng không quá một xu. Đến mùa Thu Đông, thì giá cả cao hơn nhiều. Cá nhỏ, cá chết thì không thu".

Điều Tam Tam nghe vậy thì tò mò, vội hỏi: "Mùa Đông cũng có cá trê sao dì? Mùa Đông cá trê chui xuống bùn rồi, đóng băng rồi, làm sao bắt được?".

"Có chứ, nhưng ít, cũng có người đào đất ra, có người thì để trong hồ nuôi tạm vào mùa thu. Mùa đông thì giá đắt, lượng tiêu thụ trong thành còn cao hơn mùa hè, không đủ để bán nữa kia".

"Dì ơi, có bao nhiêu dì thu bấy nhiêu sao?".

Lời này của Điều Tam Tam khiến người phụ nữ kia nở nụ cười, nói: "Con có thể thu lại bao nhiêu? Dì đây thường đưa hàng đi thành phố lớn, nên hoàn toàn không bị tồn hàng, có khi còn không đủ một xe đó!" Người phụ nữ kia nói rồi, nhân tiện bắt đầu chèn ép người cạnh tranh, nói: "Không phải dì tự khen chứ, cách đây không xa cũng có một nhà thu, là họ hàng với nhà dì đó, nhưng là nhà dì thu trước, hẳn thấy việc làm ăn này có thể làm được, hẳn mới làm theo. Nhà hẳn có lúc tồn hàng, nguồn tiêu thụ của hẳn kém hơn nhiều".

*****

Điều Tam Tam và Điều Tiểu Đông cách ít nhà, lại tìm được chỗ khác, đúng là không xa mấy, cũng nói là 1 tệ 6 đồng. Mặt khác, Điều Tam Tam nghe nói rằng ở bến Mã cũng có thu, hơn nữa còn thu luôn cá trê nhỏ, nhà ở bến Mã kia có ao lớn, cá nhỏ thu lại thả vào ao nuôi.

Nhưng đến bến Mã còn xa hơn mấy chục dặm đường, nên Điều Tam Tam không định đi.

Dọc theo đường đi, hai chị em bàn nhau, người thu cá dạo trên trấn, trên cơ bản là 1 tệ 3 trở xuống, chênh lệch 3 đồng, nếu một phiên chợ, người thu dạo thu được một trăm cân, thì kiếm hơn 30 đồng.

Dĩ nhiên là không dễ gì thu được một trăm cân, nhưng năm sáu mươi cân thì tuyệt đối có thể bảo đảm, có thể kiếm 20 đồng tiền rồi, đối với dân chúng khi ấy mà nói, 20 đồng một ngày chính là thu nhập khả quan. Phương viên mười mấy dặm, ngày mở phiên chợ không giống nhau, người thu dạo cơ hồ mỗi ngày đều có nơi để thu, tính sơ thì một tháng có thể kiếm ba bốn trăm tệ.

Nhưng nếu Điều Tam Tam muốn thu thì khác, cô thu trong thôn, kêu gọi mấy đứa nhỏ đi bắt, một ngày ít gì cũng thu được hai ba chục cân, năm ngày đưa đi một lần, cũng có thể kiếm 3 40 đồng! Một tháng ít gì cũng kiếm được 200 tệ. Phải biết, thu nhộng ve làm ra tiền, nhưng thời gian ngắn, trước sau chỉ hơn một tháng, nhưng thu cá trên, trừ mùa đông đóng băng, thì mùa nào cũng có thể thu.

"Thu đi!" Điều Tam Tam vô cùng khí phách, vỗ tay một cái, "Dù sao cũng hơn ngồi không".

Điều Tam Tam trở về, hai chị lo làm cơm tối, cô dẫn Tiểu Tứ ra ngoài, thuận tiện tuyên truyền với đám trẻ trong thôn: thu cá trê, 1 tệ 2 đồng một cân, mọi người đi bắt đi, bán cho tôi lấy tiền tiêu.

"Đừng có nhỏ quá, nhỏ quá thì thả lại cho nó lớn tiếp đi." Điều Tam Tam nói với đám trẻ, "Mọi người cũng đi tuyên truyền với mấy đứa khác với nhé, thừa dịp nghỉ hè, đều đi bắt cá trê để kiếm tiền đi."

Có một cô bé hơn mười tuổi nói: "Tam Tam, cậu dứt khoát dán tờ quảng cáo, không phải ai cũng sẽ biết sao?".

Dán quảng cáo, việc này Điều Tam Tam dĩ nhiên cũng từng nghĩ qua, nhưng trước mắt cô chỉ mới làm thử, không muốn gây động tĩnh quá lớn. Tiền vốn của cô không nhiều lắm, chỉ cần mấy đứa nhỏ bắt thôi đã đủ cho cô thu rồi. Lại nói, cả ngày hay nửa ngày trời chỉ bắt được chừng hai cân cá trê, tổng cộng có 2 tệ, cũng chưa chắc người lớn chịu làm.

Điều Tam Tam cảm thấy, con nít bắt cá trê không thể kém người lớn, thứ cá trê này, luôn có thể bắt được, nhưng đừng ai mong một lúc bắt được nhiều. So với người lớn, thì Điều Tam Tam càng nguyện ý giao thiệp với bọn trẻ hơn.

Thật ra thì Điều Tam Tam cũng không lo lắng về bọn trẻ, trẻ con nông thôn, nhà gần kề đập nước, đều là ngâm trong nước mà lớn lên. Lại nói, thứ cá trê này chỉ sống ở rãnh nước nhỏ, chỗ nước sâu ngược lại khó thấy được nó. Nước sâu thiếu dưỡng khí, cá trê không thích ứng được.

Nói tóm lại, Điều Tam Tam nghĩ ra kế hoạch lâu dài, liền định dựa vào mầm non trẻ nhỏ trong thôn này để thực thi.

Điều Tam Tam vừa phát động bọn nhỏ, vừa cố ý chạy đi tìm Bào Kim Đông, nói với Bào Kim Đông là cô muốn thu cá trê.

“Anh Kim Đông, anh cũng giúp em tuyên truyền với mấy đứa nhỏ đi, giá tiền bằng trên trần, còn tiết kiệm được công chạy đến đó bán. Anh phải tìm em để bán cá nha, em nhất định sẽ cho anh giá cao nhất”.

Tìm Bào Kim Đông, là Điều Tam Tam có ý riêng. Trong thôn, Bào Kim Đông là người bắt cá trê bán trước tiên, có mấy đứa bé trai bị Bào Kim Đông kéo theo bắt cá trê, Bào Kim Đông bán cho cô, thì nhất định người khác cũng tới.

Bào Kim Đông nhìn cô, cười không ngừng, cô nhóc này, còn hứa hẹn cho mình giá cao nhất, còn biết dụ dỗ nữa chứ! Bào Kim Đông cười nửa buổi, mới nói:

"Em biết đường đi nước bước rồi hả? Vậy anh cũng muốn thu, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: CÙNG ĐI

Bào Kim Đông cười nửa buổi, mới nói: "Em biết đường đi nước bước rồi hả? Vậy anh cũng muốn thu, có được không?"

Điều Tam Tam nghe thấy lời này, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên một hồi trống lớn, thôn thì nhỏ, không hơn hai trăm hộ gia đình, nếu Bào Kim Đông muốn cạnh tranh với cô, nhất định là có ảnh hưởng. Nhưng mà người ta muốn thu, đương nhiên là cô không thể ngăn cản. Điều Tam Tam suy nghĩ một lát, nói: “Anh Kim Đông, em thu rồi đưa đi Niệm Thành, đương nhiên là anh cũng có thể thu rồi”.

Bào Kim Đông thấy vẻ mặt kia của cô, cười nói: “Nhóc con này, thật đúng là siêu kiếm tiền mà, người khác chỉ biết bắt nhộng ve bán, em lại có thể nghĩ đến việc thu nhộng, nhóc tinh chuyên môn kiếm tiền! Anh là thấy em thu nhộng ve, mới nghĩ đến việc muốn thu cá trê. Minh bắt cá trê bán cho người thu đạo, không phải người thu đạo cũng vì kiếm tiền sao? Ai ngờ anh còn chưa hành động, em đã làm trước rồi”.

Điều Tam Tam gãi gãi đầu, nói: "Cái này.. anh Kim Đông, mình của ai nấy thu đi!”.

"Đưa đến Niệm Thành bao nhiêu tiền một cân?"

Điều Tam Tam nghĩ, nếu anh ấy muốn thu, thì cũng có thể biết thôi, liền thẳng thắn nói: “Em đi hỏi, một cân chừng 1 tệ 6, có dao động cũng không quá lớn”.

“Em nói muốn thu trước, anh lại đòi thu, anh thấy có cảm giác như ăn hiếp em”. Trên mặt Bào Kim Đông có chút chần chừ, lại nói: “Như vậy đi, anh thu phần anh trước, nếu chuyện này có thể làm được thật, thì anh sẽ đi thu ngoài thôn, em thấy có được không?”.

"Được chứ!" Điều Tam Tam sáng khoái đồng ý. Cô nghĩ, Bào Kim Đông chơi thân với đám con trai khác, lại bắt cá trê từ lâu rồi, cá trê của mấy người đó nhất định là cô thu không được, cô chỉ có thể thu hút mấy đứa nhỏ thôi.

Điều Tam Tam trở về, làm công tác chuẩn bị, dành ra hai cái bồn lớn trong nhà, lại mượn một cây cân gỗ của nhà hàng xóm, đòi trước cô đã từng thấy qua cân này rồi, giờ dạy lại cho Điều Tiểu Đông biết. Loại cân gỗ ấy, thật ra thì cũng rất dễ dùng, chỉ đơn giản là nhìn xem quả cân dừng ở khía nào, rất nhanh thôi là Điều Tiểu Đông có thể biết.

Điều Tam Tam cứ tuyên truyền như vậy, đến xế chiều ngày hôm sau, đã có mấy đứa trẻ bụng thau, xách thùng đến nhà cô bán cá trê. Điều Tam Tam đặc biệt lấy một cái thùng sắt nhỏ, bỏ cá trê vào cân, rồi tính tiền trả tiền. điễn dần lê quý đôn Mấy đứa trẻ kia cảm thấy cá trê mình bắt cũng có thể biến thành tiền thật, đều hết sức vui mừng. Phải biết, quanh năm suốt tháng, bọn trẻ chỉ có thể trông chờ vào mùa bắt nhộng ve để kiếm tiền tiêu vặt, bây giờ bắt cá trê cũng có thể bán được tiền, không vui sao được?

Dĩ nhiên trên chợ cũng có thu cá trê, nhưng bạn nói xem một đứa trẻ, bắt được có một cân cá trê, mà phải chạy mấy dặm đường đến chợ bán, đã cảm thấy không đáng rồi. Bán ở chỗ mình, đương nhiên là thuận tiện hơn rồi!

Buổi tối Điều Tam Tam tính tổng lại, cả ngày hôm nay, cô thu được hơn hai mươi cân cá trê. Bán đi, chẳng phải sẽ kiếm được hơn mười đồng sao? Mấy

chị em rất vui mừng, đem cá trê bên ngoài vào nhà, chăm nom cẩn thận, kết quả là ngày thứ hai, càng thu được nhiều hơn, hơn ba mươi cân.

Bọn trẻ đang nghỉ học nên đều nhàn rỗi, thấy người khác bắt cá trê bán được tiền, liền có nhiều người tham gia bắt hơn, không ít các cô bé đều đi bắt cá trê. Diêu Tiểu Cãi dứt khoát dẫn Tiểu Tứ đi tìm một cái rạch nhỏ đào cá trê, lúc trở về bắt không được nhiều lắm, chỉ hơn một cân, nhưng lại khiến Tiểu Tứ mừng rỡ không thôi.

Hai ngày kế tiếp, Diêu Tam Tam lại thu ba bốn mươi cân, Diêu Tam Tam thấy, thế này không được rồi, nhiều cá trê dồn chung một chỗ thế này, trời thì nóng, lỡ chết thì sao? Cô dứt khoát dọn một cái khạp trong nhà ra, chuyên dùng để nuôi cá trê, cũng không dám để ở nhà quá lâu, tính hôm sau sẽ đưa đi.

Cô mới tính vậy, thì Bào Kim Đông đã tới, vào cửa liền hỏi: “Tam Tam, em thu được nhiều không?”.

“Đoán chừng một trăm cân ạ”. Diêu Tam Tam hưng phấn nói. “Vừa mới bắt đầu, mấy bạn nhỏ rất háng hái, nhiều ghê”.

“Anh thu cũng không tồi”. Bào Kim Đông nói, “Bạn học ở thôn bên cạnh cũng bắt bán cho anh. Sợ dồn nhiều quá không được, chừng nào em đưa đi? Chúng ta đưa đi chung”.

Diêu Tam Tam nói, định mượn xe lừa nhà ông Tam để đưa đi, lại hỏi Bào Kim Đông định đưa đi bằng cách nào.

“Anh tính dùng xe lừa nhà anh, nếu không, em cũng dùng mượn nữa, dùng chung một xe với anh cho dễ, em biết chỗ, đi chung tiện hơn!”.

Diêu Tam Tam nghe thế, thấy vừa hay, chỉ có hai trăm cân, thật không đáng kéo đến hai chiếc xe.

Rạng sáng hôm sau, mấy chị em nhà họ Diêu đổ cá trê vào thùng lớn. Bào Kim Đông cũng dùng thùng lớn, thừa dịp trời còn lạnh, sáng sớm, xe lừa liền lên đường. Bào Kim Đông ngồi ở đầu xe đuổi lừa, Diêu Tam Tam ngồi trên xe. Con lừa này chạy rất nhanh, vượt qua cả mấy người đi xe đạp. Lúc mặt trời mọc lên cao thì bọn họ đến Niệm Thành.

“Ồ, cô bé này đúng là thu thật, còn thu không ít nhì!” Người phụ nữ ở nhà thu cá trê kia vừa nhìn thấy Diêu Tam Tam đã nhận ra, vội kêu vội kêu chồng ra cân.

Đi chuyến này, Diêu Tam Tam bán chín mươi bảy cân, tính ra kiếm được gần 40 đồng, Bào Kim Đông còn nhiều hơn cô, bán được một trăm lẻ chín cân.

“Hay quá, kiếm được nhiều tiền hơn tự mình bắt cá trê nhiều, Tam Tam, xem như em tìm được đường tốt rồi”.

Mặc dù trong lòng Diêu Tam Tam cũng vui mừng, nhưng cũng rất tỉnh táo, cô nói: “Qua một thời gian, đến lúc khai giảng, mấy bạn nhỏ không rảnh bắt cá nữa, mình cũng thu ít đi. Với lại, mấy bạn nhỏ kia đều đi bắt, không được bao lâu, cá trê trong thôn sẽ không còn nhiều nữa đâu”.

“Sau vụ mùa thì không có nhiều việc lắm, cũng sẽ có người lớn đi bắt”. Bào Kim Đông nói, “Chờ đến lúc khai giảng, thì thu vào chủ nhật, trong trường Trung học có nhiều người hơn, nhân tiện phát động người thôn lân cận, thu luôn thôn lân cận”.

Bào Kim Đông ra về hài lòng hả dạ, hết sức vui mừng, đánh xe ra khỏi nhà thu cá trê, nói với Tam Tam: “Đi, em có công lao lớn, mua kem cho em ăn”.

Đầu thập niên 90, ở ven đường luôn có thể thấy người ta chống một cái ô lớn, bên dưới là một tủ lạnh, bán kem! Còn có người đạp xe đạp đi bán, dùng một cái thùng nhỏ có quần chần bông chứa kem đem ra ngoài. Bào Kim Đông dừng trước một tủ kem, gọi cô bán kem:

"Hai que kem"

Bên ngoài kem bọc một lớp giấy kính trong suốt, trắng trắng, mềm mềm, 1 xu một que. Diêu Tam Tam đẩy thùng lớn vào một chỗ, xe lừa càng có nhiều chỗ trống để ngồi thoải mái hơn, vui vui về về ăn kem.

“Anh Kim Đông, anh dừng trước chợ một lát nha”.

Bào Kim Đông dừng xe lừa xong, Diêu Tam Tam liền xuống xe mua một cân thịt heo, một bó rau cần, ba cân khoai tây, phải về cải thiện bữa ăn cho bốn chị em mới được.

Bào Kim Đông nhìn cô, cười híp mắt, nói: “Nhỏ mê tiền này, chịu kiếm tiền cũng chịu tiêu tiền há!”.

“Anh Kim Đông, anh nói em mê tiền, nhưng em thấy anh còn mê tiền hơn em nữa nhe”. Diêu Tam Tam tò mò, cha mẹ cô không có ở nhà, hơn nữa cô phải tự kiếm học phí, cha mẹ Bào Kim Đông đều ở nhà, đều lo cả việc đến trường của anh ta, nhưng trông Bào Kim Đông, cũng một lòng một dạ kiếm tiền.

“Nhà anh có bốn anh em, gánh nặng lắm, đến tận giờ mới xây được nhà cho anh cả, lấy chị dâu cả về, cha mẹ anh liền thiếu không ít khoản nợ. anh nghĩ, nếu chỉ dựa vào trong nhà, nhà anh còn tới ba anh em, chắc cha mẹ phải mệt chết mất, sớm muộn gì cũng phải tự lập, anh phải dựa vào chính mình mới được”. d.đ.l.q.đ Mặc dù Bào Kim Đông chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng đã có suy nghĩ người lớn, từ lâu đã nghĩ đến chuyện mai sau rồi.

Dựa vào chính mình, hiện giờ Diêu Tam Tam ủng hộ lời này nhất. Thế nhưng nghe Bào Kim Đông nói “tự lập”, vẫn không nhịn được cười khúc khích, nhóc choai choai này, mới bây lớn đã muốn nghĩ chuyện tương lai rồi.

"Aiz, nói mấy chuyện này với con nít làm gì. Năm nay anh cũng học cấp ba rồi, học không giỏi, không trể trông mong vào việc thi đậu đại học, dù có thi đậu, thi nhà cũng không lo nổi, tính toán sớm một chút không được à?". Bào Kim Đông nói xong, vẩy sợi dây cương, hét một tiếng, con lừa liền chạy tung tăng tung tăng.

Một que kem xuống bụng, mặt trời cũng lên cao, đường về xe lừa đã nhẹ nhàng hơn, nên chạy cũng nhanh hơn, trước buổi cơm trưa, họ đã về đến thôn Thổ Cầu.

Edit bởi Mèo Mạnh Mẽ

Đội đến phiên chợ, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tam Tam thật sự đi chợ mua dê. Họ tính mua hai con dê con, tới khi đến chợ rồi, lại đổi ý, hai chị em đều vừa ý một con dê mẹ dất ba con dê con. Người bán dê nói là người nhà bị bệnh, không thể trông nom lũ dê này, nếu không cũng không nỡ bán cả dê mẹ lẫn dê con như thế này.

"Con dê mẹ này tốt lắm, mỗi lần có thể đẻ hai ba con dê con. Đến cuối năm, mấy con dê con này cũng lớn rồi". Dường như người bán dê có chút không nỡ.

Một dê mẹ ba dê con như thế, tất nhiên là giá cả không rẻ. Người nọ mở miệng liền muốn 100 tệ, Diêu Tam Tam mặc cả.

"Con dê mẹ này gầy quá, con hỏi người bên cạnh rồi, nhiều lắm là 80 tệ. Ba con dê con, nhỏ như vậy, chỉ mới sinh ra thôi, 10 tệ là đủ rồi".

"Con bé này, thật đúng là biết mặc cả, chú đây không nói thách một đồng nào đâu, có muốn mua thật hay không?".

Diêu Tam Tam nói: "Đương nhiên là con mua thật."

"Nếu mua thật thì cho thêm ít tiền nữa. Giá này không thể được".

Diêu Tiểu Đông nhanh chóng kéo tay Tam Tam, nhỏ giọng nói: "Nếu không mình mua hai con dê nhỏ đi! Giờ trong tay mình, trừ tiền vốn thu cá trê, thì không có dư để mua nhiều dê như vậy, không còn nhiều tiền dư, sợ là không đủ để đóng học phí cho em với Tiểu Tứ".

"Không sao đâu, không phải mình vẫn có thể kiếm thêm sao?" Diêu Tam Tam an ủi cô, "hè này em thu cá trê, bảo đảm có thể kiếm đủ học phí".

Diêu Tam Tam cò kè mặc cả với người bán một phen, cuối cùng Diêu Tam Tam thêm 5 tệ, 115 tệ mua bốn con dê.

"Chú ơi, dê này, bình thường có cần cho ăn thức ăn gia súc gì không? Nó thích ăn cỏ gì nhất?". Diêu Tam Tam vừa trả tiền, vừa hỏi thăm người bán.

"Dê này dễ nuôi lắm, cỏ gì trong vườn nó cũng ăn được. Nếu con cắt cỏ cho nó, thì đừng cắt cỏ đầu riu cho nó ăn, ăn cỏ đó nó sẽ bị tiêu chảy. Dê mẹ ăn cỏ đầu riu còn có thể sinh non. Mùa đông ăn cỏ khô, trộn thêm trấu cám, bã đậu cho nó".

(*)Cỏ đầu riu: Hay còn gọi là cỏ cánh vịt, cây thảo mọc nước, phân nhiều cành, các cành lúc đầu bò lan trên mặt đất, sau vươn thẳng, đâm rễ ở các đốt, có lông, diễndânlequýđôn Lá thuôn, hình trái xoan hay trái xoan tròn dài 2-9cm, rộng 1-2cm, không có cuống, mọc sát nhau, màu tím ở mép, mặt dưới lá có lông lúc non. Thường được dùng làm thức ăn gia súc hoặc rau ăn cho người.

Có lẽ là bán dê thuận lợi, nên người bán cứ thao thao bất tuyệt truyền lại kinh nghiệm cho họ, thật ra thì về việc nuôi dê, Diêu Tam Tam cũng có biết chút ít, dù sao thì đời trước cũng sống ba mươi mấy năm ở thôn quê. Nhưng mua dê không phải số tiền nhỏ, dù trong nhà có số tiền lớn, thì cũng phải hết sức cẩn thận. Diêu Tam Tam quyết định, trở về phải tìm mấy người nuôi dê học hỏi một chút mới được.

Diêu Tiểu Đông luôn ở bên cạnh nhìn Tam Tam nói giá với người ta, hoàn toàn không cần cô phải chen miệng. Diêu Tiểu Đông luôn cảm thấy Tam Tam trước mắt, hình như đột nhiên lớn lên rất nhiều, tính tình thay đổi không ít, trở nên... Nói sao đây, mạnh mẽ, thông minh giỏi giang hơn. Cái nhà này, mặc dù Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải lớn hơn mấy tuổi, nhưng cũng đã bắt đầu có quen nghe Diêu Tam Tam sắp xếp.

Diêu Tam Tam trả tiền, cùng với Diêu Tiểu Đông một người dắt dê mẹ, một người ở phía sau đuôi dê con, cùng nhau rời khỏi chợ. Còn nhiều thời gian, hai chị em dứt khoát dắt dê đi thẳng về nhà.

Họ dắt dê về tới nhà, Tiểu Cải và Tiểu Tứ rất vui mừng. Tiểu Tứ ôm một con dê nhỏ, gấp gáp chạy đi lấy sọt cỏ heo, chọn một nhánh cỏ non, đút cho dê con ăn.

Dê con vẫn chưa dứt sữa, nhưng cũng có thể ăn cỏ non, ăn xong một nhánh. Tiểu Tứ dứt khoát ôm dê con trong lòng vào nhà chơi. Nó vừa mới cạo đầu trọc, dù đã đội mũ nhưng cũng không muốn ra ngoài, chỉ sợ có người nhìn thấy nó trọc đầu.

"Tiểu Tứ, sau này giao dê cho em đó nha!". Diêu Tiểu Đông cố ý nói.

"Được, ngày mai em sẽ dắt nó đi thả". Tiểu Tứ thích dê nhỏ lắm, coi đó là lời nói thật rồi, khiến ba chị cười ha ha.

"Mình mua dê được rồi, nhưng còn chưa có chuồng dê nữa!" Diêu Tiểu Cải nói, "Vội vã mua, mà quên chuẩn bị tốt chuồng nhốt".

"Không sao đâu, dù sao thì dê này, ban ngày buộc lại là được, sau chuồng heo của mình còn có một đồng đá tảng, chờ một lát mình kê chú hai đến giúp đỡ đi, giúp mình xây một cái chuồng đơn giản cạnh chuồng heo để nhốt dê". Diêu Tam Tam đã sớm tính toán đầu vào đấy.

Điều Tam Tam nhìn ngôi nhà hai gian của mình, ngay cả hàng rào cũng không có, quá không an toàn, liền âm thầm quyết định, chỉ cần có tiền, không xây nhà, mà phải xây hàng rào trước.

"Chị hai ơi, chị hỏi thăm thử xem, nhà ai có chó cái sinh chó con không, mình xin một con về nuôi, để trông nhà

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: NGÔI SAU XE

Điều Tam Tam mua bốn con dê lớn nhỏ. Chiều hôm ấy đến tìm Điều nhị thúc và hai hàng xóm giúp đỡ dựng chuồng nhốt cừu. Bấy giờ Điều nhị thúc không khỏi thay đổi cách nhìn đối với mấy cô cháu gái. Đầu tiên họ biết thu nhộng ve, ông cũng không cho là quan trọng, Tam Tam là một đứa con nít, có thể làm được gì? Sau lại nghe nói kiếm được mấy chục tệ, Điều nhị thúc còn nói, không tồi, kiếm ra tiền là được!

Bây giờ, mấy con bé lại dắt dê về, Điều nhị thúc không ngu ngốc, dê này, mấy chục tệ làm gì mà mua được, huống chi trên người mấy con bé là quần áo mới!

"Nghe nói con bắt đầu thu cá trê rồi hả?" Điều nhị thúc hỏi, "Có thể kiếm tiền không? Dẫu sao mấy đứa cũng còn nhỏ, cẩn thận một chút, mặc kệ có làm ra tiền hay không, thì cũng phải cẩn thận trăm ngàn, nói sao thì cẩn thận cũng không mất tiền".

Điều Tam Tam cũng từng nghĩ, đầu thập niên 90, cơ hội mua bán rất nhiều, ví như thu nhộng ve, nhất định là chuyện có thể kiếm tiền, nhưng vì sao trong thôn lại không có ai làm?

Một mặt là tư tưởng của nông dân, sớm mấy năm trong dân chúng có câu tục ngữ: "Chơi rông chơi hổ, không bằng chơi hai mẫu đất. Cho rằng cội nguồn vẫn tốt hơn, gai mắt việc buôn bán nhỏ; mặt khác, còn là vấn đề về lòng can đảm được hình thành lâu dài, còn chưa kiếm tiền đã bắt đầu sợ lỗ vốn.

Trong đầu toàn suy nghĩ "không được lỗ", nên không dám làm gì cả, đi đâu làm ra tiền?

Điều Tam Tam cười nói: "Chú hai, không lỗ đâu, ít nhiều cũng kiếm được mấy đồng lẻ, bốn chị em con không có cha mẹ ở nhà, cũng phải có tiền chi tiêu dầu muối củi lửa ạ".

"Aiz, vậy con thử xem cũng được, cẩn thận một chút". Chú hai vừa nói, vừa rót nước trộn bùn. Chuồng nhốt dê không phải công việc của một người, có hai hàng xóm giúp đỡ, chị em nhà họ Điều cũng theo phụ, mượn mặt tường sau của chuồng heo, lại dùng đá tảng xây thêm ba mặt tường, phía trên dùng gỗ và rom để làm trần, mất một buổi chiều, đã xây được một chuồng nhốt dê đơn giản, còn dùng một tấm ván làm thành cái cửa nhỏ.

"Không được đẹp lắm, nhưng buổi tối nhốt dê vẫn được. Có điều cửa này không chắc chắn, nếu có trộm vật tới, cũng không cản được. Cũng may là nhà mấy đứa ở trong thôn, xung quanh đều có nhà". Chú hai nhìn chuồng dê mới xây xong, nói chung cũng hài lòng.

"Buổi tối khóa lại, dù sao cũng hữu dụng". Điều Tiểu Đông nói. Xây chuồng dê xong, cô liền vội vàng kêu chú hai và hai người hàng xóm vào nhà uống nước. diễn`đần`lẽ`quý`đôn Hàng xóm giúp đỡ lẫn nhau, thì nên đãi cơm, Điều Tiểu Đông vừa định thu xếp, hai người hàng xóm đã vội vàng từ chối, nói mấy đứa nhỏ các cô ở nhà, là hàng xóm láng giềng, đãi cơm cái gì!

"Chú hai, nếu muốn xây tường rào, thì đại khái là phải tốn bao nhiêu tiền ạ?" Điều Tam Tam hỏi. Cô thật lòng cảm thấy, không có tường rào thực sự không an toàn, bằng không, ban đầu Vương Tiểu Mãng cũng không vào sân nhà được. Cô tính nuôi một con chó, nhưng quan trọng nhất vẫn phải là xây tường rào.

Chú hai nhìn Điều Tam Tam một cái, nói: "Xây tường rào, phải xem con định xây thể nào đã, đơn giản một chút, thì dùng đá tảng đắp, không tốn bao nhiêu, hai ba xe đá là được, không tính tiền công, thì nhiều lắm là 110 tệ. Nếu dùng xi măng, thì nhiều tiền hơn.

Chừng 100 tệ, Điều Tam Tam trầm nghĩ, chờ kiếm thêm ít tiền nữa, xây tường rào này. Trong nhà có bốn cô gái nhỏ, không có tường rào, trước cửa để trống, thật không phải chuyện hay!

Biết nói sao đây, những năm này Điều Liên Phát chỉ lo tránh kẻ hoạch, mấy việc trong nhà này, ông hoàn toàn không quan tâm đến.

Đến lúc khai giảng, suốt một tháng, Điều Tam Tam kiếm chừng 300 tệ nhờ thu mua cá trê. Cộng thêm tiền lúc đầu thu nhộng ve còn sót lại, cô đi học, Tiểu Tử đi học, tính ra cũng đủ. Về phần tiền tiêu xài hàng ngày của bốn chị em cô trước tết cũng không nhiều, rau nhà trồng, lương thực nhà, có mấy thứ lặt vặt cần phải mua khác, thì tiền ốc bán cho quán Dương Bắc Kinh cũng đủ rồi.

Cảm giác tự tay mình làm ra đồng tiền thật là tốt.

Trường Trung học phát thông báo nhập học, ngày ba mươi mốt có mặt để báo danh. Không hiểu sao, Điều Tam Tam có chút kích động, tối hôm trước đã chuẩn bị, lấy sách mới mua ra, trang bị tốt hộp bút, tập. diễn`đần`lẽ`quý`đôn Trước khi ngủ, cô còn nghĩ ngày mai phải mặc cái áo đỏ kia – đương nhiên là cái áo mới mua đó. Mang giày gì nhỉ? Mang giày vải đi, ngày đầu tiên trình diện có thể phải lao động, nhờ cô, quét dọn vệ sinh gì đó, mang giày

xăng – đàn không tiện. . .

Có cần phải hỏi hớp đến vậy không? Thật là không chịu nổi mà! Điều Tam Tam nhìn không được lại bắt đầu tự giễu mình, sao mình lại giống một đứa trẻ như vậy chứ! Nhưng mà lên Trung học, học thêm ba năm, ít gì cũng đủ tri thức để dùng nhĩ.

Chiếc xe đạp cũ kĩ trong nhà kia, Điều Tam Tam thật sự không chạy được, xe đạp tầm vòng kiểu cũ, cô leo lên rồi hai chân đều với không tới hai bàn đạp, lại nói chiếc xe kia hỏng rồi, chuông thì không kêu, còn mấy chỗ khác thì chỗ nào cũng kêu cọt kẹt lọc cọc, thật sự là rất khó đạp, nên Điều Tam Tam dứt khoát không đi, tự đi bộ!

Trẻ em đi bộ đến trường Trung học, ở trong thôn cũng không phải chỉ có mình cô, khi đó xe đạp còn đắt, tiền thu nhập thấp, có nhiều gia đình không thể chuẩn bị xe đạp cho con. Sáu dặm đường, cũng không đáng lo.

Ngày ba mươi mốt, cô dậy thật sớm, Điều Tiểu Đông cũng dậy thật sớm, cùng cô nấu ít cơm, cho cô ăn đi học.

Lúc Điều Tam Tam ra cửa, lặng lẽ vào nhà ngó nhìn, Tiểu Tứ còn đang ngủ, Điều Tiểu Cái cũng nằm trên giường, trông qua có vẻ còn đang ngủ, Điều Tam Tam rón rén bước tới, kêu một tiếng: “Chị ba, em đi nha”.

“Đi đi đi đi, đừng có phá chị ngủ. Dù sao chị cũng không cần đi học, ngủ thêm lát nữa”.

Điều Tam Tam đưa tay vỗ vỗ cô, xoay người đi ra ngoài. Cô biết tính khí chị ba là thế, ngoài miệng vẫn nói hoàn toàn ko quan tâm đến việc học, thậm chí còn khinh thường, nhưng thật ra thì, trong lòng luôn luôn để ý việc không thể đến trường học chữ. Điều Tiểu Cái, thật sự là một cô gái khôn khéo và mạnh mẽ.

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Điều Tam Tam ra khỏi nhà, đi trên con đường đất quen thuộc, trời còn sớm, cây cỏ ven đường còn đọng sương, tâm tình cô không khỏi tốt lên, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn. Sáu dặm đường, hình như cũng đi rất vui vẻ.

Ngày trình diện đầu tiên, quả giống như Điều Tam Tam đã nghĩ, điểm danh xong là quét dọn vệ sinh, ngay cả sách mới cũng không phát. Điều Tam Tam được phân vào lớp bốn, giáo viên chủ nhiệm họ Hàn là một người còn trẻ, tuổi ngoài hai mươi. Được phân vào lớp còn có hai bạn học Tiểu học, đều là nam sinh, không có nữ sinh.

Cái khác, thì không biết. cô thật sự không phải một học sinh sôi nổi, càng sẽ không khiến người khác chú ý.

Quét dọn vệ sinh xong, giáo viên tuyên bố buổi chiều không đi học, ngày hôm sau học bình thường. Điều Tam Tam và Điều Linh Đệ cùng ra khỏi cổng trường. Điều Linh Đệ đạp xe đạp, đứng ở cổng trường nói với cô:

"Nếu không tôi đeo cậu nhé?"

“Thôi đi, cậu vừa biết chạy xe đạp, một mình còn chạy không xong, còn dám đeo tôi theo hả!”.

"Vậy. . . . . tôi không chờ cậu nữa hả?"

Điều Tam Tam khoát khoát tay: “Cậu đi trước đi, một chút là tôi tới nhà liền”.

Điều Tam Tam có bản lĩnh đi bộ, hai chân di chuyển không nhanh không chậm, rất nhanh đã ra khỏi thị trấn, đi trên một cây cầu đá lớn. Sở dĩ thị trấn Thạch Kiều gọi là Thạch Kiều, nghe nói cũng do có cây cầu đá lớn tuổi, về phần cầu đá kia lớn tuổi đến mức nào, thì Điều Tam Tam không biết, dân chúng cũng không nói rõ được.

(*)Thạch kiều: cầu đá.

Điều Tam Tam đi lên cầu đá, nhất thời hăng hái, dừng lại trên cầu nghỉ chân một chút. Cô mới vừa ngồi xuống ghế đá trên cầu, đã trông thấy Bào Kim Đông chạy xe đạp tới. Cũng trong mùa nghỉ hè, Điều Tam Tam với Bào Kim Đông cùng thu cá trê, đưa đi Niệm Thành, nên đã rất thân thiết. Bào Kim Đông nhìn thấy cô, liền rất tự nhiên xuống xe nói với cô.

“Tam Tam, em được phân vào lớp mấy?”.

“Lớp bốn, giáo viên chủ nhiệm họ Hàn”. Điều Tam Tam nói, “Anh Kim Đông, bài tập Trung học nhiều lắm sao? Em nghe bạn học kháo nhau, nói phải học anh văn, vật lý gì gì đó, rất khó, con gái học thì càng khó hơn”.

“Nói bừa, đứng đầu lớp anh chính là một nữ sinh đấy, rất giỏi anh văn. Anh đã nói với em rồi, miệng nữ sinh khéo hơn nam sinh, học anh văn nhất định là tốt hơn nam sinh rồi. Vật lý thì học kì sau mới học, cũng không khó mấy”. Bào Kim Đông nói rồi có chút ngượng ngùng, “Nhưng thành tích của anh không tốt lắm, nên không để tâm mấy, ba ngày cầu cá hai bữa giăng lưới rồi”.

“Nghe nói còn phải học lớp tự học buổi tối nữa”.

“Tự học buổi tối là dành cho học sinh trọ ở trường đó, không trọ ở trường thì có thể không học. Dù sao thì anh cũng chưa từng học bao giờ”.

“Buổi trưa anh cũng về nhà ăn cơm hả?”.

“Mùa hè thì về nhà, đến mùa đông, giờ nghỉ trưa ngắn, anh đều ăn cơm ở đây, lấy vài cái bánh rán, cuốn với ít dưa muối gì đấy. Chủ nhiệm lớp anh là nữ, dạy rất nhiều, lại không cho học sinh ăn hẹ trong lớp, nếu không cuốn mấy cọng hẹ là được”.

Bào Kim Đông thuận miệng nói với Diêu Tam Tam về chút chuyện ở trường Trung học, giáo viên nghiêm khắc hơn Tiểu học, còn phải kiểm tra mỗi tháng, rồi có thể vào đoàn các thứ... Không bao lâu đã có thêm hai chiếc xe đạp tới đây, trên xe cũng là mấy đứa nhỏ của thôn Thổ Câu, cười hi hi ha ha trêu họ một lát rồi đi.

Bào Kim Đông vỗ vỗ yên xe đạp, nói: “Đi thôi, ngồi ở đây phơi nắng, em còn sợ cả hè chưa đủ đen hả? Anh đèo em”.

Dân địa phương gọi ngồi yên sau xe đạp là “ngồi sau xe”, Diêu Tam Tam liền thuận tiện đáp để Bào Kim Đông đèo về nhà, dọc đường đi không tránh khỏi bàn tán về “việc lớn” thu cá trê của bọn họ.

Tự trường rồi, bọn họ không có thời gian đi thu là một lẽ, đám trẻ cũng không có thời gian bắt. Dĩ nhiên thôn cũng có trẻ không đi học, thỉnh thoảng cũng có người lớn đứng díp bắt được, việc này Diêu Tam Tam cũng từng nghĩ đến, cô có thể để chị hai ở nhà thu, nhưng đoán chừng là thu được rất ít. Chủ nhật thì có thể thu nhiều hơn.

“Hôm nay anh đã nói với bạn học cùng lớp, thứ bảy này anh ở nhà thu, nhất định sẽ có người bắt, ít nhiều gì cũng có thể thu một mẻ” Bào Kim Đông nói, “Hai em trai anh không giúp được, bọn nó cũng phải đến trường”.

Diêu Tam Tam đi ngang qua ngõ vào nhà mình thì nhảy xuống xe, vẫy tay nói với Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, cảm ơn anh nhé!”.

“Cảm ơn cái gì, chẳng phải em không có xe đi đó sao, sáng sớm mai anh tới đèo em”.

Diêu Tam Tam về đến nhà, Tiểu Tứ đang vui vẻ lật xem sách mới, hôm nay nó ghi danh vào lớp một, giáo viên phát cho hai quyển sách Ngữ văn và Toán học, dĩ nhiên là Tiểu Tứ cũng chưa từng biết gì, vườn trẻ cũng chưa từng học, nên chỉ có thể lật sách nhìn tranh vẽ, vừa thấy Diêu Tam Tam về, liền bỏ chạy tới đây hỏi cô”

"Chị tư chị tư, cái chữ này phải đọc làm sao?"

Diêu Tam Tam nhìn thấy, liền ngồi xuống nói với nó: “Đây không phải là chữ, là ghép vần, đọc ‘a’. Em nhìn người trong tranh nè, há to mồm aaa”.

“Ồ, chữ này là a, lúc trước em nghe Tiểu Bảo đọc aoe cả ngày”.

Diêu Tiểu Cái đi từ ngoài vào, đặt rổ xuống, trong rổ là đậu cô – ve, ớt cô mới hái ngoài vườn, cô nhìn thoáng qua hai em, không lên tiếng, ngồi một chỗ bóc gân đậu”.

Diêu Tam Tam biết trong lòng cô tiếc nuối, liền nhanh trí nói: “Chị ba, chị có muốn biết chữ không?”.

"Không muốn. Chị mười lăm rồi, chẳng lẽ còn phải theo Tiểu Tứ đi học lớp một à?"

“Không đi học cũng được mà”. Diêu Tam Tam nói, “Ban ngày Tiểu Tứ học cái gì, buổi tối trở về em dạy chị học cái đó, vừa vặn ôn lại cho Tiểu Tứ. Như vậy chị cũng nhận biết được một số chữ thường dùng, chăm chỉ học vài năm, thì chị có thể xem hiểu văn chương trong sách rồi”.

Diêu Tiểu Cái sừng sốt một chút, nói: “Chị không học đâu, chị cũng đã lớn như vậy rồi, học nó thì có tác dụng gì?”.

“Tối thiểu thì chị ra cửa cũng có thể hiểu được cột mốc đường, tương lai làm ăn buôn bán, chị cũng có thể tính được sổ sách”. Diêu Tam Tam lắc lắc cánh tay chị ba, nói: “Chị ba, chị nghe em đi, chị thông minh như vậy, nhất định sẽ học rất nhanh, không tới hai năm, là chị có thể đọc sách rồi”.

"Thật hay giả? Chị chỉ sợ lúc nhỏ mình không có học lớp vỡ lòng, lớn lên đầu óc dần ra rồi, không thể học nữa". Rõ ràng là Diêu Tiểu Cái đã động lòng, nhưng vẫn còn hơi do dự, hình như không đủ tự tin.

“Nói vậy không hà, lớn lên làm sao dần được? Mọi người đều càng lớn càng thông minh”. Diêu Tam Tam cố gắng động viên cô, “Nhất định chị sẽ học nhanh hơn Tiểu Tứ, với lại môn Toán, cả quyển sách năm một, đều là 12, 23, chị không học cũng có thể hiểu”.

Lúc Diêu Tiểu Đông bước vào, nghe họ nói thế, liền bảo: “Tam Tam, em mới vừa lên Trung học, buổi tối còn phải làm bài tập nữa, em lo học hành cho tốt đi, về sau chị sẽ trông Tiểu Tứ làm bài tập, nhân tiện dạy chị ba em luôn. Không cần yêu cầu cao, Tiểu cái, tối thiểu em cũng có thể biết chữ, biết tính số, đừng vì không biết chữ mà bị người ta lừa gạt”.

“Được, vậy em học, ít nhất cũng không thể thua Tiểu Tứ!” Diêu Tiểu Cái dậy lên ý chí chiến đấu, kết quả là Tiểu Tứ lắc đầu nhỏ, đáp một câu: “Ừm, chị cũng không nhất định sẽ giỏi hơn em đâu nha!”.

“Cái con nhỏ này!” Diêu Tiểu Cái vói tay chỉ trán Tiểu Tứ, Tiểu Tứ vội vàng trốn đi, mấy chị em cười rộ lên.

Edit: Mèo Mạnh Mẽ - ĐDLQĐ

Hôm sau, phải chính thức đi học, Diêu Tam Tam còn chưa ăn xong chén cơm, Bào Kim Đông đã ở bên ngoài kéo chuông xe thúc giục cô.

“Anh Kim Đông, anh đến đèo em thật hả?”.

"Nói lời giữ lời, anh đèo em theo cũng không tốn công, dù sao thì cũng hơn em dùng chân đi".

Kết quả, năm đầu tiên của Diêu Tam Tam, cơ hồ đều ngồi sau xe Bào Kim Đông. Đi chung xe, đối với người trong thôn mà nói thì rất bình thường, tư tưởng của họ vốn đơn giản, nên cũng không nghĩ sai cho người khác. Ngược lại, vì Diêu Tam Tam nhỏ tuổi, người lại gầy gò, nên còn có người hỏi Bào Kim Đông, em gái cậu hả, nhỏ như vậy mà lên Trung học rồi sao?

Diêu Tam Tam nghe vậy trong lòng có chút sầu não. Không còn cách nào khác, dân quê nói, trẻ nhỏ có đũa cao sớm đũa cao trễ, cô tuyệt đối thuộc loại trễ, mười hai tuổi rồi, trong lớp lại được xem là cực kì thấp, chỗ ngồi là ngay dưới chỗ ngồi của giáo viên, cả ngày ăn bụi phấn giáo viên viết.

Với lại, đời trước cô lớn lên cũng không cao bao nhiêu.

Nhỏ nhỏ nhỏ, cô cũng không muốn tương lai đáng đáp nhỏ bé yếu ớt. Tâm nguyện hiện giờ của Diêu Tam Tam, là cao hơn đời trước, thân thể to khỏe hơn. Đối với phái nữ mà nói, to khỏe không phải là chuyện tốt, nhưng ở nông thôn đầu thập niên 90, phụ nữ khỏe mạnh, thật sự không phải là chuyện xấu.

Mặc dù biết mình lớn lên không thể trở thành một người phụ nữ cao khỏe như vậy, nhưng Diêu Tam Tam vẫn hi vọng mình có thể cao hơn một chút, khỏe mạnh hơn một chút, ít nhất cũng đừng có để người ta liếc mắt nhìn qua liền có cảm giác người nhỏ sức yếu.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đan áo len

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Trước vụ thu hoạch, rốt cuộc Diêu Liên Phát cũng gửi tới một bức thư, tin là từ bên Diêu lão nãi truyền tới, không có thư, đoán chừng là viết chung cho cả Diêu lão nãi và con gái. Diêu Liên Phát cũng không có bao nhiêu văn hóa, miễn cưỡng biết chữ, một tờ giấy với chữ viết to như vậy, cơ bản có thể đọc hiểu được.

Trong thư, ông nói ông và Trương Hồng Cúc ở Thiên Tân cũng tạm ổn, đã bắt đầu làm việc tại nhà máy đá, dặn dò mấy đứa con gái thu hoạch hoa màu cho tốt, rồi gieo lúa mì vụ đông, thế nhưng lại không nhắc đến chuyện Tiểu Tứ, xem ra là đã hiểu rõ hiện thực, không tính đưa Tiểu Tứ đi nữa. Chuyện “đưa trẻ xúi quẩy” đã lộ ra rồi, đưa đi còn ích gì nữa? Dù sao thì người ta cũng đều đã biết rồi.

“Cha mẹ nói, mười lăm tháng tám không về, có lẽ đến lễ mừng năm mới mới trở lại, đến cuối năm lại nói”.

Mấy chị em nghe Diêu Tiểu Đông truyền tin xong, liền bắt đầu thương lượng việc thu hoạch. Nông thôn thu hoạch vụ mùa, trường học cũng cho phép nghỉ, trong nhà có hai người đi học, Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ tự trường còn chưa tới một tháng, đã bắt đầu nghỉ phép.

Tính cả Tiểu Tứ, bốn người, hai mẫu ruộng đậu phộng, một mẫu ngô, bảy phân đất đậu tương, không phải lo. Thời gian thu hoạch số hoa màu kia đều cách nhau không xa lắm, trong nhà con có một mẫu nhiều khoai lang thu muộn hơn một chút, đến cuối mùa thu mới có thể thu hoạch được. điễn dẫn lê, quý đồn Trong mùa thu, bốn chị em cùng nhau trải qua tiết Trung thu, cũng chỉ đơn giản là mua hai gói bánh trung thu, cắt một miếng thịt. Tiết Trung thu không được coi trọng mấy ở nông thôn, bởi vì rơi đúng vào vụ thu hoạch, người nông dân bận rộn không mấy quan tâm.

Đợi đến lúc thu khoai lang thì kì nghỉ thu hoạch của Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ đã sớm kết thúc, cũng đi học trở lại, mảnh đất khoai kia liền phải trông cậy vào hai chị em Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải.

Thu khoai lang xong, thừa dịp nông nhàn, trời vẫn còn chưa lạnh đến mức đóng băng. Diêu Tam Tam cùng hai chị đi mua ba xe đá tảng, người bán đá đảm nhận việc vận chuyển tới nhà. Họ tìm mấy chú bác trong nhà đến giúp một tay, mất hai ngày, cuối cùng cũng xây xong tường rào. Sân nhỏ không lớn, trên tường là đá được kết nối bởi xi măng, gắn thêm hai cánh cửa gỗ.

Bốn chị em nhìn tường rào mới xây, rất là vui mừng. Tường rào mới sánh với ngôi nhà cũ nát, nhìn chung có chút không tương xứng. Trước mắt họ không có năng lực xây nhà đó, nhưng ít nhất thì có tường rào, cũng thấy an toàn hơn nhiều. Thời gian nông nhàn thì trộm cắp cũng tăng lên, nếu không thì nhà có heo có dê, thật sự là không dám yên tâm.

Thế nhưng bốn chị em lại không biết, chuyện họ xây tường rào, rơi vào mắt người trong thôn thì ý nghĩa lại không giống bình thường, người trong thôn đã bắt đầu bàn tán, bốn đứa con gái của nhà họ diêu, đúng là giỏi, cha mẹ không ở nhà, không những không sa sút đáng thương, mà còn xử lý trong nhà ngoài ngõ tốt như vậy. Có người còn nói, mấy chị em nhà họ Diêu này không đơn giản à, nói không chừng Diêu Liên Phát có thể trông cậy vào con gái mà vùng lên đấy.

Lời này đến tai Diêu lão nãi, Diêu lão nãi liếc người nói một cái, quay ngoắt người bỏ vào nhà. Cháu trai thì không có đứa nào trưởng thành, bà ta không

vừa mất mấy đứa cháu gái, thế mà người người khen ngợi, tư vị trong lòng Diêu lão nãi, đoán chừng rất không thẳng bằng nhỉ?

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Diêu Tam Tam một lòng mong chờ cho mình cao lên, thế nhưng chờ thế nào cũng không chịu cao, vóc dáng Diêu Tiểu Đông thì đã bắt đầu thay đổi rồi, giống như nhô gò, cao nhô lên, mới qua một vụ hè thu đã lớn hơn trông thấy, làm chị cả trong nhà, Diêu Tiểu Đông lặng lẽ vun vén cái nhà này.

Thu hoạch khoai xong, thời tiết liền chuyển lạnh, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cái cùng nhau vội vàng chuẩn bị y phục dày cho mình và các em, họ đã có thể tự làm giày vải bông rồi. Đường đến trường lạnh lẽo, viết chữ lại càng lạnh hơn. Trời đông giá rét, bọn trẻ thường hay đông cứng tay, da tay nứt từng mảng một, nhìn thôi cũng đã thấy khó chịu. Diêu Tiểu Đông lại đặc biệt đến chợ mua len sợi, đan hai đôi bao tay cho hai em.

Diêu Tam Tam mang bao tay lên, thử thử một chút, vô cùng vừa vặn, trong lòng liền cảm thấy vui mừng. Diêu Tiểu Đông khéo tay, đan bao tay ra cũng dễ nhìn. Diêu Tam Tam chợt nhớ tới Bào Kim Đông mỗi ngày cười xe đò cô theo, nhất định là tay sẽ lạnh hơn. điễn đàn lẹ quý, đồn Cô ngồi đằng sau, còn có thể giấu tay vào áo cho đỡ lạnh, nhưng Bào Kim Đông thì không được vậy, hẳn phải cầm tay lái, ở đằng trước đón gió, tất nhiên là lạnh chết đi được.

“Chị, chị cũng đan cho anh Kim Đông một đôi bao tay đi, cả ngày anh ấy đeo em theo, coi như cảm ơn anh ấy, được không?”.

Về mặt Diêu Tiểu Đông kỳ quái, trợn mắt nhìn Diêu Tam Tam một cái, nói: “Nói vậy, tại sao chị phải đan bao tay cho cậu ta? Bao tay là thứ có thể tùy tiện đan hay sao?”.

"A, quên, bao tay. . . . . Không thể tùy tiện đan!" Diêu Tam Tam sờ sờ mũi, oán thầm trong bụng. Thập niên 90, loại chuyện như đan áo len, bao tay này, trừ người trong nhà, con gái cũng chỉ có thể đan cho đối tượng của mình, nếu như một cô gái đan bao tay cho chàng trai nào đó, thì cũng giống như bây to, cô gái ấy có ý với chàng trai đó.

Đến thời điểm mà Diêu Tam Tam còn sống, thì không còn ai để ý đến quy cũ này nữa. Không phải tập tục này bị bỏ phé, mà là, hầu như không còn ai tự tay đan bao tay áo len nữa rồi, dù ở nông thôn, thì tất cả cũng là mua hàng có sẵn.

Về phần đệm giày cực kỳ đặc sắc của địa phương, thì càng có ý nghĩa rõ ràng hơn: tín vật đính ước. Thanh niên trai tráng đính hôn, thì trong giày mới có thể có đệm lót thêu hoa mà cô dâu tương lai tự tay thêu.

Diêu Tam Tam đương nhiên không nhớ được điều này! Lần này, cô không còn dám kêu chị hai làm bao tay cho Bào Kim Đông nữa, đôi tay kia của Bào Kim Đông. . . xin hãy tự bảo trọng đi!

Diêu Tam Tam chưa từng có ý nghĩ ghép Bào Kim Đông với chị hai lại cùng một chỗ, dĩ nhiên không phải Bào Kim Đông không tốt. Người đến trước luôn là chủ, cô đã nghĩ tới Dương Bắc Kinh trước rồi.

Diêu Tam Tam bận thu cá trê, nhất là từ sau khi cô tự trường, cứ vài ngày đưa ốc cho Dương Bắc Kinh một lần, đều là do chị ba vớt, chị hai đưa đi, mỗi lần chị hai đưa ốc đi, đều trở lại rất nhanh, cũng không biết có quen thuộc với Dương Bắc Kinh chưa, Diêu Tam Tam cũng không nhìn ra được đầu mối gì.

Sau vụ mùa, nông nhàn rồi, ngày cưới của Dương Quảng Châu cuối cùng cũng tới. sau khi Diêu Tam Tam thương lượng với hai chị, liền mua cho Dương Quảng Châu một cái thảm lông hàng tốt để làm lễ vật. Đạo ấy nông thôn không ai mua chăn, chăn đều tự làm cả, thảm lông thật dày mang phong cách phương Tây mới là quà kết hôn hàng đầu.

Diêu Tiểu Đông và Diêu Tam Tam cùng nhau đưa thảm đến vào hai hôm trước ngày cưới. Đưa đến trước ngày có chỗ tốt, là nếu cô dâu chú rể muốn mua vật ấy, có người tặng sẽ không cần phải mua nữa. Kết quả là vừa thấy hai cô, Dương Quảng Châu đã kéo lại.

"Hai em gái, phải giúp đỡ anh cả một chuyện."

Hai chị em nói: “Anh cả Dương, có chuyện gì trong khả năng tụi em làm được, thì anh cứ sắp xếp”.

Dương Quảng Châu toét miệng cười: “Cái khác anh không thiếu, chỉ thiếu dâu phụ đến đón dâu. Nhà anh cũng không có em gái, sau khi cha mẹ qua đời, thì thân thích ít lui tới, ngay cả em gái họ chú bác cũng không có, không ai đi đón cô dâu với anh cả”.

Tập tục lễ cưới ở địa phương, lúc chú rể đi đón cô dâu, thường sẽ mang theo một đứa em gái ở bên nhà đến làm phù dâu, em chú bác, em họ gì cũng được, nhiệm vụ người này chính là đàm phán với người nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ sẽ có một đám con gái ở cạnh cô dâu, từ chối cho chú rể tới gần, mà dâu phụ sẽ lợi dụng cơ hội, cướp cô dâu đi, dĩ nhiên đây chỉ là hình thức, chỉ cần dâu phụ kéo được cô dâu tới cạnh chú rể, thì coi như đã cướp được cô dâu rồi.

Các cô gái đưa dâu ở nhà mẹ sẽ có vài yêu cầu, tỷ như muốn thuốc lá này, bánh kẹo này, bánh rán điểm tâm v.v.. Chú rể không tiện đàm phán với một đám con gái, nên đây cũng là nhiệm vụ của dâu phụ bên chàng trai. Cô dâu đến nhà chồng, dâu phụ còn phải đàm nhiệm việc làm bạn với cô dâu, cho đến khi chú rể xả giao xong vào tân phòng.

Diêu Tiểu Đông nhìn Tam Tam, trực giác liền muốn đẩy cho Diêu Tam Tam.

“Em gái Tiểu Đông, cái này em phải giúp anh rồi, đương nhiên là Tam Tam cũng được, nhưng dù sao nó cũng còn quá nhỏ, sợ bên cô dâu cho rằng đó là

con nít đùa giỡn!”.

Lần này Diêu Tiểu Đông cũng không tiện khước từ nữa, Dương Quảng Châu giúp các cô không ít việc, nếu chọn cô rồi, thì cô không thể nói hai lời, huống chi làm dâu phụ bên đảng trai, nếu không phải là em gái mình, thì nhất định cũng là người mà nhà chú rể coi trọng, đó cũng là thể hiện một loại đánh giá cao rồi. Cứ như vậy, ngày cưới hôm ấy, Diêu Tiểu Đông ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, ngồi lên máy kéo theo Dương Quảng Châu đi đón cô dâu.

Đúng, bạn không có nghe lầm, chính là máy kéo. Khi ấy người nông thôn kết hôn, cô dâu và đồ cưới đều cùng ngồi máy kéo mà tới. Nhà người ta nhiều đồ cưới, thì bốn năm cỗ máy kéo xếp thành đoàn, trên xe là một hàng vải ô đồ bao đầy chăn đỏ, gối đỏ, còn có tủ son đỏ, tủ quần áo, cũng là một cảnh sắc khác biệt ở nông thôn.

Người khác, ăn tiệc mừng xong rồi có thể về sớm, Diêu Tiểu Đông thì không được, cô phải ngồi tiếp cô dâu mới, không thể để cho cô dâu mới bị cô độc lẻ loi. Vì vậy mà Diêu Tiểu Đông liền ngồi trong tân phòng trò chuyện với cô dâu mới, thoạt nhìn cô dâu rất hiền lành, nói cũng ít, chỉ tùy ý nói chút việc nhà với Diêu Tiểu Đông.

Thẳng đến khi trời tối, Dương Quảng Châu mang theo mấy phần say vào tân phòng, Diêu Tiểu Đông mới nói mấy lời may mắn với đôi tân nhân, rồi ra khỏi tân phòng. Diêu Tiểu Đông vừa ra khỏi cửa, đã thấy Dương Bắc Kinh đứng ở ngoài tân phòng.

"Đi thôi, trời tối rồi, anh đưa em trở về."

Trời tối dĩ nhiên cô không dám đi bộ về nhà một mình, nhất định là Dương Bắc Kinh đang chờ đưa cô về, chủ nhà quan tâm, cũng không có gì không đúng. Diêu Tiểu Đông không thể làm gì khác hơn là ngồi lên xe máy, đương nhiên là cô ngại không dám vịn Dương Bắc Kinh, nên chỉ có thể vịn lấy yên sau, thân thể liền không tự chủ được mà ngã ra sao, cố gắng giữ khoảng cách với Dương Bắc Kinh.

Nhưng dù có cách thế nào, thì một chiếc xe máy cũng chỉ có ngán ấy chỗ, vẫn rất gần. Diêu Tiểu Đông lần đầu tiếp xúc với một người khác phái tuổi gần xấp xỉ như vậy, mà còn ở gần như thế, không khỏi co quắp.

Dương Bắc Kinh không nói nhiều, chỉ yên lặng chạy xe lên đường, hình như lúc ra khỏi trấn có hỏi một câu: "Em có lạnh không?".

"Cũng được, không lạnh lắm."

"Gió thổi lạnh, anh chạy chậm chút để bớt lạnh."

Cả đường hai người đều không nói gì thêm, phải nói bình thường Diêu Tiểu Đông cũng đã quen thuộc với Dương Bắc Kinh rồi, mỗi lần đưa óc đến, nói chuyện cũng tự nhiên, nhưng không biết tại sao, tối nay hai người vẫn có chút không được tự nhiên, có lẽ là do trời tối, mà chỉ có hai người ở cạnh nhau thôi.

Đến cửa thôn, Diêu Tiểu Đông đòi xuống xe. Dương Bắc Kinh khó hiểu, mới nói: "Để anh đưa em về đến cửa nhà".

"Không cần đưa đâu, dừng ở đây được rồi, tự em đi vài bước là tới". Diêu Tiểu Đông cân nhắc từ chối, "... Người trong thôn không quen với anh, không nhận ra".

Thật ra thì Diêu Tiểu Đông nghĩ, trời đã tối rồi, để một thanh niên đưa cô về nhà, còn đưa đến tận cửa, tam cô lục bà nhìn thấy, còn không biết sẽ hiểu lầm đến mức nào đây. Diêu Tiểu Đông là một cô gái hết sức cẩn thận. Ý tứ trong lời nói của cô, dường như Dương Bắc Kinh cũng đã nghe hiểu.

"Vậy cũng được". Dương Bắc Kinh yên lặng dừng xe lại, Diêu Tiểu Đông bước xuống xe, nói: "Anh hai Dương, cảm ơn anh, anh mau về đi".

Dương Bắc Kinh cũng không vội đi, im lặng một hồi, rốt cuộc cũng gom đủ dũng khí, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Đông, em có bận không, có thể đan giúp anh một chiếc áo len được không?".

Diêu Tiểu Đông sững sờ, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền nóng rực, nếu không phải là buổi tối, thì đại khái là Dương Bắc Kinh có thể nhìn thấy, gương mặt cô đang đã cháy thành tám vài độ rồi.

"Cái đó... Em... Em tạm thời, không chắc sẽ rảnh rồi". Giọng Diêu Tiểu Đông như tiếng muỗi kêu.

Không phải nói không được, cũng không phải nói sẽ không, chỉ nói là không chắc sẽ rảnh, Dương Bắc Kinh thâm thở phào nhẹ nhõm, nói:

"Vậy, anh không vội, chờ em rảnh rồi rồi, em hãy nói với anh, anh sẽ mua len".

Hai người im lặng đứng đối diện nhau, Diêu Tiểu Đông cúi đầu thật lâu không lên tiếng, cuối cùng xấu hổ xoay người chạy mất. Diêu Tiểu Đông chạy thẳng về nhà, trách móc mấy đứa em.

"Sao mấy đứa không đợi chị với!"

"Không phải đã nói với chị là bọn em sẽ về trước rồi sao? Chờ chị thì chưa đến tối chị nhất định không về được, tội em cũng chờ đến tối mới về? Thì nhà họ có thể bảo người đưa về giúp không đây?".

". . . . . Thôi, không để ý tới mấy đứa nữa."

Điều Tam Tam luôn cảm thấy chị hai trở về có chút là lạ, không thể nói được về mặt kia của cô là tức giận hay là vui vẻ, đã có chuyện gì xảy ra sao?

“Chị, chị có sao không? Mặt đỏ lên rồi, gió thổi hả?”.

Điều Tiểu Đông vội nói: “Gió thổi đấy, trên đường chạy xe nhanh, gió thổi vào mặt”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đặt bẫy

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Thời tiết chợt trở lạnh, sương xuống, liền không còn cách nào để thu cá trê được nữa. Điều Tam Tam không khỏi có chút uể oải, dù cô phải đến trường, chỉ có thể thu vào chủ nhật, nhưng đầu sạp cũng có thể thu vào được chút ít. Giờ trở lạnh rồi, cá trê chắc đã chui sâu vào bùn đất, ngay cả ốc cũng chui đi, tiến vào trạng thái ngủ đông, ốc cũng không thể vớt luôn.

Điều Tam Tam chẳng thích mùa đông tí nào!

Nhưng mà rất nhanh cô đã phát hiện, Bào Kim Đông đã tìm ra cách làm ăn mới – hẳn bắt thỏ hoang bán. Vụ mùa thu đông, thỏ hoang không có đồng ruộng xanh tươi che chắn, dễ bị tóm hơn, đương nhiên là thỏ hoang chạy trốn rất nhanh, bản tính chúng vốn cảnh giác, nên không dễ bị bắt như vậy được, thế nhưng Bào Kim Đông lại học được cách gài bẫy. Lần đầu tiên Điều Tam Tam thấy hẳn xách hai con thỏ hoang đi bán, liền hâm mộ luôn, mùi vị thôn dã kia, đáng giá hơn thỏ nuôi nhà nhiều.

Cái người Bào tình này, sao anh ấy lại biết chiêu này? Thế nên Điều Tam Tam liền quần lấy Bào Kim Đông để hẳn dạy cô bắt thỏ hoang.

(*)Bào tình: đại loại là cái gì Bào Kim Đông cũng biết làm, mà còn làm rất giỏi ấy.

“Không biết làm sao để dạy em nữa, ông hai của anh biết chiêu này, ông ấy dạy anh với Kim Lai, Kim Lai học mấy lần rồi, mà bẫy nó đặt, trên căn bản đều là thất bại, anh đặt thì còn dính được sáu bảy phần mười”. Bào Kim Đông nói ông hai, hẳn là người bề trên gần nhà hẳn, Điều Tam Tam cũng không tìm hiểu tới cùng xem là người nào.

Đầu mùa đông ruộng đất bao la, nhìn thoáng qua là tiểu mạch nhỏ mới gieo xuống nằm lưa thưa, chỉ thấy lộ ra đất nhiều hơn mầm mạ, vẫn còn nhiều mảnh đất trống. Gieo hạt rồi. Đậu phộng và ngô trồng cùng lúa với tiểu mạch, khoai lang thì phải chờ đến xuân năm sau mới trồng cùng với đậu phộng và ngô xuân...

Không có cây trồng mọc cao, tầm mắt trở nên hết sức thoáng đãng. Dưới bầu trời xanh, mấy đứa trẻ nhà quê đang rượt đuổi nhau, nô đùa trên đồng ruộng.

Điều Tam Tam dắt theo Tiểu Tứ, giống như hai cái đuôi theo sau Bào Kim Đông, đi cùng còn có Bào Kim Lai em họ Bào Kim Đông, và em trai Bào Kim Thành, dắt em họ Tiểu Liễu, cả đám người đi loạn trong đất ruộng mùa đông, tìm “đường thỏ đi” theo lời Bào Kim Đông khắp nơi.

“Nhìn thấy không, em phải nhìn phân thỏ, nhìn dấu chân thỏ, như vậy mới có thể tìm thấy đường thỏ đi. Thỏ không bị quấy rầy, thì nó sẽ đi về đường cũ, em lặng lẽ đặt bẫy trên đường nó đi qua, đợi nó trở về, thì có thể dễ dàng trùm lấy rồi”.

Bào Kim Đông nói rồi, thuận thực thắt một nút dây, lớn chừng hai bàn tay nhỏ, quàng một đầu vào cọc gỗ ngắn rồi buộc lại

“Cái này có thể cột được con thỏ hả?”. Điều Tam Tam vội vàng hỏi.

“Cũng không nhất định, hơn nửa phần cơ hội thôi. Nếu như thỏ bị kinh sợ, tỷ như bị chó săn đuổi theo thì không nhất định nó sẽ trở lại bằng đường cũ nữa. Còn nữa, tỷ như bị cả đám lôi thôi mấy đứa làm cho sợ hãi đó”.

“Anh mới lôi thôi á, làm tổn thương tự ái của người ta!” Bào Kim Lai không vui trước tiên, nghe nói hẳn học mấy lần, mà đặt bẫy ngay cả lông thỏ cũng không tóm được.

“Em không lôi thôi thì động tác nhanh chút. Đi, đi xem thử coi có thể chặn hang thỏ không. “Bào Kim Đông vung tay lên, dẫn một tiểu đội đuôi nhỏ, đi khắp đất ruộng tìm hang thỏ. Bọn họ tìm thấy cái đầu tiên ở gần một ngôi mộ, ặc... làm ầm ĩ ở đây nói chung cũng không tốt, nên lại tiếp tục tìm, lại tìm được một hang nhỏ ở bụi cỏ trên sườn núi, Bào Kim Đông chỉ vào đó mà nói: “Thấy không, đằng kia có một cái kia. Tìm xa xa cạnh đó thử xem, phải còn hai ba cửa hang nữa”.

Cái gọi là thỏ khôn có ba hang, tức là hang thỏ luôn phải thông ra bốn hướng. Bào Kim Đông dẫn một đội đuôi nhỏ, kiểm bừa đất chặn cửa hang lại, chừa lại hai cửa hang, tự mình đứng chờ ngoài một cửa hang, móc một hộp diêm ra ném qua, bảo Điều Tam Tam:

“Tam Tam, qua cửa hang kia, đốt một cây đuốc hun khói vào trong đi”.

Điều Tam Tam liền chạy qua một cửa hang khác, tiện tay vơ một nắm cỏ khô, đốt lửa, lại dùng một mớ cỏ nát ẩm ướt để dập ngọn lửa, liền có một luồng khói mù mịt. Điều Tam Tam nhét nắm cỏ vào cửa hang, phồng miệng thổi lửa, dần dần lửa quỳ dần dần sức thổi khói vào trong, kết quả, xong nửa ngày cũng chẳng thấy bên kia có động tĩnh gì.

“Anh Kim Đông, thổi phồng phải không?”. Điều Tam Tam cười hì hì nói hần.

“Có phải còn cửa hang nào khác ở đâu đó hay không? Có thể chạy ra từ cửa hang bên hông. Nếu không, thì chắc con thỏ này đã đi kiếm ăn, không có ở trong hang rồi”. Bào Kim Đông cũng không tức giận, “Lê ra thỏ hoang thích ra ngoài vào ban đêm, ban ngày thì ít”.

“Khôi tìm lý do cho mình, dù sao thì anh cũng không bắt được”. Bào Kim Lai cũng ở một bên đùa cợt.

Bào Kim Đông liếc mắt, nói: “Anh với em đánh cuộc không? Hôm nay anh đặt bẫy, nhất định sáng mai có thể bắt được một hai con”.

Bào Kim Đông nói, chặn hang thỏ thật ra không tính là dễ làm, lưới thỏ hoang là tốt nhất, phải có đầy đủ nhân thủ, mấy chục người vây thành một vòng, bày ra một tấm lưới cá, mọi người cùng nhau hét lớn để đuổi thỏ, từ từ thu nhỏ vòng vây, nếu trong vòng có thỏ hoang, nhất định sẽ đụng vào lưới – “Bỏ chân chịu trời”.

Bào Kim Đông nói, hầu như tuần nào hần cũng đi bắt thỏ hoang, hầu như đều có thu hoạch. Khi ấy món ăn dân dã còn chưa có mức giá trên trời như ngày nay, một con thỏ hoang lớn, cũng chỉ bán được có hơn 10 đồng, coi như nhỏ, nhưng cũng là mấy đồng tiền.

Điều Tam Tam suy nghĩ một lát, cũng học đặt bẫy, dùng dây thừng với dây kẽm làm bẫy, cũng không biết do cô làm bẫy không chuẩn, hay là tìm đường thỏ đi không đúng, mà cuối cùng cũng không bắt được con nào. Qua mấy lần, cô cũng buông bỏ, có vài thứ không phải bạn không cố gắng, mà không có loại năng lực đó. Điều Tam Tam đặt cho Bào Kim Đông biệt danh là “Thỏ tinh”.

Nếu tuyết rơi xuống, thì càng có nhiều trò hay hơn. Thỏ hoang, gà rừng gì cũng đều thấy rõ dấu chân trên đất tuyết, có thể dùng lưới lớn để bắt. Thế nhưng tuyết rơi rồi bắt thú cũng chẳng dễ dàng gì, thú hoang chạy không nhanh trên đất tuyết, thì người cũng chạy không nhanh hơn được. Ngược lại nước trong đập đóng băng lại rồi, thời tiết sẽ vô cùng lạnh, sẽ có vệt trời, chim nhạn chết rét, nếu cách gần bờ mà nói thì cũng có thể lượm về.

Nhưng mà trời rơi tuyết lớn, thì bọn họ đi học sẽ phải chịu đau khổ rồi. Điều Tam Tam từ sáng sớm đã bò dậy khỏi giường, mở cửa, đập vào mắt là một mảng trắng xóa, tuyết thật to! Ở nơi đó, mỗi mùa đông luôn có mấy trận tuyết lớn, thế nhưng tuyết lớn như vậy, vẫn là hiếm thấy, nhìn tuyết trong sân, đã sâu gần đến cổ chân.

Tuyết sâu như vậy, nhất định là không thể chạy xe đạp đi học được, cũng chỉ có thể bước từng bước trong tuyết mà đi. Đoạn đường đến trường học này, thời gian càng kéo dài thêm, Điều Tam Tam sợ đi trễ bị mắng, liền vội vàng ăn qua loa mấy miếng cơm, rồi định đi học.

Giày vải bông nhà làm không thể mang được nữa, đi đường không thể dễ ướt. Điều Tiểu Đông tìm ra ủng đi mưa của cha mẹ trong nhà, lót một lớp bông vải vào trong, lại lót thêm một lớp đệm bên trên, cho Điều Tam Tam mang đi học.

"Đề lại cho Tiểu Tứ mang đi." Điều Tam Tam nói.

“Em mang đi, Tiểu Tứ đường gần, chút nữa chị đưa nó đi học. Tuyết ở trong thôn, nói chung cũng được các nhà quét trước cửa”. Điều Tiểu Đông đặt ủng đi mưa trước mặt Điều Tam Tam, Điều Tam Tam xỏ chân vào, bên trong thật ấm áp. Phía dưới kê thật dày, nhất định sẽ không lạnh, chỉ sợ đến bên ngoài, da chân sẽ lạnh. Nghĩ vậy, Điều Tam Tam cười ửng ra, mang thêm vớ. Mang hai lớp vớ, dù sao cũng khá hơn một chút nhỉ!

“Mặc ấm luôn đi, người lạnh tay chân cũng lạnh theo”. Điều Tiểu Đông đưa gói bánh rán cho Điều Tam Tam, cho cô mang theo làm cơm trưa, vừa cứng rắn bắt cô mặc thêm một bộ quần áo. Được rồi, thứ có thể mặc đều mặc lên cả rồi.

“Nó còn lạnh gì được nữa? Chị nhìn nó mặc kia, y như gấu chó á”. Điều Tiểu Cái trêu Điều Tam Tam.

“Chị ba là gấu chó mới đúng, gấu chó đến mùa đông đều không ra khỏi ổ, em đánh cuộc, nhất định là hôm nay chị sẽ không ra khỏi nhà cho coi”. Điều Tam Tam cười hì hì phản kích.

Điều Tam Tam mang ủng đi mưa, xách cặp, thất thểu bước ra ngoài, vừa ra khỏi cửa không xa, đã chạm mặt Bào Kim Đông, hần cũng mặc thật dày, chân cũng mang ủng đi mưa thật to. Bào Kim Đông vốn to con, đến lúc này, càng có vẻ khổng lồ.

Đây mới là gấu chó tiêu chuẩn! Điều Tam Tam vừa liên tưởng như vậy, liền không nhịn được mà cười trộm.

“Cười cái gì, con nhóc này, nhìn bộ dạng em, nhất định là không phải chuyện gì tốt!”.

“Đâu có! Em có cười sao?” Điều Tam Tam mặt vô tội, trong bụng thì càng buồn cười, đánh chết cô cũng không dám nói thật, là cô so sánh Bào Kim Đông với gấu chó.

“Anh Kim Đông, hôm nay không thể chạy xe phải không? Mình đi đi”.

“Tuyết sâu như vậy, khó mà đi được, chú tư của anh muốn lái máy kéo đưa bọn anh đến trường, em theo anh đến cửa nhà chú ấy chờ ngồi máy kéo thôi”.

Máy kéo đưa trẻ con đi học? Điều Tam Tam vừa nghe liền vui vẻ, cái này hay đó, máy kéo đi trên đất tuyết, còn ổn định hơn xe con cơ.

Chú tư Bào lái máy kéo đưa mấy đứa nhỏ đi học, đương nhiên không phải để đưa Điều Tam Tam, cả Bào Kim Đông cũng đều là nhân tiện thom lây, chú ta đưa con nhà mình là Bào Kim Lai, con gái Bào Tiểu Diệp mới là thật. Vừa nghe nói chú tư Bào lái máy kéo đưa con đi học, mấy đứa nhỏ trong gia tộc nhà họ Bào đang học Trung học khác cũng chạy tới. Con trai con gái, cháu trai cháu gái, đứa nhỏ hàng xóm, lại thêm Điều Tam Tam nữa, thật tốt! Đầy tràn một xe con nít.

Người dân thôn quê, đa số đều rất nhiệt tình.

Máy kéo lái đến cửa thôn, lại tiện thể rước luôn hai đứa nhỏ đang tập tễnh đi trong tuyết, trên máy kéo đã sắp không chen không lọt. Con trai vóc dáng lớn, liền tự giác nghiêng người hoặc ngồi xổm hoặc đứng, vây một vòng quanh mấy người nhỏ. Bào Kim Đông nhìn Điều Tam Tam, thấy cô đang giấu tay vào áo đứng trước thanh chắn bằng sắt, liền đưa tay kéo cô đến trước mặt, tháo cặp sách trên lưng xuống đặt dưới sàn xe, ý bảo cô ngồi lên.

Điều Tam Tam vui vẻ ngồi xuống, nhất thời cảm thấy không còn lạnh như thế nữa. Vì sao hả? bởi vì gió lạnh đều đã bị một vòng người lớn con chặn lại, cô núp trong đám người rồi, phải nói nhỏ con cũng có chỗ tốt. Bào Kim Lai vừa thấy, cũng liền đặt cặp sách của mình dưới sàn xe, kêu em gái Tiểu Diệp lại ngồi.

Máy kéo lái đến cổng trường Trung học, một xe con nít nhao nhao nhảy xuống. Bào Kim Đông với Bào Kim Lai hai người lớn xuống trước, đứng ở dưới máy kéo, đưa tay đỡ mấy đứa khác nhảy xuống, tránh cho trượt chân. Bào Kim Đông đưa tay, bắt được cánh tay Điều Tam Tam, Điều Tam Tam lưu loát nhảy xuống máy kéo, vây tay nói cảm ơn với chú tư Bào.

“Không cần cảm ơn, chiều muộn tan học không có thời gian, sẽ không tới đón mấy đứa, mấy đứa tự đi về chung đi”.

Chú tư Bào khởi động máy kéo, xịch xịch xịch đi xa cổng trường, giáo viên đi qua không khỏi nhìn thêm mấy lần, trời đổ tuyết lớn, ngồi máy kéo đi học, thật là có khí phách.

Edit by Mèo Mạnh Mẽ

Giờ nghỉ trưa, Điều Tam Tam không cần phải gấp gấp đi ra ngoài, cô có mang com tới ăn, nên vẫn chậm rãi tiếp tục làm bài tập của cô. Hai ba tốp học sinh cùng về nhà ăn com hoặc đến nhà ăn đều đã đi hết sạch, mấy học sinh mang com nhà như họ có thể bắt đầu ăn rồi.

Trong phòng học không có nước nóng, nếu như muốn uống nước nóng, thì đằng sau trường học có một lò nước sôi kiểu cũ, có thể cầm chén đi rót nước uống. Nhưng mỗi lần, đều phải nhìn vẻ mặt khó chịu của người nấu nước, nước sôi của hắn là bán cho học sinh ở trọ tại trường, năm xu một bình nước nóng, học sinh mang com cầm chén tới rót, lại không tiện đòi tiền, trường học đã đồng ý cấp nước nóng cho số học sinh này, người nấu nước nóng liền cảm thấy bị thiệt thòi lớn.

Điều Tam Tam không đi lấy nước trước, cô đặt bút xuống, lấy gói nhỏ ra khỏi cặp, đang định ăn com.

“Tiểu Tam Tam, có người tìm cậu kìa”. Một nam sinh bình thường nghịch ngợm bung nước trở lại, kêu cô một tiếng.

Điều Tam Tam tròn mắt nhìn nam sinh kia một cái, quyết định không để ý tới cậu ta, luôn có mấy nam sinh đáng ghét thích khi dễ nữ sinh, cũng giống như nam sinh trước mắt này vậy, luôn lấy tên cô ra trêu chọc. Nhưng nam sinh như thế, bạn càng để ý đến hắn ta, thì hắn lại càng làm tới, bạn không để ý đến hắn, thì hắn sẽ thấy không còn hứng thú nữa.

Điều Tam Tam nhét gói nhỏ vào ngăn bàn, vừa ra khỏi phòng học đã nhìn thấy Dương Bắc Kinh đứng cách đó mấy bước. Thấy cô ra ngoài, Dương Bắc Kinh liền cười cười, nói:

“Ăn com chưa?”.

Điều Tam Tam cảm thấy, tính tình Dương Bắc Kinh thật thú vị, mỗi lần thấy cô, đều sẽ hỏi trước một câu: ăn com chưa? Cũng không biết có là do bệnh nghề nghiệp mở tiệm ăn, hay là không tìm ra lời khác để nói, dân quê gặp mặt, đại khái thường hỏi thăm “ăn chưa”.

Điều Tam Tam liền cười đáp: “Đang định ăn ạ, anh hai Dương, anh tìm em có gì không?”.

"Đi, đến ăn canh với anh."

Dương Bắc Kinh nói vậy, rồi xoay người rời đi, Điều Tam Tam gấp gấp gọi anh lại, nói: “Anh hai Dương, em có mang com, sẽ không đi ăn với anh đâu”.

“Trời lạnh, anh làm canh xương đầu dê, đi nhanh lên đi, trong tiệm còn bận lắm”.

Anh chàng Dương Bắc Kinh này, nói năng cũng hết như tính tình vậy, là người quen, anh sẽ không nói lời khách khí, cũng không nói nhiều, Điều Tam Tam đã sớm lấy làm quen rồi, suy nghĩ một chút, nếu Dương Bắc Kinh tới gọi cô, cô đơn giản liền theo Dương Bắc Kinh ra khỏi trường học, đi một chút liền tới tiệm ăn của anh ấy.

Trong tiệm com đúng là còn có vài khách đang ăn, Dương Quảng Châu chào hỏi khách, nhìn thấy Điều Tam Tam, cười gọi cô vào nhà. điển`điển` lẽ` quý`đôn Dương Bắc Kinh không để Điều Tam Tam ngồi ngoài bàn, mà dẫn cô vào phòng bếp, múc hai chén canh xương dê nóng hổi thơm nức, đặt lên bàn dài, lại lấy hai cái bánh bao đang nướng trên lò than, đưa cho Điều Tam Tam một cái.

Nếu nói Dương Bắc Kinh cho cô ăn gì đó, thì cũng bình thường thôi, nhưng nếu nói Dương Bắc Kinh chạy đến trường học, đặc biệt gọi cô tới ăn, thì hình như không có đơn giản như vậy – cứ có cảm giác anh ấy có việc khác ấy!

Quả nhiên, Dương Bắc Kinh vừa bẻ bánh bao, vừa làm như tùy ý hỏi một câu: “Tam Tam, dạo này chị hai em bận lắm hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Canh xương dê

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Dương Bắc Kinh làm như tùy tiện hỏi một câu: “Tam Tam, dạo này... chị hai em bận lắm hả?”.

Mấy ngày nay Dương Bắc Kinh thấp thỏm không yên, trong lòng như có một móng vuốt nhỏ, không ngừng cào cào, làm cái gì cũng không an tâm.

Ban đầu Dương Quảng Châu nhắc đến Diêu Tiểu Đông trước mặt anh, nói cô bé này tốt thật đấy. Tốt là tốt thế nào, ngụ ý, là rất thích hợp với em, em hãy mau mau hành động! Khi ấy Dương Bắc Kinh thật sự không có tâm tư đó.

Dương Bắc Kinh là một người chững chạc và hướng nội. Con gái nhà người ta lớn lên – đẹp mắt thì anh phải thích à? Mở tiệm ăn buôn bán trên đường, con gái xinh đẹp thì anh đã gặp không ít, nếu vừa liếc mắt thấy một cô gái xinh đẹp là thích, thì anh thành cái dạng người gì rồi?

Dĩ nhiên, Diêu Tiểu Đông đáng đáp tốt, gương mặt xinh xắn, vóc người cao ráo, Dương Bắc Kinh là một thanh niên trẻ, không thể nào hoàn toàn miễn dịch, đương nhiên cũng bị hấp dẫn, nhưng đó cũng chỉ dừng lại ở mức độ thường thức. Ban đầu hai người không mấy quen thuộc. Diêu Tiểu Đông chỉ thỉnh thoảng theo Diêu Tam Tam đến tiệm cơm, cũng không nói được mấy câu.

Về sau, Diêu Tam Tam bận thu cá trê nên ít đến, Diêu Tiểu Đông cứ vài ngày lại tới một lần, liên tiếp xúc nhiều hơn với Dương Bắc Kinh. dần dần lễ quý, dần dần Dương Bắc Kinh dần dần cảm thấy, đây đúng là một cô gái tốt, không chỉ đáng đáp tốt, mà tính tình cũng tốt, nội tâm càng tốt hơn. Một cô gái mới bấy lớn, đã phải quán xuyến một nhà, dốc lòng chăm sóc ba đứa em, một cô gái như vậy, thật sự khiến người ta vừa thương thức lại vừa đau lòng.

Mấu chốt là, tất cả những chỗ tốt đó đều không phải là lý do, những cô gái tốt trong thiên hạ còn rất nhiều, anh không thể nào đều đi nhớ thương. Cô gái này lại càng ngày càng hấp dẫn anh, càng ngày càng khiến anh thầm thương trộm nhớ, không khỏi bắt đầu mong chờ cô, tới rồi liền mong có thể nói thêm mấy câu, mong cô ở lại lâu một chút, người ta mới vừa đi liền bắt đầu đếm ngày, suốt ngày cứ tính xem bao giờ cô trở lại...

Dương Bắc Kinh cứ như vậy mà đắm chìm!

Thật vất vả mới lấy được dũng khí, lấy chuyện “đan áo len” đi dò xét cô, nông thôn ngày ấy, chuyện này coi như là dứt khoát tỏ tình rồi. Nhưng mà, cô ấy nói sao? Cô ấy không nói là không được, cô ấy nói, không chắc sẽ rảnh.

Ý kia, chắc là còn phải xem xét lại anh đúng không? Dù sao thì Dương Bắc Kinh cũng hiểu theo ý đó, rồi bắt đầu một lòng suy nghĩ, làm sao để cô ấy có thiện cảm với mình. Kết quả, từ sau ngày đó, cũng đã trôi qua mấy ngày rồi, mà còn chưa có thấy được mặt người ta, thật sự là ngày nhớ đêm mong!

Dương Bắc Kinh ngày càng thấp thỏm, không phải cô ấy vốn không hề xem trọng mình đấy chứ? Liền muốn tìm cách nói chuyện với Diêu Tam Tam, con nít cũng dễ nói chuyện mà đúng không? Nào ngờ đứa con nít mà anh đối mặt, căn bản đã thành tinh luôn rồi.

Diêu Tam Tam thoải mái ăn canh, tay nghề Dương Bắc Kinh không phải tầm thường, canh xương dê này là dùng xương đầu dê hầm cách thủy nhỏ lửa, hầm ra nước canh thơm nồng, thêm hành ngò cắt nhỏ. Diêu Tam Tam không ăn cay, ăn vào thoải mái dễ chịu. Còn nếu là người thích ăn cay, cho thêm một muống ớt vào, ăn vào sẽ cay nồng rất ngon miệng.

Cô chậm rãi ăn canh, Dương Bắc Kinh đã sắp không thể bình tĩnh nổi nữa, con bé này, chỉ lo ăn canh, không thể nói một câu sao? Chỉ cần là lời nói về chị hai nó thì anh đều nguyện ý nghe mà!

“Chị hai của em, đúng là rất bận”. Diêu Tam Tam đưa mắt quan sát về mặt Dương Bắc Kinh, trong lòng đoán hai người này rốt cuộc đã tiến triển đến đâu rồi. Phải nói là nếu chị hai thành đôi cùng Dương Bắc Kinh, thì cô sẽ rất vui mừng, có anh rể cả như Dương Bắc Kinh, cảm giác hết sức không tệ!

“Bận lắm hả?”. Đang lúc nông nhàn mà, Dương Bắc Kinh hỏi tới: “Dạo này em ấy bận cái gì?”.

“Bận cái gì ấy ạ? Ừm, hai con heo, bốn con dê, một con chó, còn có ba em gái”.

Lúc Diêu Tam Tam nói lời này thì gật gù cái đầu nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc, Dương Bắc Kinh nghe thế liền không nhịn được mà bật cười, lắc đầu một cái, bắt đầu suy nghĩ, con bé này người nhỏ nhưng rất lanh lợi, chẳng lẽ đã nhìn thấu “ý đồ” của mình, nên cố ý chứ?

“Anh hai Dương, anh hỏi chị em, có chuyện gì hả?”.

Dương Bắc Kinh không nhận được ho khan một tiếng, nói: “Cũng không có gì, chỉ là nhiều ngày rồi không thấy em ấy, nên mới tùy tiện hỏi một chút thôi”.

“Ồ, trở về em sẽ nói với chị hai, là anh hai Dương hỏi thăm chị ấy”. Diêu Tam Tam đảo mắt một cái, nói: “Bây giờ không cần đưa ốc nữa, đương nhiên là anh sẽ không gặp chị ấy rồi. Anh hai Dương, chị hai của em bận rộn cả ngày, có rất nhiều chuyện cần làm. Ví dụ như, đến phiên chợ sau, chị ấy nhất định sẽ đến chợ mua khăn quàng cổ cho em”.

Diêu Tam Tam vừa nói, vừa quan sát phản ứng của Dương Bắc Kinh, nói đến phiên chợ sau, Diêu Tiểu Đông muốn đi chợ, quả nhiên trông thấy ánh mắt Dương Bắc Kinh lóe lên một cái. Diêu Tam Tam ăn canh, mà lòng thì thầm nghĩ, đừng có nói em không tạo cơ hội cho anh à nha.

"Mua khăn quàng cổ?"

"Cũng không nhất định là mua khăn quàng cổ." Diêu Tam Tam thuận miệng nói, chỉ chỉ khăn quàng trên cổ mình, “Cũng có thể chị ấy muốn mua len sợi để đan khăn cho em. Khăn này nhỏ quá, không đủ ấm, sáng sớm em đi học lạnh lắm. điển dĩ dĩ lệ, quý đôi Khăn chị hai tự tay đan nhất định sẽ rất dày và ấm áp”.

Dương Bắc Kinh vừa nghe đến “mua len sợi”, trong lòng liền nảy lên một cái, thầm nói con bé này sao lại nói đến mua len sợi rồi hả? Chẳng lẽ lời đêm hôm ấy mình nói với cô ấy, cô ấy kể với em gái?

Nhất thời lòng Dương Bắc Kinh có chút mù mờ, liền thử dò hỏi Diêu Tam Tam: “Tam Tam, chị hai em nói mua len sợi, rồi có nói gì khác nữa không?”.

Trời đất chứng giám, Diêu Tam Tam nhắc đến việc mua len sợi, thật sự là trùng hợp, làm sao biết được cong cong queo queo trong lòng Dương Bắc Kinh, cô ăn vài hóp hết bát canh, ăn sạch bánh bao, rồi mới nói: “Không có ạ, chị ấy không nói gì khác”.

Dương Bắc Kinh vừa thấy cô ăn xong, liền đứng dậy, múc cho cô một chén nữa, Diêu Tam Tam cười hi hi, nói: “Không cần, em no rồi. Anh hai Dương, vậy em đi học nhé”.

Dương Bắc Kinh đưa cô ra ngoài, dặn dò: “Lúc này trời lạnh lắm, buổi trưa em đến đây ăn cơm đi, đường gần thế, em đến rồi cũng chỉ là nhiều thêm một đôi đũa, đừng có ở trong trường gặm bánh rán lạnh ngắt nữa”.

"Vậy sao được." Diêu Tam Tam nhìn Dương Bắc Kinh, một lời hai ý, “Anh hai Dương, chúng ta không thân không thích, anh đã chiều cô em nhiều rồi, sao có thể còn cả ngày chạy tới chỗ anh ăn được?”.

“Nói cái gì đó, một mình đùa nhỏ như em, chỉ là chuyện nhiều thêm một muôi nước, em có thể ăn bao nhiêu cơm chứ!”. Dương Bắc Kinh nói lời này là thành thật, dù trong lòng anh không chứa chị hai người ta, thì cô bé trước mắt này cũng khiến người ta rất đau lòng.

Ừm, nếu chúng ta kết thân, anh có thể lên làm chồng chị hai em, một ngày em tới ăn ba phần luôn. Diêu Tam Tam mang theo ý nghĩ như vậy, cười híp mắt rồi khỏi tiệm ăn.

*****

Buổi chiều tan học, nhiệt độ lại giảm xuống, khó trách người già đều nói trước tuyết ẩm, sau tuyết lạnh, sau khi tuyết rơi thì tiết trời lạnh muốn chết. Nhiệt độ hạ xuống, tuyết trên đường trở nên cứng rắn, nhất là những chỗ bị chân giẫm bị xe đè trên đường, tuyết bị nén chặt, giờ đông cứng lại, trơn trượt, đi ở trên đó, không cần thận một chút là trượt chân ngay.

Diêu Tam Tam kết nhóm mà về cùng với bọn trẻ học Trung học trong thôn, trên đường thỉnh thoảng sẽ trượt một cái, chỉ có thể thận trọng đi về phía trước. Lúc này liền thấy được chỗ tốt của việc ở trọ tại trường, nhưng ở trường thì phải đóng phí, còn phải ăn cơm ba bữa trong trường, dù sao cũng không thể mang cơm ăn cả tuần, phải ăn ở nhà ăn, bởi vậy tiêu tiền nhiều hơn. Đương nhiên là Diêu Tam Tam không tình nguyện ở trường.

Lại nói, ở trường thì một tuần mới được về nhà một lần, không thể ở cùng một chỗ với chị hai, chị ba và Tiểu Tứ, rất không thú vị.

Bào Kim Đông tự thấy thân cao sức lớn, liền tiện tay túm lấy cặp sách của Diêu Tam Tam, cộng với cặp sách của mình, tùy ý khoác lên cả vai, một tay giấu trong túi áo bông đi về phía trước, Diêu Tam Tam và Bào Tiểu Diệp nắm tay nhau, bước nhỏ mà đi. Bào Kim Đông quay đầu lại, nói:

“Hai con bé này, đừng có kéo tay nhau, lỡ trượt chân là trượt luôn cả hai đó”.

“Đừng có nói lời xui xẻo!” Diêu Tam Tam đáp một câu. Thấy dưới chân thật sự quá trơn, bèn nhìn chung quanh, rồi mới nói với Tiểu Diệp: “Chúng ta nhích sang một bên đi”.

Tuyết ven đường mặc dù sâu, nhưng sẽ không trượt, đập lên vang kẻo kẻo kẻo. Hai cô gái nhỏ vừa cẩn thận bước đi, vừa lôi kéo nhau. Tiểu Diệp nhìn Bào Kim Đông ở phía trước, nháy nháy mắt với Diêu Tam Tam, nói: “Anh tư của tôi đối với cậu còn tốt hơn tôi nữa”.

“Anh tư” là chỉ Bào Kim Đông, hần xếp thứ tư trong các anh em chú bác. Diêu Tam Tam nghe lời này, không khỏi nhìn Tiểu Diệp một cái, người quê ngày ấy rất đơn thuần, con gái mười mấy tuổi, căn bản sẽ không có khái niệm “yêu sớm”, Diêu Tam Tam cũng chẳng nghĩ ngợi thêm, Bào Kim Đông đối với người nhỏ yếu trong mắt hần, luôn luôn chăm sóc, hưởng chị hai người bọn họ từ mùa hè đã cùng nhau thu cá trê, kết nhóm đưa đến Niệm Thành, dĩ nhiên là Bào Kim Đông đã gom cô vào phạm vi bảo hộ “người nhà”.

"Anh ấy đối với cậu không tốt hả, cặp sách của cậu, không phải cũng do anh cậu cồng đó sao?" Điều Tam Tam nói Tiểu Diệp.

"Đó là tôi kêu anh ấy cồng đó". Tiểu Diệp là đang nói Bào Kim Lai, "Anh ấy mà không cồng cho tôi thì tôi sẽ về mách nội. Nội tôi hiểu tôi nhất, anh tôi không dám chọc tôi đâu".

Điều Tam Tam thầm than thở trong lòng, cùng là con gái, nhưng sao cách đối xử lại khác biệt lớn như vậy! Cha Bào Kim Đông có bốn anh em, sinh tám con trai, chỉ có hai con gái(*), nhà chú ba Bào có con gái út là Tiểu Liễu, vẫn còn học Tiểu học; còn Tiểu Diệp này là con nhà chú tư Bào, mới vừa lên Trung học. Thật đúng là vật hiếm thì mới quý, mặc dù bà nội nhà họ Bào suốt ngày kêu ngạo vì nhà mình nhiều cháu trai, thế nhưng cũng hết sức thương yêu hai cháu gái.

(*)Tức là nhà nội BKĐ sinh bốn con trai, bốn con trai sinh ra tổng cộng tám trai hai gái.

Đi bộ trong tuyết luôn rất hao sức, một đường về tới nhà, chẳng những không lạnh, mà thậm chí còn đổ mồ hôi lưng. Đến đầu ngõ nhà mình, Điều Tam Tam kéo cặp sách trên vai Bào Kim Đông qua, tự mình xách, vừa đi vừa kéo khăn quàng cổ xuống, cầm trên tay.

Điều Tam Tam quẹo vào ngõ, nhìn thấy tuyết ở cửa nhà mình đã được quét sạch sẽ, không biết hôm nay làm sao, mà tâm trạng cô lại tốt vô cùng, liền nhảy nhót vào cửa. Vừa vào nhà, đã thấy chị hai đang ngồi thêu giày, Tiểu Tứ đang làm bài tập, chị ba thì đang xem sách giáo khoa của Tiểu Tứ. Điều Tam Tam ném nhẹ khăn quàng cổ lên đùi Điều Tiểu Đông, nói:

"Thứ quý gì á, không ảm chút nào hết."

Điều Tiểu Đông đặt đệm giày xuống, cầm khăn quàng cổ lên nhìn nhìn một chút, nói: "Cũ quá rồi, lại mỏng nữa, chờ đến phiên chợ mua cho em cái mới".

"Em không muốn khăn quàng cổ đâu". Điều Tam Tam kéo băng ghế đến ngồi trước mặt Điều Tiểu Đông, "Chị hai, em muốn một chiếc khăn choàng cổ, em thấy người ta choàng khăn nhìn hay lắm. Đến phiên chợ chị đi mua một ít len sợi, đan khăn cho em có được hay không?".

"Mua len sợi hả..." trong lòng Điều Tiểu Đông chột vì ba chữ kia mà nảy lên một phen, dừng một chút mới nói: "Được, chị mua thêm một ít, đan cho Tiểu Tứ luôn, tự mua len sợi về đan, tiết kiệm hơn mua khăn nhiều".

"Chủ yếu là của mình tự đan thì ấm áp hơn nhiều. Chị hai, chị cứ mua nhiều thêm một chút, dù sao thì cũng không mất bao nhiêu, đan cho bốn chúng ta mỗi người một cái, bốn người cùng màu, vừa nhìn đã biết là chị em một nhà".

"Chị cũng không cần mỗi ngày phải ra cửa đi học, không cần đan khăn choàng đâu". Điều Tiểu Đông nói rồi hỏi Điều Tiểu Cải: "Tiểu Cải, em cần không?".

"Không cần, em ở nhà mang khăn quàng cũng không lạnh". Điều Tiểu Cải nói, "Chị hai, lúc này trời lạnh, chị không cần phải đi một chuyến đâu, bảo Tam Tam đi học thuận tiện mua về là được".

"Như vậy sao được?" Điều Tam Tam vội nói, "Em phải đi học, chẳng lẽ chị bảo em trốn học đi chợ phiên hả? Chị ba thật là xấu xa".

Điều Tiểu Cải tức giận xia Tam Tam: "Em mới xấu xa đó. Buổi trưa em đi một chuyến, không phải chỉ ra phố cái là mua được rồi sao?".

"Em không mua len được đâu, chính chị lười không muốn ra cửa, nên cũng không cho chị hai đi chợ phiên luôn hả?".

"Ngốc nghếch, mua len sợi thôi có gì mà không được?".

Điều Tiểu Đông vội nói: "Hai đứa này, làm cái gì mà y như dê con vậy, gần là cãi, không gần là nhấc, không biết người nào mới vừa rồi còn thì thầm rằng trời đổ tuyết lớn, sợ Tam Tam đi trượt té vậy?".

Điều Tiểu Cải bĩu môi, Điều Tam Tam nghe vậy, biết vừa rồi chị ba mới lo lắng cho mình, bèn dựa vào Điều Tiểu Cải, le lưỡi làm mặt quỷ. Điều Tiểu Đông nhìn hai cô mà cười, nói:

"Hai đứa đừng có đầu võ mồm nữa, đến phiên chợ chị sẽ đi mua, mua ít len sợi màu sáng, đan khăn choàng cổ cho em và Tiểu Tứ".

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Không biết lắng mạn

Điều Tiểu Đông đồng ý đan khăn choàng cổ cho Tam Tam, đợi đến phiên chợ, bèn lên thị trấn mua len sợi. Cô đi một đường lên trấn, rồi đứng lại ở đầu đường, do dự một chút, rồi quẹo vào con đường kia. Con đường ấy thật ra có chút quanh co, nhưng mà... tiệm ăn của Dương Bắc Kinh lại nằm trên con đường ấy.

Điều Tiểu Đông đi tới đi lui, cảm thấy có chỗ nào đó không được tự nhiên, đi qua tiệm ăn, mắt không tự chủ được mà liếc nhìn, ngoài cửa dựng mấy chiếc xe, xe đạp, xe gắn máy, còn có cả một chiếc xe tải nhỏ, xem ra hôm nay tiệm ăn rất bận rộn, không thấy ai ra ngoài, dĩ nhiên cũng không thấy bóng dáng Dương Bắc Kinh.

Mình mới không muốn nhìn thấy anh ấy đâu! Điều Tiểu Đông bắt đầu thầm oán trách mình, đi kiểu gì mà đi qua đường này rồi! Cô bước nhanh hơn, cúi đầu mà đi vội vã.

Qua đến đầu đường kế tiếp, liền nhìn thấy một khu chợ nhộn nhạo, chỗ bán len sợi là ở đầu đông, Điều Tiểu Đông đi một vòng, tùy ý xem các gian hàng, cầm len sợi lên chọn lựa, thứ len mà cô muốn mua là len dệt từ lông dê, nếu muốn đan khăn choàng cổ, thì dùng len sợi to sẽ không thích hợp vì không đủ mềm mại, loại len lông dê này là lựa chọn tốt nhất, dùng kim đan ra, vừa đẹp lại vừa mềm mại.

Trước tiên, Điều Tiểu Đông cầm lấy một cuộn len màu vỏ quýt, nắm trong tay thử cảm giác một chút, lại nhìn thấy màu ngà bên cạnh, bèn cầm hai tay so sánh, tưởng tượng xem Tam Tam và Tiểu Tử dùng màu nào thì đẹp.

Bé gái, thì nên dùng màu tươi sáng đi, Điều Tiểu Đông quyết định chọn màu vỏ quýt rồi. Cô đặt cuộn màu ngà xuống. Ngay sau đó, một bàn tay to vươn ra ngay bên cạnh, cầm lấy cuộn len cô mới buông xuống, Điều Tiểu Đông cũng không để ý, bắt đầu thương lượng giá cả với chủ tiệm, rồi bảo họ cân cho cô sáu lạng len màu vỏ quýt.

Chủ quầy vừa cân len cho Điều Tiểu Đông, vừa cười hỏi người bên cạnh cô: “Cậu trai trẻ, mua len hả? Ưng ý loại nào rồi?”.

"Cháu chỉ xem một chút thôi."

Giọng nói kia nghe quá quen thuộc, Điều Tiểu Đông vừa quay đầu, đã thấy Dương Bắc Kinh. Dương Bắc Kinh vẫn rũ mắt, dường như tất cả lực chú ý đều đặt hết lên đầu cuộn len, d ơ đ ơ l ơ q ơ đ cũng không hề nhìn Điều Tiểu Đông, vậy mà không biết sao, tự dưng Điều Tiểu Đông thất mật tự nhiên, cúi đầu len lén vịn ngón tay.

"Anh hai Dương... anh cũng mua len hả?"

Dương Bắc Kinh vẫn không ngẩng đầu lên, mà hỏi ngược lại: “Em nói, anh có nên mua hay không?”.

“Anh có mua hay không, em nào biết”. Điều Tiểu Đông càng nói thì giọng càng nhỏ, mặt bắt đầu đỏ lên. Còn Dương Bắc Kinh kia, đứng bên cạnh cô, cách cô thật gần thật gần, cả người Điều Tiểu Đông đều không tự nhiên, hình như nhịp tim bắt đầu tăng nhanh thật nhanh.

Chủ quầy đưa len cho Điều Tiểu Đông, nhận tiền, rồi nhiệt tình giới thiệu hàng với Dương Bắc Kinh: “Cậu trai trẻ, muốn mua len đan cái gì? Đan áo thì cậu mua len sợi to bên này, đan khăn, thì thứ len lông dê này là tốt nhất, ba bốn lạng là đủ đan rồi”.

"Tạm thời khoan mua vậy!" Dương Bắc Kinh cười cười, nói với Điều Tiểu Đông: “Em mua xong rồi chứ? Đi thôi!”.

"Ừm."

"Vậy. . . . . Còn đi mua gì khác không?"

"Mua ít thức ăn, Tiểu Tử nói muốn ăn miến."

Điều Tiểu Đông đi về phía khu chợ bán thức ăn, Dương Bắc Kinh dĩ nhiên cũng đi theo cô. Người ở chợ thức ăn đông hơn, nhộn nhạo, Điều Tiểu Đông đi cạnh Dương Bắc Kinh, không khỏi có mấy phần ngượng ngùng.

Hai người trẻ tuổi đi chung một chỗ, khiến cho người khác vừa thấy, đã nhìn ra nhiều chỗ không tầm thường.

Phải nói Dương Bắc Kinh, anh đương nhiên là đã quen mặt ở chợ bán thức ăn, mờ tiệm ăn, mỗi sáng sớm anh đều đến mua mà, ở chợ rau cũng thế, rất nhiều người nhận ra anh.

"Ồ, chú em, thiếu món ăn gì hả?" Có người bán rau nhiệt tình chào hỏi, ngay sau đó, câu chuyện chuyển sang một hướng khác: “Tìm được đối tượng rồi hả? Ôi chao, cô gái này xinh quá, chú đây thật là có phúc đấy!”.

Cứ thế, không riêng gì mặt Điều Tiểu Đông đỏ bừng bừng, mà ngay cả Dương Bắc Kinh cũng ngượng ngùng theo, mặt đỏ lên, trong lòng ngáy ngáy, miệng lại muốn vội vàng giải thích.

"Không phải, cô ấy là... Em chỉ theo cô ấy tới mua thức ăn thôi”.

“Không phải hả? Thật không đấy? Tội nghe bà chị bán đậu hủ nói muốn tìm đối tượng cho chú đấy, nói rằng cô gái ấy chú hẳn đã từng gặp qua, nếu mà không phải, thì để chị ấy giới thiệu cho chứ”.

“Không cần không cần, thật sự không cần”. Dương Bắc Kinh vội vàng từ chối, vô cùng căng thẳng, lại nhìn không được mà đưa mắt ngắm trộm Điều Tiểu Đông, chỉ sợ cô hiểu lầm gì đó. ㄟㄟㄟㄟ q. ㄟㄟNhưng anh càng mờ ám, thì càng khiến người ta dễ nhìn ra đầu mối.

Một người bán rau khác nói xen vào: “Còn xấu hổ nữa, anh thấy, con trai lớn vậy rồi mà còn ngượng ngùng, anh đây mà tìm được đối tượng xinh đẹp

như thế, anh nhất định sẽ khoe khoang khắp chợ”.

Một thím bán đậu cạnh đó tiện tay đẩy người bán rau kia, cười nói: “Nhìn mày chộc cho con gái người ta xấu hổ kia. Tiểu Dương này, đính hôn chưa? Chờ nào làm đám cưới?”.

“Thím, thật sự không phải, còn chưa có...” Da mặt Dương Bắc Kinh cũng mồng, lại sợ những người này nói xong sẽ khiến Diêu Tiểu Đông tức giận, cũng không biết phải làm sao để họ thôi nói.

“Còn chưa chắc hả? Vậy còn không nhanh nhanh lên, tính để con bé chạy mất à...”.

Không đợi bà nói xong, Dương Bắc Kinh đã quay mặt, Diêu Tiểu Đông xấu hổ đến nỗi phải cúi đầu bước đi vội vã, thức ăn cũng không màng mua.

Dương Bắc Kinh hấp tấp đuổi theo, để lại mấy người bán tức ả ở đó nói đùa.

“Tiểu Đông, em đừng giận, mấy người bọn họ... Cứ như vậy, bán thức ăn, cũng thích nói thích cười, thích trêu đùa...”.

Diêu Tiểu Đông không lên tiếng, Dương Bắc Kinh sợ cô hiểu lầm, lại vội vàng nói: “Thím bán đậu hũ ấy, thím tùy tiện nói vậy thôi, chứ anh thật sự không biết cô gái nào cả...”.

Diêu Tiểu Đông vẫn không đáp lại, mặt đỏ bừng, chỉ lo cúi đầu bước đi, mãi mới nhớ ra còn chưa mua được miễn.

Thôi, để lần sau vậy, lúc này cô chẳng dám quay lại nữa rồi.

Diêu Tiểu Đông theo Dương Bắc Kinh rời khỏi chợ. Hai người cùng im lặng bước đi, giống như đi bộ mới là chuyện cần phải chuyên tâm nhất vào lúc này. Hai người tựa như ẩn ý, đi dọc theo con đường đất ít người qua lại, đi được một đoạn đường, rời xa khu chợ huyên náo, liền dừng chân bên ven đường.

“Tiểu Đông, em biết tâm ý của anh rồi, cũng đã qua mấy ngày, vậy em... nghĩ sao?”.

Diêu Tiểu Đông không ngờ Dương Bắc Kinh sẽ hỏi thẳng như thế, trong lúc nhất thời mặt đỏ tím đập, ấp úng không nói nên lời. Cô đương nhiên không biết, mấy lời này Dương Bắc Kinh đã thầm nói trong lòng suốt mấy ngày nay rồi. Giờ mới mượn chuyện trêu đùa lúc này, mà nói ra luôn.

Dương Bắc Kinh thấy cô không nói lời nào, mới hạ quyết tâm, nói: “Tiểu Đông, anh thích em, anh muốn ở cùng một chỗ với em, anh biết anh không có cha mẹ, mọi việc đều phải dựa vào chính mình, cuộc sống cũng khó khăn, anh không có bản lĩnh gì lớn, nhưng anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, nếu em không chê anh, chúng ta... ở cùng một chỗ có được hay không?”.

Trong lòng Diêu Tiểu Đông đập bùm bùm, thật lâu sau mới cúi đầu nói: “Anh hai Dương, tình huống nhà chúng em... chắc anh cũng biết, chuyện của em, còn chưa biết cha em sẽ sắp xếp ra sao, tâm ý của em chưa chắc đã được chấp nhận. Dù cho cha mẹ em có đồng ý gả em ra ngoài, sau lưng em cũng là một trách nhiệm rất lớn”.

“Những thứ đó đều không quan trọng, Tiểu Đông, anh chưa từng gặp qua cha mẹ em, nhưng anh cũng quen thuộc Tam Tam, quen thuộc mấy đứa em nhà em, anh đối đãi với Tam Tam như em gái mình. 爹，q. 爹Nếu chúng ta ở cùng một chỗ, giúp em lo cho gia đình cũng là trách nhiệm của anh, anh tin, chỉ cần hai chúng ta thật lòng, thì chuyện gì cũng đều có thể giải quyết”.

Diêu Tiểu Đông đương nhiên cũng thích Dương Bắc Kinh, thế nhưng, chuyện lần trước Diêu Liên Phát chọn rể cho cô khiến cô rất khó xử, nghĩ không ra tương lai rốt cuộc sẽ ra sao. Cô gái mười sáu tuổi này, đã sớm không thể suy xét tâm ý của mình nữa rồi.

Cô như vậy, lại khiến Dương Bắc Kinh đau lòng một hồi, anh nghĩ nghĩ, rồi nói: “Tiểu Đông, chỉ cần lòng em cũng như anh, như vậy là đủ rồi”.

Dương Bắc Kinh đương nhiên biết, nhà họ Diêu chỉ có bốn người con gái. Nếu như không sinh được con trai, thì đại khái sẽ phải giữ lại một người để kén rể về nhà, mà giữ lại, đa số đều là con gái lớn.

Dương Bắc Kinh không phải không nghĩ tới những chuyện này, những ngày qua không gặp Diêu Tiểu Đông, anh đại khái đã nghĩ đến mọi tình huống. Bản thân anh cũng không có nhiều mâu thuẫn đối với chuyện “ở rể”, cha mẹ anh không còn, sẽ không liệu mạng phản đối anh ở rể, nhưng ngược lại anh cả của anh, chắc chắn sẽ không đồng ý.

Những năm này anh cả luôn liệu mạng kiếm tiền, cũng chỉ vì muốn hai anh em có cuộc sống tốt, nếu anh ra ngoài ở rể, ước chừng người ngoài sẽ nói, anh trai không biết lo lắng, bản thân thành gia lập nghiệp rồi, lại để em trai ra ngoài ở rể cho người ta, người làm anh không có trách nhiệm.

Nhưng bình tĩnh mà xem xét, thì Dương Bắc Kinh ít nhiều có thể đoán được tính cách điệu bộ của Diêu Liên Phát, nếu như có thể, anh càng muốn kéo Diêu Tiểu Đông ra khỏi ngôi nhà ấy, để cho cô được trải qua những ngày tháng thư thái chân chính.

Thế nên, dù bây giờ Dương Bắc Kinh không nói, anh đồng ý ở rể, nhưng bất luận tương lai có ra sao, anh và Diêu Tiểu Đông đã bên nhau rồi, thì sẽ không bao giờ chia cách nữa.

Dương Bắc Kinh chỉ là một người con trai nông thôn không biết lãng mạn, ngay cả lời tâm tình dễ nghe cũng không thể nói, anh thích Diêu Tiểu Đông, và chính vì cô mà suy nghĩ đến tất cả những điều thực tế nhất.

“Tiểu Đông, nếu hai chúng ta có thể thành đôi, chúng ta nhất định sẽ ở cùng một chỗ, dù cho có chuyện gì ngăn cách, anh cũng tuyệt đối sẽ không tách rời em”.

Trên đường đất thỉnh thoảng lại có người xe đi tới, hai người trẻ tuổi chỉ đứng cách nhau mấy bước. Dương Bắc Kinh nhìn Diêu Tiểu Đông, không thể đến gần cô, chỉ nhìn như vậy thôi, cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

“Đi thôi, bên ngoài lạnh lắm”. Dương Bắc Kinh liếc mắt nhìn một người vừa đi qua, “Tiểu Đông, đến chỗ anh ngồi một lát được không?”.

Diêu Tiểu Đông vội nói: “Em còn phải nhanh nhanh đi về, trong tiệm anh đang bận rộn, anh trai anh cũng ở đấy mà”.

"Vây, anh tiễn em."

Không thể giải thích được những việc ngốc nghếch mà những người đang yêu có thể làm, Dương Bắc Kinh cứ thế tiễn Diêu Tiểu Đông, hai người đi chậm rãi, cuối cùng cũng tiễn xong sáu dặm đường, đến cửa thôn.

Nhìn bốn phía thấy không có ai đến đây, Dương Bắc Kinh rút cuộc cũng đến gần cô gái mình thích một chút, nhẹ nhàng kéo tay Diêu Tiểu Đông mà nói: “Nếu lễ mừng năm mới cha mẹ em trở về, anh sẽ tìm bà mai đến nhà em cầu hôn, em nói có được không? Định việc có tiếng có miếng rồi, chúng ta có thể lui tới một cách danh chính ngôn thuận, anh muốn gặp em, cũng có thể đến nhà tìm em”.

“Ai thèm để ý đến anh!”. Diêu Tiểu Đông đỏ mặt chạy mất. Dương Bắc Kinh nhìn Diêu Tiểu Đông chạy xa, bỗng nhiên có cảm giác cả người hăng hái, thật sự muốn hét thật to với đồng ruộng trống trải lạnh lẽo mấy tiếng.

A —— cô ấy đã chấp nhận mình rồi!

Diêu Tiểu Đông về đến nhà, bỗng nhiên bắt đầu hối hận: lúc nãy ở trong chợ, nên mua ít len màu sắc thích hợp, đan áo len cho Dương Bắc Kinh.

Đan áo len cho người con trai mình thích, có lẽ chính là biểu hiện tình yêu đặc sắc nhất của những cô gái thời ấy, một cô gái, phải ôm ấp bao nhiêu tình cảm, mới có thể dùng tốc độ cm mà đi hết ngàn mét len sợi cơ chứ?

Hơn hết, Diêu Tiểu Đông vẫn còn rối rắm với chuyện đan áo len ấy, cho dù nhanh tay đến mấy, thì sợ rằng cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể hoàn thành, cô không thể nào lặng lẽ qua mặt ba đứa em mà đan xong được. Nói cho bọn nhỏ biết hả, vậy dường như không phải ý hay cho lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Gặp gỡ vô tình

Mất thấy đã gần đến cuối năm, hai con lợn trong nhà đã nuôi lớn lắm, béo ú phì phì. Ngay giữa tháng chạp, thương lái đã đến nhà mua đi rồi.

Đến cuối năm giá thịt lợn rất đắt, giá lợn sống cũng tăng cao. Hai con lợn hơn ba trăm cân, giá cả không tồi, bán gần 300 tệ! Lợn này các cô đã nuôi hơn một năm, khi ấy nuôi lợn không cần đến thức ăn gia súc, chất phụ gia gì gì đó, nên thời gian lớn cũng chậm. Số tiền ấy, Diêu Tiểu Đông cũng không dám động đến, tiền ấy và tiền thu cá trê không giống nhau, đây là tiền nhà, đợi đến khi Diêu Liên Phát trở về, phải giao cho ông không thiếu một phân.

Bán lợn rồi, Diêu Tiểu Đông thuận tiện mua một cân thịt lợn, bình thường không lẽ không tết, không có thân thích tới, nhà nông dân trên cơ bản là sẽ không mua thịt ăn, nhưng nuôi heo khổ cực, lúc bán lớn thì người ta thường sẽ cắt chút thịt. Trong nhà, Tiểu Tứ là thèm thịt nhất, nhìn hấy chị hai mua thịt đem về, liền hết sức vui mừng, dặn dò chị hai mang đi ninh chung với miến và cải trắng.

Tết ngày một đến gần, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc vẫn chưa trở lại, chỉ nhờ một người báo tin, nói định không trở về ăn tết.

“Không về cũng được, mấy đứa không biết chứ, càng đến ngày lễ tết, thì kế hoạch hóa càng thêm thắt chặt, tìm gọi đình sản, đóng phạt đủ thứ. Tiền phạt sinh Tam Tam đến tận bây giờ còn chưa có đóng đâu, năm nay thêm chuyện Tiểu Tứ nữa, nên cha mẹ mấy đứa cũng không định về nhà qua năm mới. Lại nói lộ phí đi về cũng không rẻ. Dù sao mấy đứa ở nhà cũng đã quen, nội mấy đứa nói, com quá niên đến nhà nội mà ăn”.

Đại khái là truyền tin hộ Diêu lão nãi, chú hai Diêu ghé sang nhà bảo thế.

Bốn chị em nhà họ Diêu nghe nói vậy, cũng không có ý kiến gì, họ có thể nói cái gì? Cha mẹ ngay cả năm hết tết đến cũng không trở lại, làm sao không khỏi thất vọng trong lòng, nhưng chú hai nói cũng đúng, Diêu Liên Phát là không dám trở về. Cũng may họ ở nhà một mình đã quen, không về thì không về vậy! Thế nhưng chuyện Diêu lão nãi chủ động bảo các cô đến nhà ăn bữa cơm đoàn viên, chị em ít nhiều cũng có chút ngoài ý muốn.

Hai vợ chồng Diêu Liên Phát không về, kế hoạch cầu hôn của Dương Bắc Kinh liền rơi vào khoảng không, sau khi biết được, trong lòng không khỏi thất vọng. Không thể cầu hôn, không thể đính hôn, hai người liền không thể quang minh chính đại lui tới, Diêu Tiểu Đông lại là một cô gái nền nếp chừng mực, tình yêu của hai người vẫn lặng lẽ, giấu diếm người chung quanh, thậm chí ngay cả mặt cũng không thường gặp, khó tránh khỏi nhớ nhớ thương thương.

Bất luận cha mẹ có về nhà mừng năm mới hay không, thì cuộc sống của bốn chị em vẫn diễn ra như cũ, hai nhỏ đi học, hai lớn làm nội trợ, nuôi lợn nuôi dê.

Năm ấy được nghỉ động muộn, mãi đến hai mươi ba tháng chạp mới có tuyên bố nghỉ, thành tích cuối kì của Diêu Tam Tam không tính là nổi trội, đứng trong hàng đầu thì đương nhiên với không tới, nhưng cũng coi như không tệ. Tối thiếu thi so với Bào Kim Đông cũng đã rất không tồi – Bào Kim Đông nói hẳn chỉ kém không ở lại lớp, khiến Diêu Tam Tam buồn cười không thôi.

Hơn mười giờ sáng liền có chuông báo nghỉ, cô về đến nhà, trùng hợp có lái dê đến nhà mua dê.

Ba con dê con mua vào mùa hè, giờ đã lớn, hai con dê đực, một con dê cái. Diêu Tiểu Đông có chút không nỡ bán đi, cảm giác lũ dê này còn có thể lớn hơn, nhưng lúc này giá cả có cao hơn năm trước một chút, đang do dự. Diêu Tam Tam hỏi rõ rồi nói:

“Chị hai, em thấy nên bán đi, em nghĩ dê này đủ lớn rồi, nhiều lắm là nuôi tốt thì mập thêm một chút. Giữa đông không có cỏ xanh, phải cho ăn bã đậu trấu cám, trong khi giá bán hiện giờ cao hơn năm trước, lại nói dê mẹ lại mang thai rồi, đem bán hai con dê đực này, giữ dê cái lại nuôi”.

Diêu Tiểu Đông suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, nên đồng ý bán. Hai con dê, theo như ban đầu mua 10 tệ một con, lúc mua còn là dê nhỏ còn bú sữa, trắng trắng nhỏ nhỏ, Tiểu Tứ ôm chơi cả ngày. Nuôi hơn nửa năm, giờ giá cả lại tốt, tổng cộng bán được 106 tệ. Tiền mua dê ban đầu là do Diêu Tam Tam kiếm, Diêu Tam Tam nói, tiền này chính là tiền của các cô.

Tính toán rõ ràng với cha mẹ như thế, suy nghĩ một chút mới thấy thật ra cũng do hoàn cảnh bắt buộc mà ra, cô còn phải lo tiền học phí cho mình và Tiểu Tứ nữa!

“Tam Tam, chị thấy nuôi dê rất có lời, bỏ công một chút là có thể làm ra tiền. Em xem hè mua dê mất 115 tệ, giờ bán 106 tệ, gần như lấy lại được tiền vốn rồi, còn lời được hai con dê cái. Chị thấy, lui về sau cứ dê cái là mình giữ lại nuôi đi”. Diêu Tiểu Cái nhìn tiền vui mừng.

Diêu Tiểu Đông chủ yếu chăm lo đất đai, lợn dê trong nhà bình thường đều do Diêu Tiểu Cái lo. Diêu Tiểu Cái cho dê ăn cũng rất dày công, mùa hè cho ăn cỏ tươi ngon nhất, mùa đông thì cỏ khô cắt nhuyễn cẩn thận, mỗi ngày còn phải cho thêm bã đậu, trấu cám. Dê nhà các cô, lớn còn nhanh hơn nhà khác, da lông cũng sạch sẽ trơn mượt hơn.

“Chị ba, công chị nuôi dê lớn nhất, chị tự quyết định đi, nếu có thể, đầu xuân mình mua thêm hai con dê cái nữa. Về sau sinh được dê con rồi, mình vẫn giữ con mẹ lại nuôi.

“Được, mua đi! Mua nhiều thêm mấy con chị cũng nuôi được”. Diêu Tiểu Cái vui mừng nói, “Ngày cả Tiểu Tứ còn có thể giúp nhô cỏ cho dê ăn, đừng nói là mấy con, một đàn chị đây cũng có thể nuôi được, càng nhiều càng tốt”.

Thế nhưng Tiểu Tứ có chút không vui, nói nó không nỡ bỏ hai con dê con kia, Diêu Tam Tam liền an ủi nó, nói đợi đến mùa xuân, dê mẹ nhất định có thể sinh thêm vài con dê con trắng trẻo nữa.

Hai ngày sau khi bán dê là ngày Tiểu niên, buổi trưa trước khi ăn cơm, Diêu Hồng Hà tới, con bé mặc chiếc áo khoác đỏ mới được mẹ may cho, đứng trong sân nói.

(*)Tiểu niên: Ngày đưa ông Táo về trời.

“Chị hai, nội bảo em tới hỏi, tối nay tiểu niên mấy chị có tới ăn cơm hay không. Đi thì bà nội chuẩn bị nhiều chút, không đi thì thôi”.

Diêu Tam Tam nghe vậy, nói kiểu gì thế? Cha mẹ không có ở nhà, bốn đứa nhỏ các cô ở nhà mừng năm mới một mình, nếu Diêu lão nãi thật sự có lòng thì trực tiếp bảo các cô đến ăn cơm là được, ngược lại là tới hỏi các cô có đi hay không. Diêu Tam Tam nhìn chị hai chị ba một chút, thấy hai người đều không biểu lộ gì, trong lòng biết họ cũng không muốn đi lắm, bèn nói:

“Tiểu niên cũng không quan trọng gì, em nói giùm với bà nội, là tụi chị không đến vậy”.

“Nếu không thì mấy chị đến đi, nội mình chiên thịt viên, củ cải viên, đậu hũ viên, còn hấp bánh bao nữa, Nhị Văn Tam Văn đều đến ăn rồi kia, vừa rồi còn cho tụi em một chén thịt viên lớn đó”.

Diêu Tam Tam cảm thấy, nếu Diêu Hồng Hà này không phải là người không có đầu óc thì chính là cố ý nói cho họ nghe. Lễ mừng năm mới chiên thịt viên, cho nhà thím ba một chén to, cho hai đứa nhỏ nhà thím hai ăn, lại đến hỏi bốn chị em cô có đến ăn không, Diêu lão nãi cũng làm đến mức này rồi.

“Không đi đâu, em trở về nói với nội là tụi chị ăn ở nhà mình”. Diêu Tiểu Đông nói.

"Vậy cũng được, coi như các chị không đi nhé."

Diêu Hồng Hà xoay mặt bỏ đi. Đợi con bé vừa đi, Diêu Tiểu Cái liền tròn mắt, lôi kéo Tiểu Tứ quay vào nhà. Diêu Tam Tam cảm thấy tết năm nay nhà mình cũng không thể qua một cách tùy tiện được, liền hỏi Diêu Tiểu Đông:

"Chị hai, chị biết chiên thịt viên không, em với chị chiên đi”.

“Chiên thịt viên thì biết”. Diêu Tiểu Đông nói, “Chứ làm đậu hũ thì chị không biết đâu, chị chưa thấy người khác làm, cũng chưa từng tự làm”.

“Không sao đâu, mình không làm đậu hũ, mình mua thêm ít đậu hũ, chiên ít thịt viên, mua mấy cân thịt, trải qua cuối năm một cách tử tế”. Điều Tam Tam cười nói, “Mình mới vừa bán dê mà, tự khao bản thân một chút đi”.

“Ừ, Được.” Điều Tiểu Đông cũng cười, “Đến phiên chợ mua cho Tiểu Tứ một chiếc áo khoác. Nó nhỏ nhất, cuối năm cho nó mặc đồ mới đi”.

Hai mươi tám tháng chạp, là phiên chợ cuối cùng trước tết ở trấn trên, dân chúng có tiền hay không, cũng đều mua ít thức ăn vào hôm nay. Vốn định bốn chị em cùng đi chợ, Tiểu Tứ vừa nghe thế đã vui vẻ nhảy cẫng lên, nó thích nhất là đi chợ, nhưng chị ba Điều Tiểu Cải thì lại không muốn đi, chỉ muốn ở nhà trông chừng đám gà chó dê của cô. Điều Tiểu Cải không thích ra cửa, cũng không ưa đi đường xa, nói theo kiểu cách bây giờ, thì cô chính là một trạch nữ vui vẻ.

Còn lại ba chị em cùng nhau đi chợ. Trời thì lạnh, người thì đông, thế nhưng ai ai cũng vui vẻ, cả dãy chợ cũng tràn ngập loại không khí tết đến vui mừng.

Ba chị em chen lấn trong chợ nửa ngày, mua mấy thứ cần thiết cho lễ mừng năm mới, như câu đối xuân, thiệp treo hành lang, chữ Phúc, áo khoác cho Tiểu Tứ, thịt heo, củ sen, miến với củ cải, lại mua thêm ít hạt dưa, mớ pháo nổ. Còn mua nữa, thì mấy chị em không nữa thêm.

Khó khăn lắm mới chen lấn ra khỏi đám người, tầm mắt Điều Tam Tam liền bị hấp dẫn bởi một chỗ bán mứt quả, mứt quả cắm trên bó rom, từng xâu từng xâu đỏ au, vẻ ngoài cực kì hấp dẫn. Người bán mứt quả nghiêng bó rom, đi bán vòng vòng. Điều Tam Tam nhìn nhìn Tiểu Tứ, thấy Tiểu Tứ cũng đang nhìn cô cười híp mắt.

“Quý nhỏ!”. Điều Tam Tam cười, chọt chọt mặt Tiểu Tứ. Tiểu Tứ rất thông minh, nó cũng biết chị hai rất kĩ lưỡng, hôm nay đã tốn nhiều tiền, chắc chị sẽ không mua cho nữa, chị ba có tiền có thể mua được cho nó. Mứt quả 2 xu một xâu, Điều Tam Tam vòng quanh cây rom một vòng, cẩn thận chọn bốn xâu ngon nhất, tính cho bốn chị em mỗi người một xâu. Cô trả tiền, Tiểu Tứ đã không chờ được nữa, cầm một xâu từ tay cô.

“Quý tham ăn”. Điều Tam Tam biết rõ bản thân cũng muốn ăn, còn trêu chọc Tiểu Tứ. Cô nhìn Tiểu Tứ ăn, rồi cũng cắn một miếng, còn chưa nhai, đã thấy nước bọt lập tức tràn ra. Mứt quả này chua chua ngọt ngọt, quả nhiên rất hấp dẫn bé gái. Điều Tiểu Đông thì không được, trên tay cô xách đầy đồ, trái một túi phải một túi, bèn nói:

“Cho Tiểu Tứ xâu đó đi, chị không có tay ăn!”.

“Không có tay, ha ha ha, chị hai không có tay kia...” Tam Tam với Tiểu Tứ cảm ít đồ, nghe được lời này thì cười đến độ vô lương tâm.

Ba chị em vui đùa ra khỏi chợ, chạm mặt một người quen, người nọ đang đứng ở đầu phố nhìn các cô, mắt Điều Tam Tam sáng lên, Điều Tiểu Đông lại nhếch miệng cười đầu.

“Anh hai Dương, anh cũng đi chợ hả? Tiệm ăn không bận sao?” Điều Tam Tam mở miệng chào hỏi trước, cười hi hi giờ xâu mứt quả ra lấy lòng: “Anh hai Dương, anh xem, em đoán sẽ gặp được anh, anh xem, ngay cả mứt quả em cũng mua thêm một phần cho anh nè”.

Trên tay Tam Tam quả thật có dư một xâu kẹo hồ lô, nhưng mà, hẳn là để phần cho chị ba cô đúng không? – Dương Bắc Kinh cũng không trêu cô, cười nói:

Không bận, nhà nhà đều làm gà mua cá chuẩn bị lễ mừng năm mới hết rồi, tiệm cũng vắng đi, đã đóng cửa từ hôm qua rồi, qua tết mới mở lại”.

Ngày ấy, dân chúng không có thói quen cuối năm đi ăn cơm tiệm, hiện giờ Dương Bắc Kinh khá rảnh rỗi. Dương Bắc Kinh cười cười, lần đầu anh thấy Tiểu Tứ, liền đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Tứ, nói: “Đây là Tiểu Tứ đúng không?”.

Nửa năm trôi qua, tóc Tiểu Tứ cũng đã dài ra, có vẻ còn đen và dày hơn trước khi cạo, dĩ nhiên vẫn chưa dài lắm, vẫn chưa thể tết thành bím nhỏ, nếu không phải đang mặc áo hoa, không chừng còn có người tưởng nó là bé trai đấy.

“Tiểu Tứ, gọi anh hai Dương đi”. Điều Tiểu Đông dặn dò Tiểu Tứ, Tiểu Tứ cũng rất mau lẹ, kêu một tiếng “Anh hai”.

Dương Bắc Kinh nhìn đồ trong tay các cô rồi nói: “Trên đường lạnh, mình chó đứng đây nói chuyện, đến tiệm nghỉ chân một lát đi”.

Điều Tiểu Đông do dự một chút rồi nói: “Không được đâu, phải về...”.

“Một mình anh ở nhà, qua năm mới vắng ngắt, rất đáng thương...”. Trong mắt Dương Bắc Kinh có cầu khẩn, yên lặng nhìn Điều Tiểu Đông. Phải nói hai người bọn họ yêu nhau thật sự rất tội nghiệp, ngày ấy trai gái thôn quê yêu nhau không được tự do hào phóng như ngày nay, có khi mấy ngày còn không được gặp mặt một lần.

“Một mình? Anh cả với chị dâu nhà anh đâu?”. Điều Tam Tam hỏi trước.

“Anh cả dẫn chị dâu về nhà mẹ tặng quà tết rồi... chỉ còn mình anh, ăn cơm cũng không có mùi vị”.

“Vậy mình đến chơi đi, dù sao thì cửa tiệm của anh ấy cũng đóng rồi”. Điều Tam Tam khuyến khích chị hai. Cũng không quản xem chị hai có đồng ý hay không, lôi kéo Tiểu Tứ đi trước. Dương Bắc Kinh liền đưa tay đỡ lấy đồ trong tay Điều Tiểu Đông, giúp cô cầm hơn một nửa, nhỏ giọng năn nỉ cô: “Đi thôi, đến ngồi một lát đi”.

Ba chị em theo Dương Bắc Kinh đến tiệm ăn, ngoài cửa quả nhiên đã dán giấy đỏ thông báo đóng cửa, d,d'l,q'd nhưng bếp lò trong tiệm vẫn cháy, rất ấm áp, nhìn trời cũng đã đến giờ cơm trưa, Dương Bắc Kinh nói, anh đã nấu canh miến củ cải, uống một chén cho ấm.

Dương Bắc Kinh cũng không bày vẽ gì nhiều, anh vào bếp một lát, xào ít ngó sen, thêm một phần rau cần với thịt heo băm, mỗi tay một đĩa bung ra ngoài. Canh miến củ cải của anh được nấu từ nước dùng xương heo, ăn vào thơm ngon vô cùng, còn kèm thêm bánh nướng nữa, Diêu Tam Tam hưng phấn ăn một chén to. Cô thấy Diêu Tiểu Đông ăn một bữa cơm chậm rãi, Dương Bắc Kinh thì vừa ăn canh, vừa không nhịn được nhìn trộm Diêu Tiểu Đông suốt. Diêu Tam Tam không nhịn được thầm buồn cười – hai cái người này, quả nhiên có vấn đề, còn nghĩ là giấu diếm được kín kẽ lắm, tưởng cô ngốc đây mà!

“Anh hai Dương, sao em cứ có cảm giác như anh đã chuẩn bị nồi cháo tốt rồi, chỉ chờ tụi em tới nhĩ”. Diêu Tam Tam cố ý nói.

“Đâu có đâu, anh chỉ... vô tình gặp em ngoài cửa thôi”.

“Vậy anh cũng nhanh tay thật đó, chỉ trong mấy phút đã nấu canh xong, em còn tưởng anh đã làm sẵn ngồi chờ nữa chứ!”.

Dương Bắc Kinh bị vạch trần rồi, liền bắt đắc dĩ nhìn Tam Tam, hận không thể cầm bánh nướng lên chặn miệng cô, Diêu Tiểu Đông chậm rãi ăn canh, mặt cũng cúi thấp đến nỗi muốn úp luôn vào chén.

Thấy Tiểu Tứ ăn cũng đã no, Diêu Tam Tam vỗ vỗ bụng, nói: “No quá, Tiểu Tứ, mình ra ngoài ăn kẹo hồ lô tiêu cơm chút đi, sẵn mua ít kẹo, để dành tết ăn”.

Tiểu Tứ nghe vậy, dĩ nhiên là quá vui rồi, mừng rỡ theo Diêu Tam Tam chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Sóng gió nhỏ

Diêu Tam Tam cố ý dắt Tiểu Tứ đi ra ngoài chơi, tạo cơ hội cho Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông được ở riêng với nhau. Diêu Tiểu Đông theo bản năng muốn kêu hai đứa em ở lại, nhưng Diêu Tam Tam đã sớm dẫn Tiểu Tứ chạy mất rồi.

Trong nhà chỉ còn sót lại Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông, hai người không khỏi liếc nhìn sang, hai mắt chạm nhau, đều vội vàng quay đi, mạnh ai nấy nhìn chén canh trước mặt, giống như chén canh mới là thứ mà họ chú ý nhất. Hai người cứ lẳng lặng ngồi, rốt cuộc, Dương Bắc Kinh cũng phá vỡ không khí tĩnh lặng.

“Để anh lấy thêm canh cho em nhể”.

“Em no rồi”.

“Em ăn quá ít, quá gầy”.

“Không ít đâu, lúc sáng... em đã ăn nhiều rồi”.

Hai nam nữ thanh niên, trước đây chưa nói rõ thì vẫn còn chung đụng tự nhiên, hiện giờ đã phá dỡ cánh cửa, liền ngượng ngùng đủ thứ, thật sự là quá ngại thơ.

Dương Bắc Kinh chợt hơi giận bản thân mình, bình thường không được gặp, thì nghĩ đến thời thời khắc khắc, dường như có hàng vạn lời muốn nói với cô, hôm nay được gặp, thì lập tức trở thành miệng lưỡi vụng về, tìm không ra chuyện nói? Em ăn, anh uống, bộ mình hết chuyện nói rồi hay sao?

“Đem chén đi rửa thôi”. Diêu Tiểu Đông đứng lên, dọn dẹp bát đĩa trên bàn, Dương Bắc Kinh vội vàng dọn phụ, mạng thức ăn thừa vào phòng bếp, quay người lại, Diêu Tiểu Đông cũng đã bung bát đĩa vào theo rồi. Cô đặt bát đĩa xuống, tính đổ nước rửa bát thì Dương Bắc Kinh đã ngăn lại.

“Để xuống đi, em đi nghỉ một lát đi. Sao có thể để cho em rửa bát chứ”.

Diêu Tiểu Đông rốt cuộc cũng bật cười, nói: “Em có làm gì đâu mà mệt nhọc? Em là con gái, mấy chuyện rửa bát cọ nồi này, có ngày nào không làm”.

Cô nói thế, Dương Bắc Kinh cũng nhẹ giọng cười lên, nhìn thấy cô gái mình thích đứng bên cạnh mình, cho dù là cùng rửa bát đi nữa, thì trong lòng cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Hai người cứ thế bắt đầu tán gẫu chuyện nhà, ngẫu nhiên còn kể chút chuyện vụn vặt mới xảy ra.

Dương Bắc Kinh nhìn đôi tay ngâm dưới nước rửa bát của Diêu Tiểu Đông, tay của cô gái trẻ tuổi, mịn màng trắng trẻo, anh khản trương nắm chặt tay, rất muốn nắm đôi tay kia vào lòng tay mình, nhưng cuối cùng vẫn không dám hành động.

Hai người hết sức ăm ý rửa dọn bát đĩa, sau đó ra phòng ngoài ngồi đối diện bên bếp lò, vừa hơ ăm tay, vừa nhỏ giọng trò chuyện, có nhiều lúc, hai người chỉ ngây ngốc im lặng, thỉnh thoảng nhìn nhau, hiểu ý cười cười.

Điều Tam Tam dắt Tiểu Tứ đi một vòng lớn trên đường, quả thật đã mua một bọc kẹo trở về, vừa vào nhà, liền thấy hai tên gốc đang ngồi với nhau bên bếp lò, nhỏ giọng nói gì đó, thấy cô vào, Điều Tiểu Đông liền gạ trách: “Chạy đi đâu vậy, trời lạnh như thế”.

“Đi mua kẹo mà, không tin chị nhìn xem...” Điều Tam Tam và Tiểu Tứ vừa ăn kẹo, vừa cười hi hi nhìn cô, Điều Tiểu Đông cảm thấy chột dạ trước nay chưa từng có, vội vàng xách đồ muốn về nhà, Dương Bắc Kinh đành phải tiếc nuôi tiễn họ ra ngoài.

Điều Tam Tam các cô trở lại thôn Thổ Câu, đi dọc theo con đường lớn, Tam Tam với Tiểu Tứ sôi nổi đi đằng trước, mới vừa tới đầu ngõ nhà mình, đã nghe “đùng” một tiếng, là tiếng pháo nổ, không khỏi giật nảy mình, mà ghé tòm hơn hết, là theo tiếng pháo kia, vô số vật bắn văng lên người cô, đóm lớn cũng có, lăm tằm cũng có, Điều Tam Tam nhìn kĩ, đó là... phân trâu!

Nhìn lại, trên người Tiểu Tứ cũng có, Điều Tiểu Đông đi ở đằng sau, khá hơn một chút, trên quần cũng dính một bệt, Điều Tam Tam thiếu chút nữa đã buột miệng mắng ra. Kê nào thế! Khôn kiếp!

Cô còn chưa mắng, thì đã có mấy đứa trẻ cười hi hi ha ha nhảy ra khỏi góc tường, bọn nó cười ha hả, hươ tay múa chân, giống như làm được chuyện gì đó rất đắc ý. Nhìn kĩ, đứa dẫn đầu là Nhị Văn, theo sau là Tam Văn với Trạ Tử.

Bước sang năm mới, pháo tết liền xuất hiện khắp nơi. Riêng ở nông thôn có mấy đứa trẻ ác liệt, cắm pháo lên phân trâu, đốt pháo, rồi chạy trốn như bay, phân trâu nổ văng khắp nơi, bèn cảm thấy chơi rất vui. Nếu ai vừa vịn đi ngang qua, cũng chỉ có thể chịu xui xẻo theo, không tránh được cả người bắn thiêu.

Hơn hết, trên con đường lớn liếc mắt một cái là nhìn thấy cuối đường, từ xa đã có thể thấy người, trùng hợp nổ trúng ngay các cô như thế, rõ ràng là cố ý.

Còn cho đó là chuyện hay ho, ghé tòm muốn chết! Điều Tam Tam giận lắm rồi, qua năm mới, quần áo mới giặt, thật là đáng giận! Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến nỗi muốn khóc của Tiểu Tứ, liếc sang đoạn cây dựng bên đồng rom ven đường, người ta dùng để dè rom, cô tiện tay rút ra, xông ngay vào đám trẻ kia.

Tao đánh chết mấy đứa xấu xa bọn mày!

Bọn trẻ vừa nhìn thấy cô hung hăng cầm cây muốn đánh người, liền cười đùa chạy đi tứ tán. Trong mấy đứa trẻ đó, trừ ba đứa cháu nội trai của Điều lão nãi, còn có hai đứa nhà khác, đều cùng lứa với Nhị Văn.

Mặc dù trông Nhị Văn có cao hơn cô một chút, thế nhưng lần trước bị cô dùng đòn gánh phang nên sợ, lại nói đã khiến phân trâu nổ dính cô, có vẻ như đã chiếm được tiện nghi, bỏ chạy theo bản năng. Điều Tam Tam đuổi theo một đường, bé trai chạy trốn rất nhanh, cô không sao đuổi kịp. Nhị Văn chạy xuôi theo con ngõ, rốt cuộc bị cô đuổi đến gấp gáp, chui luôn vào nhà. Điều Tam Tam đuổi tới tận nhà thím hai, chặn cửa lại, không muốn cho qua chuyện.

“Chú hai, thím hai, hai người thử nhìn chuyện tốt của Nhị Văn làm nè”.

Nhị Văn như một lần khời chui vào nhà không trở ra, chú hai thím hai đều ở nhà, nghe tiếng Điều Tam Tam la hét, liền từ trong nhà bước ra, trông thấy Điều Tam Tam tức đến nỗi mặt mày đỏ bừng, nước mắt ròng ròng.

“Tam Tam, mày giờ gây gộc, muốn làm cái gì vậy chứ?” Thím hai lớn tiếng nói.

“Chú hai, thím hai, xem thử một chút, Nhị Văn không lo học, dắt Tam Văn với Trạ tử, đi nổ phân trâu, cố ý chờ tụi con tới rồi nổ, chú thím xem cả người con nè”. Điều Tam Tam thở phì phì lấy tay áo lau nước mắt, tố cáo với chú hai.

“Ôi trời, cái thằng nhỏ khôn kiếp này, thật nghịch ngợm, Tam Tam, để thím đánh nó”. Miệng thím hai nói rất hay, thế nhưng lại nhìn bộ dạng nhếch nhác của Điều Tam Tam mà cười ha hả, dường như con trai đã làm chuyện rất hay ho.

“Thím hai, chị hai con với Tiểu Tứ đều bị hấn làm nổ dính phân trâu đầy người, quá hư rồi. Con đây là người trong nhà, nếu đổi lại là người khác bị nó nổ bắn người, người ta còn không mắng nó sao? Cả con đường lớn đều bị nó làm cho hôi thối, bắn thiêu, thím nên quản lý nó”.

Có lúc Điều Tam Tam cũng tự cảm thấy mình kì lạ, hình như sau khi trọng sinh, trở lại thân thể mười hai tuổi, tính tình cô cũng có mấy phần trẻ con, giống như chuyện này, cô thật sự giận đến nỗi không nhịn được, không phải vì chính cô, thì cũng là vì Nhị Văn xấu nét, nhất định phải dạy dỗ Nhị Văn một trận. Không làm được, liền nước mắt lưng tròng tố cáo với chú thím hai.

“Được rồi, để thím nói nó, kêu nó nghe lời”. Thím hai vẫn còn cười ha hả chẳng thêm bận tâm, chú hai lại sầm mặt, nói với thím hai: “Thằng nhỏ này để cho bà trông, hòng người rồi, giờ đã mười hai, tết đến là mười ba rồi, bà xem nó học hành có ra gì không? Cứ như vậy thì sẽ ngày một đi xuống, phải uốn nắn kéo nó đi chệch đường”.

“Cây lớn tự thẳng, chẳng phải nó vẫn còn nhỏ đó sao?”. Thím hai bị chú hai nạt, liền bắt đầu bao biện cho Nhị Văn.

“Còn nhỏ, cây nhỏ cong bà không đỡ, chờ đến khi lớn lên thì nó sẽ là cái cây xiêu vẹo, bà muốn sửa thì cũng đã muộn”. Chú hai thở phì phò rống ngược vào nhà: “Nhị Văn, mày lần ra đây cho tao!”.

Nhị Văn từ trong nhà cúi đầu bước ra, liếc mắt nhìn đáng vẻ chật vật của Điều Tam Tam, không nhịn được mà bật cười, lại nhìn bộ mặt đen thui của cha nó một cái, vội vàng ngừng cười, khoe miệng run rẩy, có vẻ vẫn còn buồn cười lắm.

“Tao hỏi mày, chuyện này phải mày làm không?”.

“Có gì đâu, bọn con nỏ chơi, không để ý chị Tam đang tới thôi mà”.

“Dù cho chị mày không có đi qua, thì mày cũng không được làm như vậy! Nỏ trúng chị mày nó nói mày vài câu, nỏ trúng người khác, người ta còn không mắng ba đời tổ tông chúng ta à?”. Chú hai càng nói càng tức, gờ tay tính đánh, thím hai túm Nhị Văn lôi ra sau lưng, vội vàng che chở: “Nó còn nhỏ không hiểu chuyện, ông nói với nó được rồi, ông đánh nó làm cái gì!”.

“Bà cứ bao che cho nó đi! Cả ngày tôi bận làm việc, ba đứa nhỏ này, đã bị bà làm hư rồi”. Chú hai gạt thím hai ra, đưa tay muốn bắt Nhị Văn, Nhị Văn liền bỏ chạy qua một bên, vừa chạy vừa nói:

“Không phải con muốn nỏ, là Trự Tử kêu con nỏ, nó nói Chị Tam là hung hăng nhất, đến ăn bám nhà nó”.

Ô, ra đầu dây mối nhợ vẫn là do Trự Tử ghi thù chuyện lần trước! Lại nói chuyện Vương Tiểu Mãng lần trước, bọn Tam Tam đến dựa vào nhà thím ba, rốt cuộc là ai sai chứ?

Chú hai Điều mắng: “Trự Tử kêu mày làm, nó kêu mày làm gì mày làm đó hả? Trự Tử nó kêu mày ăn phân mày cũng đi ăn hả? Trự Tử còn nhỏ hơn mày, mày làm anh, mày dẫn đầu hai đứa nhỏ không lo học, giờ còn đồ lên đầu người khác nữa”.

“Nỏ thì nỏ, rửa đi không được sao? Tam Tam, nó là em mày, mày nhường nó chút chứ! Làm con gái đừng có ngang ngạnh quá” Thím hai bắt đầu vút bỏ mặt mũi, một lòng muốn bao che Nhị Văn.

Điều Tam Tam nghe vậy, giờ ngược lại là cô không đứng rồi hả? Thôi thôi, ngay trước mặt chú thím hai, cô cũng không thể đánh lại được, liền buông cây xuồng, nói: “Chú hai, mặc kệ chuyện có ra sao, Nhị Văn nó quậy như thế, nhất định đã để người trong thôn nói điều khó nghe, chú bảo nó đừng có làm chuyện xấu như vậy nữa”.

Nói xong, Điều Tam Tam xoay người đi, vừa lúc ấy, thím ba nhà họ Vương trong thôn đi tới. Thím ba Vương vừa nhìn thấy Nhị Văn, liền chỉ vào nó mà nói: “Cha Đại Văn, mẹ Đại Văn, hai người phải dạy dỗ lại đi, thằng nhỏ Nhị Văn này, bữa nay nỏ phân trâu, nỏ luôn hằm phân, hôm nay tôi mới vừa giặt chăn quá niên, đã bị nó nỏ cho dơ hết tron, làm sao tôi qua hết năm nay được? Thằng nhỏ này, thật sự là cái đồ trứng ung, càng lớn càng hư hỏng”.

Chú hai Điều vừa nghe thế, đã tức điên lên, tóm ngay lấy Nhị Văn, không để ý đến sự ngăn trở của thím hai, hung hăng đập liên mấy đập, gờ tay vịn lỗ tai Nhị Văn, thờ phỉ phò mắng chửi cho một trận.

Cứ thế, Thím ba Vương còn đứng bên cạnh đôn lời quở trách thêm vào, nói bột nếp nhà bà phơi cũng bản không ăn được nữa rồi. “Thằng này còn nhỏ, mà hư hỏng khắp nơi, còn không dạy dỗ, tương lai kiểu gì mà không vô ngôi chòm hóm trại lao động cái tạo!”.

Thím ba Vương nói chuyện cũng thật độc miệng, mới qua năm đã lôi cả chuyện trại cải tạo ra nói, chú hai càng nghe càng điên tiết, đánh cho Nhị Văn một trận nên thân, Điều Tam Tam không tiện đổ dầu vào lửa nữa, liền trở về nhà mình, thấy chị hai và Tiểu Tử đã thay quần áo, cô cũng không thể làm gì khác hơn là trút bỏ bộ đồ trên người, tắm đi tắm lại mấy lần.

Nhị Văn bị dân cho một trận, nhưng không chỉ riêng nó, nghe nói kể đó chú hai còn dạy dỗ Tam Văn, rồi dạy dỗ luôn Trự Tử.

Điều Tam Tam không dự liệu được, cũng vì thế mà Nhị Văn kết thù với cô, còn gây ra tai họa lớn hơn.

Đêm ba mươi, Điều lão nãi sai Điều Hồng Hà đến gọi bốn người bọn cô đến ăn bữa cơm đoàn viên, bốn chị em thương lượng một chút, không đi cũng không tiện. Cơm quá niên cả nhà đoàn viên, Điều lão nãi kêu các cô, các cô không đi, người ngoài sẽ nói họ là kẻ dưới không phải

Điều lão nãi đã phân nhà với ba con trai, một căn sáu gian phòng, phân bốn gian cho con trai thứ ba, ngăn riêng hai gian còn lại, Điều lão nãi và Điều lão gia tử(*) ở. Tính tình Điều lão gia tử có chút chất phác, cả ngày chỉ biết ăn cơm, làm việc, tìm đám người già trong thôn tán gẫu. Lại thêm Điều lão nãi có vẻ cứng cỏi, nên thành ra Điều lão gia tử trở thành người không có cảm giác tồn tại.

(*)Các bạn chịu khó đọc giùm mình từ này nhé, khi nào tìm được từ thay thế thích hợp mình sẽ chỉnh sửa lại.

Lúc bốn chị em đến, gia đình chú hai, chú ba cũng tới, Điều lão gia tử đang ngồi trông bếp trong nhà, Điều lão nãi với thím ba Điều đang bận rộn thu xếp, bọn Tam Tam đến chào hỏi Điều lão gia tử trước, Điều lão gia tử đốt lửa, cười nói: “Tới rồi hả? Vào nhà chơi đi”.

“Vào nhà đi, bên ngoài lạnh”. Điều lão nãi cũng nói, khó có khi tốt như thế.

Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cái không vội vào nhà. Điều Tiểu Đông đến hái rau phụ Điều lão nãi, Điều Tiểu Đông đứng ở cửa, nói muốn giúp ông nội nấu thức ăn. Phải nói Điều Tiểu Cái là khôn lanh nhất, thay vì ứng phó với nhiều người trong sân như thế, cô thà ngồi trông bếp với Điều lão gia tử ít lời còn hơn.

Cơm tất niên của nhà nông cũng chẳng có gì mới mẻ, chỉ đơn giản là thêm vài món có thịt. Đông người, nên Điều lão nãi bèn hầm một nồi lớn thịt heo, củ cải với miến, một nồi thịt heo hầm củ cải với đậu cô ve, cộng thêm ngó sen xào, trứng xào ớt, dưa cải xào, rau trộn đậu hủ, đậu hủ viên các thứ.

“Tám món ăn tươi mới”. Điều lão nãi nhìn thức ăn trên bàn, hết sức hài lòng, liền kêu cả nhà tới dùng cơm. Vì đây là bữa cơm rất niên, nên đặc biệt kêu thím ba Điều mang bàn vuông lớn tới, thế nhưng con cháu đông, vẫn chen không lọt.

“Con nít đứng ăn, con nít ăn com nghịch như khi ấy, không ăn được bao nhiêu, ăn chút là no rồi”. Điều lão nãi nói, rồi kêu Tam Văn, Trụ Tứ với Tiểu Tứ, đứng bên cạnh người lớn mà ăn. Điều Tiểu Đông thấy vậy, liền đưa tay kéo Tiểu Tứ qua, để nó ngồi trên đùi mình.

Điều lão gia tử uống vài ly với hai con trai như thường lệ, đám con nít thì vui đùa ăn com, bữa com trôi qua coi như yên ổn, sau khi ăn xong, dọn dẹp bàn, người bề trên ngồi nói chuyện, làm sùi cảo đón giao thừa. Bọn Nhị Văn Tam Văn chạy đi chơi rồi, bốn chị em vừa định về trước, Điều lão nãi đã gọi họ lại.

“Ồ chơi đi, nhà mấy đứa cũng không có ai, ở nhà nội chơi thêm một lát”.

Điều Tam Tam luôn cảm thấy thái độ của Điều lão nãi tối nay có chút kì lạ, đối xử với bốn chị em cô tốt đến khó tin, không như bình thường luôn xi và nấng nhểch, là tại tết đến? Hay là vì Điều lão nãi có tâm tư gì?

Quả nhiên, bốn chị em vừa ngồi xuống, gói mấy cái sùi cảo, Điều lão nãi đã nói:

“Mấy đứa còn nhỏ, nội lo lắng khắp nơi, tiền mấy đứa bán heo bán dê, lấy ra đưa đây nội giữ giùm!”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: LỬA LỚN

CHƯƠNG 38:

“Mấy đứa còn nhỏ, nội lo lắng khắp nơi, tiền mấy đứa bán heo bán dê, lấy ra đưa đây nội giữ giùm!”.

Đã nói sao tự dưng Điều lão nãi lại đối xử ôn tồn với mấy chị em cô như thế, thì ra là nghĩ đến số tiền họ bán heo bán dê. Điều Tam Tam và Điều Tiểu Đông đưa mắt nhìn nhau, Điều Tiểu Đông bình tĩnh nói:

“Bà nội bận rộn cả ngày, nội không cần lo lắng cho tụi con, tụi con đều lớn cả rồi, có thể tự lo cho mình, cũng có thể quản tốt tiền nhà. Lại nói tiền này, qua năm mới con sẽ mua heo nhỏ, còn tính mua thêm hai con dê cái, vào xuân rồi, cũng phải mua phân bón. Dê ban đầu là do Tam Tam mua, tiền bán được, giữ lại cho nó với Tiểu Tứ đóng học phí”.

Điều lão nãi ném cái sùi cảo trong tay lên mâm, sầm mặt nói: “Tao mới mở miệng, mày đã có sẵn một trăm câu chờ tao, mày có còn để ý tới trên dưới không? Mấy đứa tụi mày quá không biết điều biết chuyện rồi, ba mẹ mày không ở nhà, không dễ gì mới bán được ít tiền, mày tính tiêu xài cho bằng hết hay sao? Lấy ra đưa tao! Trước khi cha mày đi, kêu tao quản lý tụi mày, tiền này tao không giữ giúp, còn không phải sẽ bị tụi mày tiêu sạch sao?”.

“Nội, chị hai cũng đã nói, tiền này phải mua heo con, mua phân bón, chẳng phải là nên tiêu hết sao? Tụi con khó khăn lắm mới kiếm được, một đồng cũng không dám phung phí, trừ việc cần thiết, chờ cha còn trở lại, tiền bán heo nhất định sẽ giao cho cha không thiếu một đồng. Tụi con biết cách quản lý mà, nội hãy yên tâm”. Điều Tiểu Cái thông thả nói.

“Không phung phí há? Mấy đứa tụi bây, cả ngày mua thịt mua cá, may quần may áo, đừng nói nhà tụi bây nghèo, bao nhiêu của cải tốt cũng đều bị chúng mày phá hết”. Điều lão nãi nói rồi giơ tay chỉ vào cái áo mới của Tiểu Tứ, “Áo này cũng mới mua chứ gì, tưởng tao mù hả? Nhà bọn bây giờ càng ngày càng không có phép tắc, cái gì mà tiền bán dê là tiền Tam Tam, nuôi mày lớn như vậy, cho mày ăn cho mày uống, tiền này làm ra không để vào nhà, còn muốn tự mình giữ, toàn là lũ vô dụng bất hiếu!”.

Điều lão nãi nói rồi bắt đầu vỗ bàn, thím hai Điều ngồi im không nhúc nhích, cũng không nói gì, chỉ cười hí hì xem trò vui, thím ba Điều thì mở miệng.

“Tam Tam, nội con cũng là muốn tốt cho mấy đứa thôi, sợ mấy đứa còn nhỏ, nên quan tâm mấy đứa đó mà”.

Điều Tam Tam không thêm để ý tới thím ba, bình thần nhìn bộ dạng hỗn hển của Điều lão nãi, không nóng nảy theo bà, mà ngược lại còn cảm thấy buồn cười, bèn cười cười, nói: “Nội, tụi con mua áo mới cho Tiểu Tứ có gì không đúng? Tên đến, chẳng phải thím hai thím ba cũng mua quần áo mới cho con mình đó sao? Nội nói nhiều điều như vậy, cũng đơn giản là vì muốn tụi con đưa tiền cho nội thôi, đừng nói trong tay tụi con không có nhiều tiền, nếu thật có nhiều tiền, thì đã gửi vào ngân hàng lấy tiền lãi rồi, để nội giữ hao phí tâm sức, cũng không có lời”.

“Bà nhìn bà đi... bà không thể bớt nói một chút hả, cả ngày chỉ thấy bà lảm chuyện!”. Khó khăn lắm mới thấy Điều lão gia tử quở trách bạn già một câu, Điều lão “

“Tôi lảm chuyện hả? Tôi là vì ai? Tôi còn không phải vì cái gia đình lớn này sao? Thằng cả là cái thằng đáng thương, sinh ra toàn con gái không thể dùng, trái một đứa phải một đứa, không có con trai thì không nói đi, nhà lại còn nghèo xơ nghèo xác, chẳng phải tôi cũng chỉ muốn quản lý tiền giúp nó thôi sao? Tôi giữ cho nó, tôi có chiếm được lợi ích gì? Tôi không thể tự kiếm tiền chắc?”.

“Sắp bước qua năm mới rồi cũng không sống yên ổn!” Điều lão gia tử bức bối nói, hoàn toàn hết cách với bạn già.

Điều Tam Tam gói xong cái sùi cào trong tay, liền kéo tay Tiểu Tứ, nói: “Ông nội, bà nội, tội con về đây, tránh ở đây khiến bà nội tức giận”.

“Về ngủ sớm cũng được, sáng mai còn tới ăn sùi cào. Tính tình nội bây là vậy, nói bây mấy câu cũng là lo cho bây thôi, người một nhà chớ để xa lạ”. Điều lão gia tử dặn dò.

Mấy chị em đứng dậy, vỗ vỗ bột mì trên tay rồi đi ra ngoài, vừa vặn gặp Nhị Văn chạy từ bên ngoài vào, sượt qua bà vai Tam Tam ào vào nhà. Trụ Từ cũng theo sau, lẳng lặng lấy đậu phộng thả lên bếp nướng. Điều Tam Tam không chú ý, Nhị Văn chợt nhìn cô chăm chăm, nguyệt một cái hung hăng và khiêu khích.

Điều Tam Tam không thêm quan tâm đến Nhị Văn, theo chị hai chị ba ra cửa trở về. Cuối năm nay trời lạnh lắm, vừa rồi xa lò lửa trong nhà, cả người đã lạnh buốt. Điều Tam Tam không khỏi dựa sát vào người chị hai.

“Chị hai, ngày mai mình đến hay không đến?”. Điều Tiểu Cái hỏi. Tiểu Tứ vừa nghe đã vội nói: “Chị hai, đừng đi có được không, em không muốn đi”.

“Vẫn nên đến, mai mừng một mình phải tới chúc tết. Nếu không, nội lại có thêm lý do để mắng mình, mình không thể để nội bắt được cơ”. Điều Tiểu Đông nói.

“Tim của người ta để ở giữa lòng, tim của nội mình để ở bên nách á, thiệt quá bất công rồi”. Điều Tam Tam nói rồi cũng cười, “Mình cứ không chịu, để xem bà nội có thể làm gì!”.

Mèo Mạnh Mẽ - diendãnlêquý.đôn

Trời rất lạnh, trong nhà không có bếp lò, mấy chị em vừa về tới nhà, liền gấp rút rửa mặt lên giường trùm chăn, tán gẫu một chút. Nhà không có người lớn, họ cũng không để ý đến việc đón giao thừa gì, chán ảm lên, liền ngủ mất.

Điều Tam Tam nằm trên giường, nhất thời không ngủ được, trong lòng suy nghĩ xem lui về sau nên làm cái gì.

Điều trước mắt cô có thể nghĩ tới, là tìm cách kiếm nhiều tiền hơn một chút, nếu có thể góp được một khoản vốn nho nhỏ, chờ tốt nghiệp trung học rồi, cô sẽ buôn bán gì đó. Tiền không phải là vạn năng, nhưng Điều Tam Tam lại một lòng muốn trở thành người có tiền, không thể để cho bốn chị em bởi vì thiếu thốn tiền bạc mà chịu ức hiếp, càng không thể vì tiền mà bị ai thao túng hôn nhân.

Điều Liên Phát có một số việc, thật sự là nguyên do của việc nghèo, càng nghèo càng sinh, càng sinh càng nghèo, càng nghèo càng ghét bỏ con gái. Ông ảo tưởng có một ngày có thể phát đạt giàu có, nhưng cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, không thể trở thành hiện thực. Nói trắng ra là, những năm này, mơ ước của ông đều dồn hết lên đứa con trai không tồn tại.

Điều Tam Tam nghĩ, người như Điều lão nãi, sáng khoái nhất, chẳng có gì bằng lấy một cục tiền nện cho bà vui vẻ, để bà không nói mấy lời đáng giận kia nữa....

Mơ hồ, Điều Tam Tam chợt nghe bên ngoài có động tĩnh, đầu tiên là có người hô lên câu gì đó, sau đó âm thanh mỗi lúc một gần, rõ ràng nghe thấy có người hô “đập lửa”, Điều Tam Tam sợ đến giật mình, vội vàng ngồi dậy, Điều Tiểu Đông cũng choàng dậy ngay sau đó.

"Tam Tam, bên ngoài sao rồi hả?"

Nhà Điều Tam Tam nhỏ, chỉ có một cái cửa sổ bé bé ở tường nam, đã sớm bị ván gỗ bít chặt, không thấy được bên ngoài, trong khe cửa hình như có ánh sáng dìu dặt xuyên qua. Điều Tam Tam nghiêng người nhảy xuống giường, xò giày chạy ra khỏi phòng, nhìn ra từ khe cửa, sợ hết hồn!

Ngoài sân là một mảng lửa lớn!

“Chị hai, có thể là là đồng cỏ khô của mình bốc cháy rồi”. Điều Tam Tam vội vàng đánh thức chị ba, gấp gấp xò quần khoác áo, kéo cửa chạy ra ngoài. Cô chạy ra cửa nhìn, đúng là đồng cỏ khô ngoài tường rào nhà mình bốc cháy. Thân đậu phộng và thân ngô thu hoạch năm nay, chỉ chất đồng dựa vào tường, lửa kia giờ đã bốc cao ngùn ngụt.

Tiếng la đập lửa đã kinh động hàng xóm chung quanh, lúc này người lớn đang cúng giao thừa, vẫn chưa đi ngủ. Bên ngoài rất nhanh đã huyền náo, có người lớn tiếng hét to lấy nước đập lửa. Điều Tiểu Đông vừa ra cửa thấy được tình hình, gấp đến nỗi thiếu chút nữa đã khóc lên, quay người bỏ chạy đi lấy thùng nước.

Điều Tam Tam thì không sợ đến vậy – đơn giản là vì đồng cỏ khô đó cách khá xa nhà! Cô kéo chị hai lại, nói: “Chị hai, chị đừng hoảng hốt, chỉ là đồng cỏ khô bốc cháy thôi, mình bảo vệ mình cho tốt, đừng đến quá gần là được rồi”.

Lúc này Điều Tiểu Cái cũng chạy ra, thấy đồng cỏ khô đang cháy, liền oán hận mắng một câu, theo Điều Tam Tam mở cửa ra ngoài, nhà Điều Tam Tam không có giếng, cô xách thùng rỗng, mở cổng chính chạy ra. Lửa đang cháy thành đám lớn, ngọn lửa hồng rực bốc lên cao hơn cả mái nhà, nguyên đồng cỏ khô đều đã cháy hết.

Sao lại cháy nhanh như vậy!

Nhờ ánh lửa, Điều Tam Tam nhìn thấy có nhiều người lớn chạy đến nhà ông Tam hàng xóm xách nước, ra sức dội lên đồng cỏ, lửa quá lớn, cũng không có ai dám đến gần. Điều Tam Tam thoáng nghĩ, bèn vội vàng bảo người đang đập lửa.

“Mọi người lùi ra sau một chút, đừng kêu lửa cháy nữa, đồng cỏ khô này đã cháy hết rồi, lửa quá lớn, không cứu được nữa, dứt khoát để nó cháy hết luôn đi!”.

“Lấy nước không kịp, đội một hai thùng cũng vô ích, giếng này là giếng bom, nước theo không kịp! Nếu có đủ nước, may ra còn dập được lửa này”. Ông Tam xách thùng nước trong tay, gấp gáp nhìn đồng lửa.

Diêu Tam Tam nhìn thoáng qua, rồi vội nói: “Ông Tam, trước đừng đụng đến đồng cỏ này nữa, dù sao cũng đã cháy rồi, đồng cỏ nhà ông dựng gần đó, cách không xa, con thấy nên dội mấy thùng nước lên, chứ ngộ nhờ đóm lửa bên này bay qua bên kia, làm đồng kia cũng cháy theo thì nguy”.

Mấy người lớn dập lửa nghe vậy, cảm thấy có lý, liền chạy nhanh đến nhà ông Tam lấy nước, hắt lên đồng cỏ nhà ông Tam. Cũng có hàng xóm chệch giếng nhà ông Tam bom quá chậm, chạy đi nhà khác xa hơn lấy nước.

Bên này động tĩnh lớn như vậy, càng lúc càng nhiều người tụ tập đến, nhưng đồng cỏ khô kia không mất bao lâu đã cháy gần xong, ngọn lửa cao cũng yếu dần đi, người tới cũng không có biện pháp, mắt nhìn đồng cỏ khô chỉ mới đỏ đã biến thành một đồng tàn lửa đỏ hồng, lửa vẫn còn cháy cao mấy thước.

Diêu Tiểu Cải đứng cách đó mấy bước mà nhìn, giận đến giậm chân, đồng cỏ khô này, là cô để dành cho dê ăn, tồn thất một đồng cỏ thì không nói, nhưng lui về sau dê biết ăn cái gì!

Chú hai chú ba cũng vội vã chạy đến, nhìn đồng lửa mà than thở. Chú hai Diêu liền an ủi họ: “Cháy thì cháy đi, mấy đứa không có bị hù dọa là tốt rồi”.

“Ôi, nói vậy cũng không được, một đồng cỏ khô tốt như vậy, mấy đứa nhỏ phơi khô tốt rồi, một chút mồi thối cũng không có, lấy cho dê ăn thì vừa hay, lần này đều bị đốt rụi hết rồi”. Ông Tam tiếc rẻ nói. Nhìn đồng cỏ kia, rồi nhìn lại đồng nhà mình, chỉ cách mấy bước, lửa này cháy quá lớn quá nhanh, tàn lửa bay loạn xạ, lúc ấy mọi người chỉ lo cho đồng cỏ khô đã cháy nhà Tam Tam, bây giờ nghĩ lại, nếu không hắt nước thì đồng cỏ khô nhà ông cũng khó mà giữ được.

Ông Tam nhìn Diêu Tam Tam, nói: “May nhờ đầu óc Tam Tam lanh lẹ, đồng cỏ khô của tao bên kia cũng bị nướng nóng hổi rồi kia, đóm lửa rơi trúng khắp nơi, Tam Tam kêu đội cho mấy thùng nước, thế mà bảo vệ được đồng cỏ khô của tao”.

Chú Vương Tam chạy đến dập lửa nói: “Đoán chừng là mấy đứa nhỏ đốt pháo, đóm lửa rơi vào đồng cỏ, ta nói năm hết tên đến rồi mà còn xúi quẩy!”.

“Không sao, cháy thì cháy vậy”. Diêu Tiểu Đông nói, “Năm hết tên đến rồi còn phiền mọi người tới dập lửa, chị em con phải cảm ơn các chú các bác các ông đã giúp đỡ”.

“Chị hai nói rất đúng, cháy thì cháy đi. Chú Vương Tam, chú xem lửa này cháy to như thế, gần sang năm mới, đây nhất định là báo trước năm sau chúng ta sẽ náo nhiệt rục rừ”.

Diêu Tam Tam vừa dứt lời, người chung quanh đã cười rộ lên, không khí liền thoải mái hơn rất nhiều, có người còn nói, mấy đứa con gái nhà họ Diêu thế mà mạnh mẽ, đứa nhỏ bình thường nhìn thấy ắt khóc, chẳng trách sao mấy đứa nhỏ này, lại quản lý trong ngoài nhà tốt như thế.

“Náo náo nhiệt nhiệt, tất cả mọi người đều tới sưởi ấm, hưởng lấy náo nhiệt”. Ông Tam cười ha hả mà nói, mọi người càng cười to hơn. Mới vừa rồi vội vã lấy nước, có người ướt quần ướt giày cả, bèn đến gần đồng lửa, hong khô luôn.

Mọi người lại bàn luận một chút, chú hai Diêu nói, vẫn nên dội tắt đám tàn lửa này đi, sợ gió thổi lên, dẫn đến cỏ khô và nhà cửa xung quanh thì nguy. Mọi người thấy cũng có lý, bèn đến nhà ông Tam xách nước dội tắt tàn lửa, lại dội một hồi, thấy lửa kia không cháy lại nữa, người đến dập lửa mới lần lượt tản đi.

Ầm ỉ một trận như thế, đoán chừng khỏi cần đón giao thừa cũng đã đến năm mới rồi. Diêu Tam Tam với hai chị thấy tàn lửa không còn vấn đề gì nữa, mới đóng chặt cửa chính, trở vào nhà. Tiểu Tứ đã sớm thức dậy, khoác áo bông, đang đứng trong nhà đợi các cô.

“Tiểu Tứ bị dọa rồi hả?”.

“Không có, em chạy ra cửa, thấy không giúp được gì, nên trở vào nhà chờ mấy chị”.

“Thực ngoan, phải như vậy mới đúng. Em còn nhỏ, có chuyện gì em đừng lên phía trước, trước tiên phải bảo vệ chính mình cho tốt, đừng thêm phiền”.

Diêu Tam Tam vỗ vỗ Tiểu Tứ, khen ngợi nó. Diêu Tiểu Đông thấy chân Tiểu Tứ không mang giày, liền kêu nó mau mau lên giường trùm chăn.

Mấy chị em cởi áo, trở lại giường. Diêu Tiểu Đông tức tối nói: “Không biết đứa khốn kiếp nào đốt pháo gần đồng cỏ! Quá khinh người rồi. Cỏ khô tốt như thế đều cháy sạch, dê nhà ta biết ăn cái gì!”.

“Dê cũng dễ ăn, mình cho ăn rom lúa mạch trước vậy, lại nói cũng sắp đầu xuân rồi”. Diêu Tam Tam chợt nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: “Chị hai, chị ba, nếu nói là đốt pháo bị lan lửa, hai chị có tin được không? Đúng là tết đến khắp nơi đều có trẻ con đốt pháo chơi, nhưng nếu chỉ là đóm lửa nhỏ do nổ pháo, thì sao có thể cháy rụi nhanh như vậy? Cháy như thế, không giống kiểu đóm lửa nhỏ cháy từ từ, cả đồng cỏ cháy cái một, cứu cũng không kịp cứu”.

“Đúng, Tam Tam, lửa này cháy cũng quá nhanh”. Diêu Tiểu Đông lập tức cảnh giác.

...

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thuật che mắt

"Lửa này cháy cũng quá nhanh rồi."

Điều Tam Tam nhắc một cái, cả Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cải đều nghi ngờ, nếu là lửa do bọn trẻ đốt pháo văng ra, hiển nhiên phải từ một chỗ cháy lan dần dần, ít nhất cũng không thể nào đốt rụi cả đồng cỏ khô một cách nhanh chóng như vậy.

"Chẳng lẽ là có người cố ý phóng hỏa?" Điều Tiểu Cải nhíu đôi mày xinh xắn, thờ phỉ phỉ mà nói: "Nếu thật sự có kẻ phóng hỏa, thì nhất định phải là cái thằng Nhị Văn trứng ung! Chứ bình thường mình có đắc tội với ai bao giờ?"

"Em cũng đoán là vậy, mới vừa nãy từ nhà nội ra về, nó cứ trợn mắt liếc em, có cảm giác không bình thường lắm". Điều Tam Tam nói, "đồng cỏ khô giờ đã cháy rụi, dù là nó làm, thì nó cũng không nhận".

"Cứ cho là do Nhị Văn kia làm, thì mình cũng không có cách nào chứng minh, cái thằng nhóc ấy, mình không bắt tận tay nó, thì có chết nó cũng không nhận".

"Dù sao thì trận cháy này cũng rất kì quái, ngày mai mình sẽ lừa nó". Điều Tiểu Cải nói.

"Lừa thế nào?". Điều Tam Tam nghe thế liền hỏi chị ba.

"Mình nói có người nhìn thấy nó phóng hỏa rồi, cho dù nó không nhận, thì cũng sẽ căng thẳng, nhất định có thể nhìn ra, dẫu nó không thừa nhận, thì ít gì trong lòng mình cũng đã có phần nắm chắc, luôn có sơ hở để tìm ra".

"Sợ rằng không đơn giản như vậy đâu". Điều Tam Tam lắc đầu, "Em có cảm giác là nó làm, nhưng nếu nó chết cũng không nhận, thì chị có thể làm gì nó? Sau này mình để phòng nó hơn một chút là được".

Sáng sớm đầu năm, bốn chị em nhà họ Điều rời giường sớm, rửa mặt mũi, đi đến nhà Điều lão nãi. Trước tiên họ chúc tết cho ông bà nội, Điều lão nãi vẫn còn tức tối chuyện đêm hôm trước, không màng đếm xỉa đến họ. Bốn chị em làm như không thấy, kéo nhau đi nấu sủi cào. Chú hai Điều, chú ba Điều và thím ba cũng tới rất sớm. Điều Hồng Hà và Trữ Tử tới trễ hơn, lại qua một hồi lâu, thím hai mới dẫn ba đứa con trai, rề rề kéo đến.

Đây chính là phong cách của thím hai, lời thôi lẽ mề, không biết chuyện không hiểu lẽ, càng không nói đạo lý, thô lỗ một cách cực kì tự nhiên, vừa vắn so thành một đôi với thím ba một bụng mưu kế. Thím hai vừa thấy Tam Tam và Tiểu Tứ đứng trong sân, liền cười hi hi mà nói:

"Tam Tam, tôi qua đồng cỏ khô nhà mày bốc cháy hả? Thật là xui xẻo".

"Dạ, cháy rồi". Tam Tam bình thản nói, vừa nói vừa nhìn Nhị Văn chòng chọc, lại thấy Nhị Văn chấp tay lau nước mũi, cũng không có phản ứng gì khác, ngược lại Trữ Tử từ giường mắt nhìn cô chằm chằm rồi nhanh chóng ngoảnh đầu đi.

"Ôi, khi đó thím đang ngủ, nên không thể đi chữa lửa cho nhà mày được. Không sao, dù sao thì nhà mày cũng nhiều con gái, có thể kiếm củi được, không lo không có cỏ đốt".

Thím hai cũng thật biết an ủi người ta!

Điều Tam Tam bất đắc dĩ cười cười, không đáp lại. Đại Văn, Nhị Văn và Trữ Tử phải đi chúc tết cho Điều lão gia và Điều lão nãi. Điều lão nãi bên kia cũng bụng sủi cào lên bàn, cả nhà ngồi quây quần bên bàn, Trữ Tử nhìn chằm chằm vào chén sủi cào, thò tay ra cầm, thím ba đẩy tay nó ra, nói: "Không nghe lời, chờ nội con ăn trước".

Điều lão gia vui vẻ nói: "Tôi đồng đủ rồi chứ? Tôi đủ rồi thì phát tiền mừng tuổi cho mấy đứa, phát tiền xong mới ăn sủi cào".

Điều lão gia lấy ra mấy tấm tiền giấy, lần lượt trao cho từng đứa cháu một, mấy đứa con trai vừa thấy tiền, liền tranh nhau giơ tay ra đón. Điều lão gia phát cho mấy đứa cháu thẳng tay xong, bèn cho Tiểu Tứ, Tiểu Tứ liền nhận. Đến phiên Tam Tam, Điều lão nãi liền giật lấy tiền trong tay ông, sầm mặt nói:

"Con gái mười mấy tuổi đầu, còn muốn tiền mừng tuổi gì nữa!".

Nhị Văn chỉ nhỏ hơn cô mấy tháng tuổi thì không nói đi, Đại Văn đã mười lăm rồi, chẳng phải cũng nhận tiền đó sao? Trừ đi Nhưng Điều Tam Tam cũng không tức giận, đúng là cô không lạ gì một đồng kia, cô vốn cũng không có ý muốn.

“Ông nội, con không cần đâu, tự con có thể làm ra tiền rồi, con mới vừa bán dê có tiền! Nội già rồi cũng không có bao nhiêu tiền, nội giữ lại dùng đi ạ!”.

Hình như Điều Tam Tam vô ý nhắc đến tiền bán dê, Điều lão nãi liền bắt đầu nóng lên, ngồi đó bực tức. Điều Tam Tam vờ như không thấy, mặc kệ đi! Người bà này, dù sao cũng đã như vậy rồi.

Tiểu Tứ nhìn nhìn ba chị một chút, rồi đặt tiền trong tay xuống trước mặt Điều lão gia, nói: “Ông nội, con cũng không lấy tiền, để lại cho nội dùng”.

“Chớ nói nhảm, con nhỏ nhất, lần đầu mừng năm mới ở nhà, phải đưa cho con”. Điều lão gia tự cảm thấy mất mặt, liền cầm mấy đồng nhét vào tay Tiểu Tứ, Tiểu Tứ lại rút tay về giấu sau lưng, không chịu lấy.

Điều Hồng Hà vốn định đưa tay ra lấy, lại bị thím ba trùng mắt, nên không dám nữa, vội nói: “Ông nội, con cũng không cần”. Thím ba rất tinh khôn, Tiểu Tứ đã không muốn, Điều Hồng Hà cũng là con gái, không khác Tam Tam là mấy, nếu muốn lấy thì không phải sẽ càng khó coi hơn sao?

Điều lão gia liếc Điều lão nãi một cái. Sáng sớm đã bực mình sùi cào cũng ăn không vô, ăn mới mấy cái đã buông chén, nói: “mấy mẹ con bây ăn đi, tao đi cho heo ăn”.

Kết quả náo loạn như vậy, không cần đợi lâu, trong thôn đã ào ào truyền ra, nói nhà ông Điều mừng năm mới, chỉ cho cháu trai tiền mừng tuổi, còn cháu gái thì một đũa cũng không cho. Xem ra, người nói ra nếu không phải là thím hai, thì cũng là thím ba, hai cô con dâu của nhà họ Điều này đều thuộc dạng mồm mép tép nhảy không thể quản nổi.

Điều lão gia vừa đi ra ngoài trở về, dọc đường đã bị mấy bà thím hỏi thẳng ông rồi.

“Bác Điều à, nghe nói nhà bác mừng năm mới, cháu gái không có tiền mừng tuổi, chỉ cho cháu trai, thật sự có chuyện này à?”.

Điều lão gia vô cùng xấu hổ, mặc dù ông cũng thiên vị coi trọng cháu trai, nhưng ít nhất là cũng muốn giữ mặt ngoài, không thể làm khác, nếu không chẳng phải sẽ khiến người ta nắng vào mặt hay sao, cái mặt già này còn cần dùng nữa chứ?

Xảy ra chuyện này! Trở về hai ông bà liền gây gổ một trận, một năm, đã trôi qua như vậy đó!

Điều Tam Tam đang ăn cơm, thấy Nhị Văn đã ăn no, liền lạng lẽ liếc mắt ra hiệu cho chị ba, hai chị em theo nhau ra ngoài, đuổi đến đầu ngõ, họ gọi Nhị Văn lại.

“Nhị Văn, chị hỏi mày, đồng cỏ khô nhà chị là mày đốt phải không?” Điều Tiểu Cái hỏi thẳng ngay từ câu đầu.

“Chị nói bậy bạ gì đó! Bớt vu oan cho người khác đi, ai đốt đồng cỏ nhà chị?”. Nhị Văn bị hai chị em ngăn lại, liền khề dựa vào tường, ra vẻ lộn chét không sợ nước sôi.

“Có người nhìn thấy là mày”. Điều Tam Tam vừa nói, vừa quan sát về mặt Nhị Văn, Nhị Văn hít mũi, vẫn bộ dáng vô cảm đó, Điều Tam Tam nói tiếp: “Có người nhìn thấy mày lén lút ngồi xỏm bên đồng cỏ khô nhà tao”.

"Nói bậy nói bạ ! Tối hôm qua tôi đến nhà nội sớm mấy chị không thấy sao ? Các người vừa đi, tôi liền theo mẹ tôi về nhà xem ti vi, chưa từng đi đâu. Lúc đồng cỏ nhà chị cháy, tôi đang ở nhà xem chương trình cuối năm, cha mẹ tôi, anh tôi, Tam Văn đều có thể chứng minh”..

“Hai người lại dám vu hại tôi hả, không có chứng cứ thì cút đi”.

Điều Tam Tam và Điều Tiểu Cái không còn cách nào khác, đành trơ mắt nhìn Nhị Văn rung đùi đắc ý bỏ đi. Tối qua họ từ nhà Điều lão nãi ra về, đúng là Nhị Văn và Trữ Tử có từ bên ngoài trở lại, nghe nó nói có chứng cứ có, chẳng lẽ các cô đã nghĩ sai rồi sao?

“Tam Tam, chẳng lẽ là pháo dẫn thật sao?”.

“Lửa do pháo dẫn, phải là ngọn lửa nhỏ dần dần lan rộng ra, nhất định không thể cháy nhanh như vậy”.

“Chẳng lẽ còn có người khác làm chuyện xấu? Sao được ta, mình cũng đâu có đắc tội với ai”.

“Em cứ cảm thấy, mới vừa rồi Nhị Văn nói quá tron tru rồi, giống như đều đã chuẩn bị xong xuôi chờ đối phó mình”. Điều Tam Tam thầm nghĩ, “Chị ba, chị nghĩ xem, Nhị Văn vẫn luôn không có đầu óc, hôm nay mình đột ngột hỏi nó, sao nó lại bình tĩnh đến thế?”.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Điều Tam Tam cười khò: “Bây giờ thì em cũng không biết phải làm sao, chờ em suy nghĩ một chút đã”.

Điều Tam Tam và chị ba bại trận trở về nhà, thấy chị hai và Tiểu Tứ cũng đã về rồi. Buổi sáng bốn chị em ở nhà Điều lão nãi ảm ỉ không vui, liền mong ngóng cho ngày đầu năm qua nhanh một chút, bàn nhau ngày mai sẽ không đến nhà Điều lão nãi ăn cơm, tự ăn ở nhà mình.

"Tam Tam, có ở nhà không?"

Điều Tam Tam nghe thấy, là giọng Bào Kim Đông, liền xoay đầu bảo hân: “Anh Kim Đông, cửa không khóa, anh vào đi!”.

“Khách tới nhà mà em không ra đón hả?”. Bào Kim Đông đẩy cửa bước vào, cười giỡn với Diêu Tam Tam.

“Ha ha, anh mà khách cái gì, một ngày anh tới hai bận đó mà”. Diêu Tiểu Cãi trẻ mồi cười nhạo hấn, lúc Bào Kim Đông cười xe đạp đèo Tam Tam theo, đúng là có một ngày tới hai bận thật, cả Bào Kim Đông cũng cười theo.

“Anh đây tới xem một chút, nghe nói tới qua đồng cỏ khô nhà em bốc cháy hả? Mới vừa rồi anh thấy, bên ngoài là một đồng tro lớn, qua năm mới rồi mà em không quét cho sạch, khó coi quá”.

Diêu Tam Tam vẫn còn bức tức vì chuyện Nhị Văn mới vừa rồi, tức giận nói: “Đừng nói nữa, một cây đuốc đốt rụi rồi, em làm gì còn lòng dạ đi quét dọn”.

“Tới qua anh cũng nghe chút động tĩnh, ban đầu không để ý, chờ đến lúc anh ra ngoài, thì đồng cỏ khô đã cháy rụi từ lâu, nên anh cũng không đến xem nữa”.

“Đừng vậy, anh Kim Đông, anh nói xem có kì quái không? Chỉ trong chốc lát, mà cả đồng cỏ khô lớn như vậy cháy sạch sành sanh, anh nói có thể do lửa pháo dây vào sao?”.

“Vụ này... khó mà nói”. Bào Kim Đông đưa mắt nhìn lướt qua chị em cô một vòng, rồi chuyển đề tài, “Tam Tam, đừng có tức giận nữa, nghe nói đập nước đồng băng cả rồi, nói không chừng có thể bắt được vịt hoang đó, mình đi xem thử đi!”.

Diêu Tam Tam nghe vậy, cũng muốn ra ngoài đi bộ giải sầu, liền theo Bào Kim Đông, thả bộ theo con đường nhỏ sau nhà ra khỏi thôn.

“Anh Kim Đông, em cứ thấy chuyện đám cháy này thật kì quái, lúc bọn em về nhà vẫn yên lành, chỉ mới đó, nếu là lửa pháo dây vào, thì ngọn lửa nhỏ sao có thể đốt đồng cỏ nhanh như vậy?”.

“Em nghi có người làm chuyện xấu hả? Nhà em chỉ có bốn cô gái ở nhà, cũng đâu thể đắc tội ai được chứ!”.

“Em đúng là không đắc tội ai, nhưng nếu muốn nói thì phải nói hai ngày trước, em khiến Nhị Văn bị đòn một trận...”. Diêu Tam Tam liền vừa đi vừa kể lại đầu đuôi cho Bào Kim Đông nghe, “Em vẫn luôn cảm thấy không thể thoát được quan hệ với Nhị Văn, nhưng nó nói lúc lửa cháy nó đang ở trong nhà, cả nhà đều có thể chứng minh”.

“Việc này cũng đơn giản thôi!”. Bào Kim Đông dùng chân, duỗi ngón tay gõ lên đầu Diêu Tam Tam một cái, nói: “Tam Tam, em có nhớ năm ngoái sân lớn trong thôn chỉ trong một đêm mà cháy rất nhiều đồng cỏ khô không. Hai năm trước cũng có mấy trận.

Diêu Tam Tam lắc đầu, chuyện hai năm trước, làm sao...cô nhớ rõ được?

“Đến cuối cùng vẫn không tra được là xảy ra chuyện gì, bốc cháy rất nhanh, chờ đến lúc em nhìn thấy thì đồng cỏ khô đã cháy sạch, hoàn toàn không kịp cứu chữa nữa”. Bào Kim Đông nói với vẻ thần bí, “Thật ra thì chiêu trò bên trong này cũng không ít người biết. Chờ lửa kia cháy lên, người phóng hỏa đã sớm rời đi từ lâu rồi, nói không chừng còn làm bộ đi theo chữa cháy ấy chứ!”.

Mùa đồng cỏ khô trong thôn cháy, cũng là một loại tai họa, có lúc cũng không thể nói rõ. Chủ nhà có của bị cháy cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ ai đó có thù oán với mình, nhưng đồng cỏ khô phần lớn vẫn nằm một chỗ, không ai chú ý. Cho dù có người mang thù phóng hỏa, thì cũng không thể bắt được chứng cứ.

Bào Kim Đông nói chiêu trò, tức là người phóng hỏa, dùng một cây nhang, chính là loại nhanh dùng để đốt đón thần Phật mừng năm mới, một đầu cột mấy que diêm, một đầu khác đốt lên, rồi lạng lẽ cắm trong chỗ khuất của đồng cỏ khô, đợi đến khi cây nhang kia cháy xong thì dĩ nhiên diêm nọ cũng bốc cháy.

Mà đồng cỏ khô ở nông thôn vì để phòng mưa, trên đầu sẽ đắp một lớp trấu, lại thoa một lớp bùn nhão, cho nên đầu trên của đồng cỏ không còn di động. Lúc kéo cỏ, trước tiên phải kéo từ bên dưới, kéo kéo, dưới đồng cỏ liền lồm một lỗ.

Người phóng hỏa cắm nhang vào trong ổ lồm đó, chỉ cần nhang cháy xong, diêm xoạt một tiếng, lửa liền bốc từ dưới lên, lan từ trong ổ ra ngoài, dĩ nhiên là đốt cháy rất nhanh.

Đốt xong một cây nhang, đồng cỏ khô mới có thể bốc cháy, mà người phóng hỏa kia, thì đã sớm hài lòng chạy mất.

“Nói không chừng hấn còn đặc biệt cắm luôn cho em vài cây nhang, cháy từ dưới cháy lên, đâu có cần mất nhiều thời gian!”. Bào Kim Đông nói xong còn cười híp mắt, “Nhóc à, em thật ngốc, có chút thuật che mắt vậy thôi cũng không nghĩ ra sao?”.

Diêu Tam Tam quả thật ghen ghét nhìn trần trời, đúng là mở mạng kiến thức! Nhưng ——

“Anh Kim Đông, em là người tốt, sao có thể suốt ngày nghĩ cách làm chuyện xấu được! Ủa mà sao lại anh biết rõ ràng như vậy chứ?”.

“Anh là con trai, giữa con trai với con trai, có rất nhiều chuyện sẽ âm thầm nói ra, em tưởng đây là bí mật gì! Lại nói nếu anh muốn phóng hỏa thì không cần người khác nói, anh cũng có thể nghĩ tới biện pháp này, đêm giao thừa có nhà ai mà không thấp nhang?”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Đừng có đồ thừa em

Bào Kim Đông bóc trần chiêu trò dùng một nén nhang phóng hỏa, Diêu Tam Tam nghĩ tới nghĩ lui, liền cảm thấy lửa này nhất định là do Nhị Văn phóng.

Chẳng trách tối hôm ba mươi Nhị Văn trở về sớm, chẳng phải bình thường nó sẽ phải chơi đến thật khuya hay sao? Tất nhiên là dùng cách này, trước tiên cầm nhang, sau đó chạy về nhà làm bộ như người tốt, không đi đâu nữa cả, chính là để chứng minh trận cháy không liên quan gì đến nó, lúc cháy cũng là lúc nó đang ngoan ngoãn ở nhà.

“Thằng khốn này, làm chuyện xấu sao thông minh quá vậy! Đầu óc không dùng vào chỗ đúng đắn mà”. Diêu Tam Tam giận dữ lắm bầm, “Anh Kim Đông, nghĩ cách giúp em đi, em phải bắt cho được nó!”.

“Khó lắm, em không bắt được chứng cứ, dù cho có theo nó đối chất, nó cũng có thể liều chết không nhận. Nhị Văn là em họ em, em cũng không thể làm gì nó”.

“Vậy anh nói đồng cô kia cứ để nó đốt trắng như vậy sao? Hôm nay nó đốt cô khô, ngày mai kẻ nào đắc tội nó, nó sẽ dám phóng hỏa đốt nhà người ta, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn”. Diêu Tam Tam ôm một bụng tức tối.

“Dù sao thì em cũng chưa bắt được chứng cứ, em có đi tìm nó thì cũng không làm được gì, em thử nghĩ đi, chỉ bằng em nói miệng, thì chủ hai thím hai em có thể tin được không? Nói không chừng còn muốn trách mắng em kia!”.

Diêu Tam Tam nghĩ đến điệu bộ của thím hai, còn không phải sẽ như vậy sao! Chỉ có thể như vậy thôi, nhưng thật sự là khiến cho người ta tức giận mà. Bào Kim Đông thấy cô thờ phỉ phò mặt mày nhăn nhó, liền không nhịn được cười, nói:

“Ít nhất thì trong lòng em cũng đã nắm chắc, muốn trừng trị nó, còn không phải là chuyện sớm muộn thôi sao. Mà phải nói cái thằng Nhị Văn này, mới bây lớn chứ? Đã dám phóng hỏa rồi, anh thấy sớm muộn gì nó cũng là mầm tai họa”.

Mèo Mạnh Mẽ

Sáng mừng hai, chị em nhà họ Diêu không đến nhà Diêu lão nãi ăn cơm, ở nhà gói sủi cào. Đến gần trưa, cậu hai vội vã đánh xe lửa, chở bà ngoại tới.

Mừng hai, theo như phong tục là ngày con gái về nhà mẹ. Và theo thường lệ nhà mẹ đẻ cũng đến đón con về nhà ở mấy ngày. Trương Hồng Cúc không có ở nhà, nhưng còn bốn chị em cô, đương nhiên là bà ngoại vẫn muốn tới.

“Tiểu Tứ, mau lại đây ba ngoại xem chút nào, mấy ngày không thấy, cao hơn rồi, cũng có da có thịt hơn...” Bà ngoại vừa thấy Tiểu Tứ, liền ôm ngay vào lòng, đôi mắt đỏ hoe.

Tiểu Tứ là do bà ngoại một tay nuôi nấng, từ khi mới lọt lòng vài ngày, đã nuôi đến khi nó tám tuổi, tình cảm đương nhiên sâu đậm. Tuy nói vì đủ loại nguyên nhân mà Tiểu Tứ chịu không ít uất ức, nhưng bà ngoại cũng xem như rất thương nó rồi.

Bốn chị em chuẩn bị cơm trưa, giữ bà ngoại và cậu hai lại ăn. Đến khi thấy mặt trời ngã về tây, bà ngoại mới nói: “Mấy chị em bây, đều đến nhà bà ngoại ở mấy bữa đi, cậu hai bây cũng cố tình đánh xe tới rồi này”.

Trong nhà còn dê còn heo, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cái bèn nói không đi, Diêu Tam Tam cũng không muốn đi lắm, trừ việc không muốn giao thiệp với mợ hai ra, thì cô với bà ngoại cũng ít tiếp xúc, tình cảm đúng là không sâu đậm như Tiểu Tứ. Mặt khác, cô cũng không quen ngủ qua đêm nơi khác. Đến đây, ba chị em liền đưa mắt đặt hết lên người Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ nhớ bà ngoại rồi, muốn đi, nhưng vẫn có chút do dự.

“Tiểu Tứ, đến ở với ngoại mấy bữa đi, mợ hai con hôm nay về nhà mẹ rồi, không đến dăm ba bữa, nó sẽ không về, Tiểu Tứ, theo bà ngoại hai ngày, ngoại sẽ đưa con về lại”.

Bà ngoại vừa nói vậy, trên mặt cậu hai liền có chút xấu hổ, cũng nói: “Tiểu Tứ, bà ngoại con nhớ con đó, qua chơi mấy bữa đi, người mợ kia, tính tình nóng nảy vậy đó... chúng ta không nói đến nữa”.

Tiểu Tứ mặc dù nhỏ, nhưng suy nghĩ không nhỏ, ba chị đều không nói gì, họ muốn để Tiểu Tứ tự quyết định. Tiểu Tứ nghĩ một lát, bèn gật đầu nói muốn đi với bà ngoại. Dù sao cũng là nơi đã sinh sống tám năm, bà ngoại thương yêu, bạn nhỏ chơi vui, Tiểu Tứ làm sao mà không nhớ! , những nơi khác đều chỉ là ăn cắp.

Mấy chị em vội soạn cho Tiểu Tứ mấy bộ quần áo để thay đổi, nhìn Tiểu Tứ trèo lên xe lửa, bị bà ngoại ôm đi.

Trong nhà vắng đi Tiểu Tứ, dường như vắng lạnh không ít. Diêu Tam Tam ở nhà nhàm chán, liền lôi kéo Bào Kim Đông dắt cô đi bắt thỏ hoang. Bọn họ

chạy hết một vòng trong ruộng, đặt mấy cái bẫy.

“Qua năm mới chắc chẳng còn ai mua, giờ bắt được thỏ hoang, là mình nướng ăn thôi”. Bào Kim Đông nói.

“Nướng ăn hả? Thỏ hoang lớn như thế, đâu phải cá trê chim sẻ, cũng nướng chín được sao?”.

“Sao không chứ? Bọc lá sen, lá sậy gì cũng được, rồi dùng cách mà anh nướng cá trê đó, chôn dưới đồng lửa đốt lâu thêm một chút là chín”.

Ngẫm lại thịt thỏ nướng, Diêu Tam Tam liền một lòng mong chờ có thể bắt được thỏ, nhưng rốt cuộc có bắt được hay không, thì còn phải đợi đến sáng sớm ngày mai mới có thể biết được.

Diêu Tam Tam theo Bào Kim Đông đi dài về nhà, đến đoạn cách nhà không xa, Diêu Tam Tam chợt nhìn thấy Trữ Từ nhà thím ba, Trữ Từ đang chơi đốt pháo bên ven đường cùng mấy đứa trẻ nữa, đều là mấy đứa trẻ trai bảy tám tuổi, chỉ có điều không thấy Nhị Văn.

Diêu Tam Tam vốn cũng không để tâm tới, nhưng lúc đi ngang qua, vô tình nhìn thấy trong tay Trữ Từ là một cây nhang, Trữ Từ cầm cây nhang đã đốt để châm pháo. Con nít đốt pháo, thường nhất gan, nếu trực tiếp dùng diêm, chỉ sợ pháo đột nhiên nổ, còn dùng nhang châm thì sẽ có khoảng cách xa một chút, hình như an toàn hơn.

Vấn đề là, cây nhang kia, lập tức nhắc Diêu Tam Tam nhớ tới đồng cỏ khô bị thiêu trụi của nhà mình. Trong lòng cô vừa động, đêm 30 hôm đó, Trữ Từ với Nhị Văn cùng nhau trở về nhà Diêu lão nãi, chuyện phóng hỏa, chắc Trữ Từ cũng phải biết rõ chứ? Nói không chừng còn là người tích cực tham dự!

Diêu Tam Tam nhìn thấy bốn phía không có mấy ai, liền lặng lẽ bước tới, kéo Trữ Từ lại, nói: “Trữ Từ, đi với chị, chị bắt được một con thỏ hoang này”.

“Làm gì có? Chị gạt em”.

Trữ Từ tám tuổi, đã qua lớp một, thằng nhóc này vẫn có chút ngây ngô, đi học thi cử không đạt tiêu chuẩn, thi cuối kì lại danh dự đội sổ. Nó bị Diêu Tam Tam lôi kéo, có chút không tỉnh nguyên giữa mấy cái, nhưng không có tránh ra.

“Chị thật sự có thỏ hoang đó”. Diêu Tam Tam vừa nói, vừa kéo Trữ Từ đi cùng với cô, quẹo vào một con ngõ nhỏ, Diêu Tam Tam tìm một mặt tường cản gió mà dựa vào, rồi bảo Trữ Từ:

“Trữ Từ, em nói xem đồng cỏ khô nhà chị, có phải là dùng nhang này để đốt hay không?”.

“Em không biết!” Trữ Từ lắc đầu nói. “Em thật sự không biết!”.

“Anh Nhị Văn của em kêu em nói vậy à? Chị hỏi nó rồi, nó nói em kêu nó làm”.

“Nói vậy, em không có kêu nó”. Trữ Từ bật thốt ra. Thằng nhóc này, chẳng trách thầy giáo mắng nó đầu óc không đủ dùng. Diêu Tam Tam vừa nghe, liền cười

(*)Xung hô giữa mấy anh chị em bên nội của Tam Tam mình mạn phép thay đổi theo tình huống nhé.

“Nhị Văn đã nói là em bảo nó làm rồi”. Diêu Tam Tam vừa nói vừa cố ý nói với về phía Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, mới này em hỏi Nhị Văn, nó có nói vậy chứ?”.

Bào Kim Đông theo Tam Tam tới đây, bây giờ nhìn ra ý đồ của Tam Tam rồi, hấn cũng không thể đỡ sân khấu của Tam Tam được, liền gật đầu một cái, cũng không nói gì thêm.

“Haiz, Trữ Từ, nhất định là em lại bị Nhị Văn gạt bẫy rồi, chuyện nó làm, đều đổ lên đầu em. Em ngẫm lại xem, lần trước nổ phân trâu, chẳng phải nó cũng đổ cho em đó sao, nói là em kêu nó? Nó làm chuyện xấu đều hất lên mình em, cảnh sát mà tới bắt người xấu, thì sẽ phải bắt em rồi”.

“Nói vậy, nó đổ thừa người ta”. Trữ Từ mở to mắt, nóng nảy. “Chính nó muốn làm, kêu em canh chừng cho nó, nó đem nhang ông nội cúng phật đi đốt, nó còn cấm mấy cây lận, không phải là em”.

“Là Nhị Văn đốt đồng cỏ khô nhà chị, không phải là em đúng không? Em đều đi theo nhìn thấy cả đúng không?”.

“Là nó, không phải là em. Không được đổ thừa em”. Trữ Từ chỉ lo nóng lòng phui sạch, hoàn toàn không nghĩ đến việc khác.

Không đổ thừa cung? Diêu Tam Tam thầm nói, Nhị Văn phóng hỏa, nó không đi tìm Tam Văn canh chừng, mà nó gọi cung canh, đoán chừng Trữ Từ cung cũng chẳng tốt đẹp gì, hợp bè nhau cả.

Diêu Tam Tam một tay kéo Trữ Từ, nói với Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, anh đều nghe cả rồi, anh đi làm chứng giúp em đi, em sẽ đến nhà thím hai. Chuyện này phải để Nhị Văn nhận chút dạy dỗ, không riêng gì đồng cỏ nhà em, nếu không dạy dỗ nó, sau này nó còn dám làm ra chuyện tồi tệ hơn”.

Bào Kim Đông dẫu sao cũng đã lên Trung học phổ thông, không còn là đứa bé nữa, nên suy nghĩ cũng khác nhiều, hấn chia tay gỡ Diêu Tam Tam một cái rồi nói: “Em khờ quá đi, d.đ,l'qd sao em không ngẫm lại, đó là nhà chú hai ruột của em, làm sao anh tiện xen vào?”. Nói đoạn, hấn ngồi xồm xuồng, túm vạt áo bông của Trữ Từ mà nói:

“Trụ Từ, em cũng không ngờ, em phải nói cho rõ, nếu không, Nhị Văn có thể đổ hết chuyện này lên đầu em đấy. Phóng hỏa là chuyện rất nghiêm trọng, nếu chị Tam Tam của em báo cảnh sát, thì cảnh sát sẽ phải tới bắt người đấy”.

Trụ Từ chớp chớp mắt, có chút ngơ ngẩn, lúc ấy đang bắt đầu hoài nghi có phải mình đã nói sai hay không, Nhị Văn đã dặn nó, có chết cũng không thể thừa nhận. Bà Kim Đông vừa nói lời ấy, liền khiến nó bối rối, cũng không còn hơi đâu quan tâm đến chuyện giữ mồm cho nhau chỉ nữa.

“Thật sự không phải em, chính là anh Nhị Văn đó, anh không thể đổ thừa em. Chính là Nhị Văn, anh lấy nhang cúng của ông nội, lấy một nhúm lặn, dùng mấy cây đề đốt đồng cỏ nhà chị, chỗ của anh còn dư lại kia, hôm nay tại em mới lấy ra đốt pháo chơi”. Trụ Từ giờ cây nhang trong tay lên, “Là cái này nè”.

Điều Tam Tam liền lôi kéo nó, nói: “Trụ Từ, em cũng thông minh đấy, không thể để cho Nhị Văn bôi đen được. Theo chị đến nhà chú hai, nói cho rõ ràng việc này, cứ nói như em mới vừa nói vậy”.

Chuyện phóng hỏa đốt đồng cỏ khô, cứ như vậy bị phá. Điều Tam Tam rèn sắt khi còn nóng, vội vã kéo Trụ Từ đến nhà chú hai. Trụ Từ vừa thấy chú hai, liền tuôn hết, tuôn hết ra ngoài.

“Bác hai, bác nói Nhị Văn không được đổ thừa con, thật sự không phải con châm lửa đâu, là anh châm đó. Con không có đốt, con chỉ canh chừng cho anh thôi”.

Chú hai Điều tức giận đến suýt ngất, mặt mũi đỏ ngầu, chạy vội vào sân rộng lớn mấy tiếng: “Nhị Văn!” Không ai đáp lại, đoán chừng Nhị Văn đã sớm chạy ra ngoài chơi rồi. Điều Tam Tam vội vàng kéo tay áo chú hai mà nói:

“Chú hai, chú khoan tức giận đã, đồng cỏ dù sao cũng đã cháy, cũng không đáng giá gì, nhưng con là sợ Nhị Văn làm được chuyện này rồi to gan lớn mật, nếu như không biết lỗi, sau này sợ sẽ đi con đường sai trái, gây ra họa lớn, nếu vậy thì thật sự nguy rồi. Nhị Văn là em con, con nghĩ phải khiến nó biết lỗi của mình, không thể để nó học thói xấu”.

“Ngày khác gây họa lớn hả? Nó gây họa còn ít hay sao? Bây giờ nó gây họa còn chưa đủ lớn hay sao?” Chú hai giận đến nổi xoay tới xoay lui tại chỗ, “Giờ đã dám phóng hỏa, lớn lên nó còn không dám giết người hay sao?” Nói đoạn xông vào nhà rộng to: “Mẹ Đại Văn, bà ra đây cho tôi!”.

Thím hai ở trong nhà chính, vừa nghe thấy Nhị Văn phóng hỏa đốt đồng cỏ nhà Tam Tam, biết đuối lý, nhưng lòng bao che vẫn chiếm thượng phong, liền định trốn trong nhà không ra ngoài. Chú hai rống mấy tiếng, không ai đáp lại, bèn thờ phỉ phò chạy ra ngoài tìm Nhị Văn.

Chú hai dạy dỗ Nhị Văn ra sao, Điều Tam Tam cũng không đi hỏi kỹ, chỉ nghe nói thím hai dẫn Điều lão nãi đến, đi theo khuyên bảo xin hộ, che chở Nhị Văn, nhưng chú hai vẫn dẫn cho Nhị Văn một trận. Kể từ hôm đó, chú hai liền nhốt Nhị Văn ở nhà, cho đến khi nghỉ đồng trước khi vào học cũng không cho nó ra khỏi cửa.

Thú vị còn có thím ba, sau khi mọi việc bị phơi bày, thím ba gặp ai cũng kể lể, nói Trụ Từ nhà mình là một đứa trẻ ngoan ngoãn đáng hoàng, cũng là bị Nhị Văn làm hư, về sau sẽ không cho nó chơi cùng Nhị Văn nữa.

Thật ra thì Điều Tam Tam còn nghĩ tới vấn đề dạy con của nhà chú hai, chú hai cũng là người hiểu chuyện, thế mà ba đứa con trai, đều dạy dỗ chẳng nên, đặc biệt là Nhị Văn, tính tình vô cùng không tốt, giờ còn làm ra chuyện phóng hỏa. Một mặt, không thoát khỏi công lao nuông chiều vô độ của Điều lão nãi và thím hai, một chút công bằng cũng không có; mặt khác, là cũng là bản thân chú hai chưa tròn trách nhiệm.

Cái gọi là dạy không nên, là lỗi của cha. Chú hai là một người nông dân chất phác, trình độ không có bao nhiêu, tính tình lại có chút giống với Điều lão gia, cả ngày chỉ lo làm việc ăn cơm, bình thường ít bận tâm trông nom ba đứa con trai, phạm lỗi nhỏ, thì không để ý tới; mắc lỗi lớn, thì đập cho một trận.

Đánh một trận là quản được hay sao? Bình thường không dạy dỗ đáng hoàng, tính xấu đã tập thành, mắc phải lỗi lớn mới dùng đến đòn roi, thì sao có thể dạy dỗ được trẻ nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: LÀM MAI

Tháng giêng nông nhàn, có cảm giác chỉ trong chớp mắt, kì nghỉ đông đã trôi qua. Kể từ đầu xuân, chị em nhà họ Điều lại mua hai con heo con về nuôi, Điều Tiểu Cái còn dự tính là phải mua thêm ít gà.

“Nuôi gà kiếm trứng đi, nuôi gà thì mình không cần phải trông nom nó, cũng không cần phải cho ăn, tự nó biết đi kiếm ăn rồi, chẳng những trứng gà có thể bán lấy tiền, mà thỉnh thoảng mình còn có thể rang vài trứng ăn đúng không?”.

Lời nói của Điều Tiểu Cái khiến Tam Tam, chị hai và Tiểu Tứ đều phì cười, nhưng cô nói cũng đúng, nuôi gà ở nông thôn, bình thường vốn không cần cho ăn, rau dại, trùn đất, hạt cỏ, thức vụn gì gà cũng ăn được. Điều Tiểu Đông nghĩ, dù sao mình cũng không thiếu tiền mua gà con, liền đồng ý.

“Được đấy, gà con không đắt, mình tiêu ít tiền, mua hơn chục con, nuôi lớn rồi, gà trống thì bán đi, gà mái thì giữ lại đẻ trứng”.

“Em còn muốn nuôi mấy con ngỗng nữa, vừa nhìn thấy trứng ngỗng to đùng là em phát thèm, ngỗng cũng sạch sẽ, còn tốt hơn gà nhiều”. Điều Tiểu Cái nói thêm

“Được rồi, bây giờ mình chưa có điều kiện nuôi ngỗng đâu, mình không có chuồng ngỗng, mà ngỗng thì còn phải cho nó xuống nước nữa, nhiều thì chị nghĩ nuôi không xong, mà ít, thì chỉ có hai ba con ngỗng, cũng không đáng để phải lừa nó chạy tới tận đập nước”.

Điều Tiểu Đông nghiêm túc giải thích với Điều Tiểu Cái, Điều Tam Tam ở bên cạnh đã sớm cười toé toét. “Chị ba, con gì chị cũng muốn nuôi, chị muốn làm người chăn nuôi chuyên nghiệp há!”.

“Sao không được nào? Chờ sau này chị có điều kiện, chị sẽ nuôi vài trăm con ngỗng luôn”.

Rất nhanh người bán gà con đã ghé đến thôn, người bán gà cười xe đạp, sau xe cột thêm một cái giỏ cao. Đầu xuân còn se lạnh, gà con mới nở rất yếu ớt, sợ lạnh. Trên cái giỏ đẹp ấy là thảm ủ ấm, lót trong giỏ lại là cỏ mềm, bảo vệ gà con bên trong được ấm áp.

Người bán gà con kéo dài giọng, rao bán bằng những tiếng nhấn nhá: “Gà con đây~ Ai mua gà con đây~” Tiểu Tứ vừa nghe thấy tiếng rao tựa như ca hát này, liền vui sướng chạy vào nhà.

“Chị ba chị ba, người bán gà con tới rồi”.

Điều Tam Tam chạy ra ngoài trước, gọi người bán gà con lại. Điều Tiểu Cái vội vàng xách giỏ mây, bên trong nhét đầy cỏ mềm, ở giữa còn có một cái tổ mềm mại ấm áp, thuận tay cầm thêm một tấm vải bông cũ nát, rồi mới ra ngoài mua gà con

Người bán gà con bị Điều Tam Tam gọi lại, nghe thấy cô muốn mua, liền dừng xe đạp, kêu Tam Tam và Điều Tiểu Đông giúp một tay, khiêng giỏ đặt xuống đất, cẩn thận vạch tấm thảm phủ bên trên. Bên dưới là từng sọt từng sọt gà con, vàng tươi, lông xù, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cái hết sức cẩn thận chọn lựa gà con, hiển nhiên các cô sẽ chọn loại thoát nhìn lạnh lợi cứng cáp, gà con yếu ớt khó nuôi lắm, rất dễ chết. Gà con lạnh lợi mới dễ sống. Thím ba Vương hàng xóm cũng ra mua gà con, vừa nhìn thấy họ chọn gà con, liền cười nói:

“Con bé ngọc này, con chọn gà con, phải nhìn gà trống gà mái. Con con đang chọn đó, đầu lớn chân cao, con nhìn cái mõng nó coi, tròn trịa như vậy, nhất định là gà trống”.

Gà con lông lá như vậy, cũng có thể nhìn ra gà trống gà mái sao? Chẳng phải đều là quả cầu lông xù sao! Về phần cái mõng gà – gà nhỏ như vậy, có thể nhìn được cái mõng sao? Điều Tiểu Cái mỗi tay cầm một con, so sánh cả buổi, vẫn cứ cảm thấy giống nhau, định nhờ thím ba chọn giúp.

Phân biệt gà con trống mái, kiếp trước Điều Tam Tam cũng đã từng nghe nói, thế nhưng đưa cô chọn thì lại không được, cảm giác chọn gà mái, mà cứ thấy toàn giống gà trống. Diễm nhân lèq.uyđ.ôn. Cô liền nhìn thím ba Vương lựa, thím ba Vương nói, đầu nhỏ chân ngắn mõng nhọn mới là gà mái. Điều Tam Tam cứ nhìn con gà thím ba lựa ra, nhưng nhìn mãi cũng không thấy có gì khác nhau.

Bốn chị e mua một hơi bốn mươi con gà, gà con dễ chết, nhưng chỉ cần nuôi dưỡng cẩn thận, thì vẫn có thể nuôi lớn hai ba mươi con, đủ để nhà các cô nuôi rồi.

Tháng ba, con dê cái trước đây Điều Tam Tam mua sinh hai con dê nhỏ. Ngay từ tháng giêng, Điều Tam Tam đã mua thêm hai con dê cái, cộng thêm con dê giữ lại kia, thế mà đã được một đàn dê nhỏ rồi, Điều Tiểu Đông và Điều Tiểu Cái bắt đầu bận rộn cây bừa vụ xuân, lúc xuống ruộng còn thuận tay cắt cỏ xanh, ngay cả Tiểu Tứ cũng có thể phụ chăn dê, chủ nhật là Tiểu Tứ lại dắt dê ra ngoài, thả ở dốc cỏ gần đập nước.

Bốn chị em đều hết sức chịu khó, bận rộn muốn chết, công việc gần như làm hoài không hết. Thế mà chẳng bao giờ than mệt than khổ, mệt một chút khổ một chút nhưng chứng minh được rằng, có việc để làm, có thể kiếm tiền, có thể khiến cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn!

Từ đầu xuân, Điều Tam Tam đã bắt đầu thu cá trê lại rồi, Bào Kim Đông cũng thu, nhưng được bạn học của hấn tuyên truyền, không chỉ thu ở thôn mình mà còn thu chủ yếu ở các thôn lân cận, cứ mỗi chủ nhật, Bào Kim Đông lại đánh xe lừa đến Niệm Thành đưa cá. d'đ.lqđ Bào Kim Đông nói, bây giờ càng ngày càng cảm thấy việc làm ăn này có thể làm, đến hè là hấn đã học xong trung học rồi, phải tính toán làm ăn chăm chỉ.

*****

Trước vụ gặt lúa mạch, Điều Liên Phát chợt trở lại, một buổi sáng tinh mơ bước xuống xe đồ, Điều Liên Phát xách một bao vải, lạng lẹ vào cửa nhà.

Muốn hỏi tại sao ông ấy dám trở về hả? Mùa lúa mạch bận rộn, cán bộ thôn cũng cần phải gặt lúa chứ, nhà mình đã bận tới tám mắt mảy, nên sẽ không hơi đâu đi nhìn chăm chăm vào chuyện kế hoạch hóa gia đình nữa. Gặt lúa một người làm mười người dùng, Điều Liên Phát bèn lạng lẹ trở về thu hoạch.

Mùa thu hoạch lúa mạch năm rồi vừa kết thúc là Điều Liên Phát ra đi, bây giờ trở lại, là để thu lúa mạch, và lại, Điều Liên Phát cũng đã vắng nhà suốt một năm rồi.

Lần này Điều Liên Phát trở lại, có vẻ vui mừng lắm. Ông thấy nhà mình mới xây tường rào, trong sân còn có mấy con dê, mặc dù đã nghe nói từ trước, nhưng vẫn còn có chút kinh ngạc, mấy đứa nhỏ này ở nhà, đúng là giới giần thật. Ông đi lòng vòng từ trong nhà ra ngoài ngõ, coi bộ hài lòng lắm.

“Cha, sao mẹ con không về vậy?”. Điều Tiểu Đông hỏi.

“Về làm gì?”. Điều Liên Phát nói, “Mẹ mầy bây giờ không giống trước, sao để bà ấy về được”.

Điều Tam Tam ngẫm nghĩ mấy lời này một chút, liền suy đoán, có phải Trương Hồng Cúc lại mang thai hay không? Quả nhiên, Điều Liên Phát nói tiếp:

“Thân mình mẹ mầy cũng hơn ba tháng rồi, đường xá xa xôi nên tao không cho trở về, gặt lúa mạch xong tao phải đi liền”.

Điều Liên Phát thấy Tiểu Tứ, cũng không có cảm xúc gì, Điều Tiểu Cái lặng lẽ đẩy Tiểu Tứ một cái, Tiểu Tứ liền rụt rè kêu một tiếng “cha”. Điều Liên Phát nhìn Tiểu Tứ mấy lần, nói: “Mới đó mà cũng tám tuổi rồi, Diễ'ndan lẹq.uyđ.ôn, ở nhà phải nghe lời chị hai mầy, đừng có gây chuyện thêm”.

“Cha, Tiểu Tứ rất nghe lời, cha không cần lo lắng”. Điều Tiểu Đông mau lẹ nói, “Nó đi học đứng hạng nhất, tan học rồi còn giúp con chăn dê cắt cỏ nữa!”.

Điều Liên Phát gật gật đầu, rồi nói: “Cha đến nhà nội bây một chút, cho bà ấy hay một tiếng là cha về rồi”. Nói rồi đi luôn, Điều Tam Tam quay sang nhìn Tiểu Tứ, thấy trên gương mặt nhỏ bé của nó là vẻ sợ hãi nhút nhát thì không khỏi đau lòng. Tiểu Tứ với người cha Điều Liên Phát này, trên cơ bản là không có tình cảm gì, chưa từng chung đụng, thêm vào đó là lo sợ Điều Liên Phát sẽ trách mắng nó về việc không được cho phép đã chạy từ nhà bà ngoại về đây, nên nó càng sợ ông hơn.

Điều Tam Tam vỗ vỗ Tiểu Tứ an ủi, thuận tay đùa nghịch bím tóc trên đầu nó, tóc Tiểu Tứ đã dài ra rồi, vênh vênh lên cứ như hai cái sừng cừu nhỏ.

Điều Liên Phát đến gặp Điều lão nãi và Điều lão gia trước, rồi mới trở về hỏi chút chuyện trong nhà, sau lại mang một mớ giấy tiền vàng bạc ra cửa, đoán chừng là đã lâu không ở nhà, nên giờ đến đốt giấy tiền trên mộ phần tổ tiên.

Tối đến, chú hai Điều và chú ba Điều đến nhà ngồi chơi, Điều Liên Phát liền sai con gái làm bốn món xào, mời hai em trai uống rượu, lại cố ý mời cả Điều lão gia đến, uống rượu chuyện trò, nói suốt cả đêm, Điều Liên Phát kể chuyện lên Thiên Tân. Ông không học thức, không tay nghề, vào tuổi của ông, thì tay nghề cũng khó mà học được, chỉ có thể nhận khoán vác, ban đầu làm ở xưởng đá, hiện giờ thì đã thành công nhân xây dựng làm mấy công việc đơn giản.

“Mẹ Tiểu Đông không có việc làm, nên theo người ta đi nhặt phế liệu, bây giờ không làm nữa, không thể để nó chạy khắp nơi, trong thành phố cũng tra kế hoạch hóa gia đình nghiêm lắm”. Điều Liên Phát nhấp miếng rượu, hào hứng nói: “Mẹ Tiểu Đông lại mang thai rồi, mấy người yên tâm, lần này nhất định là con trai, con đã tính rồi. Người ta có tìm cho con một tấm bảng sinh trai sinh gái, nghe nói là đã từng được dùng trong cung đình triều Thanh, rất linh, ai đã dùng qua đều nói đúng. Con tính rồi, theo như số tuổi thai, thì nhất định là con trai không thể nào sai được”.

Điều lão gia gật đầu, nói: “Là con trai thì tốt rồi, là con trai, thì xem như tao với mẹ bây được nhẹ lòng”.

“Không sai được, không chỉ tính theo bảng sinh trai sinh gái đó, mà ở chỗ con, còn có một ông thầy trung y về hưu, đã bắt mạch cho vợ con rồi, tay trái áp mạch, đã nghe câu nam trái nữ phải chứ? Tay trái áp mạch, thì chính là con trai”.

Điều Tam Tam ở cạnh đó nghe thấy, không khỏi khó chịu trong lòng, cô thật sự hi vọng Trương Hồng Cúc có thể bình an sinh ra cái thai kia, nếu có thể là con trai, chắc Điều Liên Phát có thể an tâm sống qua ngày, an tâm chăm lo cái nhà này rồi.

Người đã bước sang tuổi bốn mươi, mà vẫn còn phải trốn trốn tránh tránh ở bên ngoài để sinh con trai, vừa bi ai lại vừa đáng thương.

Điều lão gia nói: “Chờ mẹ Tiểu Đông sinh đứa nhỏ ra, thì cái nhà này của mầy, cũng nên xử lý, mấy đứa con gái lớn hết cả rồi, cần phải sắp xếp đi, phòng ốc phải xây, trong ngoài nhà phải êm xuôi. Nhà cũ kĩ như này, trong thôn còn được mấy cái chứ?”.

“Đúng vậy”. Điều Liên Phát nói: “Mấy đứa nhỏ chịu khó, con cũng có thể làm ra tiền, con cố gắng làm hai năm, bảo đảm sẽ xây được nhà mới”.

Bốn cha con họ, chuyện trò đến tận khuya, Điều Tam Tam cũng phải rất khuya mới ngủ, sáng hôm sau liền dậy trễ. Lúc Bào Kim Đông tới gọi cô đi học, Điều Tam Tam còn đang bận chải đầu.

“Anh Kim Đông, anh chờ em một lát”.

“Em nhanh nhanh một chút, dậy trễ hả? Em không có thời gian để ăn cơm đâu nha”.

Điều Liên Phát nghe tiếng thì bước ra khỏi nhà, kêu Bào Kim Đông: “Kim Đông đó hả, đừng có đứng ngoài cửa nói chuyện, vào nhà ngồi đi”.

“Chú, con chờ Tam Tam đi học, con đạp xe đèo nó”. Bào Kim Đông dựng xe ngoài cổng, bước vào sân nhà họ Điều, đứng trong sân trêu chọc hai con dê nhỏ.

Điều Tiểu Cái đem cỏ ra cho dê ăn, thấy Bào Kim Đông thì nói: “Để Tam Tam ăn mấy miếng cơm đi, anh chờ nó một chút không được sao? Sáng sớm đói bụng, sao nghe giăng nổi?”.

“Cuốn bánh rán cho nó ăn trên đường đi, không thể tới trễ được, tới trễ sẽ bị giáo viên mắng đấy”. Bào Kim Đông nói.

Điều Liên Phát quan sát Bào Kim Đông một lát rồi hỏi, “Kim Đông học lớp mấy rồi?”.

“Lớp chín rồi chú, còn hơn hai tháng nữa là tốt nghiệp”

"Chắc cũng mười sáu mười bảy rồi hả?"

"Tuổi mẹ là mười bảy rồi ạ, con bằng tuổi với Tiểu Đông. Lúc trước con đi học muộn".

Diêu Tam Tam vội vã chải đầu xong, tiện tay cột đuôi ngựa, chạy đi cuốn bánh rán, vừa ăn vừa nhảy lên xe đạp theo Bào Kim Đông đi học. Cô thật sự không dám chậm trễ, thầy Hàn lớp cô nghiêm khắc vô cùng, đến trễ thế nào cũng phải đứng học hết buổi.

Diêu Liên Phát nhìn Bào Kim Đông đạp xe đèo Tam Tam đi, hỏi Diêu Tiểu Cái đang cho dê ăn: "Kim Đông sao lại tới chở Tam Tam đi?".

"Vì Tam Tam không có xe đạp". Diêu Tiểu Cái nói, "Anh ấy tiện đường giúp một tay".

"Ừ". Diêu Liên Phát lẩm bẩm một câu: "Hai Bào(*) cũng không có gì đặc biệt, thế mà sinh mấy thằng con trai thằng nào thằng nấy đều không tồi".

(*)Nguyên văn là Bào lão nhị.

Mấy ngày sau, trường học cho nghỉ để gặt lúa, Diêu Liên Phát dẫn ba đứa con gái đi cắt lúa mạch, Tiểu Tứ không đi theo mà ở nhà nấu cơm, trông coi sân phơi lúa.

Bốn chị em nhà họ Diêu đều giỏi giang chịu khó, mấy mẫu lúa mạch thu xong rất nhanh, cắt lúa xong hết rồi, thì phải đập sạch vỏ và râu lúa, ban ngày đem ra phơi nắng, tối đến che lại, cứ phơi như thế mấy con nắng tốt, khô rồi, là có thể đem vào nhà cất giữ.

Chiều hôm nọ, Diêu Liên Phát với ba đứa con đang bấm rạ thì thím Lư đi tới sân lúa nhà họ Diêu, tùy ý nói chút chuyện nhà, rồi đột nhiên hỏi:

"Tôi nói ông anh nè, mấy đứa con gái nhà anh, đứa nào đứa nấy đều khiến người ta yêu thích, con gái lớn nhà anh đây mười bảy rồi chứ? Cũng nên tìm nhà chồng rồi. Tôi muốn làm mai cho nhà anh đây, không biết anh thấy thế nào".

Hàm ý của thím Lư, dĩ nhiên Diêu Liên Phát nghe được, chính là đang hỏi ông, đứa con gái lớn này, ông muốn giữ ở nhà bắt rể hay muốn gả nó ra ngoài?

Diêu Liên Phát cười cười rồi nói: "Chuyện này, tôi phải thương lượng với mẹ nó, tạm thời chưa có chủ ý gì, tính đợi vài năm nữa lại nói".

"Ồi dào, ta nói ông anh ơi, con gái bây giờ, mười bảy mười tám vừa đúng tuổi tính chuyện chồng con rồi, đợi thêm mấy năm nữa thì người tốt đã bị người ta chọn hết sạch, vậy coi như là lỡ làng rồi".

Diêu Liên Phát nói: "Thím cũng thấy đó, trước mắt trong nhà tôi còn có chút khó khăn, phòng ốc còn chưa có!".

"Anh gả nó ra ngoài, thì đâu cần phải xây nhà?" Thím Lư nói, "Gả con gái đi, cũng thêm một người con rể tới giúp anh một tay, anh muốn xây nhà có gì mà khó nữa?".

"Tôi gả nó ra ngoài, cũng không phải không được, quan trọng là phải có người thích hợp, gia đình càng phải thích hợp".

Diêu Tam Tam cảm thấy quái lạ, sao tự nhiên Diêu Liên Phát lại đồng ý gả Diêu Tiểu Đông ra ngoài? Cô còn tưởng rằng chuyện này nhất định phải trải qua một phen trắc trở vô cùng nữa chứ! Cô nhìn Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Đông cúi đầu làm việc, chỉ thấy mái đầu đen nhánh của cô, không thấy được vẻ mặt gì.

Thím Lư nghe vậy, có vẻ vui mừng lắm, nói: "Anh chàng mà tôi nói kia, điều kiện tất nhiên là không tệ, họ Dương, con người tử tế lắm, mở tiệm cơm ở trên đường đấy!".

...

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: GẶP GỠ ĐỐI TƯỢNG

"Anh chàng mà tôi nói kia, điều kiện tất nhiên là không tệ, họ Dương, con người tử tế lắm, mở tiệm cơm ở trên đường đấy!".

Thím Lư vội vàng tới làm mai cho Diêu Tiểu Đông, Diêu Tam Tam vừa nghe, đây chẳng phải là đang nói Dương Bắc Kinh đó sao. Chắc chắn, anh hai Dương đúng là ra tay thật nhanh lệ!

Diêu Tiểu Cái liếc nhìn Diêu Tiểu Đông đang cúi đầu làm việc, lặng lẽ dựa sát vào Tam Tam, kể tai nói nhỏ.

“Tam Tam, sao nói nghe giống anh hai Dương quá vậy?”.

“Chắc là vậy, trên đường này cũng không có mấy tiệm ăn, còn là họ Dương nữa”.

“Cha vừa mới về mấy ngày, sao anh ấy biết được ta? Chị cảm thấy... chắc trong này có chuyện gì đó đúng không?”.

“Cái này... khó mà nói được”. Thật ra Điều Tam Tam muốn nói, Dương Bắc Kinh có tình báo đấy chứ, hơn nữa tình báo này không phải ai khác, cũng không phải Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Đông bận rộn gặt lúa mạch mấy ngày nay, không hề lên trên trấn.

Tình báo trong lúc ấy đương nhiên chính là Điều Tam Tam cô đây! Một ngày trước khi trường học cho nghỉ gặt lúa, cô đã gặp Dương Bắc Kinh, lúc ấy Dương Bắc Kinh liền hỏi cô, hỏi nhà em gặt lúa chỉ có mấy người con gái, có thể làm nổi không? Cha mẹ em không trở về sao? Điều Tam Tam thuận miệng đáp, cha cô đã trở về.

Chỉ có điều, chuyện làm mai này, cô thật sự không biết trước!

Điều Tiểu Cái bĩu môi, nói: “Ánh mắt anh ấy cũng không tồi, nhìn trúng chị hai mình rồi. Theo chị thấy anh ấy so với chị hai còn kém một chút, chị hai mình tốt như thế”.

“Không tính là quá kém, tạm được mà?” Điều Tam Tam nói rồi bĩu môi, ý bảo Điều Tiểu Cái lắng nghe Điều Liên Phát nói chuyện với thím Lư.

Bên kia, thím Lư vẫn còn đang ra sức giới thiệu. “Nhà ấy có quan hệ họ hàng với nhà tôi, mẹ nó là chị em họ xa với tôi. Về con người thì anh cứ việc yên tâm đi, tôi đây dám cam đoan. Diên`đần`lẽ` quý`đôn. Thật sự không phải tôi khen, thằng nhóc kia gọi là Dương Bắc Kinh, con người tốt không nói, tính khí cũng tốt, nhân phẩm lại càng tốt hơn, có tay nghề, có thể kiếm tiền, người như vậy không có nhiều đâu”.

“Bao nhiêu tuổi? Trong nhà có mấy anh em?” Điều Liên Phát hỏi.

“Năm nay mười chín, hai anh em, không có chị em nào nữa. Anh nó đã cưới vợ hồi năm ngoái rồi”.

“Chỉ có hai anh em à”. Điều Liên Phát lăm bắm một câu, hình như không hài lòng lắm với việc hai anh em. “Cha nó có mấy anh em? Cha mẹ bao nhiêu tuổi rồi?”.

Thím Lư cười nói: “Cha mẹ nó mất từ lúc nó còn nhỏ rồi. Hộ nhà họ Dương lại không lớn, nhưng mà hai anh em người ta rất chịu khó, cửa tiệm mở ra rất đắt khách, anh nó còn nhân tiện làm thêm mấy việc buôn bán khác, của cải không ít. Anh nó cưới vợ, dựng một căn nhà lớn bốn gian, bây giờ đang thu xếp nền nhà cho nó, chắc chắn cũng sẽ là một căn nhà lớn”.

Mai mới tìm đối tượng ở nông thôn, không để ý gì khác ngoài những thứ này, trừ việc muốn tìm người thích hợp, đương nhiên còn phải chú ý gia cảnh, dòng dõi, nhà cửa. Gia đình biệt lập, thế lực đơn bạc ở trong thôn, sẽ không chiếm được ưu thế trong cảm nhận của lớp người lớn tuổi, bình thường người ta kết thân, thường muốn tìm những dòng họ lớn người đông thế mạnh.

Quả nhiên, Điều Liên Phát chép chép miệng, nói: “Gia đình đơn chiếc dễ bị người ta qua mặt, nhà tôi nuôi bốn đứa con gái, sức lực đã yếu rồi, chỉ hi vọng con gái cũng có thể tìm cửa nhà lớn, có lực lượng nhà chồng, ít nhiều gì tôi cũng có thể dựa vào một chút. Lại nói thằng nhóc kia cha mẹ đều không còn, không có người lớn nương dựa, mọi sự đều dựa vào bản thân, con gái tôi sẽ phải chịu uất ức, tôi thấy không được tốt lắm”.

“Ôi trời, ông anh ơi, thời đại nào rồi mà anh còn coi trọng lễ lối cũ đó! Hộ gia đình lớn, gia tộc nhiều người thì có thể làm gì? Hộ gia đình lớn cũng không thể giúp mình lớn mạnh được, dựa vào cha mẹ nói chung cũng không thể lâu dài, cha mẹ không giúp được nó cả đời, còn như gia nghiệp tự mình kiếm được kia? Nó giỏi giang như thế, không phải anh lại càng có mặt mũi hay sao?”. Thím Lư nói mấy lời này, thiếu chút nữa Điều Tam Tam cũng phải trầm trồ khen ngợi. Thấy Điều Liên Phát không lên tiếng, thím Lư nói thêm:

“Thằng nhóc này người ta có tay nghề, mở tiệm ăn mặt tiền, thông minh có thể làm ra tiền, anh đi đâu mà tìm người tốt như vậy đây? d.đ,l-q-đ. Tiểu Đông nhà anh là một cô gái tốt, chứ nếu kém coi thì tôi cũng đâu giới thiệu cho nhà anh, chẳng lẽ anh còn không tin tôi sao? Nói tới điều kiện thằng bé thì quả thật không tệ đâu, anh nhất định phải đồng ý, bỏ qua mỗi này sẽ tiếc lắm đấy”.

Phải nói bà mai Dương Bắc Kinh nhờ cậy này, thật đúng là biết ăn nói, nói giúp cho anh không ít. Điều Liên Phát lại trò chuyện với bà ấy một lúc lâu, rồi cuộc nói:

“Lời thím nói đương nhiên tôi tin tưởng, vậy để tôi xem lại, nếu thích hợp thì liền gặp mặt. Nhưng cũng phải nói trước, thím biết rồi đấy, gia đình tôi tạm thời có khó khăn, nếu muốn con gái tôi gả cho nhà đó, thì nó phải đỡ đần tôi, con gái tôi nuôi lớn, đâu thể tặng không cho nhà nó được”.

Điều Tiểu Đông nghe thấy cha mình nói như vậy, thì đầu càng cúi thấp hơn. Lời này của Điều Liên Phát nói trắng ra là con gái tôi muốn thành với anh, thì anh phải bỏ ra chút tiền, bỏ ra chút sức, anh phải tận tâm giúp đỡ tôi, thỏa mãn yêu cầu của tôi.

Thím Lư cười nói: “Không cần anh phải nói, lễ hỏi nhất định không thể thiếu, lễ hỏi mà thiếu, khỏi cần đợi anh ngại, tự tôi đã cảm thấy mặt mặt rồi!”.

Chỉ tốn chút thời gian như vậy, một mối hôn sự coi như đã thành hơn phân nửa, chỉ còn chờ hai bên gặp gỡ xem mắt. Cảm giác giống như lựa cái trắng trả giá tiền, thế mà Điều Liên Phát còn nói đến đúng tình hợp lý.

May mắn là, gốc cái trắng Điều Tiểu Đông, được bán cho người thật tâm yêu thích cô là Dương Bắc Kinh.

Điều Liên Phát nói chuyện với thím Lư, bên này Tam Tam với Điều Tiểu Cải cũng vừa làm việc, vừa nhỏ giọng nói chuyện, trừu ghẹo Điều Tiểu Đông.

“Chị hai, chị xem cái ông anh họ Dương này, thật là xấu xa mà, ông dám đặt chủ ý lên chị hai người ta”. Điều Tam Tam nói.

“Chớ cần người thường không sửa, anh hai Dương im im không lên tiếng thế mà xuống miệng cắn một cái đấy”. Điều Tiểu Cải nói.

“Chị hai, vừa mới làm mới xong, phải xem mắt rồi, chị có vừa lòng hay không đây?”.

“Chị hai, chị hãy thành thật khai báo đi, có phải chị đã sớm làm phản rồi không? Cha mới vừa về, mà sao người làm mai đã tìm đến nhanh như vậy rồi?”.

“Hai đứa nói mò cái gì đó!” Điều Tiểu Đông vừa thẹn vừa vội, tức giận đẩy hai đứa em, “Đề cha biết được, không biết phải nói như thế nào đây!”.

Ba chị em nhỏ giọng cười đùa, đương nhiên không dám đề Điều Liên Phát nghe được.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trương Hồng Cúc không có nhà, chuyện xem mắt này theo lý phải có người lớn là phái nữ đi theo, mục đích gần như là để giúp “mở to mắt” đánh giá, vì thế Điều Liên Phát liền kêu Điều lão nãi ra mặt, gọi luôn thím hai Điều đến cho có vẻ trong nhà nhiều người. Cũng do chuyện tốt trước đó thím ba Điều đã làm, nên Điều Liên Phát không gọi bà ta.

Buổi xem mắt được ấn định vào vài ngày sau đó, địa điểm hẹn xem mắt là ở nhà thím Lư. Ngày đó ăn xong bữa sáng, Điều lão nãi theo thím hai Điều tới nơi, mấy chị em còn đang bận cho heo cho dê ăn, Điều lão nãi vừa vào cửa, liếc Điều Tiểu Đông một cái, nhún mặt nói với Điều Liên Phát:

“Mày tính để nó gả ra ngoài hả? Không phải mày muốn giữ nó ở nhà bắt rở sao? Cứ coi như sau này mẹ Tiểu Đông sinh được con trai đi, thì mày cũng bốn chục tuổi rồi, đợi đến lúc thằng bé đủ tuổi cưới vợ cần có tiền thì mày đã sáu bảy chục tuổi, nhất định không còn bao nhiêu sức lực. Để Tiểu Đông ở lại, họ Điều cũng nhiều thêm một nhà, tương lai còn giúp đỡ em trai”.

Điều Liên Phát nói không e dè: “Con cũng tính như vậy, nhưng mẹ thấy đó, nhà con bây giờ nghèo xơ nghèo xác, nếu con bắt rở thì phải xây nhà cho nó, đặt mua đồ dùng, mấy việc tốn tiền đều là của con, đến lúc đó con lấy gì mà nuôi con trai? Chẳng bằng gả mấy đứa nó ra ngoài, con còn thu được chút ít lễ hồi, xây nhà lên, gom ít tiền, giữ lại để tương lai con trai tiêu dùng. Lại nói, mấy đứa nó cũng gả cho nhà giàu người ta, cũng có thể giúp đỡ con, sau này lo cho em trai đi học, cưới vợ”.

Điều Tam Tam, Điều Tiểu Cải và cả Điều Tiểu Đông mấy này nay đều tự cảm thấy quái lạ, sao tự nhiên Điều Liên Phát lại đồng ý gả Điều Tiểu Đông ra ngoài, thì ra là ông muốn như vậy! Như đã nói qua, lần tính toán này của Điều Liên Phát thật đúng là rất có đạo lý!

Tất cả vì con trai, chị em nhà họ Điều cũng đều đã quen. Lại nói bây giờ chuyện Điều Tiểu Đông với Dương Bắc Kinh có thể thành, ít nhiều cũng nhờ Trương Hồng Cúc mang thai, được cho là con trai. ư ư ư ư ư. Điều Liên Phát hết sức tin tưởng, cảm thấy đã có con trai, chẳng những không cần phải giữ con gái ở nhà bắt rở mà còn có thể gom góp chút gia sản cho con trai.

Điều lão nãi suy nghĩ một chút, hình như cũng đồng ý với cách nghĩ của Điều Liên Phát, liền nói với Điều Tiểu Đông đang quét sân: “Tiểu Đông, mày nhớ kỹ chưa, cha mẹ mày nuôi mày lớn như vậy, đừng có mà vừa mới gả ra đã quên nhà mẹ, cha mẹ mày không còn nhỏ tuổi nữa, tương lai em trai mày cần dùng tiền, mày phải giúp đỡ nhiều, nếu không thì đúng là vô lương tâm”.

Nói rồi Điều lão nãi lại tiện tay chỉ trỏ mấy chị em, nói: “Tiểu Cải, Tam Tam, tội mày cũng vậy, nhà nuôi mày lớn, không thể quên gốc rễ cội nguồn được, đừng có làm chuyện vô lương tâm”.

Mấy chị em cũng không đáp lời, chỉ vui đầu làm việc. Làm xong việc nhà, đoàn người liền ra cửa đến nhà thím Lư.

Vừa vào cổng nhà thím Lư, đã thấy một chiếc xe gắn máy dựng trước sân. Điều lão nãi và thím hai Điều chăm chăm nhìn ngó mấy lần. Năm ấy xe gắn máy còn hiếm lạ, nhà bình thường không thể nào có được. Thím hai Điều cười hi hi, nói: “Ồ, cười xe gắn máy tới, thật là có tiền nha”.

Điều lão nãi tròn mắt nhìn thím hai Điều một cái, ý bảo thím ta đừng có nói chuyện lung tung, để người ta nghe được sẽ chê cười. Lúc này thím Lư đã từ trong nhà bước ra đón, Dương Bắc Kinh tất nhiên là đã tới sớm hơn một chút ngồi chờ, đi với anh còn có chị dâu, chính là vợ của Dương Quảng Châu cũng cười khanh khách ra đón, mời người nhà họ Điều vào nhà ngồi.

Dương Bắc Kinh gặp cô dâu, Dương Quảng Châu là thân phận anh chồng không tiện đi theo. Phong tục của địa phương là anh chồng phải kiêng dè việc quá gần gũi với em dâu, tất nhiên xem mắt không thể chạy tới nhìn chăm chăm. Đương nhiên là Dương Quảng Châu cũng không thêm chấp, anh cũng đâu phải là không biết mặt, nói không chừng bây giờ con đang vụng trộm mừng thầm ở nhà!

Điều Tiểu Đông cúi đầu đỏ mặt, giống như thật sự không biết Dương Bắc Kinh, Dương Bắc Kinh thấy mấy người Điều lão nãi cũng không tiện gọi, liền mang theo mấy phần xấu hổ, khẽ mỉm cười, lại móc thuốc lá ra mời Điều Liên Phát hút.

“Chú, chú hút thuốc đi”.

Điều Liên Phát quan sát Dương Bắc Kinh, rồi nhận thuốc lá. Mấy người lớn bước vào nhà, lúc Điều Tam Tam đi qua Dương Bắc Kinh thì tình nghịch nháy mắt với anh mấy cái, len lén làm mặt quỷ trừu chọc anh. Điều Tiểu Cải còn tệ hơn, lúc đi tới, cố ý lấn Điều Tiểu Đông qua bên Dương Bắc Kinh, Điều Tiểu Đông liền bị đẩy sang bên cạnh anh.

Dương Bắc Kinh không giấu được vẻ mặt hân hoan, mừng rỡ nhìn Diêu Tiểu Đông, lại không tiện thể hiện ra, có nhiều người lớn đang ở đây, lại nói Diêu Liên Phát cũng không biết bọn họ vốn đã quen từ trước.

Diêu Tiểu Đông cũng ngẩng đầu nhìn Dương Bắc Kinh một cái, trong mắt là dịu dàng, tràn đầy ngưỡng mộ.

Thật ra xem mắt rất không thú vị, bản thân đôi nam nữ cần xem mắt không nói năng gì, tránh cho người ta nói tùy tiện không chừng chặc. Thím Lư và chị hai Dương nhiệt tình trò chuyện với Diêu lão nãi và Diêu Liên Phát, nói từ chuyện thu hoạch lúa mạch, lúa trong nhà đã thu xong chưa? Đã gieo giống chưa? Năm nay độ ẩm của đất tốt lắm đó... Cảm giác như đã biết chuyện rồi còn tròn mắt nói cho có, hết sức nhàm chán.

Lòng vòng một hồi, rốt cuộc, Diêu lão nãi cũng bắt đầu hỏi Dương Bắc Kinh.

" Bao nhiêu tuổi rồi?"

" Mười chín ạ."

" Trong nhà mở tiệm cơm à?"

" Vâng, con với anh trai mở một tiệm cơm nhỏ."

" Có trông trọng gì không?"

" Trông không nhiều lắm, trông lương thực đủ ăn thôi ạ."

.....

Diêu lão nãi hỏi đông hỏi tây, Dương Bắc Kinh trầm ổn bình thản trả lời từng câu một. Diêu Liên Phát không nói lời nào, ngồi đó vừa hút thuốc vừa quan sát Dương Bắc Kinh.

Ngồi chừng hai mươi phút, Diêu lão nãi liền đứng dậy muốn về, miệng nói: " Trong nhà còn có nhiều việc, xin về trước".

Thím Lư cũng không giữ lại, liền cùng với Dương Bắc Kinh và chị cả Dương tiễn mấy người nhà họ Diêu ra ngoài, ra đến đường lớn, Dương Bắc Kinh và chị dâu mình không tiễn nữa, dừng chân lại. Thím Lư kéo Diêu lão nãi, tiếp tục đưa thêm một đoạn đường.

" Thím này, thím thấy thẳng nhóc này thế nào?". Thím Lư cười hỏi.

" Ôi dào, thím đây làm bà nội, xem được hay không cũng không quan trọng". Diêu lão nãi xoay đầu hỏi thím hai Diêu, " Mẹ Đại Văn, mày thấy thế nào?".

Thím hai Diêu nói: " Con thấy không tệ, người ta tuấn tú, còn mở tiệm cơm cuối xe gắn máy, con sợ người ta không vừa ý Tiểu Đông thôi! Tiểu Đông có gì chứ? Gầy quá chừng, con gái người ta phải mong to vóc người khỏe mạnh mới phải, dễ sinh đẻ...".

Suy nghĩ này là thím hai Diêu lấy bản thân mình làm tiêu chuẩn, chê bai người nhà trước mặt thím Lư, Tam Tam tức giận trong lòng, ngay cả Diêu lão nãi cũng cảm thấy thím hai Diêu không biết xấu hổ, hung hăng tròn mắt nhìn thím ta, mắng: " Cái miệng của mày, về kiếm cây kim may lại đi! Không nói chuyện không ai nói mày cầm đầu".

Thím Lư chỉ cười, hỏi Diêu Liên Phát: " Ông anh, anh thấy sao?".

Mấy cặp mắt liền tập trung lên người Diêu Liên Phát, Diêu Liên Phát nhả ra một ngụm khói rồi nói: " Tôi thấy được hay không cũng vậy, để xem ý kiến Tiểu Đông thôi".

Như vậy có thể hiểu là, Diêu Liên Phát đã coi trọng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: BÁNH NGỌT HAI BÊN

" Tôi thấy được hay không cũng vậy, để xem ý kiến Tiểu Đông thôi".

Diêu Liên Phát nói như thế có phải tỏ vẻ rằng ông đã vừa ý hay không? Thím Lư nghe vậy bèn nói: " Tiểu Đông này, đến phiên con bày tỏ thái độ rồi".

" Cô kêu nó tỏ cái gì mà tỏ, bên nhà trai người ta còn chưa có đáp lời đâu! Chúng tôi phải suy nghĩ một chút rồi lại nói, cô cứ hỏi chàng trai bên kia trước đã". Diêu lão nãi cướp lời.

Điều lão nãi nói vậy, chính là muốn chờ nhà trai tỏ thái độ trước. Xem mắt ở nông thôn, cũng lắm sự ngoằn ngoèo. Nếu như đàn gái tỏ ý: tôi vừa lòng, vậy lỡ như bên đàn trai không vừa ý, thì đàn gái sẽ lúng túng mất mặt. Chờ đàn trai tỏ ý trước, đàn gái sẽ không phải bị động như thế, lúc ấy dĩ nhiên có thể nói: tôi cũng chẳng vừa mắt anh! Như vậy sẽ không phải mất mặt.

Thím Lưu vừa nghe thế đã mừng rỡ vỗ đùi, cười ha hả: “Không cần hỏi, không cần hỏi, mới vừa rồi thằng bé đã nói với con, nói nó ưa thích cô cháu gái nhà thím, nó đã không có chỗ nào không vừa lòng, còn không phải là chỉ chờ nhà thím gật đầu hay sao?”.

Lời nói này, nếu Dương Bắc Kinh hẳn có chỗ nào không hài lòng, thì chuyện hôm nay ở đâu ra? Điều Tam Tam nghe thế thiếu chút nữa đã bật cười, trao đổi ánh mắt với Điều Tiểu Cải, hai đứa nháy nháy mắt cười trộm với chị hai.

Điều Liên Phát quay sang Điều Tiểu Đông, nói: “Tiểu Đông, mày thấy thế nào? Cha thấy thằng nhóc này không tệ, tuy rằng trong nhà hơi đơn chiếc, sau này không có cha mẹ chồng giúp đỡ vất vả, nhưng nhìn cũng thành thật đứng đắn, cha thấy mối hôn sự này, đồng ý đi”.

Điều Liên Phát ngoài miệng hỏi ý Điều Tiểu Đông, nhưng thật ra là đang bày tỏ thái độ, đã tự động bỏ qua ý kiến của Điều Tiểu Đông. điễn dẫn lậ quý đôn. Trong nhận thức của ông, Điều Tiểu Đông chỉ là một đứa con gái mười sáu mười bảy tuổi, biết cái gì đâu, người lớn làm chủ là được. Cứ coi như người lớn làm chủ, chẳng phải cũng vì tốt cho tụi nó hay sao? Cũng may đối tượng đây là Dương Bắc Kinh, bằng không sẽ là một cuộc ép duyên.

Trong lòng thím Lưu đã nắm chắc ít nhiều, liền không hỏi tới Điều Tiểu Đông nữa, nói tiếp theo lời Điều Liên Phát: “Ôi, vậy là tôi đây làm bà mối thành công rồi! Thật tốt quá, ông anh à, người xưa nói chuyển chiếc khăn tay là thân gia, tôi thấy phiên chợ lần tới, để Bắc Kinh dẫn Tiểu Đông đi mua mấy bộ quần áo mặc đi, chúng ta nghiêm chỉnh xác định mối hôn sự này”.

“Tất nhiên là phải xác định”. Điều Liên Phát nói. Ông cũng không muốn trì hoãn chuyện đính hôn, đính hôn nhanh chóng rồi ông mới có thể trở lại Thiên Tân, hiện giờ Trương Hồng Cúc còn đang một thân một mình ở đó.

Theo như quy củ địa phương, thanh niên nam nữ xem mắt thành công, phải đính hôn trước, đàn trai mua quần áo trang sức cho đàn gái, còn phải trao một món sính lễ, gọi là “tiểu khai”. Điều Liên Phát thương lượng lễ hỏi “tiểu khai” với thím Lưu, là chín trăm chín mươi tệ, vào lúc ấy thì số tiền này có thể xem là cao giá lắm rồi.

Chuyện lễ hỏi này, đàn gái muốn một nghìn, đàn trai có thể trả giá sáu trăm, người làm mai đóng vai trò chính trong việc giúp đỡ hai bên thương lượng lễ hỏi. Nhưng nhà họ Dương cũng không trả giá mà đồng ý luôn. Dương Bắc Kinh không phải giàu có gì, nhưng chỉ cần có thể thuận lợi đính hôn là tốt rồi, anh không muốn Tiểu Đông đứng giữa phải khó xử.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, hai nhà hẹn nhau đi mua quần áo. Con gái mặc quần áo người ta, là biểu hiện cho việc đã đính hôn, đã trở thành vợ chưa cưới của người ta rồi.

Bình thường, hai bên nam nữ còn xa lạ, hai người trẻ tuổi ở chung một mình khó tránh khỏi lúng túng giao tiếp khó khăn, ngày mua quần áo này, người làm mai và chị em hai bên cũng sẽ đi chung. Sáng sớm thím Lưu tới đón Điều Tiểu Đông, Điều Liên Phát liền kêu Tam Tam đi với chị hai.

Đáng lẽ để Điều Tiểu Cải đi cùng sẽ thích hợp hơn, dù sao thì Tam Tam cũng còn nhỏ tuổi, thế nhưng bây giờ trong nhà con đang bận việc đồng áng, Điều Tiểu Cải làm việc đương nhiên mạnh hơn Tam Tam.

Thím Lưu dẫn Điều Tiểu Đông và Điều Tam Tam tới cửa thôn. Dương Bắc Kinh đang đứng dưới một gốc cây dương, nhìn thấy Điều Tiểu Đông tới, trên mặt liền không nén được nụ cười, trong mắt đã gần như không còn thấy người nào khác nữa.

Thím Lưu dẫn hai chị em nhà họ Điều tới trước mặt, đẩy Điều Tiểu Đông sang bên cạnh Dương Bắc Kinh, nói: “Nè, hôm nay thím bận dữ lắm, trong nhà còn cả đồng công chuyện, nếu chậm trễ thì làm không xong mất. Chuyện của người trẻ tuổi bọn bây tự làm đi, thím sẽ không đi cùng mấy đứa đâu”. điễn dẫn lậ quý đôn. Thím Lưu nói xong, dứt khoát quay đầu bước đi luôn.

Đã nói thím Lưu này là người thông minh mà! Điều Tam Tam nhìn thím Lưu cầm đầu cầm cổ đi xa, quay đầu cười tinh nghịch với Dương Bắc Kinh: “Nè, bây giờ em nên kêu thế nào đây? Gọi anh là gì mới thích hợp nhỉ? Cũng không thể gọi anh hai Dương nữa rồi!”.

“Em cứ nghĩ đi, gọi đúng rồi, anh sẽ mua kẹo cho em ăn”. Tâm trạng Dương Bắc Kinh đang rất tốt, liền bắt đầu trêu chọc Tam Tam.

“Vậy em phải gọi là... anh rể ha?”.

Dương Bắc Kinh nghe vậy liền toét miệng cười, cười híp mắt nhìn Điều Tiểu Đông. Mặt Điều Tiểu Đông thoáng cái đỏ ửng, đẩy Điều Tam Tam một cái, nói: “Nói gì đó! Em gọi là anh”.

Còn chưa có qua cửa đâu, không thể gọi là anh rể được, đây là quy củ bất thành văn. Điều Tiểu Đông cũng giống vậy, nếu Dương Bắc Kinh có một em trai, em gái nào đó, trước khi qua cửa vẫn phải có gọi là chị, qua cửa rồi mới có thể đổi giọng gọi là chị dâu.

“Dù sao thì mai mốt cũng phải đổi, phiền phức lắm!”. Điều Tam Tam cố ý nói. Cô chọt giương tay chỉ chỉ Dương Bắc Kinh, nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn mà nói: “Anh rể, em nói cho anh biết, sau này nếu anh dám ức hiếp chị hai của em, em sẽ theo chị ba và Tiểu Tứ tới đập nồi nhà anh đó”.

Dương Bắc Kinh thấy cô như thế, thì phì cười, vừa cười vừa lắc đầu, kêu hai chị em cô: “Đi thôi, để anh chờ hai người”.

Dương Bắc Kinh khởi động xe gắn máy, kêu hai chị em cô lên xe. Điều Tiểu Đông cũng không nghĩ nhiều, tiện tay lôi kéo Tam Tam bảo cô lên trước,

Điều Tam Tam lại nói: “Chị hai, chị lên trước, chị ngồi trong đi”.

Điều Tiểu Đông thấy thế, có chút khó xử, xe nhỏ như vậy, ba người phải chen lấn, cô ngồi trong đó, chẳng phải sẽ dán vào một chỗ với Dương Bắc Kinh sao? Với lại vóc người Tam Tam nhỏ, ngồi giữa càng thích hợp hơn. Vì vậy Điều Tiểu Đông nói: “Em còn nhỏ, ngồi trong đi, dễ ngồi hơn”.

“Chị hai, chị phải biết rằng, bây giờ em là em vợ anh đó! Anh làm anh rể, phải cách xa em ra mới đúng chứ? Chị là đối tượng của anh, chị ngồi gần anh một chút thì có sao đâu?”.

Nhìn bộ mặt trịnh trọng của cô, Điều Tiểu Đông thật sự vừa then thùng lại vừa buồn cười, nhưng cô cũng không có cách nào biện minh. Dương Bắc Kinh càng bị lời này chọc cho lắc đầu cười, liền kêu Điều Tiểu Đông: “Nghe theo nó đi, mình phải đi nhanh lên, đến Niệm Thành rất xa”.

“Đi Niệm Thành hả?” Điều Tiểu Đông vội hỏi, “Không phải chỉ lên trên trần thôi sao?”.

“Trần trên không có quần áo gì tốt để mua, xấu lắm. Dù sao cũng không có việc gì khác, nhân tiện đi Niệm Thành chơi luôn”.

Chủ ý này là do Dương Quảng Châu đề nghị, đi Niệm Thành, hai người trẻ tuổi có thể ở chung một chỗ đi chơi cả ngày. dĩ nhiên, ả ý là, nếu hai người muốn thân mật một chút, cũng không sợ gặp phải người quen.

Dương Bắc Kinh đương nhiên thích chủ ý này! Xem mắt, đính hôn ở nông thôn, khiến người ta có cảm giác bị bài bố, rõ ràng hiện giờ cả hai đã quang minh chính đại rồi, vậy mà mấy ngày nay họ vẫn bị các loại trình tự, quy củ định đoạt, chưa từng có cơ hội một mình gặp mặt, trò chuyện.

Ba người chen nhau trên một chiếc xe, cô gái anh thích cách anh gần như thế, suốt cả đường đi tâm trí Dương Bắc Kinh luôn luôn lay động, có cảm giác như sắp bay lên trời.

Điều Tam Tam đương nhiên không ngốc, sao cô có thể làm kỳ đà cản mũi được! Vào trong trần, cô liền kêu Dương Bắc Kinh dừng lại, lư loát nhảy xuống xe, phát tay về phía hai người: “Em không rảnh đi cùng hai người đâu, hai người tự đi đi, em tìm chỗ đi chơi đây”.

Nhìn Điều Tam Tam lắc lắc tóc đuôi ngựa chạy đi xa, Dương Bắc Kinh quay đầu nói với Điều Tiểu Đông: “Xem ra anh phải cảm tạ Tam Tam thật tử tế rồi, hôm nay phải mua cho nó thật nhiều đồ ăn ngon”.

Vốn định đến trần sẽ ngồi xe khách mà đi, bây giờ Tam Tam chạy mất, chỉ còn lại hai người, Dương Bắc Kinh chợt cảm thấy, thật ra thì chạy xe gắn máy tốt hơn ngồi xe khách nhiều, quay đầu xe một cái, chạy thẳng lên lộ lớn.

“Nè, anh chạy hơi nhanh một chút, em ngồi gần lại một tí, nắm chặt anh nhé!”.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dương Bắc Kinh mang theo Điều Tiểu Đông, ngất ngậy đi chơi ở Niệm Thành một ngày, mua cho Điều Tiểu Đông mấy bộ quần áo trong ngoài đầy đủ kể cả giày vớ. Lúc trở lại thị trấn thì mua mười sáu túi bánh rán (một loại bánh địa phương được làm từ bột mì và đường trắng), mười sáu cân kẹo, những thứ này đều là thứ phải có khi đính hôn.

Lúc bọn họ trở lại nhà họ Điều, trời đã tối rồi, Điều Liên Phát mới ăn cơm tối, còn đang ngồi bên bàn cơm chưa đứng dậy. Thấy bọn họ trở lại liền kêu Dương Bắc Kinh vào ngồi nói chuyện.

“Chú tính mấy ngày nữa trở lên Thiên Tân, chú đi hơn mười ngày rồi, để thím con bên kia một mình không ổn lắm. Sau khi chú đi rồi, trong nhà chỉ còn mấy đứa con gái tự nó, việc nhà lại nhiều, có rảnh rồi thì con tới giúp đỡ một chút”.

Dương Bắc Kinh vội vàng nói: “Chú, chú hãy yên tâm, con nhất định sẽ tới phụ giúp. Có điều chuẩn bị đính hôn, nếu chú không có ở nhà...”

Điều Liên Phát tiếp lời: “Chú không ở nhà, con kêu người thân nên thế nào thì làm thế đó, không cần chờ chứ”.

Sau “tiểu khai”, chàng trai có thể chọn ngày mời cô gái đến nhà, làm quen với người nhà, gặp gỡ người thân họ hàng, cái này gọi là “làm thân”, làm thân xong thì trình tự đính hôn mới coi như hoàn thành, nam nữ hai bên sẽ được mọi người coi là vợ chồng chưa cưới, có thể thoải mái tự do lui tới.

Bình thường đính hôn xong thì phải đợi qua một thời gian, nhanh thì nửa năm, lâu thì hai ba năm, nam nữ hai bên quen thuộc, có tình cảm rồi, là có thể định ra ngày kết hôn. Trước khi kết hôn, nhà trai phải trao “đại khai” cho nhà gái, đưa thêm lễ hỏi cho nhà gái, rồi mới có thể thành công cưới được cô dâu về nhà.

Được cái phần lớn người nhà, đều sẽ dùng lễ hỏi để mua sắm đồ cưới cho cô dâu mang về nhà chồng. Nếu như gia cảnh tốt thì ngoài lễ hỏi đó ra, còn được tặng thêm ít của hồi môn. Thế nhưng tình huống nhà họ Điều đương nhiên là phải khác.

Dương Bắc Kinh nán lại một chút, rồi xin phép ra về. Điều Tiểu Đông đứng dậy tiễn Dương Bắc Kinh ra ngoài, ba đứa em gái nháy mắt với nhau, đều không theo tiễn, dĩ nhiên là để cho hai người kia có cơ hội dính cùng một chỗ. Đưa đến cổng, Dương Bắc Kinh xoay người lại khẽ nói:

“Em trở vào đi, trời tối rồi. Dù sao anh mai mốt anh cũng sẽ thường xuyên lui tới, mấy ngày tới là làm thân rồi”.

“Vâng”. Điều Tiểu Đông cúi đầu đáp một tiếng đồng ý, rồi dặn dò: “Anh chạy xe chậm một chút!”.

Dương Bắc Kinh ngoài miệng nói phải đi, nhưng chân lại không nhúc nhích, anh không đi, Diêu Tiểu Đông cũng không thúc giục, hai người đứng đối diện trước cổng. Dương Bắc Kinh tự bơm hơi một lúc, cuối cùng lặng lẽ vươn tay, kéo tay Diêu Tiểu Đông.

“Anh... Làm cái gì thế!”. Diêu Tiểu Đông cảm thấy bàn tay lớn kia thật nóng, hình như... đốt đến cô rồi. Cô không khỏi quay đầu liếc nhìn trong nhà, nếu để ai nhìn thấy thì biết làm sao?

“Sợ cái gì! Bây giờ em đã là vợ chưa cưới của anh rồi!”.

Kéo kéo bàn tay nhỏ bé, anh đã muốn vậy suốt cả ngày nay rồi, nhưng đến Niệm Thành mưa sấm, người đi lại trên đường rất đông đúc, thấy không thích hợp lắm. Dương Bắc Kinh nắm tay Diêu Tiểu Đông, ngón tay cái không tự chủ được mà vuốt ve mu bàn tay cô, cái cảm giác mềm mại đó, ấm áp đó rất nhanh đã truyền vào từng góc ngách cơ thể anh.

Đây là vợ chưa cưới của anh, cảm giác đính hôn thật tốt!

Ngoài cửa lãng mạn ngọt ngào, trong nhà ba đứa em gái đang cười toe toét lật giở đồ chị hai mang về, một cái túi xách lớn màu đỏ chuyên dùng khi đính hôn. Bên trong là quần áo đẹp đẽ, giày đang thịnh hành, Dương Bắc Kinh dụng tâm mua mấy món này cho vợ chưa cưới, đúng là rất có mắt nhìn.

Phải biết, theo quan niệm của người ở đây, thì về ngoài của vợ, chính là trách nhiệm của người đàn ông. Đàn ông ra khỏi cửa, là bàn tay của người vợ, quần áo giày vớ đều là do vợ thu vén; còn người vợ ra khỏi cửa, mặc lên người lại là thể diện của người đàn ông.

Ba cô gái nhỏ cầm quần áo lên nhìn, riu rít bàn tán, chị hai mặc vào nhất định sẽ rất đẹp. Trong túi xách còn chứa đầy kẹo và một đồng bánh rán lớn, được gói vào mấy cái túi to. Diêu Tiểu Cái mở một túi bánh rán, đưa cho Diêu Liên Phát.

“Cha, cha ném thử bánh hi này trước đi”.

Diêu Liên Phát vỗ đùi, gấp gáp nói: “Ồi cha, quên quên, bánh rán ngọt hai bên, theo tục lệ, bánh với kẹo này phải đưa cho nhà trai mang về một nửa. Nhanh đi coi coi anh mày còn đó không, kêu nó lại”.

Diêu Tiểu Cái vội vàng chạy ra cửa, vừa nhìn liền thấy hai người kia vẫn còn đứng đó, khoảng cách rất gần, đang nhỏ giọng nói chuyện, Diêu Tiểu Đông liền ho khan một tiếng, nói:

“Anh, anh quên lấy bánh với kẹo về rồi”.

Diêu Tiểu Đông bị tiếng ho khan kia của em gái làm cho đỏ bừng cả mặt. Cô vội vàng trở vào nhà, lấy bánh lấy kẹo chia ra một nửa, đưa cho Dương Bắc Kinh.

Sáng sớm ngày mai, người của hai nhà sẽ mang số bánh kẹo này đi phát cho người thân bạn bè, tuyên bố tin vui hai người đã đính hôn, nhân tiện đưa bánh kẹo cưới cho bà con lối xóm, bởi như thế, mọi người đều sẽ biết cô gái kia đã có chủ, sẽ không có người khác tới thuyết phục mai mối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: GẤP GẤP

Diêu Tiểu Đông tiễn Dương Bắc Kinh xong trở lại nhà, nhìn thấy ba đứa em đang vừa ăn kẹo vừa nhìn ngắm quần áo mới trong túi xách, thấy cô đi vào, Diêu Tiểu Cái còn xốc một cái áo ra, ướm thử lên người mình, cố ý nói:

“Chị hai, chị mặc cái này khó coi lắm, để em mặc mới đẹp”.

“Haiz, ảnh thiệt là bất công mà, chỉ mua quần áo mới cho chị hai thôi, không mua cho chúng ta, lần sau đừng có cho ảnh vào cửa”. Diêu Tam Tam cũng hùa theo góp vui.

Diêu Tiểu Đông biết hai em gái cố ý chọc quê mình, liền cười đáp trả: “Hai đứa nhớ nha, chờ tới lúc hai đứa xem mắt, đợi coi chị chọc quê hai đứa như thế nào”.

Tiểu Tứ vừa ăn kẹo vừa nói: “Em sẽ cho anh vào mà, kêu ảnh mua nhiều nhiều kẹo cho em ăn là được”.

“Em là cái đồ quý tham ăn!”.

Mấy chị em cười hi hi ha ha đùa giỡn một hồi.

Diêu Tiểu Đông lôi một cái gói bằng khăn lụa đỏ từ dưới đáy túi xách ra, đưa đến cho Diêu Liên Phát: “Cha, đây là tiền quà nhà anh ấy đưa, cha giữ đi”.

Lại nói, Điều Liên Phát tính rằng Điều Tiểu Đông cả Điều Tiểu Cải đều đính hôn, hai phần lễ hỏi, cũng đủ để ông xây nhà rồi. Con gái có đối tượng tốt, ông có được một đứa con rể đắc lực, còn có thể xây nhà. Nghĩ đã thấy thật tốt!

Chú hai Điều tham mưu với Điều Liên Phát một phen, cười nói: “Anh cả, nếu anh thấy được, mấy ngày tới thừa dịp anh còn chưa đi, tôi tìm cơ hội dụ ý Hai Bào thử xem sao”.

“Chú đi không tốt lắm đâu, là chú ruột mà. Minh là đàn gái, vội vàng quá cũng không nên. Chú cứ đi đường vòng, tìm người lanh lẹ đến nói chuyện đi”.

Hai người bọn họ thương lượng hợp ý, Điều Tam Tam bên cạnh cũng có thể nghe thấy rõ ràng, cha cô đây là nhìn trúng Bào Kim Đông, muốn để chị ba kết thân với anh ấy đây mà! Điều Tam Tam thầm nghĩ, chỉ cần hai người họ đều tình nguyện, thì nói thật lòng Bào Kim Đông cũng không tệ, là một người xứng đáng để dựa vào cả đời.

Với lại bây giờ làm mai cho chị ba, ngược lại còn có thể tránh thoát nguy hiểm nào đó – Điều Tam Tam lo sợ, ngộ nhờ cái thai kia của Trương Hồng Cúc không sinh ra con trai, Điều Tiểu Cải sẽ buộc phải đi con đường ban đầu của Điều Tiểu Đông, ở nhà bất rể. Nếu như chị ba đính hôn trước rồi, tất nhiên sẽ không còn phải lo lắng.

Nghĩ như vậy, Điều Tam Tam liền cảm thấy chủ ý này tốt lắm.

Về phần chuyện khác... Cô bây giờ chỉ mới là một đứa con nít mười ba tuổi, vậy còn cần phải nghĩ chuyện khác à?

Muốn hỏi cô thích Bào Kim Đông ư? Dĩ nhiên là thích rồi, đó là một anh trai tốt biết bao nhiêu cơ chứ! Nhất định người ta cũng coi cô là một đứa trẻ. Mặc dù cô đã trọng sinh một đời, trong thân thể là một linh hồn trưởng thành, thế nhưng cũng không tất yếu phải nghĩ đến chuyện xa vời như vậy trong lúc còn nhỏ tuổi.

Những ý nghĩ ấy vòng tới vòng lui trong đầu Điều Tam Tam, cô lại không chú ý tới, Điều Tiểu Cải đã sớm liếc mắt xem thường.

Điều Tiểu Cải lớn tới như vậy, cũng chưa từng trực tiếp chống đối Điều Liên Phát, làm đứa con gái thứ hai vẫn bị xem nhẹ trong gia đình này, trong nhà có lớn hơn cô, có nhỏ hơn cô, Điều Tiểu Cải luôn có biểu hiện cẩn thận thuận theo, cũng có lòng muốn tranh thủ sự yêu thích của Điều Liên Phát. Vẫn là câu nói kia, một đứa bé bị xem nhẹ, dù sao cô cũng phải bảo vệ mình thật tốt, dù sao cũng phải tự tranh thủ cho bản thân mình một chút chứ?

Nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là cô không có sự kiên trì của bản thân! Điều Tiểu Cải trước nay luôn khôn khéo tinh táo, thậm chí còn có chủ kiến hơn cả chị hai Điều Tiểu Đông.

Điều Tiểu Cải buông việc trong tay xuống, bước tới trước mặt Điều Liên Phát, nói: “Cha, con nghe cha với chú hai nói chuyện, định kiếm nhà chồng cho con hả? Cha muốn ghép con với Bào Kim Đông sao?”.

“Tao với chú hai mày chỉ bàn bạc một chút!”. Điều Liên Phát theo thói quen nạt một câu, “Con gái con đứa, mày không biết xấu hổ còn vội vã tới hỏi. Đã nói rồi, thằng nhỏ đó không tệ, chẳng phải người lớn cũng chỉ muốn sớm tìm một mối tốt cho mày thôi sao?”.

“Cha, đây là chuyện của con, sao con lại không được hỏi?”. Giọng điệu của Điều Tiểu Cải vẫn bình thản như lúc nói chuyện nhà với Điều Liên Phát, không vội vàng cũng không nóng nảy. “Cha, cha nghĩ cũng có lý, nhưng là người cùng thôn gần nhà mình, cha nói chuyện này ra, nếu được thì tốt, còn nếu không được, thì mặt mũi nhà họ Điều mình cũng coi như vứt sạch”.

“Không thấy tao kêu chú hai mày đi dụ ý trước à?” Điều Liên Phát nói, “Có trai có gái, có ngàn nhà hỏi, người ta làm mai thôi, có gì ghê gớm đâu. Mà tao cũng không tin, mặt nhà họ Bào nó có thể cao bao nhiêu? Chẳng phải nó cũng thường xuyên tới nhà mình hay sao? Tụi bây cũng biết nhau cả rồi”.

Con gái nhà họ Điều đều sinh rất khéo, điểm này Điều Liên Phát rất có tự tin. Điều Tiểu Cải mười sáu tuổi, càng ngày càng xinh đẹp khiến người ta yêu thích.

“Cha, không phải như vậy đâu!”. Điều Tiểu Cải có chút nóng nảy, “Cha ngẫm lại đi, người ta vốn quen thuộc với nhà mình, nếu người ta có ý này, người ta còn không mở miệng trước hay sao? Mười phần chắc tám chín phần không thành, ngược lại biến thành hai nhà mất mặt, sau này không thể chung sống thuận hòa nữa rồi”.

Điều Liên Phát nghe vậy, trong lòng suy nghĩ, nhất thời lặng im không nói.

“Cha, cha nghĩ lại đi, nhà họ Bào đúng là gia tộc lớn, người đông sức mạnh, nhưng nhà họ Bào có bốn anh em, dưới hần còn hai em trai, đều cần phải tốn tiền lập gia đình, gánh nặng quá lớn, nói trắng ra là nhà cũng rất nghèo, có thể giúp được cha bao nhiêu? Hần không thể so với nhà họ Dương được, nhà họ Dương không có gánh nặng khác. Cha không thể chỉ vì thấy chuyện hôn nhân của chị hai tốt đẹp, mà vội vã tìm nhà chồng cho con được”.

Điều Liên Phát nhìn chằm chằm Điều Tiểu Cải hồi lâu, hỏi: “Mày không nhìn trúng nó hả? Vậy mày có ý khác à?”.

“Cha, con mới mười sáu thôi, con có thể có ý kiến gì? Con chỉ lo cho thể diện nhà mình. Con thì không có vấn đề gì cả, cứ coi như có bị người ta cự tuyệt mất mặt, con cũng có thể tìm được nhà chồng xuất giá như thường, nhưng cha luôn luôn coi trọng mặt mũi, bị người trong thôn chê cười như vậy làm sao chịu nổi? Lại nói nếu nhà chồng con tìm cũng khó khăn túng quẫn, thì có thể giúp gì được cho cha chứ?”.

Lúc này chú hai Điều chen vào một câu: “Tôi thấy thằng nhóc ấy không giống kẻ có số gặp cảnh khốn cùng đâu, đầu óc tốt lại làm việc giỏi giang. Nhưng mà Tiểu Cải nói cũng có lý, nếu tôi gấp gáp đi làm mai, lỡ như thất bại, mặt mũi này coi như vứt đi”.

“Haiz, dù sao anh cũng gặp trở lại Thiên Tân, Tiểu Cái... chờ nửa năm một năm nữa cũng không muộn. Lúc ấy hãy nói!”. Cuối cùng Diêu Liên Phát cũng bỏ qua.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dĩ nhiên là Diêu Tam Tam không tin vào lý do “mặt mũi”, “quá nghèo” của chị ba, nhưng không thể không thừa nhận, chị ba rất biết thuyết phục người khác.

Sau đó cô lặng lẽ hỏi Diêu Tiểu Cái, hỏi chị thật sự không vừa ý Bào Kim Đông à? Anh ấy có chỗ nào không tốt đâu?

“Hắn tốt hay không thì liên quan gì tới chị chứ!”. Diêu Tiểu Cái tức giận nói với em gái, “Bình thường hắn tới nhà mình, trừ kêu em đi học, kêu em đi đưa cá trê, kêu em đi bắt thỏ, thì hắn có bao giờ tìm chị nói gì không?”.

Diêu Tam Tam gãi đầu, cả buổi không biết nói sao.

Đã nói chị ba là lạnh lợi nhất mà!

Diêu Tam Tam vừa kết thúc kì nghỉ gặt lúa mạch bước vào tựu trường, thì Bào Kim Đông cũng tốt nghiệp Trung học.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: BA CON ĐƯỜNG

Diêu Tam Tam vừa kết thúc kì nghỉ gặt lúa mạch bước vào tựu trường, thì Bào Kim Đông cũng tốt nghiệp Trung học. Dựa vào thành tích kia của Bào Kim Đông, thì khỏi cần phải nghỉ, mau về nhà làm nông đi.

Có lúc Diêu Tam Tam cảm thấy rất kì quái, Bào Kim Đông làm cái gì cũng đều rất mát tay, có sao đi học lại không hiểu? Có vẻ như anh chàng chỉ xác định có một mục tiêu: đừng đếm ngược là được!

Trường học rối loạn hơn bình thường rất nhiều, nhất là trong phòng học khối chín, quả thật y như chiến trường thua trận, sách vở giấy thi quăng lung tung, thậm chí còn có học sinh xé sách giáo khoa chơi, ném giấy vụn khắp nơi. Cả sân trường hò hét ầm ĩ, ngày cuối cùng, ngay cả giáo viên cũng không thể nào quản nổi nữa. Dù sao thì đối với học sinh lớp chín mà nói, bọn họ có thi đậu hay không, thì cũng ít có cơ hội lên cấp ba. điểm đầu, lệ, quý, đôn. Ngày ấy, tỉ lệ học lên cấp ba vẫn luôn rất thấp.

Trường học tổ chức lễ tốt nghiệp cho học sinh lớp chín, bắt đầu vào lúc hai giờ chiều, đến chừng ba giờ thì kết thúc, học sinh lớp chín có thể ra về. Trong khi đó, học sinh các khối còn lại vẫn còn phải ngoan ngoãn ngồi trong lớp. Ngày tốt nghiệp của lớp chín luôn sớm hơn kì nghỉ hè gần một tháng. Diêu Tam Tam chợt nghĩ Bào Kim Đông tốt nghiệp có ảnh hưởng vô cùng lớn đối với cô – từ đây về sau mỗi ngày ai đạp xe chờ cô đi học đây?

Lệ thuộc thật sự là một việc đáng sợ mà. Haiz! Về sau phải tự mình đi học rồi.

Trước mắt lại sắp đến mùa thu hoạch ve, Diêu Tam Tam thầm nghĩ, nếu kiếm được kha khá tiền thì có thể tự mua một chiếc xe đạp hay không? Mua mới không nổi, thì mua xe cũ cũng được rồi!

Trước thập niên chín mươi, đều bán các loại xe đạp cũ kĩ, cồng kềnh, mà giá lại không hề rẻ, dù sao đó cũng là vùng nông thôn kinh tế lạc hậu, xe đạp khi ấy là một món tài sản lớn của gia đình nhà nông. Trong số các loại xe thì hiệu Phượng hoàng, hiệu Vĩnh cửu là trông được mắt nhất, nhưng giá tiền thì không được mắt chút nào, động một chút là bốn năm trăm tệ.

Có xe đạp rồi, không riêng gì có đi học thuận tiện, mà muốn làm mấy việc buôn bán nhỏ gì cũng dễ dàng hơn.

Diêu Tam Tam mãi mê nghĩ về chiếc xe đạp của cô, tiếng chuông tan học vang lên, cô ỉu xiu đeo cặp, ra khỏi trường. Ở ngay cổng ra vào, cô gặp được Bào Kim Lai lớp tám, Bào Kim Lai cũng chạy xe đạp, mỗi ngày đều chờ em gái Tiểu Diệp!

“Tam Tam, hôm nay cậu làm sao? Tìm xem có ai đi xe đạp một mình không, cho cậu quá giang đi”. Tiểu Diệp hỏi cô.

“Không cần đâu”. Diêu Tam Tam phát phát tay, “Hai người đi trước đi, mình đi một chút là tới nhà thôi”.

Diêu Tam Tam đi một đoạn đường, lúc sắp đến cầu Thạch Kiều, cô vừa liếc mắt đã thấy một chiếc xe đạp dựng trên cầu, chiếc xe này là của Bào Kim Đông, chờ cô đi học một năm trời rồi, đương nhiên Diêu Tam Tam có thể nhìn ra được. ๐điểmđầnl๑l๑quýđ๑. Cô nhìn quanh, quả nhiên thấy Bào Kim Đông đứng dưới trụ cầu, nhón nhờ cầm một nhánh liễu quất nước chơi.

Giờ này còn chưa về? Hôm nay không cần phải đi bộ về nhà rồi. Diêu Tam Tam rất nhanh đã vui mừng trở lại, vội hô một tiếng:

“Anh Kim Đông”.

Bào Kim Đông cũng không quay đầu lại, chỉ giờ sau ót vẩy vẩy cô: “Xuống đây nè”.

Trụ cầu cách mặt cầu một đoạn, Diêu Tam Tam ngồi xuống trước, rồi mới cẩn thận nhảy xuống trụ cầu, đứng bên cạnh Bào Kim Đông, hỏi: “Anh Kim Đông, anh xem cái gì vậy?”.

“Tam Tam, em nói xem từ đây về sau không đi học nữa, anh nên làm cái gì chứ?”.

“Làm cái gì hả?”. Diêu Tam Tam suy nghĩ một chút, “Anh có thể làm cái gì? Thì là trồng trọt, nhân tiện thu cá trê, làm chút mua bán nhỏ, từng bước từng bước mà tiến tới thôi!”.

“Trước mắt anh có ba con đường”. Bào Kim Đông quay đầu lại nhìn Diêu Tam Tam, vẻ mặt hết sức nghiêm túc. Thiếu niên mười bảy tuổi, đã bắt đầu suy tư mục tiêu cuộc sống rồi!

“Thứ nhất, mùa thu năm nay anh đi lính; thứ hai, anh ra ngoài đi làm kiếm tiền, lựa chọn thứ ba, chính là giống như em nói vậy. Nếu làm lính, ba năm sau không biết ra sao; nếu đi làm, ra ngoài đều là khuôn vác, cuối cùng cũng không có tiền đồ; ở nhà trồng trọt, buôn bán, tương lai thế nào trong lòng anh cũng không nắm chắc”.

Diêu Tam Tam ngẩn người, nói: “Anh nghĩ nhiều như vậy à! Việc này... Em cảm thấy trước tiên anh phải suy nghĩ kĩ xem về sau anh muốn phát triển như thế nào đã, chúng ta cũng không thể giống cha em, giống như nhà chú hai cha anh, cả đời chỉ dựa vào mấy mẫu đất này, em dám nói trong thôn có người đời này xa nhất cũng không ra khỏi trấn Thạch Kiều”.

“Ừ, nói có lý”. Bào Kim Đông cười vỗ vỗ đầu cô như vỗ đầu chó mèo, “Tiểu quý, thấy em con nhỏ mà giọng điệu cũng không nhỏ ha!”.

“Em mười ba tuổi rồi có được hay không?”. Diêu Tam Tam oán giận. “Em cũng không phải con nít ba tuổi năm tuổi, đừng có ý lớn rồi ăn hiếp người à”.

“Coi bộ dạng em kia, đầu có giống mười ba tuổi! Lúc anh mười ba tuổi, cao hơn em một cái đầu là con ít đó”.

Bào Kim Đông nói rồi đứng dậy, ném cành liễu trong tay xuống sông, nói: “Đi thôi, hôm nay anh còn có thể chờ em về một lần, sau này không thể chờ nữa rồi, về sau em phải tự đi học rồi”.

“Hi hi, em sắp thu hoạch về rồi, nghĩ hè em liền thu hoạch, thu cá trê, em đây còn có một bầy dê, nói không chừng em có thể kiếm đủ tiền, em sẽ mua một chiếc xe đạp đó”.

Diêu Tam Tam vênh vao hò hét. Bào Kim Đông chống hai tay lên trụ cầu bên trên rồi nhảy một cái liền bò lên được cầu, quay mặt lại nhìn Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam học theo, chống hai tay, nhảy mạnh, không lên. Cô bấu môi, lẩm bẩm một câu: “Lúc xuống đâu có thấy cao như vậy đâu!”.

Khoảng cách từ trụ cầu đến mặt cầu khoảng ngang ngực cô, lúc xuống thì chỉ cần nhảy xuống nên đương nhiên không khó, chẳng ngờ leo lên lại khó khăn như vậy. Bào Kim Đông nhìn bộ dạng thất bại của cô, không nhịn được cười ha ha, ngồi xổm xuống nhìn cô nói: “Lên không nổi phải không? Thật không biết đến khi nào em mới cao lên được, anh thấy chị hai chị ba em cũng đâu có lùn đâu”.

“Em lớn muộn có được hay không? Chị hai chị ba của em năm nay đều lớn hết rồi, hai chị ấy còn có thể cao nữa! Thì em nhất định sẽ cao lên”.

“Ừ, phải cao khỏe mới được, cứ lùn thế này thì nguy rồi, ai cũng có thể ăn hiếp em”. Bào Kim Đông cười ha ha, đưa tay kéo tay cô, nhẹ nhàng dùng sức, liền kéo được cô lên.

Lẽ mà cả buổi như thế, mặt trời cũng sắp lặn đến nơi rồi, Bào Kim Đông đạp xe chở Diêu Tam Tam, đi xuyên qua trời chiều trên con đường đất, cùng nhau trở về nhà.

Vừa rồi Bào Kim Đông vừa nhắc tới chị ba, trong lòng Diêu Tam Tam liền bắt đầu lung lay, không nhịn được dò hỏi: “Anh Kim Đông này, anh thấy chị ba em thế nào?”.

“Chị ba em hả? Rất tốt, rất chịu khó giỏi giang”.

Là như vậy à! Diêu Tam Tam lại vội vàng hỏi: “Vậy... Anh Kim Đông, anh có thích chị ba em không?”.

Bào Kim Đông đang đạp xe, hình như cũng không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng đáp: “Tạm được, nó là chị ba em, nó lại không có đặc tội gì với anh... anh cũng không có gì phải ghét nó”.

Ách... Nói nghe không đúng lắm, rốt cuộc là anh không hiểu hay là giả bộ? Diêu Tam Tam không thể hỏi nhiều hơn nữa, lỡ gây hiểu lầm thì không tốt cho chị ba. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh Kim Đông, chị hai của em tìm được đối tượng rồi, anh có biết không?”.

“Có nghe nói”.

“Anh bằng tuổi chị em đấy, vậy khi nào anh tìm đối tượng? Anh tìm được đối tượng thì em cũng có bánh kẹo cưới mà ăn”.

“Tìm đối tượng hả? Bây giờ ngay cả mình anh còn nuôi không nổi, anh nghĩ nhiều như vậy làm gì! Tìm đối tượng rồi để cho cô ăn không khí hả?”.

Ặc... được rồi, thua anh luôn. Điều Tam Tam phì cười.

“Ăn không khí thì tốt xấu gì cũng phải cho cỗ một cái cửa sổ chứ? Anh cả anh kết hôn xây nhà, cha mẹ anh coi như đã xài hết của cải rồi, bây giờ ngay cả một cái cửa sổ anh còn không có”. Bào Kim Đông đổi giọng, nói chuyện nghiêm túc, “Dưới anh còn hai em trai, dù sao thì anh cũng không định dựa vào nhà, phải chừa đường sống cho cha mẹ anh chứ? Anh cả cưới vợ, bọn họ đã mất nửa cái mạng rồi, nếu còn lại ba đứa tụi anh đều dựa cả vào họ, anh thấy chắc cha mẹ anh sẽ phải mất mạng thật đấy”.

Bào Kim Đông quay đầu lại nhìn Điều Tam Tam, cười cười nói: “Mà bây giờ nói chuyện này với em để làm gì! Em là cô gái nhỏ tuổi, không cần phải lo lắng mấy chuyện này, con gái sẽ gánh hơn con trai nhiều. Cha mẹ anh sinh bốn đứa con trai, đúng là chịu tội. Nếu dưới anh là hai em gái, có phải nhẹ nhàng hơn nhiều không?”.

Aiz, Điều Tam Tam nhìn ánh nắng chiều mà thở dài, nếu mà Điều Liên Phát cũng muốn như vậy thì thật tốt.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bào Kim Đông tốt nghiệp chưa được mấy ngày, đã tới tìm Điều Tam Tam thương lượng, năm nay muốn cùng thu nhộng ve với cô.

“Mình bắt đầu thu sớm chút đi, xí chỗ trước, để người bán hàng rong năm trước không tới nữa”. Bào Kim Đông nói, “Thôn này, hai người anh với em thu cũng không tệ lắm”.

“Người bán hàng rong ngoài thôn năm trước có đến nữa không nhỉ?”.

“Tới đó hãy nói. Anh cũng không tin hẳn có thể tranh được với người trong thôn”.

Kết quả là người bán rong không tới, cũng có thể là có tới, nhưng thấy đã có hai chỗ thu, mình không chen được, nên đổi chỗ khác. Năm nay có thêm Bào Kim Đông thu, nên để Dương Quảng Châu đưa đi Niệm Thành thì không tốt lắm, Bào Kim Đông nói, để tự hẳn mang đi.

Điều Tam Tam hỏi rõ ràng địa điểm, rồi để cho Bào Kim Đông tự đạp xe đạp đưa đi. Như thế cũng dễ dàng hơn cho cô, không cần mang xa lên thị trấn. Cứ sáng sớm là Bào Kim Đông lại đến nhà cô, mang nhộng ve cô thu buổi tối đi.

Ban đầu cô còn lo lắng, xe đạp dù sao cũng chậm, đi đi về về cũng tám chục dặm đường, không phải chuyện đùa đâu.

Nhưng Bào Kim Đông hoàn toàn không để ý, hẳn là một thiếu niên cường tráng, ra sức đạp xe một chút, một giờ có thể chạy ba bốn chục dặm đường. d.đ,l-q-đ. Phía sau yên xe gắn một đoạn gỗ, cố định lại, rồi giắt thùng nhộng lên cột chặt là ổn thỏa cả. Trời vừa sáng là hẳn đạp xe đi, đến lúc mặt trời lên cao thì trở lại.

Con cái nhà nông, chút khổ cực ấy cũng không coi là gì.

Ngày đầy thu nhộng ve, Bào Kim Đông đã nếm được ngon ngọt, chuyến này, hẳn thu nhập được hơn mười đồng ! Vừa về tới nhà, liền kích động chạy tới tìm Tam Tam :

“Tam Tam, anh cảm thấy em tuyệt đối là người biết kiếm tiền lớn”.

Điều Tam Tam bữu môi: “Có nhiều tiền mà được tính là kiếm tiền lớn rồi đó hả? Anh đúng là!”.

“Không phải nói tiền, là nói đầu óc em ấy”. Bào Kim Đông nói, “Lúc trước anh chỉ nghĩ đến việc bắt nhộng ve, bắt cá trê bán, bây giờ được thỏ đồng anh cũng xách đi bán, bây giờ ngâm lại, anh bán cho người thu mua, họ thu vào không phải cũng vì kiếm tiền từ anh sao?”.

“Đúng đó. Anh nghĩ xem, nhà kia thu cá trê của mình, người ta đưa đến thành phố lớn, sợ rằng còn kiếm được nhiều hơn. Nhiều tiền cũng để cho người ta kiếm, mình chỉ là theo sau kiếm chút đỉnh tiền thôi”. Điều Tam Tam giương một đầu ngón tay lên, trịnh trọng nói: “Anh Kim Đông, anh chờ xem, sớm muộn gì em cũng sẽ làm buôn bán lớn, kiếm thật nhiều tiền cho coi”.

“Có chí khí, nhỏ à, em kiếm được nhiều tiền, thì anh cũng sẽ được thơm lây ha ha”. Bào Kim Đông cười to một hồi.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Điều Tiểu Đông đính hôn rồi, liền bắt đầu thoải mái thuê đệm giày cho Dương Bắc Kinh. Giày thuê đệm lót Tô Bắc Lỗ Nam, là cái gì? Đó chính là tín vật đính ước. Thanh niên đã đính hôn, món quà đầu tiên nhận được từ cô dâu tương lai sẽ là đệm giày thuê hoa. Dùng châm pháp đối xứng thuê nên hai cái đệm giày, thuê xong có thể chia ra làm hai, cũng có thể hợp lại một chỗ một cách hoàn mỹ.

(*)Tô Bắc: Bắc Giang Tô, vùng đồng bằng rộng lớn với nhiều sông ngòi kênh rạch

Lỗ Nam: Là một khái niệm địa lý, chỉ Sơn Đông của khu vực phía Nam, phía đông của vùng biển Hoàng Hải, phía bắc của núi Thái Sơn, phía nam của Bắc Giang Tô, phía tây đến tỉnh Hà Nam. Nguồn: DĐLQĐ

Người con trai nhận được đệm giày rồi thì đi đâu cũng mang theo! Tới chỗ đất ruộng còn cời giày ra, khiến mấy cậu trai chưa có vợ, thấy bên trong giày của người ta là đệm giày tuyệt đẹp, luôn phải hâm mộ cả buổi trời.

Điều Tiểu Đông thuê đệm giày rất sống động, là hình hai con chim nhỏ đậu trên nhánh mai, có đôi có cặp, liền cánh liền cành. Mới đầu Điều Tam Tam còn khuyến khích chị không cần thuê hoa làm gì, trực tiếp thuê hai chữ “tương ái” lên là được, Điều Tiểu Đông lại không chịu, biểu đạt thẳng thừng như vậy không thích hợp với cô.

(*)Tương ái: Yêu nhau.

Sau khi gieo hạt, Dương Bắc Kinh tới làm thân. Nếu được theo ý anh, thì anh không muốn chờ lâu dù chỉ một ngày, nhưng làm thân ở nông thôn cũng là chuyện đại sự, từ người nhà cho tới họ hàng thân thích đều phải trình diện nên đang buổi ngày mùa thật sự không thuận tiện lắm. d.đ,l-q-đ. Mùa gặt hái trôi qua rất nhanh, nhà họ Dương cũng đã chuẩn bị kỹ càng, liền hẹn ngày tới làm thân.

Lúc Dương Bắc Kinh tới, ba chị em đang bận trang điểm cho Điều Tiểu Đông. Hôm nay về ngoại của Điều Tiểu Đông cũng chính là thể diện của Dương Bắc Kinh, bằng hữu thân thích, bao gồm cả người trong thôn đều sẽ tới nhìn cô, đây là lần đầu tiên Điều Tiểu Đông lấy thân phận là cô dâu chưa qua cửa xuất hiện trước mặt thân bằng quyến thuộc của anh.

“Được rồi, ba đứa, đừng có xoay chị nữa mà!”. Điều Tiểu Đông bắt đầu kháng nghị, thấy Dương Bắc Kinh đi vào, giọng nói liền không tự chủ được thêm mấy phần ngượng ngùng nũng nịu.

Điều Tiểu Cái chải mái tóc đen nhánh của chị hai đến suôn mượt bóng loáng, còn tỉ mỉ tết thành một kiểu tóc rất khác biệt, mặc đồ đẹp mới mua khi đính hôn vào, thật sự là người đẹp mười phần thêm ba. Dương Bắc Kinh đứng bên cạnh, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, mỉm cười để mặc các cô gái trêu đùa.

“Sửa sang cho chị chín chu một chút, để tránh cho chị vừa vào cửa người nhà anh ấy đã chê chị xấu xí đó”. Điều Tiểu Cái lại bắt đầu lên mặt đùa giỡn, nói xong còn liếc nhìn Dương Bắc Kinh: “Anh, anh thấy có đúng không?”.

Dương Bắc Kinh chỉ cười không nói, anh mới không ngốc đâu, bây giờ dù cho anh có nói cái gì thì mấy cô bé này cũng đều sẽ có lý do để trêu cợt a một phen.

“Mình đi nhé?”.

“Ừ”. Điều Tiểu Đông xách cái túi to đã chuẩn bị sẵn lên, đây là bánh kẹo cưới cô cần mang theo, dùng để chiêu đãi thân thích nhà họ Dương. Dương Bắc Kinh đón lấy cái túi, thuận miệng nói: “Sao em mang nhiều kẹo thế? Mang một ít là được rồi, trong nhà cũng đã chuẩn bị. Để lại một nửa cho ba đứa nhỏ ăn đi”.

Nói đoạn, anh tính giờ ra xem, Điều Tiểu Đông vội chặn tay lại, nói: “Ai cho anh xem chứ!”.

“Không nhìn được đâu, bên trong có gì đó ghê lắm, sẽ cản người đó, anh rể à anh phải cẩn thận một chút nha”. Điều Tam Tam nói, ba đứa lại cười hi hi nhìn chị hai, bên trong có cái gì quái lạ á hả? Dương nhiên là đệm giày mấy ngày nay Điều Tiểu Đông bỏ thời gian ra tự tay thuê rồi!

Dương Bắc Kinh không nhìn nữa, cười cười xách túi lên cùng Điều Tiểu Đông ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: DÂN LIỀU MẠNG

Năm ấy thu nhộng ve, do có chuẩn bị từ sớm, tính toán rõ ràng, tiền vốn đầy đủ, nên Điều Tam Tam kiếm được không ít tiền. Càng về sau, Bào Kim Đông ném được ngon ngọt, còn kêu Điều Tam Tam đứng thu cổ định ở cửa thôn, còn mình chạy xe đạp đi thu ở các thôn lân cận, giống như con kiến vẽ vòng vòng, dần dần khuếch trương “địa bàn” thu nhộng của họ, qua hơn một tháng, hai người tính toán lại, không ngờ mỗi người kiếm được năm sáu trăm tệ.

“Đáng tiếc, mỗi năm chỉ được một lần”.

Nghe được câu thì thầm của Điều Tam Tam, Bào Kim Đông cười nói: “Lần này cũng đủ để em mua xe đạp rồi. Với lại, không phải em còn thu cá trê đó sao? Năm nay mưa nhiều, cá trê cũng thu được nhiều”.

Mua xe đạp! Bây giờ, Điều Tam Tam hoàn toàn không cần phải lo lắng về học phí của mình và Tiểu Tứ nữa rồi, tiền thu cá trê, tiền bán dê, dưới sự khích lệ của hai chị, đều vào túi tiền nhỏ của cô cả. D: đ: l: q: d Dĩ nhiên là Điều Tam Tam cũng không thật sự lấy tiền đó làm tiền riêng của mình, đây là do bốn chị em nhà họ cùng nhau kiếm được. Sở dĩ phải nói của cô, là để không cần phải giao cho Điều Liên Phát, có thể tự do quyết định.

Lại nói, tường rào nhà này chẳng phải do cô ra tiền sao? Có tiền đương nhiên sẽ dùng vào nhà, chỉ là hiện giờ phải giữ trong tay họ mới được, giao vào tay cha cô sẽ có rất nhiều việc họ không thể làm.

Bởi thế tranh thủ lúc còn đang nghỉ hè chưa phải đi học, hôm nay Bào Kim Đông đánh kíp xe lừa đưa cá trê đến Niệm Thành, Diêu Tam Tam cố ý đi theo cùng, cô muốn mua xe đạp. Cô đã sớm hỏi thăm qua, nghe nói là ở phía tây nam huyện có chỗ chuyên bán xe đạp, cô tính đến xem trước một chút, tốt hơn hết là mua hàng cũ. Trong tay đương nhiên đã có đủ tiền, nhưng nước chảy đá mòn, luôn phải tiêu dùng tiết kiệm một chút.

Lại nói cô còn phải giữ lại một khoản tiền vốn, nếu có cơ hội làm ăn thì làm ngay. Còn không thì đầu tư nuôi dê cũng được, mấy con dê trong nhà được chị ba trông nom chăm sóc rất tốt, dê mẹ lại sinh dê con, hiện giờ đã có đến tám chín con dê nhỏ rồi, đến cuối năm là cô có thể kiếm được một khoản từ bầy dê.

Nghe nói chợ bán xe đạp cũ kia mở rất sớm, trời vừa sáng là bán rồi, nếu đi trễ sẽ không thể tìm được xe vừa ý. Diêu Tam Tam tính đi nhìn kỹ trước rồi hãy nói, nếu xe cũ không vừa ý thì mới nghĩ tới xe mới. Bởi vậy, cô đặc biệt kêu Bào Kim Đông giao cá trê sớm hơn bình thường, hai người gần như là trời còn chưa sáng đã ra khỏi cửa.

“Anh Kim Đông, anh thả em xuống đường trước đi, em nghe nói đến chợ là đi con đường phía tây này, ở cạnh chợ vật liệu”.

Mặt trời vừa mọc, Bào Kim Đông ghim chặt dây cương lừa, nói với Diêu Tam Tam: “Một mình em nhỏ xíu làm làm được cái gì hả? Em cứ đợi anh đi giao cá trê xong rồi trở lại đi mua xe đạp với em”.

“Không cần đâu, em sợ trễ. Em chỉ đi xem trước một chút, anh đem cá trê đi đi, lúc về tìm em là được. Nếu em mua xong trước sẽ đứng ở đầu đường này chờ anh”. Diêu Tam Tam phát tay, nhảy xuống xe lừa, đi về phía tây. Bào Kim Đông nhìn cô chạy xa, thầm nghĩ Tam Tam luôn luôn thông minh lanh lợi, còn có đầu óc hơn người lớn bình thường nhiều, nên cũng không lo lắng nữa, hét một tiếng đánh xe lừa đi về phía nam đưa cá trê.

Diêu Tam Tam đi thẳng tới góc tây nam của huyện, chợ vật liệu nằm cạnh khu dân cư, bên cạnh đó là một khoảnh đất trống, trên khoảnh đất trống quá nhiên bày rất nhiều xe đạp, người đến mua cũng không nhiều lắm, hơi có vẻ hiu quạnh.

Chắc tại còn sớm quá! Diêu Tam Tam nhìn ngắm từng chiếc xe đạp một, mới đến bảy tám phần, thậm chí có chiếc còn có vẻ rõ ràng là xe mới. D,đ,l'q'd. Cô dừng lại trước một chiếc xe đạp kiểu dáng dành cho nữ hiệu Phượng hoàng, bán hàng là một người gầy gò chừng hai mươi tuổi, đưa mắt đánh giá cô rồi chủ động mời chào:

“Mua xe hả, em gái?”.

“Dạ”.

“Người lớn nhà em đâu?”.

“Người lớn ở đằng sau”. Diêu Tam Tam thuận miệng nói, “Em tới xem trước một chút. Chiếc này anh bán bao nhiêu tiền?”.

“Hai trăm hai”. Người bán nói, “Em đến cửa hàng mà xem, kiểu bánh xe nhỏ, hiệu Phượng hoàng này ít gì cũng phải hơn bốn trăm tệ đấy”.

Diêu Tam Tam nhìn lướt qua, thầm nghĩ, thêm chừng một hai trăm tệ nữa để mua đồ mới thì có lợi hay không đây?

Người bán thấy cô do dự, xoay người vỗ vỗ lên một chiếc xe đạp gần đó: “Chê đắt hả? Em coi chiếc này này, chiếc này chỉ một trăm tám thôi, nhẹ lắm, em chạy cũng hợp”.

“Chiếc này cũng của anh hả?”.

“Đúng vậy. Đây là của anh cả. Có muốn lấy hay không?”.

“... Để em xem chút đã”.

Diêu Tam Tam lại nhìn mấy chiếc xe, trong lòng luôn có một nỗi nghi hoặc, số xe này đều tương đối mới, mà giá thì lại rẻ, nhà ai mà chịu bán xe rẻ như vậy? Không phải có vấn đề gì đấy chứ?

Của rẻ là của ôi, hàng tốt thì không có giá rẻ, những lời này Diêu Tam Tam vẫn luôn nhiệt liệt tán thành, nếu ngược lại sẽ khiến người ta không yên lòng.

Cô quay một vòng, dừng lại trước một chiếc xe đạp gọn nhẹ, nhìn chăm chăm vào nó.

“Chiếc này bao nhiêu ạ?”.

“Hai trăm tư”. Người bán nói, hình như cảm thấy cô là một đứa trẻ, không mấy tin rằng cô sẽ mua, nói: “Em muốn mua thật chứ?”.

“Em muốn mua. Nhưng giá này đắt quá”. Diêu Tam Tam nói, “Anh bán đắt hơn người ta rồi, xe này còn mới chừng tám phần, còn xe mới, em nghe nói trong cửa hàng chỉ hơn ba trăm thôi”.

“Xe của anh đây em cứ yên tâm mà mua, có bằng hiệu đây này, anh còn có giấy phép cho em nhé. Em mua cũng yên tâm vững dạ hơn đúng không?” Người bán lại quan sát cô rồi nói, “Người lớn nhà em đâu? Em kêu người lớn tới mua, bảo đảm sẽ hiểu ngay”.

Diêu Tam Tam nhìn lướt qua, chỗ ngồi sau xe quả nhiên có gắn một bảng nhôm nhỏ màu xanh, trên đó có in một dãy số. Người bán móc một cuốn sổ nhỏ màu đỏ ra, mở ra cho cô xem, nói: “Anh có hết nè, xe của anh lại lịch đăng hoàng, là người ta gán nợ cho anh”.

Vào thập niên chín mươi, xe đạp phải có giấy phép, có bảng số, cảnh sát sẽ ngẫu nhiên kiểm tra, nếu tra được xe không có giấy phép, không những bị phạt mà còn phải tốn tiền bồi thường...

Điều Tam Tam ngoái đầu quan sát một lượt mấy chục chiếc xe đạp. Mới vừa rồi cô còn thăm nghi ngờ, nói sao mà đã mới lại còn rẻ như thế, nói vậy, số xe này đều là trộm được đúng không? Chẳng trách mới sáng sớm thế này đã mở bán, còn nói là tới chậm không mua được, thì ra vốn là chợ đen thủ tiêu tang vật. Đã hình thành cả một cái chợ rồi, thậm chí còn rất nổi danh, nhóm người trộm cắp cũng quá hung hăng ngang ngược rồi!

Hừm! Cửa ăn trộm, vẫn không nên mua thì hơn, giá rẻ thì lợi thật, nhưng cũng là góp phần cổ vũ bọn trộm cắp làm chuyện xấu. Điều Tam Tam nhìn kĩ chiếc xe đạp gọn nhẹ, cảm thấy vẫn thích kiểu xe đạp bánh nhỏ dành cho nữ kia hơn.

Vừa nghĩ thông rồi, cô cảm thấy cứ dứt khoát cần mua mới cho chắc ăn. Mua xe mới, cầm hóa đơn tới đồn cảnh sát, đồn cảnh sát sẽ cấp giấy phép, giấy chứng nhận, tôi thiếu cũng có thể chứng minh xe đạp đó quang minh chính đại là của cô. Nghĩ vậy, cô liền xoay người rời khỏi khu chợ, quyết định đứng ngoài chợ đợi Bào Kim Đông, cùng đến cửa hàng mua xe mới.

Điều Tam Tam đi một vòng trong chợ, vô tình thu hút một đôi mắt ti hí ác độc dõi theo.

“Ồ hô, không phải là em vợ đây sao!”.

Điều Tam Tam đột nhiên bị người ta chặn đường, cô ngẩng đầu lên nhìn, sợ hết hồn, người này lại là Vương Tiểu Mãng.

Lúc trước nghe nói Vương Tiểu Mãng vì trộm bò mà bị bắt đi lao động cải tạo một năm, tính ra, cũng nên được thả ra rồi. Điều Tam Tam lạnh lùng nhìn bản mặt thô bỉ của Vương Tiểu Mãng, lại nhìn khu chợ sau lưng, thâm suy nghĩ cách đối phó. Cô nghĩ, nơi đây có không ít người, gã cũng không dám làm càn đâu, chắc chỉ đơn giản là nói bậy vài câu.

“Anh nói này em vợ, sao nhìn thấy anh lại không nói tiếng nào?” Vương Tiểu Mãng cười hi hi nói, “Mấy chị em cùng làm anh bị hại không nhẹ. Giờ sao nào? Hôm nay tới đây làm chi?”.

“Ông cút ngay! Tôi cảnh cáo ông, tôi không phải tới một mình đâu, có mấy người trong thôn đi chung đó, bọn họ không ở xa đâu, lập tức đến ngay, ông có bản lĩnh thì chờ đi!”.

Điều Tam Tam nói xong, xoay người bỏ đi. Vương Tiểu Mãng này mới ra tù không lâu lại lộ diện ở chợ đen này, đoán chừng cũng chẳng làm chuyện tốt lành gì. Điều Tam Tam không biết chừng nào Bào Kim Đông mới tới, liền quyết định trước tiên đừng để ý tới gã, rồi khỏi đây rồi tính sau.

“Ồi cha, anh sợ cung rồi, anh lại không có bản lĩnh ở đây mà chờ đâu”. Vương Tiểu Mãng nói rồi, đột ngột đưa tay kéo Điều Tam Tam, tóm được cánh tay cô muốn lôi cô đi.

“Ông làm cái gì đó! Mau buông tay ra!”. Điều Tam Tam hoảng sợ, dấy dưa với phường ác ôn vô lại này, sao có thể chiếm được phần hơn? Cô liều mạng giãy giụa, muốn tránh thoát Vương Tiểu Mãng, nhưng Vương Tiểu Mãng dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành, sức lực đương nhiên bỏ xa cô, hoàn toàn không thể thoát được.

“Buông ra hả? Mày với chị mày hại tao thảm như vậy, còn kêu tao thả mày ra hả?”. Vương Tiểu Mãng nhìn cô bằng vẻ mặt bỉ ổi, “Chắc chắn, bộ dạng không tệ, tuy nhỏ một chút, nhưng bán vào mấy chỗ hẻo lánh thế nào cũng có người muốn”.

Người xấu cũng chia thành năm bảy loại, duy có dân liều mạng là đáng sợ nhất, Điều Tam Tam tin, Vương Tiểu Mãng này thật sự có khả năng làm ra việc buồn người. Cô thầm hoảng hốt, quát to lên.

“Cứu với! Bắt kẻ xấu với!”.

“A! Con quỷ nhỏ, cũng dữ dần đấy!”. Vương Tiểu Mãng vẫn lôi cô đi thẳng về phía bắc. Điều Tam Tam kêu cứu như vậy, tự nhiên gây chú ý, có mấy người bắt đầu vây quanh. Vương Tiểu Mãng phát tay, lớn tiếng nói với chung quanh:

“Đừng có nghe nó nói bậy. Đây là em vợ tôi, còn nhỏ mà không lo học, trốn học bỏ nhà đi, người nhà tìm nó cả đêm rồi”. Nói đoạn, Vương Tiểu Mãng tóm cánh tay Điều Tam Tam giằng mạnh, thiếu chút nữa kéo cô té xuống đất, chỉ vào mặt cô mắng:

“Con nhỏ này, mày trốn học hoài, người trong nhà tìm mày sốt ruột muốn chết, mà còn muốn chạy hả?” Vừa nói vừa nhìn người chung quanh nói: “Mọi người không cần phải để ý, khó khăn lắm tôi mới tìm được nó, phải dẫn nó về nhà, giao cho cha mẹ nó”.

Nói đoạn, Vương Tiểu Mãng lôi Điều Tam Tam đi tiếp, Điều Tam Tam vội vàng la: “Mọi người đừng tin gã, tôi với gã không có quan hệ gì hết, gã là người xấu, gã muốn bắt cóc buồn người!”.

“Đừng có để ý tới nó, vì trốn học mà bỏ nhà đi, con nhỏ này cái gì cũng có thể nói láo được. Tôi mà buông tay ra, cũng không biết nó xẹt một cái sẽ chạy tới đâu đâu”. Vương Tiểu Mãng cứ thế mà đường hoàng kéo cô đi về phía trước, không ngờ lại chẳng có ai ngăn cản gã ta.

Chủ ý này của Vương Tiểu Mãng quá thâm độc, người bình thường làm sao có thể phân rõ. Lại nói, đây vốn là chợ đen, nơi tập trung bọn trộm cắp, vốn không đủ chính khí. Vương Tiểu Mãng lôi Điều Tam Tam đi, thấy độc kế của mình có hiệu quả, liền hả hê, bắt đầu xô đẩy Điều Tam Tam.

“Đi mau lên con quỷ nhỏ chết tiệt, tao cho mày kêu cứu! Tao cho mày hại tao!”.

Điều Tam Tam bị Vương Tiểu Mãng lôi đi lao đảo một đoạn đường, cô nhỏ người sức yếu, làm thế nào cũng giãy không thoát. Điều Tam Tam thấy có kêu cứu cũng vô ích, chợt trở nên tỉnh táo trong tình thế cấp bách.

Nghĩ cách gì, để có thể thuận lợi thoát thân đây? Con bà nó, cô mà thoát được, phải tìm cách trị chết thằng khốn này.

Điều Tam Tam bị Vương Tiểu Mãng lôi đi một đoạn đường, liền không uổng hơi phí sức kêu cứu nữa, thâm suy tính đối sách. Đây là nơi xa lạ, ai cũng không biết cô, cho nên Vương Tiểu Mãng mới có thể đổi trắng thay đen khiến người khác khó lòng phân biệt thật giả như thế.

Vương Tiểu Mãng thấy cô không vùng vẫy nữa, còn tưởng rằng cô bị dọa sợ nên đã chấp nhận số mệnh rồi, gã bắt đầu đắc ý. D.đ.l.q.đ. Đi khỏi chợ vật liệu liền phải đi qua một con phố nhỏ, hai bên đường bày bán mấy quầy điểm tâm, bánh tiêu, bánh bao, tào phớ các thứ. Mới sáng sớm, nên người ăn điểm tâm ở các gian hàng vẫn còn thưa thớt, còn có mấy người đứng chờ mua thức ăn sớm.

“Cứu với, bắt kẻ xấu đi! Tôi không quen người này!”.

Điều Tam Tam há miệng kêu to, Vương Tiểu Mãng lại lập tức diễn trò cũ, tùy tiện giải thích với người ăn điểm tâm bên cạnh: “Đừng để ý tới nó, nó là em vợ tôi, đầu óc không được bình thường, trốn nhà chạy tới đây, đang nghĩ cách muốn chạy thôi”. Nói rồi còn quay sang nhìn Tam Tam: “Còn muốn chạy hả! Mày chờ coi cha có đánh gãy chân mày không!”.

Điều Tam Tam bị Vương Tiểu Mãng nài ép lôi kéo đi qua con phố nhỏ, cô canh đúng thời cơ, lúc đang đi ngang qua một quầy điểm tâm sáng, đột ngột giơ chân lên lia mặt đá một cái, mũi chân vừa vịn đá lên cái giỏ, liền đá đổ giỏ bánh quẩy của người ta, bánh quẩy trong giỏ cũng lập tức rơi vãi đầy đất. Người phụ nữ đang mua bánh tiêu sợ hết hồn, ối một tiếng, vội vàng lùi ra.

“Trời ơi, mày mày... Mày làm cái gì vậy?”. Chủ quán kinh ngạc chỉ vào bọn họ.

Điều Tam Tam không trả lời, chỉ nhân cơ hội Vương Tiểu Mãng kinh ngạc mà giơ cánh tay còn lại đang tự do, tiếp tục hất đổ vỉ bánh bao hấp sau lưng, vỉ hấp rơi khỏi bàn. Cứ thế, bánh bao nóng hổi béo nức ních lăn đầy đất.

Người phụ nữ bán bánh bao hét một tiếng chói tai, đứng sững người mắt nhìn bánh bao rơi đầy trên đất, vẫn còn bốc hơi nóng. Lúc này người bán bánh quẩy nhào tới, không bắt Điều Tam Tam mà túm ngay lấy Vương Tiểu Mãng.

“Con bà nó, mày phải đền bánh quẩy cho tao!”.

Lần này, Vương Tiểu Mãng hoàn toàn tròn tròn hai mắt, gã chỉ vào Điều Tam Tam, áp úng nói: “Không phải tôi... là nó làm mà!”.

“Không phải mày nói nó là em vợ mày sao?” Tất nhiên là người bán bánh quẩy sẽ không nghe gã, nín lấy ngực áo Vương Tiểu Mãng chất vấn: “Mày mẹ nó có đền hay không? Không đền tao đánh mày đổ đồ con rùa!”.

Điều Tam Tam thừa dịp này, nhanh nhẹn cúi đầu xuống, hung ác ngoạm một cái lên cổ tay Vương Tiểu Mãng, Vương Tiểu Mãng đau đớn la to, Điều Tam Tam nhân cơ hội thoát khỏi Vương Tiểu Mãng. Cô không vội vã bỏ chạy, mà tiếp tục xông tới lật đổ bàn bán tào phớ, bát đĩa trên bàn lanh canh rớt xuống, mấy người quanh bàn hoảng sợ bỏ chạy, Điều Tam Tam vừa nhảy cẫng lên vỗ tay vừa cười lớn:

“Ồ... Ồ.. Vui quá! Vui quá!”

Không phải Vương Tiểu Mãng nói với họ đầu óc cô không được bình thường sao? Vậy cô phải dứt khoát không bình thường mới được.

@Tieu Khe. Ủ, là Bào Kim Đông đó nàng :))

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: PHẢI XUI XẼO

Điều Tam Tam bị Vương Tiểu Mãng kèm kẹp, để thoát thân, cô tìm cơ hội đá ngã giỏ bánh quẩy, xóc đổ vỉ bánh bao hấp, lật ngược bàn bán tào phớ, làm náo loạn cả con phố nhỏ.

“Ồ... Ồ... vui quá! Vui quá!”

Điều Tam Tam nghĩ, cô gây náo loạn như vậy, đương nhiên người ta sẽ phải giữ chặt bọn họ lại không cho đi, Vương Tiểu Mãng sẽ không thể bắt cô đi. Hơn nữa, cô chỉ là một đứa bé, lại còn bị nói là “không bình thường”, mấy người kia nói chung sẽ không làm khó cô, tất nhiên sẽ tìm Vương Tiểu Mãng – người tự xưng là người nhà cô để đòi tiền. Cứ cho là mấy người chủ sạp muốn làm khó tạm giữ cô, thì vẫn tốt hơn bị Vương Tiểu Mãng bắt đi!

Không ngoài dự đoán, mấy người bị đổ đồ rồi rít chặt Vương Tiểu Mãng lại yêu cầu đền tiền. Vương Tiểu Mãng có miệng mà không nói được.

“Cũng không phải tôi làm, đừng có tìm tôi chứ!”.

“Cậu không phải nói nó là em vợ cậu sao? Đầu óc nó không bình thường, lật đổ bánh tiêu của tôi, cậu không đền thì ai đền?”.

“Tôi... tôi đâu có liên quan gì với nó, nó thật sự không phải em vợ tôi!”.

Nghe Vương Tiểu Mãng nói vậy, người phụ nữ bán bánh bao thờ phì phò nhào tới.

“Không quan hệ với cậu hả? Vậy mới nảy cậu nói cái rắm gì? Nó gây họa, cậu không đền thì ai đền? Muốn trốn nợ hả?”.

Đám chủ quán vây quanh Vương Tiểu Mãng, tranh cãi ầm ĩ. Diêu Tam Tam muốn đứng là hiệu quả này, đập hư đồ người ta, đương nhiên người ta phải giữ chặt họ không cho đi!

Ngay lúc mấy người nợ vây quanh Vương Tiểu Mãng đòi tiền, không ai chú ý đến đứa trẻ “không bình thường” Diêu Tam Tam. Ặ Ặ Ặ Ặ Ặ. Diêu Tam Tam thừa dịp này, như một làn khói vọt khỏi con phố nhỏ chui vào một khu nhà ở. Cô chạy tới chạy lui, chỉ nhắm vào một hướng, chạy thẳng về hướng đông, đường xá thường sẽ luôn thông nhau đúng không? Chỉ cần tìm được con lộ lớn lúc bọn họ tới, là cô có thể tìm được Bào Kim Đông rồi.

Tìm được Bào Kim Đông làm gì? Hay cô nên đi báo cảnh sát trước nhỉ? Năm ấy, báo cảnh sát cũng không có dễ dàng như bây giờ, ngay cả đồn cảnh sát ở đâu cô cũng không rõ. Diêu Tam Tam không dám dừng lại, cô chạy một mạch cho tới khi đến được lộ lớn, từ lộ lớn đi đến chỗ tách ra với Bào Kim Đông, lại đợi một lát, mới nhìn thấy Bào Kim Đông đánh xe lửa đi tới.

Cả người Diêu Tam Tam buông lỏng, dựa vào hàng cây bên đường, không còn chút hơi sức nào nữa. Bào Kim Đông vội vàng đánh xe trở lại, nhìn thấy Diêu Tam Tam dựa vào cây, mặt nhỏ đỏ bừng há miệng thở dốc.

“Sao vậy Tam Tam?”. Bào Kim Đông hỏi cô, “Không mua được xe đạp hả?”.

“Haiz... đừng nói nữa, sao giờ anh mới tới?”.

“Thật không khéo, trước anh có hai người đến bán cá trê nên phải đợi lâu một chút”. Bào Kim Đông nói, “mới sáng sớm mà sao em nóng thành thế này rồi?”.

Diêu Tam Tam leo lên xe lửa, mềm nhũn dựa vào xe, nói: “Đừng nói nữa, em mới gặp phải Vương Tiểu Mãng, thiếu chút nữa bị gã bắt đi rồi”.

“Vương Tiểu Mãng?”. Bào Kim Đông không biết người này, dù sao cũng chẳng phải chuyện vui về gì nên Diêu Tam Tam không có kể cho hắn nghe, “Vương Tiểu Mãng là ai? Sao lại muốn bắt em!”.

“Vương Tiểu Mãng... Ồi, một hai câu không thể nói rõ, là một gã du côn xấu xa, đợi lát nữa sẽ từ từ kể cho anh biết, làm em sợ muốn chết...” Diêu Tam Tam cố gắng nói một cách đơn giản cho Bào Kim Đông biết chuyện mới phát sinh, rồi hỏi hắn: “Anh nói xem em phải làm sao bây giờ? Báo cảnh sát được không!”.

“Trời, sao không nói sớm!”. Bào Kim Đông vẩy dây cương, hét một tiếng, đánh xe lửa đi về phía chợ vật liệu, vừa vẩy dây cương đánh xe, vừa quở trách cô: “Kêu chờ anh đi chung mà không chịu, thiếu chút nữa xảy ra chuyện rồi thấy chưa?”.

“Anh Kim Đông, theo anh thì em phải làm sao bây giờ?”.

“Để xem một chút rồi tính. Nếu không tìm cách trị gã, thì sau này sẽ lại gặp họa”. Bào Kim Đông suy nghĩ một chút, rồi nhét dây cương vào tay Diêu Tam Tam, nói: “Em ở đây chờ anh, đừng có chạy lung tung, anh đi một chút anh trở lại”.

Bào Kim Đông rất nhanh đã chạy đến con phố nhỏ, trên đường vẫn hỗn loạn như cũ, dưới đất đầy bánh quẩy, bánh bao bị giẫm bẹp, cuối phố là một nhóm người vây quanh nhau, loạn cào cào. Ặ Ặ Ặ Ặ Ặ. Bào Kim Đông chen vào nhìn thử, thiếu chút nữa đã bật cười.

Một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, đang ngồi dưới đất la lối om sòm, một bên ống quần xắn cao thật cao, nhìn lên đùi, đồ rục cả mảng lớn. Về mặt người đàn ông nợ đưa đám, còn vừa chửi tục vừa cãi vã với ông lão bán bánh quẩy.

“Ông mẹ nó làm tôi bồng thành như vậy, ông phải đền tiền thuốc cho tôi!”.

“Mày mẹ nó còn xô tao té bị thương đây, đạo lý không nói đi, mày không tự thấy mày đuối lý hả”.

.....

Bào Kim Đông đứng cạnh đấy một lúc, ước chừng nghe được rõ ràng chuyện sau đó.

Sau khi Diêu Tam Tam chạy mất, chủ quán bị tổn thất tự nhiên nín lỳ Vương Tiểu Mãng không thả, nhao nhao đòi gã phải bồi thường. Vương Tiểu Mãng ngay từ đầu đã ăn vạ, thề thốt nói mình không biết Diêu Tam Tam, nhưng mấy người kia làm sao tin gã? Còn hỏi ngược lại gã, nếu mày không quen nó, thì mày bắt con gái người ta để làm gì? Vương Tiểu Mãng không thể nói rõ được, lại có tật giật mình, sợ gây động tĩnh quá lớn, không thể làm gì khác hơn là đồng ý bồi thường. Nhưng gã móc cả người, chỉ tìm được mấy đồng bạc.

Có mấy đồng thì đền được cái gì chứ! Chủ quán tức không chịu được, vây quanh gã, nói qua nói lại liền bắt đầu động thủ, chủ quán nhiều người, Vương Tiểu Mãng bị đẩy ngã chổng vó. Vương Tiểu Mãng kia cũng là một kẻ độc ác, chỗ cùng rút giậu, hấn đứng lên, đột ngột xô ngã ông lão bán bánh quẩy, ông lão dưới con nóng giận, xoay người mức một muôi dầu chiên lớn, giương tay rưới lên chân Vương Tiểu Mãng, từ trên đùi chảy xuống bàn chân. Dầu sôi hắt lên đùi, bộ dạng đó không cần phải tưởng tượng nữa.

Ông lão bán bánh quẩy còn đương cãi nhau không dứt với Vương Tiểu Mãng, Vương Tiểu Mãng nói mình bị thương nặng, mà ông lão bán bánh quẩy cũng uất ức, ông tổn thất cả giỏ bánh không nói, mà Vương Tiểu Mãng lại còn không nói lí, đánh ngã ông, ai trách ai chứ?

Bào Kim Đông trên đường tới không khỏi nổi máu nóng trong bụng, để hấn bắt được kẻ khôn nạn đó, không một đám đám chết gã là không được. Bây giờ thấy bộ dạng nhếch nhác này của Vương Tiểu Mãng thì không muốn đánh gã nữa, mà chỉ muốn cười.

Thứ tạp nham này gặp phải Tam Tam, xui xẻo cũng xứng đáng lắm!

Bào Kim Đông bước ra khỏi đám người, huns ác đá vào mông Vương Tiểu Mãng một cái, rồi nói với người vây xem: “Cô bé mới này là em gái nhà tôi, em gái tôi hoàn toàn không quen biết gã, gã này chính là dân buôn người. Nếu không phải em gái tôi thông minh thì không biết đã bị gã bắt đi tới đâu rồi. Mọi người hãy giúp một tay, đem tên buôn người này đến đồn cảnh sát đi”.

Người vây xem nghe vậy thì ồ lên. Ra là có chuyện như vậy đấy!

Bào Kim Đông tiện tay móc ra hai mươi tệ, nói: “Đạp hư đồ của ông lão và mọi người, cũng là do em gái tôi bị ép vào đường cùng, mọi người đây coi như đã cứu em gái tôi, tổn thất này tôi sẽ bồi thường. Còn phải nhờ mọi người đi theo làm chứng, đây chính là kẻ buôn người, ban ngày ban mặt mà gã không chề em gái tôi, muốn bắt nó đi bán”.

Bào Kim Đông nói vậy, mấy chủ quán lại có chút ngưng ngừng, có người nói: “Chuyện này cũng không thể trách cô bé kia được, may nhờ nó thông minh, nếu không thì phải bị bắt đi thật rồi. Chúng tôi cũng không đoán được là kẻ buôn người, bị nó lừa”.

“Không cần đền nhiều tiền như vậy! Tôi chỉ bị rớt bể mấy cái chén thôi, không cần đền đâu. Ai mà ngờ tới chuyện như thế đâu, cô bé kia cũng thật tội nghiệp”.

Vương Tiểu Mãng thấy thế thì hoàn toàn tròn tròn hai mắt. Người cả phố có thể chứng minh gã là dân buôn người, thì gã còn có thể làm gì? Ngay sau đó có mấy người xô đẩy, không để ý đến cái chân bị bỏng của Vương Tiểu Mãng, áp giải gã đến đồn cảnh sát. Bào Kim Đông nhìn nhóm người ầm ỉ đưa Vương Tiểu Mãng đi, liền hỏi chỗ đồn cảnh sát, rồi trở lại tìm Diêu Tam Tam trước, mang cô cùng đến đồn cảnh sát để làm chứng.

Đợi đến khi Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông ra khỏi đồn cảnh sát, thì đã gần trưa rồi.

“Anh Kim Đông, anh nói Vương Tiểu Mãng sẽ ra sao?”.

“Không biết, anh cũng không phải quan toà, nhưng ít nhất cũng có thể bảo đảm không có trái ngon mà ăn.D,d'l,q'đ. Cảnh sát nói gã mới ra khỏi trại cải tạo chưa tới hai tháng, mà đã gây chuyện thế này, anh thấy gã đúng là tự tìm đường chết rồi”. Bào Kim Đông ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, mặt trời giữa hè, thiêu đốt người ta như trong lòng hấp, Bào Kim Đông nói với Diêu Tam Tam:

“Giữa trưa rồi, nóng quá, tội mình tìm chỗ tránh nắng, ăn gì chút gì đó đi. Nửa ngày trời, bụng anh đói tới lép kẹp rồi”.

Diêu Tam Tam nghe vậy, lập tức cảm thấy mình cũng đói bụng không chịu nổi, vội nói: “Theo ý anh nói đi, mình kiếm chỗ ăn no rồi lại nói. Đi mua nước uống cái đã... Hay kem que gì cũng được, em khát nước sắp chết rồi”.

Hai người mua kem que dọc đường ăn, lại tìm một quầy bánh rán, mỗi người ăn một cái bánh rán lót bụng. Diêu Tam Tam nhớ tới xe đạp của mình, liền quyết định tới cửa hàng mua một chiếc.

Đầu thập niên chín mươi, huyện nhỏ, tuy nói là thường thấy xe lừa, nhưng đánh xe lừa đến cửa hàng, vẫn không tiện cho lắm, vì nó không có chỗ để xe. Buộc ở hàng cây ven đường thì sợ lừa lộn xộn nhào ra cản đường. Cho nên hai người mới tìm tới cửa hàng lớn nhất huyện, Bào Kim Đông không thể làm gì khác hơn, đành phải đứng bên ngoài trông xe lừa, để Diêu Tam Tam đi vào một mình.

Đợi một lát, Diêu Tam Tam dắt một chiếc xe đạp cho nữ, vui vẻ bước ra. Bào Kim Đông quan sát chiếc xe hồi lâu rồi hỏi:

“Bao nhiêu tiền?”.

“Bốn trăm mười tám tệ, hiệu Bò câu”. Diêu Tam Tam cười hi hi, “Hơi đắt một chút, đành cắn răng, giậm chân mua đại vậy!”. Miệng nói vậy, nhưng thật ra thì trong lòng tiếc tiền muốn chết, nhưng cô đã xem qua trong cửa hàng, cũng xe giống thế này mà hiệu Phượng hoàng, phải đến bốn trăm bốn mươi tệ; dù là kiểu xe đạp nhỏ gọn đi nữa thì cũng phải hơn ba, bốn trăm tệ”.

Phải nói xe đạp ở thập niên chín mươi, có thể là do công nghệ còn chưa phát triển, nên mắc đến như vậy!

“Đẹp đấy, mua thì mua, đừng có tiếc nữa”. Bào Kim Đông nói, hấn làm sao lại không biết là cô bé này mê tiền bao nhiêu chứ?”. Giờ đi mua một cái khóa chắc chắn đi, xe mới chỏi mắt quá, bình thường cho dù là ở trong trường thì em cũng phải khóa đấy”.

Mua khóa cho xe, Diêu Tam Tam còn thuận tiện mua cho Tiểu Tứ một bọc kẹo ăn vặt, rồi chuẩn bị về nhà. Bốn mươi dặm đường, giữa ngày hè, nếu để Diêu Tam Tam chạy xe trở về thì ít nhiều gì cũng sẽ phải mệt mỏi. Bào Kim Đông đề nghị đặt xe mới lên xe lừa, để Diêu Tam Tam vịn, nhưng Diêu Tam

Tam lại không đồng ý.

Một mặt, cô sợ xe mới đặt trên xe lửa, sẽ bị trầy xước, chỉ cần xước một chút thôi, cô cũng sẽ phải đau lòng hơn nửa ngày; mặt khác, mới vừa mua xe, cô rất muốn đạp thử.

Cứ như thế, Diêu Tam Tam đạp xe đạp mới, dưới cái nắng chiều chói chang, chạy một hồi nửa đoạn đường, cho đến khi Bào Kim Đông thấy cô vừa nóng vừa mệt, bèn đổi thành cô đánh xe lửa, Bào Kim Đông tiếp tục đạp xe về nhà.

Mới vừa đạp xe vào nhà, mấy chị em nhà họ Diêu đã vây quanh nhìn ngắm, yêu thích vô cùng. Phóng mắt nhìn quanh, các nhà trong thôn đều là xe cũ công kênh, xe đạp gọn nhẹ không thấy nhiều. Tam Tam lại mua được chiếc xe đẹp như vậy, xe vừa đẹp vừa gọn nhẹ, thật sự khiến nhiều người phải hâm mộ.

Họ tự dựa vào sức mình làm ra tiền, tự dùng tiền của mình để mua xe mới, làm sao mà không vui mừng cho được! Thậm chí Diêu Tiểu Cái còn sợ xe dơ, cố ý đi mua hai cái khăn tay đẹp mắt bao hai tay cầm lái, Diêu Tiểu Đông còn tính tìm mấy tấm giấy kính tốt bọc xe lại, để tránh trầy xước.

“Tiểu Tứ, xe đạp này nhỏ, chờ mai mốt chị dạy em đạp xe”. Diêu Tam Tam hứa với Tiểu Tứ.

“Chị nói phải giữ lời nhen!”. Tiểu Tứ vui vẻ không thôi.

Chờ đến tối, Tiểu Tứ ngủ rồi, Diêu Tam Tam mới kể cho chị hai chị ba nghe về chuyện ban ngày. Diêu Tiểu Đông vừa nghe đến việc Diêu Tam Tam thiếu chút nữa bị Vương Tiểu Mãng bắt đi thì không tránh được lo lắng sinh tức giận.

“Tam Tam, bây giờ gã không thể ra ngoài nữa chứ?”.

“Em không biết nữa”. Diêu Tam Tam nói, “Ít nhất là gã tạm thời không thể ra được. Chị hai, thứ người như thế, chị không thể sợ gã, chị càng sợ gã, gã lại càng muốn hiếp đáp chị.

Diêu Tam Tam nói rồi không nhắc đến chuyện Vương Tiểu Mãng nữa, xử lý ra sao, cô cũng không có thời gian quan tâm, cô rất bận rộn, chị em nhà họ Diêu đều rất bận rộn, bận thu cá trê, nuôi dê, nuôi heo, trồng trọt, bận kiếm tiền. Hơn nữa, Diêu Tam Tam rất nhanh lại phải đi học.

Thím ba Diêu cũng không còn nhắc đến Vương Tiểu Mãng nữa, chắc là không có mặt mũi mà nói! Chỉ là từ đó về sau, Diêu Tam Tam chưa từng nhìn thấy Vương Tiểu Mãng một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: RƯỢU

Sau tiết trung thu, Diêu Liên Phát đột ngột dẫn Trương Hồng Cúc trở về mà không hề báo trước. Diêu Liên Phát vác một túi xách lớn, trên tay lại xách một túi khác, Trương Hồng Cúc theo sau, vội vã xuyên qua thôn, đẩy cổng nhà mình ra.

Hai vợ chồng đi đã hơn một năm, sự thay đổi của nhà họ Diêu vẫn rất rõ ràng, tường rào đã xây, cổng chính đã dựng, trong sân nhà là chuồng dê, nhốt mấy con dê con đang nhảy nhót bên trong. Ven tường phía tây trồng hai khóm hoa hồng đỏ au, một bụi thược dược vàng tươi. Cạnh đó là mấy bụi chuối cảnh, giữa thu rồi mà vẫn nở hoa rực rỡ.

Mùa gặt lúa trước Diêu Liên Phát còn trở về một chuyến, Trương Hồng Cúc thì đã hai năm không về, ấy vậy mà rõ ràng là hai vợ chồng không hề có tâm trạng để nhìn ngắm những sự thay đổi này.

Diêu Tiểu Đông nghe được tiếng đẩy cổng, vội vã chạy ra khỏi nhà, thấy Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thì không khỏi sửng sốt, vội vàng bước tới, nhận lấy túi vải trong tay Diêu Liên Phát, nói: “Cha, mẹ, hai người về rồi!”.

“Tiểu Cái, Tam Tam, Tiểu Tứ, cha mẹ về rồi”. Diêu Tiểu Đông xoay vào nhà hô một tiếng, mấy cô gái cũng từ trong nhà ra đón.

Tiểu Tứ không từng tiếp xúc nhiều với cha mẹ, nó không giống những đứa trẻ khác, thấy cha mẹ xa cách đã lâu cũng không thân mật, chỉ đứng cạnh đó, lặng lẽ nhìn Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc. Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cái vừa ra tới, nhìn thấy Trương Hồng Cúc cũng không nén nổi kinh ngạc.

Không riêng gì hai cô, Diêu Tiểu Đông cũng để ý thấy, tính ra Trương Hồng Cúc mang thai cũng phải sáu tháng rồi, vậy mà bà đứng đó, hoàn toàn không thấy bụng phồng lên, ngược lại bước đi yếu ớt, sắc mặt tái nhợt. Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?

“Đứng đực ra đó làm cái gì? Đem đồ vào trong nhà đi!”. Diêu Liên Phát tiện tay thả túi xách trên vai xuống, bỏ vào phòng. Về mặt Trương Hồng Cúc đau thương, ánh mắt lần lượt lướt qua mấy đứa con, thấy Tiểu Tứ, liền bước tới ôm lấy nó, nhỏ giọng khóc thút thít.

“Mẹ, mẹ đừng khóc! Vào nhà trước đi”.

Điều Tam Tam cảm thấy không đúng, bước nhanh tới đỡ Trương Hồng Cúc, thuận thế dắt bà vào nhà, lấy một băng ghế kêu bà ngồi xuống.

“Mười lăm tháng tám tui mầy có viếng mộ mà rồi chưa?”. Điều Liên Phát hỏi.

Điều Tiểu Đông đáp: “Tui con không có đi, mà đưa cho chú hai năm đồng, kêu chú mua chút giấy tiền, đốt chung luôn rồi”.

Nông thôn có tục lệ, con gái trong nhà không thể tùy tiện viếng mộ mà, muốn đến mộ phần tổ tiên thì cũng được, nhưng phải có đàn ông trong nhà dẫn đến. Nhà họ Điều chỉ có bốn chị em gái, nên không đi viếng mộ, đưa năm đồng cho chú hai mua giấy tiền vàng bạc cũng như để người mang giấy tiền vàng bạc đi đốt dâng họ, như thế cũng coi là ổn thỏa rồi.

Điều Liên Phát không nói gì nữa mà đứng lên, không nói không rằng quay người bỏ đi. Lúc gần đi còn ngoảnh mặt lại liếc Trương Hồng Cúc một cái, nói: “Mẹ mầy có bệnh, tui mầy lo mà hầu hạ đi”.

Điều Tam Tam thấy tình hình này, liền âm thầm suy đoán, chỉ sợ đứa con trong bụng Trương Hồng Cúc đã xảy ra chuyện. Cô đưa mắt ra hiệu cho Điều Tiểu Đông, còn mình đưa tay ra đỡ Trương Hồng Cúc.

“Mẹ, mẹ ngồi xe đi đường mệt rồi, mẹ lên giường nằm nghỉ chút đi!”.

Điều Tiểu Đông quày quả đi ra ngoài lấy com, Điều Tiểu Cái sắc mặt kì quái đứng đó một chút, rồi cũng ra ngoài theo chị.

"Chị hai, cha mẹ mình như vậy là. . . . ."

“Nấu com trước đã, Tam Tam với Tiểu Tứ còn phải đi học nữa!”. Điều Tiểu Đông lắc đầu, ý bảo em gái đừng nhiều lời. Điều Tam Tam đỡ Trương Hồng Cúc vào gian trong nằm xuống, cô nghĩ, đứa con trong bụng Trương Hồng Cúc chắc đã không còn. Nhưng là một đứa trẻ, cô cũng không tiện hỏi Trương Hồng Cúc, liền xoay người đi ra ngoài, thuận tay kéo Tiểu Tứ, hai chị em lấy hai cái bánh rán rồi ra ngoài, vừa ăn vừa nhìn chị hai chị ba bận rộn.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi cho tốt, con đi học nha”. Điều Tam Tam ăn vội hai cái bánh rồi vào nhà dắt xe đạp của mình, cô vừa ra đến cổng đã đụng mặt Điều Liên Phát, Điều Liên Phát đang cầm một mớ giấy tiền vàng bạc trong tay, coi bộ tính đi viếng mộ, xa quê một thời gian dài, trở về đến viếng mộ tổ tiên là thường thấy, nhưng Tam Tam cứ cảm thấy Điều Liên Phát viếng mộ là còn có nguyên nhân khác. ~~điễn-đần-lê-quý-đôn~~. Phải biết, Điều Liên Phát vẫn luôn cho rằng bản thân không có con trai là một việc có lỗi với tổ tông.

“Mấy lấy đâu ra xe đạp mới?”. Điều Liên Phát trừng mắt hỏi cô.

“Con thu nợ xong, góp tiền mua ạ”. Điều Tam Tam nói.

“Trong nhà thì nghèo, mà mầy sang như vậy, mầy đi chết đi!”. Điều Liên Phát gần như là cắn răng mà mắng cô. Điều Tam Tam nghe vậy, khó chịu trong lòng, dứt khoát nói:

“Cha, không phải cha đã từng nói sao? Tiền đi học con tự kiếm, tiền đi học của Tiểu Tứ cũng là con kiếm chứ không tốn tiền nhà. Con mua xe đạp cũng là để đi học, với lại không phải người trong nhà cũng có thể dùng hay sao?”.

“Người ta đi học chỉ có thể lội bộ, chỉ có cặp chân của mầy là quý thôi!”. Điều Liên Phát hầm hừ nói, rồi không để ý tới cô nữa, bỏ vào nhà. Điều Tam Tam nhìn sắc trời đã không còn sớm, liền vội vàng chạy đi học.

Suốt dọc đường Điều Tam Tam đều mãi nghĩ chuyện nhà, trong nhà chỉ có hai buồng, bốn chị em cô ở. Mùa lúa trước Điều Liên Phát về nhà, cũng chỉ có thể nằm dưới đất ở gian ngoài mà ngủ. Bây giờ cha mẹ cùng trở về, phải làm sao cho phải?

Trước mắt mà muốn xây nhà mới thì còn khó lắm, tiền của cô cộng thêm tiền lễ hỏi của chị hai trong tay Điều Liên Phát, mượn thêm một mớ, thì mới miễn cưỡng gom đủ, nhưng tiền của cô còn phải dùng vào việc học của cô và Tiểu Tứ, còn phải giữ lại làm vốn, tiếp tục sinh ra tiền. Lại nói, việc xây nhà này, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai!

Ít nhất cũng phải mua một cái giường trước, từ bên ngoài đục tường làm một cửa, rồi ngăn buồng ngoài làm hai, bốn chị em cô một gian, cha mẹ một gian, ngoài ra thì chẳng biện pháp nào khác.

Lúc này Điều Tam Tam liền quyết định, hôm nay tan học, phải đi mua một cái giường lớn, mấy ngày này rút ra chút thì giờ, kêu Điều Liên Phát và chú hai Điều sửa sang phòng ốc. Lý ra trong nhà có người lớn, làm gì đến phiên một đứa con nít như cô bận tâm thu xếp, thế nhưng trong nhà.... haiz!

Rất nhanh thôi, mấy chị em nhà họ Điều đã biết rõ, thì ra là hơn mười ngày trước, Trương Hồng Cúc bỗng nhiên cảm giác đứa nhỏ trong bụng không còn máy thai nữa, vài ngày tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói thai nhi đã tử vong rồi, hơn nữa vì để lâu, còn có thể tổn hại đến cơ thể mẹ, không còn cách nào khác hơn là vội vàng sanh non, nghe nói thật sự đúng là một thai nam.

Chết từ trong trứng nước, thường thường đều chỉ do mấy nguyên nhân, người mẹ không thường khám thai, trong thời gian mang thai sinh bệnh hoặc bản thân thai nhi có chỗ thiếu hụt, phát triển không bình thường, thế mà Điều Liên Phát lại một hai đổ hết tội lỗi lên đầu Trương Hồng Cúc, nhất quyết nói tại số mệnh bà không tốt, không mang nổi con trai.

Không có con trai, tâm tình Điều Liên Phát uể oải như đưa đám, không còn tâm trạng đi làm việc kiếm ra tiền, đã thế Trương Hồng Cúc bệnh tật còn

phải ở cũ, Diêu Liên Phát không quan tâm đến việc Trương Hồng Cúc mới sinh non có hơn mười ngày, đã dứt khoát trở về nhà.

Thật lòng mà nói, thì Diêu Tam Tam rất hy vọng cha mẹ có thể bình an sinh ra đứa nhỏ, cũng có thể khiến gia đình này sống yên ổn hơn. điểndânlequýđôn. Ấy vậy mà, cũng giống như trí nhớ của cô về kiếp trước, cái nhà này cuối cùng vẫn chỉ có bốn đứa nhỏ là bọn họ.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Diêu Tam Tam thừa dịp giờ nghỉ trưa, chạy lên tiệm mộc duy nhất trên trấn để xem giường, cô vừa ý một cái giường gỗ bình thường nho nhỏ, cô với Tiểu Tứ hai người nằm cũng tạm được. Lớn hơn nữa, thì không đặt vào cùng một gian được.

“Chú có thể giao hàng không? Chú giao hàng đi, con sẽ trả thêm tiền cho chú”. Lúc sáng trên đường đi Diêu Tam Tam đã quyết định mua giường, cô vốn không mang đủ tiền, Kết quả thợ mộc người ta nói không thể giao, không ai giao cho cô được. Người quê mua đồ gia dụng, có ai mà không tự tới kéo về đâu?

“Vậy chú giữ cái giường này lại cho con đi, chiều con sẽ trở lại”.

Vì để người một nhà có thể ở chung được, trưa hôm đó Diêu Tam Tam không còn cách nào khác phải nói dối để xin giáo viên nghỉ một buổi học, trước tiên cô về nhà lấy tiền, rồi theo thói quen đi tìm Bào Kim Đông. Nhà cô với nhà Bào Kim Đông cũng không gần, cách đến nửa thôn, Diêu Tam Tam đến cổng nhà Bào Kim Đông thì đứng ngoài gọi một tiếng.

“Thím hai ơi!”.

“Ai đó?” Trong nhà có tiếng đáp vọng ra của một người phụ nữ nông thôn vô cùng bình thường, tuổi tác cao hơn Trương Hồng Cúc một chút, tất nhiên là mẹ Bào Kim Đông, bà nhìn thấy Diêu Tam Tam, liền cười nói:

“Chuyện gì đó Tam Tam? Con tới kiếm Kim Đông phải không?”.

“Dạ, con tìm anh giúp một tay...”. Diêu Tam Tam chưa nói hết câu, Bào Kim Đông đã từ trong nhà đi ra.

Bào Kim Đông tốt nghiệp cấp hai rồi, mỗi ngày chỉ lo việc nhà nông, thu cá trê, dạo này nghe nói hán tính thuê đập nước để nuôi cá, thế nhưng, cha mẹ hán lại không yên tâm để hán lấy tiền đi gây dựng sự nghiệp, mặc dầu có tiền, nhưng theo thói quen của người dân quê, thì phải lo xây nhà, tìm vợ cho hán mới đúng.

Bào Kim Đông mười bảy tuổi, cha mẹ hán không ra mặt, thì dù cho hán có đủ vốn, nhà nước cũng sẽ không cho hán thuê. Kế hoạch nuôi cá của Bào Kim Đông đến đây bỏ mình. Mặt khác, gần đây hán còn có một số chuyện buồn bực, hán mới mười bảy, chưa đủ tuổi đi lính, nhận thuê đập nước nuôi cá cũng không được, làm lính cũng không được, muốn làm cái gì cũng không xong, Bào Kim Đông trở nên hơi cáu kỉnh.

“Gi đó nhỏ?”.

“Anh Kim Đông, em mua một cái giường gỗ, muốn tới coi anh có rảnh hay không, giúp em kéo về”.

“Ừ, được, em về nhà chuẩn bị đi, anh đi đóng xe”. Bào Kim Đông nói rồi giải thích thêm: “Con lừa đang cột ăn cỏ ở cuối thôn, anh phải dắt nó về đã”.

Người thôn quê có khi để bớt việc, dùng một cọc gỗ dài, cột dây lừa vào cọc rồi cắm vào đất, con lừa liền đi vòng quanh cọc gỗ, ăn cỏ dưới đất, đấy gọi là “cột lừa”

[#Mèo: Xin phép được chém cái từ “cột lừa” nhé ^^!..]

Diêu Tam Tam nghe vậy, liền tạm biệt trở về nhà trước, Bào Kim Đông đóng xe xong tự nhiên sẽ tới gọi cô.

“Con bé này, người vậy mà lạnh lẽ, làm việc luôn tay à!”. Mẹ Bào Kim Đông nhìn Diêu Tam Tam đi xa, cười nói, “Có điều còn nhỏ quá. Ta nói Kim Đông nè, con thường lui tới nhà họ Diêu, có phải đã coi trọng đứa nào nhà ấy hay không? Đứa lớn đính hôn rồi, còn đứa thứ hai ấy số tuổi cũng thích hợp đấy, Tam Tam thì thân thiết với con như thế. Nhắc đến Diêu Liên Phát thì không ai thêm nhắc, chứ mấy đứa con gái nhà họ Diêu ai người ta cũng khen giỏi giang lắm!”.

“Ôi trời! Mẹ nói gì thế!”. Bào Kim Đông nói với vẻ bất đắc dĩ và trách móc. “Con với Tiểu Cãi đâu có thân thuộc gì, Tam Tam nó mới bây lớn đâu? Nó là con nít mà mẹ cũng nói vậy được? Mẹ còn gì để nói nữa không? Sau này mẹ đừng nói mấy lời này nữa nhé”.

“Được được được, mẹ nói nhiều được chưa? Mẹ không quan tâm lo chuyện của mày, thì ai lo cho mày chứ?”.

“Mẹ, mẹ thích quan tâm, thì mẹ cũng phải chờ con cưới được vợ đã đúng hông? Túi tiền của mẹ dày được bao nhiêu rồi?”. Bào Kim Đông trêu ghẹo mẹ hán, đoạn quay lưng bỏ đi dắt lừa.

Bào Kim Đông đánh xe lừa nhanh nhẹn, trước khi trời tối mang giường của Diêu Tam Tam về đến nhà. Tam Tam xuống xe trước, kêu chị hai chị ba ra ngoài khiêng phụ, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cãi nhìn thấy giường mới, đều cảm thấy mua thật đúng lúc, ban đầu ba chị em dồn lên một cái giường, giường kia để cho Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, bây giờ cha mẹ trở về, lại thêm Tiểu Tứ, nói sao cũng không thể để bốn chị em nằm chen chúc trên một cái giường đúng không?

Đầu tiên Điều Tam Tam đặt giường mới ở gian ngoài, kêu chị hai chị ba nằm, cô với Tiểu Tử còn nhỏ tuổi, ở cùng một gian với hai vợ chồng Điều Liên Phát cũng tạm ổn. Mấy ngày sau, Điều Tam Tam đề nghị cha cô sửa nhà, Điều Liên Phát không nghĩ ra cách khác, cũng chỉ đành phải làm thế.

Sửa nhà cũng đơn giản, phá cửa hông, làm một cửa khác ở buồng trong, ngăn ra là thành phòng cho bốn chị em.

Tối hôm đó, bốn chị em không cần phải chen chúc một chỗ với người lớn, lại bắt đầu nói nhỏ.

“Chị hai chị ba, hai người chờ xem, mình cứ chăm chỉ làm việc thế này, không đến mấy năm nữa, mình có thể ở nhà mới rồi”. Điều Tam Tam tự tin. Cô tin rằng, đường là người đi, tiền là người kiếm, số mệnh, là do mỗi người tự nắm giữ.

Thế mà kể từ khi Trương Hồng Cúc và Điều Liên Phát trở lại, ngôi nhà này lại không hề được yên ổn. Điều Liên Phát cả ngày bực dọc, bắt được ai là nể người đó, nhìn thấy ai cũng phiền, có một ngày trở về từ nhà Điều lão nãi, vừa vào cửa liền thấy Trương Hồng Cúc.

“Tôi đây gặp phải xui xẻo gì, mà vợ phải thử hàng vô dụng như cô! Cô bốn chục tuổi rồi, mà ngay cả một đứa con trai cũng không có cho tôi, tôi con mẹ nó đi ra đường cũng cảm thấy thua kém người ta”.

Câu trả lời của Trương Hồng Cúc là khóc, lặng lẽ khóc. Bà mất đi đứa con trong bụng, vốn đã thương tâm khổ sở, Điều Liên Phát cho đến bây giờ lại chưa từng cho bà sắc mặt tốt. Điều lão nãi ư, từ khi con trai con dâu trở về nhà, con dâu bị bệnh cả tháng trời cũng không ghé thăm một cái, nghe nói còn đi nói với người ngoài rằng con dâu cả chính là một con bệnh xui xẻo, con lớn chính là bị người đàn bà này liên lụy.

Dù sao Trương Hồng Cúc cũng ốm đau, Dương Bắc Kinh làm con rể tương lai, không bao lâu liền mang bao lớn bao nhỏ thuốc thang đồ bỏ đến thăm bệnh. Tình huống đến thăm bệnh như thế, nói chung cũng có chút lúng túng, Dương Bắc Kinh là một chàng trai trẻ, cũng không tiện hỏi chuyện mẹ vợ sanh non ở cữ, liền không thể làm gì khác hơn là ngồi một chút với Trương Hồng Cúc và Điều Liên Phát, khuyên nhủ bà cố điều dưỡng thân thể cho tốt.

Đây là lần đầu Trương Hồng Cúc nhìn thấy Dương Bắc Kinh, chàng trai này chừng chạc lại tuần tú, Trương Hồng Cúc cảm thấy rất hài lòng, nói chuyện với anh một chút, thì kêu Điều Tiểu Đông nấu cơm cho anh ở lại ăn, Dương Bắc Kinh từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là ở lại.

Trên bàn cơm Điều Liên Phát uống chút đỉnh rượu, rồi gục lên bàn, khóc ô ô như đàn bà con gái, làm cho Dương Bắc Kinh hết sức lúng túng, không biết phải làm sao cho phải, đành tận lực khuyên nhủ, chẳng ngờ Điều Liên Phát khóc lóc đã rồi, còn nhảy dựng lên, chỉ vào Trương Hồng Cúc mà mắng to.

“Cái đồ nhà cô, làm tôi vui mừng vô ích một trận, bây giờ đứa con cũng mất, Tiểu Đông tìm nhà chồng rồi, con nhỏ Tiểu Cải kia không biết có giữ lại được hay không, đòi tôi xem như thất bại cả rồi”.

Đến thăm bệnh một chuyến, thế nhưng lại xảy ra chuyện như vậy, Dương Bắc Kinh lúng túng vô cùng, đi không được mà ở lại cũng không xong, cho đến khi Điều Liên Phát say quá ngủ mất, Dương Bắc Kinh mới rời khỏi nhà họ Điều được.

Điều Tiểu Đông tiễn Dương Bắc Kinh ra ngoài, đến cổng, Điều Tiểu Đông cúi đầu nước mắt không nén nổi nữa, tí tách rơi xuống, Dương Bắc Kinh giơ tay lau nước mắt cho cô, nhìn cô mà đau lòng từng cơn, càng quyết tâm muốn kéo Điều Tiểu Đông ra khỏi ngôi nhà này, đây là vợ anh, anh phải có trách nhiệm thương yêu, có trách nhiệm mang cho cô một cuộc sống thoải mái.

Tối hôm đó, Điều Liên Phát say khướt ngồi trong nhà, mắng hết người này đến người khác, rồi không biết làm cái gì mà leng keng lạch cạch, đến nửa đêm chưa ngủ. Điều Tam Tam lặng lẽ nói với chị hai chị ba: “Em thấy cha như vậy, nếu không tìm cách, ngày tháng về sau không có cách nào vượt qua nổi nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: MỆNH TUỔI GIÀ CÔ ĐƠN

Bốn chị em dọn vào căn phòng được sửa lại, coi như đã có phòng của mình. Buổi chiều, Điều Tam Tam lặng lẽ nói với hai chị:

“Em thấy cha như vậy, nếu không tìm cách, ngày tháng về sau không có cách nào vượt qua nổi nữa”.

“Em có thể nghĩ được cách gì? Chị thấy đời này cha sẽ như vậy rồi, em có thể thay đổi suy nghĩ của ông ấy sao?” Điều Tiểu Cải nói, “Chúng ta đành tự cẩn thận một chút, tận lực nghe theo ông ấy, tránh động đến ông ấy mà tìm mắng”.

“Không có cách thì cũng phải tìm cách mới được!” Điều Tam Tam nói, “Cũng không thể để ông cứ tiếp tục như thế mãi được”.

“Haiz, mẹ mình thật bất hạnh, cũng không biết tới chừng nào mới thoát khổ!”. Điều Tiểu Đông than thở.

“Còn không phải trách chính mẹ ư? Chị xem thím hai Lưu đầu thôn kia, cả đời sinh ba đứa con gái, vậy mà bình thường còn không phải là quản chủ hai Lưu đến ngoan ngoãn hay sao? Thím hai Lưu kêu chú ấy đi hướng đông, chú ấy không dám đi về tây; thím hai Lưu kêu chú đánh chó chú không dám đuổi gà”. Điều Tiểu Cải vừa nói, trong lòng vừa nặng nề với những suy nghĩ. Chị hai đính hôn rồi, Điều Liên Phát không có con trai, lại muốn bắt rể thì sẽ

phải tới phiên cô. Cho nên những ngày gần đây, Diêu Tiểu Cải vẫn luôn lo âu phiền muộn.

“Thím hai Lưu mạnh mẽ đánh đá, chị nhìn mẹ mình như vậy, có chỉ thì mẹ cũng không học được...” Diêu Tam Tam nằm trên gối, vỗ vỗ gối mà nói, “Nhà mình cứ căng thẳng giày vò thế này, sớm muộn gì cũng đến hồng mắt thôi”.

Mấy chị em nhỏ giọng nói chuyện, mệt mỏi rồi, liền dần dần ngủ thiếp đi. Lúc Diêu Tam Tam sắp đi vào giấc ngủ, vẫn còn mơ màng màng nghĩ: nếu muốn Diêu Liên Phát sống yên ổn qua ngày, thì khó lắm à! Trừ phi bạn đôi được đầu óc cho ông...

Mới nói vậy mà đã đến tiết sương giáng, sáng sớm có khô trên ven đường đã bắt đầu xuất hiện sương trắng. Ban đầu mấy chị em nhà họ Diêu vì để bót việc mà trồng ngô và đậu, khoai lang thì không trồng nhiều lắm vì phải đào đất thành luống phơi khô, vừa khó khăn lại mất sức. Họ trồng không tới một mẫu khoai, chủ yếu là để cho gia đình mình ăn vào mùa đông. Bây giờ đậu và ngô đều đã thu hoạch cất vào nhà, khoai lang mới bắt đầu thu. Vì không nhiều lắm nên thu hoạch khá nhanh.

Trương Hồng Cúc vừa ra thàng, thân thể cũng tốt lên chút ít, liền đi theo ra đồng đào khoai. Ấy vậy mà lúc thu hoạch khoai, cũng không biết Diêu Liên Phát có chỗ nào không vừa lòng mà mắng Trương Hồng Cúc tại ruộng khoai, Trương Hồng Cúc mới khóc lóc đáp lại mấy câu, Diêu Liên Phát đã nhảy dựng lên, tiện tay nhặt khoai lang lên chọi vào người Trương Hồng Cúc.

“Con mẹ mày, tao cho mày mạnh miệng này! Tao cho mày tìm đường chết này!”.

Diêu Liên Phát quật khoai liên tiếp, một củ khoai lang to vừa vịn đập trúng đầu Trương Hồng Cúc, Trương Hồng Cúc đầu vầng mắt hoa, ngã xuống đất bất tỉnh. Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải chạy tới, gấp gáp đỡ lấy Trương Hồng Cúc, nhìn Trương Hồng Cúc mềm oặt không dậy nổi, hai chị em sợ phát khóc.

“Giã chết hả? Chết sớm thì tốt! Tao còn muốn cho mày chết nhanh, còn sống thì có ích lợi gì!”. Diêu Liên Phát vẫn chưa hả giận, chỉ vào Trương Hồng Cúc mắng hoài không thôi.

Đến khi tan học Diêu Tam Tam mới biết được chuyện này, liền tiếp nhiều ngày sau đó, nhà họ Diêu vẫn luôn duy trì áp suất thấp, Trương Hồng Cúc khóc, Diêu Liên Phát mặt mày âm trầm uống rượu chửi mẹ nó, bốn chị em thờ cũng không dám thờ mạnh.

Cái nhà này quả thật không còn cách nào sống nổi nữa.

Cho đến một ngày, Diêu Tam Tam từ chợ trở về, nhìn thấy một cái sạp nhỏ nằm trong góc khuất. Cô nghĩ, cái này có lẽ có thể thử một chút.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Có câu vợ lười trông trời rét, vợ tham trông đến mùa, mùa thu trôi qua vội vã, dân quê bắt đầu trở nên nông nhàn. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Thời tiết cuối thu không mấy lạnh, trên đường quê người người rồi rãnh bắt đầu nhiều lên. Đàn bà tụ thành nhóm tán gẫu quên trời đất, đàn ông vây thành vòng đánh cờ đánh bài, mỗi người đều có một vòng lẩn quẩn của riêng mình.

Trên đường cái thôn Thổ Cầu hôm nay có một nhóm người vây thành vòng nhỏ, giữa đám người ấy là một người đàn ông trung niên để một chòm râu dê, đang ngồi bốc phét.

“Nếu xem đúng, anh trả tôi ba tệ, nếu xem không đúng, anh có trả tiền tôi cũng không cần! Nhưng mà tôi nói trước, nếu tính ra số mệnh không tốt, anh cũng đừng có nóng giận, tôi cũng chẳng thu tiền của anh; nếu tính ra mệnh quý nhân thì anh phải thưởng cho tôi thêm mấy đồng, nếu không thì thật có lỗi với vận mệnh quý giá của anh đấy!”.

Mấy việc xem bói đoán quẻ này, vẫn luôn rất được ưa chuộng ở nông thôn, trước mắt nhiều người rồi rãnh, người xem bói cũng sẽ đi tới khắp hang cùng ngõ hẻm làm ăn. Ông thầy bói trái một tấm vải đỏ lớn ở giữa thôn, trên tấm vải là dòng chữ được viết bằng mực tàu: “Ngũ hành bát tự, Quý Cốc đoán mệnh”.

Sạp xem bói rất nhanh đã thu hút không ít người rãnh rồi đến vây xem. Nhìn tới nhìn lui, cứ coi như chỉ -- ba tệ, thì người nông dân tiết kiệm cũng chưa chắc chịu bỏ ra.

Ấy vậy mà sau khi nghe thầy tướng số nói thật hấp dẫn, coi không chính xác là không lấy tiền, mệnh quý nhân phải thưởng nhiều hơn, thú vị lắm đây. Người đầu tiên là một anh chàng trong thôn tên là Bào Đại Ngõa không kềm nén được, ngồi xuống báo ngày tháng năm sinh, thầy bói bấm tay tính toán một hồi thì hí hửng, nói với vẻ bí hiểm:

“Tôi tính ra cậu còn chưa có vợ đâu!”.

“Đúng vậy! Thật sự là như vậy”. Không đợi Bào Đại Ngõa kịp mở miệng, người vây xem đã cười ầm lên, “Hắn chưa vợ chứ còn gì nữa! Muốn vợ muốn đến không ngủ được luôn!”.

“Đi đi, tránh chỗ khác!”. Bào Đại Ngõa đẩy mấy người ồn ào ra, hỏi thầy tướng số: “Vậy thầy xem xem, việc hôn nhân của tôi có thể thành không?”.

“Duyên đến tự nhiên thành, duyên chưa đến thì có cưỡng cầu cũng không được. Tôi thấy cậu gần đây có vận tốt, có người đề nghị kết thông gia phải không?”.

“Có. Có thể thành không?”.

“Ừ, ngũ hành của cậu khuyết mộc, nên có duyên phận tốt, nhưng phải tới chậm một chút”.

Thầy bói thu ba tẻ của Bào Đại Ngõa, không lấy nhiều hơn. Kể đến lại có người bỏ tiền ra xem, thầy bói vừa mở miệng ra đã nói hần trai gái đầy đủ, gia đình hòa thuận, không phát tài lớn cũng không có trắc trở lớn, vận mạng bằng phẳng – móc ra ba tẻ.

Điều Liên Phát đi ra đường, thấy một đồng người thì cũng tới bu nhìn. Ông vốn rất mê tín, thấy người ta xem bói thì trong bụng cũng hơi ngứa ngáy, rồi lại cố nhịn không coi, không riêng gì chuyện ba tẻ, thật ra Điều Liên Phát sợ người ta xem bói sẽ nói ra chuyện gì đó khó nghe.

Thấy Điều Liên Phát trở lại, Điều Tam Tam ra đón, nói: “Cha, trong thôn có người đến xem bói há?”.

“Mắc mớ gì tới mầy!”

“Con tính kêu mẹ đi coi thử, xem chừng nào mẹ có thể sinh em trai. Con nghe nói là linh lắm, nhưng mà mẹ không muốn đi”.

“Cái mạng xui xẻo đó còn coi quái gì?” Điều Liên Phát nói.

“Cha, vậy cha đi coi đi, cha coi coi chừng nào nhà mình có em trai. Cha coi coi, con với Tiểu Tứ có thể học giỏi không”.

Con gái học có giỏi hay không, Điều Liên Phát đâu thèm quan tâm – ông nhiều lắm là cho con gái học đến hết Trung học. Về phần con trai, dĩ nhiên là Điều Liên Phát quan tâm rồi. d;d;l;q'd. Vì vậy, Điều Liên Phát cầm ba tẻ, nghĩ ngợi một chút, lại lấy thêm mấy đồng, ngầm nghĩ nếu thầy tướng số nói ông có thể sinh con, thì phải thưởng thêm vài đồng.

Điều Liên Phát vừa đi thì Điều Tam Tam cũng đi theo, cô theo Điều Liên Phát chen vào đám người, nhìn một chút, giống như cảm thấy không thú vị, xoay người vào quầy bán tạp hóa của lão Hầu: “Bán hai bịch muối”.

Điều Tam Tam ra khỏi quầy tạp hóa, liếc mắt sang sạp xem bói, Điều Liên Phát đang đứng trước mặt thầy bói!

“Xem cho tôi một quẻ!”.

Điều Liên Phát đặt ba tẻ lên tấm vải đỏ, còn mình thì đứng đối diện thầy bói, nói ra ngày tháng năm sinh. Thầy bói híp mắt, bấm tay tính toán một chút, bỗng ngưng trệ mắt lên, đẩy ba tẻ về phía Điều Liên Phát, nhắm mắt im lặng.

“Ô cái ông này, là tốt hay là xấu, ông cũng phải nói ra chứ, ông làm vậy chẳng phải sẽ khiến người ta không yên trong lòng hay sao?”.

“Cái anh này...” Thầy tướng số do dự mãi, lắc đầu rồi nói: “Tôi vẫn không nên nói thì hơn. Tiền tôi sẽ không lấy”.

“Ông mẹ nó có ý gì?”. Thầy bói càng làm như vậy, Điều Liên Phát lại càng muốn biết. Ông ra sức đập ba tẻ xuống trước mặt thầy bói, nói: “Dầu cho ông có nói cái gì, thì tôi vẫn sẽ trả tiền cho”.

“Anh này... số anh tuổi già cô đơn! Tôi tính đi tính lại, anh chính là người có mệnh không có con trai lẫn gái”.

Thầy bói vừa nói lời này, chung quanh liền vang lên tiếng nghị luận ồn ào, có người vội vàng vạch ra: “Ông nói sai rồi, mặc dù người ta không có con trai, nhưng người ta có nhiều con gái đấy!”.

Thầy bói thông thả bấm tay, một lúc sau mới nói: “Tôi tính thấy anh có bốn con gái, bốn đứa con gái của anh, là do một người nữ tốt số mang lại. Chứ bản thân anh là không có trai lẫn gái, số mệnh cô đơn tới già. Cũng không phải là anh chưa từng thấy mặt con trai, chỉ là anh không có cái số ấy để mà gánh, anh không thể giữ được. Người nữ kia tốt số nên có thể sinh cho anh năm gái, không biết anh có kế hoạch hay không? Nếu anh không kế hoạch, thì còn một đứa con gái chưa đến nhà đấy”.

“Kế hoạch”, ý là chỉ việc hạn chế sinh đẻ, thất ổng đình sản. Điều Liên Phát vừa nghe vậy liền biến sắc.

“Ông mẹ nó nói cái rắm gì!”. Điều Liên Phát đứng bật dậy, mắt đỏ quạch nhìn chằm chằm vào thầy bói mà rống.

“Anh xem, anh xem, tôi không nói, thì anh kêu tôi phải nói, tôi nói ra rồi, thì anh lại giận dữ, đây chẳng phải là không nói đạo lý à? Bà con cô bác ở đây là chủ cho, anh ta không thể động thù mắng chửi người ta như vậy!” Thầy bói nói xong, nhanh tay nhanh chân thu dọn, đẩy ba tẻ ra trước mặt Điều Liên Phát, nói:

“Tôi coi bói luôn có quy tắc, tiền của anh, tôi không thu. Cái anh này, nóng nảy quá không thể chọc nổi, không được thì tôi đi. Anh cũng đừng có buồn quá, tôi tính thấy tuổi già của anh không lo cơm áo, cuộc sống ổn định, mấy đứa con gái đều hiếu thảo cả”.

Thầy bói nói xong, gói đồ lại, xách bàn xách ghế, chạy lấy người.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Xem bói lần này, Điều Liên Phát giống như bị người ta hung hăng đập cho một gậy, vừa bói rồi vừa ừ ừ.

Mà cũng lạ, ông thầy bói kia nói quá đúng rồi! Thầy bói người ta đã nói, ông không phải chưa từng được thấy mặt con trai, mà là chính ông không có số

gánh. Với lại Trương Hồng Cúc đã mang thai hai lần, lần trước là té bị thương mà sinh non, lần này chết từ trong trứng nước – đều là con trai, Điều Liên Phát đã nhìn tận mắt, mấy lời sau có đúng không ấy à?

Đây là hai chuyện khác nhau, nhà họ Điều vẫn luôn giấu diếm, không có mấy người biết được, thầy bói lại có thể tính ra tất cả, có kêu ông không tin cũng không được! Nếu mà nói thầy bói gạt ông, thì ngay cả tiền của ông người ta cũng không thềm lấy, gạt ông cái gì chứ?

Điều Liên Phát về đến nhà, than thở luôn mấy ngày, thấy Trương Hồng Cúc, ông cứ thấy chột dạ. d.d,l,q,d. Trong bụng lung lay, không ngừng lo lắng, cũng không thể tức giận nổi. Thì ra là do số mệnh của ông không tốt, ngược lại dính số tốt của Trương Hồng Cúc, mới có được bốn đứa con gái này!

Đi xem một vòng trong thôn, cho dù có là con gái mất mù chân què, thì ông cũng không đến mức đáng thương như vậy.

Từ đó Điều Liên Phát không còn có ý nghĩ trốn kế hoạch đi sinh con nữa – không phải thầy bói đã nói đó sao? Trong số mệnh có năm đứa con gái, nếu không kế hoạch, thì vẫn còn một đứa chưa tới nhà.

Lúc xảy ra chuyện này, tại đó có không ít người, rất nhanh đã truyền tới tai Điều lão nãi, Điều lão nãi ừ xừ đến mấy ngày, cũng không còn mặt mũi ra ngoài mắng con dâu xui xẻo nữa. Truyền tới tai Trương Hồng Cúc, Trương Hồng Cúc thấy Điều lão nãi như vậy liền không còn uất ức nữa. Nếu sinh con gái không phải là lỗi của bà, thì bà cũng bớt một phần tự trách, lại có thêm chút an ủi: số mình tốt thì nhà họ Điều hẳn mới có bốn đứa con gái này.

Chuyện này nhắc lên phong ba không hề nhỏ ở nhà họ Điều, tất nhiên, bốn cô con gái nhà họ Điều đều biết cả, trước mặt người lớn thì không bàn đến một lời, nhưng sau lưng lại lạng lẽ nói với nhau.

“Lúc trước chị luôn cảm thấy coi bói là lường gạt, nhưng ông ta tính đến đâu là chuẩn đến đấy! Thôn mình có mấy người coi, đều chính xác cả. Ngay cả chuyện chúng ta cũng nói đúng luôn, thật kì dị”.

Điều Tam Tam lặng lẽ bĩu môi, nói: “Em thấy không có gì kì dị cả, ví như Bào Đại Ngõa đó, nhìn kiểu ăn mặc lời thoại của hần là biết rõ ràng chưa có vợ chuẩn bị cho. Lại nói, thanh niên trai tráng coi bói, đơn giản là một hỏi tiền đồ, hai hỏi nhân duyên, Bào Đại Ngõa là một nông dân, hần có thể hỏi tiền đồ gì? Tất nhiên là hần hỏi nhân duyên! Đoán cái là ra hần chưa có vợ à”.

“Vậy chuyện mẹ mình mang thai không giữ được, làm sao mà ông ta biết? Chuyện này trừ người trong nhà mình thì không có ai biết cả”.

Chuyện đó đương nhiên có thể biết, tại cô cung cấp tình báo chính xác mà! Vì lần coi bói này của Điều Liên Phát, Điều Tam Tam mất hai mươi tệ! Coi như liều mạng ngồi xổm trong chợ một ngày, mới có thể bói được mấy người, kiếm được mấy đồng chứ?

Trước hôm ấy, Điều Tam Tam tìm được một ông thầy bói, trực tiếp móc mười tệ đưa cho ông ta, nói: “Mời bác đi xem tướng số một lần, bác xem rồi, nếu mà đúng thì con đưa bác mười tệ nữa!”.

Ban đầu Điều Tam Tam nghĩ ra chiêu này, tự cảm thấy mình cũng điên rồi – nhưng mà hết cách rồi, cô mà không rút cùi đáy nồi, Điều Liên Phát sẽ không để cho người nhà sống yên!

Bởi vậy mới nói, coi bói đoán què, cũng là nói dối cả! Điều Tam Tam sợ có người nói lỡ miệng, nên không dám kể cho ai, ngay cả chị hai chị ba và người cô tín nhiệm nhất là Bào Kim Đông, cô đều không dám nói. Chuyện này nếu để cho Điều Liên Phát biết được, đoán chừng Điều Liên Phát phải cảm dao giết cô mất!

Điều Tam Tam bĩu môi lần nữa, rúc mặt vào chăn mà ngủ. Trời lạnh, trùm chăn kín mít thật thoải mái! Mấy hôm nay cuộc sống gia đình yên ổn hơn nhiều, bữa cơm tối nay Điều Liên Phát chủ động xới cơm cho Trương Hồng Cúc, lại còn gấp thức ăn cho Tiểu Tứ! Điều Tam Tam cảm thấy an tâm lắm, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Liên tục nhiều ngày, Điều Liên Phát luôn buồn bã, tâm sự nặng nề, Điều Tam Tam nghĩ, ông sẽ không đi tìm người khác xem một lần nữa đấy chứ? Vì vậy một tối nọ, Điều Tam Tam nói với ông:

“Cha, xem bói cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, nói không chừng người nọ coi sai rồi. Con thấy, hay mình đi Niệm Thành, tìm thầy bói nổi tiếng nhất coi lại một lần cũng được mà!”.

Lại hai chục tệ nữa, thêm một lần, đảm bảo Điều Liên Phát sẽ không bao giờ đem lòng nghi ngờ nữa. Điều Tam Tam thầm tính toán như vậy, kết quả thì sao?

Điều Liên Phát nói: “Thôi đi, đường xá xa xôi mà uống tiền nữa, không cần thiết, tính ra một lần nữa thì có làm được gì đâu? Mai mốt cha già rồi, chị em tụi bây có thể hiếu thuận cha, áo cơm không lo, thì cha cũng nên vừa lòng rồi”.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Đến kì nghỉ đông, Điều Tam Tam và Tiểu Tứ cầm giấy khen về nhà, Trương Hồng Cúc thấy vậy thì vui mừng, Điều Liên Phát cũng khen Tiểu Tứ mấy câu, còn kêu Điều Tiểu Đông:

“Tiểu Đông, đi cắt khúc thịt, hái mấy cây cải trắng làm hoành thánh cho hai đứa nó ăn”.

Vào nghỉ đông liền bắt đầu bận rộn công việc cuối năm, Điều Liên Phát đã dần dần buông bỏ tâm sự, không còn nghĩ mãi về lời thầy bói nói nữa, dần dần bắt đầu quan tâm nhà cửa. Trong nhà vốn ít phòng, sau vụ thu hoạch lương thực chất đầy kín, Điều Liên Phát và Trương Hồng Cúc ở gian phòng

kia, quả thật trở mình cũng khó. Vậy thì bán đi! Bán lương thực đi lấy được tiền, về mặt Diêu Liên Phát đầy hồng quang(*)).

(*) ý là vui mừng, phấn khởi...

Trong nhà còn bán hai con heo mập, một bầy dê, trừ dê cái và dê con, còn lại đều bán cả, được một xấp tiền thật dày. Tiền bán dê đưa cho Diêu Liên Phát, Diêu Liên Phát tính tiền một hồi mặt mũi lại đầy hồng quang.

“Cha, số tiền này cha phải cho con, dê là con mua, bình thường đều là con cho ăn đó”. Bây giờ là gan Diêu Tam Tam lớn rồi, nghiêng đầu cười hi hi giải thích với Diêu Liên Phát.

“Bao nhiêu tiền đó cho mày hết hả? Chị hai chị ba mày cũng cắt cỏ cho dê mày ăn không ít phải không?”. Diêu Liên Phát tự biết đuối lý, không thể làm gì khác hơn là dùng giọng điệu đùa giỡn nói với Tam Tam.

“Chị hai chị ba cắt cỏ cho dê con ăn, đó là chuyện của ba chị em con. Với lại đến phiên chợ con phải may đồ mới cho chị hai chị ba nữa”. Diêu Tam Tam vẫn cười hi hi phản bác, chỉ cần có thể lấy tiền vào tay, thì đương nhiên cô sẽ không buồn.

“Là đàn ông, là cha, nói chuyện phải giữ lời chứ? Chính ông nói với nó, tự nó làm ra tiền đi học, bây giờ tiền học phí của Tiểu Tứ cũng là nó đưa! Ông còn giữ tiền của nó, nó nói ra ngoài, người trong thôn còn không cười chết ông”.

Trương Hồng Cúc nói xong, Diêu Liên Phát liền cười lên, nói: “Tôi cũng không nói là lấy của nó, nhưng là một món tiền lớn, giao vào tay đứa con nít như nó, nhầm được không?”.

“Cha, cha cứ yên tâm, mọi người đều nói con là nhỏ mê tiền, con mà giữ tiền thì chắc chắn hơn ai hết”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: KẾ HOẠCH MỚI

Trước tết bán dê, lái thương giao tiền cho Diêu Liên Phát theo thói quen, cái này không thể trách lái thương được, ai lại đi giao xấp tiền cho một đứa trẻ chứ!

Diêu Tam Tam tổn không ít miệng lưỡi, kiên trì mang tiền về lại tay mình. Một mặt là cô không tin Diêu Liên Phát, tiền ông nắm trong tay, cô muốn chi ra sẽ khó mà được, mặt khác, dù rằng bây giờ Diêu Tam Tam còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn một lòng muốn tự chủ, mà muốn thế thì trước mắt phải có được năng lực kinh tế đã.

Nói tóm lại, tiền vẫn giữ trong tay mình mới vững bụng. Đương nhiên là cô cũng không cho rằng số tiền này là của một mình cô, số tiền này, coi như là tài sản của bốn chị em.

Thế mà cầm tiền còn chưa nóng, cán bộ thôn đã tìm tới cửa. Bắt đầu mùa đông nông nhàn, cán bộ thôn không cần làm việc nhà nông nữa, cả ngày đi khắp thôn, đòi thuế nông nghiệp, đòi tiền phạt kế hoạch hóa, kiểu gì cũng là tiền. Nhà họ Diêu là một hộ sinh nhiều con trong thôn, lúc trước cán bộ thôn đã tới mấy bận rồi, kiếm Diêu Liên Phát cho có lệ. Bây giờ mới vừa nghe nói nhà họ Diêu bán heo bán dê, đã vội vàng tìm tới cửa.

“Không có tiền”. Diêu Liên Phát chậm rãi nói. “Tôi còn đang tính đi xin cứu trợ trong thôn nữa đây, không phải chú cũng nói đó sao, tôi đông con, ai nấy to miệng, con của tôi đều phải ăn cơm cả, chú làm cán bộ, có thể trơ mắt nhìn chúng nó chết đói sao?”

“Anh Diêu ơi, tôi thiệt là bó tay với anh mà, Tiểu Tứ nó cũng lớn như vậy rồi, tôi chạy tới chạy lui muốn gãy cả chân, mà vẫn không thể thu được tiền nhà anh”. Cán bộ thôn lại thoát khỏi giọng: “Trước kia hai người đều không có ở nhà, nói khó nghe một chút, là chỉ có hai gian nhà trống trơn, ai cũng hết cách với anh. Bây giờ anh không đi trốn kế hoạch nữa, trong nhà lại vừa có heo vừa có dê, bán lương thực lại nhiều, anh cứ trì hoãn như vậy, cũng khó cho tôi! Trên tôi còn có cấp trên đấy, lỡ bọn họ có tới đất dê hay lấy thứ gì, thì tôi cũng không thể ngăn được”.

Cán bộ thôn nói rồi tiện tay chỉ vào xe đạp của Tam Tam mà nói: “Ông anh, anh đi ra mà xem một chút, có con gái nhà ai có thể mua xe đạp này? Trừ mấy nhà mới cưới gả có của hồi môn, thì không tìm thấy nhà khác. Cái này nếu mà người bên tổ kế hoạch đến, thì sẽ bị người ta trực tiếp đất đi luôn đó”.

“Cũng không phải là tôi không muốn đóng cho chú, các chú động chút là nói tôi sinh bốn, động chút là nói ngàn vạn, chú đem tôi đi lột da bán thịt đi, coi mớ xương già này có đáng được chút tiền hay không”. Diêu Liên Phát không cáu, chỉ không nhanh không chậm ngồi đó tranh luận với cán bộ.

“Thái độ của anh như vậy là sao! Anh mà cứ như vậy, thì tôi cũng không ngồi đây nói nhảm với anh nữa, ủy ban kế hoạch gia đình đang triển khai hành động kia, nói không chừng mấy ngày nữa là tới thôn mình đó”.

Kế hoạch hóa gia đình đầu thập niên 90, đó là chính sách có tính áp đảo, Diêu Tam Tam biết rõ chuyện này không có biện pháp nào khác, đành bước qua chèn miệng nói:

“Chú cán bộ, chú xem số tiền đó, chú có đem nhà con đi bán thì cũng không đủ, ai ai cũng biết, chú cũng vì ứng phó với ủy ban kế hoạch gia đình nên mới tới, trong lòng chú nhất định là che chở thôn mình. Chú nghĩ biện pháp giúp giùm nhà con với, cũng không thể để gia đình này không có com ăn, nếu thật không có com ăn, chẳng phải cũng lại đến tìm các vị cán bộ chú xin cứu tế hay sao? Phàm là nhà con có tiền, thì nhất định sẽ đóng mà”.

Anh một lời tôi một lời, cũng may cán bộ thôn đều là người trong thôn, không hoàn toàn giống với ủy ban kế hoạch, cuối cùng các cán bộ đồng ý để cho nhà họ Diêu nộp trước một số tiền, bọn họ sẽ thông báo với ủy ban kế hoạch. Đóng bao nhiêu hả? Hai nghìn tệ đi!

Hai nghìn tệ, Diêu Liên Phát không bỏ được, im lặng không lên tiếng. Trương Hồng Cúc khuyên ông: “Ít nhiều cũng đóng một chút đi, không nộp tôi thấy không qua được, mình cũng không thể vì chuyện này mà trốn đi mấy năm nữa chứ?”.

“Hai nghìn tệ, góp thêm chút nữa cũng đủ để xây nhà rồi”.

“Chuyện này tôi không kháng lại được, không nộp tiền, sẽ không thể sống yên ổn”. Diêu Tam Tam cũng khuyên vào, “Có người có tài, tiền đi rồi, mình còn kiếm lại được, đầu gi mình cũng sống yên ổn được vài năm, mai một sẽ có cuộc sống ổn định hơn”.

Diêu Liên Phát buồn bực đi mở ngăn kéo, trong tay ông có tiền lẻ hồi của Diêu Tiểu Đông, tiền bán lương thực, tiền bán heo, phải nói hai vợ chồng ông đi Thiên Tân lần lộn hai năm trời, cũng góp được mấy trăm tệ, nhưng tất cả cộng gộp lại, thì cũng chỉ mới tạm đủ hai nghìn.

Hai nghìn tệ, Diêu Liên Phát còn chưa giữ được bao lâu đã giao cho cán bộ. Nhìn cán bộ rời đi, Diêu Liên Phát chán nản nói với Trương Hồng Cúc:

“Mẹ nó, còn tưởng có thể trôi qua một năm tốt đẹp, bây giờ cả tiền mua muối cũng không có dư”.

Diêu Tam Tam bắt đầu đi lác đầu, vào nhà lấy hai trăm tệ đưa cho Diêu Liên Phát. “Cha, số tiền này dùng trong nhà trước. Cha cũng đừng buồn, về sau cha với mẹ đều ở nhà, còn có mấy chị em con, mình làm việc siêng năng, sẽ kiếm được nhiều tiền thôi”.

Cuối năm, Dương Bắc Kinh đến đưa lễ mừng, nhà họ Dương theo phong tục, chuẩn bị tám loại lễ tốt nhất: gà trống, cá chép, thịt kho, rượu trắng, ngoài ra còn có thịt bò, thịt dê, táo và bánh rán.

Diêu Tam Tam nhìn đồng đồ to đùng kia, trong lòng không ngừng nói thầm: Quên mất vụ này, nếu biết anh tới tặng lễ thì đã không đưa cho cha hai trăm tệ, bớt đi một chút, thì có thể tiết kiệm tiền mua đồ tết.

Với lại chẳng biết sao hôm nay Diêu Tam Tam nhìn thấy Dương Bắc Kinh lại có chút giận. Giận cái gì ấy hả? Bạn nói xem cái anh chàng Dương Bắc Kinh này, chân mạng là đệm giày chị hai thêu, người mặc là áo chị hai đan, ngay cả trên cổ, cũng quảng khăn chị hai làm cho.

Người này rõ ràng là tới giành chị hai mà! Diêu Tam Tam làm mặt quỷ với Dương Bắc Kinh, trêu ghẹo anh: “Anh, em phát hiện em lỗ vốn lớn, chị hai em đã hoàn toàn bị anh đoạt đi mất rồi”.

“Em nói cái gì đó!”. Diêu Tiểu Đông ngược ngược trách cô.

Diêu Tam Tam trêu chọc Dương Bắc Kinh xong, lại kéo anh đi làm phụ mấy món ăn, lẽ ra không có việc con rể đến tặng lễ, còn phải vào phòng bếp nhà người ta nấu com, vậy thì thất lễ quá, Trương Hồng Cúc vội vàng ngăn cản.

“Không được, không được, sao mà để con nấu com được, nói ra ngoài người ta cười chết!”.

“Mẹ, mẹ hãy để anh thể hiện một lần đi, con thích ăn thịt quay lại nời mà anh nấu. Ít nhất cũng để anh làm món đó nha mẹ”.

Diêu Tam Tam với Dương Bắc Kinh vốn đã thân thiết từ lâu, mùa lạnh, anh làm thức ăn nóng sốt cho cô ăn không ít, thịt quay lại nời kia cho thêm tỏi lát và tương ngọt, rất vừa miệng cô.

(*)Thịt quay lại nời: Nguyên văn là hời oa nhục, hiểu theo nghĩa đen là thịt hai lần chín, món ăn được đặt tên như vậy vì những miếng thịt ba chỉ béo ngậy lần đầu tiên được luộc lên, lần thứ hai được đem chiên trong chảo với các loại gia vị và tỏi tây. Đây là một món ăn Tứ Xuyên ít cay, thịt có hương vị ngon ngọt.

Không nhớ rõ đã bao nhiêu năm, nhà họ Diêu mới được đón tết một cách bình thân và yên ổn như vậy. Diêu Liên Phát chợt nhận thấy, thì ra buông bỏ ý nghĩ sinh con trai, không cần phải lo lắng hải hùng, không cần xa xứ trốn kế hoạch hóa gia đình, cuộc sống sẽ bình yên đến như vậy.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Đầu năm sau, Bào Kim Đông lại bắt đầu thu mua cá trê, Diêu Tam Tam luôn cảm thấy việc buôn bán của cô không đuổi kịp Bào Kim Đông nữa rồi. Theo như cô tự phân tích, thì nói nôm na là, Bào Kim Đông làm công việc chính, còn cô chỉ là kiếm việc mà thôi, cô phải đến trường, chị hai chị ba phải làm việc nhà nông, phải chăn dê, không thể mỗi ngày đều giúp đỡ cô được, mà Bào Kim Đông lại có nhiều thời gian và công sức để làm việc này hơn.

Với lại, hần còn mở rộng lãnh thổ, hiện giờ người ở các thôn chung quanh đều tìm đến hần để bán cá trê, người nông dân có chút ít thời gian rảnh rỗi liền đi bắt mấy con cá, bán cho Bào Kim Đông ít nhiều gì cũng đủ tiền mua cân muối. Bán cho hần cũng dễ dàng, không cần đi đường xa mang lên trên trấn, bởi vậy mà có nhiều người đến bán cho hần hơn.

Điều Tam Tam tìm đến Bào Kim Đông, vừa mở miệng, đã thương lượng với hắn làm cách nào để khuếch đại việc buôn bán cá trê này của họ. Cứ đánh nhỏ lẻ như thế này, một tháng cũng kiếm được hai ba trăm tệ, nhưng cô luôn cảm thấy chưa hài lòng, thế này còn cách rất xa giấc mộng của cô.

“Anh Kim Đông, mình đến Mã Phụ xem chút đi”.

“Đi Mã Phụ?”. Bào Kim Đông nhú mày, “Đi Mã Phụ để làm gì?”.

“Mình đi xem thử coi người ta nuôi cá trê như thế nào. Em nghĩ, cứ thu mua cá trê như vậy, càng thu càng ít cá, vừa vào đông, mình sẽ không có để bán. Em nghe nói ở Mã Phụ có mấy hộ nuôi cá trê, mùa đông mang ra bán, giá thành cao hơn mùa hè gấp mấy lần lận!”.

“Vậy sao?”. Bào Kim Đông nói, “Được, chủ nhật dắt em đi”.

Mấy nhà nuôi cá trê ở Mã Phụ, nói đúng ra là nuôi tạm, bọn họ thả cá mua lại được vào ao lớn trong nhà, chờ lớn một chút, thừa dịp mùa đông hiếm hơi mà bán ra với giá cao hơn. Sau khi xem, Điều Tam Tam cảm thấy vẫn chưa mấy lý tưởng.

“Nếu mình có thể thuê vài ao cá, như mấy cái ở trước thôn mình đó là được rồi, giống cá trê này em thấy không khó nuôi, chăm sóc kỹ lưỡng một chút, nhất định có thể làm ra tiền”.

“Em với anh ấy hả? Thôi đừng nghĩ chuyện tốt nữa, từ lúc tốt nghiệp anh đã muốn thuê đập nước nuôi cá rồi, mà cha mẹ anh sống chết không đồng ý, một cái cũng không chịu cho anh, không cho anh làm”.

“Thuê đập nước là một việc lớn, một ngày một buổi khó mà làm được. Nuôi cá trê thì đơn giản hơn nhiều, hai đứa mình hợp tác, cũng có thể gom đủ tiền vốn. Tiền vốn ít thì mình làm từ từ, ban đầu làm một ao thôi, thả cá trê bình thường mua lại vào nuôi thử, có cá trê bụng bự muốn đẻ trứng mình cũng giữ lại, từ từ thì ao cá cũng nhiều lên. Em có nghe ngóng, mấy ao cá đầu thôn, hiện giờ là do trong thôn quản lý, nhất định sẽ chịu cho thuê”.

Thật ra thì trong lòng Điều Tam Tam nghĩ, nếu muốn nuôi thật, tốt nhất là có thể mua được cá trê giống, thế nhưng gần đây cá bột thì có bán, còn cá giống thì chưa nghe nói tới.

“Kiểm người hỏi thăm thử xem chỗ nào bán cá trê giống”. Điều Tam Tam vô cùng hăng hái, không chú ý đến Bào Kim Đông hình như có tâm sự gì đó, nên mới không tích cực như vậy.

“Mấu chốt là nếu không có sự ủng hộ của gia đình, thì chỉ bằng chúng ta sẽ không đủ tư cách để nhận thuê hợp pháp”.

“Chuyện này không thành vấn đề”. Điều Tam Tam nói, “Người lớn không ủng hộ, người lớn đều là chưa làm đã sợ mất tiền, mình tìm người khác đứng tên. Vấn đề bây giờ là, anh có muốn hôn hạp với em không, nếu anh không góp vào thì tiền vốn của em cũng không đủ lắm”.

“Được mà, thì hợp tác”. Dương Bắc Kinh nói, “Đến lúc đó em đừng có than một là được”.

Người đứng tên mà Điều Tam Tam tìm, chính là Dương Bắc Kinh. Dương Bắc Kinh tròn mười tám tuổi rồi, đương nhiên là có tư cách nhận thuê, vậy mà Dương Bắc Kinh vẫn còn do dự cả buổi.

Tam Tam là một cô bé mới hơn mười tuổi, không nên làm chuyện của người lớn, dân quê lấy trồng trọt làm gốc, người lớn sợ rủi ro cũng phải, mấy cái ao cá được đào ở đầu thôn kia, bờ ao nhỏ, nước không sâu, toàn là nước bùn, cho nên mới để đó một thời gian dài chẳng có ai thuê.

“Chỉ kêu anh đứng tên hộ, cũng đâu có đòi anh đưa tiền!” Điều Tam Tam cố ý nói khích anh, “Chút việc nhỏ vậy anh cũng không giúp, anh rõ biến thành người xấu rồi”.

“Em cần tiền anh có thể đưa em, còn cái này nếu lỡ gây chuyện gì không tốt, lẽ nào cha mẹ em lại không oán trách anh?”.

“Ôi dào, dù sao chị hai với anh cũng đã đính hôn rồi, anh còn sợ cái gì? Chờ em kiếm được tiền, thì cha cũng không trách móc nữa”.

Bên này, Bào Kim Đông tìm đến cán bộ thôn, dù sao cũng là một họ nhà hần cả, lại nói ao cá để không không có việc gì dùng, vừa lòng đồng ý cho hắn thuê.

Vừa bắt đầu nên cũng không dám mạo hiểm quá, hai người bọn họ chỉ nhận thuê một ao thôi, Dương Bắc Kinh ra mặt kí hợp đồng, nhận thuê thì giao trước một nửa số tiền, chuyện như vậy trong lúc người lớn hai nhà còn chưa hay biết, đã thành!

“Được rồi, về sau cá trê nhỏ mình cũng thu luôn! Thả vào nuôi”. Điều Tam Tam hài lòng nhìn ao cá thuộc về cô, vui mừng không thôi. Trừ khoản tiền nhận thuê, cô nuôi cá trê cũng không mất bao nhiêu chi phí, rủi ro nhỏ, có vẻ ổn thỏa, nhất định có lời.

Loài cá trê này quả đúng là dễ nuôi, Điều Tam Tam với Bào Kim Đông sau khi thu cá trê (cá nhỏ cũng thu) thì thả hết vào ao nuôi. Ao này toàn là nước bùn, nước hơi đục một chút, cũng không tính là sâu, bên trong có rất nhiều sinh vật phù du, vừa vận làm thức ăn cho cá trê, cũng không cần phải đặc biệt cho ăn. Lúc ấy Điều Tam Tam nghĩ, chẳng trách sau nơi này chẳng có ai muốn nhận thuê, chất nước như vậy, nuôi cá không không được thật, mà nuôi cá trê thì ngược lại rất thích hợp.

Ao cá đã có, cá trê không ngừng được thả vào, bầy dê trong nhà lại có thêm thành viên là ba con dê mới sinh. Hiện giờ Điều Tam Tam đã đi học lại rồi, nhưng vẫn cố không để trễ nãi mấy việc phải làm. Lòng cô tràn đầy những dự tính làm sao để khai phá sản nghiệp của mình. Bước vào thu, Bào Kim

Đồng đột ngột cho cô biết, hần đã ghi danh đi lính.

“Đi lính? Anh cứ thế muốn đi làm lính hả?” Điều Tam Tam hơi có cảm giác bất ngờ, cái tên Bào Kim Đông này, hần chưa từng thương lượng với cô, đột nhiên tham gia quân ngũ ư?

“Anh đây là ghi danh vào quân ngũ, cũng không nhất định sẽ được chọn”. Bào Kim Đông nói, “năm ngoài anh không đủ số tuổi, không phải em đã sớm biết chuyện này hay sao?”.

“Nhưng bây giờ mình nuôi cá trê mà, em còn tưởng rằng anh đã quên mất việc này rồi”.

“Nhóc con, trước khi anh tốt nghiệp cấp hai, đã viết ra giấy việc mà đời này mình phải làm. Làm lính vài năm, làm ra tiền trở nên giàu có, đi vòng quanh Trung Quốc... Đối với anh làm lính chỉ là rời khỏi nhà để rèn luyện, mở rộng tầm mắt, trải nghiệm sự đời. Con trai làm lính một thời gian nhất định không phải chuyện xấu”. Bào Kim Đông cười, “Anh đã nói với em từ sớm rồi, thuê ao cá em sẽ có lúc phải chịu một mẻ. Em ở lại đây nuôi cá trê một mình, chắc cũng không thể làm kế hoạch của mình rồi loạn đầu nhĩ?”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: NHO KHÔ

Ở nông thôn vào thập niên 90, cứ mỗi mùa đông, lại thấy xuất hiện cảnh tượng đưa tiễn tân binh đi nhập ngũ. Năm ấy trong thôn có tổng cộng hai thanh niên đi lính, mặc quân trang, đội nón có huy hiệu sao vàng, đeo một cái ba lô to đùng, trước ngực lại quần lụa đỏ, cột thành một đóa hoa thật to, vô cùng sáng chói.

Tân binh theo ban chỉ huy quân sự thôn xuất phát, trong thôn đặc biệt cử ra một chiếc máy kéo, hai thanh niên sắp sửa rời nhà đứng song song trên xe, đội chiêm trông mở đường ở phía trước, khua chiêm gỗ trông vô cùng náo nhiệt, hai bên đường đứng đầy thôn dân tới để đưa tiễn kiêm luôn xem náo nhiệt. ị. ị. ị. Hai người trên máy kéo, Bào Đại Toàn hai mắt rung rung, niêng nở nụ cười, tựa vào lan can trước của máy kéo, nhìn về phía người nhà đang lau nước mắt đưa tiễn ở đằng sau, thỉnh thoảng lại vẫy vẫy tay với những người quen khác.

Thử nhìn lại cái tên Bào Kim Đông kia xem, hần thân nhiên đứng trên máy kéo, sắc mặt như tím tái, không nhìn ra được vẻ gì, làm như lúc gần đi có ai thiếu hần hai trăm tệ không trả vậy. Tay trái hần cầm hộp thuốc lá, tay phải rút ra hai điếu, hể cứ nhìn thấy một người nam trưởng thành nào thân quen, là lại từ xa ném qua một điếu, sau đó lại rút ra một điếu, gói thuốc rất nhanh đã được phát hết, một gói khác lại lập tức được móc

Người nhà Bào Kim Đông cũng đi theo sau máy kéo, trừ trên mặt mẹ hần có chút thương cảm, thì mặt cha hần, anh hần, em hần đều là kiểu không có chuyện gì quan trọng như nhau, thậm chí mặt cha hần còn có ý cười, con trai đi lính, chuyện tốt mà, hình như người ta cũng không thấy có gì gọi là cảm giác ly biệt. Mà Bào Kim Đông này, dọc theo đường đi hần phát nhiều thuốc lá như vậy, trừ việc thỉnh thoảng mỉm cười với ai đó, còn lại đều đứng trên máy kéo đóng vai cây cột xem Bào Đại Toàn biểu diễn khúc biệt ly xúc động.

Cái tên này, hần là mặt than sao? Điều Tam Tam ngồi trên đồng cỏ khô ven thôn, tức giận nhìn Bào Kim Đông, nhất là cái đóa hoa lụa đỏ vĩ đại trên ngực hần, càng nhìn càng tức cười.

Máy kéo ra khỏi thôn, đội chiêm trông quay trở về, trong thôn sẽ có một cán bộ đi theo, đưa tân binh lên trên trấn, giao cho ban chỉ huy quân sự thị trấn. Cán bộ thôn theo tiễn đưa leo lên máy kéo, cha Bào Đại Toàn cũng trèo lên, theo tiễn con trai thêm một đoạn đường. ị. ị. ị. Cha Bào Đại Toàn trèo lên thì được rồi, nhưng mẹ hần vẫn còn ở bên dưới, khóc lóc lời kéo Bào Đại Toàn không chịu để hần đi, hai chị hần cũng rơi nước mắt lời kéo em trai.

Lần đi lính này, nói ít thì cũng phải hai năm sau mới có thể trở về nhà, hai năm không gặp, có thể không lưu luyến chia tay được sao?

Cha Bào Kim Đông nói với hần vài câu, quay người đi. Mẹ hần nói với hần vài câu cũng quay người đi theo cha hần. Hai đứa em trai của hần cười hi hi phát phát tay với hần, anh trai hần tới vỗ vỗ vai hần, rồi cũng xoay người đi tuốt.

Bào Kim Đông thật bất hạnh.

Phải nói cả nhà Bào Kim Đông, cũng không đến mức nói là vô tình, Bào Kim Đông đã thành thói quen, trong nhà đồng anh em, người nhà hần cũng khá thoáng, đoán chừng là không thể tìm được cái cảm giác đưa tiễn con trai yêu. Chỉ là, nhìn bóng lưng mẹ hần kia, rõ ràng thấy được đang len lén lau nước mắt.

Bào Kim Đông nhìn lướt qua cảnh tượng biệt ly nước mắt tung hoành của cả nhà Bào Đại Toàn, đoạn quay đầu tìm kiếm cô nhóc không thấy bóng dáng kia. Kể từ lúc tin tức hần trúng tuyển quân sự truyền đến, nhóc kia mỗi lần nhìn thấy hần luôn có mấy phần mất hứng. Như giờ, dọc đường có nhiều người ra tiễn như vậy, mà lại chẳng thấy cô đâu.

Tầm mắt của Bào Kim Đông rất nhanh đã tập trung ở sân phơi đằng xa, Diêu Tam Tam nhàn nhã ngồi trên chồng cỏ, gập một chân, dáng vẻ rất thoải mái. Nhìn thấy Bào Kim Đông chạy tới, miệng cô khẽ vênh lên, gương mặt nhìn lên đám mây trên trời, làm như hoàn toàn không nhìn thấy Bào Kim Đông.

“Tam Tam, em tới tiền anh đó hả?”.

“Mắc mớ gì em phải tiền anh?”.

“Con bé không có lương tâm này, rốt cuộc em có chỗ nào không vui? Dễ cũng dễ không được”.

“Em cũng không biết tại sao không vui”.

Diêu Tam Tam trượt khỏi chồng cỏ khô, Bào Kim Đông thuận thế kéo cô một cái, để cô đứng vững. Diêu Tam Tam bây giờ đã mười bốn tuổi rồi, hình như cao hơn một chút, nhưng đứng trước mặt Bào Kim Đông thì chỉ được đến ngực hán mà thôi. . Hết cách rồi, cô cao, người ta cũng cao mà, thậm chí phát triển còn nhanh hơn cô nhiều. Cô đưa tay lên giật giật đóa hoa lụa vĩ đại trên ngực Bào Kim Đông, bĩu môi nói: “Khó coi quá”.

“Anh cũng thấy khó coi”. Bào Kim Đông nói. Đàn ông con trai mà mang đóa hoa đỏ lớn như vậy trước ngực, cảm thấy rất buồn cười. “Bằng không, tháo xuống cho em đeo nha?”.

Diêu Tam Tam phì cười, nói: “Anh đưa em đeo, rồi đến chỗ tân binh tập trung, cả một đoàn tân binh ngu ngơ như vậy, ai người ta cũng đeo, chỉ có anh không đeo, anh sẽ bị người ta ném ra đó”.

“Nhóc, không tức giận đó chứ? Anh đi mấy năm sẽ về”.

Diêu Tam Tam muốn nói, em tức giận không phải vì anh đi lính, mà vì anh chẳng bàn chuyện gì với em trước hết. d .Nhưng mà, chuyện của hán, mắc mớ gì phải bàn trước với cô? Với lại ý tưởng này của Bào Kim Đông cô đã sớm biết rồi.

Nói đi nói lại thì bây giờ Diêu Tam Tam vẫn cứ luôn cảm thấy có chút tức giận.

“Anh đi bộ đội nếu hòa nhập tốt, có lẽ cũng không trở lại, em nói trước, cá trê mình hùn nhau nuôi kia, về phần em hết, không có phần của anh”.

“Được rồi, về em hết. Chờ mai mốt em phát tài ăn thịt, cho anh húp chút canh là được”. Bào Kim Đông nhìn lướt qua Bào Đại Toàn bên kia vẫn còn chia tay trong nước mắt, cán bộ thôn đã không nhìn được phải thúc giục.

“Anh phải đi rồi, một mình em con gái con đũa dùng có lang thang ở sân phơi này, trở về đi”.

“Anh đi lính ở đâu?”.

"Tân Cương."

“Tân Cương lận hả, xa quá”. Diêu Tam Tam lẩm bẩm, “Nho khô chỗ đó là nổi danh nhất”.

“Ừ, xa”. Bào Kim Đông phát phát tay, “Đi đi, em ở nhà đằng hoàng một chút, đừng có để người ta ăn hiếp đó”. Nói xong, xoay người chạy về phía máy kéo.

Diêu Tam Tam nghiêng người tránh ra, thậm chí cũng không quay đầu lại nhìn dù chỉ một lần. Nhìn thì có thể làm gì, dù sao thì cũng phải đi.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Hơn ba tháng sau, trời bắt đầu chuyển lạnh, Diêu Tam Tam ở trường học nhận được một bưu phẩm do bưu điện gửi tới, một hộp giấy lớn nặng trĩu. Cô nhìn lướt qua địa chỉ, Tân Cương.

Cái tên kia, gửi cái gì về cho cô thế nhỉ?

Diêu Tam Tam mở ra, bên trong lại là một hộp giấy khác, cô mở tiếp, bên trong chính là... nho khô?

Hai gói nho khô nằm an tĩnh bên trong hộp giấy, một gói màu xanh lá, một gói màu đỏ tím, trong đó còn có một gói khác, màu vàng vàng, trông như mơ khô, đều được đựng bằng bọc nilong. Diêu Tam Tam lật đi lật lại, trong hộp giấy trừ ba gói đồ kia, thì một miếng giấy cũng không có.

“Ế Tam Tam, cậu nhận được cái gì vậy? Cho mình xem với nào?”.

Học sinh trung học, nhận được bưu kiện là một chuyện rất đáng hiếu kì, nhiều bạn học vây đến gần để nhìn, Diêu Tam Tam vội vàng đóng hộp giấy lại, nói: “Không có gì, đồ của nhà thôi”.

Sau khi tan học, Diêu Tam Tam mang bưu kiện về nhà, kêu chị hai chị ba với Tiểu Tứ tới ăn nho khô. Nông thôn khi ấy hiếm thấy thứ này, mơ khô thì càng khó mà kiếm được. Tiểu Tứ đưa tay lấy một quả, cẩn thận cắn thử, cái miệng nhỏ nhắn vui mừng chu ra.

“Ăn ngon quá, chua chua ngọt ngọt. Chị tư, ở đâu có vậy?”.

“Có ăn là được, em còn hỏi ở đâu ra nữa. Tiểu Tứ, em lấy một vốc mang cho mẹ ném thử đi”.

Tiểu Tứ liền một tay nắm nho khô, một tay nắm mơ khô, chạy đi đưa cho Trương Hồng Cúc. Một lát sau, Trương Hồng Cúc vào phòng, hỏi

“Ở đâu ra vậy?”.

“Con mua đó ạ”. Diêu Tam Tam không muốn nhiều lời, nên dứt khoát nói dối.

“Thứ này rất hiếm, chắc là đắt lắm! Con cũng đừng có xài tiền bấy bạ”. Trương Hồng Cúc không nỡ ăn, nói: “Mấy đứa ăn tiết kiệm một chút”.

Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải cũng mỗi người ăn một ít, họ đều là lần đầu được ăn, con gái hiền lành sẽ thích mấy thứ này. Diêu Liên Phát từ bên ngoài trở về, Diêu Tiểu Cải liền kêu Tiểu Tứ mang đến cho ông ăn. Diêu Liên Phát ăn một quả mơ khô, nhếch miệng nói:

“Chua loét, có ăn uống gì được đâu, mai mốt đừng có mua nữa”.

Diêu Liên Phát vội vã vào phòng mình, hình như thương lượng với Trương Hồng Cúc về chuyện gì đó, mãi không ra ngoài. Đến lúc ăn cơm tối, Trương Hồng Cúc đang ăn cơm, chợt nói với Diêu Tiểu Cải: “Từ giờ trở đi là trời lạnh, trong nhà năm nay thu vào không ít, con giờ cũng lớn rồi, mẹ thấy con cũng không có quần áo gì ra hồn, đến phiên chợ đi mua mấy bộ đi”.

“Không cần đâu, quần áo của con đủ mặc rồi”. Diêu Tiểu Cải nói, “Muốn mua thì mẹ mua cho Tam Tam với Tiểu Tứ đi, hai đứa nó còn nhỏ”.

“Tam Tam với Tiểu Tứ còn nhỏ, quần áo đẹp cũng mặc không được. Đồ chị hai con dù sau cũng có nhà chồng mua, đến phiên chợ con đi mua mấy bộ mình thích. Con gái con đứa, ăn mặc sáng sủa một chút, quần áo của con nhìn tối tăm quá”.

“Không cần đâu”. Diêu Tiểu Cải nói, “Con không mấy thích màu sắc quá sặc sỡ”.

Diêu Liên Phát với Trương Hồng Cúc, kể từ lần coi bói trước, liền bắt đầu đối xử với Diêu Tiểu Cải khác hơn, vô tình có ý liền biểu hiện ra ngoài. Trong lòng họ nghĩ đơn giản, là đồ ngọt Diêu Tiểu Cải, giữ cô ở nhà bắt rẻ đường lão. Mà không biết rằng càng làm như vậy, Diêu Tiểu Cải càng cảm thấy khó chịu. Ba mẹ ruột đối tốt với cô, cũng là có mục đích, có lòng riêng. Chỉ nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy khó chịu.

Trương Hồng Cúc với Diêu Liên Phát lại tỏ vẻ thêm, Diêu Liên Phát cân nhắc nói với Diêu Tiểu Cải: “Tiểu Cải, mày xem ba mẹ đời này, chỉ có bốn đứa con gái tại mày, chị hai mày giờ đã đính hôn, trước mắt cha mẹ phải có người phụng dưỡng tuổi già, cha mẹ đã bàn bạc, để mày ở lại nhà, vừa vặn nói rõ một lần, cha kiếm tiền thêm vài năm nữa, xây cho mày cái nhà lớn, dọn dẹp trong ngoài đàng hoàng, bảo đảm không để mày chịu vất vả”.

Lời này sẽ không thể vô duyên vô cớ nói ra, nhất định còn có đoạn sau, kể từ lần trước Trương Hồng Cúc mang thai gặp chuyện không may, Diêu Tiểu Cải đã biết sẽ có một ngày như thế, cô cúi đầu ăn cơm, không lên tiếng đáp lại, chờ Diêu Liên Phát nói ra đoạn cuối. Quả nhiên, Diêu Liên Phát thấy cô không trả lời, lại lên tiếng.

“Mày có một bà cô họ mày còn nhớ không? Ở thôn Tiểu Vương đó, gần nhà cô mày có một thằng cháu, nói trong nhà đông anh em, muốn ra ngoài ở rể. Cha nghe nói thằng nhỏ đó cũng biết suy nghĩ lắm, cô họ mày cảm thấy được, đã nghĩ đến chúng ta trước rồi”.

Diêu Tiểu Cải chậm rãi đặt đũa xuống, nói: “Cha, con không phải con cả, cũng không phải con út, muốn giữ con gái, bàn về cái gì cũng không đến lượt con chứ”.

“Ở nhà có gì không tốt?”. Diêu Liên Phát đề đũa xuống, giọng điệu nóng nảy, “Gà ra ngoài làm cái gì, làm dâu nhà người ta tốt lắm sao? Cha mẹ chồng chị em chồng, sao tốt bằng cha mẹ ruột mình được”.

“Ở lại nhà tốt, ai muốn ở thì ở, còn con không muốn”. Chưa đợi Diêu Liên Phát trở mặt nổi giận, Diêu Tiểu Cải đã bồi thêm một câu, “Cha, nếu cha có thật lòng thương con, thì đã không ép con”.

“Tao ép mày cái gì hả? Nhà mình không có con trai, chị mày đã đính hôn rồi, dĩ nhiên đến phiên mày. Cha mẹ nuôi mấy đứa con gái tại mày, mày hẳn tâm nhìn tại tao già rồi, ngay cả một người chăm sóc trước lúc lâm chung cũng không có hả? Cả cái nhà này, thật phải trông mắt nhìn nó tuyệt hậu hả?”.

“Cha, lúc trước cha tìm Vương Tiểu Mãng tới cho chị hai, đã chọn ra cho chúng ta biết bao nhiêu là tai họa? Chẳng lẽ cha đã quên hết rồi sao?” Diêu Tiểu Cải nói, “Ra ngoài ở rể, có được mấy ai tốt? Cho dù có, thì cũng không đến phiên nhà mình đâu”.

“Mày không đi xem thử, thì làm sao biết có tốt hay không?” Diêu Liên Phát cứng rắn nói, “Tao nhận lời cô họ mày rồi, sau phiên chợ sẽ xem mắt, mày đi xem trước đã, không vừa ý rồi lại nói. Cha mẹ cũng không ép mày phải đồng ý, xem một chút cũng không có chết!”.

“Cha, con thấy chuyện này không thích hợp, cái gì mình cũng không biết mà muốn đi xem mắt sao? Tiểu Cải nó là con gái, xem mắt cũng có thể tùy tiện xem hay sao? Vậy không tốt lắm”.

“Vậy mày nói phải làm sao? Nó không ở nhà, còn mày ở nhà được hả? Mày muốn giúp nó, mày có bản lĩnh bãi bỏ chuyện cưới xin với nhà họ Dương không? Tao đây xui xẻo, không có con trai, con gái lại không giữ được, tao đã già còn biết trông cậy vào ai đây?”.

“Cha, cha quên ông thầy coi bói nói gì rồi sao, cha về già sẽ không phải lo cơm áo, bốn chị em con, lẽ nào lại không hiếu thuận cha?” Diêu Tam Tam vừa nói vừa quay sang Trương Hồng Cúc, “Mẹ, mẹ với cha, cũng phải rút kinh nghiệm chứ, chuyện Vương Tiểu Mãng lần trước, còn chưa đủ cho hai

người hỏi hận hay sao?”.

“Đó là hai chuyện khác nhau. Lần trước cha mày sợ suất, không đi dò hỏi rõ ràng, bây giờ không giống vậy, bây giờ cha mày tìm người nghe ngóng, nói là thằng nhóc kia rất khá, thành thật nghiêm chỉnh lắm. Mẹ với cha mày, cũng không phải nghĩ về già muốn dựa vào ai, chúng ta không phải lo cho mình, chúng ta còn không phải vì cái nhà này sao? Thử nghĩ xem người sống một đời, cũng phải có một người nối dõi chứ!”.

Thoạt nhìn thì có vẻ hai vợ chồng đã thương lượng xong, nối dõi tông đường, hương khói đầy đàn, họ vẫn không thể sửa đổi được tư tưởng. Chọn rể, con rể rời khỏi nhà là có thể sửa thành họ Diêu, cháu trai tương lai chính là họ Diêu.

“Tiểu Cải, coi như con thương cha mẹ, con không thể không đồng ý. Chỉ kêu con đi xem mắt, chứ đâu có kêu con đồng ý hôn sự này ngay, dù sao thì có thích hợp hay không mẹ cũng sẽ đề ý. Nghe lời cha con nói, đến phiên chợ mình đi xem một chút, không vừa lòng rồi hãy nói, được chứ?”.

Giọng điệu kia của Trương Hồng Cúc, hết như dỗ con nít, Diêu Tiểu Cải nghe thấy quả thật chỉ muốn thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: KIẾM TIỀN TỪ CÁ

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Diêu Liên Phát thương lượng với Trương Hồng Cúc đầu vào đầy rồi, muốn giữ Diêu Tiểu Cải ở nhà bắt rể. Tới đó, hai vợ chồng vừa đấm vừa xoa, buộc Diêu Tiểu Cải phải đi xem mắt.

“Xem mắt cũng được thôi! Nhưng mà, có chịu hay không, phải do con quyết định”.

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc liếc nhìn nhau, Diêu Liên Phát có vẻ hơi chần chờ. Người tình nguyện ở rể điều kiện cũng có giới hạn, để cô tự chủ, thì đến ngày nào năm nào mới có thể gặp được người cô vừa ý?

“Cha ơi, chị ba nói đúng lắm, nếu chị ấy không vừa ý, cha cũng đừng ép duyên mà”. Diêu Tam Tam nói.

“Đúng vậy đó cha, Tiểu Cải nó mà không vừa ý, trong lòng có uất ức, thì sống cũng không yên ổn được. Nó sống không yên, thì cha với mẹ con cũng không thể yên lòng”. Diêu Tiểu Đông nói.

“Nhìn mấy đứa kia, cha mấy đứa có nói muốn bày bố nó bao giờ?” Trương Hồng Cúc nói, “Đường nhiên là phải để nó vừa ý trước đã”.

Diêu Tiểu Cải không nói gì nữa, tập trung ăn phần mình, ăn hết miếng cháo cuối cùng, cô đẩy chén ra, nói: “Cha, mẹ, hai người giữ lời là được”.

Giữ lời rồi, cô chỉ cần nói không hài lòng, là được hả? Nếu mà đơn giản như vậy, thì cô đâu có phải lo lắng!Đđ.lqđ. Diêu Tiểu Cải đã quá rõ lời nói của cha mẹ mình rồi, trước kia Diêu Liên Phát cứng rắn bày bố, bây giờ thì sao, vì cái “số mạng tuổi già cô đơn” của mình, vì lo lắng nên mới không cường ngạnh như thế nữa.

Nhưng bây giờ ông với Trương Hồng Cúc lại vừa đấm vừa xoa.

Chỉ cần họ cảm thấy thích hợp, thì tự họ sẽ biết dùng mọi cách, bắt ép, năn nỉ, khóc lóc, thậm chí là lấy cái chết để uy hiếp... Nông thôn chỉ có mấy chiêu ép duyên đó, tất nhiên là Diêu Tiểu Cải đều đã được nghe qua.

Địa điểm hẹn xem mắt, là ở một nơi trong chợ. Đây là là do Diêu Tiểu Cải yêu cầu, cô kiên quyết phản đối việc đàn trai đến nhà để xem mắt, bài học Vương Tiểu Mãng là quá đủ rồi.

Bắt rể, đàn trai đến nhà đàn gái là để xem gia cảnh, nhưng Diêu Tiểu Cải lại nói:

“Cũng chưa chắc gì con đã vừa ý hán, gấp gấp xem nhà làm cái gì? Nếu hai bên thật sự vừa lòng đẹp ý, thì lại đến xem nhà cửa cũng không muộn”.

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc cũng đi, Tam Tam hôm ấy phải đến trường, Diêu Tiểu Đông đi với Diêu Tiểu Cải. Đđ.lqđ.Họ nhìn thấy người thanh niên kia, quả nhiên là rất thành thật nghiêm chỉnh – nghiêm chỉnh có hơi quá, gặp các cô, chỉ nhếch miệng cười cười, ậm ừ cả buổi mà cũng không nói được một câu cho ra đầu ra đuôi.

Đàn ông như vậy, nói dễ nghe là quá thật thà, nói khó nghe một chút, thì chính là một tên hướng nội bất tài khiếp nhược! Diêu Tiểu Cải liếc nhìn Diêu Liên Phát một cái, kiêu ngạo thẳng lưng, quay mặt bỏ đi.

Buổi tối Diêu Tam Tam về đến, vừa thấy sắc mặt của cha mẹ, đã đoán ngay không thành. Vậy mà Diêu Liên Phát vẫn còn muốn khuyên dụ con gái.

“Con nhỏ này, tao thấy thằng bé kia rất được, người ngòm cũng tốt, số tuổi cũng ngang ngửa mày. Mày không nói không rằng với người ta một tiếng mà quay mặt bỏ đi luôn, làm người lớn không xuống đài được, người ta có chỗ nào cho mày chê”.

“Kêu con nói chuyện với hần hả? Cha, con đợi hần biết bao lâu, mà một câu hần cũng không nói? Cái bộ dạng ba bước không phóng nổi một cái rầm đó, cha thật sự cảm thấy tốt hả?”.

“Ồ hay, người hiền lành một chút có chỗ nào không tốt?”. Diêu Liên Phát ra vẻ tận tình, “Mình muốn tìm, là tìm người đang hoang, nó như vậy là được rồi. Chứ tìm mấy thằng mồm mép tép nhảy thì trông mong con khi gì vào nó được?”.

Diêu Tiểu Đông không nhịn được, nói: “Cha, tướng mạo người kia thật sự quá tầm thường, cái này không nói đi, nhưng tính tình thì thật sự hướng nội cứng nhắc quá rồi, người như vậy chẳng có chút tiền đồ nào đâu, làm một người đàn ông, không thể mạnh mẽ gánh vác gia đình, rốt cuộc cha thấy hần có chỗ nào tốt?”.

“Đúng đó cha, cha đã đồng ý với chị ba rồi mà, phải để chị ba vừa ý mới được. Hần là đàn ông con trai, mà tính tình rụt rè cứng nhắc như thế, nói chuyện cũng không nói được một câu cho rành rẽ thì có thể làm được việc gì?”.

“Nói thì hay! Đầu phải tao không muốn tìm người khôn khéo có năng lực, người ngòm tốt? Nhưng người ta mà có được điều kiện đó, thì người ta còn cần đến nhà mình ở rề sao?” Diêu Liên Phát than thở.

“Cha, cha không cần phải nói nữa, dù sao thì con cũng không ưng người này, cha đã hứa với con rồi, tự con hải lòng mới được”.

Diêu Liên Phát với Trương Hồng Cúc ông nhìn tôi tôi nhìn ông, vẻ mặt Trương Hồng Cúc sâu thẳm, chốc lát liền rơi nước mắt, càng khóc càng đau lòng, dần dần khóc ra tiếng, vừa khóc vừa oán trách Diêu Liên Phát:

“Ông nói xem hai chúng ta sao mà khổ như thế, ông nói xem tại sao lúc trước tôi lại theo ông! Tôi theo ông khó khăn cực khổ hơn nửa đời người, không có con trai thì thôi đi, giờ con gái cũng không giữ được, chờ hai chúng ta già rồi, phải chịu cảnh lạnh lẽo hiu quạnh, chết cũng không có ai hỏi đến”.

“Bà lải nhải cái gì! Chờ chúng ta già rồi, cùng lấy dây treo cổ chết phứt đi là xong, cũng không cần ai lo lắng chăm sóc trước lúc lâm chung nữa, xác vứt đại vào mương máng cho rãnh chuyện! Khỏi phải liên lụy đến con gái mình!”.

Quả nhiên là vậy, lòng Diêu Tiểu Cái bất đắc dĩ, vừa giận vừa tức, cũng không nén được nước mắt. Cô khóc một lúc, rồi nâng tay áo chùi nước mắt, nói:

“Cha, mẹ, hai người không cần phải dùng cái chết để đe dọa, muốn con ở nhà để bắt rề, được, nhưng mà hai người đừng ép con, phải để tự con đồng ý mới được, nếu không, hai người có ép chết con cũng vô dụng. Trước mắt là người này không được!”.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

“Chị ba, chị tính sao?”. Tối ngủ, Diêu Tam Tam lặng lẽ xấp lại gần Diêu Tiểu Cái hỏi bên tai cô.

Diêu Tiểu Cái không lên tiếng, Diêu Tam Tam vỗ vỗ cô để an ủi, tự dung cảm thấy rầu rĩ. Đđ.Lqđ.Bắt rề, hầu như những gia đình không có con trai ở nông thôn thời này đều làm như vậy, con rề vào nhà, hết thầy đều dựa trên danh nghĩa con trai ruột, có thể làm con trai viết tên lên gia phả, danh chính ngôn thuận chăm sóc cha mẹ vợ trước lúc lâm chung. Điều mà con rề và con gái, theo như phong tục là không thể làm.

Nếu không người xung quanh sẽ nói, cái nhà này tuyệt hậu rồi.

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc là hai người nông dân không có trình độ gì, tư tưởng vô cùng truyền thống, họ nghĩ làm như vậy là bình thường, cũng có thể hiểu. Nhưng trong trường hợp để Diêu Tiểu Cái phải gả cho một người mình không yêu thích, Diêu Tam Tam cảm thấy có là ai cũng không chịu được.

Thật ra thì nghĩ kĩ lại, cha mẹ cô cũng là vừa đáng thương lại vừa đáng buồn, thậm chí họ còn tin chắc, việc họ làm là đúng, tất cả đều là vì cái nhà này.

“Tiểu Cái, đừng sợ, đi bước nào tính bước ấy, em đã không thích người kia thì sẽ không ai ép được em”. Diêu Tiểu Đông nhẹ giọng an ủi cô.

“Em không sợ, ép em, thì em bỏ nhà ra đi”.

Bỏ nhà đi? Nhưng... Chị ba chưa hề được đi học, hai năm qua cùng học với Tiểu Tứ, cũng coi như học được một hai năm Tiểu học, cũng miễn cưỡng nhận được vài mặt chữ thường dùng. Nhưng cô lại không bước chân ra khỏi cửa, ra khỏi nhà xa nhất cũng chỉ chừng hơn mười dặm đường, cô càng không thích tham gia nào nhiệt, bình thường chỉ thích ở nhà.

Để chị ba như vậy xông xáo một mình? Thật sự không thể làm cho người ta yên tâm.

Ít nhất là bây giờ không được.

Diêu Tam Tam cảm thấy, chuyện trước mắt, rồi rầm xoắn xuýt như dây thừng, muốn tháo mở cũng khó mà làm được. Chị ba kháng cự được một lần, lần sau liệu có được như vậy?

Bây giờ việc cô có thể nghĩ tới, chính là kéo dài, kéo dài đến bao giờ ư? Kéo dài cho tới khi chị ba có thể đứng vững, hoặc là kéo dài cho tới khi chị ba có đôi tượng tâm đầu ý hợp.

Được edit và đăng duy nhất tại diễn đàn Lê.Quý.Đôn diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp.

Năm nay, vì chuyện hôn nhân của Diêu Tiểu Cải, mà người một nhà huyền nao lộn xộn, thế nhưng hoàn cảnh gia đình lại mỗi ngày một tốt hơn. Hai vợ chồng Diêu Liên Phát an tâm chuyện trong nhà, trồng trọt hay làm việc gì cũng đều ra sức, lại có heo có dê, cuộc sống gia đình nhà họ Diêu ngày một khởi sắc.

Thế mà dạo này Diêu Tam Tam lại rối rắm lắm, cá trê cô nuôi trong ao, rốt cuộc có nên bán hay không đây?

Mùa đông khó được một hôm thời tiết tốt, mặt trời chiếu rọi ấm áp, Diêu Tam Tam ngồi bên bờ ao, nhìn chăm chăm vào ao cá, mãi không quyết định được.

Lúc Bào Kim Đông đi lính đã là cuối mùa thu, sau khi hấn đi, thời tiết liền trở lạnh, cá trê không thể thu mua được nữa. Nhưng ao cá trê, vào mùa xuân hè cũng đã thả vào không ít, bây giờ cũng lớn rồi.

Bây giờ bắt ra bán, bán trước tết đương nhiên sẽ được giá tốt, sẽ mang lại cho cô một số tiền lớn, giá cá trê trước tết cao hơn mùa hè gấp mấy lần, chỉ nghe thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy hưng phấn.

Tuy nhiên trước mắt cô cũng không cần dùng tiền, cá trê này nếu không bắt bán, đến đầu xuân sau ấp trứng, nhất định sẽ nở đầy ao cá trê con. Nếu cô nhận thuê luôn cả mấy ao quanh đây, vừa thu mua thả nuôi, vừa chia cá trong ao hiện đang nuôi ra, thì việc nuôi cá trê của cô cũng có chút quy mô rồi.

Đội cô có quy mô nhất định, cô có thể bàn giá cả với lái thương một phen, hoặc giả như, cô có thể tự đi tìm nguồn tiêu thụ, từ đó có thể mở ra một con đường lâu dài.

Với lại, cô vẫn còn đang suy nghĩ, có thể tự ấp trứng không. Cá bột thì có nhiều người giỏi giang biết ấp, chỗ gần đập nước lớn, nhiều sông ngòi ao hồ, nhiều người nuôi cá, liền có người chuyên làm nghề bán cá bột. Nhưng riêng cá trê thì chưa nghe nói có nhà nào ấp trứng, Diêu Tam Tam có muốn mua cũng mua không được.

Không mua được, tức là vật mà thị trường đang thiếu, vừa vặn để cô làm đây!

Nhưng cô còn đang phải đi học, chuyện ấp trứng cá trê, cô phải khuyến khích chị hai chị ba cùng làm, nếu có thể làm được, thì mấy chị em cũng có được một nghề nghiệp ổn định lâu dài. Bây giờ đã có cha mẹ trồng trọt, không lo việc nhà nông, cũng không thể để mấy chị em cứ cắm mình vào mấy mẫu đất ấy được!

“Kệ đi, thuê mấy cái ao nữa rồi hăng nói”.

Diêu Tam Tam lẩm bẩm, nếu mùa đông giá thành cao hơn nhiều, thì tại sao cô lại không thả cá mua được vào mùa hè xuống nuôi tạm, đến đông lại bán?

Cá trê thích sống ở những nơi nước cạn, nước sâu áp lực lớn lại ít dưỡng khí, không hợp để nuôi cá trê. Mấy ao cá lân cận đều do thôn đào cách đây mấy năm, nước không sâu, chứa nhiều bùn, sinh vật phù du lại phong phú, rất hợp để nuôi cá trê. Thấy việc có thể kiếm tiền, mà không đi làm là trong lòng Diêu Tam Tam lại ngứa ngáy khó chịu.

Ao cá này, còn có một nửa của Bào Kim Đông đấy, từ lúc hấn đi đến nay cũng không có tin tức gì, Diêu Tam Tam cảm thấy, có nên thương lượng với hấn hay không? Dù sao thì lúc gần đi cô cũng đã nói, ao cá bây giờ tính là của mình cô rồi.

“Thôi không bán, giữ lại, nuôi lớn đáng tiền”.

Diêu Tam Tam lẩm bẩm, đoạn vổ vổ bùn đất trên người, đứng dậy rời đi.

Mới vừa nhắc đó, đến thứ hai đi học, Diêu Tam Tam đã nhận được tin Bào Kim Đông qua một phong thư. Thư dài mấy trang giấy, đều là kể về mấy chuyện trong quân đội, lính mới được huấn luyện ba tháng, không dám viết thư, bắt được thư tiểu đội trưởng sẽ phê bình. Sau lại đến đại đội, là một nơi hẻo lánh, muốn liên lạc cũng không dễ gì.

“Viết cho em một lá thư, phải qua đến mấy chốt, viết xong trước tiên giao cho Tiểu đội trưởng, Tiểu đội trưởng lại nộp cho Đại đội trưởng, cách một thời gian Đại đội trưởng lại đưa ra ngoài một lần, nhận thư cũng vậy, em viết thư hồi âm cho anh, cũng phải trải qua nhiều giai đoạn như vậy mới đến được tay anh...”.

Ai nói sẽ viết thư hồi âm cho hấn chứ!

“Anh ở trong này đều tốt cả, lúc mới tới, cũng thấy khá khốn khổ, trời lạnh không chịu nổi, tuyết trên núi quanh năm không tan, nhỏ nước đông thành băng, lỡ tai đông lạnh muốn chết đi được. Ở đây gió lớn lắm, lúc em đứng gác có thể bị thổi cho nghiêng ngã, có nhóm lính từ phương Nam phân đến cùng lượt với anh không chịu nổi, ban đêm lên lên khóc lóc, nhưng anh không sao, anh lớn lên ở quê, chút khổ sở này anh còn chưa coi là gì, không cần lo lắng...”.

Đó là cái chỗ quái quỷ gì vậy chứ? Còn nữa, ai lo lắng cho hấn chứ! Diêu Tam Tam cảm thấy, tên Bào Kim Đông kia, dù cho có ném vào sa mạc, hấn vẫn có thể sống tốt như thường.

Nhưng Diêu Tam Tam nghĩ đi nghĩ lại, không hồi âm, ngộ nhờ hần tướng mình xảy ra chuyện gì thì sao? Còn chuyện mấy cái ao cá, dù sao cũng phải nói với hần một tiếng.

Vì vậy, hơn một tháng sau, ở trại lính xa xôi tận Tân Cương, Bào Kim Đông nhận được thư hồi âm của Diêu Tam Tam, thư viết cũng không ít, toàn là chuyện cá trê của cô.

Nhóc con này, nghiện cá trê mất rồi!

Đầu năm mới, Diêu Tam Tam liền bắt đầu thu xếp chuyện nhận thuê ao cá, Diêu Tam Tam dùng là tiền của cô, Diêu Liên Phát không ủng hộ, nhưng cũng không phản đối. Dù sao thì mấy năm nay Diêu Tam Tam lăn lộn, cũng kiếm ra tiền, giải quyết học phí của mình và Tiểu Tử không nói, mấy chị em cô tiêu xài hằng ngày, quần áo giày dép, cũng đều là tiền của chính họ.

Diêu Tam Tam thuận lợi thuê năm ao cá, cộng thêm cái ao ban đầu nữa là ra sáu ao.

“Chị hai chị ba, hai người chờ coi, khu ao cá này, sớm muộn gì cũng đều là của em”. Diêu Tam Tam ngắm nhìn mười mấy hai mươi ao cá gần nhau, bộ dạng hài lòng mãn nguyện.

“Ừ, chị tin em. Em phụ trách việc kiếm tiền cá, có việc gì chị sẽ phụ em. Còn chị, sẽ phụ trách nuôi tốt đám dê của chị, kiếm tiền dê của chị”. Diêu Tiểu Cái cười. Bầy dê của cô hiện giờ đã lên đến mấy chục con rồi.

“Mình cứ nuôi như vậy có ổn không? Chị cảm thấy mình phải đi học chút kiến thức nuôi cá, kỹ thuật nuôi cá trê mới được. Chị thấy người ta nuôi cá, mỗi năm đều khừ trùng ao, mình có cần học trước một ít không?” Diêu Tiểu Đông nói.

“Ừ, đúng lắm”. Diêu Tam Tam gật gù đầu, “Ít nhất mình cũng phải khừ trùng ao cá mới thuê một lần, làm tiêu độc, trong ao không được có cá lóc, thứ cá đó ăn tạp, có nó sẽ ăn hết cá trê con. Phải xử lý sạch sẽ cá tạp, tập trung nuôi cá trê, mai mốt thu cá trê, em có thể muốn thu bao nhiêu thì thu, giữ lại nuôi, đợi đến mùa đông bán được giá cao”.

Không chỉ phải học kỹ thuật nuôi cá trê, cô còn tính kêu chị hai đi học kỹ thuật ấp trứng cá bột. Cá trê này dễ nuôi, nhưng cũng phải chú trọng cách thức, trước mắt phương viên mười mấy dặm, trừ ở Mã Phụ có nhà kia dùng ao xi măng nuôi tạm, thì chưa nghe nói có ai khác dành ao nuôi cá trê nữa cả. Giống cá trê này, người ở đây cho là thứ không lên được mặt bàn, còn không được coi là loại cá có tiếng có mệnh, vì coi thường nó, nên nuôi cá thì nhiều, nhưng nuôi cá trê thì không có ai.

Về phần ấp trứng cá trê, càng không nghe đến. Diêu Tam Tam hỏi thăm nhiều nơi mà vẫn không tìm được chỗ bán cá trê bột. Nhưng cô nghĩ ấp trứng cá trê chắc cũng giống như ấp cá bột, công việc cẩn thận kỹ lưỡng đó, để chị hai đi là hợp nhất.

Thứ cá trê này, bây giờ ở nông thôn chê, ở thành thị lại hút khách, ở thành thị lớn lại càng tiêu thụ nhiều. Hơn nữa Diêu Tam Tam còn biết, cá trê này về sau sẽ càng ngày càng được ưa chuộng. Mặc kệ là nuôi hay ấp, họ làm trước, chính là chiếm thời cơ trước.

Diêu Tam Tam bàn bạc những ý nghĩ này với hai chị, Diêu Tiểu Đông ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói: “Muốn học ấp trứng cá bột, thì để cho chị ba em đi đi, nó cũng rất tỉ mỉ kiên nhẫn, heo vôi dê ở nhà, cứ việc giao cho chị”.

Diêu Tam Tam thoáng nghĩ, cũng hiểu được dụng tâm của chị hai, chị hai chính là muốn để cho chị ba có cơ hội ra ngoài, đừng suốt ngày giấu mình trong nhà.

Như vậy cũng tốt, có lẽ chị ba sẽ phát triển theo một hướng mới tốt đẹp hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: XEM TRÒ VUI

Diêu Tam Tam thuê một hơi sáu ao cá. Tiết lập xuân, cô vừa lúc khừ trùng cho ao, diệt hết cá tạp. Cá cô nuôi là cá trê, cá trê con rất dễ bị các loại cá ăn thịt như cá nheo, cá lóc ăn mất. Xuân về hoa nở, cá trê cũng phải sinh sôi nảy nở, cá trê mới nở lại càng thêm yếu ớt không chịu nổi một kích, càng dễ trở thành thức ăn cho các loài cá khác.

Cho nên, phải diệt hết cá tạp đi mới được.

Nhưng Diêu Tam Tam chỉ biết là cần khừ trùng ao cá, cần diệt sạch cá tạp thôi, còn rốt cuộc phải làm như thế nào, thì cô lại không rõ. Nhìn mặt ngoài, là tháo sạch nước, bắt hết cá tạp đi là được, nhưng còn một số trứng cá trứng trùng thì đã sớm lẫn vào trong nước bùn dưới đáy, thời tiết ẩm áp, đã muốn nở rồi.

Hôm nay Điều Tam Tam tan học, chạy đến đập nước xem người ta nuôi cá. Cô học hỏi một số kỹ năng nuôi cá, cũng học được rất nhiều phương pháp khử trùng ao, sau khi so sánh, quyết định dùng vôi sống để trừ độc. Cái ao trước kia thuê thì bây giờ tạm giữ nguyên thế đã, con năm ao mới thuê, đều phải khử trùng cẩn thận.

Dùng vôi sống khử trùng, trước hết là phải tháo sạch nước trong ao, cứ cách một đoạn lại đào một hố nhỏ dưới đáy ao, bỏ vôi sống vào, thừa dịp vôi sống nóng lên mà tát vào hố. còn phải cào xới đáy ao, để diệt hết bệnh khuẩn và trứng trùng trứng cá tạp, để đảm bảo khử trùng hoàn toàn.

Đây chính là một công việc dùng lực nặng. Bây giờ Bào Kim Đông có thể làm việc nặng là không có ở nhà, người đầu tiên Điều Tam Tam nghĩ đến chính là anh rể của cô Dương Bắc Kinh. Dương Bắc Kinh hiển nhiên sẽ không từ chối, mang ủng cao su, mang tạp dề lớn, cầm gáo nước lớn lội xuống ao, vùi đầu làm.

Tất nhiên là Điều Tiểu Đông không đành lòng để Dương Bắc Kinh làm một mình, cũng mang ủng, lội xuống ao làm chung. Điều Tam Tam lại ngồi trên bờ, nhìn ao cá mà mắt hờn.

“Cái đồ lười, ao cá em thuê, sao em không làm việc?”.

Điều Tam Tam vừa quay đầu lại, chị ba đã cầm cây cào bước tới. Cô cười nói: “Chị ba, em đang nghĩ. Nếu cá trê trốn mất thì sao? Chị cũng biết, cá trê thích nhất là đào hang, dễ trốn mất lắm”.

“Ừ, tháo nước ra bơm nước vào đều phải bọc lưới sắt”. Điều Tiểu Cái thả cây cào xuống ao, dùng cào cào bùn, mới một chút đã mệt đến mồ hôi đầm đìa. Điều Tam Tam cầm một cây xẻng, nhảy xuống ao đi đào hố nhỏ.

Đội các cô làm xong ao này, sẽ để cho Dương Bắc Kinh và Điều Tiểu Đông qua tát vôi sống. Điều Tiểu Đông với Dương Bắc Kinh giờ đã quang minh chính đại tới lui, Dương Bắc Kinh sớm tối không có việc gì là lại chạy đến nhà họ Điều, hai người cũng càng lúc càng ngọt ngào.

Còn không à, vừa làm việc ăn ý, vừa nhỏ giọng nói chuyện, thì thăm thì thăm, cứ như là có chuyện nói mãi không hết. Cả đôi, đều không phải tuýp người nói nhiều, vậy mà ở chung một chỗ lại cứ thường xuyên nhỏ giọng trò chuyện, có lúc lại anh nhìn em, em nhìn anh, cười tủm tỉm.

Thật ra thì, Dương Bắc Kinh và Điều Tiểu Đông đang lặng lẽ bàn bạc! Điều Tiểu Đông vừa bước qua mười chín, nhà họ Dương đã tính toán thời điểm kết hôn rồi, anh hai Dương thậm chí còn muốn cho họ kết hôn trước. Ở nông thôn thì làm như thế cũng không có gì là lạ, chưa đến tuổi kết hôn, cứ cử hành hôn lễ trước, dân quê tán thành hôn lễ, về phần giấy kết hôn, đợi đến khi đủ tuổi bổ sung sau là được.

Thế nhưng, Điều Tiểu Đông không nghĩ đến việc ấy. Hiện giờ tình trạng trong nhà như vậy, cô rút ra lo cuộc sống gia đình yên ổn của mình, luôn cảm thấy hơi ích kỉ.

“Anh cả là nghĩ như vậy. Cha mẹ anh mất sớm, tụi mình sớm ngày lập thành gia thất, thì anh cả cũng sớm ngày an tâm. Ý của em thế nào?”.

“Hai chúng ta... chờ thêm ít lâu đi? Em vừa đi, thì nhất định cha mẹ sẽ càng thêm nhìn chăm chăm vào Tiểu Cái. Suốt ngày cha mẹ cứ suy nghĩ đến việc tìm đối tượng cho Tiểu Cái, lần trước lại giới thiệu cho nó một người ở vùng khác, Tiểu Cái không đồng ý”. Điều Tiểu Đông cũng không phản đối việc kết hôn trước thời hạn, tình cảm của cô thì không thành vấn đề, nhưng việc hôn nhân của em gái lại khiến người ta phiền lòng.

“Tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp”. Dương Bắc Kinh trầm ngâm nói, “Tiểu Đông, em bàn bạc với cha em một chút, Tiểu Cái giờ này cũng mười tám rồi, cứ chậm trễ cũng không phải là cách hay, nếu không gặp được người thích hợp, thì hãy để cho nó tìm nhà chồng gả ra ngoài đi. Chờ chúng mình kết hôn, sẽ cho đưa con đầu lòng theo họ Điều, trở thành đời sau của nhà họ Điều, có được hay không?”.

Giờ cưới còn chưa có cưới, mà đã nói đến chuyện sanh con đẻ cái, Điều Tiểu Đông đỏ bừng cả mặt, tức giận trừng mắt nhìn Dương Bắc Kinh, nhưng trong lòng cũng đang cân nhắc đề nghị này. Dương Bắc Kinh tình nguyện cho đưa con tương lai theo họ Điều, coi như là một việc đáng quý ở nông thôn này, anh thật sự muốn giúp Tiểu Cái một phen, anh sẵn sóc mình và người nhà mình như vậy, Điều Tiểu Đông không khỏi cảm thấy ấm áp. Thế nhưng đề nghị ấy, liệu Điều Liên Phát có đồng ý không?

Điều Tiểu Đông đỏ mặt, cúi đầu ừ một tiếng. Mà ở bên kia, Điều Tiểu Cái hồn nhiên không biết chị hai và anh rể đang nói về chuyện của cô, cô cào bùn xong, trèo lên bờ, nhìn thấy hai người chị hai đang chụm vào một chỗ nói chuyện thì nghiêng đầu cười cười bước đi.

Điều Tam Tam leo lên bờ, thở hắt hắt nói: “Ui trời, đào bùn thật là mệt muốn chết. Thế mà anh rể làm việc nhanh nhẹn thật”.

“Ở nhà lười biếng, ở bên ngoài siêng năng, việc ở nhà mẹ vợ không khỏi khiến người ta phải phát rầu”. Điều Tiểu Đông bĩu môi.

Điều Tam Tam cười hi hi. Dương Bắc Kinh không lười, nhưng mà làm việc nhà họ Điều, thật sự là đặc biệt ra sức.

Ao cá khử trùng xong, cũng không vội bơm nước, phơi dưới ánh mặt trời mấy ngày đã, ánh nắng mặt trời cũng có thể khử trùng rất tốt. Đợi đến khi thời tiết trở nên ấm áp, thả nước vào, thì mấy cái ao này đã có thể dùng để nuôi cá trê rồi.

--Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp--

"Chị ba, chị tư".

Có người gọi các cô, Tam Tam và Điều Tiểu Cái đồng thời ngoảnh đầu lại, chỉ thấy Nhị Văn từ xa xa đang chạy về phía này. Qua mấy năm Nhị Văn đã

cao lên, số tuổi tăng, nhưng nhìn qua vẫn là bộ dạng quý quyết, lơn lợt, hơn nữa càng ngày càng lợt cá, tham ăn biếng làm. Phải nói Diêu lão nãi cũng thật thú vị, lại cho rằng tính tình lợt lợt của Nhị Văn là biểu hiện của sự thông minh, ưa thích Nhị Văn nhất trong đám cháu trai, hẳn có cơ hội là lại khen ngợi thẳng cháu này với người khác.

Diêu Tam Tam cảm thấy, thẳng thắn Nhị Văn này lớn lên tính tình bất chính như vậy, công lao của Diêu lão nãi và thím hai phải hơn một nửa.

“Chị ba, chị tư”. Nhị Văn chạy đến trước mặt, mắt lợt liên nhìn Dương Bắc Kinh đang tạt vôi trong ao cá, chào hỏi rất nhiệt tình. “anh, anh cũng tới rồi hả? Công việc này vừa bận vừa mệt, lên nghỉ chút đi! Chị hai, chị cũng lên nghỉ ngơi trước đã”. Nhị Văn gọi Dương Bắc Kinh là anh, chưa cưới thì chưa gọi là anh rể.

“Vừa bận vừa mệt, thì cũng phải có người làm tiếp chứ?” Diêu Tam Tam cười cười nói, “Nhị Văn, nếu không em với chị làm tiếp một lát?”.

“Cái đó... em rất bận rộn”. Nhị Văn vội vàng từ chối, “Em tìm mấy chị là có công chuyện”.

“Chuyện gì?”

“Thì là, ngày mai anh hai em phải xem mắt, không phải ngày mai có phiên chợ sao, người ta giới thiệu cho anh một cô gái, nghe nói là rất xinh, ngày mai lên trấn gặp gỡ. D ã l q.đ. Nội mình nói, muốn kêu mấy chị theo xem mắt, tránh cho đi theo toàn là người lớn, bà già, con gái người ta ngượng ngùng. Mình đều là người nhà, mấy chị đi theo chung mới có vẻ thân thiết”.

Nhị Văn cố làm ra vẻ tự nhiên vén vén mấy sợi tóc dài trên trán, còn cười hi hi nhìn Diêu Tiểu Đông nói: “Chị hai, bà nội dặn, trong chúng ta chị là lớn nhất, chị nhất định phải đi theo”.

Đại Văn xem mắt mà bảo tại cô đi theo? Làm chi chứ? Diêu Tiểu Cải nhướn mày với Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam vừa nghĩ thoáng qua, đã hiểu được. Cái gì mà sợ cô kia ngại ngùng, rõ ràng là sợ xem mắt thành công, không có chỗ ăn cơm ấy mà!

Tính đến quán Dương Bắc Kinh để chiêu đãi đàn gái miễn phí, vừa tiết kiệm tiền vừa có thể lấy thể diện, Diêu lão nãi đúng là tính toán thay Đại Văn rất tốt.

Nói ra thì ấn tượng của Diêu Tam Tam đối với chú hai cũng không tệ lắm, nhưng chuyện này sao lại có cảm giác kì cục như vậy! Dương Bắc Kinh với Diêu Tiểu Đông còn chưa có cưới nhau mà, đến nhà người ta ăn không trả tiền, cứ coi như Dương Bắc Kinh không có ý kiến, thì việc này cũng không thể làm, sẽ khiến người ta chê cười. Với lại, lợi dụng người khác, còn nói được lí do dễ nghe đến thế, lợi dụng người ta còn ra cái vẻ “mày là đồ ngu không biết tao lợi dụng mày”.

Diêu Tam Tam ngẫm nghĩ, rồi nói: “Anh Đại Văn muốn xem mắt hả? Việc tốt à nha! Em xem đó, chuyện ao cá của chị còn đang bẽ bối gấp gấp quá đi, mọi người ở đây cũng không thể nào đi hết, hù dọa con gái nhà người ta, chưa mấy người ở lại làm việc, em thấy được không?”.

“Cũng được”. Nhị Văn gật đầu, quay sang nói với Diêu Tiểu Đông, “Chị hai, chị thì nhất định phải đi đó, kêu anh đây theo luôn cho náo nhiệt”.

Chờ Nhị Văn đi rồi, Diêu Tam Tam liền cười hi hi nói: “Mấy anh chị, ngày mai ở nhà làm việc cho tốt đi, chuyện ngày mai, để em đi”.

“Em đi? Mai không phải thứ hai à? Em không phải đi học sao?”.

Diêu Tam Tam vỗ vỗ ót, nói: “Không có sao, em xin phép giáo viên là được”.

“Đừng có dính vào, em coi trọng việc học của em là tốt nhất”. Diêu Tiểu Cải nói, “Mắc gì tại mình phải đi? Nội không kêu mẹ mình, lờ mẹ mình đi, còn không biết xấu hổ kêu chị em mình đi! Không ai đi hết, nói là bận làm việc, không có rảnh”.

Theo như lẽ lối nông thôn, thì xem mắt trừ người trong nhà, cho dù muốn đi, cũng phải là mấy người lớn như thím, bác đi theo”.

“Không đi thì nội mình lại đến gây chuyện, cha coi trọng cháu trai cỡ nào, em còn không biết hay sao?” Diêu Tiểu Đông nói.

“Bây giờ cá này khừ trùng sắp xong, ngày mai để đó phơi nắng, cũng không trễ nải việc gì. Tiểu Cải không muốn đi, thì anh với chị hai em đi vậy, nếu xem mắt thành công, thì anh cũng có thể phụ chiêu đãi”.

Diêu Tam Tam thầm than thở trong lòng, Dương Bắc Kinh này là quá ngốc hay là lòng dạ quá tốt đây? Mọi việc đều là có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, việc này nếu bắt đầu, thì sau này quán ăn nhà họ Dương, coi như sẽ trở thành quán ăn miễn phí dài hạn ngon lành cho mấy đứa cháu nhà họ Diêu.

“Anh, anh đừng có theo góp vui làm gì, hai người còn chưa có lấy nhau mà”. Diêu Tam Tam nói, “Để chị ba đi cũng được, anh với chị hai đừng có đi, anh lo trông nom quán của anh cho tốt đi, có rảnh thì tới làm ao cá tiếp em nè”.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Qua hôm sau, Diêu Tiểu Cải lên trên trấn trước, rồi mới tụ họp với mấy người Diêu lão nãi, mặt Diêu lão nãi liền sưng sía lên. Diêu lão nãi bây giờ không còn mắng Trương Hồng Cúc là người xui xẻo với cả thể giới nữa, trách đứa con trai nhà mình số mệnh không tốt, mạng tuổi già cô đơn. Vậy mà việc đó cũng không thể làm cho bà ưa mấy cô cháu gái hơn được, không thích là không thích. Không có nguyên nhân khác, ai biểu các cô là cháu gái chứ không phải cháu trai chứ?

“Tiểu Cái, chị hai mày đâu?”.

“Chị hai ạ, chị hai ở nhà làm việc rồi, việc nhà nhiều quá”.

“Tao biểu nó tới đây mà? Tại sao nó không tới? Nó có bận rộn đi nữa, thì em nó xem mắt nó cũng không thể chậm trễ chứ”.

“Bà nội, tại sao phải gọi chị hai con tới? Con tới cũng vậy thôi không phải sao? Chị hai tới thì có ảnh hưởng gì đến việc này ạ?”.

Điều lão nãi bị Điều Tiểu Cái chặn họng như vậy, hàm hừ xoay sang chỗ khác không để ý đến cô, bà lão lại tính toán trong bụng, coi như Điều Tiểu Đông không đến đi, chờ xem mắt thành công, lại mang người đến quán ăn nhà họ Dương, bà cũng không tin, nhà họ Dương kia dám nói chữ “không”!

Điều Đại Văn mười tám tuổi, mặt mũi cũng không tệ, chỉ là phong cách không ổn, nhìn thoáng qua, có vẻ ủy mị mềm yếu. Còn cô gái kia thì nhìn qua tính tình có vẻ mạnh mẽ, không cao không thấp, bộ dạng cũng dễ coi. Người hai bên vừa gặp nhau, rõ ràng Điều Đại Văn đã coi trọng cô gái kia rồi, hai mắt cứ nhìn người ta chăm chăm, trông thím hai cũng có vẻ thích.

Điều lão nãi kéo mẹ cô kia, không ngừng lái nhai khen ngợi cháu trai mình – cháu trai tôi đây đang hoàng lịch sự, cháu trai tôi đây nghe lời hiếu thuận, cháu trai tôi đây làm việc chăm chỉ, cháu trai tôi đây tâm tính phúc hậu... .

Không riêng gì Điều lão nãi, thím hai Điều cũng ở bên cạnh bè theo khen ngợi, mẹ cô gái kia bị Điều lão nãi lôi kéo rồi, thì thím hai Điều bên này khen với cô ta, cũng là cái kiểu lái nhai không ngừng.

Điều Tiểu Cái lặng lẽ quan sát cô gái kia, trên mặt đã lộ ra chút không kiên nhẫn rồi, Điều Tiểu Cái nhích xa đám người lùi ra bên ngoài, trong lòng bất đầu bật cười, chuyện này tám chín phần mười là không thể thành.

“Em là... em gái của cậu kia à?”.

Điều Tiểu Cái đứng bên cạnh xem trò vui, chợt một người trẻ tuổi cũng rút lui khỏi đám người bắt chuyện với cô. D.đlq.đ. Điều Tiểu Cái đưa mắt nhìn sang, người này hình như đi cùng đàn gái, chắc là anh em họ gì đó.

“Tôi là em họ của anh”. Điều Tiểu Cái nói.

“Ồ, thì ra là em họ hần”. người kia nói, “Anh họ của em trông khờ khạo quá”.

"Ừm." Điều Tiểu Cái đáp qua loa.

“Anh họ em mười tám phải không? Em nhỏ hơn hần mấy tuổi?”.

Tên này thật lăm chuyen! Điều Tiểu Cái liếc hần một cái, không lên tiếng. Người trẻ tuổi kia cười cười nhìn cô, cũng không nói gì thêm nữa, đứng cạnh cô không đi. Điều Tiểu Cái cảm thấy kì cục, liền bước xa mấy bước, tiếp tục xem Điều lão nãi biểu diễn.

Hình như cô gái kia chủ động nói với Điều Đại Văn mấy câu, cũng không biết là nói cái gì, qua ít lâu, đàn gái nói là phải về trước. Người trẻ tuổi kia cười với Điều Tiểu Cái, rồi cũng đi theo.

“Nói sao? Đàn gái nói sao?”. Đàn gái còn chưa đi xa, thím hai Điều đã túm lấy người làm mai mà hỏi.

“Mấy gấp cái gì!” Điều lão nãi đẩy thím hai Điều ra, bắt đầu nổi lên ý muốn thể hiện, kêu người làm mai: “Cô hỏi cô gái kia, tôi hỏi cháu trai tôi một chút, xem hai đứa nó có ưng ý nhau hay không”.

Người làm mai đuổi theo đàn gái, nhà họ Điều liền đứng đó đợi. Không bao lâu, người làm mai đã trở lại, cười áy náy nói với Điều lão nãi.

“Là như vậy, cô bé kia nói cảm thấy không thích hợp”.

“Tại sao chứ? Tôi thấy cô ta còn chủ động nói chuyện với Đại Văn nhà tôi kia mà! Cô ta dựa vào cái gì mà không ưng nó?”. Thím hai Điều gân cổ kêu lên. Điều lão nãi đánh mạnh vào khuỷa tay thím hai Điều, quay sang nói với người làm mai.

“Không có gì, vừa vặn cháu trai tôi cũng không ưng cô ta”.

Điều lão nãi liễu mạng giữ mặt mũi, ai biết Đại Văn lại không biết nhìn tình huống, mở miệng hỏi: “Cô ấy nói không hợp thế nào?”.

“Người ta nói... nói cảm thấy người nhà cậu không dễ sống chung, tính tình không hợp”. Người làm mai có chút lúng túng, nguyên văn lời nói của cô gái kia đứng là như vậy, cậu trai này nhìn quá nhu nhược, mẹ và bà nội hần lại quá mạnh mẽ, vừa nhìn đã thấy không hợp sống chung.

Điều lão nãi bĩu môi, cứng rắn nói: “Tôi còn cảm thấy con bé đó quá mạnh dạn, không thích hợp với chúng tôi đây. Cô cũng đáp lời lại, rằng cháu trai tôi không có vừa ý nó”.

Chuyện xem mắt của Đại Văn cứ khép lại như thế, xem mắt không xong, tự nhiên cũng không có lí do đến quán nhà họ Dương ăn một bàn tiệc miễn phí. Điều lão nãi dẫn đoàn người trở về nhà. Vốn tưởng chuyện này cứ thế trôi qua, ai nào ngờ lại nảy sinh rắc rối khác.

Chương 54: Tạm Được

CHƯƠNG 54: TẠM ĐƯỢC

Đại Văn xem mắt không được. Xem mắt ở nông thôn, có được hay không vốn cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, thấy không được thì thôi, nhưng cổ tình Diêu lão nãi cứ vệt chết còn cứng mỏ, sau khi trở về thôn, rao bán dọc đường rằng cháu trai bà không ưa cô gái kia.

"Con gái nhà đó, được cái gì chứ, vừa nhìn đã thấy cay cú hung dữ, chúng tôi không ưa dạng đó. Đại Văn nhà tôi, nhất định phải chọn người vừa lòng đẹp ý tính tình tốt lành".

Đại Văn đi xem mắt, hàng xóm gần đó biết chuyện nên lúc thấy họ trở lại, bèn hỏi thăm dọc đường, nhóm đàn bà con gái trong thôn khó tránh tò mò, nếu chuyện thành thì tốt còn có kẹo cưới mà ăn. Nghe Diêu lão nãi nói như vậy, liền có người nói phụ họa theo.

"Đúng đó! Đại Văn nhà thím trông được như vậy! Thím Diêu nay, Đại Văn tìm đối tượng, tất sẽ là cháu dâu cả nhà thím, nên mở to hai mắt mà tìm. Thím tính tìm kiểu người như thế nào đây?".

"Kia ít nhất, trước tiên phải là người không có điều gì trở ngại, tướng mạo phải xứng được với Đại Văn của tôi. Không thể quá mạnh mẽ, đàn bà con gái mà mạnh mẽ quá thì không được, không thể quá cứng nhắc, cứng nhắc quá là không được, không thể quá quê mùa, phải ăn vận sạch sẽ biết chỉnh đốn bản thân, nhưng cũng không thể đom đống quá, đom đống quá sao sống qua ngày cho được".

Diêu lão nãi dẫn người trong nhà đi dài dài về, Đại Văn đi phía sau vẫn còn không cam lòng, trên nét mặt ngại ngùng là vẻ uể oải đơ đả, Diêu lão nãi lại có thể nói khoa trương được đến như thế.

Diêu Tiểu Cải cảm thấy, trong lời nói của hàng xóm láng giềng có pha lẫn ý trêu ghẹo nhạo báng, thế mà Diêu lão nãi lại tưởng thật – bà ấy thật sự cho là như thế, cháu trai của mình là tốt nhất thế giới. Diêu Tiểu Cải thật sự nghe không nổi nữa, cô bước nhanh lên, vượt qua Diêu lão nãi và Đại Văn bọn họ, trở về nhà trước.

"Được không?". Diêu Liên Phát thấy Diêu Tiểu Cải thì hỏi trước.

"Không được".

"Không được? Đại Văn không chịu hả?".

Tự dưng Diêu Tiểu Cải cảm thấy buồn cười, cong nhẹ khóe miệng, cười nói: "Xem như thế đi ạ. Dù sao thì cũng không thành".

"Không vội, Đại Văn nó mới mười tám, cứ từ từ chọn."

Điều Liên Phát xem trọng cháu trai như vậy sao? Quả nhiên mẹ con liền tâm, cũng y hệt như Điều lão nãi, thật đúng là tự tin. Nhìn lại mắt chọn con rể của ông, liền cảm thấy hình như kiểu người nào cũng đều có thể xứng với con gái nhà mình! Điều Tiểu Cải buồn phiền trong bụng, liền thuận miệng nói:

“Điều kiện của Đại Văn tốt như vậy, xem ra Thất tiên nữ không xứng với Đại Văn rồi, chờ Vương Mẫu nương nương sinh ra người thứ tám đi!”.

Điều Tiểu Đông bên cạnh cười khúc khích, Điều Liên Phát nghe ra lời nói chịu này, hầm hừ nạt Điều Tiểu Cải: “Con nhỏ này, đi theo anh trai xem mắt có một chút vẻ, mà mày nói chuyện châm chích như thế hả!”.

Nói chuyện châm chích, ý là nói chua ngoa cay nghiệt.

Nói đến chuyện hôn nhân của Đại Văn, Điều Liên Phát liền liên hệ đến chuyện Điều Tiểu Cải, lầm bầm bảo cô: “Tiểu Cải, mày với Đại Văn cùng một tuổi, kém nhau mấy tháng, mắt thấy mày cũng không còn nhỏ nữa, mấy lần có người làm mối mày đều không chịu, tiếp tục như vậy nữa, thì sẽ trể nãi mất”.

“Trể nãi ạ?” Điều Tiểu Cải nói, “Dù sao thì con cũng không vội”.

“Mày không vội thì tao cũng có thể không gấp!”. Điều Liên Phát cất cao giọng, “Nếu mày là đứa con có hiếu, thì nhanh chóng tìm người thích hợp, lập gia đình, tao với mẹ mày cũng có chỗ mà dựa vào!”.

Nghe đến chai lỗ tai rồi, Điều Tiểu Cải quay người bỏ vào phòng. Trên mặt Điều Liên Phát đầy vẻ tức tối, Điều Tiểu Đông vội nói: “Cha, cha đừng có mắng nó mãi, chẳng phải tại Tiểu Cải không gặp được người thích hợp thôi sao? Chính cha cũng nói, mấy người ra ngoài ở rể, thì có được mấy ai tốt?”.

Điều Liên Phát thở dài, không lên tiếng. Điều Tiểu Đông nói thăm dò: “Cha, dù sao thì mặc kệ nó có ở nhà bắt rể hay không, thì bốn chị em con, cũng sẽ hiếu thuận cha như thế, cũng dưỡng lão như thế. Nếu sau này con giao một đứa con cho nhà mình, để nó theo họ Diêu, cha thấy có được hay không?”.

Điều Liên Phát đảo đảo mắt, nửa ngày mới nói: “Được hay không cái gì? Mày nói cho rõ ràng coi”.

“Là... Dương Bắc Kinh nói, nếu cha đồng ý, thì mai mốt tụi con kết hôn, đứa con đầu lòng sẽ cho theo họ Diêu, coi như làm cháu trai của cha, cha để Tiểu Cải gả ra ngoài! Nó cứ gắng gượng như vậy, trong lòng đầy uất ức, cũng không phải là một chuyện tốt!” Điều Tiểu Đông lấp bắp cả buổi, cuối cùng cũng dũng cảm nói ra.

Điều Liên Phát cúi đầu một lúc lâu, mới nói: “Chuyện ngày sau, ai mà biết được, cứ cho là tụi mày sinh đứa đầu lòng là con trai, cho nó theo họ Diêu, thì chờ nó lớn lên thành gia lập nghiệp, tao cũng bảy tám chục tuổi rồi, tao không nuôi nấng được nó, cũng không trông cậy gì vào nó được”.

“Cha, coi như nó họ Diêu, cũng là tụi con nuôi nấng nó, chẳng phải cha muốn nhà họ Diêu có đời sau ư?”.

“Chuyện này... Tao phải suy nghĩ đã. Lại nói mày cưới rồi có con, biết phải đợi mấy năm chứ? Lỡ đến lúc đó nhà họ Dương trở quẻ, tao cho Tiểu Cải gả đi rồi, Tam Tam, Tiểu Tứ tao giữ không được, tới đó tao cũng lạnh lẽo mất rồi”.

Thật ra Diêu Liên Phát còn muốn nói, ai dám đảm bảo đứa con đầu lòng của Diêu Tiểu Đông là con trai? Ông không muốn mạo hiểm dù chỉ một chút.

--Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp--

Cách mấy ngày từ hôm làm mối cho Đại Văn, thím Phùng lại đến nhà họ Diêu. Thím Phùng thấy Trương Hồng Cúc, bèn tùy tiện nói mấy chuyện trong nhà ngoài cửa với bà hồi lâu, sau đó mới bên này kéo dây bầy, bên kia lật xem gạo nước, mấy lần muốn nói lại thôi.

“Chị à, chị tới có chuyện gì sao?”. Trương Hồng Cúc đã sớm nhìn ra.

“A, không có gì hết, tôi chỉ đến tìm chị nói chuyện chơi mà thôi”. Thím Phùng nói, “Tiểu Đông nhà chị, có nhà chồng rồi phải không?”.

“Có rồi!”. Trương Hồng Cúc nói, “Nhà họ Dương ở trên trấn ấy”.

“Trên trấn thì tốt rồi. Đứa con gái thứ hai của nhà chị, cũng nên có nhà chồng rồi nhỉ?”.

Trương Hồng Cúc hiểu ra, người này đến không phải là không có việc, mà

là muốn nhắc đến đứa con gái thứ hai của mình. Trương Hồng Cúc bèn nói: “Chị cũng biết, tôi không có bản lĩnh, chỉ sinh được bốn đứa con gái. Đứa thứ hai này, tính giữ nó ở lại nhà!”.

“Tiểu Cải cũng mười tám rồi? Kén rể cũng còn sớm, giờ vẫn chưa tìm được đối tượng sao?”.

“Chưa gặp người thích hợp...”.

Thím Phùng vỗ đùi, nói: “Ôi, thôi để tôi nói thật với chị đi, hôm nay tôi đến là do được người nhờ vả, có người nhờ tôi làm mối, người ta coi trọng Tiểu Cải nhà chị. Nhắc đến bên kia ấy, điều kiện là tốt nhất rồi, thằng bé kia tròn

hai mươi, tốt nghiệp Trung học, cha của nó là cán bộ trên thị trấn, mẹ nó mở quầy tạp hóa ở nhà, có một chị gái đã lấy chồng, gia cảnh thì chị không phải chọn, người thì cũng nên hài lòng, chị là...”

Thím Phùng ập a ập ứng một hồi, mới nói: “Chị là... Chị xem, nhà chị có bốn đứa con gái mà, cần gì phải giữ đứa thứ hai ở nhà bắt rế chứ!”

Bấy giờ Trương Hồng Cúc đã nghe rõ, thím Phùng nói người kia là con trai duy nhất, gia cảnh lại tốt, hiển nhiên sẽ không đến ở rể nhà bà, chẳng trách thím Phùng lại nói năng vòng vo, ập a ập ứng.

Biết rõ Diêu Tiểu Cải phải ở nhà bắt rế, mà còn tới làm mối, hiển nhiên là thím Phùng rất tự tin với gia cảnh của nhà kia. Điều kiện của đôi phương tốt, nói không chừng nhà họ Diêu đồng lòng đồng ý!

“Không được”. Trương Hồng Cúc nói, “Tiểu Cải chúng tôi phải ở nhà”.

“Ồi chao, chị nói mà chị không nghĩ lại, bên dưới chị còn có hai đứa con gái kia mà, chị giữ đứa nào mà không được. Điều kiện nhà này, chị khó mà gặp được. Chị suy nghĩ một chút, chờ cha nó về hưu, thì thằng nhóc ấy liền lên thế chức cha nó, đó chính là cán bộ ăn lương nhà nước thỏa thích rồi. Nói khó nghe một chút, thì con gái nông thôn có muốn trèo cũng trèo không tới đâu, đây cũng là cái phúc của Tiểu Cải nhà chị. Được mối tốt như này, vợ chồng chị còn không nở mày nở mặt theo sao?”

“Việc này, tôi không làm chủ được”. Trương Hồng Cúc

nói, “Chị thông thả để tôi bàn bạc lại đã”.

Tối đó Trương Hồng Cúc hỏi Diêu Tiểu Cải, nói chàng trai theo đang gái tới hôm Đại Văn xem mắt ấy, con cảm thấy thế nào?

“Con không để ý”.

“Cì mà không để ý? Người ta còn nói với con mấy câu mà!” Trương Hồng Cúc nói, “Thằng bé ấy mặt mũi ra sao? Cao chừng bao nhiêu?”.

“Con chỉ lo để ý đến việc xem mắt của Đại Văn, con sao để ý hần cao thấp thế nào được? Hần là nam giới, con nhìn chăm chăm hần làm gì?” Diêu Tiểu Cải nói một cách hiển nhiên.

Vì thế Trương Hồng Cúc liền kể lại chuyện thím Phùng đến làm mối. Chàng trai kia họ Vương, gọi là Vương Lâm Siêu, là anh họ của cô gái hôm nọ đến xem mắt, ngẫu nhiên đi theo xem một chút, kết quả em họ lên trong không vừa ý, bản thân hần lại nhìn trúng một người, đeo bám dai dẳng nhờ thím Phùng tới làm mai.

Việc thành như thế này, nếu để Diêu lão nãi biết được, chắc phải tức tới chết!

-- Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp--

Không biết rốt cuộc là Diêu Liên Phát phải đấu tranh tư tưởng đến mức nào, dù sao thì ông cũng đã đồng ý xem mắt với nhà họ Vương.

Nói xem mắt, dĩ nhiên là nhà họ Vương bên kia không thành vấn đề, chỉ nhìn xem nhà họ Diêu bên này có chịu hay không thôi. Diêu Tam Tam biết tiền nhân hậu quả trong đó, cũng cảm thấy phục chị ba, người ta đến gần chị ấy, chị ấy còn không thèm nhìn nhiều, hoàn toàn không để ý tới. Là do anh chàng kia quá mức bình thường? Hay là do tính tình Diêu Tiểu Cái quá mức lạnh lùng đây?

“Xem mắt, xem mắt, bây giờ cứ hễ nghe tới hai chữ xem mắt là chị nổi gai ốc!” Diêu Tiểu Cái bĩu môi, dường như chẳng có chút hào hứng nào. Mấy lần xem mắt trước đây, Diêu Tiểu Cái vừa bị tổn thương mặt mũi lẫn trong lòng, toàn là giới thiệu cho cô dạng người không đứng đắn!

“Bây giờ không giống vậy. Chị ba, nghe nói Vương Lâm Siêu kia không tệ, mình cứ gặp mặt một lần rồi hãy nói!”.

Diêu Tam Tam dĩ nhiên là hi vọng chị ba có được cuộc hôn nhân hạnh phúc, bây giờ cô chỉ có một nghi vấn: nếu Vương Lâm Siêu kia mọi mặt đều tốt, thì sao đã hai mươi tuổi rồi còn chưa có vợ? Phải biết nông thôn thập niên 90, trên căn bản là mười bảy mười tám đều đã đính hôn cả rồi.

Tìm được cơ hội, Diêu Tam Tam bèn đi hỏi thím Phùng, thím Phùng nói, Vương Lâm siêu tốt nghiệp Trung học mới tính đến chuyện kết hôn, nhưng mấy đám vẫn chưa thành.

“Thằng nhóc đó rất cao mắt, xem mắt mấy lần đều không được, ai ngờ dùng một cái đã ngấm trúng chị ba con rồi”. Thím Phùng nói rồi cười ha ha.

Hai bên vẫn là gặp mặt ở trên trần. Nhà họ Vương bên kia tới, trừ Vương Lâm Siêu, còn có mẹ và chị gái hắn, nhà họ Diêu thì Trương Hồng Cúc cùng với mấy chị em Tam Tam đi. Diêu Tam Tam từ xa thấy Vương Lâm Siêu tới, cảm thấy tạm được, anh chàng kia mặc dù không tuấn tú đạo mạo như Dương Bắc Kinh, nhưng tướng mạo cũng đang hoàng lịch sự, vóc người vừa phải, phong cách tự nhiên, nhìn qua có vẻ biết ăn nói hơn Dương Bắc Kinh, chủ động bắt chuyện với người nhà họ Diêu, hết sức phóng khoáng.

Mẹ và chị gái Vương Lâm Siêu, ăn mặc có vẻ chín chu hơn dân quê bình thường, trông khá tân thời, mẹ hắn nhìn thấy Diêu Tiểu Cải liền cười tủm tỉm chăm chú nhìn thêm vài lần, chị hắn lại đánh giá trên dưới trái phải, nhìn đến mức Diêu Tiểu Cải bắt đầu có chút lúng túng. Hai mẹ con đều cười mỉm chi, cũng không nói gì nhiều.

“Chị ba, giờ chị đặc biệt đến xem, thấy rõ rồi chứ? Cảm thấy thế nào?”.

“Tạm được”. Diêu Tiểu Cải nói.

Về phần Trương Hồng Cúc, cũng không có ý kiến gì, coi như là đồng ý.

Người làm mai được tiếng của Diêu Tiểu Cải, liền lặng lẽ nói với Vương Lâm Siêu, Vương Lâm Siêu vui mừng đến mức mặt mày phấn chấn, vội vàng thu xếp cho người hai nhà đi ăn một bữa cơm.

“Cũng tới giờ cơm trưa rồi, hai nhà chúng ta tìm chỗ ngồi

một chút, dùng chung một bữa cơm, cũng là để quen thuộc hơn”.

“Không cần đâu, trong nhà còn nhiều việc”. Trương Hồng Cúc nói, “Về sau sẽ còn nhiều cơ hội mà”.

“Thím, làm việc thì cũng phải ăn cơm trước, cũng không mất nhiều thời gian đâu mà”.

“Không đi được, không đi được”. Trương Hồng Cúc kiên trì, “Hôm nay là lần đầu gặp mặt, sau này lại nói”.

Trương Hồng Cúc kiên trì, lần đầu gặp nhau xem mắt, nếu mà dùng bữa chung, thì có vẻ như bên đàn gái quá không dè dặt, Diêu Tam Tam cũng nói: “Vậy thì khỏi đi, không cần khách sáo”.

Người làm mai là thím Phùng thấy tình hình này, bèn nói: “Vậy thì hôm khác lại ăn, hôm nay thừa dịp phiên chợ, để cho hai đứa trẻ đi mua mấy bộ quần áo, chúng ta vui vẻ chốt lại hôn sự này thôi”.

“Ừ, chốt lại đi, con trai tôi cũng đã hai mươi, người ta lớn bằng nó đều đã có vợ cả, tôi cứ trông nó cưới vợ suốt, trông đến mức mờ mắt luôn rồi!”. Mẹ Vương Lâm Siêu nói, “Nhưng mà quần áo trong trấn này, ít có thứ nào coi được, trông quê mùa khó coi lắm. Chúng ta đính hôn không thể quá qua loa, theo tôi thấy, bảo Lâm Siêu hôm nào dẫn Tiểu Cải, đến Nghi Thành hoặc Niệm Thành chọn mua mấy bộ đi”.

Chương 55: Không thể giả

CHƯƠNG 55: KHONG THỂ GA

Xem ra nhà họ Vương rất coi trọng việc đính hôn của Vương Lâm Siêu, dù sao thì quần áo, lễ hỏi đính hôn cũng liên quan đến thể diện của hai nhà. Mấy hôm sau, Vương Lâm Siêu đặc biệt hẹn Diêu Tiểu Cải đến Nghi Thành mua quần áo.

Sáng sớm hôm nay, Vương Lâm Siêu đến đón Diêu Tiểu Cải, cười một chiếc xe gắn máy Kim Thành mới cóng, ăn mặc cũng rất chú ý, áo khoác nỉ đen, quần là phẳng phiu, sợ để lại ấn tượng ban đầu không tốt.

Vào cửa, Vương Lâm Siêu liền một đường chào hỏi, gọi Diêu Liên Phát là "chú", gọi Trương Hồng Cúc là "thím", còn chị hai, em tư, em út, chào hỏi từng người từng người một, khách khí đến mức khiến người ta muốn bật cười. Cảm giác của mấy chị em nhà họ Diêu là tò mò xen lẫn xem xét, người này không giống với Dương Bắc Kinh, lần đầu tiên Dương Bắc Kinh đến nhà họ Diêu thì cũng đã hết sức quen thuộc với chị em nhà họ Diêu, cũng được chị em họ coi là người trong nhà cả rồi.

Wương Lâm Siêu, tạm thời còn chưa có được loại đối đãi này. Cho nên, mấy chị em nhà họ Diêu cũng tiếp đãi hết sức khách khí, vội vàng bung trà châm trà.

"Thôi thôi, anh không khát. Cái đó... Tiểu Cải, mình đi chứ?".

Wương Lâm Siêu kêu tên Diêu Tiểu Cải rất tự nhiên, Diêu Tiểu Cải sửa soạn một chút, rồi đi theo Vương Lâm Siêu. Hôm nay bọn họ phải đi Nghi thành, còn xa hơn Niệm Thành nhiều, vì thế nên phải đặc biệt lên đường vào lúc sáng sớm.

Cha Vương Lâm Siêu công tác ở Nghi Thành, nên hiển nhiên là Vương Lâm Siêu rất thông thuộc nơi đây. So với Niệm thành, thì Nghi thành càng giàu có xinh đẹp hơn, cửa hàng vừa nhiều, mà hàng hóa lại vừa đẳng cấp hơn. Vương Lâm Siêu dẫn Diêu Tiểu Cải đi dạo quanh các khu mua sắm, cửa hiệu, hỏi cô muốn mua kiểu quần áo gì.

Diêu Tiểu Cải lần đầu đến Nghi thành, chỗ nào cũng thấy xa lạ, cô gần như không bước ra khỏi cửa, nên khó tránh khỏi có chút cẩn trọng, Vương Lâm Siêu cười cười cầm một chiếc áo lông màu hồng, ướm thử lên người cô, rồi nói: "Rất hợp với em, thử xem sao".

Diêu Tiểu Cải tìm được phòng thử đồ dưới sự hướng dẫn của nhân viên cửa hàng, rõ ràng là một tấm gương, vậy mà tới khi đẩy ra lại là một gian phòng nhỏ, tất cả mọi thứ ở đây đều xa lạ đối với Diêu Tiểu Cải, cô vào thay áo, vừa mở cửa ra, đã thấy Vương Lâm Siêu đứng ở cửa đợi cô. Vừa thấy Diêu Tiểu Cải bước ra, đôi mắt ấy đã sáng rực lên. Áo lông màu hồng nhạt mặc lên người Diêu Tiểu Cải, càng làm khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô như tỏa sáng hơn.

"Đẹp quá, mua cái này đi!".

Diêu Tiểu Cải nhìn lại chiếc áo trên người mình, không tán thành: “Màu này dễ bẩn lắm, làm việc một tí là bẩn ngay, tôi mặc cũng không quen”.

Diêu Tiểu Cải tự đi lựa một chiếc áo màu tím bạc, cô vẫn ưa những tông màu lạnh này hơn, màu sắc tươi sáng quá cô không thích.

“Màu này có vẻ hơi già nhỉ?”. Vương Lâm Siêu không tán thành, “Em mặc cái màu hồng mới này đẹp lắm”.

“Nhưng... tôi không thích mấy màu quá sáng”.

Vương Lâm Siêu nhìn chiếc áo màu hồng trong tay với vẻ tiếc rẻ, nói: “Nếu không, mình mua cả hai đi, mấy ngày nữa là đến lúc làm thân rồi, lần đầu em đến nhà anh, vẫn nên ăn mặc tươi tắn thì tốt hơn”.

Mua hết hai cái? Giá tiền của cái áo lông kia thật sự phải khiến cho người ta kinh ngạc, Diêu Tiểu Cải nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc vẫn phải lấy chiếc áo màu hồng đó.

“Lấy cái này thôi. Mua làm chi tới hai cái!”.

Mua áo xong, Vương Lâm Siêu lại dẫn cô đi mua giày vớ, còn dắt cô đến cửa hiệu mỹ phẩm. Một đồng chai lọ to nhỏ, phấn trang điểm, sữa rửa mặt, dầu gội đầu, nước hoa,... Có những thứ Diêu Tiểu Cải chưa bao giờ dùng qua. Vương Lâm Siêu có vẻ rất cẩn trọng, mua đồ cũng hào phóng, cái gì có thể nghĩ tới, Vương Lâm Siêu đều nghĩ cho cô.

Diêu Tiểu Cải lần đầu chung đụng với Vương Lâm Siêu, nên luôn có chút e dè, có hơi không quen. Dù sao thì bọn họ cũng không tính là thân thuộc.

Lúc bọn họ từ lâu hai khu mua sắm xuống dưới, chạm mặt một người đàn ông trung niên, nhìn thấy bọn họ liền nhìn chăm chăm vào Diêu Tiểu Cải. Vương Lâm Siêu đi tới, kêu: “Cha, cha tới rồi?”.

Diêu Tiểu Cải lập tức cảm thấy e ngại. Diễn. đ. l.q. đôn. Bình thường xem mắt ở nông thôn, anh em chồng và cha chồng sẽ không đi theo, cho nên rất nhiều cha chồng đều phải đợi đến lúc làm thân mới thấy mặt con dâu tương lai, đính hôn cũng chưa được thấy.

Diêu Tiểu Cải đứng đó cảm thấy khó xử, hơi đỏ mặt không biết phải chào hỏi làm sao. Gọi chú, giờ đang đính hôn đó; gọi cha? Đùa hả, còn chưa có bước vào nhà đâu, sao có thể không biết xấu hổ như thế? Nghe một lúc, Diêu Tiểu Cải mới đỏ mặt nói một tiếng: “Ngài khỏe”.

“Ừ, khỏe”. Cha Vương Lâm Siêu gật đầu, cười hỏi: “Họ Diêu phải không?”.

“Dạ!”.

“Nhỏ hơn Lâm Siêu hai tuổi à?”.

“Dạ, con mười tám”.

“Học đến lớp mấy?”.

Diêu Tiểu Cải cúi đầu, một lúc sau mới đáp: “Con không có đi học”.

“Ồ”. Cha Vương Lâm Siêu có vẻ hơi ngoài ý muốn, ngay sau đó liền cười cười rồi bảo: “Không có gì, mẹ thằng Lâm Siêu cũng không biết mấy chữ”.

--Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp--

Vương Lâm Siêu siêu tỉ mỉ lựa chọn đồ đính hôn cho Diêu Tiểu Cải, lễ “Tiểu Khai” theo chị hai Diêu Tiểu Đông, cũng cho chín trăm chín mươi tề, Diêu Tiểu Cải từ hôm nay trở đi, chính là cô gái đã đính hôn. Hàng xóm láng giềng không ít người nghe nói Diêu Tiểu Cải đính hôn rồi, kéo tới đòi ăn bánh kẹo cưới, hỏi thăm gia cảnh Vương Lâm Siêu, ai nấy đều nhao nhao nói Diêu Tiểu Cải tìm được nhà chồng tốt.

“Tam Tam, chị cứ cảm thấy có một số việc không thể thích ứng được”. Tối hôm đó, Diêu Tiểu Cải nói với Diêu Tam Tam đang làm bài tập.

“Không quen với cái gì?”.

“Là... chuyện nhà họ Vương”.

Diêu Tam Tam cho rằng Diêu Tiểu Cải nói không quen là không quen việc có đối tượng, liền cười nói: “Chị ba, ai mà không phải tìm đối tượng? Chị sẽ quen nhanh thôi”.

“Không phải vậy, chị cảm thấy... người nhà hấn vốn không cùng đường với chúng ta. Vương Lâm Siêu tốt nghiệp Trung học phổ thông, chị thì ngay cả tiểu học cũng chưa từng học, làm sao phù hợp với nhau đây”.

“Tốt nghiệp Trung học với chưa từng đi học, cũng có rất nhiều người, quan trọng cả hai hợp nhau là được”.

“Nhưng...”. Diêu Tiểu Cải biểu lộ vẻ do dự, “Chị với hấn chưa từng chung đụng, hai người xa lạ, bỗng dưng đã thành đính hôn có tiếng có miếng rồi, làm sao chị biết có hợp hay không được? Đính hôn nhanh quá, chị vẫn cứ thấy trong lòng là lạ, khó chịu”.

Diêu Tam Tam muốn nói, nông thôn xem mắt đính hôn, không phải đều như thế này hay sao? Trừ phi thanh niên nam nữ giống như chị hai vậy, yêu đương tự do, nếu không thì đều là xem mắt, đính hôn, chung đụng vài năm rồi kết hôn. Nông thôn thuở ấy, giống như chị hai, tâm đầu ý hợp với Dương Bắc Kinh rồi đính hôn, dù sao cũng là số ít.

“Chị ba, khó khăn lắm cha mới đồng ý gả chị ra ngoài, bây giờ chị cũng đính hôn rồi, xét lại mọi mặt đi, em cảm thấy, Vương Lâm Siêu thực lòng thích chị, người lại không tồi. Về sau chung đụng nhiều hơn, cỡ lẽ chị sẽ không nghĩ thế nữa”.

Mấy

hôm sau, nhà họ Vương đến gọi làm thân, sáng sớm

Vương Lâm Siêu đã cùng người làm mai tới rước Diêu Tiểu Cải, Diêu Tiểu Cải mặc chiếc áo lông màu hồng nhạt, sà sang chỉnh tề đi theo họ. Theo như phong tục, đầu buổi làm thân, Diêu Tiểu Cải phải gặp gỡ bà con thân thích nhà họ Vương, còn phải ở lại nhà họ Vương một đêm.

Thế mà sắp tới hôm ấy, Diêu Tiểu Cải đã được Dương Bắc Kinh đưa trở về, Diêu Tiểu Cải vừa vào cửa, đã không để ý đến những câu nghi vấn của người nhà, trầm giọng nói với Diêu Liên Phát:

“Cha, lẽ hỏi nhà hân đâu? Con muốn tì hôn”.

“Tì hôn? Tại sao?”.

“Cha, cha trước hết đừng hỏi chuyện cưới xin này, mình không thể không tì”.

Diêu Liên Phát trố mắt ra hồi lâu, mới ném mạnh cái chén trong tay, tức giận dùng dùng nói: “Mày nói mày không ở nhà bắt rể, mày không chịu ở, tao cũng không ép được mày; mày nói mày đồng ý chuyện hôn nhân với nhà họ Vương, mày liền đính hôn, tự mày chọn, cái gì cũng đều tốt, bây giờ bỗng dưng mày nói tì hôn, rốt cuộc mày nghĩ cái gì vậy hả?”.

“Cha, không thể gả cho Vương Lâm Siêu!”. Diêu Tiểu Cải vừa nói xong đã trào nước mắt, cô lấy tay áo lau lưng tung rồi nói: “Đu cho có nhà bắt rể, chỉ cần có người thích hợp, con cũng sẽ thật sự cam tâm tình nguyện. Nói sao thì con cũng không thể đến nhà họ Vương”.

Diêu Liên Phát giận đến nổi quay quanh tại chỗ, tìm kiếm cái gì đó có thể đánh người được. “Mày cái con nhỏ chết tiệt này, chuyện cưới xin cũng đã định, nếu hôm nay mày không nói rõ cho tao, tao chặt chân mày!”.

Dương Bắc Kinh vội vàng ngăn Diêu Liên Phát lại, khuyên nhủ: “Chú à, chú khoan hãy nóng giận, Tiểu Cải không phải là người tùy hứng, nó tất nhiên có lý do của nó, mình nghe thử xem nó nói thế nào đã”.

“Nói cái gì? Chính nó đồng ý, người trong thôn này ai ai cũng đều biết nó đính hôn rồi, bây giờ tự dưng muốn từ hôn, nó tưởng đây là chuyện giỡn chơi của trẻ con chắc?”. Diêu Liên Phát thở hắt ra la mắng.

Trương Hồng Cúc cũng trách móc Diêu Tiểu Cải:

“Tiểu Cải, mày nói xem mày như thế này làm sao mà bớt lo được? Từ xem mắt tới đính hôn, nhà họ Vương có chỗ nào làm mày không hài lòng? Tất cả mọi mặt người ta có chỗ nào có lỗi với mày? Sao mày không ngấm lại, chuyện từ hôn có thể tùy tiện nói ra sao? Một đứa con gái, từ hôn sẽ ảnh hưởng xấu biết bao nhiêu!”.

“Con biết là không tốt, nhưng bây giờ mình từ hôn vẫn còn kịp, con biết nếu con không từ hôn, con sẽ phải hối hận cả đời”. Diêu Tiểu Cải quỳnh lên, quỳ xuống trước mặt Diêu Liên Phát, nói:

“Cha, con cảm thấy nhà họ Vương này thật sự không thích hợp, chuyện cưới xin này mình phải hủy bỏ thôi”.

Biến cố bất thành linh này khiến Diêu Tam Tam hồi lâu vẫn chưa kịp phản ứng, cô thấy tình cảnh này, liền bước tới muốn đỡ Diêu Tiểu Cải đứng lên, nào ngờ

Điều Tiếu Cái rất quyết cương, cứ quý vai đóng như thế.

Điều Tam Tam đành phải khuyên Điều Liên Phát:

“Cha ơi, chị ba sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa, chị ấy nhất định là có lý do của mình, cha để cho chị đứng lên trước nhé cha?”.

“Cha, hôn nhân là chuyện lớn, nếu thật sự không thích hợp, thì từ hôn cũng không có gì ghê gớm, đợi đến khi gả đi rồi phải chịu uất ức, lúc đó cũng đã muộn. Cha hãy khoan nóng giận, dù sao cũng hãy để cho Tiếu Cái nó nói hết lời được không?”. Điều Tiếu Đông cũng khuyên.

Mèo Mạnh Mẽ - Điều đàn Lê Quý Đôn.

Điều Tiếu Cái vì cái gì mà bỗng nhiên muốn từ hôn?

Nhà họ Vương làm thân, trong nhà dọn dẹp đôi mới hoàn toàn, họ hàng bạn hữu gần xa cũng tới dự hai lần, lần tiệc cũng đã được chuẩn bị chu đáo. Cha Vương Lâm Siêu bận đi làm không trở về, mẹ và chị gái Vương Lâm Siêu đều ở đây, cũng coi như nhiệt tình. Bộ dạng Điều Tiếu Cái xinh đẹp, vóc người lẫn phong thái đều rất tốt, họ hàng thân thích nhà họ Vương nhao nhao khen ngợi, Vương Lâm Siêu cứ cười mãi không thôi.

Đến chiều, họ hàng thân thích giải tán hết, Vương Lâm Siêu kêu Điều Tiếu Cái vào trong nhà nghỉ ngơi, còn mình cười xe gắn máy đưa một người bà con về đường xa. Điều Tiếu Cái ở một mình trong phòng cảm thấy nhàm chán, nghĩ đến lúc cơm tối chắc phải bận rộn, mình nên ra giúp một tay, bèn ra khỏi phòng, đi đến nhà chính.

Điều Tiếu Cái mới vừa đi tới cửa nhà chính, đã nghe thẩu tiếu nói chuyện của mẹ và chị Vương Lâm Siêu.

giọng mặc dù không lớn, nhưng cũng không phải chú ý nhỏ giọng, đoán chừng là ở trong nhà, lại là nhà của mình, nên nói chuyện cũng tùy ý.
“Mẹ, tôi này ngủ sao đây?”.

“Ngủ sao hả? Đợi Lâm Siêu nó về rồi hãy nói, nếu nó đồng ý ngủ một giường với Lâm Siêu thì vừa hay, thời bây giờ, mới làm thân đã ngủ cùng giường cũng không ít. Nếu nó không chịu, vậy cho ngủ với mày”.

“Ngủ với con hả? Con không muốn, con không thân thuộc gì nó. Mẹ kêu nó ngủ với Lâm Siêu đi”.

“Có thân hay không, thì mai mốt nó cũng sẽ là em dâu mày rồi”.

“Mẹ, mẹ thật sự không thể bỏ được ý nghĩ đó sao? Nó là đứa một chữ bẻ đôi cũng không biết, em trai con nó là học sinh cấp ba, quan trọng nhất, là Lâm Siêu chúng ta mai sau còn có thể tiếp nối công việc của cha, dù cho bây giờ không thịnh hành chuyện tiếp nối chức vụ sau khi về hưu, nhưng con cái của công chức cũng có thể được sắp xếp vào làm. Thử con gái nhà quê mù chữ như nó, cũng có thể gả vào nhà mình sao?”.

“Chứ mẹ biết làm sao bây giờ? Lâm Siêu vừa ý nó, cắt chó dán mắt, nó thích rồi, em trai mày đã hai mươi còn chưa có đôi bạn, cho tôi chọn lui đều không vừa ý, từ nhỏ tới lớn nó đã tùy hứng quen rồi, mẹ có cách gì đây? Mình không lay chuyển được nó thì biết làm gì?”.

“Haiz, cha con cũng vì cái vụ mù chữ này mà không hài lòng! Tức giận đến giờ cũng chưa trở lại. Mẹ nói xem,

trừ cái gương mặt đó ra, thì nó rốt cuộc có được cái gì tốt chứ?”.

“Nó mù chữ gì đó mẹ cũng không lo, Lâm Siêu nó không chê là được. Mẹ chỉ lo, mà xem tướng tá nó đi, cao nhông như cây lúa miền ấy, không biết mai mốt có sinh con trai được hay không. Mẹ nghe nói, trong nhà nó có bốn chị em, mẹ nó sinh bốn đứa con gái không có thằng con trai nào. Đàn bà con gái có sinh con trai được hay không, hơn phân nửa là theo mẹ nó, chúng ta chỉ có một mình Lâm Siêu, lỡ mai mốt nó phải một đứa con gái, trái một đứa con gái, không sanh được cháu nội trai, mẹ biết sống làm sao?”.

“Cái này không sợ, bây giờ mang thai bốn tháng đã có thể siêu âm biết trai hay gái rồi, mình có người quen trong bệnh viện, nếu mang thai con gái, thì phá đi cũng được chứ sao? Chị dâu con cũng mới vừa phá một đứa đó”.

“Mày nói nghe thật dễ dàng...”

Diêu Tiểu Cải nghe đến đó, liền xoay người cầm đồ đạc của mình, quay đầu rời khỏi nhà họ Vương. Cô một đường vội vã chạy tới trấn trên, lúc ấy trời đã sập tối. Diêu Tiểu Cải vừa mệt vừa tức, cũng sợ khuya rồi không an toàn, nên không thể làm gì khác hơn là đi tìm Dương Bắc Kinh. Vừa thấy Dương Bắc Kinh, Diêu Tiểu Cải liền òa khóc.

“Anh rồ, anh đưa em về nhà đi”.

Chương 56: Thức Tỉnh

CHƯƠNG 56: THỨC TỈNH

“Sao người nhà đó có thể như vậy chứ!”.

Diêu Tiểu Cải kể lại những gì đã trải qua ở nhà họ Vương, Diêu Tam Tam vừa nghe đã tức giận, thì ra người nhà họ Vương đối đãi với chị ba bằng thái độ đó.

“Chị ba, em ủng hộ chị từ hôn, gả vào cái nhà khắc nghiệt như thế, dù cho Vương Lâm Siêu có thực sự đối với chị đi chăng nữa, thì sống trong kiểu gia đình đó cũng không thể nào hạnh phúc được”.

Diêu Tam Tam quay đầu nhìn cha mẹ. Diêu Liên Phát im lặng thật lâu không lên tiếng, Trương Hồng Cúc cũng im lặng hồi lâu, chợt vỗ bàn một cái, nói: “Từ hôn! Con gái tôi, không lạ gì nhà đó”.

“Từ hôn không phải là chuyện nhỏ, với lại Vương Lâm Siêu không giống với người nhà nó, dù sao thì mai một cũng đâu có sống với cha mẹ chồng và chị chồng cả đời, Vương Lâm Siêu đối tốt với nó là được rồi”. Diêu Liên Phát do dự.

“Ông nói nghe thật nhẹ nhàng, từ khi tôi vào cửa nhà họ Diêu, mẹ ông không coi trọng tôi... tôi bị mẹ ông làm cho uất ức biết bao nhiêu? Còn nữa, sau khi Tiểu Đông, Tiểu Cải ra đời, mẹ ông có khi nào coi tôi là con người? Tôi rơi vào nhà họ Diêu, bản thân tôi đã sống kìm nén bức tức cả đời rồi, con gái tôi còn phải trải qua cuộc sống như vậy nữa hay sao? Dĩ ư ư ư. Một đứa con gái như Tiểu Cải, gả đến nhà họ Vương chính là cuộc sống mà cả nhà không ai muốn gặp nó, mỗi mình Vương Lâm Siêu thì có thể làm được gì?”.

“Bà xem bà kìa, chuyện đã qua, mà dạo này bà cứ lải nhải mãi, tính tình mẹ mình là như vậy đó”. Diêu Liên Phát chợt dạ biện hộ cho Diêu lão nãi.

“Tính bà ấy là như vậy hả? Đối với Đại Văn Nhị Văn, sao bà ấy lại chẳng tính tình? Nhớ tới là thấy tội nghiệp, mấy đứa con tôi hồi con nhỏ, bà ấy có giữ gìn được mấy bữa? Mấy thằng cháu trai đều là bà ấy trông nom tới lớn, nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay, mấy đứa con của mình thì bà ấy không thèm ngó ngang gì tới, khổ sở biết bao nhiêu? Tiểu Đông nó mới bốn năm tuổi, đã phải suốt ngày dắt Tiểu Cải, ôm Tam Tam, té vỡ đầu trầy chân, có ai hỏi tới nó hay không? Ông nói xem mấy năm nay, đã trải qua cuộc sống như thế nào!”.

Trương Hồng Cúc càng nói càng giận, nước mắt lã chã, không ngừng chỉ vào Diêu Liên Phát kể lể, Diêu Liên Phát đuối lý, liền cúi đầu nghe bà trách móc.

Con gái lấy chồng, nếu mà không được người nhà của đối phương tiếp nhận, thậm chí là bị bài xích khi dễ, thì dù cho tình cảm vợ chồng có khá hơn đi chăng nữa, cũng không thể nào sống thanh thản hạnh phúc

nhà họ Vương này, cũng không ai nào cũng chấp nhận được, dù sao thì cũng không có người đàn ông nào có thể hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi cha mẹ anh chị em. Hôn nhân không phải chỉ là chuyện giữa hai người, thử nghĩ việc cả ngày phải đối mặt với cha mẹ chồng không muốn gặp mình xem, sống cuộc sống như thế lâu dài, đau khổ mệt mỏi biết chừng nào!

Huống chi, giữa Diêu Tiểu Cải với Vương Lâm Siêu, bây giờ còn chưa có cảm tình gì đáng nói, càng không thể nào nói đến tình yêu. Diễn đi 1 quý đ. Nông thôn hai mươi ba năm về trước, xem mắt kết hôn vẫn là chính, án theo quan niệm và tư tưởng của địa phương, tự do yêu đương vẫn còn chưa thịnh hành, nam nữ sau khi xem mắt đính hôn, mới có thể quang minh chính đại tới lui, bình thường cũng sẽ chung đụng một thời gian rồi mới kết hôn, vì sao phong tục phải an bài như thế? Dĩ nhiên là để nam nữ hai bên quen thuộc, bồi dưỡng tình cảm.

Như vậy nếu trong lúc đó phát hiện hai người không thích hợp, hoặc đối phương có khuyết điểm hay tật xấu không thể nào tha thứ được, thì từ hôn lẽ tự nhiên, cũng là lựa chọn sáng suốt.

Cho nên, ở đây, từ hôn cũng xem như chuyện thường tình.

Dĩ nhiên, từ hôn ở nông thôn cũng có quy củ riêng. Dưới tình huống bình thường, nếu nhà trai nói từ hôn trước, thì lễ hỏi, phí tổn nhà gái có quyền giữ lại, một đồng cũng không phải trả; nếu mà nhà gái nói từ hôn trước, thì phải trả lại lễ hỏi, phí tổn đính hôn của nhà trai, quà tặng các thứ đều phải bồi thường.

Đương nhiên, nếu như một bên giấu giếm, lừa gạt dẫn đến từ hôn, ví như nhà gái có bệnh cố ý giấu giếm, nhà trai nói từ hôn trước vẫn có quyền đòi lại lễ hỏi. Nhà trai đính hôn rồi còn dây dưa không rõ với người khác bị phát hiện, nhà gái từ hôn cũng không cần phải trả lại bất cứ lễ hỏi nào.

"Có người, đính hôn nhiều năm rồi cũng từ hôn, Tiểu Cải cũng chỉ mới đính hôn thôi, nó lại không có ngủ ở nhà họ Vương, cứ theo đó, nhanh chóng từ hôn, đỡ phải hối hận về sau!". Trương Hồng Cúc cảm giận phất tay, "Dù mình có nghèo, có khổ, mình cũng không thể chịu được cảnh sống bị người ta coi thường".

Diêu Tam Tam không ngờ, Trương Hồng Cúc bỗng cứng rắn như thế. Nghĩ lại thấy cũng phải, Trương Hồng Cúc đã qua nửa đời người, bị Diêu lão nãi kì thị làm khó làm dễ đã nhiều năm như vậy, mấy năm nay kìm nén uất ức, cảm xúc dồn nén quá lâu rồi. Cái gọi là đồng cảnh ngộ, Trương Hồng Cúc chắc là vì cái câu "không sinh được con trai" của mẹ con nhà họ Vương kích thích, lại nghe điệu bộ mẹ con nhà họ Vương cay nghiệt như vậy, cũng dần mình nổi nữa.

Diêu Tam Tam vốn còn đang cân nhắc xem phải lên tiếng ủng hộ chị ba thế nào, giờ xem ra, không cần cô phải nói, thái độ của Trương Hồng Cúc như thế là đủ rồi. Nghĩ lại Trương Hồng Cúc vẫn luôn yếu đuối nhẹn nhục, bây giờ như thế là đã thức tỉnh rồi ư?

Hoặc là nói, kể từ khi bà biết sinh con gái không phải lỗi của mình, thì đã bắt đầu thức tỉnh.

Rốt cuộc thì người phụ nữ uất ức này, cũng đã nổi giận một lần.

Diêu Liên Phát im lặng nghe Trương Hồng Cúc trách móc xong, trầm mặc hồi lâu, nghiêng răng cắn đứt cọng rơm trong tay, nói: "Từ hôn thì từ hôn, không đủ tiền, tôi mượn. Ngày mai kêu bà mai tới tính sổ lấy tiền".

Diêu Tam Tam thở phào nhẹ nhõm, dựa vào những lời này của Diêu Liên Phát, người cha này của cô, cũng không phải là không có thuốc chữa, hoặc là nói, cuối cùng thì ông cũng đã có chút cảm thông.

--Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp--

Hơn một tiếng sau, Vương Lâm Siêu vội vàng cưỡi xe máy đuổi tới nhà họ Diêu, thời tiết đầu xuân còn hơi se lạnh, thế mà trên trán anh ta lại đổ một lớp mồ hôi. Vương Lâm Siêu vừa vào cửa, đã hỏi ngay Diêu Tam Tam đang mở cửa cho anh ta:

"Em tư, chị ba em có về chưa?".

"Về rồi ạ". Diêu Tam Tam bình thản đáp. Chuyện như vậy, cũng không thể trách Vương Lâm Siêu, nhưng nghĩ đến việc chị ba chịu nhục mạ, Diêu Tam Tam lại bực tức lên.

"Aiz, sao cổ không nói tiếng nào đã chạy về rồi?". Vương Lâm Siêu nói xong, vội vã chạy vào nhà, nhắc thấy Diêu Tiểu Cải thì thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được mà oán trách:

"Tiểu Cải, sao em đi mà không nói tiếng nào thế? Anh tìm em anh lo muốn chết. Nếu em không muốn ngủ lại nhà anh, thì em nói với anh, anh cũng sẽ đưa em về nhà mà!".

Một phòng đầy người nhìn anh ta, đều là vẻ mặt bất ngờ, nhất thời không ai lên tiếng.

"Anh đưa bà con trở về, tìm không thấy em, mới đầu còn tưởng em đi nhà xí, sau lại cho rằng em ra ngoài dạo, đi khắp cả thôn tìm em mà tìm khắp nơi không thấy, thiếu chút nữa gặp chết anh, anh còn đang nghĩ em bị lạc đường đó! Ai ngờ em đã tự về nhà rồi". Vương Lâm Siêu không nghĩ tới chuyện xảy ra biến cố lớn như vậy, cứ thế nói một hơi, "Tiểu Cải, mai một có chuyện gì em nói với anh một tiếng, em nói với anh, anh đưa em về mà, một mình em là con gái không thể đi lung tung vậy được".

Wương Lâm Siêu dừng lại, rốt cuộc cũng nhận ra thái độ của người nhà họ Diêu không đúng, anh ta cần thân hỏi:

Của người nhà họ Diêu không đúng, anh là con nhà họ.

“Chú, thím, Tiểu Cải, đã xảy ra chuyện gì sao?”.

“Vương Lâm Siêu, tôi biết hết rồi, chúng ta... vẫn nên từ hôn đi!”.

Những lời này của Diêu Tiểu Cải khiến sắc mặt của Vương Lâm Siêu đột ngột thay đổi, vội vàng hỏi tới:

“Tiểu Cải, em biết cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Thái độ của người nhà anh, tôi đều đã biết”. Bây giờ Diêu Tiểu Cải đã bình tĩnh lại, Vương Lâm Siêu là một người tốt, là một người con trai rất tốt, thế nhưng--

“Vương Lâm Siêu, thật ra chúng ta cũng không mấy quen thuộc, tôi với anh vẫn không hợp nhau, thừa dịp vẫn còn sớm, chúng ta nhanh chóng từ hôn thôi”.

Sắc mặt Vương Lâm Siêu trắng bệch, đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, vội nói: “Tiểu Cải, mẹ anh là ấy nói lung tung cái gì ư? Em đừng quan tâm đến bà ấy, mẹ anh không có học thức, bà ấy không hiểu đạo lý, em đừng tức giận”.

“Tôi cũng không có học thức, tôi chưa từng đi học”. Diêu Tiểu Cải bình tĩnh nói, “Tôi cũng không trách người nhà anh, bình tĩnh mà nghĩ lại, nếu tôi có em trai, tôi cũng hi vọng nó tìm được đối tượng có trình độ, còn mẹ anh, suy nghĩ của bà ấy cũng là lẽ thường tình, chỉ là tôi không muốn trải qua cuộc sống như vậy. Tôi với anh thật sự không thích hợp, anh chỉ mới gặp tôi một vài lần, anh cũng không hiểu tôi”.

“Tiểu Cái, em đừng nghĩ như vậy. Em nhìn xung quanh đi, người ta đều xem mắt rồi đính hôn, chẳng phải cũng làm quen từng bước một đó sao?”. Vương Lâm Siêu cuống lên, “Tính mẹ anh là vậy đó, từ từ bà ấy sẽ thay đổi thái độ thôi. Với lại dù sao thì mình cũng đâu có sống cả đời với cha mẹ, em đừng chấp nhặt với bà, hai chúng ta sống tốt là được. Em nói em chưa từng đi học, anh cũng lắm cũng chỉ là học qua cấp ba mà thôi, có gì không hợp đâu?”.

“Vương Lâm Siêu, người nhà anh đều không tán thành, dù cho tôi với anh có thành đôi đi chăng nữa, cũng không thể sống thanh thản được. Không nói người nhà anh, nếu mà người nhà tôi cũng phản đối anh, không muốn gặp anh... liệu anh có lòng tin như thế không?”.

“Trương Hồng Cúc cũng nói: “Quan hệ mẹ chồng nàng dâu này vốn rất khó xử, người nhà con đã phản đối, thì mai một làm sao mà sống? Con gái thím nhất định sẽ bị uất ức. Hai đứa, thật sự không thích hợp”.

“Tiểu Cái sống là sống với con, tại con không để ý tới cha mẹ là được”. Trên mặt Vương Lâm Siêu có sự cố chấp, “Tiểu Cái, anh thật lòng thích em, anh là con trai một, cha mẹ anh không lay chuyển anh được đâu, chẳng phải họ cũng đã đồng ý chuyện đính hôn đó sao? Thật sự là em không cần phải lo lắng đâu, sau này anh sẽ che chở em, anh cam đoan sẽ đối tốt với em. Chúng ta đã đính hôn rồi, dù cho có trắc trở gì, chúng ta cũng nên cố gắng. Mặc kệ thế nào, anh cũng tuyệt đối không đồng ý từ hôn!”.

Điều Tam Tam tin. Vương Lâm Siêu thật sự rất thích chị ba, thích đến nỗi không màng đến sự phản đối của cha

mẹ, bắt chấp tất cả. Nhưng mà, cả hai không tính là những người quen thuộc, chỉ bằng sự yêu thích đó, là có thể bồi đắp tình cảm, sống cuộc sống hạnh phúc dưới tình thế kia sao?

“Anh Vương Lâm Siêu, anh không muốn từ hôn đúng không, em có một cách”. Diêu Tam Tam vừa mở miệng, tất cả mọi ánh mắt trong nhà đều đổ dồn vào cô. Hình như Vương Lâm Siêu không ngờ một cô bé như cô lại xen vào, nên ngẩn người, hỏi:

“Cách gì?”

“Rất đơn giản, không phải chị ba nói không dám gả vào nhà anh sao? Vậy anh đến nhà em ở rể là được rồi”.

Vương Lâm Siêu rõ ràng là sững sờ, không riêng gì anh ta, những người khác, bao gồm cả Diêu Tiểu Cải cũng sững sờ theo, Vương Lâm Siêu sững sờ hồi lâu, mới lắp bắp nói: “Chuyện này... sao mà được? Nhà anh chỉ có mình anh là con trai”.

“Nếu không như vậy, thì sau này đứa con đầu tiên của chị ba, để cho nó theo họ Diêu. Anh cũng biết, nhà em chỉ có bốn người con gái, chị ba vốn phải ở nhà bắt rể, nhưng bởi vì nhà anh đến cầu hôn, cha em mới đồng ý gả chị ấy ra ngoài”. Diêu Tam Tam bình tĩnh nói tiếp.

Vương Lâm Siêu vừa nghe thế, liền nhìn Diêu Tam Tam với vẻ mặt hơi kì quái.

“Vậy làm sao được? Tiểu Cải gả đến nhà anh, đứa bé đương nhiên họ Vương, anh là con trai duy nhất, cha mẹ

anh có chết cũng sẽ phản đối, chuyện này nhất định không được”.

“Anh xem, anh vẫn không thể hoàn toàn không để ý đến cha mẹ anh. Chỉ ba cũng không quan trọng được như anh vẫn tưởng, không đến mức bất chấp tất cả, thì anh cũng sẽ không sẵn sàng chi ấy nhiều. Dĩ nhiên việc này cũng không thể trách anh, cũng là lẽ thường tình mà thôi. Chỉ vì anh không tiếp nhận nổi việc từ hôn, bản thân không vượt qua được mà thôi, thật ra thì anh suy nghĩ kĩ một chút sẽ thấy, từ hôn đều tốt cho cả hai bên”.

Diêu Tam Tam nhẹ nhàng nói: “Cuộc hôn nhân bị người ta coi thường, con gái nhà họ Diêu sẽ không cần”.

(*) Từ “cần”: nguyên văn là “yao”, Q&T dịch không đúng mà search cũng không ra nên mình chém đại vậy.

-- Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp--

Vương Lâm Siêu là được Dương Bắc Kinh tiễn đi, nhìn bộ dạng như đưa đám của anh ta, Dương Bắc Kinh không đành lòng, vỗ vỗ bả vai kéo anh ta ra ngoài.

Trời đã về khuya, Vương Lâm Siêu cúi thấp đầu, đứng trước cổng nhà họ Diêu, ngẩng đầu ngắm những ngôi sao trên bầu trời, nhẹ nhàng thở dài thật dài.

Dương Bắc Kinh cũng không biết phải an ủi anh ta làm sao, anh ta không lên xe đi, cũng không tiện đuổi đi, liền không thể làm gì khác hơn là đứng cùng anh ta trong gió lạnh đầu xuân.

“Mẹ em vẫn luôn cho rằng cái em thích là gương mặt đó

của Tiểu Cái, ai nhen, Tiểu Cái xinh đẹp, ai nhen ta em thích”. Vương Lâm Siêu buồn bực, tím được Dương Bắc Kinh liền coi anh là đối tượng để dốc bầu tâm sự, “Nhưng em không chỉ thích vẻ ngoài của cô ấy, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cô ấy đứng ngoài đám người, trên gương mặt xinh đẹp là sự trong veo lạnh lùng, em bị hấp dẫn ngay”.

“Cô ấy rất đặc biệt, rất cá tính, cũng như ngôi sao trên trời kia vậy, lạnh lùng cao ngạo...”.

Vương Lâm Siêu luôn đã đứng đó nhỏ giọng thổ lộ, Dương Bắc Kinh kéo chặt áo, vỗ vỗ vào vai anh ta, nói: “Cuộc sống không phải là bài thơ lãng mạn, cậu đó, hãy buông bỏ đi thôi. Tiểu Cái coi như em gái tôi, công bằng mà nói, dưới tình huống nhà cậu như vậy, tôi cũng không bằng lòng gả em gái cho cậu”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cửa hiểm

Qua hôm sau nhà họ Diêu liền kêu bà mai tới, trả lại lễ vật đính hôn cho nhà họ Vương, phí tổn mua quần áo và những vật dụng cần thiết khác khi đính hôn cũng trả lại cho họ.

Lúc người khác đến hỏi nguyên nhân từ hôn, nhà họ Diêu cũng chỉ nói hai nhà không hợp. Sau đó ít lâu người làm mai có gặp Trương Hồng Cúc, không khỏi tiếc nuối nói cho bà biết, Vương Lâm Siêu trở về cãi nhau ầm ĩ với người nhà, trong cơn giận dữ, đã xách hành lý đi miền Nam làm việc.

Vương Lâm Siêu rời nhà xuôi Nam, nhưng cũng vì thế mà mở cho mình một con đường, bắt đầu một phần sự nghiệp của bản thân, dĩ nhiên đây đều là chuyện sau này.

Trừ việc bỏ ra một khoản tiền, cuộc sống của nhà họ Diêu cũng không chịu quá nhiều ảnh hưởng, dường như Diêu Tiểu Cái quên đi chuyện này rất nhanh chóng, cô không phải là một cô gái thích tự làm khó mình, sau khi từ hôn, Diêu Tiểu Cái liền không muốn đi xem mắt nữa, nghe đến xem mắt là phiền, cũng không gấp gáp tìm đối tượng, ngược lại càng trầm tĩnh hơn. Cô chủ động nói với Diêu Tam Tam rằng, cô muốn đến trang trại thủy sản cách đó mấy chục dặm để làm công.

“Chị đã nghĩ kỹ rồi, em cũng sắp tốt nghiệp cấp hai. Nếu em thi đậu vào trường cấp ba, chị sẽ đi làm kiếm tiền cho em học lên, còn lên Đại học nữa. Nếu em không đậu, thì về nhà nuôi cá trê, chị đi học kỹ thuật của người ta cho tốt, rồi trở về nuôi với em”.

Giây phút đó, Diêu Tam Tam thiếu chút nữa đã rơi nước mắt, nhưng cô cố gắng nhịn được, cười nói: “Chị ba, chị thương em như vậy, mai mốt em kiếm được nhiều tiền, sẽ mua cho chị một căn nhà lầu thật lớn”.

“Chị cần nhà lầu làm gì”. Diêu Tiểu Cái bĩu môi nói, “Nếu em thật sự có khả năng để mua, thì mua cho chị một trang trại ấy, chị muốn nuôi một vạn con ngỗng, một vạn con gà, nuôi một vạn con dê nữa”. Cô nói rồi quay đầu, nhìn về phía Diêu Tiểu Đông: “Chị hai, em đi rồi, chị chăm sóc dê của em cho

tốt nha, chị cho nó ăn giùm em, con dê nhỏ nhất đó, lúc bú sữa không chen lại mấy con kia, chị phải giành giúp nó nha”.

“Biết rồi, nếu không yên lòng thì em đừng đi nữa”. Điều Tiểu Đông cố ý nói cô, “Mấy con dê kia của em, bình thường chị cũng giúp em cho ăn không ít đâu nha”.

Điều Tiểu Cái đến trang trại nuôi thủy sản làm việc, là kế hoạch đã có từ trước khi từ hôn, Điều Tam Tam đã tính toán kỹ lưỡng, để cô đi học kỹ thuật sinh sản cá bột. Trang trại thủy sản cô đến phải đi vòng qua đập nước, nằm ven sông Đại Hà về phía tây, chủ yếu là ấp và kinh doanh cá bột.

Kỹ thuật ấp trứng cá bột cũng không mấy phức tạp, chỉ cần tỉ mỉ và có kinh nghiệm, mặc dù Điều Tiểu Cái không biết nhiều chữ lắm, nhưng chỉ bằng sự lanh lợi của cô thì cũng dư sức đảm nhiệm công việc này.

Sau khi Điều Tiểu Cái đi rồi, Điều Tam Tam luôn cảm thấy trong nhà như thiếu đi rất nhiều người. D đànl equý đ. Chị hai tính tình ôn hòa, chuyện gì cũng nhường mấy đứa em, bình thường trong nhà Điều Tam Tam với chị ba là hay đấu võ mồm nhất, chị nạt em mấy câu, em đáp lại chị mấy câu, thật ra thì tình cảm hai người rất tốt.

Lâu lâu Điều Tiểu Cái mới về nhà một lần, mỗi lần trở về, tâm tình Điều Tiểu Cái đều không tệ, ra khỏi sân nhỏ nhà họ Điều, cuộc sống không còn là heo với dê của cô nữa, Điều Tiểu Cái từng bước một tiếp xúc với thế giới bên ngoài, con người cũng trở nên tự tin hơn.

Chị ba chưa từng đi học, bây giờ đã sớm lo cho chuyện lên Đại học của cô, Điều Tam Tam cảm thấy rất ấm áp. Nay cô đã cấp hai rồi, học hết học kì này là tốt nghiệp. Đường tương lai phải đi thế nào, trong lòng Điều Tam Tam đã có tính toán--

Cô chỉ sợ phải làm cho chị ba thất vọng.

Điều Tam Tam không hề có ý định học lên cấp ba rồi lên Đại học, không vì cái gì khác, trong nhà không có điều kiện này, cô không thể ích kỉ như vậy. Nếu cô học cấp ba rồi lên Đại học, không thể dẫn mấy chị em kiếm tiền làm giàu không nói, lại còn phải khiến chị hai chị ba lần lượt chịu khổ để kiếm học phí cho cô, trong nhà còn Tiểu Tứ nữa, gánh nặng nghĩ tới cũng biết.

Một mình cô tốt, hay hi sinh cơ hội lên đại học để có thể khiến mấy chị em đều được tốt, dĩ nhiên là Điều Tam Tam muốn chọn cái sau. Và lại, cô tin rằng chỉ cần đi đúng đường, không cần học Đại học, cô cũng có thể mở ra một vùng trời đất như thường.

--Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp--

Học kì cuối cấp càng lúc càng căng thẳng, chủ nhật cũng bắt đầu học thêm, chuyện trong nhà Điều Tam Tam không thể giúp đỡ được gì. Hai vợ chồng Điều Liên Phát bận rộn việc đồng áng, Điều Tiểu Cái vừa đi, chuyện trong nhà liền rơi hết lên người Điều Tiểu Đông, nuôi heo, nuôi dê, thu mua cá trê. Cả năm ấy Bào Kim Đông đi lính không có nhà, việc mua bán cá trê hết thầy thuộc về Điều Tam Tam, người thôn lân cận đều kéo nhau tới nhà họ Điều bán cá trê, số lượng thu mua nhiều lên, một mình Điều Tiểu Đông cả ngày bận rộn đến mức xoay như chong chóng.

Thế rồi Điều Tam Tam rất nhanh đã gặp phải khó khăn – các cô không đủ tiền vốn.

Nhận thuê ao cá phải nộp trước một khoản, cộng thêm phần mua cá trê bỏ vào ao nuôi cũng mất tương đối nhiều tiền bạc, tiền này, dần dần liền quay vòng không kịp.

Dương Bắc Kinh âm thầm cầm một khoản tiền đến, bảo Điều Tiểu Đông dùng trước.

“Chuyện mua bán cá trê rõ ràng có thể kiếm tiền, có thể nào thì mình cũng phải ráng duy trì. D.đ,l,q'đ. Nếu mình dừng không thu ít lâu, người khác sẽ nhân cơ hội nhảy vào, như thế thì nên móng Tam Tam gầy dựng đã nhiều năm liền tiêu tan mất”. Dương Bắc Kinh nói, “Nếu mà thật sự đang cần tiền gấp, thì thả vào ao ít một chút, nếu thật sự bắt đắc dĩ, thì bán một phần dê đi, dù sao thì một mình em cũng làm không nổi”.

“Ừm, làm theo lời anh nói vậy”. Điều Tiểu Đông nói, “Nhiều nhất là đợi đến mùa đông, ao cá trê của em liền đổi ra tiền, em cũng không buồn”.

Cũng may là cá trê bây giờ, họ không còn phải dùng xe lừa đưa đến Niệm Thành nữa. Mấy năm nay, nhà các cô thu mua cá trê có ảnh hưởng đến xung quanh, các thôn phụ cận đều có người đến bán, số lượng nhiều lên rồi, vừa cá ở Niệm Thành cứ mấy ngày liền chủ động dùng xe ba gác đến nhà họ Điều chở, thỉnh thoảng lượng cá thu vào ít, không đáng phải dùng xe, Điều Liên Phát cũng có thể chủ động giúp một tay, đánh xe lừa đưa đến Niệm Thành.

Bây giờ thái độ với bốn đứa con gái của Điều Liên Phát càng ngày càng thả lỏng—“Con gái mình nó còn giỏi hơn ông, chuyện con gái mình dám làm ông dám làm không? Tiền con gái mình kiếm được ông có thể kiếm không? Nếu ông đã không làm được, vậy thì cũng đừng có mù quáng cản trở tội nó nữa”.

Trương Hồng Cúc nói Điều Liên Phát như thế đấy.

Điều Tam Tam ngồi trong lớp học, nghĩ đến chuyện trong nhà hiện giờ, không khỏi thất thần. Chủ nhiệm lớp là thầy Hàn đi ngang qua, vỗ vỗ lưng cô, ý bảo cô ra ngoài.

“Điều Tam Tam, cũng sắp đến kì thi chuyển cấp rồi, em tính sao? Thi trong huyện hay là thi trường chuyên? Thật ra thì em thi sư phạm rất tốt, con gái làm giáo viên là quá được rồi, nhanh có việc làm, lại ổn định. Thầy đề nghị lúc điền nguyện vọng em nên điền trường sư phạm. Dù cho có thi không đậu, cũng không làm trễ nải việc trúng tuyển vào cấp ba, sư phạm ưu tiên chiêu sinh đấy”.

Điều Tam Tam cúi đầu, trong lòng suy nghĩ tìm từ ngữ, nói sao với Thầy Hàn đây?

Thầy Hàn, em ... không định học lên tiếp ạ”.

Thầy Hàn thở dài, tình huống của Diêu Tam Tam ông cũng biết ít nhiều, nghe nói cô bé này tự kiếm học phí đi học. Nhưng mà, rõ ràng có thể thi đậu, có thể gia tăng tỉ lệ chuyển cấp, buông bỏ cũng quá đáng tiếc.

“Trường sư phạm hoặc trường chuyên, chỉ cần học tiếp ba bốn năm, tốt nghiệp là có thể lãnh lương rồi. Em về bàn lại với gia đình, gian khổ thêm vài năm nữa, em thi đậu Đại học, là có thể nhảy ra khỏi cửa nhà nông rồi”.

Liên tục bốn năm? Bây giờ chị hai mươi chín, chị ba mươi tám, ba bốn năm này, đối với các chị ấy gần như là quyết định số mạng, nhất là chị ba, nếu quả thật để chị ấy kiếm tiền cho mình đi học, vậy bản thân chị ấy phải làm sao?

Mà nếu trong mấy năm ấy, cô có thể dẫn theo người nhà gầy dựng cuộc sống ngày một tốt hơn, có một phần sự nghiệp ổn định lâu dài, thì cũng có ích cho chuyện hôn nhân của chị ba.

Coi như mình thi đậu trường sư phạm hoặc trường chuyên, đi làm rồi tan làm, cầm một phần tiền lương không nhiều không ít, cuộc sống của mình dĩ nhiên là trót lọt, nhưng có năng lực gì để giúp đỡ chị em?

Hơn nữa, trừ phí sinh hoạt, học phí trường chuyên còn rất cao, có rất nhiều trường học phí đều phải đóng một lần lúc nhập học. Diêu Tam Tam tin chắc rằng, hiện giờ cô không thể bỏ ra nổi số tiền đó.

“Thầy Hàn, em đã suy nghĩ kỹ rồi, em thật sự không có điều kiện đó, không có ý định học tiếp. Đối với em mà nói, có thể học thêm ba năm trung học nữa, em đã vui mừng lắm rồi”.

Thầy Hàn thở dài, chuyện thế này trong thôn cũng không hiếm thấy, chắc chắn sẽ có một số bé gái, thậm chí là bé trai có thành tích tốt, vì nguyên nhân gia đình nên phải nghỉ học nửa đường, hoặc học xong cấp hai thì không học nữa. Thầy Hàn vỗ vỗ bả vai cô theo thói quen, rồi xoay người bước đi.

Diêu Tam Tam thấy thầy Hàn đi vào rồi, thì tùy ý dựa vào cột hành lang, ngăn người nhìn lên bầu trời xa xăm. Bỏ học, đương nhiên có tiếc nuối, thế nhưng cô cũng không buồn lắm, tất cả, dù sao cũng chỉ là việc mà cô đã tính toán từ sớm. Có thể không học lên thì không nhảy khỏi cửa nhà nông được, nhưng có lẽ như thế thích hợp với cô hơn.

Diêu Tam Tam cứ như thế tham gia kì thi chuyển cấp với tâm trạng bình thản, điểm phát ra, điểm của cô đạt mức trúng tuyển trường chuyên. Cô không diễn nguyện vọng, nên hiển nhiên cũng không có trường tuyển cô.

Diêu Tam Tam ngồi xỏm bên ao cá, nhìn mặt nước yên tĩnh, cố gắng tưởng tượng lũ cá đầy ắp trong ao, đang chui loạn chung quanh. Lúc này là giữa trưa, lũ cá đều đã bơi vào đáy ao mát mẻ rồi, nếu là buổi sáng hoặc tối, sẽ có rất nhiều cá trê nhảy lên mặt nước, làm văng lên bọt nước xinh đẹp, càng xem càng thích.

Tiền mấy năm nay cô gom góp được, hiện giờ đều nằm trong sáu cái ao này, nếu không phải đầu mùa hạ năm nay cố gắng thu mua nhộng ve, kiếm được một khoản tiền, thì đã không có tiền vốn thu số cá trê trước mắt rồi.

Diêu Tam Tam cảm thấy, mình đang canh giữ một kho báu, nhưng muốn giữ được kho báu này thì cô phải có đủ lòng tin.

Nhiều cá trê hơn, sinh vật phù du trong nước bèn trở nên thiếu thốn. Trên thị trường vốn không có bán thức ăn cho cá trê, thức ăn cho cá thì cũng có đấy, Diêu Tam Tam thử mua một ít ném vào ao, nhưng không xuất hiện cảnh tượng cá trê tranh ăn như mong đợi. Mấy loại thức ăn trên thị trường, đều dành cho cá mè, cá chép bạc, viên thức ăn khá lớn, có lẽ không được lũ cá trê ưa thích.

Cá trê có tính ăn tạp, hầu như cái gì cũng ăn, lá cây mục nát, rong rêu, côn trùng nhỏ trong nước, nó đều ăn cả. Nhưng ao của cô nhiều cá như vậy, tất nhiên sẽ thiếu thốn thức ăn, bọn chúng lớn rất chậm.

Số thức ăn cho cá đã ném vào kia, từ từ rải ra cũng được lũ cá trê ăn hết, nhưng thứ ấy cũng phải mất tiền.

Giun đất! Diêu Tam Tam nhìn con giun đang ngo ngoáy trong bùn ướt ven đường, trong đầu chợt lóe lên: cho ăn giun nhất định sẽ được.

Vì thế mùa ve sấu năm ấy đã qua, mấy đứa nhỏ bắt nhộng ve cũng im hơi lặng tiếng, nhưng vẫn thường xuyên có người nhìn thấy Diêu Tam Tam dẫn Tiểu Tứ đã được nghỉ hè, xách cái giỏ tròn ten, đi vòng vòng đào đất. Ở quê nhiều giun lắm, tùy tiện đào đại một hố đất là có thể bắt được một đồng lớn. Diêu Tam Tam băm nát số giun ấy, ném vào ao cá, quả nhiên lũ cá trê tranh nhau ăn mồi.

Tốt! Ăn đi ăn đi, giành đi giành đi, Diêu Tam Tam cười ngốc nghếch nhìn cả ao cá trê tranh ăn. Chỉ cần lũ cá nhanh nhanh lớn, cũng không uổng công cô mỗi ngày phải bắt mấy con giun khiến người ta ón ọc kia.

“Chị ơi”. Tiểu Tứ từ xa chạy tới gọi cô, “Thầy chị tìm chị kia”.

“Thầy giáo tìm chị?”. Diêu Tam Tam có chút kinh ngạc, “Thầy nào? Tìm chị làm gì?”.

“Là thầy trong trường chị học chứ còn ai nữa”.

Diêu Tam Tam đi theo Tiểu Tứ, vội vã quay về nhà, quả nhiên trông thấy thầy Hàn đang đứng trong sân, vừa nhìn hoa hồng nở rộ, vừa trò chuyện với Diêu Liên Phát.

“Thầy Hàn, sao thầy đến đây ạ?”. Điều Tam Tam mừng rỡ nói, ba năm Trung học, thầy Hàn rất tốt với cô, “Cha, sao cha không mời thầy vào nhà ngồi!”.

“Không cần khách sáo, thầy đang thưởng thức hoa nhà em đây”. Thầy Hàn nói, “Điều Tam Tam, hôm qua trong huyện liên lạc với trường mình, hỏi em có muốn lên học trường huyện không. Em cũng biết, trường huyện điểm thấp hơn trường chuyên, điểm em cao, nhưng không điền nguyện vọng, bọn họ muốn tuyển em, nên đã chủ động liên lạc. Người ta đã nói, trường học có thể suy nghĩ việc giảm một phần học phí”.

“Thầy Hàn mới nói với cha, kêu cha ủng hộ”. Điều Liên Phát do dự giải thích với Điều Tam Tam, lại chuyển sang thầy Hàn, “Con bé này luôn có chủ kiến riêng, tôi có nói cũng không có tác dụng, để nó tự quyết định đi!”.

Lên trường huyện? Vẫn là đạo lý kia, dù cô có thi lên Đại học, ba năm trường huyện, bốn năm Đại học, tổng cộng bảy năm, chị hai chị ba phải cực khổ tới mức nào? Tốt nghiệp Đại học, cuộc sống của cô thì thê thảm rồi, nhưng còn người nhà thì sao?

Bây giờ Điều Tam Tam đã có thể hiểu được trạng thái đến trường của Bảo Kim Đông khi ấy rồi, hẳn không cần thành tích tốt, không đếm ngược là được, nếu hỏi cho cặn kẽ nguyên nhân, chỉ sợ là do hẳn không trông mong vào cơ hội lên cấp ba, lên Đại học! Trình độ cấp hai, là điều kiện cơ bản để tuyển lính, tuyển nhân công đạo ấy.

“Thầy Hàn, em thật sự không muốn học tiếp, điều kiện gia đình có hạn là một lẽ, ngoài ra em cũng có tính toán của em”.

Điều Tiểu Đông buông công việc trong tay, gấp gấp đi tới nói: “Tam Tam, có cơ hội học lên trường huyện, tại sao em không học? Em ngẫm lại nỗi khổ khi không được đến trường của chị ba em mà xem, trong nhà còn có chị với chị ba mà, anh em cũng nói, dầu cho có khó khăn đi nữa, chỉ cần em muốn đi học, cũng sẽ ủng hộ em. Em học lên cho tốt, đi làm rồi, tương lai em cũng có thể lo cho Tiểu Tứ nó đi học”.

Điều Tiểu Đông nói “anh em”, dĩ nhiên là chị Dương Bắc Kinh.

Điều Tam Tam nghĩ, chỉ bằng thái độ này của chị hai chị ba, quyết định bỏ học của cô hôm nay, vĩnh viễn sẽ không hối hận.

“Chị hai, với em mà nói, lên Đại học không phải là con đường duy nhất. Với lại, dầu cho em có học trường huyện rồi lên Đại học, tương lai cũng khó biết ra sao. Chị phải tin em, em có tính toán của mình rồi”.

Điều Tam Tam không nói với Điều Tiểu Cải nữa, ngược lại cười nói với thầy Hàn: “Thầy Hàn, hôm nay thầy đến vừa đúng lúc, em còn đang muốn đi tìm thầy đây. Em có một số chuyện muốn nhờ thầy giúp đỡ một tay ạ”.

“Em nói đi”

“Em biết đôi khi thầy phải vào thành phố hội họp, nếu có rảnh rỗi, nhờ thầy đến hiệu sách chọn giúp em mấy quyển về nuôi trồng thủy sản, nhất là về sách về cá trê và việc sinh sôi nảy nở cá bột, chỉ phí khi về em sẽ hoàn lại thầy ạ”.

Thầy Hàn lướt mắt qua gian nhà cũ nát, và mảnh sân trồng đầy hoa cỏ của nhà họ Điều, ông cười và nói: “Xem ra em đã tính toán rất tốt, vậy thầy cũng đành phải ủng hộ em thôi”.

Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp

Mùa đông năm ấy, nhà họ Điều bắt đầu xuống ao bắt cá. Để giữ lại cá trê thơm giống cho sau này, kể cả cá trê tự sinh sôi nảy nở, Điều Tam Tam chừa lại một ao.

Còn lại năm ao cá, một mùa xuân một mùa hè, đã thả vào không ít cá trê, đây gần như chiếm dụng hết số vốn của cô, hôm nay, là lúc số cá này sinh ra tiền lời cho cô rồi.

Ông chủ Hà của vựa cá trê Niệm Thành, đã nhớ thương mấy ao cá này của Điều Tam Tam từ lâu. Mùa đông đến, ở thành thị lưu hành món canh bô cá trê, trong thời tiết rét lạnh, cá trê đắt muốn chết, ngặt nỗi nguồn cung lại rất ít. Mất thấy rất nhiều rất nhiều tiền mà lại không có cá trê để bán. Mới vào đông, ông chủ Hà đã đến tìm Điều Tam Tam mấy bận, giục cô tát ao bắt cá, Điều Tam Tam đều nhịn được.

Cá trê của cô vẫn còn ở đấy, cũng không chạy đi đâu được, giá tiền lại mỗi lúc một tăng. Có nhiều người dùng bệ xi măng nuôi tạm cá trê, nhưng xi măng không kháng lạnh được, thời tiết mùa đông mỗi lúc một trở nên lạnh lẽo, cá trê của họ hầu như đều bán sạch rồi, gần tới tết, thì giá tiền càng cao, Điều Tam Tam chờ đợi chính là giây phút này.

Để nắm rõ lối buôn bán, Điều Tam Tam đã hao tốn không ít tâm tư cân nhắc.

Hôm nay cô vừa nói muốn bắt cá trê ra bán, ông chủ Hà đã vội vã chạy tới, tỏ ý muốn phụ bắt cá, đưa xe tới cửa kéo—à không, ông ta đưa xe tới ao cá chờ kéo.

“Ông chủ Hà, năm ao cá của con, nói sao cũng phải mấy ngàn cân, ông chiếu cố con đã nhiều năm, con thu cá trê, dĩ nhiên tình nguyện bán cho ông, nhưng mà giá tiền thì... Ông kiếm nhiều tiền, cũng phải để con kiếm nhiều tiền là một chút chứ?”.

“Ồi dào, cái này còn cần con phải nói sao, chỉ cần xuất cá ra, chú liền trả con năm tệ một cân, con xem có được không?”.

“Vừa cá nhà bác Mã đến tìm con, ra giá đến sáu tệ đấy! Nếu con đồng ý với bác ấy, không chừng bác ấy còn có thể cho thêm mấy đồng”. Diêu Tam Tam cười hi hi.

Hiện giờ cá trê của cô là của hiếm, số lượng lại nhiều, chỉ cần vận chuyển đi, con đường tiêu thụ chính là các thành phố lớn, là việc mua bán kiếm bộn tiền bảo đảm không lỗ được.

Làm sao Diêu Tam Tam có thể không đi hỏi thăm? Hiện giờ người nuôi cá trê rất hiếm, chớ nói chi cá trê này của cô là cá trê đồng. Nghe nói trong các chợ ở mấy thành phố lớn phía Nam, loại cá trê đồng này, vào thời điểm này cao nhất cũng có thể bán tới hai mươi tệ một cân.

“Khỏi bàn nữa, chú cũng trả con sáu tệ, được không? Con thấy đó, chú còn phải vận chuyển đường dài, đến thành phố còn phải giao hàng nữa, cũng cần không ít tiền vốn, con bán cho chú, có tiền thì hai chúng ta cùng kiếm”.

“Năm tệ tám thôi ạ”. Diêu Tam Tam cười ngọt ngào, “Chú luôn chiều cô con, người khác có ra giá bảy, tám tệ thì con cũng không bán cho họ. Dù con còn nhỏ tuổi, nhưng cũng biết làm người phải trọng chữ tín. Con cũng phải nhường một phần lợi cho chú, vậy liền quyết định năm tệ tám một cân”.

“Được!” Ông chủ Hà cười ha ha vỗ tay một cái, “Giao thiệp với con bé này đúng là sang khoái mau lạ!”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Vào đông, cá trê chui sâu vào bùn đến hết mùa, muốn bắt cá trê hơi phiền toái, Diêu Tam Tam vốn nghĩ rất đơn giản, cô cho rằng chỉ cần tháo sạch nước, đào bùn ra là có thể bắt được, bắt cá, cũng thuận tiện dọn dẹp và tiêu độc cho ao. Nhưng đến khi thực sự bắt đầu, mới phát hiện không hề đơn giản như thế. Trời thì lạnh, bùn ao lại lún sâu, bắt cá rất khó khăn.

Sớm biết như vậy, cô nên bắt trước vào cuối thu, nuôi tạm trong bệ xi măng, mà nói thì nói vậy thôi, chứ cũng sợ đông lạnh, rất khó giữ cá được đến giờ để bán giá cao.

Cũng may là ông chủ Hà ở Niệm Thành biết cách, ông nói đến giúp một tay, cuối cùng lại thật sự giúp không ít việc.

Trước tiên, bọn họ tháo nước ao, đào mấy cái rãnh rộng chừng nửa mét dưới đáy ao, cách một đoạn rãnh lại đào một cái hố, trong ao không có nước, trong rãnh và hố lại có nước đọng, thế là cá trê liền tụ tập và rãnh, cứ thế dùng lưới là bắt được.

Nhưng cá trê trong ao rất nhiều, dưới tình huống bình thường, cá trê cũng chui vào bùn rồi. Bắt được một phần như vậy thôi, còn phần lớn cá trê vẫn trốn trong bùn đến qua mùa đông.

Diêu Tam Tam kêu Diêu Liên Phát tìm mấy người đến, cộng thêm người nhà và mấy người ông chủ Hà dẫn tới, mặc quần và ủng cao su, đào bùn lên, liền thấy từng nhóm từng nhóm cá trê dón chung một chỗ, bấy giờ cá trê không linh hoạt lắm, nên bắt cá cũng không mấy tốn sức.

Bắt được cá trê, còn phải sợ nó bị lạnh chết, phải mau chóng bỏ vào bồn sắt, phủ đệm cỏ chớ đi.

Cá trê này, đúng là trở thành bảo bối thật rồi.

“Không có kinh nghiệm, không có kinh nghiệm mà”. Diêu Tam Tam nói nhỏ, “Bắt như vậy phiền toái quá. Xem ra sang năm phải tìm cách khác. Tốt nhất là cuối thu bắt lên nuôi tạm, nếu xây bệ xi măng âm xuống đất, thì có nâng cao sức kháng lạnh không nhỉ?”.

“Mấy hôm nay ánh nắng ấm áp, cũng không tính là lạnh, nên cũng dễ bắt. Minh còn sợ bắt đến đầu xuân sao? Đây đều là tiền đó! Bắt hai ba năm, cha cũng không thấy phiền”. Diêu Liên Phát cười nói.

Theo Diêu Tam Tam đoán, một ao như này, phải bắt được đến bốn năm trăm cân cá, năm ao, năm tệ tám một cân, tính sơ sơ cũng hơn một vạn tệ!

Hơn một vạn tệ, đời này Diêu Liên Phát chưa từng thấy nhiều tiền đến vậy!

Bắt xong ao đầu tiên, tổng cộng được bốn trăm bốn mươi sáu cân cá. Đợi đến khi bắt xong cả năm ao, tính ra tổng cộng là hai ngàn một trăm ba mươi tám cân. Ông chủ Hà đếm một hơi một vạn hai ngàn bốn trăm tệ đưa cho Diêu Tam Tam.

Lúc trả tiền ông chủ Hà có hơi do dự, Diêu Liên Phát đang đứng bên cạnh, Diêu Tam Tam mười lăm tuổi cũng đứng bên cạnh, nhưng ông chủ Hà chỉ hơi do dự một chút, đã giao xấp tiền dày cộp cho Diêu Tam Tam.

Ai là chủ gia đình ông cũng thấy kệ, nói sao thì người đứng ra làm ăn với ông trước mắt là cô bé này.

Chú hai Diêu cũng được gọi tới hỗ trợ, ông mở to hai mắt, nhìn xấp tiền thật dày, bị ông chủ Hà giao vào tay Diêu Tam Tam. Thử nhìn lại Diêu Liên Phát

xem? Rất vui vẻ, giống như là không thấy có gì không đúng cả?

Xem ra, nhà anh cả hiện giờ hơn phân nửa đã do con bé Tam Tam này gánh rồi! Nói chú hai Điều không kinh ngạc là nói dối. Nhưng ông chẳng qua chỉ suy nghĩ một chút, rồi cũng thấy bình thường, số tiền này, còn không phải đều là do Tam Tam kiếm được hay sao? Để cô quản lý, càng hữu dụng hơn bất cứ ai.

Hơn một vạn hai ngàn tệ! Quá cừ, cả thôn Thổ Câu thiếu chút nữa đều oanh động. Nhà họ Điều chỉ bán cá trê thôi, bán một cái là hơn một vạn hai! Hồi lúc hè nhà ông ta thu một cân cá trê có một tệ mấy đồng thôi, bây giờ mùa đông bán tới năm tệ tám! Cộng thêm heo với dê, rồi thêm lương thực nhà ông ta, sợ rằng năm nay nhà họ Điều thu vào không dưới hai vạn đâu!

Mấy ngày ấy, thôn Thổ Câu có không biết bao nhiêu là người tính toán thu nhập thay nhà họ Điều.

Trước khi bán cá, Điều Tam Tam và chị hai đã bán hết số dê có thể bán, vẫn giữ lại dê cái và dê con khỏe mạnh. Mười bảy con dê béo, chỉ bán dê thôi đã thu vào đến hai ngàn ba trăm tệ.

Bây giờ Điều Liên Phát cũng không vội đòi tiền trong tay con gái, ông biết, dầu cho tiền đó có bao nhiêu đi chăng nữa, cuối cùng cũng vẫn là của nhà họ Điều ông, tiền ở trong tay Tam Tam, lại càng có thể sinh ra nhiều tiền hơn.

Rất nhanh đã bán xong cá trê, bước vào cuối năm. Hai mươi tháng chạp, Điều Tiểu Cải được nghỉ làm trở về nhà, vừa vặn Dương Bắc Kinh đến tặng lễ thường niên, cả nhà họ Điều tề tựu lại, chưa bao giờ nào nhiệt đến thế. Điều Liên Phát uống mấy ly rượu nhỏ với Dương Bắc Kinh, mặt mũi hồng hào tính nhảm cho cả nhà nghe.

“Bán cá trê, một vạn hai ngàn tư; bán heo, năm trăm bảy; bán dê, hai ngàn ba; lương thực, cũng được một ngàn, còn mấy thứ thêu thùa, thu nhộng ve lẻ tẻ thì tôi không kể vào. Tiền năm nay nhà mình thu vào, coi như hơn một vạn rưỡi rồi”. Điều Liên Phát nói rồi hô lên với Trương Hồng Cúc đang bưng thức ăn lên bàn:

“Bà nghe không? Mình là nhà vạn tệ(*), mình bỏ xa một vạn rồi”.

(*)Nguyên văn là “vạn nguyên hộ”: Chỉ những gia đình có thu nhập từ một vạn trở lên. Vào thời ấy thì vạn nguyên hộ tương đương với một gia đình rất khá, bởi một vạn có thể mua được rất nhiều thứ. Đây là từ xuất hiện vào những năm bảy mươi của thế kỉ hai mươi và đã trở thành khái niệm lịch sử.

“Nếu cha muốn tính như vậy, thì cha, năm nay con đi làm cho người ta, cũng kiếm được hai ba ngàn tệ tiền lương đấy”. Điều Tiểu Cải cười nói, “Cha thêm vào, cũng đủ hai vạn rồi”.

“Ông gào thét vớ vẩn chi đó! Sao ông không ra giữa đường đứng hét lên luôn đi! Xem ông há hê kia, trong số đó có được bao nhiêu là do ông kiếm? Coi ông đắc ý kia!”. Trương Hồng Cúc không khách khí quở trách Điều Liên Phát. Trong mối quan hệ vợ chồng, Trương Hồng Cúc bắt đầu có chút địa vị, cũng càng lúc càng dám trách móc Điều Liên Phát đôi câu.

Bên kia tính toán náo nhiệt, bên này Điều Tam Tam ở trong phòng các cô, cũng đang tính toán đây, cô đây là đang tính tiền vốn và lợi nhuận. Trời lạnh, cô mang giày bông chị hai làm, ngồi bên lò sưởi nhỏ, cận thận xem lại sổ sách trong một năm qua.

Phí thuê sáu ao cá một năm là hai ngàn hai, xuân hè năm nay, thu mua cá trê thả vào, cũng gần hai ngàn.

Trong đó không thể không kể đến ao cá cô còn giữ lại kia. Cái ao đấy, bên trong ít gì cũng còn đến bốn năm trăm cân, hai ba ngàn tệ.

Như vậy tính sơ sơ, sáu ao cá trê này của cô, nói thế nào cũng mang lại từ một vạn lợi nhuận trở lên.

Đồng thời Điều Tam Tam cũng đang suy nghĩ, bắt cá trê vào mùa đông, tương đối gầy, giá tiền dầu cao, nhưng cân nặng lại bớt đi so với mùa thu. Vấn đề này phải giải quyết làm sao đây? Với lại gạn cá trong ao vào mùa đông, thật ra thì không có bất sạch được, vẫn còn có không ít cá trê đang ần núp trong bùn lầy. Năm ao cá kia, phơi nắng mấy ngày trừ độc, rồi phải dẫn nước vào, tránh cho số cá còn lại thiếu nước lâu mà chết.

Mà kể ra thì mùa này cá trê cũng chỉ cần có bùn ướt, năng lực sống còn rất mạnh mẽ.

“Nhỏ mê tiền kia, giờ còn ở đây kiếm tiền nữa!”. Điều Tiểu Cải bước vào phòng, trèo lên giường lần mò tìm được cái túi, lấy ra một xấp tiền, để xuống trước mặt Điều Tam Tam, nói: “Cho nè, đây là tiền lương nửa năm của chị, một ngàn tư”.

Điều Tam Tam cầm xấp tiền lên, tức giận nói với Điều Tiểu Cải: “Chị ba, chị thật là, chị đi làm cho người ta tổng cộng mười tháng, tiền lương mỗi tháng hai trăm tám mươi tệ, chị trước sau cầm về hai ngàn tám trăm tệ, bình thường chị thật sự không tiêu tiền à?”.

Xuân hè năm nay thiếu hụt tài chính, mỗi tháng Điều Tiểu Cải lãnh lương ra, đều đưa hết cho Điều Tam Tam làm tiền vốn.

“Cuối năm phát tiền lương, người ta cho chị thêm một trăm tệ làm tiền lì xì, chị giữ lại tiêu rồi”. Điều Tiểu Cải nói, “Bình thường chị có tốn tiền gì đâu? Ăn ở đều ở trang trại, chị chỉ có ngồi xe về nhà tốn một chút, mua đồ ăn vặt cho Tiểu Tứ, ngoài ra cũng đâu có tiêu xài gì nữa”.

Điều Tam Tam bắt đầu dỗi dằn đầu, nói: “Chị nói xem chị đã là cô gái mười mấy gần hai mươi tuổi rồi, sao chị không lo chăm chút ăn mặc một tí? Chị mua thêm ít quần áo đi”.

“Chị cả ngày làm việc cho người ta, ấp trứng cá, làm thức ăn cho cá, chị mặc cho cá nhìn chằm”.

“Vay tiền của chị, chị giữ đi”.

“Em giữ đi, đây là tiền vốn để mình làm giàu đó”.

Diêu Tam Tam cất kỹ tiền, rồi ra ngoài tìm Diêu Liên Phát.

“Cha, mấy ngày tới cha đi tìm cán bộ thôn đi, nói hai việc, một là còn mười ao cá trước thôn, nếu có thể, mình nhận thuê hết. Thứ hai nữa, là cha hãy đi xin một cái nền nhà, đầu xuân mình xây nhà lại đi”.

Nhà họ Diêu bây giờ chỉ có hai gian, muốn một phòng mới, ít nhất phải có bốn gian mới đủ nhỉ?

“Được, phải làm!”. Diêu Liên Phát vui mừng, giọng cũng to hơn hẳn, “Để cha đi xin, bọn họ nhất định phải cho mình một cái nền nhà thật tốt, ở giữa thôn, mình phải xây một cái nhà thật cao, thật lớn”.

“Không cần ở giữa thôn đâu cha, cha xin nền nhà trước thôn ấy, tốt nhất là kề bên sân phơi lớn”.

Xin nền nhà trước thôn? Vay đâu có hay, Diêu Liên Phát thao thao bất tuyệt giảng đạo lý hồi lâu: xây nhà, phải xây trong thôn mới tốt.

“Cha, cha tin con sẽ không sai đâu, xây trước thôn, kề phía nam sân phơi ấy”.

Vài năm sau, nhà dân ai nấy đều làm sân xi măng, thu lúa mạch cũng đều bằng máy móc, sân phơi dần dần sẽ dùng làm việc khác.

--Sân phơi ấy, không dùng mấy năm cũng sẽ được Diêu Tam Tam dùng, cô muốn một cái sân lớn mấy chục mẫu, dựng lên trại nuôi cá trê, trại urom giống của mình.

Diêu Tam Tam nói xong, thò tay vào mâm bốc một miếng thịt gà, bỏ vào miệng ăn. Trương Hồng Cúc thấy thế, đánh tay cô, trách cứ:

“Anh con còn đang uống rượu ở đây đó, con gái con đưa, thò tay bốc đồ ăn, không biết mắc cỡ à!”

Diêu Tam Tam rút cổ lại cười hi hi, Dương Bắc Kinh vội nói: “Thím, đồ ăn cũng đủ rồi, gọi mấy đứa em tới ăn cơm luôn đi ạ”.

“Hai chú cháu uống rượu trước đi, mấy đứa nó đợi lát nữa ăn sau”. Trương Hồng Cúc vội vàng nói. Quy củ nông thôn vùng Tô Bắc Lỗ Nam, khách tới nhà, đàn ông uống rượu thì đàn bà con gái không được lên bàn.

(*)Tô Bắc: Bắc Giang Tô, vùng đồng bằng rộng lớn với nhiều sông ngòi kênh rạch

Lỗ Nam: Là một khái niệm địa lý, chỉ Sơn Đông của khu vực phía Nam, phía đông của vùng biển Hoàng Hải, phía bắc của núi Thái Sơn, phía nam của Bắc Giang Tô, phía tây đến tỉnh Hà Nam. Nguồn: DĐLQĐ

“Thím, con còn là người ngoài sao?”. Dương Bắc Kinh cười đẩy Diêu Tam Tam. “Tam Tam, em đi gọi chị hai chị ba, Tiểu Tứ nữa, tất cả đều tới ăn đi”.

“Dạ được”. Bây giờ Diêu Tam Tam cảm thấy, đàn bà con gái không được lên bàn uống rượu, hoàn toàn là cái quy củ rắm chó, hướng chi người tới là Dương Bắc Kinh. Cô gọi Diêu Tiểu Đông đang nấu cháo trong bếp một tiếng:

“Chị hai, mau ra ăn cơm đi, anh rề thương tiếc chị, sợ chị đói đây nè!”.

Cuộc sống nhà họ Diêu trước mắt rất phát đạt, vì thế cuối năm này, không khí trong nhà rất tốt, còn có liên tiếp hai người đến làm mai cho Diêu Tiểu Cải, cả hai đều muốn ở rể.

Diêu Tiểu Cải từ chối ngay không cần nghĩ ngợi.

Diêu Liên Phát muốn nói, điều kiện của hai người kia đều rất tốt, là con nhà nhiều anh em, nghèo khó, tính tình đứng đắn có thể tin tưởng. Bây giờ cuộc sống nhà họ Diêu đã tốt hơn nhiều, khoản tiền thu vào kia khiến người ta chú ý, lại truyền ra tin đầu xuân tính xây nhà mới, tự nhiên cũng có thể dẫn tới những cậu trai có điều kiện tốt.

Diêu Tiểu Cải hoàn toàn không nghe mấy ý này của ông, lý do cô từ chối cũng thật tuyệt – ai có thời gian rảnh rỗi như vậy chứ, con rất bận.

“Cha, cha đừng bận tâm tới. Sau này nếu con muốn tìm đối tượng, con nhất định không xem mắt, con phải tự chọn, là người quen thuộc, mọi mặt đều phù hợp”.

Diêu Tiểu Cải đã nói thế, Diêu Liên Phát cũng không tiện can thiệp cô nữa, đưa con gái thứ hai bây giờ cũng càng lúc càng cứng cỏi, Diêu Liên Phát cảm thấy không làm chủ được, liền để mặc cô thôi. Với lại trước mắt ông cũng rất bận, ông phải liên lạc chuyện thuê ao cá cho Tam Tam, xin thôn cấp nền nhà, ngoài ra, còn có một chuyện quan trọng hơn, là chuyện vui của Diêu Tiểu Đông.

Qua năm nay Diêu Tiểu Đông hai mươi tuổi, đã đến tuổi kết hôn. Mười bảy tuổi đính hôn với Dương Bắc Kinh, bây giờ cũng nên tính toán chuyện cưới xin rồi. Lúc uống rượu, Dương Bắc Kinh đã đề nghị với Diêu Liên Phát, Diêu Liên Phát vừa nghe liền đồng ý ngay.

“Nhà con chọn ngày đi, chuyện này để nhà con làm chủ”.

“Vậy con sẽ về bàn bạc với anh cả một chút, rồi quyết định ngày tháng!”. Dương Bắc Kinh mỉm cười, có vẻ rất bình tĩnh, thật ra thì dưới mặt bàn, hai tay đã hưng phấn đến nỗi nắm chặt thành quả đấm.

Thật tốt quá, rốt cuộc anh cũng có thể lấy được vợ về nhà rồi!

Đinh hôn hai ba năm, chuyện hôn nhân này cũng nên kết trái. Mấy năm nay, cửa nhà họ Diêu đã bị Dương Bắc Kinh giam đến hừ rồi. Điều nói con rể là một nửa con trai, giờ đây Diêu Liên Phát cũng rất coi trọng Dương Bắc Kinh, từ lâu đã coi anh là người trong nhà, rất nhiều việc đều chịu nghe ý kiến của anh.

Riêng Dương Bắc Kinh, từ lâu đã không còn cha mẹ, cũng tình nguyện gần gũi cha mẹ vợ, đến nay, địa vị của anh trong nhà họ Diêu đã trở nên rất quan trọng!

“Con rể cũng là một nửa con trai, chờ mai mốt chúng ta già, còn phải trông cậy vào con, nếu thật sự có thể nhường một đứa con cho nó theo họ Diêu, thì chú cũng sẽ theo ý mấy đứa em con, đứa nào muốn ở thì ở, không muốn ở, thì cứ gả đi, chú cũng đã nghĩ thông, tụi nó sẽ không để chú thiếu ăn thiếu uống... , còn có một đứa cháu trai họ Diêu, thì chú còn bận tâm nhiều như vậy làm gì?”.

Bữa rượu nhỏ này của cha vợ, càng uống càng vui, Diêu Liên Phát uống đến say, Dương Bắc Kinh hiển nhiên cũng thấy hơi say, Diêu Tiểu Đông thấy anh uống rượu, liền không chịu để anh chạy xe về một mình.

“Không sao đâu, anh uống không nhiều lắm, chút xíu là đến nhà rồi”.

“Không được, anh nhìn anh kia, mặt mày đỏ gay rồi, chạy xe nguy hiểm lắm!”.

Diêu Tiểu Đông bung nước đến cho Dương Bắc Kinh rửa mặt giải rượu, Dương Bắc Kinh tựa hờ vào đầu giường, cứ nhìn Diêu Tiểu Đông mà cười mãi. Diêu Tiểu Đông dùng khăn lông nóng lau mặt cho anh, anh liền ngoan ngoãn để cô lau, sau đó đưa tay, bắt được đôi tay cô, áp vào mặt mình, cúi đầu cười.

“Vợ ơi, mình sắp cưới rồi. Vợ ơi, thật là tốt, anh sắp cưới vợ rồi”.

“Nói gì thế không biết, tên say ngốc này”. Diêu Tiểu Đông đỏ bừng cả mặt, vội vàng xoay mặt nhìn ra cửa, chỉ sợ em cô đi vào nghe thấy.

“Ai là tên say ngốc chứ! Anh mới uống có mấy ly thôi. Anh là đang vui mừng”.

Diêu Tiểu Đông cầm khăn lông, muốn tránh khỏi tay anh, nào ngờ Dương Bắc Kinh lại bắt được cô, hơi dùng sức, liền kéo cô qua, ghé vào ngực anh. Dương Bắc Kinh dang tay, ôm ghì cô vào lòng, vuốt mái tóc mềm mại của cô, thì thầm.

“Vợ này, chờ cưới nhau rồi, hai đứa mình mỗi ngày đều được ở cùng một chỗ”.

“Aiz... Anh buông em ra đi, mấy đứa nó vào bây giờ...”.

“Mấy đứa nhóc ấy hả? Đứa nào cũng tinh ranh như quỷ ấy, tụi nó không thềm vào đâu!”.

Dương Bắc Kinh ôm cô gái mình yêu, bốn mắt nhìn nhau, không nhận được liền kề lại gần, khe khẽ hôn lên mặt cô một cái. Nhìn gương mặt đỏ ửng của Diêu Tiểu Đông, anh chợt thất bại ngã ra giường, nhỏ giọng thì thầm:

“Phải chi hôm nay mình cưới thì tốt biết mấy...”.

Diêu Tiểu Đông đỏ mặt, tay chân luống cuống sửa sang tóc tai, thu dọn thau nước bung ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, đã thấy Diêu Tam Tam đứng bên ngoài, nháy mắt mờ ám với cô.

“Say rồi hả?”.

“Ai biết, mà uống cũng hơi nhiều”.

“Em chi chị cách giải rượu cực hay nè”.

Diêu Tiểu Đông ngây thơ đi theo hỏi: “Cách gì thế?”.

“Chị đi múc một thau nước lạnh, tạt lên đầu anh rể một cái, bảo đảm anh tỉnh liền lập tức”. Diêu Tam Tam nói xong thì cười khúc khích, xoay người bỏ chạy.

“Chị hai, anh rể uống nhiều quá rồi hả?”. Diêu Tiểu Cái lộ đầu tới hỏi.

“Dù sao cũng có uống, không dám để anh chạy xe”.

“Nhà mình có hai gian thôi, cũng không thể giữ anh lại một đêm được”. Diêu Tiểu Cái chớp chớp mắt, “Nếu không, để anh ở trong chuồng dê một đêm

nhé?”.

“Ha ha ha... chị ba, chị cũng không phúc hậu gì hơn em đâu”. Diêu Tam Tam đứng cách đó mấy bước, cười đến đau cả bụng.

“Ai nói? Chị hiền hậu hơn em nhiều”. Diêu Tiểu Cái nghiêm trang nói, “Chị hai, gọi anh rể dậy đi, em đưa anh về nhà cho”.

Diêu Tiểu Cái nói đoạn, bước tới bên xe máy của Dương Bắc Kinh, đẩy xe một cách phong độ, leo lên, có vẻ rất thành thạo.

“Chị ba, chị biết chạy xe hả?”. Diêu Tam Tam kinh ngạc.

“Biết, có người dạy chị rồi”.

“Nhưng... nhưng mà là xe máy đàn ông chạy, chứ không phải xe đạp đâu, lại chờ thêm anh rể nữa, chị chạy được hả?”.

“Yên tâm đi, nếu không thì làm sao? Để anh ngăn ngõ trong chuồng dê thật hả?”.

Dương Bắc Kinh thật ra cũng không có uống đến say, chỉ uống có mấy ly, cũng chưa đến mức say. Anh đứng dậy ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Diêu Tiểu Cái đang ngồi trên xe, lưng loát khỏi động, anh cũng sợ hết hồn.

“Tiểu Cái, mau xuống đây. Anh không sao, anh tự đi được”.

“Đi thôi, em đưa anh về, bằng không nhất định tối nay chị hai em sẽ lo lắng ngủ không yên”.

Dương Bắc Kinh sững sốt hồi lâu, Diêu Tiểu Cái lại cười xe, vững vàng ra khỏi cổng. Trương Hồng Cúc đuổi theo ra, khiển trách:

“Tiểu Cái, mày đi xuống cho mẹ! Mày cũng dám chạy xe máy hả? Đừng có làm mẹ sợ”.

“Chẳng qua chỉ là lái xe máy thôi mà, con biết lái thật mà. Lúc ở trại thủy sản, con đã lái rồi, còn chở người ta nữa đó, con lái tốt lắm đây”.

Cuối cùng, Dương Bắc Kinh bắt đầu ngồi lên xe, để Diêu Tiểu Cái chở đi. Vừa đi, Dương Bắc Kinh vừa âm thầm thề, mai một tuyệt đối không thể uống rượu ở nhà họ Diêu, nếu không mấy đứa nhóc này...

Về phần Diêu Tam Tam, cô thất thần nhìn Diêu Tiểu Cái vững vàng chạy xe đi, trong lòng không nhịn được mà nghĩ:

Ai dạy chị ba lái xe gắn máy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Dương Bắc Kinh bên kia rất nhanh đã chọn xong ngày cưới, ngày mùng chín tháng tư âm lịch, anh cả Dương đặc biệt tìm người chọn ngày lành đại cát đại lợi. Mùng chín tháng tư, xuân về hoa nở, quả nhiên là ngày lành. Ngày cưới đã định, nhà họ Dương liền vội vàng trang hoàng phòng tân hôn, nhà họ Diêu hiển nhiên cũng phải chuẩn bị một ít đồ cưới.

Trước khi kết hôn, theo phong tục thì phải “trao đại khảo”, tức là phải đưa phần sinh lễ lớn nhất, cũng như nhiều nơi gọi là “Đại sinh”, “Quá đại lễ”.... Tục lệ này vô cùng quan trọng, Dương Bắc Kinh, người làm mai và người lớn trong nhà cùng tới nhà họ Diêu, đốt một dây pháo lớn, mang tặng bốn loại lễ là gà, cá, thịt, rượu, cho Diêu Tiểu Đông mấy bộ quần áo, giày vớ, quan trọng nhất là lễ hồi bốn ngàn tệ. Để cho may mắn, số tiền ấy đã được lấy bớt một tệ, trong bao lì xì chỉ có ba ngàn chín trăm chín mươi chín tệ -- ý là tam sinh trường cửu(*).

#Mèo: Mấy cái lễ này mình không thể viết hóa nổi, đành edit tạm tạm méo mó như này vậy, mấy nàng đọc thông cảm ^^!

(*)Tam sinh trường cửu: Đại loại là tình cảm bền chặt đến ba kiếp.

Nhà họ Diêu cũng muốn làm long trọng một chút, Diêu Liên Phát làm hai bàn tiệc, mời người lớn trong nhà và bà con họ hàng. Diêu lão gia và Diêu lão nãi, vợ chồng chú hai Diêu, vợ chồng chú ba Diêu. Đây chính là cơ hội để Dương Bắc Kinh chính thức ra mắt người lớn và họ hàng thân thích nhà họ Diêu.

Lúc Diêu lão nãi tới, vẻ mặt không rõ là gì, có lẽ là muốn biểu hiện vẻ hiền từ thân thiết, lại muốn tiếp tục giữ dáng vẻ thanh cao nghiêm nghị, nói hiền từ thì không giống hiền từ, mà nói dè dặt lại càng không giống dè dặt, nói chung là khó chịu.

Mà nói gì thì bốn chị em cũng không ai để ý tới, tất cả mọi người đều rất bận, ai lại đi nhìn bà chằm chằm? Thím hai Diêu trông vẫn như cũ, có chút thô lỗ có chút sững sờ, thím ba Diêu lại phát huy hết khả năng khéo ăn khéo nói, lôi kéo Trương Hồng Cúc giả vờ thân thiết, nói một lát thì nói đến chuyện tiền

mình.

“Chị dâu, chị xem chị càng ngày càng sung sướng, một năm kiếm được chừng đó tiền, người ta lại cho lễ hỏi Tiểu Đông đến bốn ngàn, thật là tứ tứ như ý. Chừng ấy tiền, đừng nói nhà chị muốn xây nhà lớn, em thấy có xây nhà lầu đi chẳng nữa thì cũng đủ”.

“Lầu gì chứ, thím nói quá. Cha Tiểu Đông mới xin thôn cấp cho cái nền nhà, cho cái nền sáu gian, tôi chỉ tính xây cái nhà ngói thôi”. Trương Hồng Cúc nói.

“Nhà sáu gian?”. Thím hai Điều bên cạnh kêu lên, “Bây giờ trong thôn cũng cho nhà chị mặt mũi quá, người ta đều là bốn gian, quả nhiên có tiền có khác. Mai mốt để Tiểu Cái ở nhà, cả gia đình lớn ở cũng còn rộng”.

“Cái gì mà mặt mũi, còn không phải tại nhà tôi đông miệng ăn sao”. Trương Hồng Cúc nói, “Lễ hỏi đại khái của Tiểu Đông, tôi với anh cả thím đã bàn rồi, cho nó đem đi hết. Chồng nó được như ngày nay cũng không phải dễ dàng gì, bây giờ chúng tôi đã đủ tiền xây nhà, tiền đó cho nó đi, vợ chồng son ổn định cuộc sống dễ dàng hơn. Tôi còn tính cho nó ít đồ cưới đây”.

Giọng điệu này, lại có mấy phần “tài đại khí thô”. Mặc dù Trương Hồng Cúc bây giờ tài vẫn chưa tính là bao, nhưng khí thế càng lúc càng lớn. Lễ hỏi của Điều Tiểu Đông, lúc kết hôn đều cho cô mang theo hết, đây một mặt là Điều Liên Phát coi trọng Dương Bắc Kinh, mặt khác, cũng thật là vì kính tế trong nhà nay đã rộng rãi.

(*) Tài đại khí thô: Có tiền trong tay thì mạnh miệng hơn.

Trương Hồng Cúc nói xong, dẫn hai người vào phòng con gái, trong phòng toàn là bông vải, chất đống thật nhiều thật cao, đây là chuẩn bị làm chăn cưới cho Tiểu Đông. Trương Hồng Cúc giới thiệu: “Tôi chuẩn bị chăn cho nó trước, Tam Tam mua vỏ chăn và bông tốt nhất ở Niệm Thành cho nó. Chỗ mình cũng nhỏ, máy may, xe đạp, tủ áo này kia thì đến trước ngày cưới lại đặt mua chỗ khác”.

“Lễ hỏi cô cho nó đem hết đi hả? Cô còn muốn cho nó của hồi môn? Còn mua nhiều đồ như vậy?”. Điều lão nãi thật sự không nhìn nổi, trừng to mắt, nói Trương Hồng Cúc, “Mẹ Tiểu Đông, đây chính là tiền của nhà họ Điều ta, Tiểu Đông nó là con gái, gả đi thì nó đã là người nhà họ Dương rồi, cô cho nó bao nhiêu tiền thì cũng đều là của nhà người khác, cô phải tính toán phân chia cho rõ. Dù cho bây giờ nhà cô có được ít tiền, cô cũng không thể phá của như vậy”.

“Lễ hỏi vốn là do nhà họ Dương cho, còn chuyện của hồi môn, nhà con chỉ có bốn đứa con gái đó mà thôi, tiền là do con gái kiếm, con tiêu vào người con gái, thì có gì không đúng?”. Những năm gần đây, Trương Hồng Cúc hiếm được một lần cứng rắn trước mặt Điều lão nãi, bà liếc nhìn Điều lão nãi, thấy bức tức trong lòng, “Con cho con gái của hồi môn, thì sao lại nói là phá của? Số mệnh con chính là bốn đứa con gái đó, làm ra tiền không cho con gái thì cho ai?”.

Điều lão nãi cứng họng, hồi lâu không nói được gì, hằm hừ ngoe nguẩy bỏ ra. Điều lão nãi ra ngoài đi một vòng, nhìn thấy Điều Liên Phát cầm hai gói thuốc lá từ bên ngoài đi vào, liền kéo ông lại.

“Thằng cả, mày lại đây, mẹ có chuyện nói với mày”.

Điều Liên Phát nhìn thuốc lá trong tay, nói: “Mẹ, mẹ có chuyện gì đợi lát nữa hãy nói, con mắc mua thuốc dài khách rồi!”.

“Tao nói có mấy câu thôi, cũng làm chậm trễ mày nữa sao?”. Điều lão nãi tròn mắt, nắng Điều Liên Phát, “Trong mắt mày không có người mẹ này nữa rồi hả? Tao nuôi mày uống công phải không?”.

“Mẹ, mẹ coi con còn một đồng khách đây kia...”. Điều Liên Phát bắt đầu đi thờ dài, “Có chuyện gì mẹ nói đi”.

Điều lão nãi kéo Điều Liên Phát đến chỗ chuồng dê, nhìn thấy xung quanh không có ai, liền hằm hừ hỏi: “Tao nghe nói mày cho con Tiểu Đông không ít của hồi môn, còn cho nó giữ lễ hỏi hả?”.

“Đúng vậy”. Điều Liên Phát nói, “Cũng không có gì nhiều, chỉ là mấy thứ của hồi môn bình thường ở quê thôi. Còn lễ hỏi, chồng nó không cha không mẹ, một mình lập nghiệp, cũng không dễ dàng. Với lại bình thường nhà người ta cũng cho theo thôi mà”.

“Nhưng mà trên dưới mấy ngàn tệ...!”. Điều lão nãi hỗn hển nói, “Thằng cả, mày họ Điều, nó gả ra ngoài họ Dương. Trong tay mày có được ít tiền, nhưng mày không thể quên cội quên nguồn, mày nhìn lại nhà thằng hai coi, ba đứa con trai, cũng chỉ có cái nhà bốn gian, ba đứa con trai cũng chưa có sắp xếp gì, nhà thằng ba cũng không giàu có. Trong tay mày có tiền, chẳng phải mày nên giúp đỡ một chút sao? Cả này, tét này Đại Văn nó cũng mười chín rồi, nhưng nó là cháu trai trưởng của chúng ta đây, giờ nó cũng nên xem mắt cưới vợ rồi, mày không có con trai, nhưng nó là cháu ruột của mày, mày không tính lo cho nó sao?”.

“Mẹ, nếu thằng hai nó thật sự khó khăn, tự nó sẽ đến nói với con, con có thể giúp thì nhất định sẽ giúp”. Điều Liên Phát do dự nói, “Đại Văn là cháu ruột con, sao con có thể không thương nó chứ?”.

“Cần phải đợi nó tự nói với mày hả? Tao nói với mày cũng vậy thôi”. Điều lão nãi mạnh mẽ nói, “Mày để tiền của hồi môn cho Tiểu Đông lại dành cho Đại Văn đính hôn dùng. Đó là cháu trưởng của chúng ta đó! Thân mày không có con trai, sao mày không biết che chở cho mấy trụ cột nhà họ Điều hả?”.

Trái một câu “không có con trai”, phải một câu “không có con trai”, rốt cuộc Điều Liên Phát cũng giận, cuối cùng ông cũng cảm nhận được cảm giác uất ức của Trương Hồng Cúc.

“Mẹ, con cũng muốn giúp lắm, nhưng con với mẹ Tiểu Đông, trông rớt cả năm nay, tổng cộng bán được có một ngàn tệ thôi”. Diêu Liên Phát thở dài, “Mẹ chỉ nhìn thấy nhà con kiếm được mấy đồng, nhưng trong đó có bao nhiêu là do con kiếm? Mấy chị em nó tự kiếm tiền, mẹ kêu con cứng rắn đem đi cho Đại Văn tiêu? Con dựa vào cái gì chứ?”.

“Dựa vào cái gì? Đại Văn là cháu đích tôn của chúng ta, là hương khói đời sau của nhà họ Diêu ta, mày không cho nó, mày đem tiền đi cung phụng cho nhà khác họ hết, mày làm như vậy coi được sao?”.

“Bà nội, Đại Văn rồi tới Nhị Văn, xong rồi còn Tam Văn với Trữ Từ nữa, đều cần phải dùng tiền mấy chị em con làm ra để nuôi có phải hay không? Nội cứ đem mấy đứa cháu gái bán phứt đi, xây nhà cho cháu trai được không?”. Diêu Tiểu Cái đột nhiên chui ra từ chuồng dê, tức giận nói với Diêu lão nãi.

Hôm nay nhà đông khách khứa, trong nhà có mẹ với chị hai bận rộn, cô liền tranh thủ núp vào chuồng dê hí hoáy lo mấy con dê mới đẻ, ai ngờ lại nghe được màn kịch như vậy! Diêu Tiểu Cái tức đến nghẹn thở!

“Còn nữa cha à, cha trông cậy vào ai để dưỡng lão đây? Cháu trai dưỡng lão cho cha à? Tiền là chị em con kiếm, dầu cho chú hai chú ba có khó khăn, muốn mượn tiền thì cũng phải là họ tự mở miệng, đâu đến lượt người khác lo giùm, chớ nói chi là muốn lấy không không trả, tiền của ai cũng không phải là tự nhiên gió thổi tới cho”.

Diêu lão nãi tức đến nổi gương mặt già nua tím như quả cà, ngoảnh mặt bỏ ra ngoài, vừa đi vừa mắng Diêu Liên Phát”

“Mày là cái đồ hèn nhát, cái nhà của mày bây giờ, để cho mấy con quý nhỏ này giương nanh múa vuốt rồi hả? Mày không làm chủ được hả? Mày đi chết đi”.

Diêu Tiểu Cái nhìn bóng lưng Diêu lão nãi bỏ đi, khế nhếch môi: “Cha, con thấy coi bộ cha là do bà nội nhát được đó”.

“Mẹ mày, tránh chỗ khác”. Diêu Liên Phát mắng Diêu Tiểu Cái một tiếng, cầm thuốc lá trở vào nhà. Hai bên đều không được hòa thuận, tâm trạng Diêu Liên Phát thực sự không tốt chút nào.

Diêu Tiểu Cái lặng lẽ kể lại chuyện này cho Diêu Tam Tam nghe, Tam Tam vừa nghe đã thấy tức giận, họ cho chị hai ít của hồi môn, Diêu lão nãi liền muốn đến chặn ngang. Như đã nói qua, mấy năm nay, chị hai vất vả khổ sở, nói là của hồi môn trong nhà, chứ thật ra số tiền kia còn không phải do chính chị ấy kiếm ra hay sao? Cái giá mà chị ấy phải trả cho nhà này, đâu chỉ bằng số của hồi môn nọ?

“Mai một tiền của mình, thật sự không thể giao vào tay cha, tính tình cha như thế, nói không chừng nóng lên, liền móc tiền cho bà nội hết”. Diêu Tam Tam nói xong bật cười.

“Em còn cười nữa, chị tức muốn chết đây nè”.

“Tức gì mà tức, chị còn chưa quen nữa sao?”.

Sợ Diêu Tiểu Đông biết được sẽ tức giận, Diêu Tiểu Cái với Tam Tam không nhắc tới chuyện này trước mặt cô. Ngày “trao đại khái” của Diêu Tiểu Đông làm rất náo nhiệt, sau đó mấy chị em vừa bận việc nhà, vừa bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho chị hai. Mặc dù trong tay họ có tiền, nhưng cũng không tiêu xài xa xỉ, chỉ cố gắng chọn cho chị hai những thứ tốt vừa ý, nhưng nếu đem so với trong thôn thì cũng được coi là một khoản hồi môn rất ra dáng rồi.

--Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và chỉ được đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều là ăn cắp--

“Chị ba, cách ấp trứng cá chị học xong chưa? Học xong thì năm nay mình ấp cá trê thử đi”.

“Vậy thì thử”. Diêu Tiểu Cái nói, “Dù sao thì một năm nay, chị cũng ấp trứng cá đến quen tay rồi, kỹ thuật bên trong không làm khó chị được. Nếu không thì sao ông chủ trang trại lại trả chị hai trăm tám chục tệ chứ? Mấy người làm việc lật vật, ông ấy chỉ trả hai trăm tư thôi. Chị nghĩ, urom giống cá trê cũng giống cá bột thôi, đợi trời ấm áp tí thì mình làm thử”.

Nếu Diêu Tiểu Đông phải gả đi, thì chuyện trong nhà cũng nên sắp xếp lại. Diêu Tiểu Cái quyết định năm nay không đến trại thủy sản nữa, ở nhà nuôi heo nuôi dê, giúp Diêu Tam Tam nuôi và urom giống cá trê.

Phía nam thôn kề bên đập nước, một dãy hai mươi ao cá, đều đã được đào từ mấy năm nay. Bây giờ Diêu Tam Tam đã thuê sáu ao, Diêu Liên Phát đi liên hệ với thôn, lại thuận lợi thuê thêm sáu ao nữa.

Lần này, cô đã có mười hai ao cá rồi.

Diêu Tam Tam vốn định thuê nhiều hơn, tốt nhất là thuê hết. Nhưng cô nuôi cá trê kiếm ra tiền như thế, người trong thôn nhìn thấy mà thèm, không ít người cũng muốn nuôi. Ao cá vốn không có ai muốn thuê, bây giờ lại trở thành miếng mồi ngon, không chỉ có người tranh nhau nhận thuê, mà còn có vài nhà nói muốn nuôi cá trê.

“Mấy người này, thấy lợi là nhào vô, toàn là thấy mình làm ra tiền thôi, sao không nhìn coi chúng ta đã cực khổ bao nhiêu? Mình đã tìm kiếm đầu mối biết bao nhiêu năm trời!”. Diêu Tiểu Cái nói thăm.

“Thuê ao nuôi cá trê, đâu có dễ dàng vậy! Dù sao mình cũng đã thu mua cá trê hơn mấy năm, bây giờ họ bắt đầu thu thì cũng không thu được bao nhiêu. Mình còn có một ao cá trê nữa, đầu xuân là có thể sinh đầy cá trê con”. Diêu Tam Tam nói, “Chị ba, vừa hay chị có thể làm ra cá trê con, nếu không riêng gì nhà mình nuôi, thì nhất định sẽ có người mua”.

“Chỉ nhất định có thể làm được!”. Điều Tiểu Cái rất có lòng tin.

Bên này hai chị em đang nghĩ muốn urom giống cá trê, bên kia Điều Liên Phát cũng bắt tay vào xây nhà, nhà ngói sáu gian, Điều Tam Tam cố ý dận dò, xây mấy ao xi măng trong sân gần tường rào, vài cái nhỏ, chừng ba thước vuông, thêm vài cái lớn, cứ tùy theo diện tích sân, mà xây càng lớn càng tốt.

Vừa qua tết, Điều Liên Phát liền bắt tay vào xây nhà mới, nhân công vật liệu đều đã được chuẩn bị, trước khi Điều Tiểu Đông gả đi, ngôi nhà mới của họ đã được dọn dẹp sẵn sàng. Nhưng do mới vừa trát vôi, trong nhà toàn là mùi nước sơn, người nhà bây giờ chưa thể vào ở nên Điều Tiểu Đông vẫn gả ra từ nhà cũ.

Mồng sáu tháng tư, Dương Bắc Kinh tới “trao áo”, tức là đem đồ cưới đến cho Điều Tiểu Đông. Đồ cưới đồ thẩm kiểu Trung Quốc cổ điển, là do Dương Bắc Kinh và Điều Tiểu Đông đặc biệt vào thành phố đặt may, trang nhã sang trọng, vừa hợp người lại vừa xinh đẹp. Buổi chiều ngày mồng tám tháng tư, cổng nhà họ Điều vang dội tiếng chiêng trống náo nhiệt, bạn bè thân thích, hàng xóm láng giềng, nghe được tiếng chiêng trống thì biết rằng nhà họ Điều gả con, rất nhiều người chạy tới đưa quà cưới.

Tới đưa quà cưới, theo lễ thường thì đa phần là khách nữ, Điều Tiểu Đông trốn trong phòng, các em cô bao gồm cả Tiểu Tứ, đều đứng đón khách ngoài cổng. Quà cưới ở địa phương theo thông tục là mấy gói bánh rán (một loại điểm tâm làm từ bột mì và đường trắng), còn có tiền mừng. Nếu là người có quan hệ thân thiết thì còn có thể tặng áo gối, khăn lông các thứ, Điều Tiểu Cái và Tiểu Tứ phụ trách nhận bánh rán, Điều Tam Tam phải ghi sổ sách, hôm ấy náo nhiệt đến tận khuya.

Thế mà đêm ấy mấy chị em vẫn không ngủ được, ngày mai chị hai phải gả đi rồi, mai mốt không thể ở chung mỗi ngày, nghĩ tới lại có chút không nề. Mấy chị em nhỏ giọng trò chuyện.

“Ây da, bữa nay em mệt muốn chết đi được”. Điều Tam Tam xoay xoay xai, xoa xoa tay, “Chị hai, tại sao chị lấy chồng, mà người mệt lại là tụi em vậy chứ?”.

Lúc đãi khách nhận quà cưới, bình thường đều là em gái, chị dâu gì đó của cô dâu. Điều Tiểu Cái lấy chồng, tất nhiên việc này phải do các cô làm thôi.

“Chị hai lấy chồng, ba chúng ta đãi khách, chờ chị ba lấy chồng, em với chị tự đãi khách”. Tiểu Tứ xòe ngón tay đếm, “Ôi, chờ chị tự lấy chồng, chỉ còn mình em tiếp khách, như vậy thì bận bịu nhiều việc dữ lắm”.

Con nhóc này, lo xa như vậy? Điều Tam Tam cố ý trêu nó, “Ôi ôi, vậy chờ đến khi em lớn lên đi lấy chồng, thì chẳng còn ai tiếp khách giúp em nữa đâu”.

Cứ tưởng Tiểu Tứ sẽ xấu hổ, ai ngờ Tiểu Tứ mới bước sang tuổi mười hai ngồi dậy, gật gật cái đầu nhỏ, nói: “Ừ, vậy thì em không lấy chồng nữa, khỏi phải mệt mỏi”.

Ba người lớn vừa nghe, đều bật cười khúc khích.

Nửa đêm mới ngủ, mới canh năm đã bị kêu dậy, Điều Tiểu Đông được ba đưa em hí hoáy trang điểm, đánh phấn, đánh má hồng, rồi tô son môi lên, lập tức trở thành cô dâu rực rỡ.

Điều Tiểu Cái chải tóc chị hai thành một búi trên đầu, mấy đứa em cũng vây quanh chị hai tết tóc, tết thật nhiều bím tóc nhỏ, nói không chừng phải đến một hai trăm bím tóc. Sau đó chia số tóc đã tết ra làm bốn, quấn lên đầu thành hình con bướm, ở giữa cài một đóa hoa lụa xinh xắn, trên đóa hoa lụa là những chuỗi hạt nhỏ, lắc lư nhẹ nhàng theo mỗi động tác của Điều Tiểu Đông.

“Sao nào? Em thiết kế kiểu này có đẹp không chứ?”. Điều Tam Tam không ngừng đắc ý.

“Đẹp lắm, có điều tối nay anh rể tháo mấy bím tóc này chắc hơi mệt”. Điều Tiểu Cái cười.

“Có gì đâu, vợ chồng son từ từ mà tháo, không cần nóng nảy. Đúng không chị hai?”.

Đáp lại là nụ cười ngọt ngào hạnh phúc của Điều Tiểu Đông, khuôn mặt được tôn bật lên bởi bộ áo cưới đỏ, trắng nõn hồng hào, cứ như có thể véo ra nước.

Bà ba bụng một tô trứng rán tới, kêu Điều Tiểu Đông và ba đưa em tới ăn.

“Cái này kêu bằng bữa com phân chia, ăn com này, là chia thành hai nhà, sau này chị hai về nhà sẽ là thân thích”.

Điều Tam Tam vốn vui vẻ cầm đũa tính ăn, nghe nói xong, liền đặt đũa xuống: “Con không ăn đâu, con với chị hai, mãi mãi không chia nhà”.

“Đúng, không chia lia”. Điều Tiểu Cái cũng không ăn. Tiểu Tứ đảo đảo mắt, cười hi hi, nói: “Vậy con cũng không ăn, con chưa bụng, đến nhà ăn rể ăn”.

Mấy người phụ nữ trong phòng cười ầm lên, không thể làm gì khác hơn là bảo Điều Tiểu Đông: “Vậy con ăn đi, ăn lót dạ, cô dâu không thể để bụng đói xuất giá được”.

Trong tiếng pháo thúc giục, Dương Bắc Kinh bước vào nhà, trên người là tây trang phẳng phiu màu lam, cà vạt kẻ sọc hồng, áo sơ mi trắng tinh, lịch sự tuấn tú, vừa chín chắn lại vừa đẹp trai, quả thật phải dùng đến “ngọc thụ lâm phong” để hình dung.

Dương Bắc Kinh vừa vào nhà, liền không còn nhìn thấy ai khác nữa, chỉ lo nhìn cô dâu của anh thôi, cái này không trách anh được, cô dâu nhà anh hôm nay thật sự quá đẹp.

Diêu Tiểu Đông không có anh em trai cũng cô xuất giá, lúc Dương Bắc Kinh tiến vào, mấy cô mấy thím đang bàn xem phải làm sao, có người nói, kêu Diêu Đại Văn đến cổng, có người nói, kêu Diêu Liên Phát cổng cũng được. Dương Bắc Kinh nghe vậy, khom lưng một cái, liền bế Diêu Tiểu Đông ra cửa.

Kể từ hôm nay trở đi, đây đã là vợ anh, muốn cổng thì để anh cổng, muốn ôm thì để anh ôm. Dương Bắc Kinh bế Diêu Tiểu Đông, bước ra cổng giữa tiếng khen ngợi ào ào của người cả sân, Diêu Tiểu Đông xấu hổ giấu mặt vào ngực anh, nào dám ngẩng đầu lên! Dương Bắc Kinh vững vàng bế cô dâu, định ngồi vào xe rước dâu của nhà họ Dương.

“Thả xuống thả xuống, tình ôm cô dâu bỏ chạy à! Để Tiểu Đông dập đầu quỳ lạy cha mẹ nó đã”. Bà ba ngăn anh lại.

Cô dâu xuất giá phải dập đầu lạy cha mẹ, cái dập đầu này, coi như gả ra khỏi nhà mẹ đẻ, Dương Bắc Kinh nghe vậy, liền cẩn thận thả Diêu Tiểu Đông xuống, ngay sau đó liền có người đến trải một tấm vải đỏ lên mặt đất, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc đứng trước cổng, Dương Bắc Kinh đỡ Diêu Tiểu Đông, cùng quỳ xuống với cô.

“Cha, mẹ, con đi phải đi rồi”.

“Cha, mẹ, vài hôm nữa con sẽ đưa Tiểu Đông về”.

Vợ chồng son cùng dập đầu lạy Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, đám người đứng xem náo nhiệt liền hi ha cười đùa, khen nhà này chọn con rể thật không tệ, dập đầu lạy theo cô dâu, kêu cha mẹ ngọt quá, ăn nói cũng đang hoàng lễ phép.

Trương Hồng Cúc không biết sao mà thấy cay cay khóe mắt, nhìn Dương Bắc Kinh bế con gái lên xe. Phía sau là mấy chiếc xe kéo đồ cưới, trong mắt toàn là màu đỏ vui mừng, ba đứa em gái cũng theo lên xe, các cô là dâu phụ, phải theo tiễn chị hai về nhà chồng.

Một tràng tiếng pháo thật dài vang lên, đoàn xe từ từ rời khỏi thôn Thổ Câu. Con gái lớn nhà họ Diêu, đã thuận lợi vui vẻ xuất giá.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đừng có đoán mò

Theo phong tục địa phương thì bốn ngày sau đám cưới là ngày lại mặt. Hôm nay, Dương Bắc Kinh đưa Diêu Tiểu Đông trở lại từ sớm. Tính tình hai người đều chín chắn, sẽ không biểu hiện ân ái thân mật trước mặt người khác, nhưng cũng bất giác có vài động tác nhỏ ẩn ý. Diêu Tam Tam nhìn chị hai, đuôi mày khóe mắt rõ ràng không tự giác chứa đựng nụ cười ngọt ngào.

Dĩ nhiên, cặp vợ chồng anh rể và chị hai, thật sự không còn chỗ nào để người ta phải lo lắng nữa.

Con rể lại mặt sau đám cưới, thông thường phải uống vài ly, là người trong nhà cả rồi, nên cũng không chú ý lắm, Trương Hồng Cúc đi xào vài món ăn ngon miệng, người một nhà ngồi quanh bàn, vừa ăn vừa nói chuyện, Diêu Liên Phát vui vẻ thoải mái uống chút rượu, riêng Dương Bắc Kinh giờ đã có kinh nghiệm, tay bụng ly rượu, chỉ nói uống, chứ vẫn không thấy cạn.

“Anh rể, anh không uống rượu sao?”. Diêu Tam Tam cố ý nói.

“Anh uống đây”.

“Nhưng anh bụng ly rượu lâu rồi, anh kính rượu cha em như vậy, thành ý đâu?”.

“Tưởng lượng cha tốt, có thể uống. Còn anh nếu uống say quá, ai chở chị hai em về nhà đây?”.

Dương Bắc Kinh nói thâm trong bụng, anh mà uống say quá, không thể mang vợ về nhà thì không nói đi, mấy đứa nhóc tui em, kiểu gì mà không la hét đòi ném anh vào chuồng dê nữa chứ.

Nghe thấy có người gõ cửa bên ngoài, Tiểu Tứ liền đặt đĩa xuống, tay còn cầm chân gà chạy đi mở cửa, rất nhanh đã chạy vào với vẻ mặt thần bí, nháy nháy mắt với Diêu Tam Tam, nói với Diêu Tiểu Cái:

“Chị ba ơi, có người tìm chị kia”.

“Tìm chị hả?”. Diêu Tiểu Cái nói, “Ai tìm chị? Sao em không kêu họ vào?”.

Điều Tiểu Cái nói rồi đứng dậy đi ra ngoài, cô vừa đi, Tiểu Tứ liền ngoéo ngoéo ngón tay Điều Tam Tam, Điều Tam Tam hiểu ý, hai đứa chuồn ra ngoài như hai tên trộm.

Một chiếc xe gắn máy dựng ngoài cổng lớn, bên cạnh là một người đàn ông trẻ tuổi, vóc người không cao không thấp, mặc áo sơ mi trắng, có vẻ rất lịch sự. Điều Tiểu Cái kinh ngạc hỏi:

“Kỹ thuật viên Lục, sao anh rảnh rồi đến đây thế?”.

Người nọ vừa thấy Điều Tiểu Cái ra ngoài, liền cười nói: “Hôm nay anh đi ngang qua đây, có mang ít đồ cho em. Sổ ghi chép bảo bối của em vẫn còn ở chỗ anh, anh đem qua cho em luôn”.

Người này nói ngôn ngữ địa phương, nhưng khẩu âm có hơi khang khác, nếu không lắng nghe kỹ, cũng nghe không rõ. Điều Tiểu Cái nghe vậy thì cười rạng rỡ, vội hỏi:

“Đem thứ tốt gì cho em? Em còn đang tính đi tìm anh đó”.

“Tìm anh hả? Thế sao em không đi?”.

“Gần đây bận rộn chuyện đám cưới chị hai em. Mấy ngày tới không phải sẽ ầm ập sao, em đang tính uơng giống cá trê, có điều em mò không ra thuốc trợ sản. Cá trê nhỏ, nghĩ chắc không thể dùng thuốc giống mấy chục cân cá lớn ở trại thủy sản đâu nhỉ?”. Điều Tiểu Cái lú lo nói một hồi, sau đó vội hỏi:

“Anh đem cái gì cho em?”.

“Đem cho em ít tài liệu, có lẽ em sẽ cần dùng tới”.

Người nọ nói rồi lục tìm trong ba lô, Điều Tam Tam và Tiểu Tứ đang vịn khung cửa nhìn ra, lúc này Điều Tam Tam bước ra, cố ý ho khan một tiếng, nói:

“Chị ba, chị có khách hả? Sao chị không mời khách vào nhà ngồi?”.

Điều Tiểu Cái vỗ ót, nói: “Mừng quá nên quên mất. Kỹ thuật viên Lục, mau mau vào nhà ngồi chơi”.

Lúc này Điều Tiểu Đông cũng đi theo ra cổng lớn đón tiếp, Điều Tiểu Cái giới thiệu: “Kỹ thuật viên Lục, đây là chị hai em, hai đứa quỷ nhỏ này, là em tư và em út của em”.

“Chào mọi người”. người nọ gật đầu với Điều Tiểu Đông, khẽ mỉm cười nói: “Tôi là Lục Cảnh Ba, là đồng nghiệp của Tiểu Cái”.

Đồng nghiệp? Là người chị ba quen khi đi làm? Điều Tam Tam nhìn thoáng qua chiếc xe gắn máy, không khỏi nhớ đến nghi vấn của cô lúc trước, anh chàng Lục Cảnh Ba này, không phải là người dạy chị ba lái xe gắn máy đây chứ?”.

“Vào trong nhà ngồi đi. Tiểu Cái thật là, sao lại để đồng nghiệp đứng ngoài cửa nói chuyện thế!”. Điều Tiểu Đông dẫn Lục Cảnh Ba vào nhà chính, Dương Bắc Kinh cũng đang đứng ở cửa, nét mặt của Tiểu Tứ mới rồi rõ ràng là có chuyện gì đó, trông Dương Bắc Kinh cũng có vẻ hiếu kỳ.

Mấy người dẫn Lục Cảnh Ba vào nhà, Điều Liên Phát và Trương Hồng Cúc thấy một người đàn ông trẻ tuổi tới nhà, thì hơi kinh ngạc, ngay sau đó đứng dậy mời Lục Cảnh Ba ngồi xuống. Trước tiên, Lục Cảnh Ba lễ phép chào hỏi Điều Liên Phát và Trương Hồng Cúc, đoạn nhìn lướt qua bàn rượu và thức ăn, ngượng ngùng nói:

“Con... vừa lúc đi ngang qua, tới thật không khéo, thôi con xin phép”.

“Xem con nói kìa, con tới vậy mới đúng dịp, mau mau ngồi xuống uống rượu”.

Dương Bắc Kinh vỗ vỗ Lục Cảnh Ba, kéo anh ngồi xuống, Điều Tam Tam lập tức thay ly và bát đĩa sạch. Lục Cảnh Ba có chút ngượng ngùng, vội nói: “Thật sự không cần, con đến Nghi Thành công tác. Có mua ít đồ về cho Tiểu Cái, cũng không nghĩ nhiều đã chạy tới đây. Thật là mạo muội quá”.

“Hôm nay con gái lớn lại mặt, ai tới cũng phải uống vài ly”. Điều Liên Phát ra tay rót cho Lục Cảnh Ba một ly rượu, cười nói: “Con là đồng nghiệp của Tiểu Cái, lần đầu đến chơi, sao có thể không ngồi chơi một lát chứ?”.

Nghe Điều Tiểu Cái gọi Lục Cảnh Ba là “kỹ thuật viên Lục”, hai vợ chồng Điều Liên Phát liền khách khí với Lục Cảnh Ba hơn mấy phần. Thập niên tám, chín mươi, ở mỗi vùng quê đều có một trạm kỹ thuật nông nghiệp, kỹ thuật viên nông nghiệp là người nhà nước có tiếng có miếng trong mắt dân quê, ăn tiền nhà nước, bụng chén cơm nhà nước đấy.

Ba người đàn ông cứ thế ngồi uống rượu, thật ra thì chỉ có mình Điều Liên Phát uống... , Dương Bắc Kinh luôn làm bộ bụng ly rượu, không dám uống, sợ uống say, mà Lục Cảnh Ba cũng không dám uống.

“Con lái xe tới, về nhà còn tới mười mấy dặm đường, nên không dám uống rượu ạ”.

“Không có gì, trước đây có lần tôi uống say, còn được Tiểu Cái lái xe đưa tôi về nhà đấy”.

Dương Bắc Kinh vừa nói vậy, Lục Cảnh Ba liền quay đầu nhìn Điều Tiểu Cái mà cười. Điều Tiểu Cái cúi đầu ăn cơm, hình như không có phản ứng gì.

Điều Liên Phát gặp hai người trẻ tuổi, liền bàn tán chuyện trên trời dưới đất, phải nói Dương Bắc Kinh cũng thật nhanh trí, mới nói chuyện một chút, đã moi được gần hết lai lịch của Lục Cảnh Ba.

Lục Cảnh Ba đúng là không phải người địa phương, nhà anh cách đây đến hai trăm dặm đường, anh tốt nghiệp trường nông nghiệp, được phân về công tác tại trạm kỹ thuật nông nghiệp. Hiện chưa lập gia đình, vẫn chỉ có một thân một mình ở chỗ này.

Sở dĩ tự xưng là đồng nghiệp của Tiểu Cải, là vì phạm vi công việc của anh, anh thường xuyên đến trại thủy sản công tác.

Sau đó, Dương Bắc Kinh có chút ai oán, Lục Cảnh Ba này, còn lớn hơn anh hai tuổi.

“Anh hai bốn rồi hả? Còn lớn hơn tôi hai tuổi”. Dương Bắc Kinh cười bụng ly rượu lên, “Vây, anh Lục, tôi uống một ly, Tiểu Cải đến trại thủy sản làm việc, phải cảm ơn anh đã săn sóc nhiều”.

Lục Cảnh Ba lại nghiêng đầu nhìn Điều Tiểu Cải, nói: “Cô ấy rất giỏi, đều là cô ấy chăm sóc người khác nhiều”.

“Kỹ thuật viên Lục, anh hiểu biết nhiều như thế, vậy phiền anh giúp chúng em một chút đi, chị ba đang suy nghĩ việc ấp trứng cá trê đây”. Điều Tam Tam chen vào, “Tụi em đều không hiểu, cứ như đưa đá qua sông ấy”.

“Thật ra thì anh cũng không rành về nuôi trồng thủy sản lắm, ở trường anh cũng chưa từng học qua. . Nhưng sau khi đi làm thì cũng học được chút ít từ thực tế”. Lục Cảnh Ba nói, “Kỹ thuật sinh sản cá trê, cũng coi như hiểu biết, ở miền Nam có người làm, chỉ là chỗ này của chúng ta không có, điều kiện của các em bây giờ, có thể chọn cách sinh sản bán tự nhiên. Cách này anh cũng chưa từng làm qua, có điều lý thuyết không khó, và lại mình luôn có một sổ sách báo, tài liệu có thể tham khảo”.

Lục Cảnh Ba nói xong, kêu Điều Tiểu Cải: “Mấy thứ quan trọng như tỉ lệ trộn thuốc cân đối, nhiệt độ, khống chế thời gian đó, anh đều đã viết ra cho em rồi, không khó đâu, anh đã cố gắng viết rất rõ ràng, em cũng có thể xem hiểu đấy”.

“Được ạ”. Điều Tiểu Cải gật đầu, “Để em suy nghĩ trước, có chỗ nào mờ không ra thì em lại hỏi anh”.

“Hỏi anh cũng chưa chắc hữu dụng, anh cũng như em, cũng là lần đầu gây giống cá trê, nhưng anh có thể suy nghĩ cùng em. Bây giờ em có thể bắt đầu làm rồi, cố gắng dùng bệ xi măng nhỏ mà làm, ấp được trứng cá trê, thì coi như em đã thành công, còn về phần nuôi cá trê con như thế nào, thì em còn kinh nghiệm hơn cả anh”.

Lục Cảnh Ba không nán lại lâu, uống rượu với Điều Liên Phát và Dương Bắc Kinh một lát, liền đứng dậy muốn về.

“Cái này cho em. Mấy tấm giấy này là những bước quan trọng mà anh đã viết ra, em hãy xem kỹ một chút”. Lục Cảnh Ba đưa một quyển sổ ghi chép bìa cứng cho Điều Tiểu Cải, trong đó kẹp một xấp giấy. Điều Tiểu Cải nhận lấy, tiện tay để xuống, nói:

“Kỹ thuật viên Lục, anh uống rượu, có thể lái xe được không đó?”.

“Không có gì đâu, yên tâm đi”. Lục Cảnh Ba nói, thật ra thì nhà họ Điều đều nhìn ra, anh trên căn bản là không uống bao nhiêu rượu.

Người nhà họ Điều cùng nhau tiễn Lục Cảnh Ba ra ngoài, nhìn Lục Cảnh Ba lái xe đi. Trở vào nhà, Điều Tam Tam liền bước nhanh tới xem bản ghi chép của anh. Cô tiện tay lật nhanh, thì thấy hơn nửa quyển chỉ chữ, chữ viết tương đối lớn, tròn trĩnh ngay ngắn, giống như học sinh tiểu học viết ra, trong đó còn có lỗi chính tả và chữ ghép vắn, Điều Tam Tam nhận ra đây là do chị ba viết.

Trong sổ ghi chép của Điều Tiểu Cải, là những thứ mà cô học được khi đến làm ở trang trại thủy sản, Điều Tam Tam tùy tay lật đi lật lại, cái gì mà “cách lựa cá giống”, “môi cho cá bột”, “cần lưu ý khi thả cá bột vào ao”, từ đầu đến cuối là lỗi chính tả và chữ ghép vắn.

Dù sao thì Điều Tiểu Cải cũng chỉ mới học theo Tiểu Tứ hai ba năm, nhận được một số chữ tương đối thông dụng, để cô ghi chép vẫn còn có chút khó khăn, khó tránh khỏi có một số chữ viết sai, chữ không biết viết, vì thế cô liền viết chữ ghép vắn.

Lật tiếp về sau, bên cạnh chữ viết của Điều Tiểu Cải, bắt đầu xuất hiện chữ viết cứng cáp thoải mái của người khác, viết hết những chữ ghép vắn kia thành chữ hoàn chỉnh, ngay ngắn rõ ràng. Chữ nào sai, cũng sửa lại. Có nhiều chỗ, Điều Tiểu Cải ghi thiếu hoặc sai, thì chỗ trống cạnh đó sẽ có một hai đoạn bút tích của người khác, có vài chỗ còn vẽ luôn sơ đồ.

Điều Tam Tam cầm quyển sổ ấy, bỗng dừng lại thấy lòng vừa chua xót, lại vừa vui mừng. Đã nói chị ba thông minh lanh lợi mà, dẫu chỉ học văn hóa hai ba năm tiểu học, nhưng chị ấy lại có thể ghi chép được kiến thức ấp cá bột, cách nuôi dưỡng các loại cá, có khi phải dùng chữ ghép vắn, nhưng chị ấy vẫn tự cố gắng.

Mà nếu như cô đoán không lầm, chữ viết còn lại trên quyển sổ này, chắc là của Lục Cảnh Ba. Người đàn ông này vô cùng có lòng, hết sức tỉ mỉ. Rốt cuộc là anh có thái độ gì đối với chị ba? Chỉ đơn giản là muốn dạy kỹ thuật cho chị? Hay vẫn còn ý tứ khác?

Coi như anh ta có ý tứ khác, thì hai người này, có thích hợp hay không đây? Điều Tam Tam không khỏi lại nhớ đến chuyện Vương Lâm Siêu. Vương Lâm Siêu là học sinh cấp ba, mà người nhà họ Vương còn chê bai chị ba mù chữ, cộng thêm sắc mặt trọng nam khinh nữ đáng ghét của nhà ấy, kết quả cuối cùng là từ hôn. Mà bây giờ Lục Cảnh Ba này...

“Em lấy sổ chị làm gì, đưa đây chị!”. Điều Tiểu Cải chớp lấy quyển sổ, “Cuốn sổ này là bảo bối của chị đó, rất hữu dụng với chị”.

“Chị ba, chị rất thân với kỹ thuật viên Lục đó hả?”

“Cũng coi như thân, anh ấy thường đến trại thủy sản, còn ở lại đó một thời gian, nên cũng thân thuộc”. Điều Tiểu Cải nói, “Anh đó tốt lắm, em hỏi anh cái gì, anh cũng nói với em rất kỹ càng tường tận”.

“Ảnh hai mươi bốn tuổi rồi hả? Còn chưa có đối tượng sao?”

“Đúng rồi”. Điều Tiểu Cải nói, “Hai bốn rồi, ở quê mình người ta có con rồi, mà em xem ảnh cũng không gấp. Lúc ở trại thủy sản, có người giới thiệu đối tượng cho anh, là một giáo viên tiểu học, trình độ văn hóa khá cao, người cũng xứng đôi, lúc xem mắt tại chị cũng có dịp nhìn thấy, thấy tốt lắm, không biết sao mà hai bên không vừa ý nên không thành”.

“Chị ba này, ảnh đối với chị cũng không tệ nhỉ?”

Điều Tiểu Cải nghe ra ý đặc biệt trong lời nói của Điều Tam Tam, ngẩng phắt đầu lên, nói Điều Tam Tam: “Không phải em lại đoán mò đó chứ? Với ai kỹ thuật viên Lục cũng tốt hết, bản bóng dáng là người vùng khác, nên đối với ai cũng khách khí lễ độ cả. người ta là tốt nghiệp trường chuyên, có nghề nghiệp có tiếng có miếng, chị là con gái nhà quê mù chữ, em nghĩ bậy bạ gì thế!”

Không phải Điều Tiểu Cải tự xem thường mình, cô chỉ cảm thấy, chuyện hôn nhân, tất nhiên là phải tương xứng ở mọi phương diện mới đúng. Từ chuyện từ hôn nhà họ Vương lần đó, Điều Tiểu Cải cảm thấy, tìm đối tượng, nhất định phải có trình độ, thân phận, hoàn cảnh gia đình ngang nhau, mới không bị ai coi thường.

Điều Tiểu Cải cô, không hề muốn với cao ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thả cá con

Sau đó ít lâu, nhà họ Điều dọn vào nhà mới, nặc dù phòng ốc rộng rãi, nhưng Tam Tam với chị ba và Tiểu Tứ vẫn ở chung một phòng, trong một phòng bày ba cái giường nhìn có vẻ chật hẹp, nhưng ba chị em đã quen ngủ chung một chỗ, không muốn tách ra.

Chỉ có khác là, trong nhà đặc biệt chừa ra một phòng, một giường, chuẩn bị cho chị hai anh rể tới ở.

Điều Tam Tam tiếp tục thu mua cá trê, lớn thì bán luôn, nhỏ chút thì giữ lại thả vào ao nuôi. Cô huy động cả nhà cùng hỗ trợ, cá trong cái ao năm rồi Điều Tam Tam đã chừa lại, nay được bắt ra thả vào những ao khác, số lượng cá đã lớn, đầu xuân lại càng sinh sôi nảy nở nhiều thêm, chỉ một ao thì không tài nào chứa hết.

Cái ao rộng đó được khử độc phơi nắng mấy ngày, sau khi khử độc và sửa sang lại, được chuẩn bị để sau này thả nuôi cá trê con.

Lúc bắt cá trê, Điều Tiểu Cải tỉ mỉ lựa chọn một số cá trê lớn, đặc biệt nuôi riêng trong một ao sạch, đây là Điều Tiểu Cải giữ lại để làm cá giống.

Lúc thu mua gặp con cá nào có sức sống mạnh, Điều Tiểu Cải cũng giữ lại nuôi riêng. Đó đều là những con cá may mắn được cô chọn trứng, được nuôi bằng bột cá, cám gạo, cỏ non.

Điều Tam Tam theo sau chị ba, nhìn cô chọn lựa cá trê. Lúc Điều Tiểu Cải làm những việc ấy, có một loại trầm tĩnh chú tâm, trong lòng không có việc khác. Cá trê được nuôi chung theo tỉ lệ trống mái 1:2, sau đó vớt từng con ra, chuẩn bị thuốc trợ sản và ồng tiêm để tiêm cho cá.

Nhưng cá trê rất trơn, Điều Tiểu Cải cầm mãi mà cầm không chắc, cầm không chắc thì cô đâu dám tiêm!

Điều Tiểu Cải suy nghĩ một lát, bèn lấy một cái khăn lông ướt, cách khăn lông cầm được cá trê, cuối cùng đập nó một cái. Đập xong tiêm thuốc, rồi thả lại ao nhỏ.

Trong thời gian đó Lục Cảnh Ba có tới một lần, đặc biệt xem cô ương giống, thấy cô lấy khăn lông ướt cầm cá trê, bèn nói:

“Lấy khăn lông cầm nó, có khi nào ép bụng, làm nó bị thương không? Nhất là cá trê, trong bụng toàn là trứng, rất dễ bị thương”.

“Nhưng nó trơn quá không bắt được”.

Vậy một ít đất cát lên người nó đi, có người dùng cách này rồi”.

Điều Tiểu Cải liền thử một chút, cá trê dính đất cát, quả nhiên rất dễ nắm, cũng không hề ép bụng cá, nhưng đất cát lại ảnh hưởng đến dịch nhớt của cá, khiến nó dễ sinh bệnh, nói chung cũng vẫn có ảnh hưởng.

“Thứ cá này tron tuột, cũng không còn cách nào khác”. Điều Tiểu Cải cẩn thận bắt được cá trê, Lục Cảnh Ba thuận thực rút thuốc vào ống tiêm, đưa cho cô.

Điều Tam Tam bung hai ly nước đến, thấy chị ba và Lục Cảnh Ba tập trung vào cá trê, hai người cách nhau một cái bàn nhỏ, đầu chụm đầu, chỉ lo chú ý cá trê trên bàn, một người bắt cá đặt lên bàn, một người tiêm thuốc cho cá, rất tập trung và ăn ý.

“Kỹ thuật viên Lục, anh nghỉ ngơi uống miếng nước đi”.

Lục Cảnh Ba nghe thấy ngẩng đầu lên, cũng không khách sáo, tiện tay nhận lấy một ly, đưa cho Điều Tiểu Cải, Điều Tiểu Cải cầm lấy uống một hơi hết nửa ly, rồi cúi đầu tiếp tục làm việc.

Lục Cảnh Ba đón lấy ly khác, uống vài hớp, rồi tiếp tục giúp đỡ Điều Tiểu Cải.

Điều Tam Tam nhìn hai người kia phối hợp ăn ý, thăm than thở, trông hai người ở chung một chỗ hài hòa như vậy, thế mà tạo hóa trêu người, sợ chị ba phải tổn thương một lần nữa, nên bây giờ cô cũng không dám mong đợi.

Sau khi trợ sản thủ công, chuyển số cá mang trứng vào một ao, dùng làm ao ấp trứng. Vừa nói đó đã qua Đoan ngo, nhiệt độ vô cùng thích hợp, chỉ mất ba bốn ngày, trứng cá trê liền nở.

“Mau nhìn mau nhìn, cá trê nhỏ nở hết rồi”.

Điều Tiểu Đông nằm cạnh ao, mặt mày vui vẻ gọi Điều Tam Tam. Điều Tam Tam học theo cô, nằm cạnh ao, neho mắt nhìn hồi lâu, hình như trong ao đúng là có ít thứ nho nhỏ, không động đậy, mà nhìn cũng không rõ lắm.

Vài ngày sau, Điều Tiểu Cải lại vớt cá lớn ra, bây giờ, Điều Tam Tam đã có thể thấy những con cá nhỏ đang bơi lội trong ao, bé xíu, hình như có râu, chúng thật sự có thể bơi trong nước. Mèo Mạnh Mẽ D. đ.l q' đ. Điều Tiểu Cải liền dùng một cái sàng vải, lọc sữa bột thả vào nước, “mở miệng” cho số cá trê mới nở.

Tiếp đó, để chăm sóc cá trê con, càng là những việc mà Điều Tiểu Cải đã làm đến quen tay tại trại thủy sản. Cô gần như cả ngày đều canh chừng bên ao, cho số cá trê chỉ dài mấy milimet ăn lòng đỏ trứng, sữa đậu nành.

“Chị ba, chị giỏi quá, nhìn mấy con cá nhỏ này bơi bơi, em thấy mừng quá”.

Điều Tam Tam nằm cạnh ao với Điều Tiểu Cải, nhìn cá trê còn vừa lớn bằng một centimet trong nước, mặt mày vui sướng, ấp ra được cá trê con, mai một họ có thể nuôi với quy mô lớn, không cần tốn tiền thu mua cá trê thả nuôi nữa.

Tỉ lệ ấp trứng cá trê so với cá trê sinh sản tự nhiên rất thấp, Lục Cảnh Ba bày cho Điều Tiểu Cải biện pháp này, không yêu cầu điều kiện kỹ thuật cao, vậy mà số trứng chị ba ấp ra được vẫn rất nhiều.

“Không được, cá trê này lớn chậm quá”. Điều Tiểu Cải nói nhỏ, “Nước với môi cũng đâu có vấn đề gì đâu nhỉ? Kỹ thuật viên Lục mãi không tới, tới giúp mình tìm ra vấn đề”.

Điều Tam Tam cười nói: “Em cảm thấy như vậy là lớn nhanh lắm rồi, mới đầu mình còn nhìn nó không ra đó”.

Nhưng Điều Tiểu Cải lại rất gắng sức, cô chạy tới chỗ Lục Cảnh Ba một chuyến, Lục Cảnh Ba cũng không tìm ra vấn đề gì, Điều Tiểu Cải rất sốt ruột, liền bắt đầu mày mò thí nghiệm. Cô nhớ trước đây có nghe một người công nhân lớn tuổi ở trại thủy sản nói, lươn con phải nuôi bằng “nước phù sa”, hoặc thả phân giun, phân gà, biến nước thành màu xanh lá.

Cá trê với lươn, coi bộ cũng giống giống nhau đấy, Điều Tiểu Cải liền thử lấy một bát “nước phù sa” nhỏ, thả vài con cá trê con vào.

Kết quả là sau mười mấy ngày, cá trê trong “nước phù sa” rõ ràng có ưu thế hơn cá trê trong nước thường.

Tốt rồi! Điều Tiểu Cải quả quyết đổi nước phù sa cho cá trê con.

Điều Tam Tam cảm thấy, nếu chị ba có cơ hội đi học, nhất định sẽ là một nhân tài khoa học. Chị ấy làm việc gì cũng đều hết sức chuyên tâm, chịu đựng tâm suy nghĩ, lại vừa sáng ý thông minh, trách không được Lục Cảnh Ba thấy “nước phù sa” của cô, cũng phải than thở, thật sự bội phục sự can đảm thận trọng của cô.

Trong một tháng sau đó, cá trê con lớn bốn, năm centimet, như vậy là có thể thả vào ao nuôi rồi.

Hôm thả cá trê con, Lục Cảnh Ba cố tình chạy tới. Kể từ khi Điều Tiểu Cải bắt đầu tự ương giống cá, Lục Cảnh Ba đã hết sức chú ý, anh dùng vợt lưới vớt mấy con cá nhỏ, nhìn cá con chừng bốn, năm centimet đang giẫy giụa trong vợt, quay qua cười nói với Điều Tiểu Cải:

“Tiểu Cải, em đã làm được việc mà rất nhiều người không làm được”.

“Ồi dào, cũng không khác mấy so với những việc đã trước kia em làm ở trại thủy sản, không có gì khó khăn mà”. Điều Tiểu Cải ngượng ngùng.

Thùng cá đầu tiên, là do Lục Cảnh Ba thả vào ao. Anh cời giày, xắn quần lội xuống nước, trước tiên là đặt hơn nửa thùng xuống nước, sau đó cũng

không vội đổ ra, mà từ từ hạ xuống để nước ao chảy vào thùng, hòa lẫn với nước trong thùng. Đây là để cá trê con trong thùng thích ứng với chất nước và nhiệt độ trong ao, sau đó mới cẩn thận đổ từ từ vào ao.

Lục Cảnh Ba cúi người quan sát cá trê con bơi ra thật nhanh, lặn vào ao cá. Nếu nuôi tốt, thì đến cuối năm là số cá này có thể bán.

Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông đang đi tới trên con đường nhỏ, từ xa đã trông thấy Lục Cảnh Ba đứng dưới nước, Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam đứng trên bờ. Nghe nói hôm nay muốn thả cá con, hai người bọn họ liền đặc biệt chạy tới giúp một tay.

“Em có thấy Lục Cảnh Ba này rất có ý tứ không. Đạo này anh ấy hay chạy đến nhà em”. Dương Bắc Kinh nói.

“Đừng có nói mò, người ta chỉ đến giúp đỡ chỉ dẫn thôi”. Diêu Tiểu Đông tất nhiên nghe được ý tứ của Dương Bắc Kinh, “Chắc chắn là Tiểu Cải cũng không nghĩ gì đâu”.

Dương Bắc Kinh liền thôi không nói nữa.

Có Dương Bắc Kinh cộng thêm Lục Cảnh Ba hai người, liền chuyển mấy thùng cá lớn đến thả vào hết. Ba chị em trở về dùng xe ba gác chở thùng đến.

Gần đó có người đến xem ngạc nhiên, đuổi theo Diêu Tam Tam hỏi: “Tam Tam, cá trê nhỏ nhà con có bán không? Có bán hay không?”.

“Bây giờ không bán ạ”. Diêu Tam Tam nói, “năm nay nhà con chỉ áp đủ nuôi thôi”.

Mười hai ao cá, Diêu Tam Tam liền nói với Diêu Liên Phát, cần người trông ao cá. Bằng không vệt ngỗng nhà ai lội xuống ao, thì số cá con mới thả vào sẽ bị tổn thất lớn. Diêu Liên Phát nghe vậy, lập tức nói mỗi ngày ông sẽ đến trông ao.

Cá trê con xuống ao rồi, thì sát đó là mùa gặt lúa mạch, mùa lúa vừa qua, Diêu Tam Tam lại bắt đầu thu nợ ve. Năm ngoái bán cá trê kiếm được một số tiền lớn, nhưng xây nhà mới, cộng thêm chị hai lấy chồng, còn nhận thuê ao cá phải nộp tiền trước, lần lượt như thế, đã không còn dư được bao nhiêu.

Cho nên, tất nhiên là cô phải thu nợ ve để kiếm chút tiền.

Cũng may cá trong ao nuôi là cá con, bây giờ cô thu cá trê, trừ cá quá nhỏ ra, còn lại đều bán thẳng cho Niệm Thành, không cần chiếm quá nhiều tiền vốn nữa.

Mọi thứ, đều đang phát triển theo hướng mà cô mong đợi, trừ chị ba bên kia vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Diêu Tam Tam cho cá trê ăn trở về, liền thấy Trương Hồng Cúc tiến thím năm trong tộc về, Diêu Tam Tam chào hỏi xong, liền đi lo việc của mình.

“Tam Tam, con biết thím năm con tới làm gì không?” Trương Hồng Cúc đi theo hỏi:

“Làm gì ạ?”

Trương Hồng Cúc cứ cười mãi: “Tới làm mai đó”.

Còn làm mai nữa? Chị ba nghe thấy lại bức bối cho coi. Diêu Tam Tam bèn nói: “Mẹ, mẹ còn lo chuyện làm mai này sao, chị ba đã nói kiên quyết không xem mắt rồi mà”.

“Không xem mắt, tới chừng nào nó mới tìm được đối tượng?”. Trương Hồng Cúc nói xong chợt đổi đề tài, cười híp mắt, “Có điều thím năm con không phải tới làm mai chị con đâu. Thím ấy làm mai cho con đó”.

“Cho con?”

Diêu Tam Tam ngẩn người, ném cỏ heo trong tay vào chuồng, lau sạch tay, rồi mới bắt đầu tiêu hóa những lời này của Trương Hồng Cúc. Chỉ mới chớp mắt, mà cô cũng đã mười sáu tuổi, vậy là bắt đầu làm mai rồi đó hả?

Diêu Tam Tam nghĩ ngợi, rồi nói: “Mẹ, thím năm không có làm đó chứ? Con mới mười sáu thôi, chị ba còn chưa có tìm đối tượng đó”.

“Chị ba con ương ngạnh, nó cứ không muốn tìm, con cũng không tìm theo hả?”. Trương Hồng Cúc không đồng ý, “Lẽ ra thì con cũng không lớn, có điều không phải chị hai con cũng mười bảy đã đính hôn rồi đó sao? Mà thật sự là mọi mặt đều phù hợp, nên mẹ cũng cân nhắc”.

Cuộc sống nhà họ Diêu giờ đây càng lúc càng tốt, con gái nhà họ Diêu, cũng bắt đầu bị chú ý. Nhà ai cưới được con gái biết kiếm tiền của nhà họ Diêu, thật sự là phúc đức ba đời!

Trương Hồng Cúc dĩ nhiên biết rõ điều đó, nên bà cũng không gấp, luôn có cảm giác khổ tận cam lai, bà đã tính rồi, phải từ từ, lựa chọn cho cẩn thận. Nhất là Tam Tam, nó mới có mười sáu tuổi, mà đã có mười mấy ao cá trên tay, tiền kiếm ra nhất định là mười dặm quanh đây đều biết tên.

(*)Khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới.

“Nhà thím năm con nói là họ Tống, thẳng nhóc kia đã đi lính, nghe nói xuất ngũ sẽ đi làm, tiền đồ rất tốt! Nếu mà lấy được, cũng coi như bước khỏi quê rồi, không cần đánh dấu hộ nông dân nữa”(*).

(*)Theo ngụ ý của mình thì hẳn là khi ghi giấy tờ v.v phải đánh dấu vào thành phần gia đình các thứ, nếu là nông dân phải đánh vào ô nông dân.

Họ Tổng? Trái tim Diêu Tam Tam chợt nảy lên, nghe thấy chữ “Tổng” này cô liền cảm thấy khó chịu, nhà chồng kiếp trước của cô, chẳng phải cũng họ Tổng đó sao?

“Họ Tổng à?”. Diêu Tam Tam nghĩ, sẽ không trùng hợp đến vậy chứ?

“Đúng vậy, ở trấn Đào Lý ấy, nghe nói điều kiện gia đình rất tốt”. Trương Hồng Cúc không để ý thấy sắc mặt âm u của Diêu Tam Tam, bô lô ba la giới thiệu, rồi hỏi cô: “Bằng không mình đi nhìn thử một chút nhé?”.

Trấn Đào Lý? Không phải nhà họ Tổng kiếp trước? Không phải cũng không được, họ gì không họ, lại đi họ Tổng! Diêu Tam Tam tự dưng cảm thấy buồn phiền vô cớ.

“Không xem Mẹ, chuyện xem mắt như vậy, mẹ bớt lo liệu một chút đi mà. Xem mắt là chuyện có thể tùy tiện hay sao? Mẹ hãy nói với thím năm là con chờ vài năm sau mới nói”.

Nhưng suốt cả buổi trưa ấy tâm thần Diêu Tam Tam cứ không yên, làm lính hải, xuất ngũ có tiền đồ hải, không cần trở lại đâu— đi gặp quỷ đi!

Cô trở vào nhà, mở tủ nhỏ của mình ra, bên trong là một xấp thư, là “thư miễn phí của lính nghĩa vụ”, mấy năm qua, Bào Kim Đông cứ hễ hai ba tháng lại gửi tới một lá thư, hẳn viết thư, chừng hơn một tháng, cô viết thư đáp lại, gửi đến tay hắn, đi đường lại mất hơn một tháng.

Hai năm rồi, hình như cô cũng không còn nghĩ đến hắn, cô rất bận rộn. Nhưng mà, nếu người này cũng không về đây, Diêu Tam Tam cứ có một loại cảm giác không vui nổi.

Sau liên tiếp ba tháng không thấy thư Bào Kim Đông, Diêu Tam Tam bắt đầu gan cá trê, đào rãnh thoát nước như năm ngoái. Cá trê cũng tụ lại trong hố, kéo lưới chụp tới, là đây một lưới cá, quả thật khiến người ta nhìn mà thấy vui sướng.

Mười hai ao cá, cô giữ lại hai ao không bắt, đây là chừa sang năm urom giống.

Diêu Tam Tam cũng không gấp bán, cô thả số cá kia vào nuôi tạm trong ao xi măng ở sân nhà mình. Trong ao xi măng cũng thả bùn đất, ao lớn nuôi đầy cá, ao nhỏ bây giờ không cần ấp cá trê con nên cũng nuôi đầy. Ao nhà cô đều xây âm xuống đất, mới có thể kháng lạnh. Nếu gặp thời tiết quá lạnh, tìm cách chống rét thích hợp thì cũng không có vấn đề gì.

Đợi đến hôm tết thời tiết lạnh lẽo, giá cá trê tăng vọt, mấy ngàn cân cá trê của cô, mới tùy lúc vớt ra khỏi ao xi măng đem bán.

Anh không gửi thư cho tôi, tôi cũng không rảnh để ý đến anh! Tôi bận muốn chết đây này. Diêu Tam Tam như đang giận dữ với ai đó, cũng không gửi thư đi. Ngay vào lúc mùa thu trôi qua, thời tiết cô khô sương trắng kéo đến, Bào Kim Đông liền xuất hiện trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Mùa thu vừa qua đi, thời tiết cô khô sương trắng kéo đến, Bào Kim Đông chợt xuất hiện trước mắt Diêu Tam Tam. Trong ánh nắng mai, hắn đứng sau lưng Tam Tam, lười biếng gọi cô:

“Tam Tam.”

Khi đó Diêu Tam Tam đang đứng cạnh ao, thờ thần nhìn nước bùn đen nhánh trong ao. Cái ao này mới vừa gan cá lên, vẫn chưa được phơi nắng trừ độc. Cô dậy sớm đến thăm ao một chuyến, giống như người ta có vật cưng yêu thích, không thể mang theo bên cạnh, nên luôn có thói quen mau chân đến nhìn chừng nó.

Không khí tốt, tâm trạng thoải mái, cả người cũng hết sức khoan thai.

Diêu Tam Tam vừa quay đầu lại, đã thấy Bào Kim Đông. Trang phục quân đội, trông rất chỉnh tề, ngay cả nón lính cũng đội ngay ngắn trên đầu, thoát nhìn có vẻ hiên ngang mạnh mẽ, nhưng nhìn kỹ, lại thấy có loại cảm giác mệt mỏi lười nhác.

Ừm, hình như càng cao lớn, mặt mũi cũng ngăm đen, trông không khác gì nước bùn này cho lắm.

Diêu Tam Tam bình tĩnh dõi mắt nhìn hắn hồi lâu, mới ngoảnh mặt đi, tiếp tục nhìn bùn đất dưới đáy ao.

“Ồ hay, con bé này, nhìn thấy anh mà làm lơ không hỏi tới vậy đó hả? Uống công anh sáng sớm đã bỏ tới tìm em”.

Bào Kim Đông bước vài bước tới cạnh ao, giờ tay bắt được cánh tay Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam có cảm giác như bị hấn xách lên vậy, đành cam chịu để hấn lôi lên sườn dốc cạnh ao cá, đứng trên chỗ đất bằng.

“Nhìn thấy anh mà không có phản ứng gì hết vậy? Em cái con bé này!”.

“Bất ngờ quá, nên không kịp phản ứng. Anh mạnh khỏe mấy tháng không có tin tức, cũng không viết thư nói một tiếng”. Cô oán trách.

“Tại anh nghĩ, thư đi đường cũng mất một hai tháng, nói không chừng thư còn chưa tới, thì anh đã tới trước rồi”.

Cái này cũng đúng, có điều, cô bất ngờ chút không được sao?

Bào Kim Đông quan sát cô mấy lần, cười cái rồi nói: “Cuối cùng cũng cao lên được một chút, chắc đến cảm anh nhỉ?”. Nói xong, thò tay lên đỉnh đầu cô khoa khoa một cái, “Ừm, vẫn không được như mong đợi, hơi kém một chút, gầy như con cò”.

Diêu Tam Tam có cảm giác rất kì quái, Bào Kim Đông đâu có chỗ nào giống đã rời đi hai năm? Hình như hấn chỉ mới rời đi một chút, mười ngày? hay nửa tháng? Chẳng qua chỉ là xa nhà một chuyến, bây giờ đã chạy về.

Diêu Tam Tam bắt giác đầu môi lên, phản nản: “Anh Kim Đông, em còn đang suốt ngày vui mừng mình đã cao lên, anh có thể ngưng đã kích em đi được không!”.

Bào Kim Đông đáp lại bằng cách vỗ vỗ đầu cô, cười hơn hớn. Bộ dạng kia, vẫn cứ coi cô là đứa bé, hình thể hấn có ưu thế quá lớn, đầu có coi cô là đứa trẻ cô cũng không có cách nào. Nhưng cô đã mười sáu tuổi rồi, vóc người thiếu nữ bắt đầu trở mã, bắt đầu lộ ra, mặc dù đáng đáp còn hơi ngây ngô, nhưng đã có một loại khí chất trầm tĩnh.

Ánh mắt Bào Kim Đông tới lui vài lần trên người cô, sau đó dừng tại khuôn mặt nhỏ nhắn, cười nói: “Đúng là có cao lên, rốt cuộc cũng hơi có vẻ người lớn rồi”.

“Anh coi coi... bộ dạng anh vậy là sao? Giải phóng quân người ta đều tư thế hiên ngang, thẳng, anh nhìn anh kia, bộ dạng lười nhác”. Diêu Tam Tam đã kích hấn không hề nề mặt.

Thư viết về không ít, nhưng hấn chưa từng gửi hình cho cô, Diêu Tam Tam cũng từng tưởng tượng ra, Bào Kim Đông mặc quân phục lên, sẽ đẹp trai phong độ cỡ nào. Bây giờ thấy rồi, quân phục hiển nhiên làm nổi bật sự cao lớn của hấn, nhưng nhìn tư thế hấn xem, rõ ràng là lười nhác.

“Em được rồi, tới qua hơn nửa đêm anh mới xuống xe lửa về đến nhà, sáng sớm hôm nay đã gắng gượng bỏ khỏi giường chạy tới tìm em, anh lấy đầu ra nhiều tinh thần như vậy. Anh đến nhà em tìm, lại tìm đến nhà mới của em, em út em nói em tới ao cá rồi”. Bào Kim Đông nói, “Đây đâu phải cái ao của mình hả?”.

Không xa lạ chút nào, giống như chỉ mới vừa tách ra mấy ngày thôi, Diêu Tam Tam liền lôi kéo tay áo hấn, cùng đi xem cái ao ban đầu họ thuê. Cá trê trong ao kia đã được gạn sạch, bắt đầu phơi nắng, trong ao toàn là bùn.

“Làm sao đây? Cá trê trong này, đều bị em bắt đi bán hết trơn rồi”. Diêu Tam Tam nghiêng đầu cười.

“Bán sạch rồi hả?”. Bào Kim Đông nói, “Vậy nuôi nữa chứ sao?”.

Diêu Tam Tam lại lôi hấn thông thả đi về phía trước, vừa đi vừa sực nhớ ra hỏi hấn: “Anh Kim Đông, sao anh về rồi? Không phải nói làm lính ít gì cũng phải ba năm sao?”.

“Lính năm hai có thể về thăm nhà”. Bào Kim Đông nói, “Anh có thời gian một tháng?”.

“Một tháng?”. Diêu Tam Tam nói, “Vậy anh có thể ở nhà một tháng rồi hả?”.

“Cho là vậy đi, trên đường ngồi xe lửa, mất bốn năm ngày. Cộng thêm đổi xe đến liên đội, cả đến cả đi, mất hơn mười ngày rồi”. Bào Kim Đông ra vẻ ai oán, “Đúng rồi, anh có mang nho, mít quả, thịt xông khói về cho em đó. Toàn là đặc sản ngon lành của Tân Cương đó. Để chút nữa anh đưa cho em”.

“Em nghe nói mấy cô gái Duy Ngô Nhĩ mới là đặc sản vùng Tân Cương, em thấy trên TV, tóc họ tết rất dài”. Diêu Tam Tam cười hi hi hời, “Anh Kim Đông, anh có gặp chưa? Đuôi sam của các cô ấy có thật sự dài tới bắp chân không?”.

(*)Người Duy Ngô Nhĩ là một dân tộc Trung Á sống chủ yếu ở khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc. Tuy là người Trung Quốc, nhưng người Duy Ngô Nhĩ có những đặc điểm rất khác biệt và dễ bị nhầm với người nước ngoài. Họ có vẻ bề ngoài thu hút với nước da trắng, gương mặt thanh tú, đôi mắt to và sâu, lông mày dài và rậm, sống mũi cao thẳng và dáng người cao ráo “trắng Tây”.

“Chưa từng thấy”.

“Chẳng phải anh đã ở Tân Cương hai năm rồi sao? Sao lại chưa từng thấy?”. Diêu Tam Tam bĩu môi nói, “Khó được đi lính Tân Cương, anh còn không mang một người về?”.

[!!!.... Editor đã xiu vì không chịu nổi không khí quá chua... *o*]

“Yên tâm đi, chỗ đóng quân của liên đội anh rất hoang vắng, ngay cả một con thỏ cái cũng không thấy đâu”. Bào Kim Đông tức giận nói, làm Điều Tam Tam cười to một trận. Thỏ cái, một hấn nói ra được.

Đi tới hai ao cá trê còn chưa gạn, cô chỉ vào mặt nước phẳng lặng mà nói: “Anh xem, trong này nói ít cũng mấy trăm cân cá đó. Đây cũng là của em luôn”.

Hai ao này, cô vốn giữ lại để năm sau ươm giống.

Sau đó Điều Tam Tam bắt đầu khó xử, lúc đầu họ cùng thuê chung một ao, phí thuê bốn trăm tệ là là cả hai ra tiền, cá trê cũng là hai người vừa thu mua, vừa nhặt con nhỏ bỏ vào, bây giờ một mình cô bán lấy tiền, phải chia cho hấn thế nào đây?

“Em chia cho anh thế nào bây giờ?” Điều Tam Tam hỏi, “Nếu không, em nhường hai ao này cho anh nhé?”.

“Chưa cần bồi thường đâu”. Bào Kim Đông duỗi một ngón tay gõ gõ lên trán cô, nói: “Giữ đó từ từ sinh ra lời”.

Bào Kim Đông nói rồi thuận tay kéo Điều Tam Tam: “Đi, chúng ta chạy vài vòng, chạy vài vòng cho có tinh thần. Trên đường anh rảnh rồi ngủ ngon, hơn nửa đêm tới nhà, mệt rồi”.

Bào Kim Đông bày ra tư thế, từ từ chạy trước mười mấy bước, quay đầu nhìn lại, Điều Tam Tam đứng tại chỗ hoàn toàn không động đậy, hấn liền quay trở lại, hỏi cô”

“Em không muốn chạy hả?”.

Điều Tam Tam lắc đầu, bắt đầu chỉ cho hấn thấy ao cá của cô, cái này, cái này, cái này nữa... rốt cuộc Bào Kim Đông cũng kinh ngạc.

“Một hàng mười mấy cái, em đều thuê cả sao?”.

“Ừm”. Điều Tam Tam nói, “Anh Kim Đông, anh đừng có giữ lại sinh lời, anh là cái tên tham tiền nhất, quỷ ma lạnh, ai biết anh tính lời bao nhiêu? Em nhường hai ao cá đó cho anh, nói rồi nhé. Hai cái này là của anh”.

Được rồi, coi như đền bù cho hấn đi, cá trong ao xi măng, cô vẫn có thể ươm giống tiếp.

“Được rồi”. Bào Kim Đông gấp một cái thật to, gờ tay xoay xoay bả xai, “Đề em quản lý trước đi, dù sao anh cũng không rảnh để trông coi, chờ anh cần dùng lại nói”.

Hấn còn tưởng là thật? Điều Tam Tam nghĩ, đền cho hấn hai ao, có hơi đau lòng. Nếu hấn nói, hai chúng ta mà tính cái gì, quyết định thuộc về em hết, cô còn có thể tham tiền chút chút”.

Có điều nghĩ tới việc hấn nói mang cho cô rất nhiều đồ ngon, cô lại vui vẻ ngay.

Hai người chậm rãi băng qua dãy ao cá đến đập nước, tùy ý đi dạo, trò chuyện trên đồng ruộng đầu đông. Bào Kim Đông nhìn thấy đồng ruộng rộng lớn để trống, liền bắt đầu ngửa ngề, hứa rằng buổi trưa sẽ gài bẫy, bắt thỏ hoang cho cô nướng ăn.

Hôm đó Điều Tam Tam trở về nhà, mặt trời đã lên cao. Điều Tiểu Cải thấy cô đi vào, tức giận nói: “Sao không đói cho chết em luôn đi! Ăn sáng cũng không thêm ăn”.

“Em có việc bận, với lại cũng không thấy đói”.

“Có chuyện gì? Còn không phải là Bào Kim Đông trở về sao! Mẹ hấn đã tới nhà mình kiểm hai lần rồi, nói con trai hơn nửa đêm mới về đến nhà, mới sáng sớm đã ra ngoài còn chưa ăn sáng, chắc là tới tìm em”. D. dl. qđ. Điều Tiểu Cải nói, “Mẹ hấn lớn tiếng như vậy, bây giờ chắc hàng xóm không ai là không biết em với Bào Kim Đông chạy ra ngoài chơi đâu”.

Điều Tam Tam bắt đầu dỗi dãi trong lòng, mấy cô mấy thím ở miền quê này, vẫn rất thích tám chuyện. Cô vừa vào nhà đã bắt đầu bị Trương Hồng Cúc cản nhắc. “Tam Tam, con cũng mười sáu rồi, đâu phải con nít nữa, có một số việc, sao có thể giống như lúc nhỏ? Bào Kim Đông nó cũng là người lớn rồi, mai một con chú ý một chút?”.

Sáng sớm mẹ Bào Kim Đông tới tìm con trai, Điều Liên Phát liền nói với Trương Hồng Cúc, ông thấy thằng hai nhà họ Bào không tệ, nếu hai đứa nhỏ có ý, thì dứt khoát đính hôn, công khai lui tới; còn nếu mà không có ý kia, thì không nên tiếp xúc như vậy, cũng không biết kiêng dè một chút.

Hiển nhiên là Điều Tam Tam nghe là được hàm ý của Trương Hồng Cúc, con là con gái lớn, Bào Kim Đông cũng đã hai mươi, hai đứa chẳng là gì, còn tùy tiện tùm lại một chỗ, còn ra thể thống gì nữa!

Điều Tam Tam vỗ ót, trong lòng cũng thầm ảo não. Nghĩ lại cô cũng coi như đã sống hai đời người, bình thường đã sớm cảm thấy mình là người lớn, nhưng ở gần Bào Kim Đông, lại cứ không ý thức được có tâm trạng cô gái nhỏ, ở cạnh hấn, luôn cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm. Cũng không tự chủ được, đi chơi với hấn tới bây giờ mới về nhà.

Điều Tam Tam không thể không nghĩ tới chuyện ở cạnh Bào Kim Đông, lúc nhỏ không nghĩ đến việc này, bây giờ người ta đều tới tìm cô làm mai, nếu cô

không nghĩ, thì cũng quá chậm hiểu rồi. Nhưng bất luận cô có nghĩ sao, thì Bào Kim Đông cũng chưa từng bày tỏ gì với cô, kêu cô phải làm sao bây giờ?

Kêu cô theo đuổi trước hả? Thôi đi, xem ai chịu giỏi hơn ai!

Diêu Tam Tam vừa oán thăm trong bụng, vừa tự đi hâm com ăn. Nhưng mới quay đầu, cô đã mong đợi, Bào Kim Đông nói trưa nay bẫy thỏ, hẳn nướng thỏ hoang, mùi vị đó thật sự rất là kích thích.

Trương Hồng Cúc vẫn mang tâm trạng bình tĩnh đối với việc này của con gái thứ ba, bà không gấp gáp, hai đứa nhỏ này chung một chỗ, tất nhiên bà đồng ý, dù sao hai đứa cũng rất thân thiết, đã cùng nhau lớn lên.

Nhưng nếu không thành, thì bà cũng không cảm thấy có gì đáng tiếc, đúng là con trai thứ hai nhà họ Bào không tệ, nhưng giá trị con gái thứ ba nhà họ Diêu, đã không giống trước, điều kiện tốt hơn cũng không khó tìm. Với lại, chẳng phải Tam Tam cũng chỉ mới mười sáu tuổi thôi sao?

Nhưng cha mẹ Bào Kim Đông thì lại không nghĩ vậy. Diêu Tam Tam mới mười sáu tuổi, nhưng Bào Kim Đông đã hai mươi rồi, ở quê này, đáng lẽ phải đính hôn từ lâu rồi, đều đã cưới vợ sinh con. Hơn nữa, con bé thứ ba nhà họ Diêu là bọn họ nhìn nó lớn lên, vẫn rất ưa thích, mấy năm nay con bé ngày càng trưởng thành, đáng đáp nhỏ bé ngày một lớn lên xinh xắn, lại còn rất khôn khéo giỏi giang, rất biết kiếm tiền, con gái như vậy, nhà ai người ta cũng ao ước.

Huống hồ chỉ hai người từ nhỏ đã thân thiết, Bào Kim Đông coi trọng Diêu Tam Tam cỡ nào, cha mẹ hẳn sao lại không thấy? Từ cái dạo hẳn đèo Diêu Tam Tam đi học mỗi ngày, người lớn đã cảm thấy có ý tứ, còn quan tâm hơn cả em trai, em gái họ hẳn nhiều.

Bởi vậy, mẹ Bào Kim Đông liền có ý riêng, sáng sớm đã âm thầm ỉ ỉ đến nhà họ Diêu tìm con, chắc là muốn nhắn nhủ với nhà họ Diêu rằng:

Hai đứa nhỏ thân thiết như vậy, có phải người lớn cũng nên suy nghĩ một chút hay không?

Bào Kim Đông về đến nhà, cũng bị mẹ hẳn nói bóng nói gió một trận.

“Con bé Tam Tam ấy, bây giờ trở mã thành người lớn rồi, càng ngày càng giỏi giang, hai năm nay nó thu nuôi cá trê, cất được nhà lớn luôn rồi”. mẹ Bào Kim Đông theo sau hẳn cầu nhàu, “Không phải ban đầu hai đứa bấy nói hùn nhau nuôi cá trê sao? Trước khi đi mày có nói chuyện đó không cần trong nhà can thiệp, lúc nhà bên kia bán cá trê, mẹ cũng không nói câu nào. Mẹ thấy, hai đứa bấy là ai với ai, cũng không cần phải phân chia rõ ràng như vậy đúng không?”

Bóng gió như vậy, mà Bào Kim Đông chỉ lo cời bỏ đôi giày dính đầy bùn nã, chẳng ừ hừ câu nào.

“Mà hai đứa bấy cũng lớn hết rồi, không thể chỉ lo chơi giống con nít vậy được. Mẹ nghe nói hôm kia có người đến làm mai cho Tam Tam rồi đó, nhà họ Diêu tạm thời không đồng ý. Nó năm nay mười sáu rồi, muốn làm mai cũng không phải chỉ một hai nhà đâu, mày nghĩ coi con gái giỏi giang xinh xắn vậy ai mà không thích?”.

Rốt cuộc Bào Kim Đông cũng dừng tay, nhứ mảy nhìn mẹ mình, sau đó quay đầu đi, tiện tay cời áo lính ra, hỏi mẹ hẳn:

“Mẹ, có ăn com không? Đi này giờ, con đói muốn chết đây nè”.

Cả buổi chiều hôm đó, Diêu Tam Tam đều ở nhà trông ngóng Bào Kim Đông, hẳn tới, là có thể đi ra đồng bẫy thỏ rồi. Bởi vậy cô không dám đi đâu, sợ lúc hẳn tới không tìm được mình, vậy mà Bào Kim Đông lại không tới, Diêu Tam Tam lại không tránh được bắt đầu tự oán trách mình.

Mày xem mày đi... mày thật đúng là cô gái nhỏ không hiểu chuyện sao? Cho đến giờ người ta cũng chưa từng nói bóng gió gì với mày, mày không nên tự mình đa tình như vậy.

Thanh mai trúc mã lớn lên, có lẽ hẳn chỉ xem mình là em gái thôi nhỉ?

Diêu Tam Tam nghĩ vậy, bèn bắt đầu tự võ trang nội tâm cho mình. Diêu Tam Tam cô, có thể sống lại một đời, sẽ không cần dựa vào đàn ông, cô sẽ sống cuộc sống tự lập, cái cần thiết nhất chính là phải làm giàu, phải là một người con gái gây dựng được sự nghiệp.

Cô sống không phải vì bất kì người đàn ông nào, cô cũng không ý lại bất kì ai.

Diêu Tam Tam tự nhắc nhở mình một phen, liền cảm thấy trong lòng bình thản hơn rất nhiều. Cô ngắm nghĩ một lát rồi bắt đầu đi tìm chuyện để làm, cô thay nước cho ao xi măng, từ giờ cá trê sẽ phải chui vào bùn trốn qua mùa đông rồi, ao xi măng dẫu sao cũng không lớn, nhiều cá như vậy chen chúc trong một ao, ao lớn ao nhỏ gì cũng nuôi đầy. Dẫu đã chui vào bùn, nhưng cũng phải để ý trông nom mới được.

Đổi nước xong, cô lại lật xem sách kĩ thuật nuôi dưỡng, thật ra thì cô không nghĩ nhiều về chuyện kĩ thuật, về mặt kĩ thuật, để chị ba lo còn hiệu quả hơn cô nhiều, cái cô lo, là thị trường. Cá trê năm nay, cô không định bán cho ông chủ Hà nữa, muốn tự vào thành phố thăm dò thử xem.

Ông chủ Hà mua cá trê của cô, chẳng phải cũng để kiếm tiền hay sao? Số lượng cá trê của cô lớn như vậy, đủ để tự đi thăm dò đường lối một phen rồi.

Diêu Tam Tam bận rộn suốt buổi chiều, đến tận com tối, vẫn không thấy bóng dáng Bào Kim Đông. Lần này, Diêu Tam Tam thật sự có chút tức giận.

Tiểu nhân không giữ chữ tín!

Chương 63: AI CHỜ AI

Chủ động nói dứt cô đi bấy thỏ, nhưng suốt buổi chiều Bào Kim Đông vẫn không xuất hiện, Diêu Tam Tam càng nghĩ lại càng tức.

Cho đến sau bữa tối, hần mới đến nhà họ Diêu. Lần này hần đã thay quần trang, mặc áo bông mỏng thường ngày, bước vào sân nhà họ Diêu rất tự nhiên.

“Thím, ăn cơm chưa?”.

“Ăn rồi, ăn rồi”. Trương Hồng Cúc cười ha hả trả lời, trong tay bà là nia khoai khô, để phơi ở ngoài, giờ cũng sắp tối, mới nhớ phải lấy vào. Trương Hồng Cúc hỏi Bào Kim Đông:

“Khoai mới phơi đó, con ăn không?”.

“Khoai lang khô?”. Giọng Bào Kim Đông rõ ràng rất hưng phấn, “Muốn ăn muốn ăn. Con thèm cái này lâu rồi, mà năm nay mẹ con không có phơi”.

Bào Kim Đông nói xong đưa tay bốc một nắm lớn, nhét vào miệng ăn. Khoai lang khô, là khoai sau khi nấu chín vào mùa đông, cắt thành lát phơi nắng mà thành, không thể phơi quá khô, phơi đến lúc nửa mềm nửa dẻo. Khoai trừ từ mùa đông, càng thêm ngọt mềm, cứ như đồ vật làm từ đường, khoai phơi đủ nắng rồi ăn càng ngon hơn.

“Thích ăn vậy, lát nữa đem về một mớ để dành ăn đi”. Trương Hồng Cúc cười ha hả nói.

“Được đó ạ, tốt nhất là lấy thêm cho con nhiều chút, lúc trở về đồng đội con đòi đặc sản, đem cái này ra đuổi bọn họ thì còn gì bằng”.

Da mặt dày, cho anh ăn anh ăn thật, ăn rồi còn muốn đem về! Diêu Tam Tam âm thầm khinh bỉ tên kia. Lại nói Bào Kim Đông rất quen thuộc với nhà họ Diêu, trước kia có khi nào quá mấy ngày mà hần không chạy tới nhà họ Diêu? Cũng không cần khách sáo làm gì. Ed: Mèo Mạnh Mẽ. Nhưng lúc đó Trương Hồng Cúc và Diêu Liên Phát cũng không có ở nhà, Bào Kim Đông với vợ chồng Diêu Liên Phát cũng không tính là quen thuộc.

“Được, để thím lấy cho con một bọc”. Trương Hồng Cúc vội nói.

Bào Kim Đông thuận tay đưa cái túi trên tay cho bà, nói: “Thím, đây là đặc sản con mang về từ Tân Cương, chú thím ăn thử đi”.

Trương Hồng Cúc khách sáo một chút, Bào Kim Đông tiện tay đặt túi lên bàn. Diêu Tam Tam mở ra nhìn, là nho khô, mơ khô, hạnh nhân, còn có một gói thịt xông khói nhỏ, cô bốc một quả mơ khô, cắn một miếng, chua toét miệng.

“Ăn không ngon”. Diêu Tam Tam bỏ mơ khô xuống, xoay người bỏ đi, rốt cuộc lúc gần đi cũng không nhận được, tiện tay lấy túi nho khô đi. Bào Kim Đông cười cười, đi theo sau Diêu Tam Tam ngay trước mặt Trương Hồng Cúc, còn vừa đi vừa nói”

“VẬY CON ĐI CHƠI NHA, THÍM?”.

“A, con đi chơi đi”. Trương Hồng Cúc đồng ý, trong bụng nói, thằng nhỏ này, cứ như đang ở nhà nó vậy nhỉ?

Bào Kim Đông đi theo Diêu Tam Tam vào nhà cô, Tiểu Tứ đang làm bài tập, thấy chị tư và Bào Kim Đông kẻ trước người sau đi vào, liền toét miệng cười tinh nghịch, Diêu Tam Tam đưa nho khô trong tay cho nó. Diêu Tiểu Cải đang đọc một quyển sổ, cô nhìn thoáng qua Bào Kim Đông, rồi buông sổ trong tay, quay qua Diêu Tam Tam mà nói”

“Em đi chơi đi, đừng có quấy rầy chị với Tiểu Tứ”.

Bào Kim Đông nở nụ cười như ý, kéo tay Diêu Tam Tam, nói: “Đi thôi, ra ngoài chơi đi, chị ba em đuổi mình rồi!”.

Diêu Tam Tam vẫn còn đang tức giận, dùng dằng một chút, liền bị Bào Kim Đông kéo đi. Hai người ra đến cổng, vừa vặn chạm mặt Diêu Liên Phát đi dạo quanh quanh trở về, Diêu Liên Phát thấy Bào Kim Đông tùy tiện lôi kéo con gái mình, nặng nề ho khan một tiếng, thế mà Bào Kim Đông chẳng những không buông tay, còn chào hỏi nhiệt tình.

“Chú, không đi tìm người đánh bài sao?”.

Diêu Liên Phát chấp tay sau lưng, không đáp những lời kia, mà lớn tiếng căn dặn”

“Trời tối rồi, đừng có chạy lung tung”.

“Dạ, biết rồi ạ”. Bào Kim Đông đáp, rồi trắng trợn kéo con gái nhà người ta đi mất.

Ra khỏi cổng nhà họ Diêu là đụn sân lớn, Bào Kim Đông kéo Diêu Tam Tam đi bộ dọc theo sân, Diêu Tam Tam vung tay, thoát khỏi tay Bào Kim Đông.

“Anh đừng có kéo em”.

“Sao thế?”.

“Không phải anh nói bắt thỏ sao? Cả chiều không thấy bóng”.

Giận rồi? Bào Kim Đông vội nói: “Lúc sáng anh với em tách ra, về đến nhà ăn xong, ngả đầu xuống giường một cái là ngủ thẳng tới bây giờ, anh nghĩ có bắn đại bác chắc anh cũng không tỉnh được”.

Nói xong tự hấn cũng cảm thấy buồn cười.

“Ngủ như heo”. Diêu Tam Tam lắc đầu, tức giận với hấn thật không thú vị. Với lại mình tức giận cũng thật kì lạ, nghĩ lại thì, tức giận có gì tốt?

“Sáng sớm mai tới đập nước chơi đi, anh bắt vịt trời cho em”.

“Nói không giữ lời, ai mà thêm đi theo anh!”.

“Thỏ đồng chứ gì? Ngày mai nhất định sẽ bắt cho em”. Bào Kim Đông nói rồi vỗ ót một cái, “Ngày mốt, ngày mốt đi, anh rảnh anh sẽ đi bắt liền. Anh mới về tới nhà, đã hai năm không về, cũng phải chạy một vòng đến nhà bạn bè thân thích”.

Vịt trời, thỏ đồng, hấn đây là xem cô như con nít! Diêu Tam Tam không hiểu nổi cảm giác trong lòng mình là gì, liền nhàm chán đá hòn sỏi nhỏ trên đường vắng ra trước. Bào Kim Đông chợt vòng lấy người cô, kéo cô ra sau đóng cò khô.

Diêu Tam Tam hoảng sợ, vừa muốn lên tiếng, Bào Kim Đông đã kè tai cô nói nhỏ: “Đừng có lên tiếng”.

Diêu Tam Tam ngẩn ra, dưới ánh trăng, Bào Kim Đông chỉ chỉ đằng trước, nhưng không nói tiếng nào, một tay còn đang nắm vai cô, gần như dán vào lưng cô, thò đầu nhìn ra phía trước. Không lâu sau, thấy hai bóng người đi tới, kề nhau rất gần, từ dáng người có thể nhìn ra được là hai người trẻ tuổi.

Dưới bầu không khí đó, Diêu Tam Tam cũng bắt giác nín thở, nhìn chăm chăm hai người nọ. Một người hình như là con gái trong thôn – Yến Tử, Yến Tử cũng xấp xỉ Diêu Tam Tam, vóc người cao ráo, tròn trịa hơn Diêu Tam Tam. Còn người nam kia, Diêu Tam Tam không nhận ra.

Hai người nọ hình như không phát hiện gần đó có người, nhỏ giọng thì thầm, nghe không rõ, đang ở cách xa họ mấy bước từ từ đi tới.

Đội hai người kia đi xa, Bào Kim Đông buông Diêu Tam Tam ra, nhưng cũng không bước ra, mà quay sang tựa người vào chông cò, duỗi lưng một cái rồi hỏi:

“Cô đó là ai?”

“Hình như là Yến Tử”. Diêu Tam Tam nói, “Người kia là ai?”.

“Kim Lai chứ ai, ngay cả nó em cũng nhìn không ra hả?”. Bào Kim Đông có vẻ không tin được, hồi còn nhỏ hấn dắt theo Tam Tam, còn thường xuyên chơi cùng với Bào Kim Lai đó. “Nhóc, lúc này ăn cơm thím ba còn oán trách nó không chịu xem mắt đấy, anh còn hỏi nó có phải đã có ý riêng hay không, nó nói không có. Giờ chẳng phải đã bị anh bắt được sao? Cô đó thế nào?”.

“Yến Tử rất được, tính tình hoạt bát, người cũng siêng năng giỏi giang”.

“Trông cao lớn nh”.

Bào Kim Đông nói, “Cái thằng Kim Lai đó, toàn thích kiêu con gái này, còn nói cũng đều là tiêu tiền cưới vợ, cao béo càng có lời không phải sao?”.

Ặc... Diêu Tam Tam liền nhin không được, bật cười hì hì.

Bào Kim Đông tựa vào chông cò, dịch người qua lại một chút, đổi một tư thế thoải mái hơn, nói với về búi ngủi.

“Mới chớp mắt đó mà lớn cả rồi, Kim Lai mười chín, thím ba cả ngày không có việc khác, là cứ thu xếp kiếm con dâu cho nó. Anh đây mới vừa về đến, mẹ anh đã theo căn nhắc anh. Mấy cô mấy bà tới tuổi này, sao cứ thích lo mấy chuyện này thế không biết?”.

Diêu Tam Tam không lên tiếng, đề tài này hơi nhạy cảm, cũng có chút nguy hiểm. Trong lòng cô nghĩ, mẹ Bào Kim Đông nói gì với hấn nhỉ? Không phải là kêu hấn đi xem mắt đó chứ?

Hai người nhất thời im lặng.

“Tam Tam, mai mốt trời tối đừng có tùy tiện ra ngoài, cái sân này, nhất định là một căn cứ yêu đương, không cần thận sẽ đụng phải một cặp”. Bào Kim Đông không yên tâm dặn dò.

“Vậy sao anh còn dẫn em tới đây?”. Điều Tam Tam hỏi lại.

“Anh dẫn thì em đương nhiên có thể tới rồi, có anh che chở em được. Tự em thì không nên ra ngoài, nhà mới của em kề bên sân lớn, buổi tối không có việc gì thì đừng có tới đây chơi, bị ai thấy được rất dễ sinh chuyện thị phi. Chuyện mờ ám của họ, thành được thì đương nhiên là tốt, nhưng cũng không nhất định sẽ thành, nếu không thành thì hiển nhiên họ cũng không hi vọng có người biết”.

Bào Kim Đông nói rồi đứng dậy, chợt lại gần Điều Tam Tam, hỏi với vẻ thần bí: “Biết tại sao mấy người đó đều tới đây hẹn hò yêu đương không?”.

Điều Tam Tam lắc đầu.

“Là vì ở đây có rất nhiều đồng cỏ đó!”. Bào Kim Đông tựa như nói đến chuyện gì đó rất thú vị, tự đứng đó cười một mình. Điều Tam Tam vừa nghĩ, liền nghĩ đến mặt xấu hổ kia, cô bĩu môi, không để ý đến lời hấn nói.

“Aiz, không nói mấy chuyện đó với em”. Bào Kim Đông cười đủ rồi, tự nói một mình.

“Chuyện gì anh cũng rành ha? Hơn nữa chuyện gì xấu thì anh đều rành”. Điều Tam Tam cảm thấy, mình là người của hai thế giới, cảm giác đã rất quen với chuyện thể thái nhân tình, nhưng vẫn có một số việc cô vốn không thông thuộc, Bào Kim Đông lại biết rất nhiều. Dĩ q.đ. Ví như ban đầu, chuyện Nhị Văn dùng nhang để phóng hỏa, hấn đều biết rất rõ.

“Cái gì gọi là chuyện xấu?”. Bào Kim Đông cãi lại, “Anh là con trai lớn, thường xuyên ở chung một chỗ với mấy đứa con trai trẻ tuổi khác, mấy chuyện nhỏ nhặt đó làm gì lại không biết chứ, em tưởng anh là tiểu thư đài các chắc! Đàn ông con trai với nhau có chuyện gì mà không nói?”.

Bào Kim Đông lại dựa vào đồng cỏ, hình như đang thưởng thức nàng trăng trên bầu trời, Điều Tam Tam cũng nhất thời không biết nói gì, hai người lại im lặng. Một lát sau, Bào Kim Đông bỗng nhiên thò tay sờ sờ tay Điều Tam Tam, miệng hỏi:

“Em có lạnh không?”.

Rõ ràng là chuyện..., vậy mà hấn lại làm đúng lý hợp tình, bình thản tự nhiên, giống như sờ tay cô bắt quả là chuyện thường tình mà thôi.

Tim Điều Tam Tam đột nhiên tăng nhanh mấy nhịp.

“Này, anh làm cái gì đó!”.

“Sao?”. Hình như Bào Kim Đông không biết cô phản đối cái gì, bàn tay nhỏ bé của cô vùng vẫy một cái, rồi cuộc Bào Kim Đông cũng hiểu ra, lại cười, dứt khoát cầm luôn tay kia của cô.

“Em nói cái này há?”. Bào Kim Đông than thở một tiếng, “Tay em, anh nắm còn ít sao? Hồi trước đi học, tuyết đổ mưa rơi, còn không phải đều là anh nắm tay em kéo đi học sao!”.

Nhưng mà... Điều Tam Tam nhất thời ghen hòng. Bạn nói người này xem, rốt cuộc là hấn tự nhiên, hay là lưu manh đây? Con là lưu manh một cách vô tư nữa chứ?

“Nhưng... đó là hồi còn nhỏ”.

Bào Kim Đông im lặng trong chốc lát, lẳng lặng nhìn cô dưới ánh trăng, nhẹ giọng nói: “Em bây giờ anh còn chê ngại nhỏ đây! Lớn chỗ nào? Anh nghe nói đã có người làm nôi cho em rồi, Tam Tam, mấy chuyện lộn xộn đó, bây giờ đừng để ý tới. Em nhìn mấy người con gái ở quê này đi, mười sáu mười bảy đã đính hôn kết hôn hết rồi, mười tám mười chín tuổi đã làm mẹ, đã sớm không còn là cô gái tuổi teen hăng hái, cả ngày phải vây quanh chuồng heo bệ bếp. Tam Tam, em đừng giống vậy”.

Điều Tam Tam thừa nhận, mình có chút... cảm động.

Bào Kim Đông nắm tay cô, giống như chuyện bình thường. Tay cô rất nhỏ, ngón tay khéo léo, mảnh khảnh. Tay cô không lạnh, hơi ấm áp. Tâm trí Bào Kim Đông đột nhiên có chút dao động, cô gái mười sáu tuổi trước mặt, hấn giữ đã hơn mấy năm. Vốn là thân thiết bình thường, cô là một cô bé, mạnh mẽ, kiên cường, cuộc sống không dễ dàng, khiến người ta đau lòng, vô tình khơi dậy ý muốn bảo vệ trong lòng hấn.

Nhưng trong mắt hấn khi ấy, cô với em trai, em gái họ nhà hấn, không có gì khác biệt.

Kể từ khi nào? Hấn bắt đầu ý thức được, đối với mình, cô không phải là đứa trẻ bình thường, không giống như em trai em gái hấn? Không nói được, hấn là từ lúc hấn đi lính, hấn chợt có chút không ổn, lúc ấy hấn nghĩ, em vẫn còn nhỏ như thế, em hãy chờ ở đây, chờ anh trở lại, anh sẽ tiếp tục che chở em.

Trải qua hai năm đời lính, đúng như hấn nói, ngay cả một con thỏ cái còn không thấy, ở nơi hẻo lánh gian khổ, một vùng hoang vu. Điều hấn nghĩ tới nhiều nhất trong cảnh hoang vắng, không phải là cha mẹ trong nhà, không phải anh em trai, mà là cô bé trước mắt này. Thậm chí một tấm hình hấn cũng không dám gửi cho cô, sợ cô cũng gửi lại, nhìn thấy cô gái nhỏ trong hình kia, cảm giác nhớ nhà của hấn liền phun trào khó lòng đè nén.

Lần này hấn trở về, trên đường về vắng vẻ, hấn vẫn luôn tưởng tượng, đáng vẻ cô lớn lên sẽ ra sao. Giây phút nhìn thấy cô, cô bé nhỏ xú kia, đã trở thành thiếu nữ làm rung động lòng người. Khoảnh khắc ấy hấn đã hiểu rõ tâm tư của mình.

Cô bé này, hần đã bảo vệ mấy năm trời, mai này hần còn muốn tiếp tục che chở, tuyệt đối không muốn cho bất kì kẻ nào nhúng chàm.

Làm mai hả? A, ai muốn giành với hần, hần diệt kẻ đó!

Có điều, còn chưa phải là bây giờ!

Trong lòng Bào Kim Đông chợt có chút tự giễu, vẫn tưởng cô vẫn ở một chỗ đợi hần, không ngờ cô không ở một chỗ, mà cô sai bước tiến tới, mà hần, vẫn đang đợi cô lớn lên, nhưng trước mắt, hần vẫn phải tiếp tục chờ.

Dưới ánh trăng, người con trai cao lớn tựa lưng vào đồng cỏ, vô cùng xúc động. Cô gái xinh xắn trước mặt hần, hần nắm được bàn tay nhỏ bé kia, liền không còn muốn buông ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: HAI BÀN TAY TRẮNG

Tối hôm đó Bào Kim Đông trở về rất khuya, hần lặng lẽ vào cửa nhà, lại phát hiện trong nhà còn sáng đèn, Bào Kim Đông vừa thò đầu vào, đã thấy cha mẹ hần vẫn chưa ngủ, đang ngồi bóc đậu phộng.

“Kim Đông, tối nay mày lại đi chơi với Tam Tam phải không?”.

Mẹ Bào tay bóc đậu phộng, mắt nháy nháy với chồng mình, nở nụ cười.

Bào Kim Đông bước vào rót một ly nước, uống một hơi cạn sạch, rồi mới nói: “Cha, mẹ, sao hai người còn chưa ngủ?”.

“Mẹ với cha mày đang bàn, có nên nghiêm túc mời người làm mai, tới nhà họ Diêu một chuyến hay không? Mày về từ hôm qua đến nay, ngoài việc ngủ, còn lại đều là mày chạy tới chỗ Tam Tam, bộ không sợ người nhà họ Diêu đuổi mày đi hả. Ở đây ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu gập, người lớn hai nhà cũng không dễ nói chuyện. Nếu hai đứa thân t như vậy, mình đính hôn đang hoảng không tốt hơn sao? Nếu không, người ta sẽ nói mẹ với cha mày làm cha mẹ mà không biết quan tâm lo lắng”.

“Mẹ, chuyện này mẹ đừng nhúng tay vào, tự con có tính toán”.

“Mày tính toán cái rắm!” Rốt cuộc cha Bào Kim Đông cũng mở miệng, “Nhà họ Diêu bây giờ đã khác xưa, Tam Tam nó có chỗ nào thua kém mày? Tự mày nhìn lại xem mày có cái gì? Một nhà có con gái trăm nhà muốn hỏi, đợi người ta gập được cành cao rồi, cha xem mày còn có thể tính cái gì!”.

“Nếu giữa hai đứa tốt như thế, thì mau mau đính hôn đi, để đêm dài lắm mộng không phải sao? Mày làm như mày còn nhỏ lắm vậy!” Mẹ Bào cũng cần nhẫn theo.

Bào Kim Đông đặt ly xuống, giữa tình thế cha mẹ hần hai bên giáp công, chỉ nói một câu: “Chuyện này hai người đừng tham gia vào, để tự con sắp xếp. Con rửa chân đi ngủ đây”. Sau đó liền tiện tay ôm phích nước nóng vào phòng mình.

Bào Kim Đông ngủ một giấc thật ngon, thật dài, nếu mà không ai tới quấy rầy hần ngủ nướng ấy thì càng tốt hơn, nhưng lại có người nhất định lôi hần ra khỏi chăn, lại còn dán bàn tay lạnh lẽo lên gương mặt ngủ đến ấm nóng, kêu hần:

“Dậy đi dậy đi, bây giờ mấy giờ rồi? Anh ở trong quân đội cứ ngủ như vậy đó hả?”.

Nói rồi, người nọ còn thò cái tay lạnh ngắt vào chặn hần, tính dán vào người hần. Bào Kim Đông liền bực mình hất tay người nọ ra, ngồi bật dậy, thuận tay cho người kia một đấm.

“Ui da...”. Bào Kim Lai bị đánh một cái độc ác, thật may quả đấm ấy không dùng nhiều lực. “Đứng lên coi, anh tư, em có việc tìm anh đây”.

Bào Kim Đông liếc xéo Bào Kim Lai một cái, rồi tiếp tục nằm xuống. Bào Kim Lai vội lay hần: “Anh Tư, anh dậy đi mà, em thật sự có việc tìm anh đó”.

Bào Kim Đông là thứ hai trong nhà, xếp thứ tư trong mấy anh em chú bác, nên mấy đứa em họ liền gọi hần là anh Tư.

Từ lúc Bào Kim Đông về nhà thăm người thân, Bào Kim Lai còn chưa nói được với hần mấy câu— hần về tới nhà chỉ làm ba chuyện, ăn cơm, ngủ, đi tìm Tam Tam chơi. Thấy Bào Kim Đông buồn ngủ híp mắt không quan tâm đến hần, Bào Kim Lai đành nói:

“Anh Tư, mẹ em ép em đi xem mắt, không thèm bàn với em một tiếng mà đã đi hẹn với người ta rồi. Anh đi theo ứng phó với em chút đi!”.

Bào Kim Đông mở mắt ra nhìn hần, trong mắt chất chứa ý xem thường, ngáp một cái, vẫn không để ý tới hần như cũ. Hần không rời giường, Bào Kim

Lai cũng ngồi yên trước giường hần mà rầu rĩ.

“Anh tư, anh với Tam Tam, hai người có phải nên đẩy nhanh tiến độ một chút hay không? Hồi trước hỏi anh, anh cứ nói em nói vậy, nói em ấy là con nít, mà em cứ luôn cảm thấy giữa hai người có chuyện gì đấy. Nếu như tốt đẹp, chuyện về này của anh, có nên sắp xếp đính hôn không?”.

Bào Kim Lai im một lát, rồi lại bắt đầu ồn ào.

“Nếu anh đã thực sự coi trọng Tam Tam, thì anh nên nhanh chân chút đi, không nói đầu xa, thằng nhóc Bào Xuân Sinh sau thôn kia, em thấy nó cứ hề không có việc gì là lại lượn lờ trước mặt Tam Tam đó. Chính mắt em thấy mấy lần ở ao cá nhà họ Diêu rồi, cứ xán lại nói nhảm, em thấy thằng nhóc đó thật chướng mắt”.

“Tam Tam để ý tới nó rồi hả?”. Cuối cùng Bào Kim Đông cũng mở miệng.

“Cái đó thì... cũng không giống vậy”.

“Vậy là xong rồi không phải sao”. Bào Kim Đông khịt mũi, “Mày nghĩ nhóc Tam Tam có thể tùy tiện để ý tới ai? Tính tình em ấy, nếu không thân thuộc tin tưởng, sẽ không thèm nói nhiều thêm một câu nào đâu”.

Bào Kim Đông có cảm giác nguy cơ hay không? Có. Hần không tin được hai vợ chồng Diêu Liên Phát, thậm chí vọng hai người này ngàn vạn lần đừng sắp xếp tìm nhà chồng gì cho Tam Tam. Nhưng Bào Kim Đông cũng có loại cảm giác chần chừ lạ kì với Diêu Tam Tam, kiểu thanh mai trúc mã đó, tình cảm thắm rộng năm dài, hẳn là sẽ không dễ dàng thay đổi.

Với lại cô bé Tam Tam kia, sẽ không dễ tin người như vậy, cô rất khôn khéo.

Đóa hoa đẹp nhà họ Diêu sinh ra, là ai cũng có thể nghĩ tới sao? Hần nuôi dưỡng đã nhiều năm từ lúc nhỏ bé khô cằn, đến nay phát triển rồi, gây chú ý rồi, thì ai cũng có thể tới giành à? Không bàn đến việc cô nhóc kia có dễ dụ hay không, hẳn cứ thoải mái tưới cây bốn phân xối đất như thế suốt, rõ ràng bọn họ là một đôi, khiến mọi người xung quanh ai cũng ngầm biết rõ, còn ai có thể không mở to mắt mà nhớ thương cô?

Đây hẳn là sách lược của Bào Kim Đông rồi.

Bào Kim Đông ngồi dậy, vừa mặc quần áo, vừa tức giận mắng Bào Kim Lai: “Sáng sớm mày đã chạy tới đây la lối ồn ào, chỉ vì để nói với anh mấy chuyện này đó hả? Sao mẹ mày với mẹ anh lại giống nhau đến thế? Nếu mày rảnh rồi không có việc làm, thì mày liệu mà chạy đi sắp xếp chuyện này cho tốt nhanh đi. Nếu hôm nay mày đi xem mắt, để anh xem trở về mày ăn nói làm sao với Yên Từ nhé!”.

Bào Kim Lai giật mình, thiếu chút nữa lăn xuống ghế. Hần vội vàng luống cuống tay chân giữ vững ghế ngồi, mở to hai mắt hỏi Bào Kim Đông.

“Anh, anh... sao anh lại biết chuyện này? Chẳng phải anh chỉ mới vừa về nhà thôi sao?”.

“Chỉ biết mỗi chuyện hư hỏng đó của mày thôi!”. Bào Kim Đông nói.

Bào Kim Lai vịn chắc ghế, ủ rũ ngồi xuống nói: “Em còn nghĩ không có ai biết! Cũng không phải như anh nghĩ... Tụi em vẫn đang tốt đẹp, cũng không biết sao, mẹ em bắt đầu ép tới. Mà Yên Từ bên kia... Thì cũng tại em chưa xác định được thôi. Không đi nhìn xung quanh, làm sao biết có hợp hay không?”.

“Không xác định mà mày còn dám nhắm mắt qua lại với con gái người ta!”. Bào Kim Đông lạnh lùng liếc Bào Kim Lai một cái.

Gia cảnh Bào Kim Lai không tệ, chú ba từ nhiều năm về trước đã xây nhà, mua máy kéo, mấy năm nay kéo than đá đi bán cũng gây dựng không ít của cải, cũng coi như là một nhà giàu trong thôn, đáng đáp Bào Kim Lai không tới, Bào Kim Đông thâm biết, Yên Từ kia cũng không phải là lần “không xác định” đầu tiên của hẳn.

Tình yêu nông thôn niên đại ấy, nói sao đây? Cũng không phải chỉ cần tâm đầu ý hợp là được. Lúc học cấp hai Bào Kim Lai có quen một bạn học nữ, sau đó lại vì “cảm tình không hợp” mà bị mẹ bạn nữ kia ngăn cấm, thất tình được một thời gian. Sau đó lại đến cô gái thôn bên, kết quả phát hiện cô gái kia quá xu lợi, quen với hẳn là vì gia đình hẳn giàu có, một khi thấy ai giàu hơn, là dao động ngay.

Kể ra Bào Kim Lai cũng thật đau thương.

“Anh Tư, chuyện anh với Tam Tam, sao anh có thể chắc chắn chứ? Sao anh có thể xác định tình cảm của mình, xác định tình cảm của cô ấy?”. Mặt Bào Kim Lai có vẻ hoang mang, tự hoang mang về chính mình.

“Chuyện dai dẳng anh không giống với chuyện của mày”. Bào Kim Đông miễn cưỡng đáp, sau đó lật người xuống giường mang giày.

“Đã như vậy, sao anh còn không dứt khoát tính chuyện đính hôn đi?”.

“Đâu có đơn giản như mày nói vậy?”. Bào Kim Đông nói, “Thích là chuyện của hai người, đính hôn là chuyện của hai nhà. Bây giờ anh tay trắng tay, anh lấy cái gì đính hôn với em ấy? Dù sao tuổi em ấy cũng còn nhỏ, không vội, anh không thể để em ấy tủi thân được. Anh muốn người khác phải cảm thấy hai đứa anh rất xứng đôi, Bào Kim Đông anh xứng với Diêu Tam Tam, chứ không phải là Bào Kim Đông anh thật may mắn, cảm thấy anh trèo cao Tam Tam”.

“Anh còn phải đi lính đó, anh không sợ không có anh trước mặt, có người chặn ngang một gậy à?”.

“Hắn dám!”. Bào Kim Đông dí dí quả đấm trước mặt Bào Kim Lai, dùng trên chóp mũi hắn, “Tam Tam sẽ không đâu!”.

Được làm bởi mèo và đáng duy nhất tại diễn tại đàn tại lê tại quý tại đôn tại chằm tại com, những nơi khác đều là ăn cắp.

Sáng sớm Điều Tam Tam thức dậy, đi một vòng quanh ao cái, kiểm tra cá trê trong ao xi măng một lượt, sau đó lại lượn quanh chuồng dê... trong lòng vẫn cảm thấy còn có chuyện gì chưa làm.

Bây giờ buổi sáng Trương Hồng Cúc nấu cơm, cho heo ăn, chị ba sẽ chủ động cho dê ăn, Điều Liên Phát cũng giúp đỡ làm ít việc nhà, tỷ như thỉnh thoảng quét sân, cho heo ăn gì đó, thành ra Điều Tam Tam lại rảnh rồi.

Mà lúc này, cô đi dạo quanh sân, Điều Tiểu Cái xách một túi khoai khô, tức giận kêu cô: “Đi đi, em rảnh rồi như vậy thì đem khoai tới cho Bào Kim Đông đi, không phải tới qua hắn nói muốn ăn sao?”.

Thái độ của Điều Tiểu Cái đối với Bào Kim Đông có chút buồn cười, một mặt là cô vui khi việc thành, biết Bào Kim Đông thật lòng tốt với em gái mình. Mặt khác cô lại cảm thấy, tên kia dám nhớ thương em gái mình, dám cướp em gái mình! Vì thế liền thấy Bào Kim Đông hơi chướng mắt.

Thấy từ sáng đến giờ, Điều Tam Tam cứ đi qua đi lại như mất hồn, Điều Tiểu Cái liền quyết định sai cô chủ động đi tìm người.

Điều Tam Tam đón lấy túi khoai, nở nụ cười ngờ nghệch đáng yêu với chị ba, giống như là cuối cùng cũng có chuyện để làm, cô xách túi khoai, ra cửa đi tìm Bào Kim Đông.

Nhà Bào Kim Đông ở hướng tây nam thôn, ban đầu cách nhà cũ của nhà họ Điều khá xa, bây giờ nhà mới của họ xây lên trước thôn, thành ra lại gần với nhà kia. Điều Tam Tam đi qua hai con ngõ, lại đi xuyên qua một ngõ nhỏ, là đến nhà Bào Kim Đông.

“Bác hai gái”.

Điều Tam Tam cất tiếng kêu cửa, đón tiếp cô là tiếng chó sủa. Con chó mực to đùng của nhà họ Bào sủa gâu gâu mấy tiếng, thấy Điều Tam Tam đẩy cửa đi vào, liền vẫy vẫy đuôi, trở về ổ.

Con chó này nhận ra cô!

Một bóng người nhỏ nhỏ lác lác chạy ra từ nhà chính, Điều Tam Tam nhìn thấy, là đứa cháu Lôi Lôi ba tuổi rưỡi của Bào Kim Đông, con trai anh cả hắn, trong tay còn đang cầm nửa cái bánh, ăn đến mặt mày dính đầy vụn bánh. Điều Tam Tam liền bước tới, ngồi xuống hỏi nó:

“Lôi Lôi, người nhà con đâu, bà nội đâu”.

“Ông nội bà nội đi thăm bà con rồi, đi hết trơn rồi”.

“Vậy chú hai con đâu?”.

“Chú hai đi xem mắt rồi”.

Cái gì? Điều Tam Tam sững sốt một lát, không chắc lắm nên hỏi lại lần nữa: “Lôi Lôi, chú hai con đi đâu?”.

“Xem mắt đó. Chú sáu cũng đi. Hứa về mua kẹo cho ăn đó”. Lôi Lôi há miệng cười toe toét, “Chỉ có chú út ở nhà với con thôi, chú út đến nhà con lấy A Tích rồi, con ở đây giữ nhà nè”.

Điều Tam Tam cảm thấy đầu mình ong ong, giống như có tiếng của hàng ngàn con côn trùng, cô sững sốt một chút, rồi ra sức lắc lắc đầu, đứng dậy. Đi vài bước, rồi đi trở lại, đưa bịch khoai trong tay cho Lôi Lôi: “Lôi Lôi, cái này cho con ăn nè. Cô đi nha”.

“Cô Tam Tam, cô không ở lại chơi A Tích với con sao?”.

Điều Tam Tam cũng không còn lòng dạ đâu mà hỏi nó A Tích là cái gì, thuận miệng nói: “Thôi con chơi đi nha”.

“Vậy cô đi đâu vậy? A Tích chơi vui lắm đó”.

Điều Tam Tam dừng chân, nhìn Lôi Lôi mà nói: “Cô Tam Tam cũng đi xem mắt đây, đi về mua kẹo cho con ăn”. Nói xong, Điều Tam Tam vội vã rời khỏi nhà họ Bào.

Ra khỏi cổng nhà họ Bào không xa, Điều Tam Tam gặp được Bào Kim Thành em út của Bào Kim Đông. Bào Kim Thành cùng tuổi với Tam Tam, còn lớn hơn cô hai tháng, hắn vừa thấy Tam Tam liền cười hi hi nói: “Tam Tam, cậu tìm anh hai tôi hả? Anh đi ra ngoài rồi”.

“Tôi mới không tìm anh”.

Điều Tam Tam vội vã đi lướt qua người Bào Kim Thành, Bào Kim Thành thấy cô đi xa, còn nói với theo: “Tam Tam, chừng nào anh hai tôi về, tôi sẽ kêu anh tới kiếm cậu”.

Cậu kêu hấn đi gặp quý đi! Diêu Tam Tam tức tối rời khỏi nhà họ Bào, cô cũng không về nhà mình, mà đi men sân lớn về phía nam, đến chỗ ao cá của mình. Diêu Tam Tam ngồi yên cạnh hồ cá đến trưa, cho tới lúc ăn cơm trưa, Tiểu Tứ chạy tới kêu cô về.

Lúc ăn cơm Diêu Tiểu Cải cứ nhìn cô, hỏi cô có chuyện gì không, Diêu Tam Tam chối.

“Đâu có gì đâu! Có thể có chuyện gì chứ?”.

Diêu Tiểu Cải liền không hỏi nữa, Diêu Tam Tam về phòng mình, tìm quyển sách nuôi trồng thủy sản, lật lung tung cả buổi trưa, đầu óc lại cứ thả trôi tận đâu đâu.

Bào Kim Đông thế mà đi xem mắt rồi!

Có điều, có gì hấn lại không thể đi xem mắt?

Nhưng mà, hấn lại dám chạy đi xem mắt rồi!

Hấn còn chưa đính hôn với ai, hấn đi xem mắt thì có e ngại gì?

Aiz...

Diêu Tam Tam thầm nghĩ, Bào Kim Đông đi xem mắt chắc cũng không thành. Sao hấn có thể tùy tiện thích cô gái nào? Hoặc là nói hấn sẽ không dễ dàng gì thích ai ngay được.

Nhưng mà, sao hấn lại có thể chạy đi xem mắt chứ!

Lại vòng trở về rồi.

Thứ làm cô rối rắm, vẫn cứ là chuyện “xem mắt”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: ĐÚNG LÀ BỊP BỢM MÀ

Có thể nào Bào Kim Đông cũng không thể ngờ tới, hấn lại bị một đứa nhỏ ba tuổi lừa gạt.

Bị唬... đến nỗi cả người vô lực.

Chiều hôm ấy, Bào Kim Đông về đến nhà, rất nhanh đã phát hiện ra túi khoai khô. Tam Tam mang tới? Bào Kim Đông đắc ý trong lòng, hấn lấy một miếng ăn, hỏi em trai Bào Kim Thành:

“Tam Tam mang tới?”

“Anh cũng biết hả?”. Bào Kim Thành cười mờ ám, “Anh hai, tâm ý tương thông quá ha! Hồi sáng Tam Tam đem tới, anh không có ở nhà, nên về luôn”.

“Có nói gì không?”.

“Lúc đó em không có ở nhà, chị cả kêu em trông Lôi Lôi mà, Lôi Lôi chơi một lát thì đòi em về nhà lấy đồ xếp gỗ cho nó”. Bào Kim Thành nói. Con cả của nhà họ Bào cưới vợ rồi ra ở riêng, ở nhà họ Bào không xa. “Em vừa mới qua nhà anh cả, Tam Tam đã tới rồi lại đi”.

“Cô Tam Tam không mang kẹo tới cho con”. Lôi Lôi ôm bánh quy Bào Kim Đông mới mua cho nó, miệng nhét đầy bánh quy, vừa ăn, vừa nói ư a không rõ, “Cô Tam Tam nói đi xem mắt rồi”.

Cái gì? Bào Kim Đông từ từ đặt khoai khô xuống, từ từ ngồi xổm xuống nhìn Lôi Lôi, từ từ hỏi: “Lôi Lôi, cô Tam Tam đi đâu?”.

“Đi xem mắt rồi”. Lôi Lôi cười toe toét, bột bánh quy rơi là tả.

Bào Kim Thành cũng kinh ngạc nhìn anh mình, Tam Tam xem mắt? Sao không nghe thấy phong thanh gì? Bào Kim Thành nheo mắt nhìn Bào Kim Đông với vẻ mặt kì quái, trách cứ Lôi Lôi: “Lôi Lôi, đừng nói bậy, con mà biết gì!”.

“Biết mà. Xem mắt thì sẽ có bánh kẹo cưới để ăn, mẹ nói với con vậy mà”. Lôi Lôi hơi uất ức chu chu cái miệng nhỏ, “Chú hai với chú sáu đi xem mắt, về sẽ đem kẹo cưới cho con ăn. Chú hai, kẹo của con đâu?”.

Bào Kim Đông đứng dậy đi ra ngoài, Bào Kim Thành hoảng hốt đuổi theo sau Bào Kim Đông mà nói: “Anh hai, anh khoan hãy nóng nảy, coi chừng làm ra chuyện gì không hay!”.

“Con mắt nào của em thấy anh nóng nảy”. Bào Kim Đông nạt em trai một câu, “Tránh qua một bên coi”.

Bào Kim Đông vội vã bước ra cổng lớn, mẹ Bào đương bận rộn trong sân cũng kêu với theo: “Kim Đông, sắp sửa ăn cơm rồi, mày con chạy đi đâu đó?”.

“Con ra ngoài một lát”. Bào Kim Đông vừa nói vừa sai bước đi xa. Mẹ Bào liếc nhìn đứa con trai nhỏ đang đuổi theo, hỏi: “Kim Thành, anh mày đi đâu mà gấp gấp quá vậy?”.

“Mẹ đừng hỏi con... con không biết đâu”. Bào Kim Thành vỗ vỗ mặt mình, nói thẳm trong bụng: Sẽ không xảy ra chuyện gì xấu chứ?

Bào Kim Đông đi thẳng tới nhà họ Diêu, vừa vào cửa, đã thấy Diêu Tam Tam đang đứng trước ao xi măng, bên cạnh là Diêu Tiểu Cải, ngoài ra còn có... một người đàn ông trẻ tuổi.

Bào Kim Đông quan sát người đàn ông chường mắt đỏ, vóc người trung bình, mặt trắng nhỏ, áo khoác ni xám tro, nhìn có vẻ nho nhã. Máu chốt là tên đó đang nghiêng đầu, cười cười nói nói gì đó với Tam Tam.

Xem mắt? Bào Kim Đông không tin, sao Tam Tam có thể chạy đi xem mắt được? Lôi Lôi nói vậy, hấn sợ là nhà họ Diêu muốn sắp xếp chuyện xem mắt gì đó cho Tam Tam, nên vội vã chạy tới xem.

Nhưng mới qua hai ngày, cái tên yếu ớt này ở đâu nhảy ra?

“Tam Tam”. Bào Kim Đông bước vội tới gần Diêu Tam Tam, nhìn cô mà nói, “Anh tìm em có việc, ra ngoài với anh một chút”.

“Anh có thể có chuyện gì chứ?”. Diêu Tam Tam nghiêm mặt nói, “Em rất bận!”.

--Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều là ăn cắp--

Diêu Tam Tam từ nhà họ Bào về, cả ngày tâm trí không yên, cứ buồn phiền trong lòng, nhưng không biết phải làm sao để phát ra. Lúc chiều, vừa hay Lục Cảnh Ba tới.

Gần đây cứ cách mười ngày nửa tháng Lục Cảnh Ba lại tới một lần, đây cũng là do Diêu Tam Tam nhờ vả anh. Cô đã được một bài học kinh nghiệm về việc bói bùa bắt cá trê vào mùa đông năm rồi, nên cuối thu năm nay liền gạn hết cá trê chuẩn bị chui vào bùn trốn đông, thả vào ao xi măng nuôi tạm.

Nhưng ao xi măng dù sao cũng có hạn, mặc dù đã tận dụng diện tích sân để xây lớn nhất có thể, nhưng mười ao cá, hơn mấy ngàn cân cá trê, đều thả vào một ao xi măng, tất nhiên sẽ phải chen chúc. Lại nói mặc dù ao xi măng này được xây âm xuống đất, nhưng cũng không nhất định có thể kháng lạnh.

Diêu Tam Tam thậm chí có tâm lý đánh cược, cô đánh cược trời lạnh cá vẫn có thể chen lấn sống qua đông, cũng cược ao nhà mình có thể kháng lạnh, nhưng cô vẫn rất cẩn thận, chuẩn bị rom rạ giữ ấm quanh ao.

Vậy nếu lỡ thua cuộc thì sao?

Chính vì sợ sai lầm, cho nên cô phải cẩn thận trông coi, một khi phát hiện ra có gì không ổn, liền bán cá đi, dù sao lúc này cá cũng đang bán rất chạy, không phải tổn thất gì. Nhưng nếu có thể chịu lạnh qua được thời gian này, đợi đến trước tết, số cá này của cô có thể bán rất được giá.

Cá trê sống vào mùa đông không thể nào linh hoạt được, ngày nào Diêu Tam Tam cũng ngó chừng, cẩn thận đề phòng cá chết, mặc kệ là chết do rét hay do thiếu dinh dưỡng, thì cá chết cũng đều không đáng giá. Dù chỉ chết một con, thì Diêu Tam Tam cũng phải đau lòng.

Tình huống trước mắt có vẻ hoàn hảo. Nhưng thời tiết mỗi ngày một trở lạnh, Diêu Tam Tam cũng mỗi ngày một thận trọng hơn.

“Anh thấy tạm ổn, cá trê chui xuống bùn để tránh đông vẫn có thể chịu được mật độ dày, thời tiết thế này cũng có thể thích ứng, cá tránh rét tự nhiên trong nương máng, phải chịu lạnh chịu đóng băng, cũng qua đông được. Chỉ cần cẩn thận hơn, nếu gặp phải thời tiết cực rét, em phủ thêm rom rạ, tốt nhất là trùm một tầng ni lông mỏng, như vậy có thể tăng độ ấm.

“Em cũng muốn trùm ni lông, nhưng lại sợ trong ao thiếu dưỡng khí”. Diêu Tam Tam nói.

“Mùa đông bọn nó đều chui vào bùn, rơi vào trạng thái ngủ đông hết, nhất thời cũng không thiếu khuyết dưỡng khí, trưa nắng nhiệt độ cao em tháo ni lông ra là được. Anh thấy người ta nuôi cá vàng, phủ ni lông lên ao cũng không có vấn đề gì, mùa đông cá không cần nhiều oxy, nhất là cá trê. Có điều cái ao này em nuôi hơi nhiều cá, mật độ quá lớn, nên mới phải thường xuyên tháo ni lông ra cho nó có không khí, nếu lỡ đóng băng, phải kịp thời phá băng để cấp oxy”.

Diêu Tam Tam gật gù đầu, Lục Cảnh Ba cười nói: “Thật ra thì anh cũng là lần đầu thôi, không biết nhiều hơn em bao nhiêu, chúng ta cùng nhau đưa đá qua sông vậy!”.

Anh nói dứt lời, Tam Tam và Diêu Tiểu Cải đều bật cười. Thật ra thì Lục Cảnh Ba là kỹ thuật viên nông nghiệp, nơi công tác của anh không phải ở đây,

cũng không có chuyên môn nuôi trồng thủy sản, nhưng anh nguyện ý chạy đến nhà họ Điều, Điều Tam Tam cũng tình nguyện tìm lý do cho anh đến, đơn giản là vì trong lòng cô tồn tại một niềm hi vọng.

Điều Tam Tam cảm thấy, Lục Cảnh Ba này hẳn là có ý tứ với chị ba. Nếu không anh làm kỹ thuật viên không tề, cần gì phải chạy đến mảnh đất Thổ Câu này? Đây cũng không phải là chỗ anh công tác; cũng không phải không có việc gì làm mà suốt ngày tìm tài liệu cho chị ba, giúp đỡ chị ba, viết sổ hướng dẫn cho chị ba, còn kiêm luôn chức giáo viên tiểu học, sửa lỗi chính tả cho chị ba nữa.

Hiện giờ chị ba đã có thể xem được sách tài liệu, cũng do Lục Cảnh Ba tốn một phen tâm tư, dạy chị ba tra từ điển. D'đề l. q. d. Quyền từ điển trên bàn Điều Tiểu Cải kia, cũng là do Lục Cảnh Ba mang tới.

Có điều, chị ba chỉ xem anh là “kỹ thuật viên”, rốt cuộc là thật sự không nhìn ra, hay là giả vờ như không biết? Điều Tam Tam nghĩ, nút thắt trong lòng chị ba, vẫn chưa buông xuống được.

Chỉ không biết chị ba có thể tháo gỡ nút thắt trong lòng hay không, Lục Cảnh Ba rốt cuộc thích chị ấy đến mức nào, người nhà của anh có thật lòng tiếp nhận chị ba “mù chữ” hay không.

Hôn nhân, thật sự không chỉ đơn giản là tình cảm, không chỉ cần hai người thích nhau là được hay sao?

“Anh Lục, tối nay thế nào anh cũng phải ở lại ăn cơm nha, anh không biết đó thôi, chị ba nấu món thịt hầm đậu ăn là nghiện, ngay cả anh rề làm đầu bếp mà còn phải khen đó nha. Làm cá trê kho tàu, canh cá trê nóng hổi ăn cũng rất ngon”.

Dù sao thì thứ cô có cũng là cá trê mà.

Lục Cảnh Ba nhìn Điều Tiểu Cải, cười nói: “Muốn ăn lắm. Có điều anh còn phải đi về mười mấy dặm đường, trời cũng sắp tối, chạy xe buổi tối cũng lạnh, nên để dành hôm nào lại ăn vậy”.

“Còn sớm mà, chị ba đã bắc nồi hầm thịt rồi, mẹ em đang nấu cơm đó, rất nhanh thôi là có cơm ăn, ăn cơm no rồi có đi bộ cũng thấy ấm mà”. Điều Tam Tam cực lực giữ lại, không riêng gì chút ít tâm tư của cô, mà cũng vì cô thật lòng biết ơn Lục Cảnh Ba đã nhiệt tình giúp đỡ.

Điều Tiểu Cải vẫn đứng bên cạnh, lúc này chỉ nói một câu: “Tam Tam nói rất đúng, anh ở lại ăn cơm đi”.

“Vậy được rồi. Cứ ăn cơm ở đây đi, da mặt cũng dày lên rồi”. Lục Cảnh Ba nghe vậy, liền đồng ý ngay.

Phải rồi! Điều Tam Tam thầm nói, em nói nửa ngày, cũng không bằng chị ba nói một câu ha! Cô xoa xoa hai tay lạnh cứng, cười mời Lục Cảnh Ba vào trong nhà, chính vào lúc đó, Bào Kim Đông vội vã đẩy công bước vào.

--Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp--

“Tam Tam, anh tìm em có việc, ra ngoài với anh một chút”.

“Anh có thể có chuyện gì chứ? Em rất bận!”.

Kết quả là ngay trước mặt Điều Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba, Bào Kim Đông trực tiếp bước đến trước mặt Điều Tam Tam, thoải mái bắt lấy tay cô mà nói: “Thật sự có việc, nghe lời, đi theo anh một chút”.

Nói rồi Bào Kim Đông lại nhú mày, giờ tay kia ra nắm lấy vải áo trên tay cô, nói: “Sao tay em lạnh quá vậy? Em mặc ít hả?”.

Đáng ghét! Điều Tam Tam vùng vẫy mấy lần, nhưng tuy hai năm qua vóc người cô có cao lớn hơn, vẫn không thể so sánh với Bào Kim Đông, vẫn là thân nhỏ sức yếu, để Bào Kim Đông tóm lấy là hoàn toàn không thể tránh được, cứ thế bị Bào Kim Đông thoải mái kéo đi, thoạt nhìn còn có vẻ hết sức thuận lợi.

“Bào Kim Đông, nhà em sắp ăn cơm!”. Điều Tiểu Cải không nhịn được nói với theo.

“Đợi lát nữa anh đưa em ấy về liền”. Bào Kim Đông nói năng hùng hồn, “Tiểu Cải, em nói với thím một tiếng nhé”.

Trước khi đi, Bào Kim Đông liếc Lục Cảnh Ba một cái, rồi kéo Điều Tam Tam ra khỏi cổng nhà họ Điều, đi thẳng tới sân phơi. Cạnh sân phơi là một con rạch thoát nước rộng nửa mét, cách một đoạn là có lối băng qua, Bào Kim Đông ngại đường vòng phiền toái, liền dứt khoát một tay nắm tay Điều Tam Tam, tay còn lại kéo eo cô, cứ thế “xách” cô nhảy qua.

Đợi đến khi Bào Kim Đông tìm được một đồng cỏ khô cản gió, dừng chân đứng lại, thì trong lòng Điều Tam Tam cũng đã tức tối tới cực điểm, quá đáng ghê, quá đáng ghê!

Quá mất mặt, quá mất mặt rồi, sống đã hai đời, còn để cho người ta khi dễ đến mức này!

Nếu đời bất cứ ai khác, Điều Tam Tam đã sớm tát cho một cái!

Đúng, cho hắn một cái tát!

Thế nhưng, hẳn không phải là bất cứ ai khác, hẳn là Bào Kim Đông.

Điều Tam Tam tự tìm lý do cho mình, nhìn đi, hẳn vừa cao lại vừa khỏe, mình đánh cũng không lại hẳn.

“Nhóc, cái gã mới vừa rồi là ai?”.

“Anh quản được sao!”.

“Anh mà để mặc em thì ai quản em!”. Bào Kim Đông nói, “Em dám xem mắt sau lưng anh hả?”.

Điều Tam Tam tức giận, rốt cuộc cũng nhìn không được, hung hăng đá Bào Kim Đông một cái, quay lưng bỏ đi. Một đá kia trúng vào bắp chân Bào Kim Đông, hẳn cũng không để ý, cứ như không biết đau là gì, vội vàng sai bước đuổi theo Điều Tam Tam, kéo cô lại.

“Gió mát quá, em ngồi đây một lát đi”. Bào Kim Đông dùng giọng điệu dỗ con nít, “Tam Tam, anh đã nói gì với em em quên hết rồi sao? Nếu người nhà em thật sự muốn em đi xem mắt, em cũng không thể đồng ý”.

“Rốt cuộc ai mới là người đi xem mắt vậy?”. Điều Tam Tam ảo não nói, “Hôm nay anh đi đâu? Còn không phải đi xem mắt sao?”.

“Anh xem mắt?”. Bào Kim Đông không hiểu ra sao cả, “Nói bậy bạ gì đó, dù cho cô kia có lớn lên đẹp như tiên nữ, anh cũng không lạ gì mà phải xem mắt với cô ta! Em nghe ai nói bậy đó?”.

Điều Tam Tam há miệng, nhưng không nói được gì, cô hoang mang nghĩ, có phải đã có chỗ hiểu lầm nào không? Cảm giác... như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Ôi, cô đã nói rồi mà, Bào Kim Đông sao lại nhàn rỗi không có chuyện gì mà chạy đi xem mắt chứ!

“Lôi Lôi nói anh đi xem mắt”. Điều Tam Tam chợt dạ nói. Ấc, hình như cô cũng nói với Lôi Lôi, cô Tam Tam cũng đi xem mắt.

Thuận miệng nói lấy một câu, bây giờ...

“Lôi Lôi...”. Bào Kim Đông vừa bực mình vừa buồn cười, hẳn suy ngẫm lại một chút, đại khái hiểu ra nguyên nhân kết quả trong đó, mới nói: “Lúc sáng thím ba bắt Kim Lai đi xem mắt, Kim Lai nó không muốn đi, chạy tới chỗ anh kê khô, kêu anh đi đối phó với nó cho xong, sau đó Lôi Lôi tới, túm được anh không cho đi, kêu chơi với nó. Chị dâu ra miệng dụ nó, nói chú hai chú sáu đi xem mắt rồi, sẽ mang kẹo về cho con ăn...”.

“Kim Lai nó đi, em giờ cũng biết rồi đó, nó đi xem mắt cũng chỉ là đối phó thím ba thôi, anh với nó lên trên trần, sau đó anh liền đi thăm ông ngoại với cha mẹ, giờ mới về tới nè”.

Vòng tới vòng lui, rốt cuộc cũng làm sáng tỏ chuyện này, Bào Kim Đông thở dài thật dài, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Điều Tam Tam sững sốt thật lâu, chỉ thiếu không xấu hổ mà chết. Chuyện thế này, cũng quá buồn cười rồi? Đúng là bịp bợm mà!

“Cái thằng Lôi Lôi này, uống công anh mua cho nó một bịch bánh quy. Chi lo ăn thôi, vì có mấy cục kẹo đã lừa gạt chú hai nó rồi. Thằng quý, chờ xem anh về trừng trị nó ra sao!”.

“Anh muốn trừng trị nó thế nào? Điều Tam Tam buồn cười hỏi.

“Bắt nó trả bánh quy lại cho anh!”.

Điều Tam Tam chợt bật cười, Bào Kim Đông thấy cô cười, cũng cười theo.

“Aiz, chuyện này cho qua! Cái đó, Tam Tam, người đàn ông mới vừa rồi ở nhà em là ai?” Bào Kim Đông còn chưa có quên đâu đấy.

“Lục Cảnh Ba, anh ấy là kỹ thuật viên nông nghiệp, tới giúp tụi em một tay”.

Kỹ thuật viên nông nghiệp? Bào Kim Đông cân nhắc giọng điệu của Điều Tam Tam, chắc hẳn là Điều Tam Tam sẽ không có ý nghĩ gì khác, có điều Lục Cảnh Ba kia—ai có thể bảo đảm?

“Tự anh ta chạy tới hả? Anh ta chắc không phải cứ chạy tới nhà em hoài đấy chứ?”. Bào Kim Đông lo lắng dặn dò, “Tam Tam, lòng người khó đoán, ở cùng một chỗ với người khác, em phải đề phòng một chút”.

“Anh nói cái gì vậy!”. Điều Tam Tam tức giận nói, “Anh khá thân với chị ba em đó”.

Ấc... Bào Kim Đông sờ sờ mũi, “Vậy... thì không thành vấn đề”.

Không thành vấn đề? Điều Tam Tam bĩu môi, hỏi Bào Kim Đông: “A Tịch là cái gì?”.

Chỉ đơn giản là tò mò, tự nhiên nhớ ra.

“A Tích?”. Bào Kim Đông ngẫm nghĩ, “Ôi dào, là lúc về anh mua cho Lôi Lôi một hộp xếp gỗ, bên trong có hình dạng hai đứa bé, bé trai gọi là A Tích, bé gái gọi là A Mộc. Hôm nay Lôi Lôi đến nhà anh chơi quên đem theo, liền nhờ nhều đòi Kim Thành đi lấy cho nó, Kim Thành mới vừa đi, là em đến. Kết quả---”.

Bào Kim Đông bắt đầu buông thõng hai tay, chuyện này, cũng thật là ngoài ý muốn!.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Bào Kim Đông nhích lại gần chồng cô, theo thói quen sờ sờ tay Diêu Tam Tam, miệng hỏi: “Có lạnh hay không? Em phải mặc nhiều áo một chút”.

Tay nhỏ cũng đã nắm được, Bào Kim Đông dứt khoát sẽ không buông, thậm chí còn kéo luôn tay kia qua, cùng nắm trong lòng bàn tay ấm áp của hắn, không hề có chút ý nghĩ không chính đáng nào.

Động tác nhỏ ấy, hắn làm một cách quang minh chính đại, đúng lý hợp tình, Diêu Tam Tam cũng lười kháng nghị.

Hai người lặng lẽ hưởng thụ sự ấm áp yên tĩnh của hoàng hôn, Bào Kim Đông một lòng một dạ ủ ấm đôi tay trong tay mình, nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng hắn lại đang rối rắm sôi trào.

Chuyện cũng đã đến nước này rồi, nếu hắn còn không nói cho rõ ràng với Tam Tam, thì cũng quá không đàn ông rồi nhỉ?

Nhưng, nhưng mà... Bào Kim Đông tự cân nhắc trong lòng, rốt cuộc hắn nên thổ lộ với cô bé này như thế nào đây? Là đàn ông con trai, hắn còn chưa từng học qua mấy lời nói buồn nôn kia đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Bào Kim Đông muốn thổ lộ.

Bào Kim Đông không biết phải thổ lộ thế nào.

Không phải tại Bào Kim Đông ần nói vụng về, mà tại... trước đó hắn vốn không nghĩ đến chuyện thổ lộ. Hắn còn cần phải thổ lộ nữa sao?

Trong tiềm thức của Bào Kim Đông, phải là “lòng anh em hiểu, lòng em anh cũng đều hiểu”, hết thấy đều là thuận nước đẩy thuyền, không cần phải nhiều lời.

Hai người họ là ai với ai chứ? Còn cần phải nói mấy lời giả dối buồn nôn kia sao?

Có điều, chuyện trước mắt khiến trong lòng Bào Kim Đông dấy lên hồi chuông báo động, nếu hắn còn không xác minh quyền sở hữu với cô gái này, lỡ như cô còn nhỏ lòng dạ không vững, đem dài lâu mộng thì biết làm sao?

Ngộ nhớ lại có chuyện hiểu lầm nữa thì sao?

Cho nên, Bào Kim Đông rối rắm trong bụng cả buổi trời, soạn sẵn vài phiên bản trong đầu rồi, mà vẫn cứ cảm thấy... kì cục! Không thể nói ra miệng được, cuối cùng tự hắn cũng không nhận được cười.

“Tam Tam, anh phải nói sao đây?”.

“Nói sao cái gì?”. Diêu Tam Tam không hiểu.

“Là... anh muốn thổ lộ với em, thì anh phải nói như thế nào?”.

“Anh...”. Diêu Tam Tam thật tình hết nói nổi, tự nhiên lại có loại kích động muốn đá hắn một cái.

Mà thực tế là Diêu Tam Tam cũng làm thế thật, trong cơn xấu hổ, cô nhấc chân đá tới. Bắp chân Bào Kim Đông trúng một đá, vậy mà hai tay cô vẫn còn nắm y trong lòng tay hắn, ngay lúc ấy, hai cánh tay hắn ra sức một chút, liền kéo luôn người ta vào kề ngực mình. Giống như chỉ để ngăn không cho cô đá nữa, hắn thuận thể dựa vào đồng cỏ khô, ôm cô, cười mỉm chỉ nhìn cô.

“Aiz, em đừng giận anh, tại anh...”. Bào Kim Đông ôm lấy Tam Tam, dừng một chút, dứt khoát kéo áo khoác bông mặc khi huấn luyện, kéo cô bé kia vào lòng mình, nhét hai tay cô vào áo bông, giống như bà ngoại đang ôm cháu bé, cố gắng kéo vạt áo ra ngoài, gần như bọc cả người cô vào lòng hắn.

“Nhóc con, em xem đi, đặt em vào lòng anh, là tốt nhất”. Bào Kim Đông nhẹ giọng dụ dỗ.

Trời mới hoàng hôn, còn chưa có tối đâu, để người ta nhìn thấy còn không mắc cỡ tới chết à? Điều Tam Tam giãy mạnh mấy cái, rồi đành buông xuôi. Cái tên kia cao to khỏe mạnh, mà ước chừng là ôm quá chặt, nên cô có muốn nhúc nhích cũng không xong. Hơn nữa cái ôm ấy, cũng không hề cảm thấy có chút chán ghét nào, đó là loại cảm giác không thể quen thuộc hơn.

Rất an tâm.

“Tam Tam, em xem, nếu là người khác đá anh một cái, dựa vào hấn là ai, cho dù có là nữ giới, anh cũng nhất định phải cho hấn một đấm, nhưng nếu là Tam Tam đá anh... anh liền cảm thấy là chuyện đương nhiên, bị đá rất thoải mái”. Bào Kim Đông ôm người trong lòng, cảm thấy vui sướng đến choáng váng bay bổng, cả người như phình to ra, mà trong lòng lại càng kiên định hơn.

“Tam Tam, em thấy không, hai đứa mình chính là một đôi thiên kinh địa nghĩa. Em đã sớm ở trong lòng anh, đã đâm chồi mọc rễ rồi”.

“Tam Tam, dù sao em cũng còn nhỏ, anh còn phải làm lính một năm, em chờ anh sang năm trở lại, anh với em cùng kiếm tiền, cùng gây dựng sự nghiệp, sau đó đính hôn, kết hôn, sống qua ngày, làm vợ anh, anh bảo đảm sẽ hết lòng thương yêu em, cả đời đều cưng chiều em”.

“Aiz, nhỏ này, em không nói chuyện, tức là em đồng ý đó nha!”.

Cái này là... tỏ tình đó hả? Hoàn toàn là thông báo không cho quyền cự tuyệt mà. Vàng trán Điều Tam Tam dán vào lồng ngực hấn, có chút bất đắc dĩ mà nghĩ, thôi đi, muốn hấn nói cho dễ nghe lắng mạn hơn một chút, thì khác gì bắt heo leo cây.

Thấy Điều Tam Tam im lặng, Bào Kim Đông cũng không hỏi nữa, tự nhiên xem đó là tỏ tình thành công, đã xác minh quyền sở hữu. Hấn liền yên tâm ôm người trong lòng, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp dạt dào.

Trời mỗi lúc một tối đen, ánh trăng vẫn tròn như cũ, ánh đèn trong thôn bắt đầu rải rác sáng lên, gió thổi hơi lạnh, Bào Kim Đông siết chặt vòng tay, yên tâm thoải mái ôm Điều Tam Tam không chịu buông.

“Minh về nhà đi”. Cả hai còn chưa ăn cơm đâu.

“Anh còn chưa có ôm đủ đây”.

“Anh... lưu manh”. Oán trách một cách yếu ớt.

“Nói bậy. Anh chỉ giờ trò lưu manh với em, người khác cầu xin anh giờ trò lưu manh anh còn không thèm để ý đấy!”.

Aiz, chỉ toàn là nói càn.

Bào Kim Đông phát hiện ra tình huống trước nhất, quả nhiên là lính gác đồn, hấn nhẹ nhàng linh hoạt dịch người xuống, từ sườn đông chổng cò khô dịch sang phía nam, rất nhanh đã thấy một bóng người chạy tới, phía sau còn có một người đuổi theo.

Người phía sau đuổi theo, kéo người phía trước lại, nhờ giọng nói gì đó, người trước hất hấn ra, tiếp tục xông về phía trước, cứ chạy tới đuổi theo như thế, cho đến khi qua khỏi chổng cò mà Bào Kim Đông và Điều Tam Tam đang ẩn nấp, cho đến... lúc xảy ra kịch tính. Hình như là người phía sau cứng rắn ôm lấy con gái nhà người ta, bắt đầu cưỡng hôn.

Đang ở chỗ cách Tam Tam và Bào Kim Đông không xa, hai người hôn nhau.

Bào Kim Đông hứng thú dạt dào, lặng lẽ thò đầu ra nhìn, chắc một tiếng, Điều Tam Tam vội vàng đẩy hấn xuống, ý bảo hấn đừng lên tiếng. Thoạt nhìn chỉ cách nhau chừng mười lăm bước thôi, nếu lỡ bị phát hiện, thì khỏi ai cần làm người nữa.

Xem ra, chuyện xem mắt của Bào Kim Lai ban sáng, thật sự đã chọc giận Yến Tử, cứ theo năn nỉ không thành, lại dùng chiêu này! Mắt thấy bên kia hôn càng lúc càng nóng bỏng, Điều Tam Tam bên này lại im lặng nín thở, căng thẳng muốn chết, cũng xấu hổ muốn chết.

Sân phơi này, quả nhiên không phải là nơi thâm thương, ai mà ngờ được trong đồng cỏ khô bên cạnh còn có hai người ẩn nấp chứ!

Dưới ánh trăng loang loáng, chỉ thấy hai người kia ôm hôn nhau, ban đầu Yến Tử còn kháng cự, sau đó liền thuận theo, thật lâu sau hai bóng người nọ mới tách ra, Bào Kim Lai ôm vai Yến Tử, cùng đi về phía trước.

“Chắc, cái thằng này!”. Bào Kim Đông nói nhỏ, cái thằng Kim Lai này cũng đủ bá đạo thật! Hấn không dám ư? Hay là không nỡ? Hấn không nhìn được cú đầu, cọ cảm vào tóc Điều Tam Tam, dán bên tai cô nói nhỏ: “Thấy không? Cái đó mới gọi là giờ trò lưu manh”.

Điều Tam Tam có cảm giác mặt mình đã phát sốt, tình cảnh quá nóng bỏng mập mờ, cô vội vàng đẩy Bào Kim Đông ra, vòng quanh đồng cỏ khô lặng lẽ chuẩn mắt. Bào Kim Đông mấy bước đã đuổi kịp cô, nắm tay cùng đi dưới trăng.

Có một số việc, không phải là hấn không muốn, không phải là không dám, mà là... không thể gặp được. Giống như có một món đồ yêu quý, bạn phải giữ lại từ từ mà ăn.

Tối đó Điều Tam Tam trở về, Điều Tiểu Cải đã lên giường, cô ngồi trong chăn thêu đệm giày. Trước kia hầu như ngày nào Điều Tiểu Cải cũng thêu đệm giày, cô coi đó là việc tiêu khiển lúc rảnh rỗi. Nhưng hai năm qua Điều Tiểu Cải cũng bắt đầu bận rộn, cuộc sống phong phú hơn, nên bình thường cũng không thêu đệm giày.

Điều Tam Tam lặng lẽ chạy vào phòng, Điều Tiểu Cái ngẩng đầu về nhìn phía cô cười một tiếng, trong nụ cười ấy có gì đó làm Điều Tam Tam hơi lúng túng. Cô ngồi xuống bên giường chị ba, cầm chỉ thêu lên chơi đùa. Cô nhìn lướt qua đệm gầy chị ba thêu, hoa văn xanh trắng đan xen, đơn giản mà rất bắt mắt, không có họa tiết gì lớn, chắc là chị ba tự thêu cho mình.

“Có muốn thêu một đôi không?”.

“Không muốn. Chị thêu đẹp vậy em lấy ra xài ké là được, dù sao thì cỡ gầy của em với chị của không khác gì mấy”. Điều Tam Tam nói, đôi trước cô cũng am hiểu mấy chuyện thêu thùa này, bây giờ cô lại cảm thấy ngàn vạn đường kim mũi chỉ, rất lãng phí thời gian, có thời gian ấy, còn không bằng làm những chuyện hữu dụng hơn.

“Em không thêu một đôi tặng người ta sao?”. Điều Tiểu Cái cười hỏi.

“Em tặng ai chứ!”. Điều Tam Tam nói vậy, nhưng lại không tránh được ngượng ngùng.

“Chị nói hai người nha, đã đính nhau như thế, không bằng đính hôn đi thôi”.

“Gấp gáp gì chứ”. Điều Tam Tam hơi túng quẫn thừa nhận, “Không vội mà. Không phải chị ba chị vẫn chưa có đính hôn đó sao!”.

“Em không thể so sánh với chị được”. Điều Tiểu Cái nói, “Tự chị không có bản lĩnh, cuối cùng cũng phải bị người ta khi dễ, hiện giờ chị tạm thời không muốn tìm đối tượng”.

“Chị ba, Lục Cảnh Ba đi rồi sao?”.

Điều Tam Tam chợt nhắc tới Lục Cảnh Ba, Điều Tiểu Cái im lặng một lát mới nói: “Ăn cơm xong rồi thì đi chứ sao”.

“Anh ấy... là người rất tốt”.

“Đúng là rất tốt”. Điều Tiểu Cái lạnh nhạt nói, “Vậy thì sao!”.

Chị ba sáng dạ thông minh như thế, Lục Cảnh Ba có ý với chị ấy, quả nhiên chị ấy vẫn luôn biết. Chỉ là, chị ấy không muốn đáp lại. Điều Tam Tam trầm nghĩ, rốt cuộc là chị ba trốn tránh, hay còn có ý khác?

Nhìn Lục Cảnh Ba kia tính tình nguội lạnh, đúng phải chị ba tính tình lạnh nhạt, hai người này chắc phải hết đời mới có tiền triển mắt! Được làm bởi Mèo Mạnh Mẽ và chỉ được đăng tải tại diễn tại đàn tại lê tại quý tại đồn tại chấm tại com.

Nhưng Điều Tam Tam rất nhanh đã phát hiện ra dấu vết mới—mấy ngày sau đó, Lục Cảnh Ba lại tới, nói là đi ngang qua thuận tiện ghé xem một chút. Nhưng mà, thứ trên cổ anh là cái gì kia?

Nếu Điều Tam Tam nhìn không lầm, thì đó là khăn quàng cổ màu trắng mà chị ba tự tay đan, chị ba tự đan cho mình.

May là mũi đan rất bình thường đơn giản, Lục Cảnh Ba là nam giới quàng lên cũng không có gì kì quái, vừa vặn hợp với chiếc áo khoác nỉ xám tro của anh.

Điều Tam Tam nhìn chăm chăm cái khăn quàng cổ kia, Điều Tiểu Cái cũng nhìn chăm cái khăn quàng cổ đấy, hơn nữa là trong lòng Điều Tiểu Cái đang nảy lên--

Tối đó Lục Cảnh Ba ăn cơm xong sắp đi, trời nổi gió lạnh, Trương Hồng Cúc liền đi kiểm cái áo bành tô cho Lục Cảnh Ba chắn gió, cũng không biết là vô tình hay cố ý, Trương Hồng Cúc thuận tay cầm khăn quàng cổ của Điều Tiểu Cái đi đưa cho Lục Cảnh Ba quàng tạm.

Khăn quàng cổ của Điều Tam Tam và Tiểu Tứ đều có màu sắc tươi sáng, ít nhất cũng không phải là màu sắc mà đàn ông có thể dùng. Chỉ có Điều Tiểu Cái luôn luôn thích màu sắc trang nhã và màu trắng đơn giản. Điều Tiểu Cái tình nguyện tin tưởng, rằng Trương Hồng Cúc là vô ý thuận tay, bà cũng không thể lấy cái khăn tươi sáng đáng yêu của Tiểu Tứ cho Lục Cảnh Ba quàng đúng không?

Thế nhưng, lần này Lục Cảnh Ba mang áo bành tô đến trả, mà dường như quên mất phải trả lại chiếc khăn quàng kia, còn rất thân nhiên quàng lên. Điều Tiểu Cái nhìn chiếc khăn trên cổ hắn, cứ cảm thấy hết sức mất tự nhiên.

Cô cũng không thể mở miệng đòi lại. Aiz!

Sau khi Lục Cảnh Ba đến, không lâu sau, Dương Bắc Kinh cũng vừa vặn dắt Điều Tiểu Đông về tới. Thấy Lục Cảnh Ba, Dương Bắc Kinh có vẻ vui mừng, mà Điều Tiểu Đông cũng không khỏi nhìn chăm chăm chiếc khăn quàng trên cổ Lục Cảnh Ba, thậm chí còn nhìn Điều Tiểu Cái một cách đầy thâm ý.

Trong lòng Điều Tiểu Cái lại nảy lên một cái!

Coi trọng con rể tới nhà, hơn nữa có Lục Cảnh Ba đến, Điều Liên Phát liền thu xếp cho người nấu nướng để ăn uống chung. Dương Bắc Kinh liền bị cử ra ngoài, ra tay cầm muôi xào thức ăn.

Thịt quay lại nồi còn chưa kịp quay lại nồi, Bào Kim Đông đã tới.

(*)Thịt quay lại nồi: Nguyên văn là hồi oa nhục, hiểu theo nghĩa đen là thịt hai lần chín, món ăn được đặt tên như vậy vì những miếng thịt ba chỉ béo ngậy lần đầu tiên được luộc lên, lần thứ hai được đem chiên trong chảo với các loại gia vị và tỏi tây. Đây là một món ăn Tứ Xuyên ít cay, thịt có hương vị ngon ngọt.

Trong tay xách một con thỏ đồng béo ú, gây sự chú ý dọc đường, thoải mái vào cổng nhà họ Diêu. Vừa thấy Lục Cảnh Ba đứng trong sân nói chuyện, Bào Kim Đông cũng nhếch miệng cười, chào hỏi một tiếng: “A, anh cũng tới nữa sao?”.

Ngày đó Lục Cảnh Ba đã gặp Bào Kim Đông một lần, ấn tượng vẫn còn khắc sâu, lúc ấy hần gọn gàng dứt khoát kéo Diêu Tam Tam đi. Trong lòng Lục Cảnh Ba vẫn còn mấy phần chú ý, liền cười gật đầu với hần một cái.

“Chú, nhìn xem con thỏ này mập ghê không?”. Bào Kim Đông giơ con thỏ trong tay, cười híp mắt chào hỏi Diêu Liên Phát, “Tam Tam nói muốn ăn, con đặt mấy cái bầy mới bắt được nó đó”.

Diêu Tam Tam luôn cảm thấy mỗi lần Bào Kim Đông đến nhà họ Diêu, đều không giống ai, da mặt dày, tự quen thói, có chút khí phách, có chút vô lại... Nói chung, không coi mình là người ngoài.

Mặc kệ thế nào, mục đích của Bào Kim Đông cũng coi như đã đạt được, cái tư thế này của hần, người bình thường nhìn vào cứ nghĩ là do Diêu Tam Tam làm mới giật dây.

Dương Bắc Kinh đang nấu nướng trong bếp, Diêu Tiểu Cải theo phụ anh rể, Bào Kim Đông liền xách thỏ chui vào nhà bếp, bàn bạc với Dương Bắc Kinh xem con thỏ này phải làm sao.

“Thỏ viên kho tàu đi”. Dương Bắc Kinh cười nói, “Em bắt thỏ, em đi lột da đi, lấy ra anh băm”. Bào Kim Đông xách thỏ ra ngoài, Diêu Liên Phát thật sự không nhìn nổi, liền nhận lấy thỏ hoang, tự mình ra bệ giếng lột da. Bào Kim Đông cũng không theo giành, đứng trong sân tùy tiện hần huyền vài câu với Lục Cảnh Ba, lại đến xem cá trê trong ao xi măng.

“Chú, thím, trong nhà có khách, vậy thôi con về trước nhé?”.

Bào Kim Đông vừa nói thế, Trương Hồng Cúc đã vội vã giữ hần lại: “Sao mà đi được? Ở lại ăn cơm”.

“Thật chứ? Vẫn là thím thương con”. Bào Kim Đông cười. Diêu Tam Tam bĩu môi, ném cho hần một ánh mắt khinh bỉ. Thật ra thì Bào Kim Đông vốn không tính ở lại ăn cơm, nhưng nhìn xem, Dương Bắc Kinh đến đây, Lục Cảnh Ba cũng đến đây, hần không nên ở lại sao?

Bữa tiệc rượu này của nhà họ Diêu, thực sự khiến hai vợ chồng Diêu Liên Phát cũng không rõ mình có tâm trạng gì. Thật không biết là nên vui mừng hay sốt ruột đây.

Diêu Liên Phát ngồi ở vị trí đầu, nhìn ba người bên kia đang uống rượu với ông, Dương Bắc Kinh tuần tú trầm ổn, Lục Cảnh Ba lịch sự, Bào Kim Đông lại cao lớn anh tuấn, ai cũng đều rất xuất sắc.

Nói là vui mừng hả, Dương Bắc Kinh là con rể lớn của mình dĩ nhiên là không có gì để nói, nhưng Lục Cảnh Ba kia không biết ý tứ ra sao, có hay không có để còn yên lòng; lại nhìn Bào Kim Đông, chuyện đã rành rành, nhưng còn chưa đính hôn, danh bất chính ngôn bất thuận.

Thật là không bớt lo được! Diêu Liên Phát nói thầm trong bụng.

Thức ăn vừa lên đủ, con gái nhà họ Diêu dưới sự lôi kéo của Diêu Tam Tam, đều thoải mái ngồi lên bàn ăn cơm. Cái gì mà đàn ông uống rượu đàn bà con gái không được lên bàn, hiện giờ Diêu Tam Tam ngấm lại thấy hoàn toàn là quy củ chó má, không để ý tới cũng không sao. Chỉ có Trương Hồng Cúc là chưa lên bàn ăn cơm, vội vàng sắp xếp nước trà cơm canh cho bọn họ.

Diêu Tiểu Cải vội vã ăn cơm no, liền đứng dậy rời đi, Tiểu Tứ vội vàng ăn no để đi học, trên bàn chỉ còn sót lại Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam là nữ giới, lúc Trương Hồng Cúc đi vào, không nhận được nói:

“Hai đứa, ăn uống nhanh nhanh, đừng làm phiền bọn họ uống rượu”.

“Đâu có làm phiền gì đâu ạ!”. Diêu Tam Tam vô tội nói. Cô ở trong nhà mình, dựa vào cái gì đàn ông uống rượu cô không thể lên bàn ăn cơm chứ? Tư tưởng cũ của Trương Hồng Cúc thật là không dễ sửa.

Bào Kim Đông rất thích món cá trê kho tàu mà Dương Bắc Kinh làm, vừa ăn vừa gắp thịt thỏ bỏ vào chén Diêu Tam Tam. Trước kia lúc Bào Kim Đông ở nhà, hai người hay cùng ra ngoài, thường xuyên ăn cơm chung, gắp thức ăn cho Tam Tam cũng là thói quen. Diêu Tam Tam hiển nhiên cũng không cảm thấy có gì lạ, thịt thỏ hoang ngon tuyệt, ăn thôi. Nhưng người khác trên bàn lại không nghĩ được như vậy.

Cái thằng này, lớn lối quá ha?

Dương Bắc Kinh cười, liền tiện tay gắp cho cho Diêu Tiểu Đông món cô thích.

Diêu Liên Phát vừa uống rượu vừa suy nghĩ, có nên tỏ ý với nhà họ Bào: hoặc là đính hôn, hoặc là biến, cách xa con gái nhà tôi một chút hay không!

Điều Tiểu Cái trong phòng cũng đang nghĩ: cô phải làm sao để đòi lại khăn quàng cổ đây?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Có vẻ như tư tưởng của Điều Liên Phát vẫn còn dừng lại ở những năm 70, hoặc nói cách khác, vùng thôn quê xa xôi như thế, ý thức tư tưởng vẫn tương đối lạc hậu. Mặc dù đã là thập niên 90, nhưng dân bản xứ vẫn có cái nhìn không mấy thiện cảm với việc tự do yêu đương, những người yêu nhau, đều yêu trong âm thầm, dường như chỉ khi đính hôn rồi, mới có thể thoải mái tới lui.

Tư tưởng của Điều Liên Phát chính là: hai đứa bây hợp nhau, vậy thì đính hôn đi, đính hôn rồi thì có dính một chút tao cũng không cần phải lo. Ông nghĩ vậy, nhưng thật ra hai người lớn nhà họ Bào còn đang gấp hơn cả ông, cứ nghĩ con trai phải mau mau đính hôn với Tam Tam mới đúng, cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để đêm dài lắm mộng.

Về mặt này thì cha mẹ hai nhà rất hợp nhau, nhưng hai người trong cuộc lại không nghĩ vậy. Gấp gì chứ? Đính hôn hay không đính hôn, cùng lắm cũng chỉ là vấn đề hình thức.

“Mẹ, mẹ xem, kì nghỉ của con sắp kết thúc rồi, đính hôn vội vã thế làm gì? Con không thể để Tam Tam uất ức được, chờ sang năm con về đi”.

Kì nghỉ kết thúc Bào Kim Đông phải về đơn vị, thế nhưng Điều Tam Tam lại không thấy có cảm giác không nề, dường như chỉ mấy ngày nữa là hần trở về. Đẳng tãi duy nhất tại diễn tại đàn tại lê tại quý tại đôn. Mà hiển nhiên là tính tình Bào Kim Đông cũng không có loại “khổ sở khi biệt ly” như đàn bà con gái.

“Tam Tam, em không đưa anh đi sao?”.

“Người nhà anh không tiễn anh sao?”.

“Anh cả đưa anh lên xe”.

“Anh đi tiễn anh đấy còn gì?” Điều Tam Tam vô lương tâm cười trộm, “Em là gì của anh chứ? Em theo đưa tiễn, nhất định người nhà anh sẽ cười em”.

“Aiz! Em đúng là!”. Bào Kim Đông bắt được cô, giơ một ngón tay, làm bộ muốn chọt vào cổ cô, Tam Tam sợ nhột nên vội vàng né đi, nhưng có chỗ nào để né? Còn không phà cuối cùng vẫn phải trồn vào lòng hần sao?

Nơi hẹn hò buổi chiều, rốt cuộc cũng không giới hạn trong sân phơi nữa. Tối hôm ấy không có gió, hai người rời khỏi cổng chính nhà họ Điều, men theo sân phơi đi về phía nam, vòng qua đập nước, đi vòng qua ao cá, vô thức đến đường ruộng nhỏ sau thôn.

Trời rất lạnh, loại tình thân này, cũng chỉ có ở những kẻ đang yêu như họ. Hẹn hò trong thôn thì có thể đi đâu? Đến nhà họ Điều? Tam Tam ở cùng phòng với chị ba và Tiểu Tứ; đến nhà họ Bào? Tam Tam có chịu đi hay không không nói, mà là Bào Kim Đông cũng không có phòng riêng.

Thật bí thông.

Bào Kim Đông đau thương nghĩ, không trách được thanh niên nam nữ ở nông thôn cứ hễ có mối quan hệ tốt một chút là vội vã đính hôn, đính hôn rồi, liền vội vã kết hôn, còn không phải là để có thể ở chung một chỗ cả ngày tới chán chê hay sao!

Mặc dù Điều Tam Tam có thể làm ra sự nghiệp, nhưng ở trong mắt Bào Kim Đông, cô vẫn chỉ là cô bé mà hần vẫn hằng bảo vệ thôi. Thời gian này trong lòng hần một mực tính toán tương lai cho hai người, làm đàn ông, tình cảm bây giờ, gia đình tương lai, đều là trách nhiệm của hần.

“Sang năm anh xuất ngũ sẽ trở lại, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh đi”.

“Anh không tính ở lại quân ngũ sao? Nghe nói cơ hội chuyển sang lính tình nguyện của lính biên cương tương đối lớn”. Chỉ đơn giản là thắc mắc.

Chuyển sang lính tình nguyện, là hi vọng của rất nhiều người đi lính muốn nhảy khỏi cửa nhà nông. Bào Đại Toàn trong thôn tham gia quân ngũ cùng năm với Bào Kim Đông, người nhà hần đã rêu rao với bên ngoài, nói biểu hiện Bào Đại Toàn tốt, có cơ hội chuyển sang lính tình nguyện.

“Không tính. Làm lính chỉ là một trải nghiệm, anh đã trải qua rồi, sang năm sẽ xuất ngũ trở về lo cho vợ”. Bào Kim Đông nói, Tam Tam là một cô gái có tham vọng, việc làm ăn của cô ngày một lớn, sao hần có thể để vợ mình ở nhà phấn đấu một mình.

Bào Kim Đông nói xong, nhanh như chớp cho cây dương bên cạnh một đám, cây lớn không hề nhúc nhích, Bào Kim Đông xoay người tựa vào cây dương, kéo đôi tay nhỏ bé của Tam Tam, ngẩng đầu nhìn bầu trời đã sáng rực ánh trắng, thời gian nửa tháng, mới đầy đã trôi qua, nhanh như thế!

Đêm đông muộn, càng khuya trời càng lạnh, Bào Kim Đông giờ lại bài cũ, kéo áo bông ôm Điều Tam Tam vào lòng.

“Nếu có thể bỏ em vào ba lô vác đi thì tốt biết mấy!”.

Đi bộ cả buổi tối, ngủ muộn, Diêu Tam Tam ngủ đặc biệt ngon, không có nỗi khổ tương tư, không có đau đớn ly biệt, người nhà nông thường có thói quen dậy sớm, vậy mà trời sáng rồi cô vẫn còn đang ngủ nướng.

Có gì mà phải chia tay đau khổ? Dù sao thì cô cũng rất bận bịu, hẳn sẽ trở về rất nhanh thôi.

“Tam Tam, em còn chưa chịu dậy nữa hả? Mặt trời lên cao ba sào rồi”.

Tiểu Tử đi học sớm, cũng đã dậy ăn cơm, Diêu Tiểu Cải làm cơm sáng xong, vào phòng thấy Diêu Tam Tam còn đang đắp chăn kê gối ngủ ngon. Diêu Tiểu Cải biết hôm nay Bào Kim Đông phải đi, nghe người nhà hẳn nói sáng sớm sẽ đưa lên xe.

Thật ra thì Diêu Tiểu Cải muốn nói, em thật sự không tính dậy đi tiễn hẳn một chút sao?

Kết quả là Diêu Tam Tam lại kéo cao chăn, ra sức chui vào chăn, thân mình cong thành con tôm. Diêu Tiểu Cải lắc đầu cười, quay lưng bỏ ra ngoài.

Chẳng ngờ Diêu Tiểu Cải vừa mới bước ra cửa, đã nhìn thấy Bào Kim Đông cả người mặc quân trang chỉnh tề, lặng lẽ đẩy cổng nhà họ Diêu tiến vào. Diêu Tiểu Cải nhìn hẳn bước tới, bất đắc dĩ giờ tay chỉ chỉ vào trong nhà, rồi xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Tử đang ăn cơm trong nhà chính, Diêu Liên Phát đi trông ao cá, Trương Hồng Cúc... hình như đang dọn dẹp trong nhà chính rồi. Thôi, không quản hẳn nữa.

Thật ra Bào Kim Đông cũng biết, hành động của mình không quang minh chính đại tới cỡ nào, nhưng mà, đã đeo ba lô lên, thu dọn hành lý xong, gần tới giờ phải rời khỏi nhà rồi, hẳn bỗng dưng... nhất thời kích động chạy tới.

Bào Kim Đông cảm kích cười với Diêu Tiểu Cải, sau đó rón rén đẩy cửa vào phòng. Cô gái trên giường còn đang cuộn người, trùm chăn kín đầu, chỉ lộ ra mái tóc đen nhánh. Bào Kim Đông lặng lẽ ngồi xuống bên giường, vỗ vỗ cô. Ai ngờ Diêu Tam Tam chỉ hơi động dậy một chút, rồi ngủ tiếp.

Ặc, --hắn còn tưởng rằng, cô hẳn phải dậy rồi chứ.

“Aiz... Bào Kim Đông không nhịn được, kéo chăn để cô lộ đầu ra. Người trong chăn hé ra khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn, tóc tai lộn xộn rải rác dán lên đầu và cổ, Bào Kim Đông giờ tay áp lên mặt cô, ngón cái vô thức sờ sờ tai cô.

“Này!”

Lạnh quá! Diêu Tam Tam đưa tay định đẩy cái tay lạnh ngắt kia, kết quả người nọ lại chuyển qua vịn mũi cô, Diêu Tam Tam trở mình, mở mắt ra, mới phát hiện Bào Kim Đông đang mỉm cười nhìn cô.

“Heo ham ngủ, sao còn chưa chịu dậy!”.

Diêu Tam Tam mơ mơ màng màng chớp mắt mấy cái, sừng sốt hồi lâu, lẩm bẩm hỏi: “Anh còn chưa đi sao?”.

“Đi ngay đây.”

Diêu Tam Tam vuốt vuốt tóc, dừng một chút, mới nói: “VẬY... để em dậy đưa anh đi!”.

“Thôi đi, hôm nay lạnh lắm”.

Bào Kim Đông ngẩn ngơ tác muốn ngồi dậy của cô, chợt kè sát lại, thom nhẹ lên mép tóc cô, nhìn bộ dạng ngẩn người của cô, cười cười, vỗ vỗ chăn, rồi vội vã đứng dậy bỏ đi.

Cái tên này! Diêu Tam Tam tựa người vào đầu giường, không ngủ được nữa.

Bào Kim Đông nên đi thì phải đi, Diêu Tam Tam nên làm gì vẫn phải tiếp tục làm này, cá trê của cô phải bán rồi.

Thời tiết mỗi ngày một thêm giá lạnh, Diêu Tam Tam vẫn còn đương do dự năm nay phải bán cá trê kiểu gì đây. Giá cá trong thành phố hiện nay mỗi lúc một cao, nhưng tự vào thành phố bán, thì cách thức còn chưa rõ ràng lắm, không có kinh nghiệm vận chuyển. Nếu bán cho ông chủ Hà, về giá cá thì vẫn được, nhưng nếu so với giá tiền ở thành phố lớn, thì vẫn còn kém rất xa.

Kích thước còn nhỏ, nếu mà lớn chút nữa, chắc cũng đủ để thu hút khách hàng từ thành phố đến thu mua trực tiếp. Máy ngàn cân cá trê này của cô, tự mượn xe chở vào thành phố bán, chỉ sợ cũng không có lời, ngộ nhờ phương pháp vận chuyển trên đường không đúng, cá trê chết dọc đường, thì sẽ tổn thất rất lớn.

Quanh nhà cô, năm nay cũng có mấy hộ nuôi cá trê, đều là làm nhỏ ăn chơi, mua ít cá trê hồi hè nuôi tạm, lượng thu mua đương nhiên không thể so với nhà cô, bây giờ cũng bán gần hết rồi. Huống chi nhà cô áp được cá trê con, lượng cá trong mười ao này, năm nay nhiều hơn năm trước không chỉ là gấp đôi thôi đâu.

Cuối cùng Diêu Tam Tam quyết định, cô muốn “xuôi nam khảo sát” một phen. Mặc dù năm nay cũng bán cho ông chủ Hà, nhưng tìm hiểu thị trường một chút, làm công tác chuẩn bị cho mai sau, dù sao cũng không phải là chuyện xấu.

“Năm ngoái bán năm tẻ tám, được giá như vậy, bán thì bán thôi”. Xem ra với Diêu Liên Phát, số tiền có thể kiếm được đó đã kinh người lắm rồi, “Một mình mày con gái con đũa, chạy lung tung vào thành phố làm gì!”.

“Con đâu có đi lung tung đâu chứ”. Diêu Tam Tam nói, “Đề chị ba đi chung với con đi”.

Diêu Tam Tam đã lên kế hoạch đầu vào đó cả rồi, phải để chị ba đi ra ngoài, cái gọi là đi nhiều thấy rộng, kiến thức nhiều, cả người cũng tự nhiên trở nên cởi mở phóng khoáng hơn.

Nhà họ Diêu hôm nay, chủ gia đình là Diêu Liên Phát đã không thể làm chủ mọi việc, cuối cùng đành đồng ý với ý kiến của Diêu Tam Tam.

Diêu Tiểu Cải lần đầu tiên đi xa nhà, về phần Diêu Tam Tam thì thật ra cũng chưa từng đi xa đến thế. Mục đích của cô, là ban đầu đến thành phố đi dạo xem một chút, người không đi ra ngoài, ru rú trong đáy giếng, thì làm sao có thể có kiến thức có thành tích gì? Nhưng người trong nhà vẫn rất lo lắng, Diêu Tiểu Đồng định nói, để Dương Bắc Kinh đi với họ.

“Không cần đâu ạ”. Diêu Tam Tam nói, “Anh rể bè bọn nhiều việc, em với chị ba cũng không khờ khạo ngốc nghếch, coi như ra ngoài chơi một chuyến thôi, cũng không có gì lớn”.

Trước khi họ đi, Lục Cảnh Ba vội vã chạy đến, áo khoác màu lam, trên cổ vẫn là chiếc khăn quàng Diêu Tiểu Cải đan. Hắn đưa cho Diêu Tiểu Cải một tờ giấy, dặn dò cô:

“Nếu lỡ có chuyện gì, thì gọi cho anh bằng số điện thoại này nhé”.

Diêu Tiểu Cải im lặng nhận lấy tờ giấy, cùng với Diêu Tam Tam mỗi người đeo một cái ba lô không lớn lắm, bước chân lên đường. Thật ra thì Diêu Tiểu Cải rất muốn hiểu rõ thế giới bên ngoài là như thế nào, nhưng cũng có mấy phần thấp thòm với lần xa nhà này. Diêu Tam Tam lại không lo lắng nhiều, họ ngồi xe lửa, là nơi đông người, trừ việc tiêu tốn cho lộ phí, cũng không mang quá nhiều tiền, chỉ cần cẩn thận đề phòng, cẩn thận không để lạc nhau, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hai chị em ngồi trên xe lửa, nhìn ruộng hoang đồi núi nhanh chóng lướt qua ngoài cửa xe, hai cô gái đều xinh đẹp hơn người, nên liền có người đến bắt chuyện, nhưng hai chị em ngoại trừ phép lịch sự cơ bản, còn lại đều rất ít mở miệng, người đến cũng không thể làm gì khác hơn là đi chỗ khác.

Hôm nay Diêu Tiểu Cải quàng một chiếc khăn len màu hạt dẻ, làm nổi bật lên làn da trắng nõn. Cô ngồi yên lặng, nhìn ra cửa xe đến mất hồn. Diêu Tam Tam không nhìn được nghĩ đến chiếc khăn quàng cổ kia.

Thật sự muốn biết tình huống bên trong ra sao.

“Chị ba, khăn quàng cổ kia của anh Lục Cảnh Ba...”.

Cô còn chưa nói dứt lời, Diêu Tiểu Cải đã phiền chán nói: “Mẹ cho anh mượn đó!”.

Khăn quàng cổ, Diêu Tiểu Cải đã từng mở miệng nói. Kết quả thì sao?

“Anh quàng rất hợp, quàng cũng đã quàng rồi, trả lại cho em cũng ngại. Nếu em không nỡ, thì anh mua cho em một cái khác nhé?”.

Diêu Tiểu Cải nghĩ, cũng thế, dù anh ấy có trả lại, thì mình cũng đâu có quàng được nữa? Nhưng anh ấy cứ giữ làm của riêng, suốt ngày thoải mái quàng lên, tính làm cái gì vậy chứ!

Ban đầu ở trại nuôi trồng thủy sản, cô vẫn rất thích tiếp xúc với người này, hiểu biết, kiên nhẫn, Diêu Tiểu Cải luôn có một đồng vấn đề muốn xin anh chỉ bảo, anh liền dạy cô viết sổ ghi nhớ, dành thời gian dạy cô học tập.

“Em là cô gái mạnh mẽ, cầu tiến nhất mà anh từng gặp”.

Khi ấy, Diêu Tiểu Cải chưa từng nghĩ đến phương diện gì khác, Lục Cảnh Ba ở trại thủy sản, đối xử với mọi người rất tốt, đối với nhóm nữ công nhân đều rất thân thiện.

Trong tiềm thức, đó là chuyện không thể nào.

Trại thủy sản cách trấn trên mười mấy dặm đường. Lục Cảnh Ba thường tới lui giữa trại thủy sản và trấn trên. Thỉnh thoảng các nữ công nhân khác cần mua đồ, liền nhờ anh mua hộ. Nhưng nếu có vài thứ của phái nữ không thể nào nhờ anh mua hộ, thì sẽ có người đến nói với anh, kỹ thuật viên Lục, anh cho em quá giang lên trấn một chuyến nhé.

Diêu Tiểu Cải cũng từng đi nhờ anh một lần, trên đường Lục Cảnh Ba nói, Tiểu Cải, có muốn cười mô tô không? Anh dạy cho em.

Anh dạy thật, mà cô cũng thật sự dụng tâm học, sau đó anh liền bớt chút thời gian tìm khu đất trống, dạy cô chạy xe. Nửa tháng sau, lại có người nói, kỹ thuật viên Lục, anh chở em lên trấn giùm với.

Tiểu Cải, em chạy xe của anh đi chơi với em ấy đi, đi đường chậm một chút nhé”.

Vóc người Diêu Tiểu Cải không thấp, nhưng lại gầy, dáng vẻ thanh tú yếu ớt, cưỡi xe mô tô dành cho nam giới, vẫn có loại phóng khoáng riêng. Cô thích lái mô tô, cảm giác lướt đi trong gió thật thích. Diêu Tiểu Cải còn nghĩ, chờ mình kiếm được nhiều tiền, mình cũng mua một chiếc thể này, đặc biệt phải mua loại mô tô như thể này.

Khi ấy con gái có gia cảnh tốt, đều sẽ đi xe gắn máy kiểu dáng tinh xảo một chút, Diêu Tiểu Cải lại luôn cảm thấy, xe gắn máy không đủ oách.

Diêu Tiểu Cải làm công một năm ở trại thủy sản, rồi sau đó cô thôi việc trở về nhà, người và việc ở trại thủy sản cũng dần dần phai nhạt. Hơn hai tháng sau, Lục Cảnh Ba bỗng dưng xuất hiện ở công nhà họ Diêu, nhìn cô và nói:

“Thuận đường, mang cho em ít đồ”.

Lục Cảnh Ba mang sổ ghi chép đến cho cô, ngoài ra còn có một sổ tư liệu về nuôi trồng, ươm giống thủy sản. Lúc cô nghỉ việc, Lục Cảnh Ba không có ở đó, sổ ghi chép vẫn ở trong tay anh. Diêu Tiểu Cải định bớt chút thời gian đi lấy về, nhưng lúc ấy đang bận rộn, cô còn chưa lo đến, anh đã tới trước rồi.

Diêu Tiểu Cải cũng không nghĩ nhiều, anh ấy chỉ là thuận đường thôi. Lục Cảnh Ba là một người tốt bụng và nhiệt tình, Diêu Tiểu Cải đã biết từ lâu.

Về sau nữa, Lục Cảnh Ba càng ngày càng nhiệt tình, nhiệt tình đến mức khiến Diêu Tiểu Cải không thể không suy nghĩ nhiều.

Diêu Tiểu Cải khó hiểu nghĩ, người này bắt đầu có suy nghĩ không đơn giản từ khi nào vậy nhỉ?

Cô dám nói, ban đầu, Lục Cảnh Ba hoàn toàn không có tâm tư gì khác, thậm chí việc anh đi xem mắt, cả trại thủy sản đều biết.

Anh xem mắt không thành trở về, chỉ thản nhiên nói: “Không thích hợp”.

Không phải Diêu Tiểu Cải không tán thưởng người này. Nhưng tán thưởng anh là phải thương anh, gả cho anh sao? Diêu Tiểu Cải hâm mộ chuyện tình cảm như Tam Tam và Bào Kim Đông vậy, cả hai, nước chảy thành sông xứng đôi vừa lứa với nhau.

Còn cô và Lục Cảnh Ba, không hề xứng đôi. Không phải là ai không xứng với ai, chỉ đơn giản là không xứng đôi.

Dần dần, Lục Cảnh Ba ghé đến, Diêu Tiểu Cải liền bắt đầu xa lánh, chỉ thấy anh và Tam Tam nói chuyện, cô tận lực ít mở miệng.

Không thích hợp.

Có bài học từ Vương Lâm Siêu, như vậy là đã đủ lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: NHÀ GIÀU MỚI NỔI

Hai chị em Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải, đã quyết phải “xuôi Nam khảo sát” một phen. Trạm đầu tiên họ tới là một thành phố, xe lửa đi trễ, đến trạm đã là hoàng hôn, một thành phố lớn như thế, hai cô gái nông thôn vốn không ra khỏi cửa, tự dưng có cảm giác bơ vơ bất lực.

Trong phòng chờ của nhà ga, việc đầu tiên Diêu Tam Tam làm đi tìm mua một tấm bản đồ thành phố. Tuy cô là người của hai kiếp, nhưng kiếp trước vốn không hề ra khỏi nông thôn, chưa từng trải việc đời, thấy cảnh tượng người người vội vã trong nhà ga, cũng không tránh được cảm giác thấp thỏm. Diêu Tam Tam âm thầm tự khích lệ mình, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng--

Cũng chỉ là một thành phố thôi mà.

Hơn nữa cô biết, chị ba sau lưng còn thấp thỏm hơn cô, lạ nước lạ cái, hiện giờ cô đã trở thành nơi dựa dẫm trong lòng chị ba. Mà cô, tuyệt đối không thể yếu ớt nhất gan.

“Đi thôi, Chị ba.”

Hai chị em hòa vào dòng người, ra khỏi phòng chờ nhà ga. Đứng trước con đường đã sáng đèn, bầu trời thành phố là một rặng mây đỏ rực rỡ.

Trị an thành phố những năm 90, thật sự khiến người ta cảm thấy bất an. Diêu Tam Tam một tay lôi kéo chị ba, im lặng tránh né người từ mấy quán trọ nhỏ để lần la bắt chuyện, vội vã ra khỏi trạm xe.

“Tam Tam, mình làm gì bây giờ?”.

“Mình kiểm chỗ ở lại trước đã”. Điều Tam Tam nhỏ giọng bàn bạc với chị ba, “dù có phải mất nhiều tiền, cũng phải tìm được một khách sạn ổn thỏa để ở”. Nói rồi cô lại an ủi chị ba: “Trước khi đến đây em đã hỏi thăm cả rồi, không có gì đâu!”.

Nghe nói xung quanh nhà ga có rất nhiều nhà trọ không chính quy, Điều Tam Tam kéo chị ba nhảy lên một chiếc xe buýt công cộng lái về phía nội thành, thật ra thì cô cũng không có nơi dừng chân cụ thể, có chăng chỉ là phương hướng đại khái. Xe buýt cứ đi về phía trước, đường đi đã bắt đầu vắng lạnh, lái một đoạn đường dài, rẽ cua hai lần, trên xe báo một trạm dừng Đại học. Điều Tam Tam ngẫm nghĩ một chút, rồi lúi cúi kéo chị ba xuống xe.

Một con đường không thể coi là sầm uất, nhưng cũng không hề quanh quẽ, đây là trạm dừng chân gần trường Đại học nhất, hẳn là có không ít người, hẳn là khách sạn cũng thuộc loại bình dân. Hơn mười phút sau, hai chị em đã đứng trong một khách sạn công làm thủ tục nhận phòng.

Chuyến “xuôi nam khảo sát” của hai chị em bắt đầu như thế đó.

*****

Xem bản đồ, tìm xe buýt, hai chị em ở thành phố mấy ngày, cứ thế mỗi ngày đều vui vẻ thoải mái, tràn trề hăng hái xuôi ngược thành phố như con thoi, mọi thứ đều hết sức mới lạ. Mà những nơi họ đến, chủ yếu vẫn là chợ thủy sản.

“Sao đắt dữ vậy!” Lần đầu Điều Tiểu Cải nghe được giá cá trê mà tiểu thương báo ra, quả thực muốn lúu cả lưỡi. 18 tệ một cân, thế mà tiểu thương còn khen là rẻ.

“Giá này mà còn đắt hả? Con gái, cô bán vậy là quá lời cho con rồi. Giờ là lúc nào chứ? Tháng mười trời đông giá rét như vậy, bắt cá trê đông không được, cá nuôi cũng rất ít ỏi, hoàn toàn không lấy được hàng. Bắc Kinh, Thượng hải bây giờ còn bán được tới hai ba chục tệ lận đó. Chỗ cá này của cô đó hả, chờ tới trước tết mấy ngày đi, nếu mà không lên tới hai chục tệ thì con cứ đến tìm cô!”.

Của hiếm mới là của quý, cá trê vào những năm 90 sợ là không thể có giá mềm như tương lai. Dầu sao thì những người nuôi được cá trê khi ấy vẫn còn quá ít ỏi.

“Cá này lấy ở đâu vậy cô?”. Điều Tam Tam hỏi.

“Chợ si thủy sản ở thành tây đó”. Có lẽ cho rằng hai cô gái trẻ tuổi không thể mang lại nguy cơ gì, hai vợ chồng tiểu thương trung niên nói năng cũng khá tùy ý, “Mấy thứ cá mắm trong chợ này hầu như đều từ chỗ đó mà ra. Chỉ có mấy sạp nhỏ nhỏ là của ngư dân từ ngoại thành trực tiếp mang tới bán kiếm lời”.

“Chợ si thủy sản thành tây?”. Điều Tam Tam có ý nói, “Vậy không phải là rất xa ư? Không còn chỗ nào khác sao ạ?”.

“Xa thì sao chứ? Ba bốn giờ sáng bữa nào chú cũng phải đi lấy hàng đó”. Tiểu thương câu nhàu, “Còn một vựa si lớn ở đông nam thành phố nữa, xa hơn, mà lấy hàng cũng không rẻ gì hơn”.

Qua hôm sau, hai chị em đón chuyến xe buýt sớm nhất, chạy đến chợ si thành tây một chuyến. Đúng là cá trê không nhiều cho lắm, ngoài tiểu thương nội thành đến lấy hàng, thì các khách sạn lớn một chút cũng đều chạy thẳng tới đây, hai chị em nghe thấy giá tiền, cá trê mười bốn mười lăm tệ một cân.

Hay thật! Điều Tam Tam nghĩ, cô cực cực khổ khổ nuôi cá trê lớn, một cân cô bán năm sáu tệ, xấp xỉ với tiền vận chuyển đi một nghìn dặm đường vào thành phố, người bán si liền bán tới mười bốn mười lăm, dù là tiểu thương bán lẻ trong thành phố, cũng có thể kiếm lời ba bốn tệ một cân.

Không ngờ cô nuôi cá trê như thế, cô kiếm được số ít, còn phần nhiều còn lại là để người ta đến lấy?

Hai chị em đi vòng vo trong chợ si suốt cả buổi sáng, xem đã rồi, liền tìm một sạp hàng nhỏ ngoài chợ, ngồi xuống ăn sáng. Ra ngoài từ sớm, Điều Tam Tam cảm thấy hơi đói, cô kêu hai chén cháo nhỏ, thêm một bánh quẩy một bánh tiêu, ngồi xuống ăn với Điều Tiểu Cải.

“Có nhiều tiền cũng là để cho người ta lấy”.

Điều Tiểu Cải than thở. Điều Tam Tam không đáp, cô cắn bánh tiêu, lòng rối rắm với những suy tính. Tiểu thương kiếm tiền cô không để ý, cô cũng không thể đi tính toán với tiểu thương, lại nói họ còn phải trả chi phí thuê, thuế thu, cũng tốn hao không ít, tiền kiếm được không hề dễ dàng như nhìn mặt ngoài.

Bán si, cũng không thể không nhắc tới tiền vận chuyển. Mặt khác, cá trê đâu gì cũng là vật sống, vận chuyển đường dài, cũng phải chịu nguy cơ tổn thất.

Nhưng mà người làm thủy sản lâu dài, nhất định phải có kinh nghiệm, có phương pháp trong quá trình vận chuyển.

Điều Tam Tam nghĩ ngợi thật lâu, trước mắt thì việc vận chuyển cá trê nhà mình vào thành phố là không mấy thực tế, tốt nhất là có thể liên lạc với chủ những vựa cá si.

Hai chị em ăn sáng xong, liền tiếp tục đi dạo lòng vòng trong chợ cho đến trưa, buổi sáng trước tám giờ, là lúc mà nhà bán si bận rộn nhất, qua mười giờ sáng, cũng ít buồn bán, thỉnh thoảng mới có vài khách hàng rải rác đến mua.

Sau khi hỏi thăm vài vựa thủy sản, Điều Tam Tam liền tìm đến một nhà.

Chủ vừa bán sỉ trong chợ, cũng không phải là loại thủy sản nào cũng mua bán, mà có những loại hàng quan trọng riêng. Điển đ. lẽ q đôn . Ví như vừa trước mắt này, chủ yếu là mua bán cá nước ngọt phương Bắc, gồm cả mè hoa đại đông bắc, ngoài ra thì cá trê cũng là mặt hàng chủ yếu của họ.

Điều Tam Tam kéo Điều Tiểu Cải, thoải mái bước vào cửa hàng, tìm đến ngay chủ vừa. Chủ vừa chừng bốn mươi tuổi, vóc người hơi phốp pháp. Ông ta quan sát hai cô gái trước mắt, đôi chị em này có vẻ không phù hợp với chợ cá hỗn độn này lắm, gọn gàng xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều, tuy rằng trông không thời thượng lắm, nhưng cũng không có vẻ quê mùa.

“Hai cháu. . . muốn mua cá à?”.

Ông chủ vừa rất muốn nói, hai cô gái nhỏ sạch sẽ xinh xắn như này chạy tới chợ sỉ mua cá, thật hiếm thấy à.

“Tụi con không mua cá”. Điều Tam Tam cười nói, “Ông chủ Tạ, xin phép ông mấy phút, tụi con muốn hỏi một chút, nhà ông vẫn bán sỉ cá trê liên tục sao ạ?”.

“Đúng vậy, con muốn bán à?”.

“Cá trê nhà chú chủ yếu là lấy từ đâu tới ạ?”.

“Mua rải rác ở nông thôn, mua mỗi lâu dài. Hai đứa nhỏ, rốt cuộc muốn nói gì?”.

Tạ lão bản khá kiên nhẫn với hai cô nàng. Điều Tam Tam đoán, Ông chủ Hà thu mua tại chỗ như vậy, hẳn là đến bán cho những vừa cá sỉ trong thành phố như ông chủ Tạ đây vậy.

Điều Tam Tam cười, nói: “Trong tay con có khoảng năm ngàn cân cá trê, muốn tìm người mua cá!”.

“Năm ngàn cân?” Ông chủ Tạ nhìn nhìn Điều Tam Tam với vẻ nghi ngờ, “Trời này, con lấy đâu ra nhiều như vậy?”.

“Chỉ có hơn chứ không có ít”. Điều Tam Tam nói, “Ồ quê ạ, cách chỗ này chừng một nghìn dặm”.

“Lớn hay nhỏ đây?”.

“Chừng hai chục con một cân”.

Ông chủ Tạ quay lưng kêu người: “Tiểu Chu, rót hai ly nước”. Vừa nói vừa kêu hai chị em, “Ngồi bên này. Con xem chỗ chú đây không có được một chỗ sạch sẽ nữa”.

Trong vừa đúng là rất hỗn độn, hai chị em ngồi xuống chiếc ghế mà ông chủ đưa ra, ông chủ Tạ không có chỗ ngồi, liền ngồi luôn lên thùng cá biển đông lạnh sau lưng.

“Con có nhiều cá trê như vậy thật hả? Mấy đứa thu mua à?”.

“Là nhà con nuôi, kiểu cá đồng nuôi thả”. Điều Tam Tam nói, “Cá trê nhà con lớn nhỏ gì thì phẩm chất cũng có thể tuyệt đối bảo đảm”.

Ông chủ Tạ nhìn hai cô gái trẻ tuổi trước mặt, dường như vẫn còn có chút không thể tin được.

“Ồi, năm ngàn cân”. Ông chủ Tạ lẩm nhẩm, “Bán cho chú đi! Một mình chú e là không thể nuốt một hơi số cá lớn như vậy, bán sỉ không ra ngay được, chú cũng phải tìm người hùn vốn đã. Con muốn chuyển hết tới một lượt hả?”.

“Nếu chú muốn mua thật, thì chúng ta phải thương lượng lại chuyện vận chuyển đã”.

Ông chủ Tạ vừa nghe thế liền cười, nói: “Nếu con không chuyển tới, thì tự chú đưa xe đến chuyển về, chú đây đổi xe nhỏ chút, chia làm hai ba lần chuyển về, cũng không cần tìm người nhập bọn nữa. Có điều--” Ông chủ Tạ vẫn có chút e dè, dù sao ông cũng đang bàn chuyện làm ăn với hai cô gái trẻ tuổi xa lạ, “Chú không trả cọc cho con trước được, chú phải đến xem hàng trước đã”.

“Như vậy đi”. Điều Tam Tam nói, “Chú cháu mình cứ thương lượng giá cả trước, chú mang xe đến chuyển, hàng lên xe, chú trả tiền, như vậy ổn thỏa chứ ạ?”.

Ông chủ Tạ tỏ vẻ đồng ý, ông ra giá, là tám tệ năm một cân, ông chuyển vào thành, theo như giá bán sỉ ra bây giờ là 14, 15 tệ. Tiền vận chuyển. . . cô không nắm chắc lắm.

“Chú Tạ, chú xem lần này con có đến năm ngàn cân, có bán chó ai thì họ cũng không thể trả giá thấp như vậy đâu! Con cũng không phải chỉ hỏi thăm riêng mỗi vừa chú, với lại giá cá mai một chỉ có thể ngày một tăng lên thôi”. Điều Tam Tam luôn mỉm cười, “Chú cho giá không thích hợp rồi. Con tính sáng năm còn hợp tác với chú đây”.

“Người khác đưa đến tận nơi cho chú, cũng không đến 12 tệ đâu”. Ông chủ Tạ cũng cười, “Chú cũng muốn làm ăn với mối lớn như con chứ, tiền vận chuyển cao, đi một đường dài vào thành phố, qua cầu qua đường, bảy tiền tám bạc, thứ gì cũng đều phải ra tiền! Tiền lời của chú cũng không lớn. Chú là muốn nhận năm ngàn cân hàng này của con, trước mắt nguồn hàng không đủ, có đủ hàng rồi, hủ cũng có thể chiếm một vị trí trong thị trường này”.

Điều Tam Tam và chị ba liếc nhìn nhau, vẫn mỉm cười như cũ, ông chủ Tạ vỗ đùi, nói: “Thôi vậy đi, nếu hàng giống như lời con nói thật, thì chú trả con giá cao nhất là một số may mắn, tám tệ tám, con phát mà chú cũng phát!”.

Điều Tam Tam cùng Chị ba liếc mắt nhìn nhau, như cũ cười yếu ớt, Tạ lão bản vỗ đùi, nói: “Như vậy đi, hàng nếu là thật giống như như người nói vậy, ta cao nhất cho người một may mắn đếm, tám khối tám, người phát ta cũng vậy phát!”

*****

Tình hình thuận lợi hơn mong đợi, Điều Tam Tam nghĩ, xem ra cá trê của cô nuôi không sai chút nào.

“Trời ơi, năm ngoái mình bán cho ông chủ Hà 5 tệ 8, giờ một cân bán nhiều hơn 3 tệ, chẳng mấy chốc mà mình bán được hơn một vạn tệ đấy!”. Rồi khỏi chợ si thủy sản, Điều Tiểu Cải liền vô cùng kích động, “Tam Tam, em nhất quyết đi khảo sát một chuyến, quả nhiên là quyết định sáng suốt”.

“Chim Cu trên trời, cá trê dưới đất, quê mình không coi trọng cá trê, chứ trong thành nó lại là thứ quý giá. Giờ là mùa đông, lại càng thành vật hiếm mới là quý”. Điều Tam Tam không biểu hiện trước mặt ông chủ Tạ, chứ thật ra là cô cũng cảm thấy rất vui mừng.

Đoán chừng tiền lãi của ông chủ Tạ vẫn rất lớn, có điều năm nay là lần đầu, cô chưa lần được chi tiết, nhìn tình thế thấy cũng không tiện bàn cãi nữa.

“So với mấy vừa mình hỏi, giá ông chủ Tạ ra, cũng coi như tạm được”.

Một khi đã vui mừng, Điều Tam Tam liền lôi kéo chị ba đi dạo phố. “Đi, chị ba, mình đi dạo một chút đi, mỗi người mua hai bộ đồ đẹp mà mặc, chị hai với Tiểu Tử cũng hai bộ, mua cho mẹ mình nữa”.

“Thôi đi cô!”. Rốt cuộc Điều Tiểu Cải cũng không mấy phấn chấn, “lúc đi chị đâu có mang nhiều tiền vậy đâu!”.

Ặc... Mất hứng! Lúc đi sợ mang nhiều tiền hơn sẽ không an toàn, nên chỉ mang đủ cho hai chị em tiêu xài cơ bản. Điều Tam Tam vừa hối hận vừa quyết định, chờ bán cá trê ở nhà, rồi nhất định phải vào thành phố chơi mấy ngày cho thỏa lòng.

Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và chỉ được đăng tải duy nhất tại diendanlequydon, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp

Hai chị em không thể làm gì khác hơn là tiếc nuối dạo chơi trong thành phố một ngày, tiếp tục xuôi nam theo kế hoạch đã vạch ra từ trước, đến hai thành phố liền kề khảo sát kiêm vui chơi một chuyến, xong xuôi liền lên đường về nhà. Sau khi họ về đến nhà, ông chủ Tạ quả nhiên mang xe tới. Sau khi nhìn cái ao đầy cá trê trong sân nhà họ Điều xong, ông chủ Tạ liền cười nói: “Dọc đường đi chú đây còn lo lắng mình bị dụ, còn cố tình dẫn theo hai người nữa đấy”.

Ông vừa nói thế, mọi người ở đây đều bật cười lớn.

Năm đó nhà họ Điều bán cá trê, không tốn sức như năm ngoái nữa, nhân thù cũng ít đi. Người trong nhà cộng thêm người ông chủ Tạ dắt tới, rất nhanh đã dọn dẹp xong hai ao nước bùn, chuyển cá trê lên xe.

Ông chủ Tạ không giống với ông chủ Hà, ông chuyển cá lên xe là trực tiếp chở đi luôn. Điều Tam Tam bèn để ý quan sát cách họ vận chuyển. Họ vẫn dùng loại thùng xốp trắng kia, trên nắp thùng có đục lỗ thông khí. Cách này vừa có thể giữ ẩm, sẽ không chết rét trên đường, lại dễ dàng mang đi xa.

Điều Tam Tam liền trò chuyện với ông chủ Tạ, ông chủ Tạ nói, cá trê này mà có rời nước một thời gian cũng không sao, ngày hè trời nắng nóng, rời nước còn sống sáu tiếng, có thể vận chuyển tới tỉnh thành. Mùa thu đông thì chỉ cần giữ ẩm thông khí, thì rời nước mười hai tiếng cũng không thành vấn đề.

“Nếu đường xa nữa, thì phải dùng biện pháp khác, bơm ô xy”. Ông chủ Tạ nói.

Ông chủ Tạ chở một chuyến hơn hai ngàn cân cá trê, số còn lại giữ đó mười ngày, trước tết sẽ chuyển một đợt nữa, chuyến ấy chắc vì đã hoàn toàn an tâm, ông chủ Tạ không đích thân tới nữa, chỉ có hai công nhân và tài xế đến chuyển, cũng vẫn là hàng lên xe, liền trả tiền mặt.

Sau hai chuyến, cá trê còn nhiều hơn ba trăm cân so với con số năm ngàn mà Điều Tam Tam dự tính, hơn 4 vạn 6 ngàn tệ! nhà họ Điều lập tức có cảm nhận được cảm giác “người có tiền”, người một nhà vô cùng kích động hoan, bởi vậy Điều Liên Phát cũng không dám nói thật với bên ngoài là bán được bao nhiêu tiền.

“Người khác có hỏi, thì nói là bán được chừng hai vạn tệ”. Điều Liên Phát lặng lẽ dặn dò người trong nhà. Cảm giác người nghèo đột nhiên giàu, chẳng phải vênh váo như tưởng tượng, ngược lại có mấy phần dè dặt cẩn trọng.

“Năm nay mình không bán cho ông chủ Hà, ông sẽ không ghi thù mình đó chứ?”. Điều Liên Phát đang cầm tiền, cứ lo lắng không yên.

“Không cần lo lắng, cha”. Điều Tam Tam an ủi ông, “Đợt hồi hè chẳng phải cũng bán cho ông sao? Con đã nói với ông từ sớm rồi, là năm nay còn tự bán”.

“Tam Tam, số tiền lớn như vậy, mình phải làm thế nào”. Trương Hồng Cúc nói.

“Mình gửi ngân hàng trước đi, số lẻ còn lại để dùng”.

Giữ số lẻ lại tiêu xài? Điều Liên Phát hỏi: “Giữ số lẻ hơn 700 tệ này lại hả”.

“Ồi dào cha oi, gửi 4 vạn, còn dư giữ lại hết để nhà mình chi tiêu tết nhất”. Điều Tam Tam nói, “nhà mình nên mua một cái tivi nè, lúc chị hai kết hôn chưa có mua tivi cho chị, anh rể đã mua rồi, thì giờ mình mua cho chị hai một cái máy giặt đi. Qua tết, nhà mình gắn điện thoại đi”.

Giờ đây Điều Tam Tam đã không còn nhấn mạnh với Điều Liên Phát đây là tiền cô kiếm, không cần thiết nữa. Tiền này, dù sao cũng đều là do cô đem đi ngân hàng, gửi dưới tên cô, dùng như thế nào chủ yếu cũng là do cô quyết định. Dĩ nhiên, đã có tiền rồi, còn không phải là để tiêu vào nhà hay sao?

“Chị ba, chị ưom giống, công của chị là lớn nhất đó, chị muốn mua cái gì nè?”.

“Muốn mua gì hả?”. Điều Tiểu Cái suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Sao chị cứ thấy tiền này kiếm được giống như nằm mơ vậy nhỉ?”.

“Mấy vạn tệ này là chị đã nằm mơ rồi hả?”. Điều Tam Tam cười nắc nẻ, “Mai một hai chị em mình liên thủ, tiền còn cũng đủ rồi, còn phải kiếm nhiều tiền thêm, thì chẳng phải là chị sẽ ngủ không yên giấc rồi sao?”.

“Đêm nay sợ là chị đã ngủ không yên rồi đó”. Điều Tiểu Cái cười, “Mình mua một chiếc mô tô đi”.

“Được đó”. Điều Tam Tam nghĩ, mua một chiếc, có đi ra ngoài cũng tiện lợi.

“Hay là mình đừng mua mô tô, mua một chiếc xe gắn máy nhỏ đi, em muốn lái cũng dễ hơn”. Điều Tiểu Cái nói.

“Xem thường người kia. Chị ba có thể lái mô tô, thì em cũng lái được vậy”. Điều Tam Tam vênh váo hờ hết. Mô tô chứ gì?

Có điều, ngày mai đến Niệm Thành trước đã, mấy chị em mua mấy bộ đồ đẹp mà mặc, ừm, cả nhà ai cũng mua.

Điều Tam Tam vừa tính toán, vừa vui vẻ nghĩ, chẳng trách người ta thường gọi người nghèo chột giàu lên là “nhà giàu mới nổi”, lý tưởng của cô hiện giờ, chính là tiếp tục phấn đấu, làm một nhà giàu mới nổi siêu bự.

Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và chỉ được đăng tải duy nhất tại diendanlequydon, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Có mức độ

Editor: Puck

Mặc dù sau khi nhà họ Điều bán cá chạch bùn * cố gắng khiêm tốn, nhưng khó tránh khỏi bị dân chúng quanh thôn để ý tới. Bán mấy ngàn cân cá chạch bùn đi, dân chúng trong thôn đều chắc chắn, tối thiểu thu vào cũng phải đảo lộn một cái so với năm trước? Nói cách khác, khẳng định không chỉ hai vạn đồng như Điều Liên Phát nói, tối thiểu phải xuất hiện ba vạn!

(*) 泥鳅: Cá chạch bùn hay Cá dojo (Tiếng Nhật: ドジョウ dojō; Danh pháp khoa học : Misgurnus anguillicaudatus) là một loài cá nước ngọt trong họ Cobitidae có nguồn gốc từ Đông Nam Á và được phổ biến như là một cá cảnh được du nhập tới những nơi khác ở châu Á và châu Âu và Bắc Mỹ. Đây là loài cá có giá trị kinh tế. (Nguồn Wikipedia – Bạn editor trước đã nhầm lẫn chút xíu, dựa theo danh pháp khoa học thì tên chính thức của loài cá này là cá chạch bùn chứ không phải cá trê, nhìn hình thì hai loài này khá giống nhau)

Sau khi bán cá chạch bùn, ngay sau đó nhà họ Điều lại bán một đàn dê, việc này khiến cho người chung quanh trông thấy mà thèm rồi. Tính toán như vậy, bán cá chạch bùn, bán dê, bán heo, trồng trọt tổng cộng còn thu vào nữa đi? Bình thường nhà ông ta bán cá chạch bùn rồi đến hè bán ve sầu... Có người hiểu chuyện tính thu nhập thu vào cho nhà họ Điều.

Kết luận chính là: Nhà họ Điều giàu rồi!

Người nhà họ Điều không chú ý đến những việc này, người một nhà bận rộn chuẩn bị lễ mừng năm mới. Tâm trạng dễ chịu, nên không tránh được mấy ngày tết trôi qua hết sức sung túc náo nhiệt. TV, xe motor, máy giặt quần áo mua cho Điều Tiểu Đông cũng mua rồi, vốn tưởng rằng máy giặt rất đắt, lúc đi mua mới thấy, có hơn bảy trăm đồng. Điều Tam Tam và Điều Tiểu Cái thương lượng, dứt khoát cùng mua hai cái.

Mỗi nhà một cái.

Dương Bắc Kinh không ngừng chối từ. Quan niệm ở nông thôn, con gái ra khỏi nhà là hết, sao có thể nhận đồ nhà mẹ đẻ! Nhưng mà Điều Tiểu Cái lại nói đùa một câu: “Anh rể cả, mua cũng đã mua rồi, tui em cho chị cả, chứ không cho anh!”

(*) Mình sẽ chuyển xưng hô của các nhân vật về chị cả (Tiểu Đông), chị hai (Tiểu Cái), em ba (Tam Tam), em tư (Tiểu Tứ) theo đúng thứ tự như tên của nhân vật Tam Tam nha, tiện thể các bạn đã theo dõi bộ truyện này cũng biết truyện được kể dưới giọng của nhân vật nữ chính Tam Tam nên họ hàng của Tam Tam như Điều lão nhị = chú hai Điều, Điều lão tam = chú ba Điều... Còn về Điều nãi nãi = Bà nội Điều, vì chữ hiếu rất quan trọng, dù xấu xa

với mình đến mấy cũng ko thể quên gốc ^^

Dương Bắc Kinh cũng là người thành thật, hôm sau mấy chị em đi thành niệm chơi, mua chút quần áo đồ ăn vặt gì đó, Dương Bắc Kinh thầm nói với Diêu Tiểu Cải, tốn tám trăm đồng, mua đôi bông tai vàng, vòng bạc cho Trương Hồng Cúc, nói là vừa vận tặng lễ năm mới.

Nói khi đó giá vàng cũng có lợi, bảy mươi sáu đồng một chỉ vàng mười *, một chỉ bạc có ba đồng. Phần lễ như vậy đưa đến trong tay Trương Hồng Cúc, Trương Hồng Cúc kích động đến sắp bắt đầu lau nước mắt rồi.

(*) vàng mười: vàng nguyên chất, vàng đủ tuổi, vàng y

Theo nguyên gốc thì là gram vàng, gram bạc, nhưng mình chuyển về cách gọi của Việt Nam theo chỉ và theo lượng cho dễ hiểu.

Là người chân đất quê mùa hơn nửa đời người, ngoảnh mặt đã đeo vàng mang bạc rồi, đây là hưởng phúc từ con gái đó! Lại nhìn quần áo bông mới mấy chị em mới mua cho bà, Trương Hồng Cúc cười đến cả ngày không khép miệng.

Diêu Liên Phát cũng có áo ghi lê mới bằng da chó màu đen, còn có áo khoác mới, nhanh chóng mặc thử, vẻ mặt hài lòng.

Xoay đầu lại, Diêu Liên Phát bắt đầu thương lượng với mấy cô con gái: “Áo ghi lê da chó đen này, người già mặc tốt nhất, chống rét lạnh tốt nhất, tuổi tác của cha cũng không tính là lớn, cha cũng không thiếu quần áo mặc, vậy tặng cho ông nội các con mặc được không?”

Diêu Tam Tam vỗ đầu, lại quên mất chuyện nhỏ nhặt này.

Cô ngầm nghĩ nói: “Cha, cha cứ mặc đi, lễ mừng năm mới chúng ta cũng phải đưa lễ cho ông nội, cha đi chợ mua cho ông nội một cái là được rồi. Nhưng lúc đưa lễ mừng năm mới, cha cũng nên mua chút ít đồ cho bà ngoại con.”

“Vậy, cũng được, cũng được” Diêu Liên Phát lập tức vui mừng hơn hờ đi ra ngoài.

Không được bao lâu, Diêu Liên Phát mang về hai con cá mè hoa, kêu là Trương Hồng Cúc cho con gái, con rể làm cá ăn bữa tối, người một nhà đang vô cùng náo nhiệt chuẩn bị ăn cơm. Chú ba Diêu đột nhiên đến đây.

Chú ba Diêu đến đây làm gì? Đến vay tiền. Nói định qua năm mua máy cày điều khiển bằng tay, mở miệng đã muốn mượn bốn ngàn đồng.

Một chiếc máy cày mới mới, cả xe, cũng không đến năm ngàn đồng. Tiền chú ba Diêu mượn, Diêu Liên Phát hơi khó xử, khó xử không phải ở vấn đề cho mượn hay không, mà tiền nhà ông, đều ở trong tay con gái!

“Tam Tam, con xem...”

Diêu Tam Tam đang ngồi trước bếp lò nhỏ, nhìn nồi cá chưng cách thủy, cười cười hỏi chú ba Diêu: “Chú ba, chú muốn mua máy cày, một máy cày hơn bốn ngàn đồng, trong nhà chú chuẩn bị bao nhiêu?”

“Hai năm qua chú thu vào ít, trong nhà lấy tiền đâu ra?” Chú ba Diêu nói đúng lý hợp tình, “Mượn nhà cháu bốn ngàn, nhà chú bán chút lương thực, gom góp lại, cũng đủ rồi.”

“Chú tam, chú muốn mua máy cày, vốn định làm gì?”

“Để nông dân trông trọt chứ sao.” Chú ba Diêu nói, “Cháu nói dùng con lừa, không kéo xe được, không cày ruộng được, mua máy cày không phải thoải mái hơn nhiều sao?”

Chú thì thoải mái rồi, tiền người bên ngoài cho chú mà! Diêu Tam Tam thầm thở dài, trước kia nhà cô dù khó khăn như thế nào, bị kế hoạch hóa gia đình phạt tiền ép đến mức không còn cách nào khác, cũng không có ai mượn một đồng tiền cho nhà cô mà? Mà hai năm qua, cuộc sống của nhà chú ba, phải dư dả hơn nhà Diêu Tam Tam nhiều.

“Để hộ nông dân trông trọt, chú mua một chiếc máy cày cũng không lợi lắm.” Diêu Tam Tam vẫn cười híp mắt nói, “Chú xem chúng cháu, cũng không mua máy cày? Không phải cha cháu mới mua một con lừa vào năm ngoái sai?”

“Không phải bây giờ nhà cháu có tiền sao? Cháu bán cá chạch bùn kia cũng có chút tiền. Chú mua máy cày, qua hai năm tiểu Trư phải cưới vợ, cũng có mặt mũi.”

Chú ba Diêu không hề cảm thấy có gì không đúng, vay tiền với lời lẽ đương nhiên như thế, cảm giác kia đúng là, nhà cháu có tiền, chú là chú ba của cháu, cháu cho chú mượn tiền là chuyện đương nhiên, cháu không cho chú mượn tiền chính là quên gốc, cháu chính là không nói tình người, không thể nào nói nổi.

Diêu Tam Tam cũng bất đắc dĩ. Chuyện vay tiền này, đề ở đâu cũng là chuyện mơ hồ không rõ ràng.

Diêu Tam Tam thầm nghĩ, tiền này nếu cho chú ba mượn, đoán chừng đừng trông cậy vào lúc trả lại, hơn nữa, đoán chừng, mượn lần này, còn có lần tới. Theo tình huống nhà chú tam mà nói có lẽ không cần vay tiền làm gì, chỉ có điều cảm thấy, nhà cháu có tiền, chú có thể mượn là chuyện không thể không có.

Làm suy luận, vốn muốn ăn mỹ tôm, cháu có tiền? Cho chú mượn, chú làm bữa tiệc lớn!

Nông dân có câu tục ngữ nhạo báng chuyện vay tiền, gọi là, “Một ngày không trả, hai ngày không có tiền”, có người vay tiền, chính là có mượn không trả.

Lấy không được, cuối cùng trở thành ta cứ tùy tiện đòi lấy, vẫn là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà nếu không mượn, chú ba Điều định âm ỉ không nói, theo như tính tình Điều Liên Phát, chỉ sợ sẽ náo loạn một trận trong nhà không được tự nhiên, một ngày tết trôi qua cũng không thoải mái.

Trong đầu Điều Tam Tam suy nghĩ cực kỳ nhanh, đã nói: “Chú ba, chú xem năm nay nhà cháu bán cá chạch bùn, đúng là bán được chút tiền, chỉ có điều cháu gửi trong ngân hàng rồi, mới gửi lên!”

“Vậy cháu rút ra, qua hết năm chú muốn sử dụng rồi!”

“Được.” Điều Tam Tam nói, “Vậy chú ba đợi mấy ngày đi.”

Lúc ăn cơm tối hôm đó, Điều Liên Phát vẻ mặt cười thỏa mãn, giống như lấy lòng gắp một miếng bụng cá lớn cho Điều Tam Tam, giống như cảm thấy mình quá rõ ràng rồi, lại nhanh chóng gắp cho tiểu Tru một miếng lớn.

“Cha, thật ra chuyện này con cần phải thương lượng lại với cha.” Điều Tam Tam và chị hai đưa mắt, đặt chén cơm xuống.

“Sao vậy?” Điều Liên Phát vội hỏi, “Con không định cho chú ba mượn tiền? Mất mặt lắm đó, đây chính là chú ba ruột của con.”

“Chú ba ruột, tôi mượn.” Điều Tam Tam nói không nhanh không chậm, “Lúc này nhà chú ấy mua máy cày, tôi mượn; lần tới tiểu Tru học, kết hôn, cưới vợ xây nhà, tôi mượn, Hồng Hà lấy chồng, có tôi mượn không?”

“Cái này...” Điều Liên Phát há hốc mồm, hồi lâu mới nói, “Vậy nếu chú ấy mở miệng, chúng ta có, nhiều ít chúng ta cho mượn chút.”

“Vậy sau này tiểu Tru còn muốn mua xe con, cha có cho mượn không?”

“Nói càn, nó sao mua nổi xe con, nó sao có thể mua?”

“Bây giờ nhà chú ấy không mua nổi máy cày đâu, tổng cộng chưa tới năm ngàn đồng, chú ấy mượn bốn ngàn, chú ấy cũng không cần phải mua?”

Điều Liên Phát ngẩn người, đột nhiên mất hứng, nói: “Con nhóc này, chú ba con chỉ muốn mượn vài đồng, chúng ta cũng có, lấy đâu ra nhiều chuyện sau này như vậy? Không phải mượn chút tiền của con sao?”

“Ông gào to cái gì!” Trương Hồng Cúc để đĩa xuống, trên mặt mang tức giận, “Ông có bản lĩnh gào to với con gái, sao không gào to với thằng ba? Chú ba thím ba con bé, ban đầu đối xử với chúng ta như thế nào? Coi như nó tới vay tiền, nó rần khi khang lớn như vậy đấy sao? Vay tiền mượn được rồi ngang ngược như thế nào?”

Rần khi khang, ý chỉ một người nói lời không hòa dịu, không khách khí.

“Người phải nhìn về phía trước, đó là anh em cùng một mẹ sinh ra với tôi, tôi không thể chỉ nghĩ đến chuyện đã qua!” Điều Liên Phát ưỡn cổ nói, mắt thấy hai người này định cãi vã. “Cha, cha đừng vội, con cũng chưa nói không cho mượn.” Điều Tam Tam vội khuyên, chị cả, anh rể cả còn ở đây, cả nhà đang ăn cơm, cãi vã rồi cơm này ăn như thế nào!

Nói xong, Điều Tam Tam đưa mắt ra hiệu cho chị hai.

Điều Tiểu Cải đổi giọng rồi, “Cha, cha xem, chú ba tới vay tiền, chúng ta cho mượn. Vậy ba con trai nhà chú hai thì sao, gánh nặng còn hơn nhà chú ba, bà nội con đã sớm nói để chúng ta giúp đỡ! Cha nói nếu như chú ấy tới vay tiền, có phải chúng ta nên cho mượn?”

“Con trai nhà chú hai con nhiều nặng gánh hơn, chúng ta nên cho mượn!” Giọng Điều Liên Phát nặng nề.

“Vâng.” Điều Tiểu Cải nghiêm trang gật đầu, “Nhà chú hai ba con trai, thêm hai đứa bé nhà chú ba, vậy xây nhà, đính hôn, cưới vợ, tương lai sinh con, cháu cưới vợ... Chắc chắn Tam Tam à, chúng ta phải làm ra thật nhiều tiền, chuẩn bị xong cả tiền nhà chú hai và chú ba cần dùng. Còn có tiền đường lão già đó của ông bà nội chúng ta, đoán chừng cũng do cả nhà chúng ta chuẩn bị.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Có mức độ 2

Editor: Puck

Diêu Tiểu Cải vừa nói như thế, Tam Tam nhìn không được phì cười một tiếng, Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông cũng âm thầm bật cười, tiểu Tứ bên cạnh đã không bụng nổi chén cơm, bật cười ha hả rồi.

Diêu Tiểu Cải nói xong, bản thân lại không hề cười, thong thả ung dung ăn cơm của mình.

Trên mặt Diêu Liên Phát lập tức xấu hổ, đành mặt nói: “Sao có thể giống như các con nói? Người nào không có lúc nhất thời cần dùng gấp? Người nào không có bạn bè người thân?”

“Cha, con không nói không cho mượn.” Diêu Tam Tam bung chén cơm lên tiếp tục ăn, lạnh nhạt nói: “Không phải chú ba muốn mua mấy cây sao? Con không thể cho chú ấy mượn bốn ngàn đồng, chú ấy không thể trồng cây toàn bộ vào đi mượn, nhà chú ấy phải tự giải quyết một nửa, con cho chú ấy mượn hai ngàn đồng, ngày mai con sẽ giao tiền cho cha, tùy cha nói sao với chú ấy thì nói. Chỉ có điều nếu hai ngàn đồng này chú ấy không trả lại, lại còn tới vay tiền, vậy không có lần sau đâu. Đến lúc đó cho dù chú ba lấy lý do gì vay tiền, cha cũng đừng mở miệng với con, mở miệng con cũng sẽ không để ý, cha xem được không?”

Diêu Liên Phát suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Bạn cho rằng vậy đã xong chưa? Diêu Liên Phát vừa mới giao hai ngàn đồng cho chú ba Diêu không được mấy ngày, ngày hai mươi tám tháng chạp, thím hai Diêu đã tới vay tiền rồi, nói Đại Văn muốn kết hôn. Suốt hai năm này Đại Văn chọn chọn lựa lựa, cô gái anh có thể nhìn trúng, người ta lại không nhìn trúng anh, có thể nhìn trúng anh, anh lại không hài lòng, cứ như vậy cao không tới, hôm nay cuối cùng chọn trúng một cô gái tiểu Quan trong thôn.

Nghe xem thím hai Diêu nói như thế nào?

“Đều nói bây giờ nhà họ Diêu chúng ta giàu có rồi, Đại Văn đính hôn, cũng không nên quá keo kiệt, đưa trẻ nhà thím nhiều, trong tay cũng thiếu thốn, nếu không sẽ không tới tìm nhà cháu!”

Mượn bao nhiêu? Thím hai mở miệng cũng là bốn ngàn đồng. Đính hôn bốn ngàn đồng? Trong thôn nhà ai đính hôn có thể tốn nhiều tiền như vậy? Định hai lần ba lượt cũng đủ.

Chị em nhà họ Diêu chỉ có thể cười.

Thật ra thì những năm này trong nhà chú hai cũng không khác Đại Hoa Tiêu, đoán chừng chút tiền đính hôn của Đại Văn, chú hai Diêu có thể lấy ra, nhưng là thím hai lý luận rất rõ ràng:

Nhà lão tam cháu cho mượn tiền, cháu dựa vào đâu mà không cho thím mượn? Vậy thím thua thiệt rồi.

Cách nói giống như trước, Diêu Tam Tam cũng cho nhà chú hai vay hai ngàn đồng. Mặt khác, mặc dù thím hai đáng ghét, chú hai làm người coi như đáng khen, nhà chú ba đã mượn, nhà chú hai không thể không mượn; mặt khác, Diêu Tam Tam cũng bị ép bắt đắc dĩ.

Cho dù quan hệ trước đó như thế nào, bây giờ nhà các cô có chút tiền, bạn bè thân thích tới mượn tiền, kiên quyết không cho mượn, sẽ bị người trong thôn nói. Rất nhiều người chính là như vậy, hình như bạn có tiền, bạn không cho bạn bè người thân, chính là bạn không nhớ tới tình cảm, chính là bạn không đúng.

Bốn ngàn đồng, chị em nhà họ Diêu thầm nói, coi như cho Diêu Liên Phát thấy rõ tình thế.

Nhưng mà đầu mùa xuân sau, lại có bảy cô tám bà tới vay tiền, họ hàng bán đại bác cũng không tới, nói là định mua mô tô cho con trai. Diêu Tam Tam kiên quyết từ chối, cô nói, đầu mùa xuân cháu phải bỏ vốn, cháu cũng thiếu tiền.

Bất cứ chuyện gì, cũng nên có mức độ.

Đối với kế hoạch đầu mùa xuân, Diêu Tam Tam vẫn chưa cân nhắc kỹ lưỡng đâu, người một nhà thừa dịp cây bừa vụ xuân trước, đầu tiên rửa sạch trừ độc nước bùn đọng ao nuôi cá chạch bùn bán, chuẩn bị năm đó thơm giống cá chạch bùn, lưu lại hai ao cá này thơm cá chạch bùn, nhỏ chia đến ao khác nuôi, lớn để Diêu Tiểu Đông lựa làm cá cha mẹ sinh sản. Vừa bắt hết hai ao cá, cũng nhanh chóng sửa sang gia cố trừ độc.

Lúc này có dân thôn đến tận cửa rồi, hỏi thăm muốn mua giống cá chạch bùn nhà cô. Trong thôn đã có nhà nuôi cá chạch bùn theo phong trào, chủ yếu trước kia nhận thả ao cá, cũng có người nhìn có thể kiếm tiền, quyết đoán mang nhà mình đi khai hoang đào ao, phải nuôi cá chạch bùn, còn có một nhà, chỉ đơn giản đào ao trong sân nhà mình.

Lại có người cách hơn vài chục dặm tìm tới tận cửa, nói nghe thân thích nói nhà họ Diêu có cá chạch bùn giống, quyết định muốn sửa ruộng nước nhà mình thành ao nuôi cá.

Ruộng trong thôn dựa vào đập nước lớn, nhưng bởi vì ở bên cạnh đầu nguồn đập chứa nước, không có ruộng nước, ăn gạo còn phải mua. Vừa nghe người này muốn sửa ruộng lúa thành ao nuôi cá chạch bùn, mắt Diêu Tam Tam sáng lên.

Thứ cá chạch bùn này, không cần nước quá sâu, ruộng lúa sửa thành ao cá, chắc chắn cũng làm được.

“Tam Tam, nếu người nuôi cá chạch nhiều hơn, chúng ta có thể bán giá cao như vậy sao?” Diêu Liên Phát lo lắng như vậy.

“Vậy không phải sẵn dịp? Tất cả mọi người đều nuôi cá chạch bùn, chúng ta có thể bán lượng lớn cá giống, vừa thu cá. Ở đây nuôi nhiều hơn, thành quy mô rồi, ngoài thị trường cũng có sức cạnh tranh.” Điều Tam Tam thầm nói, con còn ước gì được như vậy.

Cá chạch bùn giống nuôi thả, quan trọng là năm đó thu về có thể trưởng thành, vừa đạt quy cách bán. Vì vậy Điều Tam Tam bắt đầu thương lượng với chị hai, có biện pháp gì có thể ươm cá giống ra trước. Phương pháp năm trước, vừa người vừa tự nhiên ươm giống sinh sôi nảy nở, tỉ lệ cá ấp trứng nở ra trong tự nhiên, tỉ lệ sống sót rất thấp, phương pháp kia của các cô, chính là nâng cao phương diện này rồi.

Lúc tham khảo với Lục Cảnh Ba, Lục Cảnh Ba lập tức tự giác đi tra tài liệu hỏi chuyên gia, quay đầu lại nói trước mắt không dễ dàng. “Trước mắt chúng ta dựa vào môi trường tự nhiên và nhiệt độ, không có sẵn điều kiện cao.”

Điều Tiểu Cải lại suy nghĩ, dù là biện pháp cũ, cũng có thể cố gắng trước thời hạn, tất cả đơn giản là đuổi theo một chữ “Sớm”, chọn lựa cá cha mẹ lớn nhất tốt nhất, sớm sinh dục, sinh trứng non, sớm ấp trứng, sau khi ấp trứng có thể nhanh chóng nuôi lớn đến tiêu chuẩn cá giống.

Nói dễ dàng làm khó, Điều Tiểu Cải cũng tốn không ít tâm tư. Cô gái này làm việc đặc biệt đi sâu, chịu đựng não, một trận này, hai chị em đều ở cùng cá chạch bùn, cộng thêm Lục Cảnh Ba thường tới giúp đỡ, một nhóm trứng cá chạch bùn đã ấp nở sớm một chút vào đầu tháng tư rồi.

Lúc Lục Cảnh Ba tới, thấy Điều Tam Tam đứng bên cạnh ao ấp trứng, nhìn trong ao cười ngây ngô. Cá chạch bùn giống vừa ấp trứng vẫn không thể bơi lội, nhìn cẩn thận bằng mắt thường có thể thấy, Điều Tam Tam nhìn những vật nhỏ kia, không ngừng cười.

Còn Điều Tiểu Cải, tập trung ngồi trước bàn nhỏ, đang bận tiêm thúc đẻ cho cá chạch bùn, chuẩn bị ấp trứng đám tiếp theo. Trong tay cô dính đầy bùn đất để phòng cá trơn, dù sao vẫn hơi trượt, lại không dám dùng sức quá, chỉ có thể cố gắng không chế ôn định, cẩn thận đâm kim vào.

“Còn chưa dễ dàng, cá chạch bùn chịu ảnh hưởng như vậy, sau khi đẻ trứng luôn có cá chết.” Điều Tiểu Cải thầm nói, nếu có thứ gì, vừa có thể tóm cá chạch bùn lại, vừa không làm tổn thương cá, còn có thể không trở ngại đến tiêm cho nó, cũng quá tốt.

“Có thể dùng lưới cố định nó lại không...” Điều Tiểu Cải nói nhỏ, những ngày qua cô chỉ lo bận rộn ươm giống cá, sáng sớm tóc cũng không vấn nghiêm túc, có một túm tóc mềm mại tuột ra, lay động trên trán, chướng mắt.

Hai tay Điều Tiểu Cải bận rộn với các rồi, nên đưa cổ tay lên vén ra sau, tóc kia bướng bỉnh lại rũ xuống, Điều Tiểu Cải còn chưa phản ứng kịp, Lục Cảnh Ba ngồi bên cạnh đã đưa tay túm tóc này ra đằng sau.

Điều Tiểu Cải không khỏi sững sờ, ngược mắt nhìn Lục Cảnh Ba.

Hình như Lục Cảnh Ba cũng không nghĩ đến mình lại lan chanh lấu tấu làm ra động tác như vậy, hai người nhất thời hơi lúng túng.

Chỉ có điều thoáng một lát, Điều Tiểu Cải lại cúi đầu làm việc, Lục Cảnh Ba che giấu bối rối của mình, đứng lên gọi Điều Tam Tam: “Tam Tam, tìm kẹp tóc.”

Điều Tam Tam liếc nhìn bọn họ, lấy kẹp tóc màu đen trên đầu mình xuống, loại bình thường nhất, cô đi tới vừa nhìn, tay chị hai chắc chắn không tiện, nên đưa kẹp tóc cho Lục Cảnh Ba.

Lục Cảnh Ba giống như không ngờ Tam Tam sẽ làm như vậy, liếc nhìn trộm Điều Tiểu Cải, do dự có nhận hay không.

“Tam Tam, cài lên cho chị, vướng víu!” Điều Tiểu Cải bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Anh chờ em

Editor: Puck

Vì để cá chạch bùn không trượt không chết trong khi tiêm trợ sản, Điều Tiểu Cải tốn không ít tâm tư.

Cầm khăn lông ấn chặt, sợ để cá chạch bùn, tiêm cũng không dễ; để cá chạch bùn dính lên bùn cát, ngược lại để phòng trơn trượt, nhưng dễ dàng tổn thương dịch nhớt trên da của cá, dù sao luôn không như ý.

Lục Cảnh Ba nói, sau khi tiêm kích để có tỷ lệ tử vong nhất định là không tránh khỏi.

Điều Tiểu Cải cũng không chết tâm, cô buông đồ trong tay, đi vào trong nhà, nhanh chóng cầm khung thêu hoa ra ngoài.

Khung thêu hoa này, là hai mảnh trúc cuộn tròn, phía ngoài gồm hai vòng trúc hợp lại, có thể kéo căng chặt vải thêu.

Điều Tiểu Cải cầm khung thêu, lớn bằng miệng chén, cô tìm một mảnh lưới cá mắt nhỏ mềm, kéo căng phía trên, nhún nhún, để cho lưới đánh cá lỏng ra một chút, rồi xiết chặt khung thêu.

Điều Tiểu Cải cầm “Vòng lưới” cải tạo này, vớt một con cá chạch bùn lớn ở trong thùng ra, thuận tay khê bóp vòng lưới, quả nhiên đặt cá trơn mượt uốn éo nằm yên trên bàn.

Tay trái cô giữ chặt vòng lưới, tay phải cầm ống tiêm, châm kim lên vây lưng cá qua mắt lưới tinh xảo, tiêm nước thuốc vào.

Lục Cảnh Ba ngồi xỏ mũi trước bàn, vui mừng nhìn việc Điều Tiểu Cải làm, Điều Tam Tam cũng đứng lại gần, thứ như vậy, xem ra dùng rất tốt!

“A tiểu Cải, đầu óc của em đúng là chịu đi sâu, thứ này có thể xin phát minh độc quyền rồi.” Lục Cảnh Ba nói.

Ban đầu mọi người đều cho rằng loại cá nhỏ kể cả cá chạch bùn khi tiêm thuốc trợ sản, không phải đều là cứng rắn tím cứng rắn cầm.

“Chỉ là cái lưới nhỏ, có gì mà phải độc quyền!”

“Trên con dao làm bếp đánh một cái lỗ để treo lên, người ta còn xin độc quyền đấy!” Lục Cảnh Ba nói, “Thứ này tuyệt đối xem như tiến bộ kỹ thuật của em. Anh tìm được phương pháp, phương pháp gây tê, phương pháp nước đá, kể cả cho nó dính bùn cát, tất cả đều có chỗ thiếu sót.”

Điều Tiểu Cải cầm lưới vòng này vẫn suy nghĩ, Điều Tam Tam nhìn một chút, nói: “Dùng tốt. Mình làm thêm một cái chuyên biệt, mảnh trúc hẹp một chút, hoặc đứt khoát dùng dây thép vòng lại, làm nhỏ một chút, hơi lớn hơn cá chạch bùn một chút là được, thì càng tiện tay rồi.”

“Để anh làm” Lục Cảnh Ba nói.

Ngày hôm sau Lục Cảnh Ba mang hai cái lưới vòng đã sửa đổi, dùng dây thép mỏng uốn vòng lại, vì sợ làm xước đến cá chạch bùn hoặc chạm vào tay, còn đặc biệt bọc vỏ dây điện thật mỏng, lưới phía trên cũng tỉ mỉ chọn lựa, rất mềm mại, mắt lưới to bằng đầu ngón tay út, vừa có thể giữ chặt cá chạch bùn, lại không ảnh hưởng đến tiêm.

Điều Tiểu Cải dùng công cụ sửa đổi này, quả nhiên có hiệu quả gấp rưỡi.

Tay chân cô lưu loát vớt cá chạch bùn, tiêm, bỏ vào trong nước. Lục Cảnh Ba bung một cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh, hỗ trợ ống tiêm, nước thuốc gì đó cho cô.

Nhà nông giữa mùa xuân sau giờ Ngọ, trong sân to như vậy hoàn toàn yên tĩnh, Điều Tam Tam cầm lưới có cán dài, đang chăm sóc cá chạch bùn trong ao. Vợ chồng Điều Liên Phát, một muốn đi coi ao cá, một đi xuống ruộng nhổ cỏ. Dưới hành lang chỉ có hai người Điều Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba ngồi, ngồi đối diện nhau, bận rộn ăn ý.

“Kỹ thuật viên Lục, anh xem, anh thường xuyên đến hỗ trợ chỉ đạo, chúng em cũng không có gì tốt để cảm tạ, thật ra công việc của anh cũng bận rộn, không cần anh lại đến.”

Điều Tiểu Cải đột nhiên nói như vậy, trên mặt Lục Cảnh Ba nhìn không được chút mất mát, anh nhìn ngón tay tinh xảo của Điều Tiểu Cải cầm ống tiêm, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Cải, em nên biết.”

“Em biết gì chứ!” Điều Tiểu Cải bình tĩnh nói, “Anh xem, bản thân anh là kỹ thuật viên nông nghiệp, anh cũng có công việc đảng hoàng phải làm, chuyện của chúng em không thể làm trễ nải thời gian của anh, theo em thấy, anh cũng nên bận rộn công việc của mình.”

“Tiếp theo có phải em còn muốn nói với anh: Anh nên coi trọng lớp của anh, nên tìm đối tượng của anh, nên sống cuộc sống của chính anh, nên tránh xa ra?”

“Nói đúng lắm” Khóe miệng Điều Tiểu Cải nhếch lên cười, “Anh xem anh cũng biết. Anh không còn trẻ, anh nắm chắc tìm đối tượng phù hợp, chúng em cũng được uống rượu mừng.”

Thì ra cô từ chối người ta như vậy, Lục Cảnh Ba hỏi ngược lại: “Vậy còn em? Em quyết định đối tượng muốn tìm chưa?”

“Em à, đợi lúc thích hợp tìm.” Giọng Điều Tiểu Cải, hết sức bình tĩnh.

“À, vậy anh chờ em” Giọng Lục Cảnh Ba cũng ôn hòa bình tĩnh.

Điều Tiểu Cải nhất thời trầm mặc.

Lần này đáng về hai người nói chuyện với nhau, lại giống như gió nhẹ nước chảy, hình như chỉ bàn luận trên trời có mây, ngoài cửa có cây...

Điều Tam Tam đứng gần cửa bờ ao, cẩn thận chăm sóc cá trong ao, cá đã đẻ trứng phải đúng lúc vớt ra ngoài, kịp thời bỏ sung tổ cá mới vào, nếu không nói không chừng cá sẽ tự ăn trứng của mình.

Cô vụng trộm quan sát hai người dưới hành lang, hai người bọn họ không vội, cô đã hơi nóng nảy.

“Người nhà anh không gấp?” Cuộc đối thoại giữa Điều Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba vẫn còn tiếp tục.

“Người nhà?” Lục Cảnh Ba cười nhạt, “Không gấp.”

“Mười mấy năm trước cha mẹ anh đã ly hôn, cũng đã sớm có gia đình riêng, bọn họ vẫn coi như có trách nhiệm, hai bên đều bỏ tiền cho anh đi học, tốt nghiệp rồi không ai để ý tới nữa.” Giọng Lục Cảnh Ba ôn hòa yên tĩnh, thậm chí mang theo vẻ lười biếng ngày xuân, “Cha mẹ anh cũng từng là cặp vợ chồng rất xứng đôi trong mắt người khác, vậy thì sao.”

Chuyện gia đình anh, Điều Tiểu Cải đã từng nghe nói trước, có lẽ cô theo bản năng tránh không hỏi, chỉ biết Lục Cảnh Ba rất ít khi nhắc tới gia đình anh với người khác, có người hỏi cũng thuận miệng tránh né. Mà hôm nay anh đột nhiên lạnh nhạt nói đến như vậy, khiến Điều Tiểu Cải có cảm giác hơi khó hiểu.

Hoi... Đau lòng.

Cá giống mở miệng, nước bùn, tự ăn, mà ngay cả nước trong ao, cũng phải lọc qua hai tầng băng gạc mới có thể bỏ vào, sợ đi vào có hại tới sự phát triển của cá giống.

Dưới sân sóc tỉ mỉ của hai chị em, một tháng sau, cá giống của nhà họ Điều đã dài chừng bốn, năm centimet, cỡ cá giống có thể bán.

Năm nay bởi vì không ít người có dự định, trong ao xi măng nhà họ Điều nuôi đầy cá giống.

Sau thu tạm nuôi lớn cá chạch bùn, đầu xuân ươm giống, tất cả ao xi măng lớn nhỏ trong sân đều được trọng dụng.

Hiện giờ Điều Tam Tam chỉ hận không đủ chỗ, sáu gian nhà, sân chiều rộng mười tám mét chiều dài hai mươi mấy thước, vẫn chèn nhỏ.

Từ từ đi, cô an ủi mình. Tất cả phải từ từ đi, cá chạch bùn không gấp được, tính tình chị hai cũng không gấp được.

Một khi cá giống có thể bán, người dự định trước kia lập tức tới mua.

Cùng thôn, xe ba gác thậm chí xe đẩy là tốt rồi, dự định bỏ cá giống vào trong thùng lớn, đặt từng thùng vào trong xe đẩy đi. Thôn trấn bên ngoài, chạy xe ba bánh đến mua, dùng thùng lớn bằng nhựa trắng.

Giống như bán cá giống, cá chạch bùn giống của Điều Tam Tam không dùng cân bán, mà dùng đuôi. Cá chạch bùn giống dùng cân bán, có cân hay không có cân, đều là dụ dỗ người.

Điều Tiểu Cải dùng chính là phương pháp đếm cá bột theo giá thức ăn, dùng lọ nhỏ đo, một vụn đuôi cá chạch bùn giống bọn họ bán sáu mươi đồng. Nói như vậy, một mẫu mặt nước có thể nuôi thả hơn mười vụn đuôi. Điều Tiểu Cải nói, duy trì cho ăn, mới có thể nuôi thả đến hai mươi vụn đuôi.

(*) Cách đếm cá bột: Đổ vào cốc thủy tinh có chia độ 3-4 cc nước. Sau đó đổ một ít cá bột đã róc nước vào cốc cho nước dâng lên 2-3 cc. Đếm số cá bột trong cốc và tính ra 1 cc có bao nhiêu cá bột. Tiếp đó tính ngược từ số cá bột định mua ra số cc tương ứng. (Nguồn: Sonongnghiep)

Một mẫu mặt nước cá giống, Điều Tam Tam có thể kiếm sáu trăm đồng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Anh chờ em 2

Editor: Puck

Trước mắt các cô nuôi cá chạch bùn giống không có ai cạnh tranh, bán phần độc nhất, khi hai chị em thương lượng giá bán, Điều Tiểu Cải sợ đưa giá đắt, giá tiền này vẫn cao hơn giá thức ăn nuôi cá bột. Nhưng mà Điều Tam Tam tính sổ sách như vậy: “Bọn họ mua cá chạch bùn giống của chúng ta, một mẫu mặt nước tiêu sáu trăm đồng mua giống, phí nhận thả chỉ hai ba trăm đồng, nuôi đến cuối năm, ít thì có thể có bốn năm trăm cân cá chạch bùn, theo như giá tiền sáu đồng, thu vào hai ba ngàn đồng, chị nói người ta có lời hay không có lời?”

Điều Tiểu Cải vừa nghĩ, đứng vậy, nên quyết định giá này. Người mua cá giống nghe giá tiền như thế, cũng biết tính toán, quả nhiên mừng rỡ đón nhận.

“Đây đều là cá giống no, dùng lòng đỏ trứng gà nuôi, sau đó cá dễ dàng nuôi dưới ao, mọi người về tăng dinh dưỡng cho nước ao trước, cá này sinh trưởng trong môi trường tự nhiên, tỷ lệ sống sót mới có thể chừng bảy mươi phần trăm.” Điều Tiểu Cải bán cá chạch bùn giống, còn kiêm chức hướng dẫn kỹ thuật, mấy năm nay cô học kỹ thuật quả nhiên không uổng phí.

Cô cẩn thận dặn người mua cá chạch bùn giống cho cá non xuống ao, nước dinh dưỡng cần phải chú ý những gì, bình thường nuôi dưỡng cần phải chú ý những gì, v.v...

Kết quả cá chạch bùn giống không đủ bán, chỉ có thể miễn cưỡng đủ cho người đặt trước. Dù sao bọn họ có hai ba người, lượng ươm giống không lớn, còn phải lưu đủ cho mười ao cá nuôi thả trong nhà. Người có dự định đến mua cá chạch bùn giống, chị em nhà họ Diêu không thể làm gì khác hơn là nói rõ xin lỗi lần nữa, cam kết sang năm sẽ bán giống cho họ.

Lại nói nơi đó dựa vào trăm ngàn mẫu mặt nước hồ chứa nước lớn nuôi cá, đủ các loại cá. Nhưng mà cá nước ngọt không chịu nổi vận chuyển đường dài, những năm kia con đường cũng ít, tôm cá chủ yếu tiêu thụ ở thành phố và thị trấn nông thôn chung quanh, giá cả không cao lên được.

Thị trường địa phương vốn không thiếu cá, trong hồ nước lại nuôi cá, còn kém cá trong đập chứa nước, sản lượng cũng ít, nuôi cá chạch bùn ngược lại là đường đi tốt.

Cũng biết nhà họ Diêu nuôi cá chạch bùn kiếm nhiều tiền rồi, rất nhiều người có ao nuôi cá, đều theo phong trào nuôi cá chạch bùn.

Bởi như vậy, cá chạch bùn giống nhà họ Diêu nổi tiếng rồi, từ cuối tháng tư bắt đầu ươm giống, trước sau hơn một tháng, các cô đều ươm giống bán cá giống. Một kỳ xuân hè bán cá chạch bùn giống, lại kiếm được một số lớn. Người trong thôn chỉ thấy nhà họ Diêu vừa ra cá giống, lập tức có mấy chiếc xe, từng thùng khiêng ra, không phải đều là tiền sao?

Người khác chỉ thấy nhà họ Diêu làm ra tiền rồi, nhưng đâu thấy chị em nhà họ Diêu cùng cá nhiều tháng mệt đến ngất ngư!

Vào tháng sáu, lễ ra cũng có thể ươm giống, nhưng mà Diêu Tam Tam vẫn quyết định không ươm giống nữa. Lúc này ươm giống nuôi thả, đến cuối năm cá chạch bùn không đủ lớn, tiêu thụ giá thấp.

Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cái ngồi xuống tính toán một chút, một quý bán cá chạch bùn giống, thêm nhà mình nuôi thả, các cô lại kiếm trọn vẹn hơn một vạn đồng. Cao hơn mong đợi của bản thân Diêu Tam Tam nhiều.

“Chị hai, sang năm chúng ta không thể như vậy, không đủ bán, sang năm em nhất định phải mướn hai công nhân, chị mang theo bọn họ làm, chúng ta ươm giống cá sống tốt hơn.”

“Được, vấn đề này cứ giao cho chị.” Diêu Tiểu Cái hết sức vui mừng, “Thật ra thì ươm giống này không có kỹ thuật cao thâm gì, tỉ mỉ thuần thực là tốt rồi, chỉ sợ ươm giống sẽ có người học chúng ta làm.”

“Biết không khó, khó không biết, trong mắt người khác không dễ như chị nói vậy. Lại nói chờ bọn họ làm, chúng ta đã làm lớn.” Diêu Tam Tam tràn đầy lòng tự tin.

Bán xong cá chạch bùn giống, Diêu Tam Tam lại đặt tâm trí mình ở trong mười hai ao cá.

Trước khi cá chạch bùn giống xuống ao thì cô đã sớm đọc tài liệu và dựa theo kinh nghiệm của mình, bón phân hữu cơ dưới ao, nước ao màu mỡ, sinh vật phù du hết sức nhiều, cá chạch bùn gần như không cần cho ăn thức ăn gia súc, chỉ có điều sau khi vào thu thì bắt đầu cho ăn thêm bột đậu tương, giun...

Dài đi dài đi, Diêu Tam Tam vui mừng, dài ra đều là tiền!

Mới vừa vào thu, Diêu Tam Tam đã sinh ra ý định “Đi về phía nam”.

Bây giờ cô vừa nhắc tới muốn đi thành thị lớn phía nam đi dạo một chút, trong nhà không có ai phản đối nữa.

Lần trước hai chị em đi từ phía nam trở về, cá chạch bùn bán luôn giá cao, cho nhà họ Diêu thu vào tăng thêm ước chừng một hai vạn!

Lần này Diêu Tam Tam ra cửa, mục đích rất rõ ràng, vào thu cô nên chuẩn bị bán cá chạch bùn rồi.

Cô bán cá chạch bùn giống rồi, cô còn muốn thu cá chạch bùn nữa, bán cá chạch bùn rất kiếm ra tiền, thay vì để người ngoài kiếm, còn không bằng để cô kiếm?

Lại nói chung quanh những người mua cá chạch bùn giống nuôi, nếu không có đường tiêu thụ ổn định, cũng sẽ hao tâm tổn trí.

Số lượng lớn như vậy, đoán chừng một mình ông chủ Tạ hợp tác năm ngoái sẽ ăn không vô. Lại nói, sau này sản nghiệp lớn rồi, tại sao muốn lệ thuộc vào người khác tiêu thụ?

Theo buôn bán lớn hơn, tầm mắt mở rộng, trong lòng Diêu Tam Tam dần dần xây dựng ra một chuỗi sản nghiệp lớn, trước mắt cô muốn làm xong chuỗi sản nghiệp này từng chút một, làm to.

Nói thật, từ ban đầu khi cô và Bảo Kim Đông chung vốn nuôi một ít cá chạch bùn, chính cô cũng chưa từng nghĩ tới sẽ làm kế hoạch lớn như vậy.

Lần này ra cửa, Diêu Tam Tam đương nhiên vẫn mang theo chị hai, ngoài ra, cô định mang theo cả chị cả. Chỉ có tiểu Tứ bạn học không thể đi, miệng vênh lên thật cao, ba chị em đành an ủi con bé, nói trở về nhất định sẽ mua nhiều đồ tốt cho con bé.

Ba chị em quyết định đi Thượng Hải.

Trước khi đi, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc tiễn ba cô con gái ra cửa, không đưa đến bến xe. Dương Bắc Kinh đương nhiên muốn đưa vợ lên xe, dận đi dận lại, giống như tiễn một đứa bé không yên lòng vậy.

“Chị cảm thấy sau khi chị cả gả cho anh rể cả, cả người đều thoải hóa. Em nhìn anh rể cả kia, coi chị cả giỏi giang thông minh của chúng ta như đứa bé mà nuôi, ra cửa thôi, em xem anh ấy cứ không yên lòng này không yên lòng nọ.” Diêu Tiểu Cải và Tam Tam cắn lỗ tai nói đùa.

Vừa đúng lúc này, Dương Bắc Kinh quay đầu dặn dò hai cô: “Hai em, chăm sóc tốt cho chị em, cô ấy chưa đi khỏi nhà xa, còn có thể say xe.”

Các cô chăm sóc chị cả? Điên đảo rồi? Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải liếc nhìn nhau, chịu hết nổi ha ha cười không ngừng.

Diêu Tiểu Đông hơi ngượng ngùng, Dương Bắc Kinh cũng không để ý đến, nói với Diêu Tiểu Đông: “Quả cam này, ăn có chút tác dụng khi say xe, em thử cầm vỏ quả cam ngửi, có thể thoải mái một chút. Mang theo bình giữ nhiệt này, trên xe chắc có nước ấm..”

“Anh rể, anh cứ đi theo chúng em là được, chúng em không chê cười anh!” Diêu Tam Tam trêu anh.

“Được rồi, anh yên tâm đi, em cũng không phải đứa bé.” Diêu Tiểu Đông nhỏ giọng trách.

Lục Cảnh Ba đứng lảng lạng sau lưng Dương Bắc Kinh, anh khác Dương Bắc Kinh, bây giờ anh không thể giống như Dương Bắc Kinh, thoải mái thể hiện quan tâm người nào đó, hơn nữa người kia, còn không mở rộng lòng đón nhận anh.

Nhìn vợ chồng son người ta lưu luyến, ngàn cân vạn dặm, Lục Cảnh Ba chua chát trong lòng, biết rõ trường hợp tiễn biệt này, anh không được người theo đuổi tiếp nhận sẽ hơi lúng túng, nhưng vẫn tới.

Đang buồn bã, Diêu Tiểu Cải lại chủ động nói chuyện với anh, “Anh đi về đi.” Diêu Tiểu Cải nhìn Lục Cảnh Ba nói, “Có chuyện gì em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Lục Cảnh Ba vừa nghe, lập tức lấy lại tinh thần, vội nói: “Được, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh. Đi đường cẩn thận chăm sóc bản thân.”

Diêu Tam Tam bĩu môi, được rồi, những người này ức hiếp cô người cô đơn dưới mắt đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đại Thượng Hải

Editor: Puck

Trạm đầu tiên của ba chị em nhà họ Diêu đi Thượng Hải.

Một mặt, Diêu Tam Tam muốn mang hai chị đến Thượng Hải như vậy để quen việc ở thành thị lớn, khảo sát một chút thị trường hải sản. Quan trọng hơn, là vì chị cả Diêu Tiểu Đông.

Phải nói là chuyện mà đến nay Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc còn chưa hài lòng, đó chính là Diêu Tiểu Đông. Tại sao? Bởi vì Diêu Tiểu Đông kết hôn đã một năm rưỡi rồi, nhưng vẫn không có tin vui. Lẽ ra hai vợ chồng nhỏ này ân ái ái, thêm mỡ trong mặt, sớm mang bầu mới phải chứ?

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc đương nhiên hết sức chú ý chuyện này, ban đầu Dương Bắc Kinh từng cam kết, cho đứa con đầu họ Diêu, hai ông bà có thể không tha thiết mong đợi sao! Dần dần hai ông bà cũng không chịu được, Trương Hồng Cúc lặng lẽ hỏi Diêu Tiểu Đông, ban đầu Diêu Tiểu Đông cũng không coi là quan trọng, không nhận được mỗi lần Trương Hồng Cúc cầu nhàu, nên cùng Dương Bắc Kinh tới bệnh viện một chuyến, khám bệnh bởi vì thể hàn.

Diêu Tam Tam cũng biết tật xấu đau bụng kinh của chị cả, chỉ cho rằng là tình huống thường có của con gái, vừa nghe nói thể hàn vô sinh, không khỏi cũng vô cùng lo lắng.

Sao lại thể hàn đây?

Sau khi Diêu Tiểu Đông biết, trong lòng cũng khổ sở.

Sao lại thể hàn? Căn cứ vào cuộc nói chuyện của cô và bác sỹ, chính cô cũng biết nguyên nhân.

Ban đầu con gái khi mới tới kỳ kinh lần đầu, cha mẹ hàng năm không ở nhà, năm ấy cô một cô bé gái hiểu được cái gì? Không ai quan tâm thì thôi, làm chị cả, cô còn phải coi sóc việc nhà, còn phải xuống ruộng làm việc, ở dưới ruộng làm việc khát nước, cũng cầm nước lạnh tới uống, làm việc nặng mệt nhọc, cho tới bây giờ cũng không chú ý tới bản thân. Nhớ có một lần trùng hợp cuối thu, ở dưới ruộng khoai lang đột nhiên nổi mưa lớn, cô còn mặc mưa, lạnh đến môi tím bầm. Từ sau lần gặp mưa đó, tật đau bụng kinh tăng thêm.

Bây giờ nghe bác sỹ nói, thể hàn, còn không phải tới từ đây sao?

Cũng may vợ chồng son kết hôn mới hơn một năm, còn không khiến cho người ta nói ra nói vào, Dương Bắc Kinh luôn quan tâm săn sóc vợ, không bởi vì chuyện này mà gây áp lực cho cô, ngược lại càng vì vậy mà thêm đau lòng săn sóc.

Nhưng mà Điều Tiểu Đông ở bệnh viện huyện uống thuốc bắc liên tục hơn hai tháng, ăn khổ rồi, lại xem nữa, bác sỹ nói phải từ từ điều trị, không thể nóng lòng, lại kê một bọc thuốc Đông y lớn mang về.

Dương Bắc Kinh nhìn bọc thuốc Đông y lớn này, mặt cũng nhăn, giận dỗi nói, em không uống thuốc này nữa.

“Cả ngày uống thuốc đắng ngắt này, người khỏe cũng ăn hỏng rồi. Dù sao cũng không cần con sớm, em từ từ ăn uống điều trị, ăn nhiều chút đồ ấm gì đó, uống nhiều chút canh thịt dê, canh táo đỏ, thân thể chăm sóc tốt rồi, sẽ từ từ khá hơn.”

Dương Bắc Kinh săn sóc như vậy, trong lòng Điều Tiểu Đông ngược lại càng khó chịu.

Gia đình nông thôn những năm chín mươi, áp lực “Vô sinh” có thể nghĩ.

Điều Tam Tam và Điều Tiểu Cải đương nhiên cũng đau lòng chị cả, nên lặng lẽ hỏi thăm chung quanh có bác sỹ tốt không. Ở nông thôn nhiều phương thuốc địa phương, nhưng các cô không dám cho chị cả dùng thử loạn.

Tình cờ có một lần nghe người đến mua cá chạch bùn giống tán gẫu, nói em út nhà mình kết hôn bao nhiêu năm không có đứa bé, thể hàn vô sinh, cũng ăn mấy năm thuốc, sau tới Thượng Hải chỗ một bác sỹ Đông y khám, thần kỳ rồi.

Điều Tam Tam để ý hỏi rõ địa chỉ, lại hợp kế với Điều Tiểu Cải, mượn cớ ra ngoài khảo sát thị trường hải sản, mang Điều Tiểu Đông ra ngoài.

Hai chị em lặng lẽ thương lượng, bây giờ trong nhà tốt hơn, trên kinh tế không khó khăn, không riêng gì muốn đứa bé, coi như tốn nhiều tiền hơn nữa, cũng phải chữa trị khôi thân thể cho chị cả. Tật xả đau bụng kinh mỗi tháng một lần, thật lòng không phải khổ mà người chịu được.

Ba chị em đi đường vẫn thuận lợi, Điều Tiểu Đông không hề say xe. Một bọc lớn đồ ăn vặt quả cam, ô mai... Gì đó, vốn sợ vợ say xe, Điều Tiểu Đông không ăn gì cả, ngược lại vào hết bụng hai em gái.

“Chị, chị thật sự không có cảm giác gì? Chóng mặt không? Có muốn ới không?”

Điều Tiểu Đông nói: “Thật ra không có cảm giác gì, dựa vào cửa sổ xe là không có chuyện gì. Thật ra thì chị không say xe, có hai lần ngồi trong xe quá nát, mùi xăng quá nồng, nên chị hơi không thoải mái. Nào nghiêm trọng như anh rề em nói!”

“Anh rề thương vợ thôi!” Điều Tam Tam trêu ghẹo.

“Em nói nhăng nói cuội gì vậy!” Điều Tiểu Đông quăn bách.

“Đúng vậy, em nói nhăng gì đó!” Điều Tiểu Cải trách cứ Tam Tam, “Anh ấy không thương vợ thì thương ai?”

Sau đó, ba chị em cười đùa thành một đoàn.

Dựa theo địa chỉ lấy được, ba chị em xuống xe, rồi tới một khu thành cũ ở Thượng Hải, trước tìm một khách sạn yên ổn ở lại.

Lúc ấy đã xế chiều, sắc trời còn sớm, ba chị em đi dọc theo con đường rất có cảm giác hoài niệm thời dân quốc, đi xuyên qua khu có nét đặc biệt riêng của Thượng Hải.

Lúc mới vừa lên đèn, ba chị em ăn xong cơm tối vị Thượng Hải, súp đậu hũ và miến, bánh màn thầu chiên, Điều Tam Tam ăn đến bụng no rồi vẫn muốn ăn, lại tiện thể cầm một bao đậu ngũ vị về ăn vặt, ba chị em thông dong trở lại khách sạn trong ánh đèn neon.

Vừa đến khách sạn, Điều Tiểu Đông vội vàng gọi điện thoại cho Dương Bắc Kinh, nói đã báo với Dương Bắc Kinh, khi nào đến nơi thì gọi điện thoại cho anh.

Điều Tiểu Đông gọi điện thoại cho Dương Bắc Kinh báo bình an dưới ánh mắt chế nhạo của hai em gái, sau đó Điều Tam Tam cũng bấm số điện thoại của nhà họ Điều, nói một tiếng với cha mẹ và Tiểu Tứ.

Điều Tam Tam khích lệ chị hai: “Không phải chị cũng có số sao? Chị cũng gọi một cuộc cho người ta?”

“Đi đi, em nói mò cái gì!”

“Sao lại nói mò? Chẳng lẽ người kia chưa đưa số cho chị? Người ta đặc biệt viết cho chị, chị còn không gọi một lần.”

Điều Tiểu Cải xấu hổ lại không biết làm sao, tức giận mắng em gái: “Đó là điện thoại cơ quan của anh ấy, buổi tối khuya gọi cho quý hả!”

Phụt – Điều Tam Tam và Điều Tiểu Đông rất không phúc hậu mà cười. Nhìn theo tình hình này, không bao lâu, nhà họ Điều chắc lại có việc mừng?

Ba chị em đặt một phòng, hai giường, Diêu Tam Tam bò lên giường lớn trước, đợi Diêu Tiểu Cải tắm xong, đã nhìn thấy Diêu Tiểu Đông tìm quần áo để tắm, còn Diêu Tiểu Cải mở rộng tay chân thành hình chữ đại, giống như ra uy một mình chiếm giường lớn.

Diêu Tiểu Cải bĩu môi, cười nói: “Em che đi, chị không lạ gì ngủ với em rồi, đã lâu chị không ngủ chung giường với chị cả, tối nay đúng lúc ngủ với chị cả.”

Tính sai rồi. Diêu Tam Tam cũng không quản chị ấy, định một mình ngủ một giường lớn.

Mấy chị em lớn lên cùng nhau, đầu tiên ba người chen một giường lớn, sau khi Tiểu Tứ về nhà, hai chị em Diêu Tiểu Cải và Diêu Tiểu Đông một giường lớn, còn Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ một giường lớn, đã thành quen.

Đến khi nhà họ Diêu chuyển sang nhà mới, phân chia giường mấy chị em, cũng vẫn chung một phòng.

Thành thị lớn quả nhiên không yên tĩnh bằng nông thôn, bên ngoài vẫn huyên náo, tiếng xe lán tiếng người. Ba chị em tán gẫu một chút, đường dài một mội, hai chị lớn đều ngủ sâu, chỉ còn một mình Diêu Tam Tam lật tới lật lui trên giường, rất khuya vẫn không ngủ được.

Mất ngủ đã lâu, cô bò dậy, dùng sức kéo kín rèm cửa sổ, lại trở lại trên giường, tròn tròn mắt nằm yên.

Ngủ quen giường! Hay là – cô nhớ người đó rồi.

Đều do chị cả chị hai, một ngọt ngọt ngào ngào, một quán quán quýt quýt, khiến cho nhớ nhung của cô bị vạch ra.

Diêu Tam Tam luôn tự nhận, trong thân thể mười bảy tuổi của cô là một linh hồn trưởng thành thẳng thắn, nhưng mà càng là người phụ nữ thành thực, cô càng vì yêu mà nhớ nhung.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đại Thượng Hải 2

Editor: Puck

Theo thời gian, đã vào thu, Bảo Kim Đông cũng nên sắp trở về rồi. Trong nháy mắt lại một năm nữa, giờ phút này cô đang ở Thượng Hải xa lạ, nằm trên giường mềm mại, quả cam đặt ở đầu giường chị cả tỏa ra mùi thơm ngọt ngào tươi mát, ngoài cửa sổ tiếng xe giống như từng tiếng sóng, mà cô, lặng lẽ nhớ nhung người kia.

Đây có lẽ chính là cảm nhận cuộc sống hạnh phúc.

Tối ngày đầu tiên ăn rất no, sáng hôm sau, hai em gái chỉ lo bản thân ăn sớm một chút, cũng không cho chị cả ăn. Họ phải đi khám sớm một chút, mặc dù là trung y, nhưng lỡ như phải kiểm tra xét nghiệm gì đó thì sao?

Các cô tìm được địa chỉ là một khu nhà dân, một sân rất lớn, nhà truyền thống ngói xanh, nhìn đáng đáp có vẻ lâu lắm rồi, giống như là ngôi nhà của một hộ gia đình lớn, xưa cũ nhưng không lộ vẻ cũ kỹ.

Nghe nói tổ tiên của chủ nhà là danh y giỏi bậc nhất thời Thanh triều, sở trường vô sinh phụ khoa. Đến thế hệ này, trước kia cũng làm trong bệnh viện lớn, bây giờ mới mở bệnh viện riêng.

Diêu Tam Tam vốn không làm sao dám tin vào mấy chữ “Danh y tổ truyền”, nhưng mà người nói với cô chắc như đinh đóng cột, có chứng cứ có căn cứ, nên không nhịn được muốn tới, tới một lần xem chút tình hình. Lỡ như là thật? Coi như đồ dành người, chẳng qua ném mấy đồng tiền, coi như dẫn chị cả ra ngoài giải sầu thôi.

Nhìn sân lớn trước mắt, không giống phòng khám bệnh mặt tiền nhỏ bé gập người, sáng sớm trong sân rõ ràng đã có hai ba mươi người xếp hàng rồi, nhìn thấy cả người tình khác.

Chủ nhân chỉ xem bệnh vào buổi sáng, tám giờ bắt đầu.

Chị em nhà họ Diêu vào bốc số, lúc kiểm tra thì tiến vào với chị cả.

Bác sỹ nhìn qua chừng bốn mươi tuổi, là nam, có một cô gái nhỏ ngồi bên cạnh, xem đáng vẻ là con gái của ông.

Bác sỹ ngừng đầu lên liếc nhìn ba chị em, Diêu Tiểu Đông cầm tờ số thứ tự trong tay, bác sỹ phát phát tay, kêu Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải: “Hai cô gái, đi chơi đi.”

Hai chị em mang theo thấp thòm đi ra ngoài, vừa lo lắng bị lừa, lại lo lắng bệnh chị cả, thấp thòm mong đợi chừng hai mươi phút, chị cả đi ra, hai chị em vội vàng nghênh đón.

“Nói không khó điều trị, gọi đi lấy thuốc.”

Diêu Tam Tam đoạt lấy đơn thuốc, hỏi chị cả: “Ông ấy nói thời gian bao lâu có thể điều trị hết? Phải mất bao nhiêu tiền?”

“Nói uống mấy thang thuốc trước, uống nửa tháng, một tháng sau kêu anh rể em đi cùng trở lại một chuyến. Tiền thuốc không biết.”

“VẬY em đi ra ngoài tìm bác sỹ khác xem đơn thuốc.” Diêu Tiểu Cải vội nói.

“Đơn thuốc này của ông ấy, đoán chừng người khác xem không hiểu, đến kiểm tra đều hốt thuốc nhà ông ấy.” Diêu Tiểu Đông nói.

Biết ngay là vậy! Nếu không ông ấy làm ra tiền thế nào?

Diêu Tam Tam kéo chị cả đi lấy thuốc. Nửa tháng, mười lăm thang thuốc, đúng là một bọc lớn, nhìn cũng khổ thay chị cả.

Người phụ nữ hốt thuốc còn dặn đi dặn lại, uống thuốc này, kỵ đồ ăn lạnh nhiều dầu mỡ, kỵ thức ăn mặn.

Bao nhiêu tiền? Chín trăm đồng.

Nhiều hơn dự đoán của Diêu Tam Tam.

Những năm chín mươi, là nửa năm thu nhập trồng trọt của gia đình nông thôn rồi, chỉ có điều, cái này còn trong phạm vi có thể tiếp nhận. So sánh với phí điều trị đắt đỏ, giá tiền này, rất khó chắc chắn là gạt người. Nếu thuốc này thật sự điều trị được bệnh, Diêu Tam Tam cảm thấy ra tiền gấp mấy lần cũng được!

“Dù sao đều là chút thuốc bắc, chị cả, chị cẩn thận, uống xem!” Diêu Tam Tam đương nhiên vẫn còn nghi ngờ lo lắng, nhưng nếu đến đây, cũng chỉ có thể nhìn thử một chút rồi, nửa tháng, dù sao cũng dễ tiếp nhận hơn biện pháp đến bệnh viện uống thuốc cả tháng.

Khám bệnh lấy thuốc, tâm tình ba chị em thả lỏng một chút, bắt đầu thăm dò Thượng Hải.

Chỗ họ muốn đi, theo thường lệ là thị trường thủy sản.

Có thể mới vào thu, cá chạch bùn trong chợ thủy sản có, nhưng không nhiều lắm, hình như người mua cũng rất ít, giá tiền cao hơn chỗ khác một chút, Diêu Tam Tam mở không ra người không thích ăn cá chạch bùn ở đây.

Nhưng nếu cô muốn bán cá chạch bùn vào Thượng Hải, chính là đập một bàn chân vào thành thị lớn, chỉ cần tình hình chín mười, cho dù như thế nào Diêu Tam Tam cũng phải thử một chút.

Suy tính đến đường xá đến Thượng Hải khá xa, chuyện vận chuyển cá chạch bùn là một vấn đề, Diêu Tam Tam xuất phát từ suy nghĩ ổn thỏa, nên không vội vã liên lạc tiêu thụ.

Xem xem nhiều một chút, vĩnh viễn không phải sai lầm.

Ba chị em vừa thả lỏng đi dạo phố du ngoạn, vừa lưu ý dò xét mấy cửa hàng thủy sản, vật giá ở Thượng Hải thật sự cao hơn chỗ các cô, hình như người ở đây rất chung tình với hải sản tôm cua, thị trường thủy sản rất bề bộn nhiều việc.

Ví dụ như cá diếc mà nói, ở chỗ các cô, cá diếc đồng lớn chừng bàn tay, tùy tiện chỗ lạch ngòi nào cũng có thể tóm được mấy con, kiểu xương nhiều thịt ít gì đó, tiện lợi đến gần như tặng không, nhưng mà vào bến Thượng Hải, lúc này còn cần bảy tám đồng tiền một cân, nhìn còn không giống như nuôi đồng. Có thể đoán được, đến tháng mười trời đông giá rét, thứ này chắc chắn đắt đến dọa được người rồi.

Diêu Tam Tam ngồi xổm trước sạp cá diếc, không ngừng than thở.

Suy nghĩ một chút, ở quê trăm ngàn mẫu hồ chứa nước lớn, cô coi như vận chuyển được cá đến đây, sẽ kiếm được bao nhiêu tiền! Nhưng chỉ có điều đồ thủy sản không dễ vận chuyển đường xa!

“Đi thôi Tam Tam, em chưa từng thấy cá diếc à!”

Nghe thấy Diêu Tiểu Cải gọi cô, Diêu Tam Tam đứng dậy đuổi theo chị cả chị hai.

Hai bên chợ đều là cửa hiệu, giữa các dãy đều là quầy hàng rực rỡ muôn màu.

Ba chị em đi theo lối đi ở giữa tiến về phía trước, bỗng nhiên có người gọi các cô.

“Diêu Tiểu Cải! Diêu Tiểu Cải!”

Trong chợ cực kỳ huyền ảo, ban đầu mấy chị em không chú ý, cho đến khi người nọ đuổi theo, mặt hưng phấn ngăn họ lại.

“Điều Tiểu Cái!” Người nọ nhìn Điều Tiểu Đông và Điều Tam Tam bên cạnh, vẻ mặt tươi cười mừng rỡ: “Sao mấy người lại ở đây?”

Điều Tam Tam nhìn chằm chằm người kia, kinh ngạc chớp mắt mấy cái, người này là... Vương Lâm Siêu!

Ban đầu Vương Lâm Siêu vừa thấy Điều Tiểu Cái đã yêu, đã từng dính hôn ngắn ngủi, bởi vì nhà họ Vương xu lợi khinh miệt, ngay sau đó từ hôn kết thúc.

Đại Thượng Hải gì chứ, đúng là địa phương nhỏ.

“Vương Lâm Siêu, thật trùng hợp, sao anh ở đây?” Điều Tam Tam mở miệng.

“Anh làm ở đây. Ban đầu... Sau khi anh rời khỏi nhà, vẫn đi làm ở Thượng Hải. Ông chủ anh buôn bán hải sản, anh giao hàng cho ông ấy.” Hình như Vương Lâm Siêu thành thực không ít, đáng vẻ sáng sủa, “Thật nhanh, thoáng cái đã hơn hai năm.”

Hơn hai năm? Điều Tiểu Cái đang nghĩ, thật nhanh, thấm thoát không ngờ đã hơn hai năm. Thiếu nữ nông thôn mười tám tuổi u mê lúc trước, bây giờ đã không giống ngày xưa rồi, cô tự tin, thành thực, con người cũng cởi mở rồi.

“Còn chưa nói, sao mấy người lại ở đây vậy? Tới du lịch?” Vương Lâm Siêu cười hỏi.

“Tới chơi.” Điều Tam Tam thuận miệng nói.

Đã từng có quan hệ với Vương Lâm Siêu, luôn là chút chuyện không vui vẻ, người họ Điều khó tránh khỏi hơi lúng túng. Ba chị em nói mấy câu, định rồi đi.

“Đồng hương gặp gỡ đồng hương, nước mắt lưng tròng, nếu gặp được, dù sao cũng ngồi một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hối hận đến xanh ruột

Editor: Puck

Vương Lâm Siêu nói xong, thậm chí không chờ chị em nhà họ Điều có phản ứng gì, đã bước nhanh chạy về chiếc xe đông lạnh cỡ nhỏ màu trắng cách đó không xa, nói câu gì đó với người đang dỡ hàng, nhanh chóng chạy lại, cười cười nói với ba chị em nhà họ Điều: “Này, xem như gặp người cùng quê, chúng ta ra khỏi chợ, tùy tiện tìm một chỗ ngồi đi?”

Thái độ của Vương Lâm Siêu, giống như chưa bao giờ xảy ra chuyện không vui, bọn họ chỉ giống như vô tình gặp được người quen cùng quê.

Làm chị cả, Điều Tiểu Đông hơi do dự, hơi khó xử nói: “Không cần đâu, cậu còn bận việc của cậu, chúng tôi chỉ tùy tiện đi dạo.”

“Hàng cũng giao gần xong rồi, tôi để đồng nghiệp đưa xong về trước, không cần chờ tôi.” Vương Lâm Siêu vẫn tươi cười, đáng vẻ rất vui vẻ, “Nếu không, mấy người đi đâu? Tôi đi dạo cùng. Đường Thượng Hải bây giờ, tôi hầu như đều biết.”

Cái này...

Xe ba gác đằng sau đã thúc giục, bọn họ chặn đường nói chuyện không tốt, Điều Tam Tam liếc chị cả chị hai, dứt khoát nói: “Được rồi, tìm chỗ nào nghỉ chân cũng tốt.”

Đoàn người vừa nói chuyện, Vương Lâm Siêu dẫn họ đi về hướng bắc, ra khỏi chợ không xa, anh kêu họ vào một quán trà. Một gian quán trà rất bình thường, thời gian này không có ai, bên trong cũng yên tĩnh.

“Mấy người... Ăn cơm chưa?” Ba chị em ngồi xuống, Vương Lâm Siêu ngập ngừng cười, hỏi một câu.

Đồng hồ tinh xảo bắt mắt treo trên tường, mới qua mười giờ sáng, anh hỏi như vậy là sao?

“Thời gian này ăn cơm gì?” Điều Tam Tam đùa giỡn.

“... Vậy mấy người gọi đồ uống thôi.” Vương Lâm Siêu ngượng ngùng cười cười, sờ sờ đầu, “Tôi phải gọi chút đồ ăn, buổi sáng ra ngoài gặm hai bánh bao, ngay cả nước nóng cũng không chú ý uống, không ngại chứ?”

Mỗi chị em gọi một ly trà sữa, rồi ngồi yên lặng, nhất thời không tìm được gì để nói, Vương Lâm Siêu kêu một canh thập cẩm, lại cố ý gọi một đĩa trái cây cho ba chị em nhà họ Diêu.

Nhìn Vương Lâm Siêu, Diêu Tam Tam cảm nhận được biến hóa thật lớn của anh ta. Vương Lâm Siêu ban đầu, là con trai độc nhất của một gia đình giàu có nông thôn, trẻ trung, đơn thuần, không trải qua mưa gió gì. Mấy năm đi làm mà luyện trong cuộc sống, khiến cho anh trước mắt thành thực sáng sủa rất nhiều.

“Thật trùng hợp, không nghĩ tới có thể đụng phải mọi người ở đây.” Vương Lâm Siêu cảm khái nói, “Mỗi ngày tôi đều đến đây giao hàng, có lúc một ngày có thể tới hai chuyến. Vừa rồi liếc cái đã thấy mọi người, vẫn hơi không thể tin được. Mọi người tới chợ thủy sản làm gì?”

“Đi dạo xem một chút.” Diêu Tam Tam nói, “Trong nhà chúng em nuôi cá chạch bùn, nên thuận tiện tới xem chút tình huống. Hình như cá chạch bùn bán không nhiều.”

“Thượng Hải bán cá chạch bùn, còn chưa tới lúc nóng. Bây giờ bên này đang lưu hành lẩu cá chạch bùn, phương pháp thưởng thức kiểu Tứ Xuyên, Trùng Khánh, trời lạnh chút nữa, cá chạch bùn sẽ bán chạy rồi. Thứ này bình thường đều là quán ăn lấy hàng trực tiếp, ông chủ chỗ anh làm, làm kinh doanh nhập khẩu hải sản, quán ăn lớn một chút, đều giao hàng tận nơi. Mặc dù quán ăn nhỏ, cũng đã sáng sớm đến chợ lấy hàng, lúc này em xem trong chợ, không nhiều lắm.”

Vương Lâm Siêu nói xong thì cười, lộ ra hàm trắng trắng tinh, “Chuyện này anh quen thuộc. Chỉ có điều trong nhà em nuôi cá chạch bùn, có thể có bao nhiêu? Đường xá quá xa, thật sự không đáng bán sang bên này.”

Anh hiển nhiên đánh giá thấp, chỉ cho rằng nhà họ Diêu nuôi chút cá chạch bùn, nhiều lắm xấp xỉ chừng một ngàn cân thôi.

“Cũng không tính là ít.” Diêu Tam Tam cười, “Năm nay đoán chừng khoảng một hai vạn cân thôi. Sau này có thể còn nhiều nữa.”

“Một hai vạn? Nhiều như vậy!” Lần này Vương Lâm Siêu kinh ngạc, ngay sau đó có nét mặt suy nghĩ sâu xa, “Đến mùa đông, thứ này sẽ bán chạy. Anh sẽ không giải thích nhiều, cá chạch bùn bên Thượng Hải này, phần lớn đều từ phía Chiết Giang mang tới, nuôi dưỡng, Giang Chiết, Lưỡng Quảng, bình thường người phương nam thích ăn thứ này.”

Diêu Tam Tam đột nhiên thấy xúc động, không ngờ tình cờ đụng phải Vương Lâm Siêu, anh ngược lại hết sức quen thuộc mặt thủy sản này. Cô cười nói: “Bây giờ ngược lại anh quen thuộc về phương diện này rồi.”

“Haizz, hai năm qua, anh đều đi theo ông chủ kinh doanh hải sản, cả ngày khắp người mùi cá, không khác mùi cá muối lắm.” Vương Lâm Siêu cười tự giễu.

“Em thật sự có thể lấy ra hai vạn cân cá chạch bùn, ngược lại thật sự có thể tới Thượng Hải thử một chút, dù sao nơi này thị trường lớn. Nếu không -” Vương Lâm Siêu trầm ngâm một lúc, anh lướt qua nhìn từng chị em, mới nói: “Em cho anh thử một chút?”

“Anh?” Đến lượt Diêu Tam Tam kinh ngạc, “Anh định tự mình ra ngoài làm ăn?”

“Cũng là cơ hội.” Vương Lâm Siêu cười, “Hai năm qua anh cũng coi như quen thị trường thủy sản rồi, cũng đâu thể cả đời làm công! Anh vốn cũng có chút tính toán, thị trường bây giờ, chỉ cần em không thăm dò rõ chi tiết, dù làm quán nhỏ cũng có thể làm ra tiền, ông chủ của anh nhập khẩu hải sản, tiền gầy rất nhiều mà lợi nhuận rất nhiều, người nhìn cũng trông mà thèm. Bây giờ nhà làm kinh doanh thủy sản bên này, anh quen thuộc rất nhiều. Nếu em cảm thấy được, chúng ta tìm cơ hội nói tí mi.”

Hợp tác với Vương Lâm Siêu? Diêu Tam Tam lưỡng lự, sao quanh đi quẩn lại, quẩn đến chỗ này rồi?

Nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại, chuyện ban đầu đã qua hơn hai năm, không chừng Vương Lâm Siêu này đã kết hôn thành gia, chỉ là làm ăn thôi, có thể thử xem

“Vậy, cũng được.” Diêu Tam Tam nói.

“Ừ, chờ thêm chút nữa, anh tìm em liên lạc.”

Hai người trò chuyện như vậy, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải ngồi bên cạnh vẫn không nói lời nào.

Vương Lâm Siêu và Diêu Tam Tam lại tùy ý hàn huyên mấy câu, đột nhiên nhìn Diêu Tiểu Cải cười nói: “Tiểu Cải bây giờ chắc đã kết hôn rồi?”

Diêu Tiểu Cải bất ngờ bị điểm đến, thoáng ngẩn ra, sau đó trả lời một câu: “Đang suy nghĩ!”

Lời nói mơ hồ này, Diêu Tiểu Cải tự nhiên không muốn nói cho anh ta, tôi còn một đối tượng! Hơn nữa – Đúng là cô đang suy nghĩ.

Nhưng mà Vương Lâm Siêu vừa nghe, lại cho rằng cô đang suy nghĩ chuyện kết hôn rồi. Cô gái nông thôn, ngoài hai mươi, nên kết hôn.

“Anh chỉ có mỗi năm về nhà mấy ngày, không biết tin tức của em.” Vương Lâm Siêu vẫn cười như cũ, ánh mắt lại rơi vào cái ly trên tay, “Chúc phúc cho em!”

Xem ra có thể kêu Lục Cận Ba tăng nhanh tốc độ rồi. Diêu Tam Tam thầm nghĩ.

Lúc ba chị em trở về, Dương Bắc Kinh và Lục Cảnh Ba đứng đón. Dương Bắc Kinh lời kéo vợ, cẩn thận hỏi, nhìn qua xem lại. Lục Cảnh Ba vẫn ôn hòa lịch sự như cũ, nhưng sắc mặt lại thoáng u sầu. Người khác có thể không chú ý đến, nhưng Diêu Tiểu Cải lại nhạy cảm nhận ra, “Anh có chuyện gì hả?”

Diêu Tam Tam đi đầu, tránh dính lấy mấy người này.

Dương Bắc Kinh kéo vợ cũng đi phía trước, Diêu Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba đi phía sau, Diêu Tiểu Cải đột nhiên hỏi Lục Cảnh Ba một câu.

“Ông nội anh ngã bệnh.”

“... Ông cụ sao rồi?”

“Lớn tuổi.”

Trong lời Lục Cảnh Ba mang theo lo âu và bất đắc dĩ. Lớn tuổi, có một số việc không có cách nào, một khi ngã bệnh, khó tránh khỏi khiến cho người ta lo lắng. Cha mẹ Lục Cảnh Ba ly dị, sau khi cha tái hôn, anh vẫn sống cùng ông nội, nghe được ông nội bị bệnh, khó tránh khỏi lo lắng trùng trùng rồi.

“Vậy anh nhanh về xem một chút!”

“Ừ, tối hôm qua mới nhận được điện thoại.” Lục Cảnh Ba nói, “Anh báo cơ quan xin nghỉ, định đi về. Xem chút tình huống rồi nói sau.”

“... Sẽ không có chuyện gì.” Diêu Tiểu Cải không thể làm gì khác hơn là an ủi anh như vậy.

Xế chiều hôm đó Lục Cảnh Ba lên đường về nhà, vài ngày sau gọi điện thoại cho Diêu Tiểu Cải, nói bệnh tình ông cụ ổn rồi, sẽ không có chuyện lớn gì, đoán chừng mấy ngày nữa anh sẽ trở lại. Nhưng mà một tuần lễ trôi qua, Lục Cảnh Ba lại không trở lại.

Lục Cảnh Ba không trở lại, Vương Lâm Siêu lại trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hồi hận đến xanh ruột 2

Editor: Puck

Dù sao lúc trước đính hôn từ hôn, bây giờ Vương Lâm Siêu không tiện đính đặc đến nhà họ Diêu, nên gọi điện thoại cho Diêu Tam Tam trước, thương lượng chuyện cá chạch bùn.

Thời tiết chuyển lạnh, Diêu Tam Tam đã bắt đầu thu xếp thu mua cá chạch bùn rồi, cô đã định trước với người nuôi cá chạch bùn rồi, ra giá tiền sáu đồng rưỡi, nhưng yêu cầu các nhà tự mình bắt tạm nuôi, hoặc đợi mùa đông sẽ bắt cá ra, nếu không, cô cũng không đủ chỗ nuôi nhiều cá chạch bùn như vậy.

Giá tiền này, cao hơn giá thành Niệm thu mua rồi, còn gần đây lại bớt việc, các hộ nuôi đương nhiên thích bán cho cô.

Diêu Tam Tam quyết định chủ ý, phải chờ tới đầu mùa đông bắt đầu bán cá chạch bùn, một mặt khi đó giá tiền cao, tạm thời trên thị trường giá tiền chỉ có năm đồng thôi đấy. mặt khác, cá chạch bùn vào đông, vận chuyển đường dài chịu được lâu hơn lúc này.

Vương Lâm Siêu không tiện đến nhà họ Diêu, lại đến đầu thôn Thổ Câu, anh đến ao cá nhà Diêu Tam Tam xem, hai người nói chuyện buôn bán bên ao cá.

Mùa đông năm ngoái Diêu Tam Tam đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on bán ra giá tiền là tám đồng tám, năm nay chỗ ông chủ Tạ trên tỉnh nàg cũng đồng ý bán năm ngàn cân, tùy theo thành thị, giá cả năm nay phải chờ đầu mùa đông mới được thống nhất.

Sau khi Vương Lâm Siêu biết, đã nói: “Như vậy đi, theo giá tiền của em cho ông chủ Tạ, một cân anh đưa thêm cho em hai xu. Chỉ có điều anh không thể lập tức bỏ ra nổi số tiền nhiều như vậy, có thể giao hàng trước, quay vòng một chút rồi đưa cho em tiền, em xem được không?”

Diêu Tam Tam vừa nghĩ, ông chủ Tạ điều xe đến trả thù lao, Vương Lâm Siêu trả thù lao muộn một chút, mỗi cân thêm hai xu, làm ăn này cũng hợp lý, thấy vậy Vương Lâm Siêu coi như cũng chạm đến buôn bán rồi. Đây không phải làm một cú, dù sao Vương Lâm Siêu này không phải nợ khó đòi.

Hai người đứng cạnh bờ ao thỏa thuận buôn bán, dường như Vương Lâm Siêu cũng nên đi, nhưng mà trước khi đi, anh đột nhiên hỏi một câu: “Tam Tam, anh nghe nói, chị hai em bây giờ cũng vẫn chưa tìm đối tượng?”

“Cũng” chưa tìm đối tượng? Anh đây là đang nói mình cũng độc thân sao?

Tâm tư của Diêu Tam Tam khê chuyển, rồi cười cười nói: “Không phải chị hai đã nói rồi sao, chị ấy đang suy nghĩ. Chị ấy bây giờ, thật sự có người nghĩ đến.”

“Đó chính là không có rồi.” Vương Lâm Siêu nói, “Chuyện ban đầu, trách anh tuổi trẻ gấp gáp, người trong nhà còn chưa thu phục, đã vội vã làm mối kết hôn, ngược lại khiến cho cô ấy bị uất ức. Kể từ sau khi anh về, biết cô ấy vẫn chưa có đối tượng, anh chỉ nghĩ, không phải trong tối tăm tui anh vẫn còn duyên phận sao, bằng không sao hơn hai năm tui anh còn có thể gặp gỡ, cũng đều độc thân.”

“Nhưng mà... Em cảm thấy tâm tư của chị hai đã dừng lại rồi.” Diêu Tam Tam uyển chuyển nói, “Có một số việc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, sao có thể đứng tại chỗ không động.”

“Vây, để nói sau.” Vương Lâm Siêu cười tẻ ngắt.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hình như bệnh của ông nội Lục Cảnh Ba lúc tốt lúc xấu, giữa đó Lục Cảnh Ba vội vã trở lại hai chuyến, không bao lâu, lại vội vã đi về.

Một tháng sau, Vương Lâm Siêu đánh xe tới, tới nhà họ Diêu vận chuyển nhóm cá chạch bùn đầu tiên.

Mặc dù đã biết chuyện Tam Tam và Vương Lâm Siêu hợp tác bán cá chạch bùn, hai vợ chồng Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thấy Vương Lâm Siêu vẫn hơi khó chịu. Vương Lâm Siêu giống như không có gì khác, lễ phép gọi chú thím, cũng tự nhiên hào phóng. Người trẻ tuổi, dù sao cũng không bảo thủ như thế hệ trước.

Dù sao Vương Lâm Siêu cũng có kinh nghiệm làm thủy sản, anh dùng hộp xốp vận chuyển thủy sản, chuyển đi xa cũng thuận tiện.

Lần này anh chở đi, chủ yếu là mấy hộ nuôi thu về sau đó bắt ra, dùng ao xi măng nhỏ nuôi tạm, Diêu Tam Tam tạm thu trước, cô lo lắng thời tiết tiếp tục lạnh, người ta không bảo vệ tốt cá chạch bùn, sẽ bán trước mắt.

Những người này bình thường đều là một nhà một ao, hai ao, số lượng không lớn, mấy nhà mới đủ một xe.

Sợ bọn họ lo lắng chuyện tiền, Diêu Tam Tam thanh toán tiền trước, chỉ cần trên tay cô đủ tiền rồi, chính cô chờ Vương Lâm Siêu quay vòng tiền là được.

Diêu Tam Tam cũng cảm thấy, bây giờ di1 enda4nle3qu21ydo0n cô buôn bán kiểu nể tình càng ngày càng thành thực, chỉ hy vọng bên Vương Lâm Siêu sẽ không trễ nải quá lâu.

Buổi chiều xe chất xong, Vương Lâm Siêu lập tức theo xe lên đường, dù sao cá chạch bùn là vật sống, anh phải vội vàng vận chuyển.

Ngay tại đầu xe cá chạch bùn chờ đi buổi chiều hôm đó, nhà họ Diêu đột nhiên có khách không ngờ đến, một phụ nữ chưa tới ba mươi, trong tay ôm mấy thứ quà tặng.

Người này, Diêu Tiểu Cải loáng thoáng còn nhận ra được, là chị gái Vương Lâm Siêu.

“Chú, thím, Tiểu Cải...” Trên mặt Vương Lâm Phương mang cười, vẻ mặt hơi kỳ cục, “Chú xem, cháu lên lút tới, đừng chê cháu mạo muội!”

Sau khi người nhà họ Diêu biết thân phận của cô ta, cũng đều không được tự nhiên đứng dậy – Cô còn chưa đủ mạo muội sao?

“Tiểu Cải, chị tới chính là muốn trò chuyện với em, em xem chị đây... Vốn là mẹ chị định tới, nhưng tuổi đã lớn... Nên để chị tới trước.”

Sai bảo con gái, không phải muốn giữ lấy cái mặt mo của mình sao.

Diêu Tiểu Cải ngồi một bên, trên mặt không lộ vẻ gì.

“Vương Lâm Siêu biết chị tới?” Diêu Tam Tam hỏi.

“Không có, nó không biết.” Vương Lâm Phương lắc đầu liên tục, “Tui chị không nói cho nó biết.”

Vương Lâm Phương nói xong, lại bắt đầu rơi nước mắt.

“... Trong lòng Lâm Siêu vẫn trách cứ tui chị, hai năm qua, trừ lễ mừng năm mới trở về mấy ngày, bình thường nó đều đi nd da nl e q uu ydo n không bằng lòng trở về. Nói cho nó vài đối tượng, nó vừa nghe xem mặt thì phiền, vốn không để ý tới tui chị. Em nói tui chị chỉ có một đứa em trai như vậy, thêm năm nữa đã hai mươi ba rồi, người trong nhà đều hối hận đến ruột xanh rồi.”

“Mọi người đều có duyên phận của riêng mình.” Diêu Tiểu Cải lạnh nhạt nói, “Chị đến nhà tôi nói những việc này, không thích hợp.”

Hối hận đến ruột xanh rồi, sợ rằng không riêng gì mối hôn sự lúc trước, nhà họ Diêu bây giờ khác rồi, Diêu Tiểu Cải đâu còn là cô nhóc nghèo khổ mà chữ trước kia.

“Nhưng mà, tiểu Cải, chuyện lúc trước đều tại tui chị, không liên quan gì đến Vương Lâm Siêu. Chị bây giờ, cũng thay mẹ chị nói lời xin lỗi em, tui chị

không nên can thiệp vào chuyện của Lâm Siêu, không nên nói như vậy, nhưng Lâm Siêu nó đối với em là một tấm chân tình.” Vương Lâm Phương trông mong nhìn Diêu Tiểu Cải, “Tiểu Cải, em xem em và Lâm Siêu, hai năm qua cũng vẫn không có đối tượng, bây giờ nó lại chạy đến nhà em làm buồn bán cá chạch bùn, bây giờ tụi chị đều mong đợi hai đứa có thể hòa hảo, mẹ chị nói rồi, chỉ cần hai đứa có thể hòa hảo, bà bảo đảm sẽ đối xử tốt với em, coi em như con gái ruột mà yêu thương.”

“Nói xin lỗi cũng không cần, ý nghĩ ban đầu của nhà các người, tất cả đều là suy nghĩ bình thường, tôi cũng không trách các người. Tôi và Vương Lâm Siêu, chẳng qua chỉ là xem mắt đính hôn, không có tiếp xúc bao nhiêu, không thích hợp đã đành, cũng không dây dưa gì khác.”

Diêu Tiểu Cải bình tĩnh nói tiếp, “Bây giờ anh ấy làm buồn bán cá chạch bùn với em gái tôi, Vương Lâm Siêu anh ấy rất tốt, anh ấy sẽ có duyên phận của anh ấy, nếu chị nói trước kia không nên can thiệp chuyện của anh ấy, vậy bây giờ càng không nên tự tung tự tác rồi.”

Diêu Tiểu Cải nói xong, khoe môi nhếch lên một nụ cười tao nhã.

“Bây giờ tôi đã có người tốt, có thể qua một thời gian nữa sẽ đính hôn. Chị nói vài lời này với chúng tôi, thật sự không thích hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Nhà họ Lục

Editor: Puck

Trương Hồng Cúc cứng rắn cột lễ vật Vương Lâm Phương mang tới lên xe đạp, bình tĩnh hòa nhã tiễn Vương Lâm Phương đi.

Người một nhà không ai bàn về chuyện nhà họ Vương, phải nói nhà họ Diêu đánh giá bản thân Vương Lâm Siêu không tệ, nhưng vật đổi sao dời, người và vật không còn, bây giờ người nhà họ Vương làm vậy cũng quá đương nhiên rồi.

Trong nhà chính, hai người Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Tứ lôi kéo chị hai, bắt đầu bao vây tấn công tám chuyện.

“Chị hai, chị nói thật?”

“Thật giả gì?”

“Đính hôn đó, chính chị vừa mới nói, không cho giả ngu.”

“Cái gì tự chị nói.” Diêu Tiểu Cải hơi xấu hổ, “Cũng không phải chuyện tự chị quyết định.”

“Ồ em nói này chị hai, chị đối xử công bằng chút với anh Lục đi, cái gì gọi là không phải tự chị quyết định, không phải người ta còn một mực chờ chị gạt đầu sao!”

“Đúng vậy đúng vậy, chị hai, chính chị đã nói ra miệng, không cho ăn vạ.”

“Cũng nên thu xếp chuyện này, hai đứa cũng không còn trẻ. Chính do thằng nhỏ Cạnh Ba kia cố chấp, đòi lại là người khác đã sớm không để ý đến con.” Trương Hồng Cúc cũng cầu nhàu theo.

Diêu Tiểu Cải tỏ vẻ lúng túng, vẫn còn mạnh miệng nói: “Mọi người về phe ai vậy? Anh ấy không phải... Cũng không làm gì cả sao!”

“Chuyện rành rành.” Diêu Tam Tam lập tức phê phán chị mình.

“Nên có một sắp đặt rồi.” Diêu Liên Phát cũng lên tiếng, “Thời gian dài này nó luôn chạy về chỗ chúng ta, người nào không có mắt nhìn? Con nói con không nói không hát, giống chuyện gì chứ!”

Diêu Tiểu Cải sờ sờ mũi không nói. Được rồi, sao chuyện này vừa nói toạc ra, tất cả đều tới chỉ trích cô? Rốt cuộc Lục Cạnh Ba thu mua lòng người như thế nào!

Nhìn bên này cuối cùng Diêu Tiểu Cải và Lục Cạnh Ba tu thành chính quả, bên kia Diêu Tam Tam lại bắt đầu buồn bực.

Bào Đại Toàn đi lính cùng Bào Kim Đông, trước đó vài ngày đã giải ngũ về nhà rồi, đi khắp thôn, thăm người thân bạn bè, nhưng Bào Kim Đông kia còn không thấy bóng dáng, Diêu Tam Tam chờ chờ đợi đợi, ngược lại chỉ có một phong thư rất ngắn, chỉ nói trên tay mình có việc, qua một hai tháng rồi trở về.

“Tam Tam, con biết Kim Đông nó có việc gì không? Bào Đại Toàn nói nó cùng một đám xuất ngũ, Bào Đại Toàn người ta đã về rồi, sao nó còn chưa về nhà!”

Mẹ Bào Kim Đông đến nhà họ Điều tán dóc, ngược lại hỏi Điều Tam Tam hành tung của con trai.

“Không biết. Nói không chừng cô gái nhỏ mái tóc dài nào ở Tân Cương lừa gạt đi rồi.” Điều Tam Tam nửa đùa nửa nói. Hừ hừ, Bào Kim Đông là gì của cô chứ?

“Ngay cả con cũng không biết, vậy xem ra không thể làm gì khác hơn là chờ vô ích rồi.” mẹ Bào nói, không mấy may coi lời nói đùa của Điều Tam Tam là gì, “Thằng này, có chuyện nó cũng không nói rõ ràng, để cho con lo lắng. Tam Tam, chờ nó về, con xem bác có cầm giấy gọi nó không!”

Ừm! Điều Tam Tam gật gật đầu, trong lòng tự nhủ chờ anh về, bác cầm giấy dùng sức kêu.

Nhưng mà cô không buồn bực quá nhiều vì chuyện này, Bào Kim Đông người này, đoán chừng vút vào trong sa mạc anh cũng sẽ không sao, nên đến lúc trở về thì anh trở về.

Thời gian này Điều Tam Tam rất bận rộn, ông chủ Tạ trên tỉnh thành theo sát sau Vương Lâm Siêu, xe ông ta tới kéo đi nhóm hàng đầu tiên, hai ngàn cân cá chạch bùn.

Năm nay giá tiền cá ở tỉnh không có thay đổi lớn, ông chủ Tạ và Điều Tam Tam thương lượng thống nhất giá tiền, vẫn là tám đồng tám, hàng lên xe, theo ước định trả tiền.

Tối hôm đó, Điều Tam Tam đang tính tiền bạc, Điều Tiểu Cái nhận một cuộc điện thoại. Sau khi cúp điện thoại, cô đứng tại chỗ suy nghĩ mấy phút, rồi nói với người nhà, cô muốn đi ra ngoài mấy ngày.

“Đi ra ngoài mấy ngày? Con đi đâu? Đi làm gì?” Trương Hồng Cúc vội vàng hỏi.

“Ông nội Lục Cảnh Ba sắp không được rồi.”

Những lời này của Điều Tiểu Cái khiến cả nhà yên lặng xuống.

Điều Liên Phát và Trương Hồng Cúc trao đổi ánh mắt, Điều Liên Phát nói: “Dù sao tuổi đã lớn, con bảo nó nghỉ thông suốt. Nhưng nói thế nào hai đứa còn chưa đính hôn, con đến nhà nó, rất không tiện đâu?”

“Con thế nào cũng phải đi thăm.” Điều Tiểu Cái nói, “Con đi thăm bọn họ.”

“Chuyện như vậy, cả đời chị có thể gặp phải vài lần! Chị hai chị không yên lòng thì đi đi, chúng ta cũng nên có một người đi thăm.” Điều Tam Tam nói.

Điều Tiểu Cái gật gật đầu, rồi xoay người về phòng các cô.

“Quy củ nông thôn chúng ta lớn, nếu chưa đính hôn...” Điều Liên Phát còn đang giãy giụa, “Sao con gái chúng ta, mỗi đứa đều chủ ý lớn!”

“Ông lấy đâu ra nhiều quy củ vậy!” Trương Hồng Cúc nói, “Biết con gái ông có chủ ý lớn, chút suy nghĩ nhỏ này của ông, đừng mặc kệ nó nữa. Thằng nhóc Lục Cảnh Ba kia, ông còn gì không yên lòng.”

Sáng hôm sau, Điều Tam Tam đưa chị hai lên xe. Cô nhét một bao nhỏ vào trong tay chị hai, nói: “Chị hai, chị cầm đi, lo trước khỏi họa.”

Điều Tiểu Cái nhìn bao nhỏ làm bằng tay thêu hoa kia, tiện tay bóp, biết bên trong là tiền, nên gật gật đầu, xoay người lên xe.

Lúc Lục Cảnh Ba gọi điện thoại, ông cụ có thể không xong, bệnh viện không cho ở lại, kêu về nhà chuẩn bị đi.

“Mấy năm nay cũng không ít lần bị bệnh, anh cho rằng lúc này ông có thể qua.”

“Làm hết khả năng, nghe mệnh trời.” Điều Tiểu Cái an ủi anh, “Dù sao ông cụ cũng lớn tuổi rồi, không có khả năng vẫn luôn ở bên chúng ta.”

“Anh biết. Chính là có cảm giác rất có lỗi với ông, luôn khiến ông phải quan tâm.” Lục Cảnh Ba nói xong, hai đầu điện thoại đều trầm mặc, thật lâu, Lục Cảnh Ba nhẹ giọng hỏi cô, “Tiểu Cái!”

“Hà?”

“Ông nội anh nói... Không thấy anh lập gia đình, ngay cả một đối tượng cũng không có, ông không nhắm mắt được... Anh thật sự đau lòng.”

“Ừ...”

“... Oán hận anh quá vô dụng.” Đầu điện thoại bên kia, Lục Cảnh Ba không nghe thấy gì nên thờ dài một tiếng, “Em nghỉ ngơi đi, anh đi xem ông nội anh.”

“Không phải.” Điều Tiểu Cái nhẹ giọng gọi anh lại, “... Lục Cảnh Ba, anh cho em địa chỉ, ngày mai em sẽ đến.”

Điều Tiểu Cái có câu không nói ra – em không thể để cho anh đau lòng cả đời này.

Quê Lục Cạnh Ba, ở một trấn nhỏ cách hai trăm dặm, Lục Cạnh Ba tới đón Diêu Tiểu Cải, sắc mặt tiểu tụy không ít, xem ra ngày đêm trông chừng ông cụ, đều không thể nghỉ ngơi tốt.

Nhìn thấy Diêu Tiểu Cải mang theo ba lo, dáng người mảnh mai đứng ở đầu đường nhà ga, Lục Cạnh Ba đột nhiên cảm thấy lòng hơi nóng lên. Cô gái anh thích, quả nhiên không phải tầm thường, hai năm thăm lặn bảo vệ yêu say đắm, ngay khi anh cho rằng không đợi được đáp lại thì cô đột nhiên cứ làm việc nghĩa không chùn bước như vậy mà chạy đến.

Lục Cạnh Ba đi tới, “Tiểu Cải.”

“Ừ.” Diêu Tiểu Cải đáp lời, “Ông nội anh như thế nào?”

“Ở nhà rồi, cha anh, các chú họ trông chừng.” Lục Cạnh Ba nói, “Tiểu Cải, làm khó em.”

Bọn họ vẫn chưa có bước đính hôn, kết hôn kia, cô là con gái nhà người, cứ như vậy mang danh nghĩa vợ chưa cưới của anh đến đây.

“Nói gì vậy, đi thôi.”

Lục Cạnh Ba yên lặng đưa tay, nhìn cô, Diêu Tiểu Cải đầu tiên giật mình, ngay sau đó kịp phản ứng, cô cười khẽ một tiếng, tự giác đặt bàn tay nhỏ bé vào trong lòng bàn tay anh, rồi đi theo anh về phía xa xăm.

Lục Cạnh Ba mang theo Diêu Tiểu Cải, vừa mới vào thôn, đã có người xung quanh chú ý.

Một người phụ nữ trung niên chào đón, Lục Cạnh Ba giới thiệu, là thím nhà chú hai anh.

“Thím.” Diêu Tiểu Cải thông dong chào người.

“Ồ! Ồ! Chào ôi, cô gái này thật tốt!” Người phụ nữ kéo Diêu Tiểu Cải lại, vỗ tay cô nói, “Cạnh Ba, cháu nói cháu xem, đã có đối tượng, cháu cũng không rí ra một gió, cháu nói cháu để cho ông nội cháu cả ngày trông mong.”

Lục Cạnh Ba đành phải cúi thấp đầu, Diêu Tiểu Cải đã nói: “Thím, trách cháu, cháu nên tới sớm.”

Lại có mấy người phụ nữ theo sát vây tới, suốt dọc đường vây quanh Diêu Tiểu Cải tiến đến cửa chính nhà họ Lục, ngược lại đẩy Lục Cạnh Ba rớt phía sau.

Vừa bước vào sân nhỏ, đã có người háng giọng hô: “Ông nội Lục, ông nội Lục, cháu dâu ông đến này. Cháu dâu ông đến thăm ông.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Trăm ngày để tang

Editor: Puck

Vài ngày sau, Diêu Tiểu Cải về nhà họ Diêu trước, theo như phong tục, Lục Cạnh Ba phải giữ tang đến “đầu bảy” * mới có thể rời nhà.

(*) “Đầu bảy”: Là một tập tục trong tang lễ, theo tập quán cho rằng “đầu bảy” chính là chỉ ngày thứ bảy sau khi người qua đời.

Chuyến đi này của Diêu Tiểu Cải chừng mấy ngày, người nhà họ Diêu đã sớm hơi lo lắng rồi, sợ Diêu Liên Phát cầu nhau, Diêu Tiểu Cải không nói nhiều chuyện đưa ma, chỉ nói là, ông cụ nhà họ Lục đã qua đời rồi.

Chuyện đặc biệt, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc cũng không nói gì nhiều.

Lại nói Diêu Liên Phát cũng không có tâm tư hỏi nhiều, ông đang phiền lòng lắm phiền lòng gì chứ? Thím hai Diêu lại vay tiền rồi, nói là Diêu Đại Văn định kết hôn vào mùa xuân.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Diêu Tam Tam, năm ngoài chú hai Diêu, chú ba Diêu mỗi nhà mượn hai ngàn đồng, nói cũng không nói một chữ, bây giờ ngược lại đành đặc tới vay tiền, mở miệng chính là tám ngàn đồng, còn lý luận hào hùng tính toán cho Diêu Liên Phát nghe: Sinh lễ ăn hỏi đôi đại khái*, ít nhất một ngàn đồng chứ? Tiếu xai hôn lễ, tiệc rượu, phải bốn ngàn đồng chứ? Tám ngàn đồng còn chưa đủ! Nhà bà còn phải gom góp một ngàn đồng mới được.

(*) Đôi đại khái:

Dựa trên sáu lễ trong lễ cưới cổ đại (nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp trung, thỉnh kỳ, thân nghênh) mà diễn biến thành hình thức Cầu hôn, xem mắt, đính hôn, xem thời gian, thức giấc, thành hôn. (Việt Nam thu gọn thành ba lễ: Chạm ngõ, ăn hỏi, lễ cưới)

Đính hôn, trước đây bình thường được gọi là “Trao đổi khải”. Khải là công văn dùng đính hôn, có cách viết cố định, khải được chia thành tiểu khải đại khải.

Đại khải là một hình thức ký kết đính hôn chính thức. Sau khi đổi đại khải, hai nhà có thể bàn chuyện kết hôn, trao đổi quà tặng trong ngày lễ (nguồn: baike).

Điều Tam Tam cũng không nhiều lời, cô chỉ cười cười nói với Điều Liên Phát: “Cha, chuyện lúc đầu như vậy, chúng ta có ước định, bây giờ chính cha nhìn mà làm đi!”

Năm ngoái nhà chú hai, chú ba vay tiền, Điều Tam Tam đã nói trước với Điều Liên Phát: Nếu họ không trả hai ngàn đồng lại, còn tới vay tiền, vậy không có lần tới nữa. Đến lúc đó cho dù bất cứ lý do gì, cô đều không để ý đến.

Điều Liên Phát nhìn con gái, chỉ có thể há hốc miệng.

Cái gọi là giúp đỡ khẩn cấp chứ không cứu nghèo, nếu như thật sự có gì cần dùng gấp, Điều Tam Tam tự nhiên sẽ giúp, nhưng có người luôn nghĩ không làm mà hưởng, cầm tiền người khác đến tiêu xài xa hoa phung phí, sẽ không để ý đến.

Huống chi gia đình nông thôn, tùy cơ ứng biến. Nếu như không phải bây giờ tình huống nhà cô rất tốt, Đại Văn kết hôn mở tiệc mừng, tự nhiên cũng có thể theo tình hình kinh tế nhà mình mà làm. Chẳng lẽ bởi vì nhà bác cả giàu có, có tiền, cháu trai có chuyện vui, nên tiêu tiền bác cả? Nên có thể thỏa sức phô bày giàu sang?

Điều Liên Phát bị dồn ép không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói cùng thím hai Điều, trong nhà mình cũng không có nhiều tiền, hai ngàn đồng ban đầu không cần, coi như hỗ trợ Đại Văn kết hôn.

Thím hai Điều vừa nghe không cho mượn, gương mặt rũ xuống rồi đi.

Kết quả, ngày hôm sau bà nội Điều tới nhà, chỉ vào Điều Liên Phát mắng to: “Mày một đảng mày râu, mày còn là chủ gia đình, mày lại không trả được cái rầm lớn. Đại Văn kết hôn mở tiệc mừng, nó là cháu trai lớn của mày, mày lại độc ác không giúp nó, mày không phải người nhà họ Điều?”

Điều Liên Phát vâng dạ hồi lâu, nói: “Sao con không giúp chứ! Tiệc cưới bận rộn, có thể giúp đỡ con sẽ đi giúp một tay, tiền mừng đương nhiên con không thể thiếu.”

“Hừ! Mày đúng là có mặt để nói!” Bà nội Điều hung tợn chỉ vào mặt Điều Liên Phát mắng. “Đại Văn anh em nó nhiều, trong nhà tiền túng thiếu, mẹ nó vay tiền mày không cho mượn, mày nói vậy được sao? Chính mày không có con trai thì thôi, Đại Văn là cháu ruột mày, là cây hương khói nối dõi tông đường nhà họ Điều ta, mày thật sự có thể mặc kệ?”

Điều Liên Phát bị bà nội Điều chọc trúng chỗ đau, hồi lâu không lên tiếng.

Trương Hồng Cúc tức không nhịn được, đứng ra cãi lại: “Đại Văn nó có cha có mẹ, còn có ông bà nội nó đi theo giúp đỡ, nó nào có chỗ nào không ai quản? Năm ngoái chúng con cho nhà nó mượn hai ngàn đồng rồi, nhà nó cũng không nói trả lại, thiếu tiền lại tới mượn, nhà chúng con là ngân hàng nhà nó hả? Bằng gì mà nó kết hôn muốn chúng con phải ra tiền? Con thiếu chúng nó cái gì? Trước khi lúc chúng con khó khăn, mua muối ăn cũng không có tiền, tại sao không có ai giúp chúng con dù chỉ nửa cắc?”

Bà nội Điều bị chặn họng không nói lại được một lời, xua tay kêu Trương Hồng Cúc: “Mày chết mẹ mày đi, tao nói chuyện với con trai tao, không có chỗ cho mày xen miệng vào. Chuyện nhà họ Điều tao, mày đàn bà đừng giờ trò xấu bên trong!”

Quay đầu lại mắng Điều Liên Phát: “Mày đồ nhút nhát, kẻ bất lực, mày mặc kệ cháu ruột, muốn mượn mày hai ngàn đồng mày cũng không cho, mày còn chút ý nghĩa con người sao?”

Điều Tam Tam ở trong nhà nghe, không biết sao chỉ muốn cười. Bà nội Điều người này, suy cho cùng không phải người bình thường!

Tiểu Tứ thờ phỉ phò định đi ra ngoài, Điều Tam Tam kéo con bé lại, “Tiểu Tứ, em định làm gì đó?”

“Em muốn đi phân rõ phải trái với bà nội, quá khinh người.”

“Em đừng đi, đọc sách của em” Điều Tam Tam ngăn tiểu Tứ lại, “Mặc kệ bà.”

“Nhưng mà, bà dựa vào cái gì mà sai bảo chúng ta? Chúng ta không ra, cha mẹ sẽ bị bà bắt nạt.”

“Dựa vào bà là mẹ của cha mình, cha do bà sinh, bà sẽ cảm giác bà có quyền.” Điều Tam Tam bình thản nói, “Em cứ để cho bà nói ầm ĩ đi, thái độ này của bà, vốn do cha, không phải bà cảm thấy có thể bắt bớ cha sao! Dù sao cũng phải để cho cha tự mình nhìn rõ tình thế, cha tự mình tỉnh táo, em đi phân rõ phải trái thì có ích lợi gì? Chúng ta vẫn đừng mong sống yên ổn.”

Ngoài nhà, bà nội Điều còn đang chỉ vào Điều Liên Phát mắng chửi: “Anh em ruột của mày đó! Cháu ruột của mày đó! Bản thân này không có con trai, những gia sản này của mày, tương lai còn định để cho mấy con nhóc mang cho người khác họ hả? Sao mày không phân rõ trong ngoài chứ? Mày là một

thằng oắt con, cháu ruột mày còn không giúp nó, mày có còn là người sao?...”

Bà nội Diêu mắng con trai lớn, thậm chí cảm thấy là điều tất nhiên. Diêu Liên Phát là con trai bà, lại không sinh cháu trai cho bà, bà cũng chỉ muốn tiền cho cháu trai, làm như vậy là quá mức sao? Ở trong lòng bà nội Diêu, là chuyện đương nhiên, không hề quá phận.

“Mẹ! Mẹ mắng đủ chưa?” Diêu Liên Phát cuối cùng tức giận, “Con không có con trai, con chính là số mệnh tuổi già cô đơn, không đến lượt người khác ghét bỏ con, lại khiến cho mẹ ruột con ghét bỏ, mẹ một đao đâm vào trong lòng con đi...”

Mất Diêu Liên Phát đỏ lên, đột nhiên cầm một con dao, vọt tới trước mặt bà nội Diêu: “Không phải mẹ không muốn gặp con sao? Những năm này mẹ còn không liếc mắt nhìn con, không phải mẹ ghét bỏ bốn đứa con gái nhà con sao? Được, con đưa dao cho mẹ, mẹ một đao chém chết con, chém chết con rồi mẹ cầm gia sản của con đi, cầm đi mẹ thích ai mẹ đưa cho người đó!” Nói xong, Diêu Liên Phát cứng rắn nhét dao vào trong tay bà nội Diêu.

Bà nội Diêu đột nhiên thấy Diêu Liên Phát cầm dao xông lại, sợ hết hồn, lại nghe Diêu Liên Phát nói thế, há to mồm sững sốt hồi lâu, đột nhiên một tiếng kêu khóc kinh thiên động địa phóng lên trời, “Trời đất ơi, con trai tôi sinh này, coi tôi là kẻ thù! Cầm dao khoa tay múa chân với tôi...”

Diêu Tam Tam ở trong nhà cũng bị dọa sợ hết hồn, vội vàng chạy ra ngoài, Trương Hồng Cúc cũng kinh sợ chạy nhanh qua, định lấy dao trong tay Diêu Liên Phát, ai ngờ Diêu Liên Phát vung dao lên, gọi bà nội Diêu: “Mẹ, mẹ chém chết con đi, dù sao con cũng vô dụng như vậy, dù sao mẹ cũng không thích con, chém chết con tránh khỏi mẹ ghét bỏ con đây đứa con trai mẹ không muốn nhìn! Tránh khỏi ghét bỏ con không sinh được con trai!”

Náo loạn động tĩnh lớn như vậy, đã sớm có không ít hàng xóm vây quanh ở cửa nhìn, thấy náo loạn đến bước này, có mấy nam tới, cẩn thận kéo Diêu Liên Phát, các phụ nữ thì kéo bà nội Diêu từ dưới đất lên, rồi rít nói bà.

“Bà à, mỗi nhà có cuộc sống của mỗi nhà, có một số việc, không tới bà làm bà nội ra mặt.”

“Đúng đấy, bà xem bà ép cha tiểu Đông, nếu cậu ấy có việc không hay xảy ra, bà tuổi đã lớn, sao tốt được?”

Có người lên lút bàn luận nói, bà nội Diêu trọng nam khinh nữ, thiên vị quá lớn rồi.

“Bà bức tử con trai lớn, bà còn muốn sao? Cách thiên vị kia của bà, bà là bà mẹ chồng ác...” Bên này Trương Hồng Cúc nóng lên, dứt khoát bỏ nhào tới liều mạng với bà nội Diêu. Mọi người xung quanh nhanh chóng can ngăn.

Các nhà hàng xóm ba chân bốn cẳng kéo bà nội Diêu kêu khóc liên tục đi, cũng có người kéo Diêu Liên Phát vào nhà, để cho ông ngồi xuống ghế dựa, Diêu Liên Phát ngậy ngậy ngồi một chút, đột nhiên ôm đầu hu hu khóc. Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, khóc như vậy, khiến trong lòng Diêu Tam Tam cũng không chịu nổi rồi.

Thuốc này, có phải mãnh liệt quá không? Nhưng mà cô cũng không dự đoán trước được sẽ náo loạn thành như vậy! Sau khi Diêu Tiểu Cải về, Diêu Tam Tam đơn giản nói chuyện này lại cho chị hai, Diêu Tiểu Cải nghe khỏe miệng chỉ khẽ nhếch, nói: “Giận cũng tốt, tự bản thân cha nghĩ rõ ràng mới được.”

“Sớm muộn gì cũng có một lần như vậy.” Diêu Tam Tam đồng ý. Cô vừa nói chuyện lại chuyển luôn đề tài, hỏi Diêu Tiểu Cải: “Chị hai, chuyện của chị và anh Lục, phải thu xếp như thế nào?”

“Chờ anh ấy tới rồi nói thôi.” Diêu Tiểu Cải nói.

Vài ngày sau, Lục Cảnh Ba tới.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trăm ngày để tang 2

Editor: Puck

Diêu Tam Tam vẫn cho rằng Lục Cảnh Ba là một người có tính tình không nóng không lạnh, không ngờ người này cũng không phải người bình thường – anh vừa vào cửa nhà họ Diêu, đã gọn gàng dứt khoát lên tiếng với Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc: “Chú, thím, cháu thích tiểu Cải, cháu thề cả đời sẽ đối xử tốt với cô ấy, xin chú thím gả tiểu Cải cho cháu!”

Ngầu! Diêu Tam Tam còn thiếu nhay ra ngoài gợn ngón tay cái lên với anh. Nhìn lại Diêu Tiểu Cải, đã sớm đỏ mặt, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Sắc mặt Diêu Liên Phát hơi kỳ cục, lắm bả: “Thằng nhóc này, cháu nên tìm người làm mai tới nói chuyện mới đúng.”

“Ông muốn bà mai làm gì? Ăn ngon hay dễ uống?” Trương Hồng Cúc lại vui rạo rức, bà mắng nhiếc Diêu Liên Phát xong, quay sang nói với Lục Cảnh Ba: “Cảnh Ba à, chuyện tuổi trẻ các con, cả hai đều có ý, muốn kết hôn thì hai đứa tự định đi.”

“Chú, thím, vậy chúng con lập tức kết hôn. Chú thím giúp đỡ chọn ngày, con nghĩ kết hôn trong tháng ba.”

Lần này, Trương Hồng Cúc cũng không bình tĩnh.

Diêu Tam Tam và tiểu Tứ ở bên cạnh nghe, thiếu chút nữa vỗ tay nhảy dựng lên – anh rě hai, anh quá ngẫu rồi!

“Con biết con quá nóng nảy vội vã hấp tấp, làm khó cho chú thím. Nhưng ông nội con vừa qua đời, bây giờ con đang để tang, nếu không kết hôn trong trăm ngày để tang, phải đợi ba năm sau.”

Lục Cảnh Ba nói xong, đột nhiên một gối khê cong quỳ xuống đất, tiếp theo một chân khác cũng hạ xuống, văng vàng quỳ xuống rồi. Anh thẳng thắn quỳ ở đó, liếc nhìn Diêu Tiểu Cải, quay đầu nhìn Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, vẻ mặt bình tĩnh mà trịnh trọng. “Chú, thím, con hiểu rõ như vậy uất ức tiểu Cải, nhưng con không muốn đợi thêm ba năm, con sẽ dùng thời gian cả đời bồi thường cô ấy, chỉ cầu chú thím đồng ý con.”

Đúng vậy, vừa nghe thì thấy thẳng nhóc này liều lĩnh, lỗ mǎng, nhưng nghĩ như vậy, cậu ta nói cũng hợp tình hợp lý. Diêu Liên Phát nhìn Trương Hồng Cúc, lại nhìn hai cô con gái ở bên cạnh đã đỏ mặt, nói: “Đợi ba năm, hai đứa đã bao lớn rồi? Vậy... Cứ như vậy đi! Nên làm thì nắm chặt mà làm!”

“Mau dậy đi mau dậy đi, nhìn xem thằng bé này!” Trương Hồng Cúc tỏ vẻ vui mừng, vội vàng kéo Lục Cảnh Ba, cười ha hả nói: “Con bé tiểu Cải là đứa cố chấp, sau này con khoan dung nó nhiều hơn.”

“Cám ơn chú và thím. Vậy con mang tiểu Cải ra ngoài.” Lục Cảnh Ba đánh bất ngờ thành công, nên khê cười cười, quay người lại, thoải mái kéo Diêu Tiểu Cải đi.

“Wow...” Tiểu Tứ tỏ vẻ sùng bái mà kinh ngạc kêu lên, “Chị Tam, rất cảm động nha! Chờ anh hai Bào tới nhà chúng ta cầu hôn, chị nhất định cũng phải để anh ấy quỳ một lần.”

Diêu Liên Phát đang chấp tay sau lưng đi ra ngoài, Trương Hồng Cúc vui đến quên hết tất cả, đi vào trong nhà.

Diêu Tam Tam ghé vào lỗ tai tiểu Tứ thầm nói: “Em ngốc thật, phải quỳ, chị để cho anh ấy quỳ xuống cầu hôn chị mới đúng.”

Lục Cảnh Ba kéo Diêu Tiểu Cải ra cửa, lên thẳng xe máy anh dừng ở cửa, khê gọi Diêu Tiểu Cải: “Đi lên.”

Diêu Tiểu Cải phản ứng thoáng dừng lại, liếc mắt nhìn trong cửa, thuận theo lên xe máy, Lục Cảnh Ba mang theo cô chạy đi.

Trước khi đến nhà họ Diêu, anh hào khí vạn trượng, giống như quyết đánh đến cùng ra chiến trường, bây giờ lại cũng xấu hổ khi đối mặt với người nhà họ Diêu.

Lục Cảnh Ba chạy xe, một đường ra khỏi thôn, theo đập nước đi lên phía trước, luôn luôn có một chút cảm giác muốn bay lên.

Anh hít một hơi không biết chạy ra rất xa, đứng trên bờ đê cao ở đập chứa nước lớn, kéo Diêu Tiểu Cải xuống đê, ngồi trên thềm đá ở mép nước.

Hai người chỉ lẳng lặng ngồi, Lục Cảnh Ba nắm tay cô, vuốt ve ngón tay nhỏ bé của cô, trong lòng cảm giác từng đợt dạt dào tràn đầy.

Thật lâu, Diêu Tiểu Cải nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc anh yêu thích em vì cái gì? Em ngay cả tiểu học cũng chưa từng học.”

“Thích em vì cái gì à?” Lục Cảnh Ba nhìn mặt nước xa xa, “Em là cô gái mà anh đã thấy có hiểu biết nhất, có chí vươn lên mạnh nhất. Bắt đầu là như vậy, xa hơn sau đó, đã không nói rõ thích vì cái gì rồi, chỗ nào cũng thích, chỗ nào cũng tốt.”

Đây là lần đầu tiên bọn họ “Nói chuyện yêu đương”, thẳng thắn tình cảm của mình.

Diêu Tiểu Cải vẫn không muốn đáp lại, bởi vì cô cảm thấy hai người không xứng, cô sẽ không dễ dàng bỏ ra tình cảm của mình. Song khi người bên cạnh đi vào lòng mình, cô gái có tính tình lạnh lùng này, một khi xác định tình cảm của mình, sẽ thần nhiên ném toàn bộ vào.

“Anh đi hỏi người khác một chút, người ta chắc chắn nói anh ngu, muốn tìm người như nào chẳng có!” Diêu Tiểu Cải không phải tự ti, chỉ nói chuyện đời thường.

“Muốn tìm người như tiểu Cải nhà mình, bên cạnh chắc chắn không có.” Lục Cảnh Ba cười khê.

“Tiểu Cải, xin lỗi, hai chúng ta thậm chí không một lần từ tế nói lời yêu. Thật ra thì cho dù có trăm ngày để tang hay không, em là một cô gái, vì anh, không hề kiêng dè đi nhà anh, đốt giấy để tang cho ông nội anh, anh chỉ có thể nghĩ đến, chính là lập tức cưới em về nhà, ba tháng cũng ngại lâu. Tiểu Cải, chúng ta kết hôn trước, khi kết hôn chúng ta lại chậm rãi nói yêu đương, nói yêu đương cả đời, được không?”

Lục Cảnh Ba quả nhiên vội vàng, ngày hôm sau đã dẫn Diêu Tiểu Cải đi mua đồ đính hôn, quần áo, giày vớ, còn mua nhẫn vàng. Lúc ấy ở nông thôn khi đính hôn đã mua nhẫn rồi. Lục Cảnh Ba dĩ nhiên cũng không muốn uất ức cô gái mình thích ở phương diện này. Hai người cuối cùng đính hôn theo phong tục nông thôn.

Rất nhanh, Lục Cảnh Ba và nhà họ Diêu đã thống nhất được thời gian đính hôn, chọn ngày hai mươi tám tháng chạp là ngày tốt.

Từ giờ đến ngày hai mươi tám tháng chạp, tính dọc tính ngang coi như không đến hai tháng, xem ra cả nhà họ Diêu bận rộn, vừa chuẩn bị chuyện vui cho

Điều Tiểu Cải, vừa tiếp tục nắm lấy thời cơ bán cá chạch bùn.

Bây giờ trong nhà này, Điều Tiểu Cải cũng coi như là quân chủ lực kiếm tiền làm giàu rồi, hơn nữa cô ươn giống cá chạch bùn, xem như rất quan trọng, làm ra tiền nhiều hơn. Điều Tam Tam ngẫm nghĩ, muốn chuẩn bị tốt của hồi môn cho chị hai, ti vi, tủ lạnh, máy giặt quần áo, còn có đồ gia dụng hợp thời nhất... Tất cả trên danh sách mua đồ của cô.

Mặt khác, cô còn có một ý tưởng, theo phong tục nông thôn, con gái đã gả ra như tát nước ra ngoài, từ trước đến giờ die,n; đều không thể được chia tài sản nhà mẹ. Điều Tam Tam nghĩ, thừa dịp hiện tại, trước tiên nói ra, chia sản nghiệp nhà họ Điều ra làm vài phần, đều chia vào trong tay bốn chị em, tránh cho cả ngày có người nhớ nhưng.

Lần thứ hai Vương Lâm Siêu tới nhà họ Điều kéo cá chạch bùn, muốn nổi bật mà mang cho nhà họ Điều hai chậu hoa. Một chậu phật thủ, một chậu tắc (quất) vàng.

Lúc ấy ở nông thôn ít bán hoa cỏ, dân quê làm việc trồng trọt bận rộn không xong, không quá coi trọng những thứ này.

Nhưng mà chị em nhà họ Điều lại thích hoa, hoa cỏ quý giá không có, trong sân ngoài sân hẽ là chỗ trống, đều trồng mấy loại hoa cỏ thường gặp như hoa hồng, hoa nguyệt quế*, hoa cúc...

(*) Nguyệt quế (gốc: 十里香): Tên khoa học là *Murraya paniculata*, là một loài thực vật có hoa thuộc chi *Murraya*, được William Jack mô tả khoa học năm 1820. Loài này cũng được gọi theo tên tiếng Trung là Nguyệt quất (月橘) hoặc Cửu lý hương (九里香). Nguyệt quế là tên gọi phổ biến trong tiếng Việt, mà theo học giả An Chi đây là cách phát âm từ “nguyệt quý” theo phương ngữ miền Nam, nhưng cần lưu ý rằng “nguyệt quý” (月季) vốn đề cập đến loài hồng Trung Hoa (*Rosa chinensis*). Một số sách báo cũng gọi nhầm loài này bằng tên của loài *Laurus nobilis* là “nguyệt quế” (月桂). (Theo wikipedia)

Một chuyến Vương Lâm Siêu tới kéo cá chạch bùn, tuy nói đã đầu đông, nhưng mấy cây hoa hồng kia rõ ràng còn nở hoa đỏ tươi.

“Ngẫm lại những thứ này hiếm có, nhân tiện mang hai chậu đến cho mọi người chơi. Hai thứ này, để trong phòng, đầy phòng đều là mùi thơm ngát thoải mái.”

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm Siêu nhìn thấy Lục Cảnh Ba.

Lục Cảnh Ba ra ngoài giúp đỡ sắp xếp cá chạch bùn, Điều Tiểu Cải đi theo bên cạnh anh, dáng vẻ hai người rất ăn ý ảm áp.

Điều Tam Tam liền cười giới thiệu, đây là anh rể hai nhà cô, hai người sẽ kết hôn trước năm mới.

Không phải thời gian trước vẫn nghe nói cô chưa kết hôn sao? Vương Lâm Siêu rõ ràng sững sờ một chút, ngay sau đó thì cười nói: “Thật vui vẻ. Chúc mừng nhé!”

“Cám ơn.” Lục Cảnh Ba khách khí gật đầu, mỉm cười đáp lại.

Điều Tiểu Cải liếc nhìn đã thích hai chậu hoa này, cô ngồi chồm hỏm xuống ngửi ngửi, hít sâu một hơi nói: “Thật dễ ngửi, Tam Tam, em quay lại đưa tiền đi, cũng không thể để cho ông chủ Vương người ta thua thiệt, đoán chừng rất đắt tiền.”

“Không đáng bao nhiêu tiền, đưa cho nhà em chơi.” Vương Lâm Siêu yên lặng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười của Điều Tiểu Cải, khi chạm đến ánh mắt Lục Cảnh Ba thì dời đi.

“Tiểu Cải, nếu em thích, anh mua thêm mấy chậu, đặt trong phòng cưới của chúng ta.” Lục Cảnh Ba mỉm cười nói.

“Lấy chậu tắc vàng đi, nhìn vui mừng hứng thú.”

“Được.” Lục Cảnh Ba lập tức đồng ý.

“Anh không biết sớm. Chuyến sau anh mang đến thêm cho mọi người ba chậu giống vậy, góp thành một tứ tứ như ý *, xem như đưa quà tặng tân hôn cho hai người đi.” Vương Lâm Siêu nói

(*) tứ tứ như ý: Hải âm với vạn sự như ý

“Đường quá xa xôi, không cần làm phiền anh, tôi và tiểu Cải bớt chút thời gian đi thành Nghi chọn mấy thứ là được.” Lục Cảnh Ba khách khí mỉm cười.

Lục Cảnh Ba biết chuyện lúc trước nhà họ Điều, nhà họ Vương đính hôn từ hôn, nhưng mà Điều Tam Tam lại không nắm chắc được, rốt cuộc Lục Cảnh Ba có biết đối phương chính là Vương Lâm Siêu trước mắt. Với tính tình của chị hai, đoán chừng sẽ không lừa gạt anh. Cho dù có biết hay không, người anh rể hai này, đều là người không thể coi thường, giết người trong vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Vàng khảm ngọc

Editor: Puck

Lễ đính hôn của Điều Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba xác định vào hai mươi tám tháng chạp, thời gian cấp bách, người một nhà vội vàng chuẩn bị.

Điều Tam Tam cẩn thận liệt kê lại danh sách đồ cưới của chị hai, người trong thôn Thổ Câu chỉ thấy nhà họ Điều không ngừng kéo đồ gia dụng, đồ điện về, lớn như tủ lạnh ti vi, nhỏ như nồi cơm điện, bình đun nước, có thể nghĩ đến, hề là đồ có thể sử dụng điện, Điều Tam Tam đều chuẩn bị mua đủ thứ.

Bây giờ cuộc sống trong nhà tốt, kinh tế rộng rãi, cô không cho chị hai của hồi môn từ tế, nói sao cũng áy náy.

Người trong thôn theo đó bàn tán, nói con rể lớn nhà họ Điều mở quán ăn trên trấn, buôn bán náo nhiệt; mà con rể thứ hai nhà họ Điều lại là nhân viên kỹ thuật nông nghiệp bùng phát cơm nhà nước, văn hóa cao, có uy tín danh dự có thân phận. Nhà họ Điều sinh mấy cô con gái không chịu thua kém, cặp đôi Điều Liên Phát và Trương Hồng Cúc này, mấy năm nay thật sự đi lên rồi.

Người trong thôn có hâm mộ, có ghen tỵ, nhưng than thở nhiều hơn: Nhà họ Điều có bốn cô con gái, không có con trai, nhưng xem cuộc sống nhà người ta xem! Lại nhìn đồ Điều Liên Phát mặc trên người, không hề kém một trường trấn!

Cùng lúc đó, cũng định ngày kết hôn của Điều Đại Văn, ngày sáu tháng giêng, việc vui hai nhà rất gần.

Sau khi Điều Liên Phát và bà nội Điều náo loạn một trận, không ai tới nhà tổ nữa, chỉ có ông cụ Điều gặp được Điều Liên Phát trong thôn, nói với con trai chuyện Đại Văn kết hôn vào mừng sáu qua năm “Mẹ con ấy mà... Con cũng đừng để ý. Con và thằng hai thằng ba, anh em ruột thịt tình cảm sâu đậm, đừng làm xa lạ.”

“Vâng cha, có chuyện gì cha thông báo một tiếng, con đây cũng bận rộn, không thường qua được.”

Hồi đầu Điều Liên Phát thường xuyên đến nhà tổ, hôm nay xách hai cân đường, ngày mai xách miếng thịt, coi như hết sức ân cần rồi. Một mặt Điều Liên Phát bị bà nội Điều gây khó dễ đã quen, về mặt khác, ông có tư tưởng khác đang tác quái, luôn cho rằng mình không có con trai, sợ người ta nói ông không kính trọng người già, không hiếu thuận.

Ông cụ Điều nghe xong, biết trong lòng Điều Liên Phát có khúc mắc với bà nội Điều, cụ há to miệng, cuối cùng không thể nói gì, than thở rồi đi.

Mà cá chạch bùn nhà họ Điều còn đang từng xe vận chuyển ra ngoài, đưa trước tết âm lịch, cá chạch bùn Điều Tam Tam thu về và cá chạch bùn nhà mình, về cơ bản đều bán ra ngoài.

Vương Lâm Siêu cũng hết sức giữ chữ tín, chủ động đưa về hơn nửa tiền hàng, còn nói chậm một chút rồi thanh toán tiền.

Điều Tam Tam cũng chủ động nói không vội, Vương Lâm Siêu tự mình khởi nghiệp bắt đầu buôn bán thủy sản, không riêng gì làm cá chạch bùn nhà cô, còn có thủy sản khác, đoán chừng tiền bạc sẽ không quá dư dả.

Nhà họ Điều bận đủ chuyện, Điều Tam Tam dứt khoát dọn dẹp khử trùng ao cá, mướn người làm. Cô nghĩ đến thời tiết giá rét lạnh, nên ra giá hai mươi đồng tiền công một ngày, lúc ấy lương công nhân bình thường chính là ba bốn trăm đồng một tháng, cho nên cô rất dễ dàng mời được sáu lao động sung sức, kêu bọn họ xả sạch ao nước, trừ độc phơi nắng, chuẩn bị đầu xuân năm sau lại dùng.

Bởi vì vậy, ngoại trừ tiểu Tứ phải đến trường, người một nhà đều bận rộn đến chân không chạm đất.

Mười sáu tháng chạp, là thời gian Lục Cảnh Ba tới đặt sính lễ “Đôi đại khái”, người một nhà sớm chuẩn bị một chút.

Theo như phong tục, nhà họ Điều muốn mời các bậc bề trên trong dòng họ tới uống rượu, chính tức giới thiệu Lục Cảnh Ba cho người trong dòng họ biết.

Nhà họ Điều đã tính xong phải chuẩn bị ba mâm rượu tiệc, mấy ngày trước đã bắt đầu mua thức ăn.

Đầu buổi chiều, Điều Tiểu Đông và Dương Bắc Kinh tới sớm một chút, nhà họ Điều tự chuẩn bị đầu bếp, Dương Bắc Kinh đến mới chuẩn bị nấu ăn.

Chân giò phải chưng rồi luộc, cá chép phải trụng qua dầu, thịt viên tứ hí vừa vào nồi, nổ ra từng đợt vàng dầu nóng.

Điều Tiểu Đông ngồi trong phòng giúp Dương Bắc Kinh nhóm lửa, Điều Tam Tam cũng bê một băng ghế ngồi bên cạnh chị cả, giúp đỡ nhặt hành nhặt tỏi, băm ớt.

“Chị cả, chị nghỉ một lát đi, em phụ anh rể cả nấu rượu.” Điều Tiểu Cải nói.

“Em nghỉ ngơi đi, ngày mai chiều đầu tốt em rể hai của chị là được.” Điều Tiểu Đông đùa em gái, “Lại nói phụ anh rể em nấu rượu, cũng không dễ dàng như vậy, người khác phụ anh ấy nấu rượu, anh ấy luôn ngại cái này không được, cái kia không được.”

“Được rồi, nhóm chút lửa anh ấy còn muốn chọn! Hai vợ chồng anh chị, em đã biết hai người rồi, được chưa?” Điều Tiểu Cái cũng bật lại chị cả.

Mấy chị em vừa làm việc trên tay, vừa tán gẫu chuyện nhà, Điều Tam Tam lại hỏi thân thể chị cả.

Lại nói Điều Tiểu Đông uống thuốc bác sỹ Thượng Hải, thân thể ngược lại tốt hơn nhiều, triệu chứng đau bụng kinh vốn biến mất. Sau theo bác sỹ dặn dò, lại đi một lần, sau khi bác sỹ bắt mạch chỉ nói, uống thêm vài thang thuốc nữa, đoán chừng nên tốt lắm.

Nhưng đã hai ba tháng trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì.

“Mới hơn hai tháng, chị cả cũng quá nóng lòng.” Điều Tiểu Cái an ủi chị cả.

“Đúng vậy, thân thể cần từ từ điều dưỡng. Anh rể thấy đúng không?” Điều Tam Tam nói.

“Đúng vậy, em cả ngày nghĩ nhiều cái này làm gì! Chỉ cần thân thể em tốt rồi, mạnh hơn bất cứ cái gì.” Dương Bắc Kinh đang cầm muống lớn, vớt một miếng thịt gà cắt gọn trung vào đầu sôi, dự định ngày mai làm gà xào cay.

Anh đảo gà chiên, rất muốn khuyên bảo vợ vài câu, có thể vì nhìn thấy hai em vợ bên cạnh, có mấy lời không tiện nói.

Điều Tam Tam đưa lưng về phía cửa phòng bếp, chỉ lo nói chuyện với chị cả, Dương Bắc Kinh đột nhiên nhìn sau lưng cô, cười cười, Điều Tiểu Cái cũng liếc mắt nhìn, cười cười theo, bấu bấu môi với Điều Tam Tam cúi đầu làm việc.

Điều Tam Tam chuyên tâm băm ớt của cô, không chú ý, Điều Tiểu Đông liếc thấy vẻ mặt của Dương Bắc Kinh và tiểu Cái, nên cũng ngẩng đầu nhìn lại, ngay sau đó cười nhìn về phía Điều Tam Tam, thấy cô cúi đầu không có phản ứng, không nhận được gọi em gái, “Tam Tam, Tam Tam!”

“Chuyện gì?” Điều Tam Tam ngẩng đầu liếc nhìn chị cả, thấy nụ cười của chị hơi kỳ lạ, mới chậm chạp quay đầu.

Đang ở phía sau cô, Bào Kim Đông mặc bộ đồ lính, nhìn cô cười, thấy cô quay đầu lại, không nhận được trêu: “Tiểu Nha, đáng người anh to như vậy, cảm giác tồn tại kém như thế sao?”

Điều Tam Tam nhìn anh, đột nhiên có kích động định nhào qua. Dĩ nhiên, kích động chỉ là kích động, anh rể, chị cả chị hai của cô đều ở bên cạnh nhìn cô mà cười đầy, Điều Tam Tam không khỏi đỏ mặt lên, cạch cạch cắt xong một trái ớt, giọng không tự chủ làm nũng nói: “Anh còn biết trở lại hả!”

“Anh còn biết trở lại!” Trong lòng Điều Tam Tam chua chát, từ khi vào thu giải ngũ, đến giờ cũng sắp bốn tháng rồi, người này rốt cuộc làm gì?

Trong tiếng cười nói của người một nhà, hai người ra khỏi cửa chính, vẫn đi bộ, vòng qua đập nước đi ao cá.

Điều Tam Tam quan sát Bào Kim Đông, ngăm đen, cường tráng, một bộ đồ quân đội, không hề có bất cứ ký hiệu quân đội nào, hơn nữa bộ quần áo này rõ ràng hơi bẩn, xem ra vừa đến nhà đã tới đây tìm cô rồi.

“Anh nè, vừa giải ngũ lập tức tìm việc làm, làm công mấy tháng này cho người ta, áp tải xe.” Bào Kim Đông nói xong, kéo cô ngồi xuống bên giường, “Tân Cương, xe vận chuyển than đá, chủ yếu vận chuyển theo hướng đông bắc, đường về thuận đường vận chuyển chút thổ sản đông bắc đến Tân Cương. Tiền lương cho không tệ, chỉ có điều cả ngày trên xe, do đó, cả người đều đen như than rồi.”

Áp tải xe? Đây chính là việc vừa khổ vừa nguy hiểm. Cả ngày ăn gió nằm sương không nói, dọc theo đường đi nói không chừng có thể gặp phải điều gì ngoài ý muốn! Điều Tam Tam vừa nghe, vừa lo lắng, vừa đau lòng, nên oán giận nói, “Không trách được gửi thư cũng không nói rõ ràng đang làm cái gì. Anh nói anh đó, giải ngũ không nhanh chóng về nhà, anh chạy đi làm công gì chứ!”

“Cũng đúng dịp, lúc giải ngũ, có bạn chiến đấu giới thiệu.” Bào Kim Đông nói xong, kéo tay nhỏ bé của cô vuốt ve, không biết móc ra chiếc nhẫn từ đâu, không hỏi một tiếng đã đeo lên tay cô rồi.

“Em xem, bây giờ em có thể có triển vọng, còn anh vẫn là kẻ nghèo rớt mồng tơi, anh còn không nghĩ kiếm chút tiền, nhà chúng ta đính hôn làm sao! Nếu không anh về đến nhà, anh lấy gì ra đính hôn?”

Điều Tam Tam nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay, vàng rực, tơ vàng phía trên bọc lấy một hạt ngọc xanh óng ánh.

Bào Kim Đông ở bên cạnh nói, ngọc Hòa Điền bên Tân Cương, phong cách dân tộc thiểu số gì đó, “Người ta nói cái này gọi là vàng khảm ngọc, em mang phù hợp.”

“Anh nói anh chạy đi áp tải xe, làm công mấy tháng, vì mùa thứ này?” Giọng Điều Tam Tam nhẹ nhàng hỏi.

Bào Kim Đông không hề cảm thấy gì, thuận miệng nói, “Sao có thể chứ, tiền còn dư lại! Cộng thêm tiền tích góp trên người, làm lính còn dư lại chút trợ cấp, dù sao cũng đủ dùng để chúng ta đính hôn.”

“Anh ngu ngốc!” Điều Tam Tam đột nhiên phát tác, “Bởi vì thứ đồ nát này, anh chạy đi áp tải xe bán mạng? Dọc đường Tân Cương đông bắc này, đó đều là chỗ nào chứ, mạng anh không đáng bao nhiêu tiền đúng không?”

Điều Tam Tam càng nói càng tức, định bỏ dậy đá anh một cước, “Anh muốn làm ra tiền, anh tới nhà giúp em bóc hàng, chuyển cá chạch bần, em cũng cho anh tiền công, được chưa? Trí tuệ không phát triển, ai mà thèm đính hôn với anh!”

Chương 81: Vàng khảm ngọc 2

Editor: Puck

Bào Kim Đông cũng không tức giận, xoay tay lại, giữ chặt eo cô kéo cô ngồi xuống bên người, “Em nói khi còn bé em là cô nhóc ngoan ngoãn, sau mấy năm nay nuôi dưỡng thành trái ớt nhỏ rồi hả?” Bào Kim Đông vô tình cười cười, “Anh là một đấng mày râu, làm lính trên núi hoang ba năm, em cho anh là giấy bồi sao? Làm gì có quá lo lắng, đây không phải vẫn tốt đẹp trở về sao!”

Diêu Tam Tam nhìn anh chăm chăm, im lặng, định không để ý đến anh, ngồi đó dẫu môi giận dỗi cho anh nhìn. Thua thiệt cô còn cả ngày nhớ anh đó, người này vì kiếm vài đồng tiền, bốn ba mấy tháng này, phải ăn bao nhiêu khổ chứ! Cô không thiếu mấy đồng tiền này có được không! “Em không thiếu tiền, em đáng giá để anh chịu khổ dính vào nguy hiểm sao?”

“Bây giờ em không thiếu tiền rồi, nhưng sao em không suy nghĩ một chút, áp lực của anh lớn bao nhiêu.” Bào Kim Đông tỏ vẻ nghiêm túc, “Anh một đấng mày râu, chẳng lẽ còn tiêu tiền vợ? Đây là lòng tự ái của đàn ông có được không!”

Chủ nghĩa đàn ông! Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt phớt tỉnh của Bào Kim Đông, Diêu Tam Tam yên lặng nuốt mấy lời đến khóe miệng vào. Tính tình người đàn ông này như thế nào, cô còn không biết sao?

“Em tiểu Nha này, thiệt thòi anh mỗi ngày chịu khổ vất vả, cũng không ngủ yên ổn mấy lần, chỉ nghĩ tới trở về đình hôn thôi, nào nghĩ tới phản ứng của em như vậy. Thật không sợ anh đau lòng sao!” Bào Kim Đông quở trách cô.

“Đau lòng?” Diêu Tam Tam nhéo nhéo cánh tay anh.

“Đau lòng.”

“Đau lòng thật hả?” Diêu Tam Tam dứt khoát dính lấy cánh tay anh.

“Đau lòng thật.”

“Vây... Anh tốt nhất đau lòng đi!” Diêu Tam Tam cười hi hi ngó khuôn mặt kia, tay nhỏ bé nhéo cánh tay cứng rắn của anh, thấy anh còn giả bộ không để ý đến, dứt khoát nghiêng người dựa vào trên người anh, nhìn chân trời phía tây mặt trời sắp xuống núi, khẽ đứng đưa thân thể, dương dương tự đắc.

Bào Kim Đông rút tay ra, dùng sức, kéo cô đang ngửa mặt vào trong ngực, để cho cô gối lên cánh tay mình, ôm cô cùng nhau lắc lư.

Dưới trời chiều, một hình ảnh ấm áp.

“Đau lòng anh rồi hả?”

“Người nào đau lòng anh!”

“Tiểu Nha, chúng ta đình hôn đi!”

“Ừ, chờ việc cưới xin của chị hai xong đã.”

Bào Kim Đông cảm khái, động tác của lão Lục khá nhanh!

“Anh cũng đừng xem thường anh rể hai, một giây trước anh ấy tự mình cầu hôn, một giây sau để cho cha mẹ em đồng ý nhanh chóng gả chị hai cho anh ấy.” Diêu Tam Tam nhớ tới khoảnh khắc quan trọng, vội vàng nói với Bào Kim Đông, “Anh rể hai quý xuống, khi nào anh cũng làm một lần?”

Bào Kim Đông toét miệng cười: “Em chậm rãi chờ đi, nhất định có cơ hội.”

Lại nói nhà họ Diêu, sau khi Tam Tam để Bào Kim Đông đưa đi, những người khác tiếp tục chuẩn bị món ăn, dọn dẹp quét tước.

Đang bận rộn, trong nhà chính, Trương Hồng Cúc và Diêu Liên Phát đột nhiên náo loạn lên.

Mấy chị em lấy làm sợ hãi, vội vàng bỏ việc xuống đi lên nhà chính. Thời gian quan trọng, hai người cãi vã không được tốt!

Muốn mời bậc bề trên, người một nhà đã thông báo sớm một chút. Đầu buổi chiều, Diêu Liên Phát tự mình đi mời ông cụ Diêu, khi trở về sắc mặt chân chừ nói với Trương Hồng Cúc, bà nội Diêu cho Tam Văn làm con thừa tự nhà mình.

“Thằng cả à, con là con lớn nhất, con nói mẹ có thể không đau lòng con sao? Mẹ có vài lần sốt ruột ồn ào, còn không phải lo lắng con không có con trai sao? Mẹ với cha con, em hai con thương lượng, cho Tam Văn làm con thừa tự cho con, thằng hai nhiều con trai, kêu nó đưa một đứa cho con, dù sao vẫn là huyết mạch nhà họ Diêu, tốt xấu có người dưỡng lão tổng chung * cho con, chờ sau con trăm tuổi, cũng có người hóa vàng mã viếng mồ mã cho con?”

(*) dưỡng lão: phụng dưỡng lúc về già, tổng chung: lo ma chay lúc lâm chung.

Bà nội Diêu nói những lời này, nói lời khẩn thiết, đáng về tận tình khuyên bảo.

Diêu Liên Phát ngó ông cụ Diêu bên cạnh, ông cụ Diêu đứng tại chỗ không lên tiếng, chỉ hút thuốc lá gật gật đầu.

Diêu Liên Phát lại nhìn hai em trai, vì nói lời này, bà nội Diêu phải có ý gọi thằng hai thằng ba đến. Chú ba Diêu về mặt chất phác, đáng về chẳng liên quan đến em. Còn chú hai Diêu?

“Chú hai, ý của chú là?” Diêu Liên Phát hỏi.

“Em nghe mẹ sắp xếp. Anh cả không có con trai, em đưa cho anh một đứa. Đại Văn mẹ nói rồi, nếu anh ngại Tam Văn nhỏ, không thể lao động, vậy cho anh Nhị Văn cũng được.”

Nghe chú hai Diêu nói lời này, rõ ràng thật tình cho rằng đây là một chuyện tốt, không phải sao?

Ông đưa cho anh cả một đứa con trai, nhà anh cả có hậu, có thể nối tiếp hương hỏa. Hơn nữa, nhà anh cả có tiền, Tam Văn cho làm con thừa tự nhà anh cả, chắc chắn không thiệt thòi – đây là nguyên văn lời thím hai Diêu.

Cho nên ở trong lòng chú hai Diêu, đây đều là chuyện tốt càng thêm tốt.

Diêu Liên Phát ngồi chồm hóm ở đó hút thuốc, bà nội Diêu lại lên tiếng: “Thằng cả à, chuyện này con cũng không thể tai mềm được. Tiểu Đông con không giữ lại, tốn số tiền gả con bé; tiểu Cải con không giữ lại, con xem xe đồ cưới này sẽ kéo đi; còn Tam Tam, sớm muộn gì cũng tìm nhà chồng cho mình, trong thôn có ai mà không biết? Ba đứa con gái này, không một nhà nào chọn ở rể, chẳng lẽ con định trông cậy vào tương lai chỗ tiểu Tứ? Con nói nếu không cho Tam Văn làm con thừa tự cho con, tương lai con già rồi, gia sản cũng đều do mấy đứa con gái lấy hết đi, con trông cậy vào ai?”

“Đúng vậy, anh cả.” Chú hai Diêu cũng nói, “Dù cho con gái, con bé có thể dưỡng lão cho anh, nhưng con bé không thể tổng chung cho anh.”

Mấy người vây quanh Diêu Liên Phát khuyên can mãi, Diêu Liên Phát rề rề rả rả nói: “Con rề tiểu Đông nói rồi, tương lai cho một đứa bé theo họ Diêu ta.”

“Con đừng nói tiểu Đông.” Bà nội Diêu tức giận nói, “Con bé đã kết hôn hai năm rồi, không hề có chút động tĩnh gì, cũng không biết có tật xấu gì. Cho dù con bé mang bầu, còn không biết là trai hay gái đâu, con có thể trông cậy vào?”

Diêu Liên Phát lắng nghe, rõ ràng động lòng.

“Bà ta muốn Tam Văn làm con thừa tự chúng ta? Bà ta tính toán gì, làm như tôi không biết? Bà ta vẫn còn nhớ thương tiền của chúng ta! Cho Tam Văn làm con thừa tự của chúng ta, nuôi lớn thành người, kết hôn thành gia thất, đều dùng tiền của chúng ta, chúng ta có thể kiếm cái gì?” Trương Hồng Cúc vừa nghe thì tức giận, lôi kéo Diêu Liên Phát nói rõ lý lẽ. “Tự ông nói đi, cháu trai cho làm con thừa tự có thể mạnh hơn con gái ruột? Tam Văn có cha có mẹ, không phải ông sinh, ông nuôi lớn nó, tốn tiền thành gia cho nó, nó cũng không thể thân thiết với ông, rốt cuộc có ích lợi gì? Ông thì kiếm tiền cho nó dùng tiền quan tâm nó.”

Thấy con gái, con rể đi vào, Trương Hồng Cúc kéo Diêu Tiểu Đông nói chuyện này, giận dữ: “Con nói bà nội con, làm chuyện gì chứ! Làm cái tính toán gì tốt chứ! Không phải bà ta nhớ kỹ chúng ta có chút tiền sao? Không mượn được tiền, lập tức nghĩ tới chiêu cho làm con thừa tự. Tiểu Cải kết hôn, chúng ta mua chút đồ cưới, trông mắt bà nội con cũng sắp lòi ra. Có cũng là tiền hai con gái mẹ tự mình kiếm, bà ta dựa vào cái gì mà can thiệp?”

“Tôi đây không phải đang thương lượng với bà sao!” Diêu Liên Phát nói.

Không phải ông không hiểu đạo lý này, nhưng tư tưởng phong kiến “Nổi đời tông đường” đang tác quái, cho cháu trai làm con thừa tự, viết trên gia phả cũng coi như là con ông, haizz! Nếu không lên gia phả, Diêu Liên Phát ông đã có thể không người nổi đời rồi.

“Ông vậy là đang thương lượng với tôi sao? Ông dám nói ông không có ý định này? Cũng chính là hai năm qua con gái không chịu thua kém, mới qua vài ngày âm áp, đã bắt đầu gãy vỡ.” Trương Hồng Cúc càng nói càng khỗ sở, chuyện đau lòng trước kia lập tức vọt lên trái tim, lau nước mắt bắt đầu khóc.

“Bà nói bà xem, không phải tôi còn chưa nói gì sao? Khóc, khóc, chỉ có bản lĩnh khóc.”

“Ông còn kêu tôi? Những năm tôi đến nhà ông, trôi qua những ngày gì...” Được rồi, Trương Hồng Cúc lại bắt đầu nói quá trình cách mạng trong nhà rồi, những năm kia bà chịu bao nhiêu khổ...

Kết quả Diêu Tam Tam về đến trong nhà, đã thấy nhà náo loạn thành đoàn, Diêu Liên Phát ngồi chồm hóm trong sân, cúi đầu hút thuốc lá, Trương Hồng Cúc trong phòng khóc lóc kể lễ mắng chửi, quả thật khiến người ta nhức đầu.

“Cha, giờ là thời đại nào rồi, còn có cách nói cho làm con thừa tự!” Điều Tiểu Cái nói Điều Liên Phát, “Cha nghĩ kỹ chưa, nếu cha đồng ý, vậy tự cha giải quyết.”

“Mẹ, mẹ cứ khóc như vậy, có thể giải quyết cái gì?” Điều Tam Tam ở trong nhà nói Trương Hồng Cúc: “Tam Văn nó không vào được nhà chúng ta, mẹ trước hết đừng làm rộn, ngày mai là ngày tốt chỉ hai đôi đại khai, nhà mình yên ổn trước có được không?”

Chuyện náo loạn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Việc vui tới cửa

Editor: Puck

Bà nội Điều định cho Tam Văn làm con thừa tự cho Điều Liên Phát, vì chuyện này, Trương Hồng Cúc và Điều Liên Phát náo loạn lên. Bạn nói việc vui ngay trước mắt, ngày thật tốt, thật sự đủ lo lắng.

Bà nội Điều muốn cho Tam Văn làm con thừa tự, sớm không nói, muộn không nói, lúc này nói ra, còn không rõ sao? Lúc trước nhà chú hai, chú ba vay tiền, được gọi tên là mượn, thật ra là muốn có mượn không trả, may mà Điều Tam Tam đề phòng trước, bây giờ chặt đứt con đường vay tiền của hai nhà, hơn nữa Điều Tiểu Cái đính hôn, của hồi môn nhà họ Điều cho tiểu Cái hết sức phong phú xa hoa, nên khiến như thế nào bà nội Điều cũng không ngồi yên.

Ở trong lòng bà nội Điều, cháu gái vốn không được coi là người nhà họ Điều.

Do đó, bà nội Điều muốn ra một chiêu như vậy. Cho Tam Văn làm con thừa tự cho Điều Liên Phát, trên danh nghĩa Tam Văn là con trai của Điều Liên Phát rồi, toàn bộ gia sản dĩ nhiên thuộc về nó, vừa giảm bớt gánh nặng cho nhà đứa thứ hai, lại bảo vệ gia sản của con trai lớn, tính toán tốt biết bao!

Đáng tiếc bà nội Điều bỏ quên một sự thật: Tài sản trong nhà Điều Liên Phát, vốn chính là do các cháu gái mà bà xem thường kiếm được, đều do Điều Tam Tam nắm chặt trong tay!

Bây giờ Điều Liên Phát “Mệnh tuổi già cô đơn” không hoành hành trong nhà được, chuyện cho làm con thừa tự, không phải một mình Điều Liên Phát làm chủ được?

Điều Tam Tam nắm tài sản trong nhà, còn không phải đề phòng người cha hồ đồ của cô sao, bao gồm cả nhóm người bà nội Điều!

Cho nên, con gái vừa mở miệng nói lý lẽ, sao cha có thể cầm tiền chị em con kiếm nuôi con trai nhà người khác? Điều Liên Phát tự biết mình đuối lý, cúi đầu im lặng.

Ngày hôm sau, là ngày tốt Điều Tiểu Cái đổi đại khai hạ sinh lễ, nhà họ Điều mời bậc bề trên ruột thịt trong gia tộc, đúng chín giờ sáng, Lục Cảnh Ba mặt mũi hớn hờ đi tới nhà họ Điều.

Lục Cảnh Ba đốt một quả pháo lớn ở cửa chính nhà họ Điều, bốp bốp nổ vang ầm ầm, không khí hết sức náo nhiệt.

Sinh lễ Lục Cảnh Ba mang tới, trừ quần áo, giày vớ theo phong tục nông thôn, tam kim hợp thời (Dây chuyền vàng, bông tai vàng, nhẫn vàng), còn bao gồm 4999 đồng lễ hồi.

Cái gọi là nước lên thì thuyền lên, lễ hồi những năm chín mươi tăng vô cùng nhanh.

Hai năm trước Điều Tiểu Đông lấy chồng, lễ hồi nhà họ Dương được coi là hạng nhất rồi. Bây giờ phần lễ hồi này của nhà họ Lục, khiến trong thôn ngẩng cao đầu rồi.

Thật ra tiền lương của Lục Cảnh Ba không tính là cao, anh mang hết tiền làm việc mấy năm qua ra hết.

Điều Tiểu Cái nói trước với anh, không cần quá phô trương đâu, cô tuyệt đối không để ý những thứ này, hơn nữa ông nội Lục vừa qua đời, sau khi cha mẹ Lục Cảnh Ba ly hôn cũng không quan tâm gì đến anh, chỉ có thể dựa vào chính anh.

Lục Cảnh Ba lại cảm thấy, lễ hồi ở nông thôn liên quan đến mặt mũi con gái, mặc dù Điều Tiểu Cái tuyệt đối không để ý, nhưng tốn tiền cho bà xã, sao anh có thể hẹp hòi!

Ba mâm tiệc rượu, một bàn chuẩn bị cho người trong nhà họ Điều, trừ chị em nhà họ Điều và Trương Hồng Cúc, chính là mấy khách nữ tới, đặt trong phòng phía tây. Hai bàn khác, chính là bậc bề trên ruột thịt trong gia tộc nhà họ Điều, đều là khách nam, đặt trong nhà chính.

Điều Liên Phát luôn coi trọng gia tộc, đương nhiên phải mời ông cụ Điều, ông cũng đã thông báo cho ông chú hai Điều, ông chú ba Điều, hai người này đều tới. Thật ra thì Điều Liên Phát cũng mời bà nội Điều, kết quả bà không tới, Trương Hồng Cúc cũng không đi gọi bà.

Mở tiệc vào buổi trưa, Lục Cạnh Ba lần lượt mời rượu từng bàn, Điều Liên Phát đi theo bên cạnh giới thiệu: Đây là ông hai, đây là ông ba, đây là bác cả...

Lục Cạnh Ba lần lượt chào.

Lục Cạnh Ba lịch sự, tao nhã, lễ độ, còn là kỹ thuật viên nông nghiệp trên trấn, tướng mạo phong cách đều hết sức xuất chúng, các bậc bề trên đang ngồi đều ríu rít tán dương Điều Tiểu Cái tìm được con rể tốt.

Qua ba vòng rượu, một nhóm người nông thôn già cả bắt đầu kéo máy hát, kéo đông kéo tây, nói chút chuyện phiếm. Nói xong, ông hai trong nhà chọn một câu chuyện, hỏi Điều Liên Phát: “Chú nghe cha mẹ con nói, chọn Tam Văn cho con thừa tự phải không? Tiểu Đông tiểu Cái lấy chồng rồi, tiểu Tam, tiểu Tứ nhìn cũng không thể trông cậy vào, con không để con gái chọn rể, cho Tam Văn làm con thừa tự cũng rất hợp.”

Điều Liên Phát ngẩn người, chuyện này, hai bên còn chưa xác định đâu, sao ông nội Điều và bà nội Điều lại nói với ông hai?

Điều Liên Phát nhìn ông hai Điều, vâng dạ nói: “Chuyện đó, chuyện cho làm con thừa tự... Cũng chỉ thuận miệng nhắc tới như vậy thôi, không coi là thật...”

Chúng con không định nhận con thừa tự, một câu nói như vậy chẳng phải kết thúc? Nhưng vào trong miệng Điều Liên Phát, ngược lại trở nên chột dạ, Điều Liên Phát thầm nghĩ phải từ chối như thế nào, vâng dạ hồi lâu, cũng không thể hùng hồn tỏ rõ thái độ.

“Sao vậy, chẳng lẽ con sợ thằng hai nhà con không bỏ được? Nó chịu. Ba đưa con trai nhà nó, cho Tam Văn cho nhà con. Mẹ con tìm chú nói rồi, ngại Tam Văn nhỏ, con nhận Nhị Văn cũng được.” Ông hai uống mấy ly rượu, nói tới nói lui đều mang theo mùi rượu.

Nhìn đáng vẻ, đây là thuyết khách bà nội Điều mời, định ở tiệc rượu, ngay trước gia tộc đòi Điều Liên Phát gật đầu答应.

Điều Liên Phát cúi đầu, cổ họng mắc nghẹn hồi lâu, mới nói: “Con phải thương lượng với trong nhà mới được.”

“Chuyện này con thương lượng cái gì? Con gái con không giữ được, cháu trai tiếp tục kế thừa, mong chờ nhà con không có người nối dõi đúng không? Đề nghị này của mẹ con, còn không phải nghĩ vì con.” Ông nội Điều nghiêm mặt nói.

Ông hai còn đi theo phụ họa: “Đúng vậy, còn không phải vì tốt cho nhà con!”

Một bữa tiệc rượu tốt đẹp, làm thành như vậy, chị em nhà họ Điều ở phòng phía tây nghe được, đều giận đến không xong.

Kết quả ông nội Điều vẫn ở nhà chính thuyết phục Điều Liên Phát: “Tam Văn cho con làm con thừa tự, chuyện này đều tốt cho con, cho chúng ta. Cha thấy trước tết, để bậc bề trên trong gia tộc làm chứng, xử lý việc này đi, vừa đúng để nó tiền chị hai lấy chồng.”

Dương Bắc Kinh và Lục Cạnh Ba đều ngồi ở đó, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng không cam chịu.

Lục Cạnh Ba thấy Điều Liên Phát bị làm khó, nên đứng lên, nâng ly rượu, nói: “Các vị bề trên, hôm nay là ngày con đổi đại khai với tiểu Cái, các vị tới uống rượu, chuyện khác, hôm nay chúng ta không nói.”

Lục Cạnh Ba vừa nói như thế, mấy người vừa nói cũng ý thức được mình nói hơi quá, hai con rể nhà họ Điều đều ở đây, thật sự muốn sưng mặt lên, tất cả mọi người khó coi, nên chuyển đề tài rồi.

Hôm nay Điều Liên Phát cảm giác mình là con chuột trong ống bẫy - bị hai đầu khinh bỉ, chiều muộn hôm đó khách mời vừa đi, Trương Hồng Cúc lại mang theo tức giận cường điệu với ông: Chuyện Tam Văn làm con thừa tự, ông nghĩ cũng đừng nghĩ!

Chuyện bà nội Điều khuyến khích Tam Văn làm con thừa tự, trải qua một trận náo loạn như vậy, nhanh chóng truyền ra trong thôn.

Cái gì cũng nói, có người tự nhiên nói, ý tưởng này của bà nội Điều, còn không phải hướng về tiền của nhà họ Điều sao? Nếu không sao trước đó không thấy bà cụ nói chuyện này?

Dĩ nhiên cũng có cụ già có tư tưởng phong kiến khác nói, nhà họ Điều không có con trai, con gái lại không kén rể, cho cháu trai làm con thừa tự rất bình thường.

Chị em nhà họ Điều không phải sợ mấy người bà nội Điều, nhưng chuyện này trước lễ đính hôn của Điều Tiểu Cái, nên không muốn náo loạn lên, khó tránh khỏi tâm trạng hồng hồng rồi.

“Những người này ấy mà, ý vào là thân thích với nhà em, ý vào nhà em không thể làm gì họ.” Bào Kim Đông nói, “Nên trở mặt thì trở mặt, nếu không thì ngày nào mới có thể sống yên ổn!”

“Anh nói thật nhẹ nhàng đơn giản, thời gian trước cha em không trở mặt với bà nội em? Dao cũng móc ra, trở mặt có tác dụng sao?” Điều Tam Tam nói, “Đây không phải đề lên việc vui của chị hai sao, em không muốn theo chân bọn họ làm âm ỉ.”

Trước sau tết âm lịch ở nông thôn, từ trước đến nay nhiều việc vui.

Một ngày chính giữa, mười sáu tháng chạp, Bào Kim Lai và cô gái tiểu Yến của anh cuối cùng kết mối duyên lành.

Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam đi tham gia náo nhiệt, buổi tối còn náo động phòng, nhà Bào Kim Lai rất gần nhà Bào Kim Đông, lúc trở lại, Bào Kim Đông kéo Diêu Tam Tam đi nhà anh.

“Sau này phòng này của riêng một mình anh rồi.” Bào Kim Đông rất hả hê, em ba của anh - Kim Viễn – đã đính hôn nửa năm trước, cha Bào mẹ Bào chấp vá lung tung, cuối cùng lại xây thành ba gian phòng, Kim Viễn đi qua trông phòng mới, kéo Kim Thành theo làm bạn.

Mẹ Bào thấy Tam Tam tới, cao hứng kỳ quái, cũng không để ý tới con trai thích cùng một chỗ với con gái người ta, lại gần tìm Tam Tam nói chuyện, đầu tiên nói đến chuyện Diêu Tiểu Cái đính hôn, tiếp theo khó tránh khỏi chuyện nhận Tam Văn làm con thừa tự.

“Bác nói này, bà nội con cũng không phải, bây giờ là thời đại gì, nào còn có chuyện cho con làm con thừa tự sao? Cho đứa bé làm con thừa tự, cho dù đối đãi với nó tốt hơn nữa, suy cho cùng vẫn không phải ruột thịt, nó vẫn không thân thiết với mình! Cho nó tiền lập gia đình, cho nó thừa kế gia nghiệp, nó vẫn muốn cha mẹ mình!”

“Cũng không sai! Thật ra bản thân cha con cũng hiểu.” Diêu Tam Tam than thở, “Nhưng một mặt cha con không cứng rắn, trong lòng ông ấp ấp ứng ứng, không đối phó được mấy người bà nội con; mặt khác, mấy người bà nội con quá đáng ghét rồi, bác nói cũng không có việc gì, cách một thời gian bà luôn nhẩy ra làm cho người ta âm ức.”

Ngồi nói một chút, mẹ Bào cười hỏi Tam Tam: “Tam Tam, con nói bác thích con từ nhỏ, bây giờ Kim Viễn có vợ rồi, hai đứa còn không thừa dịp lễ mừng năm mới náo nhiệt, nhanh chóng kết hôn thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Việc vui tới cửa 2

Editor: Puck

Nói khiến Diêu Tam Tam xấu hổ, Bào Kim Đông tiếp lời: “Con lại bị rút lại phía sau, thằng ba Kim Viễn vừa đính hôn nửa năm rồi, bây giờ ngay cả Kim Thành cũng bắt đầu hấp dẫn con gái.”

Mẹ Bào vừa nghe thì tinh thần tỉnh táo, vội hỏi tới: “Kim Thành? Nó nhìn trúng con gái nhà ai?”

“Chưa đâu vào đâu.” Bào Kim Đông nói, “Mẹ chậm rãi chờ xem đi.”

Mẹ Bào thấy hỏi không ra cái gì, nên lôi kéo Tam Tam: “Haizz, bác đây buồn chết rồi. Kim Đông là thằng hai, cháu nói nhà mới này, theo lý nên cho Kim Đông, năm nay Kim Đông hai mươi hai rồi, phải cho hai đứa chuẩn bị dùng khi kết hôn. Nhưng phía Kim Viễn, cũng không nhỏ, nói với bác muốn kết hôn. Kim Thành thắng út này qua năm mới cũng đã mười tám, một mảnh ngói còn chưa chuẩn bị cho nó. Haizz, bốn anh em này, giết bán thịt bác với cha tụi nó, ngay cả xương rang dầu cũng bán, xem có thể làm thân già này chút tiền hay không!”

Tinh tinh mẹ Bào hùng hùng hổ hổ, thích nói thích cười, nghe giọng điệu nhạo báng này của bà, Diêu Tam Tam không nhịn được muốn cười. Không trách được Bào Kim Đông luôn cường điệu tất cả dựa vào bản thân anh, đoán chừng từ nhỏ nghe nhiều những giọng điệu này của mẹ Bào.

“Con nói mệnh của bác làm sao, lôi kéo sinh ra bốn viên thịt thối.” Mẹ Bào khoa trương than thở, “Không có con trai muốn có con trai, không có con gái thì muốn con gái rồi. Con nói bốn anh em chúng nó, nếu có hai đứa là con gái, bác lấy đâu ra gánh nặng như vậy. Bác ngược lại hâm mộ cha mẹ con đó, bốn chị em con thân thiết hiếu thuận, bọn họ nên biết đủ đi!”

Diêu Tam Tam cười nói: “Bác, nếu cha mẹ con cũng muốn như vậy thì tốt. Bác có rảnh rồi thì theo làm nhảm với cha mẹ con, kêu bọn họ biết đủ!”

“Có rảnh rồi bác thật sự phải tìm bọn họ làm nhảm.” Mẹ Bào đột nhiên lại gần Tam Tam, cười hi hi nói, “Bác đi tìm bọn họ làm nhảm, đưa Kim Đông cho nhà con, bác không cần buồn rầu lo lắng tốn tiền cho nó, con xem có được không?”

Diêu Tam Tam vẫn coi là bà đùa giỡn, đã nói: “Bác, bác không phải lo lắng, anh Kim Đông vẫn nói dựa vào chính mình, biết gánh nặng của hai bác đó! Chúng con cũng trẻ tuổi, bản thân có thể làm ra tiền, không cần bác quan tâm những thứ này.”

“Haizz, không riêng gì chuyện gánh nặng.” Mẹ Bào phát tay, “Con nói hai con, từ nhỏ đã tốt, ở một thôn, con gả cho nhà chúng ta hay nó được kén rể đến nhà con, đều ở bên cạnh chúng ta, còn không hợp thành một sao? Các con có thể không hiểu kính bác và cha nó sao? Nếu nó được kén rể cho nhà con, chính nó chắc chắn có ngày tốt lành, không phải sẽ giải quyết những chuyện phiền não kia của nhà con sao?”

Diêu Tam Tam vừa nghe, trời ạ, lời mẹ Bào nói đúng!

Bào Kim Đông ở bên cạnh cũng nghe ra ý tứ, tức giận nói mẹ mình: “Mẹ, không ngờ mẹ lại chèn ép con như vậy, nào có ai một lòng khiến con trai ở rể!”

“Mẹ chèn ép được con sao? Mẹ vẫn còn cảm thấy vấn đề này có hai phía được lợi!”

“Giả mà hai phía được lợi! Con thấy mẹ chính là ghét con trai của mẹ hơn. Sao mẹ không cho Kim Thành đi ở rể?” Bào Kim Đông hơi dờ khóc dờ cười.

“Nếu Kim Thành có nhà vợ tương lai tốt như vậy, mẹ cũng không phản đối.” Mẹ Bào nói, “Không cảm kích thì thôi, không quán mấy đứa nữa.”

Mẹ Bào nói xong đứng dậy rồi đi, lúc gần đi còn nói thêm một câu: “Thằng Kim Thành kia kêu nó chậm một chút, nó vội vã kết hôn, mẹ khóc cũng không có chỗ.”

Chờ mẹ Bào vừa đi, Bào Kim Đông kéo Diêu Tam Tam ngồi xuống, lắc lắc đầu, chịu hết nổi tự cười rộ lên. Ở rể cho Tam Tam? Anh đúng là chưa từng nghĩ.

Suy nghĩ một chút, nếu ở rể cho Tam Tam, ở rể cũng không có gì không tốt, nhưng mà ở nông thôn, ở rể luôn là chuyện mất mặt.

“Trời không còn sớm đâu, em về.” Diêu Tam Tam đứng lên phải đi, Bào Kim Đông đưa cô ra ngoài, theo thói quen, ra cửa tiếp tục đưa, trời tối, cho dù hai người đi đâu chơi, anh luôn đưa cô về tận cửa, nhìn cô vào nhà.

Diêu Tam Tam chậm rãi đi về phía trước, trong lòng suy nghĩ, để Bào Kim Đông tới nhà làm con rể, nghe rất không sai đó.

Anh em nhà họ Bào nhiều, gánh nặng, cô gả đi, cũng khó tránh khỏi tương lai sẽ có chuyện chị em bạn dâu bất hòa, nếu Bào Kim Đông đến ở rể nhà cô, thì không cần quá lo lắng chuyện quan hệ chị em bạn dâu. Đương nhiên, cho dù Bào Kim Đông kén rể đến nhà cô, cô khẳng định sẽ đường lão hiếu kính cha Bào mẹ Bào.

“Nghĩ gì thế, tiểu Nha?” Bào Kim Đông thấy cô vẫn không lên tiếng, nên hỏi cô.

“Nghĩ lời mẹ anh nói.”

“Em còn tưởng cho là thật hả?” Bào Kim Đông nói, “Em nói anh một đấng mày râu, đứng cao hơn người, ngủ dài hơn người, bản lĩnh làm ra tiền xây nhà cưới vợ, anh vẫn phải có. Em qua năm cũng mười tám, chờ em hai mươi tuổi đủ tuổi kết hôn, anh bảo đảm sẽ chuẩn bị cho em một căn nhà nhỏ yên tĩnh.”

“Vậy nếu anh đến nhà em, có gì không tốt chứ?”

“Không có gì không tốt.” Bào Kim Đông nói, “Thế diện không được chứ sao.”

“Nhưng mà -” Diêu Tam Tam dừng chân, xoay người tựa vào ngực anh, “Em cảm thấy cần anh.”

Bào Kim Đông không lên tiếng, anh là người vui vẻ cởi mở, nghiêm túc ngẫm lại, ngoại trừ vấn đề mặt mũi nhất thời, anh thật sự muốn kén rể đến nhà họ Diêu, vấn đề nhà họ Diêu đúng là sẽ giải quyết, tối thiểu mấy người bà nội Diêu, đừng nghĩ nhảy lên nữa.

“Anh thấy đó, bây giờ quầy hàng nhà chúng em càng mở càng lớn, không phải là chuyện của một mình em nữa rồi, là chuyện của cả nhà, trong nhà không có người đàn ông chống cửa, em luôn lo lắng có người bắt nạt. Nhưng nếu nhà em có anh, thì yên tâm toàn bộ. Em coi như gả vào nhà anh, còn không phải bị trời buộc trong nhà?”

“Anh Kim Đông, em lấy chồng hay không lấy chồng vào nhà họ Bào, không có ảnh hưởng gì đến nhà họ Bào, nhưng nếu như anh đến nhà chúng em, ảnh hưởng sẽ lớn, cả đời em coi anh như anh hùng đến!” Cô nói xong, bắt đầu lắc lắc cánh tay anh làm nũng.

“Anh Kim Đông, anh xem đi, chúng ta tốt từ nhỏ, coi như kén rể, người ta cũng biết là anh yêu thương em, là vì che chở em, cũng không phải cô dâu xấu xí nghèo rớt, sao có thể mất mặt mũi?”

“Được rồi được rồi, em tiểu Nha này, lừa gạt anh đâu!” Bào Kim Đông nói, “Đây không phải chuyện nhỏ, em phải cho anh nghĩ mấy ngày đi!”

Kết quả trước khi cô con gái thứ hai nhà họ Diêu lấy chồng, một tin tức truyền tới khiến thôn Thổ Câu khiếp sợ, nói Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam muốn đính hôn, Bào Kim Đông kén rể đến nhà họ Diêu.

Chuyện này, cao hứng tới hóng mát là Diêu Liên Phát rồi.

Theo quy củ nông thôn, con rể chọn ở rể giống như con trai, ông vẫn luôn thương thức thằng nhóc Bào Kim Đông này, bây giờ chen vào cửa đến nhà ông, làm con trai cho ông? Năm mớ cũng có thể sướng đến bật cười. Bọn nói thằng nhóc vừa gấu vừa bá chủ, về sau ai còn dám trợn mắt nhe răng với Diêu Liên Phát ông?

Hơn nữa dưới bày mưu tính kế sắp xếp của Diêu Tam Tam, Diêu Liên Phát cũng thoải mái hào phóng tỏ vẻ với nhà họ Bào: Bào Kim Đông kén rể tới đây, không cần để cho nó sửa họ Diêu, dù sao hai mươi mấy năm, ở cùng một thôn, mọi người đã sớm quen tên Bào Kim Đông, tương lai cho đứa bé theo họ Diêu là được. Hơn nữa còn nói, coi như kén rể, ngày nào đó vợ chồng son cũng hiếu kính cha mẹ Bào, giống như đường lão với con trai bên

cạnh.

Bởi như vậy, người hai nhà đều rất vui mừng.

Đương nhiên, người trong thôn cũng nói này nói kia. Hơn nữa bên phía bà nội Diêu, còn đang tính toán thúc đẩy sớm chuyện cho Tam Văn làm con thừa tự, đã truyền đến tin tức như vậy, Diêu Liên Phát thậm chí không thèm tới cửa nói với bà cụ, bà nội Diêu vẫn là nghe người khác nói.

Tính toán của bà nội Diêu rơi vào khoảng không, nhưng không hề có cách nào.

Hôn ước hai nhà Bào Diêu hợp với quy củ nông thôn, con rể đến ở rể chính là con trai, hơn nữa Bào Kim Đông này vốn không phải người dễ chọc, phía sau nó còn theo nhà họ Bào to như vậy, bà nội Diêu thật sự là khí cầu rơi vào ổ gai – xẹp cả rồi.

Một khi Diêu Liên Phát cao hứng, vẫn muốn đuổi trước tết, đính hôn cho Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam.

Năm cũ còn có vài ngày, Diêu Tiểu Cải lấy chồng vào hai mươi tám tháng chạp làm chuyện vui, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thương lượng, nói dứt khoát, chuyện mới làm mới, hai nhà Bào Diêu ngồi xuống ăn một bữa cơm, trò chuyện, xác định xuống cho hai đứa nhỏ là được.

Ngày đính hôn chọn ngày hai mươi sáu tháng chạp, Diêu Liên Phát mạnh mẽ đuổi trước ngày kết hôn của Diêu Tiểu Cải, đơn giản đúng là nghĩ tới, chuyện này xác định xuống, Bào Kim Đông có thể lấy thân phận em trai ruột, tiền Diêu Tiểu Cải lấy chồng rồi.

Người một nhà vốn vội vàng chuẩn bị việc cưới xin của Diêu Tiểu Cải, bây giờ lại vội vã chuẩn bị chuyện kết hôn của Diêu Tam Tam, loay hoay đến túi bụi.

Nhưng mà hai người Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, cả ngày vui sướng hải lòng không ngậm miệng được, đi đường cũng mang theo gió!

Chủ đề bây giờ trong thôn Thổ Câu, chính là việc vui nhà họ Diêu, nhà họ Diêu song hỷ lâm môn!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Phò mã

Editor: Puck

Nhà họ Diêu liên tiếp truyền ra tin vui, đầu tiên là Diêu Tiểu Cải kết hôn trước tết, ngay sau đó truyền đến tin tức Bào Kim Đông đồng ý đến ở rể nhà họ Diêu.

Tin tức này khiến rất nhiều người kinh ngạc, dù sao chuyện ở rể này đều không dễ tiếp nhận với đàn ông, lúc ấy đàn ông ở rể trong thôn, coi như là chuyện thật mất mặt.

Bào Kim Đông này là ai chứ, khí thế mạnh mẽ, có thể làm nhân vật tốt, đã từng đi lính, tuy thăng nhóc này mới hơn hai mươi, nhưng ở trong thôn này, tuyệt đối là người trẻ tuổi rất xuất chúng. Thì ra cậu ta và cô con gái thứ ba nhà họ Diêu đã sớm tốt rồi, nếu không gầy của những cô gái ngưỡng mộ cậu ta có thể vây kín cửa nhà – đây chắc là những đánh giá của người trong thôn rồi.

Sao đột nhiên thoáng cái, đã đến ở rể nhà họ Diêu rồi?

Cha Bào mẹ Bào ngược lại nghĩ thông chuyện này, cũng giống như nói: Chúng ta có bốn con trai, không có gì lạ, nhà họ Diêu không thể không có con trai sao, được, cho nhà họ Diêu, ai bảo nó thích Tam Tam!

Bốn con trai, không tạo điều kiện nổi. Nếu thằng hai không ở rể, không chừng thằng tư phía dưới phải cho ở rể nhà ai đó.

Mà nhà họ Diêu đó, con gái tốt, gia cảnh được, với tính tình này của thằng hai, qua đó ở rể có thể làm chủ nhà, sẽ không uất ức không bị khinh bỉ, tương đương với kiếm được phần gia nghiệp tốt, một con dâu hiền.

Hơn nữa, ở rể vẫn ở trong thôn này, bọn họ vẫn có thể được lợi từ đứa con trai này.

Mà với nhà họ Diêu, con rể tới cửa làm con trai, khẳng định là chuyện tốt cầu còn không được.

Cha Bào mẹ Bào tính toán hết sức thẳng thắn, nói như vậy ngay trước mặt Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông.

Tính tình Bào Kim Đông rộng rãi khí thế lớn, anh nghĩ lại: Nếu mình gả cho Tam Tam, càng có ích hơn Tam Tam gả vào nhà mình, vậy thì như thế đi, dù sao bản chất vẫn là mình vào Tam Tam chúng ta kết hôn chứ sao.

Sau đó, chẳng phải anh đồng ý sao!

Nhưng mà chuyện này, trong dòng họ nhà họ Bào không được sáng suốt như vậy, nghe nói mấy bậc bề trên ở nhà họ Bào có ý kiến.

Về phần người trong thôn, đều có nói mặn nói nhạt, dù sao chuyện kén rể này, đại đa số người nghĩ không thông.

Nói gì? – Nếu nhà họ Diêu là quý nghèo, nhà họ Bào có thể tình nguyện sao? Còn không phải mưu đồ nhà họ Diêu giàu có có tiền.

Trong chuyện này, mặt ngoài bà nội Diêu không hề phản đối, nhưng sau lưng lại tìm người chung quanh thâm oán trách: Nhà họ Bào này, chẳng phải nhìn trúng gia sản con trai lớn nhà bà...

Mà hai nhân vật chính ở giữa bàn luận, giờ phút này đang trốn trong phòng nhỏ của Bào Kim Đông.

Trời rất lạnh, Bào Kim Đông xách lò sưởi nhỏ bằng than vào, lấy một nắm đậu phộng đặt lên miệng lò sưởi nướng. Ăn không quan trọng, ấm áp lại vừa thích thú.

“Lúc trước anh đã đoán trước, nhất định sẽ có người nói này nói nọ, thật sự không nghĩ đến nói hung ác như vậy!” Bào Kim Đông tặc lưỡi, “Haizzz, những người này! Hôm nay anh gặp thẳng nhóc Bào Xuân Sinh ở sau thôn, em đoán xem nó nói anh cái gì?”

“Nói gì?”

“Phò mã!”

“Phò mã?” Diêu Tam Tam cười khúc khích, “Vậy anh nói người ta như thế nào?”

“Anh nói, này, cháu trai, thật hiểu chuyện. Nhân tiện tát cho nó một cái.”

Nhìn thấy vẻ nén cười của Diêu Tam Tam, Bào Kim Đông tỏ vẻ vô tội, “Chính nó gọi anh là ông.”

Bào Kim Đông lật đậu phộng trên cửa lò, không cẩn thận một hạt rơi vào, rơi lên than đỏ, Bào Kim Đông nhanh tay nhặt ra ngoài, ngón tay không tránh khỏi bị phỏng, anh ủa một tiếng, đặt ngón tay lên môi thổi, Diêu Tam Tam kéo tay qua, túm lấy ngón cái, ngón trỏ nhìn nhìn, không bị bỏng, lại buông ra, đặt tay mình lên cửa lò hơi lửa.

Hai tay đặt lên cửa lò, lò lửa chiếu rọi đến ngón tay đỏ lên.

Bào Kim Đông nắm lấy tay nhỏ bé của cô, vuốt ve từng đầu ngón tay của cô.

“Em xem ngón tay này của em, nhỏ như vậy! Hai ngón cũng không to bằng một ngón của anh – anh đưa cho em nhấm gì đây?”

“Không mang. Ngày mai mới đính hôn mà!” Diêu Tam Tam nói, “Để cho tụi chị cả nhìn thấy, lại sẽ chế giễu em.”

“Anh không dễ gì mới mua được chút đồ cho em, để sau này đeo.” Bào Kim Đông nói, “Không phải anh mang về chút tiền sao? Mua chiếc nhẫn này cho em, còn dư lại không tới ba ngàn, vốn định đính hôn mua chút đồ cho em, hôm nay mẹ anh nói với anh, nói ngược lại kén rể, kết hôn không cần anh bỏ tiền, kêu anh lấy ra dùng cho lễ hỏi của Kim Viễn.”

Giọng Bào Kim Đông hết sức bình thản, nghe không ra oán trách hay mất mát, hình như chỉ tự thuật một chuyện thôi.

Diêu Tam Tam ngẩng đầu liếc nhìn cửa phòng, cha Bào đã chạy ra ngoài, mẹ Bào chắc ở trong phòng với thím ba Bào đỡ trẻ.

Diêu Tam Tam khẽ nói: “Phong tục chính là như vậy, mẹ anh làm vậy cũng là hợp lý hợp tình. Sau này chúng ta tự mình kiếm tiền, anh muốn mua gì cho em cũng được.”

“Anh không phải oán mẹ, chỉ đơn thuần nói chuyện này. Người nghèo chí ngắn, cha mẹ anh đó, đầu năm nay nuôi lớn bốn đứa con trai, có thể dễ dàng sao?” Bào Kim Đông bình thản nói, “Anh cả kết hôn, lột một lớp da của cha mẹ, bây giờ Kim Viễn lại xây nhà kết hôn, lại lột bỏ một tầng da, sau này còn có Kim Thành, cũng khó tránh bọn họ kiên trì kén rể cho nhà em.”

Bào Kim Đông kén rể đến nhà họ Diêu, hình như hợp lý hợp tình, chính anh đáp ứng. Nhưng bạn nói trong lòng Bào Kim Đông không hề không tự nhiên, đó là không thể nào. Hơn nữa bây giờ bên ngoài nói ngắn nói dài, nói gì cũng có. Làm một đấng mày râu, trong lòng Bào Kim Đông cũng khó tránh khỏi hơi không thoải mái.

“Tiểu Nha, chuyện này sao lại không giống như anh nghĩ xa xôi chứ?” Bào Kim Đông than thở, “Anh thì nghĩ, trước làm lính vài năm, tôi luyện xong, rèn luyện bản thân cho tốt, mới có thể che chở em, sau đó, anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, xây nhà tốt nhất trong thôn, làm người có tiền nhất trong thôn, sau đó anh sẽ thuận lợi vui vẻ, anh chạy xe con tới cưới em, khiến con gái toàn thôn đều hâm mộ em. Nhưng bây giờ em xem, nào nghĩ tới giải ngũ rồi, anh vẫn sạch trơn, em thì phát triển sự nghiệp thành như vậy.”

Nói xong, Bào Kim Đông xòe rộng hai tay, đánh trống lảng cười cười, “Anh ngược lại thành phò mã rồi! Có một người vợ rất có thể làm việc, cũng không hoàn toàn là chuyện tốt.”

Điều Tam Tam túm lấy ngón tay anh nghịch nghịch, nhìn anh cười cười, khẽ hỏi anh: “Anh hối hận à?”

“Ừ, hơi hối.” Bào Kim Đông hất cằm lên, tỏ vẻ kênh kiệu.

“Hơ, anh không thể hối hận, giữ lời. Sau này anh dẫn em đi, khiến cuộc sống sau này tốt rồi, để người ta biết Bào Kim Đông anh là một người đàn ông có bản lĩnh, khiến những người đó bị lật tẩy đi!”

“Vậy nếu như anh thật sự đổi ý thì sao? Em làm như thế nào?” Bào Kim Đông hỏi.

Điều Tam Tam có lúc nghĩ, là người của hai thế giới, cô cho rằng mình đã sớm ném đủ chuyện lạ, nhìn thấu rồi, tại sao cứ tin tưởng yêu say đắm người đàn ông này? Bởi vì anh giống như giọt nước, từng giọt từng giọt, năm rộng tháng dài, đã sớm tan vào trong cuộc đời cô rồi.

Điều Tam Tam nghiêng đầu, uất ức mà khịt khịt, nói: “Anh không kén rể cho em, vậy thì em gả cho anh thôi! Còn có thể làm sao?”

“Tiểu Nha, lại đây!” Bào Kim Đông kêu cô.

Điều Tam Tam xem xét, hai người ngồi đối mặt, chính giữa chỉ cách lò sưởi, còn qua thế nào?

Bào Kim Đông đưa tay kéo cô, Điều Tam Tam liền đứng lên đi tới bên cạnh anh, Bào Kim Đông tiện thể dùng lực, ôm chặt lấy cô, ôm cô ngồi trên chân mình.

Anh vùi đầu vào người cô, dùng giọng điệu rất cảm tính nói: “Vợ à, có những lời này của em, cho dù là cái hồ, Bào Kim Đông anh cũng nhảy!”

Hai mươi sáu tháng chạp, Điều Liên Phát bày hai bàn tiệc rượu thượng hạng, mời cả nhà họ Bào, Điều Tiểu Đông và Dương Bắc Kinh, Lục Cảnh Ba sắp là con rể chính thức cũng đến, hai nhà vui vui về về ngồi chung một chỗ, đính hôn cho Bào Kim Đông và Điều Tam Tam.

Lục Cảnh Ba đầu óc linh hoạt, đề nghị không cần đính hôn như phong tục trong nông thôn, bạn nói Bào Kim Đông một đáng mày râu như vậy, bạn làm như cô gái nhỏ, đưa cậu ta đi mua quần áo, cho cậu ta lễ ra mắt gì đó, khiến cậu ta kỳ cục chết rồi.

Dưới thu xếp của Lục Cảnh Ba, nhà họ Điều mua quà tặng đính hôn cho Bào Kim Đông và Điều Tam Tam, một cặp đồng hồ đeo tay tình nhân, hôm nay Điều Liên Phát rất vui mừng, nhìn Bào Kim Đông cảm thấy sao tốt vậy, chi tiền hết sức rộng rãi, cặp đồng hồ tây tình nhân này, đắt tiền nhất cửa hàng tổng hợp thành Nghi rồi, tốn hơn hai ngàn ba trăm đồng.

“Nói yêu thương từng giây từng phút, giành giật từng giây làm sự nghiệp.” Tiểu Tử tổng kết một câu chúc phúc, chọc cho mọi người cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Phò mã 2

Editor: Puck

Người hai nhà ăn cơm, hai bà mẹ chuẩn bị đủ thứ, dù sao là chuyện vãn đã đóng thuyền, sau này khi kết hôn đôi giọng lại càng mất tự nhiên, chỉ bằng kể từ bây giờ để cho hai đứa nhỏ đôi giọng luôn. Vì vậy trong tiếng cười của anh chị em trong hai nhà, Bào Kim Đông đôi giọng gọi Điều Liên Phát và Trương Hồng Cúc là cha và mẹ, Điều Tam Tam cũng theo đó gọi cha mẹ Bào là “Cha mẹ.”

Nhưng mà Bào Kim Đông và Điều Tam Tam vừa đính hôn cũng không có thời gian nói chuyện yêu đương, tán gẫu cả ngày cũng không nhiều, bên này tiệc rượu vừa kết thúc, cha Điều và cha Bào uống nhiều đang dựa nghiêng trên ghế khoác lác, tiểu Tử cười hi hi chạy vào gọi bọn họ.

“Anh rể cả, anh rể hai, anh ba!” Tiểu Tử vừa kêu đã chạy tới, khoe mẽ kéo cánh tay Bào Kim Đông, “Ra ngoài làm việc, đưa bàn đến rồi!”

Nếu Bào Kim Đông kén rể đến nhà họ Điều, sau này tiểu Tử chính đáng hợp tình gọi anh là anh ba, không gọi anh rể.

Hai mươi tám tháng chạp Điều Tiểu Cái lấy chồng, ngày mai là hai mươi bảy, bạn bè thân thích sẽ đến đưa quà cưới rồi, nhà họ Điều đương nhiên muốn bày tiệc mừng chiêu đãi.

Bàn ghế trong nhà chắc chắn không đủ dùng, trần trên có tiệm kinh doanh cho thuê bàn ghế, chuyên môn cho người ta thuê mở tiệc dùng. Do đó, người ta đưa tới.

Tiểu Tử vừa kêu, Dương Bắc Kinh, Lục Cảnh Ba và Bào Kim Đông ba người đàn ông nhanh chóng đi ra ngoài, người đưa bàn tới là một thanh niên, lái máy kéo đưa đến.

Vài người ra tay chuyển bàn ghế xuống, sắp xếp địa điểm phù hợp dọn xong.

Chị em nhà họ Điều đương nhiên không làm việc nặng như vậy, đều bận rộn quét dọn dọn dẹp.

Những chuyện lật vật này, cần người trong nhà làm. Ngày mai quả cưới không giống vậy, người trong nhà chỉ cần tiếp đãi người thân bạn bè, có mời mấy nhà có giao tình tốt bền chắc phụ trách chuyện vật như rót nước, bung thức ăn, dọn dẹp.

Dương Bắc Kinh định đi theo làm giúp việc vui, chắc chắn đầu bếp chính không đến tay, nên mời hai đầu bếp chuyên môn phụ trách tiệc mừng, bàn ghế vừa dọn xong, đầu bếp theo giao hẹn đã tới, bắt đầu dựng bếp lò, chuẩn bị món ăn. Thật tốt, đã xong một chuyện.

“Ngày mai càng bận rộn hơn, nhiều người.” Dương Bắc Kinh cười nói, “Ngày mai bận rộn, chỉ có điều chờ cậu đưa tiểu Cải đi, tụi anh thoải mái rồi.”

“Vậy tối nay em chạy xe đưa cô ấy đi thôi, mọi người đỡ phải bận rộn.” Lục Cảnh Ba nói đùa.

“Bỏ trốn bớt việc nhất!” Bào Kim Đông trêu ghẹo người sắp đảm nhiệm anh rể hai, “Anh tính toán thử một chút?”

“Cậu đi luôn đi!” Lục Cảnh Ba cười.

“Này, anh nói ba người chúng ta, tối nay anh lấy chút đồ ăn, ba chúng ta họp mặt.” Dương Bắc Kinh nhỏ giọng đề nghị.

Bào Kim Đông vừa nghe, chắc một tiếng: “Còn uống hả? Buổi trưa em uống không ít.”

“Coi như vĩnh biệt đời độc thân cho Cảnh Ba.” Dương Bắc Kinh nói, “Dù sao bây giờ phòng nhiều, uống say rượu tối nay ở đây. Chỉ có điều Cảnh Ba cậu cẩn thận một chút, uống say vợ cậu sẽ vứt cậu vào trong bãi nhốt dê.”

Năm đó Điều Tiểu Đông “Đổi đại khái” hạ sinh lễ, Dương Bắc Kinh uống hơi nhiều rượu, Điều Tiểu Cải nói giỡn một câu, trong nhà không có chỗ ở, kêu anh rể cả đi bãi nhốt dê ngủ một đêm thôi. Do đó, Dương Bắc Kinh nhớ chuyện này, lấy ra nói giỡn.

Bên này ba người cười cười nói nói làm việc, bên kia chị em nhà họ Điều cũng thu xếp đồ đạc, đồ cưới phải xếp ngay ngắn, chuẩn bị chỗ thu quà cưới điểm tâm, phải dọn chỗ quà tặng.

Ba chị em vừa bận rộn cũng vừa nói vừa cười, Điều Tam Tam nhanh mắt nhìn thấy trên ngón tay chị cả nhiều thêm một nhẫn vàng sáng long lanh, nên hỏi chị: “Chị cả, mua khi nào?”

“Hôm trước lúc đi thành Niệm mua.” Điều Tiểu Đông cười đến ngọt ngào, “Anh rể em nói, hai em đều đã có, chị không có, nhất định mua cho chị một cái.”

Lúc này tiểu Tứ đã chạy tới, cười hi hi mặt báo: “Mấy người anh rể cả nói, tối nay muốn cùng nhau uống rượu, từ biệt đời độc thân cho anh rể hai.”

Điều Tiểu Cải bĩu môi: “Từ biệt đời độc thân? Uống say ném toàn bộ vào bãi nhốt dê đi.”

Hai mươi bảy tháng chạp, người một nhà quả nhiên bận tối mảy tối mảy.

Người tới tặng quà cưới gần như đều là khách nữ, theo như tập tục mang theo điểm tâm. Chiều đãi khách nữ, bình thường đều là em gái, chị dâu của cô dâu, vì vậy công việc của Tam Tam và tiểu Tứ cực kỳ lu bu.

Từ giữa trưa đã có khách tới, tới tận đêm rất khuya, Điều Tam Tam và tiểu Tứ mới có thể đi ngủ.

Trương Hồng Cúc đứng trong nhà chính, rất không cao hứng nói với mấy cô con gái: “Con xem những người này làm chuyện gì! Thím hai, thím ba các con bận rộn đến giúp thì thôi, quà cưới cũng không tới tặng, thím hai con sai Nhị Văn tặng hai bịch điểm tâm, ba mươi đồng. Thím ba con cũng sai Hồng Hà, cũng tặng lễ giống vậy, bà nội con dứt khoát không có quà tặng. Hôm nay mẹ còn mời ông nội con uống rượu, bà nội con lại làm được chuyện này!”

“Mẹ à, bà không đến coi như thôi đi, chẳng lẽ mẹ còn một lòng muốn gọi bà tới?” Điều Tiểu Cải nói.

“Nhưng bà dựa vào đâu mà không đến tặng quà cưới? Không có tình người, cháu gái ruột lấy chồng.” Trương Hồng Cúc cực kỳ căm phẫn, “Không phải bà muốn cho Tam Văn làm con thừa tự, mẹ không đồng ý sao? Quà tặng lễ mừng năm mới, mẹ cũng tặng, cha con tặng một miếng thịt lớn, một trăm đồng đó, bà lại không tới cho tiểu Cải quà cưới. Mẹ không phải tham tiền của bà, không phải tham đồ của bà, đã nói chuyện họ làm, thật sự không có tình người.”

“Con thấy không đến vừa đúng, tránh khỏi bà lại sinh sự.” Điều Tam Tam nói, “Bà nội không khiến chúng ta ngọt ngào, trong lòng bà không thoải mái. Về sau chúng ta cách xa bà một chút. Về phần thím hai thím ba, không phải mẹ càng dễ xử lý? Chờ đến mừng sáu đầu năm Đại Văn kết hôn, mẹ cũng kêu người nào đó đưa ba mươi đồng đi, không được sao?”

Anh em trong gia tộc ở nông thôn, mặc dù bình thường náo lớn náo nhỏ, chuyện vui chuyện tang cũng nên lui tới, nếu không thật sự có thể đoạn tình. Điều Tam Tam lại cảm thấy, chung đụng như thế, thà rằng không lui tới mới tốt.

Trong tiếng chiêng trống rung trời, xe hoa của Lục Cảnh Ba đến đón cô dâu vờn vàng dừng trước cửa lớn nhà họ Điều, trước đó có người xuống xe, đốt một bánh pháo, đây là đang “Thúc giục”, nói cho cô dâu trong phòng, chú rể tới cửa, cô dâu nhanh chóng trang điểm ăn mặc đi! Pháo thúc giục này

phải đốt ba lần: Lần thứ nhất, cô dâu rửa mặt chải đầu; lần thứ hai, cô dâu thay quần áo cưới; lần thứ ba, thúc giục cô dâu ra cửa.

“Ba giục bốn mời” không thể không có đạo lý, đoàn xe vừa đến cửa, thừa dịp ba giục bốn mời này, người giúp chuyện vui nhanh chóng mang đồ cưới ra xe.

Nhà họ Diêu tặng đồ cưới hồi môn phong phú như vậy, Lục Cảnh Ba đã cân nhắc trước, mang theo một chiếc xe tải có thùng xe không mui, mỗi một món đồ cưới được nhấc ra từ trong sân, treo hồng treo xanh, lại dùng sợi dây đỏ gói chặt.

Mỗi lần mang đồ cưới ra, những người xem nào nhiệt đều chặc chặc ra tiếng. Còn có nhiều người biết nói, nhà họ Diêu cho chú rể mang tất cả tiền lễ hỏi “tiểu khải”, “đại khải” về, cái khác chắc chắn trả lại một số cho cô dâu áp đầy hòm, chắc hẳn số lượng không ít.

Sau ba giục bốn mời, cô dâu được nuông chiều cuối cùng chuẩn bị xong, đồng ý ra cửa.

Chú rể vội chạy nhanh qua nghênh đón.

Diêu Tiểu Cải mặc một bộ đồ đỏ, mời thợ trang điểm ở trần trên tới trang điểm, cả người cực kỳ chói lọi, xinh đẹp, giống như ngôi sao trên lịch treo tường, Lục Cảnh Ba vừa tiến tới, đôi mắt lập tức dán trên người cô dâu.

Theo như phong tục, chị em gái lấy chồng, muốn anh em trai nhà mẹ chồng lên xe. Theo đó chú rể cũng phải chuẩn bị chút tiền lì xì cho anh em vợ.

Vì vậy, Bào Kim Đông cố ý cản Lục Cảnh Ba: “Anh rể hai, lấy tiền lì xì ra!”

Diêu Tiểu Cải nhìn Bào Kim Đông, kiều ngạo hất cằm lên hỏi: “Kim Đông, cậu bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi hai, sao vậy?”

“Chị hai mươi mốt.” Diêu Tiểu Cải cười hả hê không ngừng, “Ngoan, gọi chị hai.”

“Vâng, anh rể hai, em đây phải cống chị hai lên xe!” Bào Kim Đông nắm tay đám đám Lục Cảnh Ba, vẻ mặt chế nhạo, nói xong đưa tay định kéo Diêu Tiểu Cải.

Lục Cảnh Ba sao có thể để cậu ta đụng phải! Vội vàng chụp một bao lì xì vào trong tay Bào Kim Đông, đẩy Bào Kim Đông ra, tự mình ôm lấy vợ đi, bạn bè người thân vây quanh xem nào nhiệt lập tức cười ầm lên.

Cửa chính nhà họ Diêu vang lên tiếng pháo lần thứ tư.

Dây pháo lần này, dài hơn ba lần pháo trước, đi đừng vang lên không ngừng, xe hoa đón pháo, chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Nói nghĩa khí

Editor: Puck

Lục Cảnh Ba và nhà Diêu Tiểu Cải, do công việc của Lục Cảnh Ba ở trần trên, Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam, Diêu Tiểu Tứ đều đi theo đưa gả.

Người thân nhà họ Lục cũng không có ai, sắp xếp trong hôm nào trở lại nhà cũ mời bà con, tổ chức tiệc.

Lục Cảnh Ba là người rất được, trong hôn lễ, đồng nghiệp, bạn bè tới rất nhiều, cũng có mấy đồng nghiệp Diêu Tiểu Cải biết ở trường chăn nuôi khi trước, cũng hết sức náo nhiệt.

Gặp mặt, các đồng nghiệp cũ không tránh được muốn chế giễu một phen, có người nói, lúc ở trường chăn nuôi đã xác định hai người có gì không thích hợp rồi.

“Nào có chứ...” Diêu Tiểu Cải ngượng ngùng.

“Nào có?” Có người nghi ngờ, xoay mặt nói với mọi người: “Này, mọi người không biết chứ, lúc Diêu Tiểu Cải ở trường chăn nuôi, là một người đẹp lạnh lùng tiêu chuẩn, hơn nữa cô ấy vốn không hề nói chuyện gì với các nam thanh niên trẻ tuổi khác, cũng chỉ có Lục Cảnh Ba có thể nói chuyện với cô ấy.”

“Đó là thủ đoạn của Lục Cảnh Ba người ta tốt, từ từ đào hầm gài bẫy! Do vậy, đã lừa được cô vợ xinh đẹp về đúng không? Về phần mấy cậu nhóc ầu tả kia -” người nói chuyện tiện tay chỉ một vòng, “Mấy người này, không có bản lĩnh, chỉ có thể đỏ mắt.”

“Khi đó có phải hai người bọn họ đã tốt rồi?” Có người đứng là bắt đầu chất vấn rồi, kéo Lục Cảnh Ba tới hỏi, “Chủ rể, cậu hãy thành thật khai báo!”

Chỉ thấy Lục Cảnh Ba sờ mũi, nghiêm trang nói: “Vợ nói có là có, vợ nói không có, vậy thì không có thôi!”

Lời nói này, người đầy phòng cười ầm.

Buổi trưa ăn tiệc mừng, đồng nghiệp giúp Lục Cảnh Ba thu xếp chuyện vui sắp xếp một chiếc mini bus, chuẩn bị đưa người nhà mẹ đẻ đưa gả về.

Tối đưa gả là mấy người lớn nhà mẹ đẻ cô dâu, còn có vài cô gái trẻ tuổi nhà họ hàng, cầm bánh kẹo cưới, điểm tâm cưới lấy việc vui nhà chú rể đưa, từng người một hoan hoan hi hi lên xe về nhà.

Lục Cảnh Ba và Bào Kim Đông lặng lẽ thương lượng, gọi Bào Kim Đông và Tam Tam, tiểu Tứ lưu lại chơi hai ngày.

Ông nội Lục vừa qua đời, quan hệ giữa Lục Cảnh Ba và cha mẹ đã ly dị tương đối nhạt, nhà lại ở vùng khác, Bào Kim Đông nói với Diêu Tam Tam, nếu không chúng ta lưu lại nhào vô giúp vui thôi.

Diêu Tam Tam đương nhiên nói được, hỏi tiểu Tứ, tiểu Tứ lắc đầu liên tục: “Không cần, em muốn về nhà.”

“Em đó, không muốn lưu lại chơi sao?” Bào Kim Đông hỏi con bé.

Tiểu Tứ dẫu môi lắc đầu: “Em không làm bóng đèn. Anh nhìn họ xem, hai người mới kết hôn, hai người thì vừa đính hôn, để cho em một con nhóc ở lại đây, em chơi với ai?”

Người nghe chung quanh không nhịn được bật cười, tiểu Tứ mười bốn tuổi, càng ngày càng quý tính ranh.

Diêu Tam Tam buồn cười mà vỗ vỗ đầu con bé: “Con nhóc này! Sao lo lắng quá mức như vậy.”

Tiền mấy người tiểu Tứ đi, Diêu Tam Tam trở lại phòng tân hôn với chị hai.

Trong phòng tân hôn trừ Diêu Tiểu Đông, còn có hai cô gái trẻ tuổi vẫn ở đó, nói là bạn gái của bạn Lục Cảnh Ba, chú rể luôn chiêu đãi khách, phải phiên các cô ấy đến làm bạn với cô dâu.

“Anh Lục thật tỉ mỉ, người kia nhà em, cho tới bây giờ cũng chưa từng săn sóc như vậy!”

“Tôi thấy tiểu Triệu nhà cô cũng không kém! Chỉ có nhà tôi xấu nhất rồi, đi dạo phố cũng có thể ném tôi lại cách nửa dặm đường!”

“Thôi đi, xấu nhất cô còn muốn anh ấy? Còn coi như bảo bối?”

...

Con gái trẻ tuổi nhiều đề tài, mấy người cứ tùy ý tâm sự như vậy, cười cười nói nói, thời gian trôi qua trong vô tình.

Mấy người bạn, đồng học gì đó từ xa tới của Lục Cảnh Ba, uống rượu vào khó tránh khỏi không kết thúc, hát hò trò chuyện, mắt thấy sắc trời sắp hoàng hôn, Lục Cảnh Ba lại bị một nhóm người vây quanh, kể cả Bào Kim Đông đồng thời trở về.

Đây là tư thế định trêu chọc cô dâu chú rể nha!

Diêu Tam Tam lặng lẽ quan sát Lục Cảnh Ba, giống như uống nhiều rượu, vào phòng tân hôn, lập tức dựa vào trên ghế sa lon, cười híp mắt không nói lời nào, cảm giác chính là say. Ừ, đoán chừng với dáng vẻ này của anh, cũng không có ai nhẫn tâm âm ỉ trêu chọc cô dâu chú rể rồi.

Lại nhìn Bào Kim Đông, người khác vào phòng, anh ngược lại không đi vào, yên tĩnh tựa lưng vào cạnh cửa không cử động, dáng vẻ bí ẩn.

Diêu Tam Tam đi tới, lắc lắc cánh tay anh, Bào Kim Đông lười biếng cười cười, một phát ôm chặt lấy cô, ôm cô đi ra ngoài.

Phòng tân hôn của Lục Cảnh Ba là ba gian nhà trệt do đơn vị cho, kèm theo sân nhỏ. Ra khỏi sân, lại rẽ ra cửa chính trạm kỹ thuật nông nghiệp, đã đến trên đường cái.

Ban đầu Diêu Tam Tam tưởng Bào Kim Đông dẫn cô ra, là có chuyện gì muốn nói, ai ngờ Bào Kim Đông ôm cô, một hơi đi lên đường cái, cũng không nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước.

Diêu Tam Tam vội vàng kéo anh, “Này, anh định đi đâu?”

“Tìm chỗ ngủ. Ở chỗ lão Lục không có nhiều phòng.”

“Đi đâu?”

“Phía trước.” Bào Kim Đông giơ một ngón tay lên chỉ, “Nhà khách trên, lão Lục đặt phòng cho chúng ta.”

“Nhưng mà...” Diêu Tam Tam dừng lại, “Bọn họ muốn náo động phòng, em không thể đi che chở cho chị hai chút sao?”

“Có Lục Cảnh Ba mà, em còn ngại chuyện gì?” Bào Kim Đông nói, “Yên tâm đi, những người bạn kia của Lục Cảnh ba, cũng là người văn minh, sẽ không náo loạn quá mức.”

Bào Kim Đông này... Có vấn đề!

Mùi rượu rất nồng, đoán chừng uống nhiều quá. Đi tới đi lui, lại dựa vào trên người Diêu Tam Tam. Diêu Tam Tam hơi nhức đầu, người này sẽ không say khướt chứ? Lại nói cô còn chưa từng thấy anh uống say. Đi ra không quá xa quả nhiên thấy nhà khách, khu nhà hai lầu, nghe nói là kiến trúc nhà hai lầu duy nhất trên trấn, lầu một để ăn uống, lầu hai đều là phòng khách.

Nhắc đến Lục Cảnh Ba, cô gái ở nhà khách đã nói, Lục Cảnh Ba kêu người đặt phòng trên lầu hai, hai lớn hai nhỏ, hỏi bọn họ muốn phòng nào.

Chắc trừ hai người bọn họ ra, còn phải bố trí cho các bạn đồng học, bạn bè khác từ xa tới...

Bào Kim Đông liền cười nói, muốn hai gian phòng nhỏ, lưu lại hai gian phòng lớn, cho mấy người bạn lão Lục chen chúc náo nhiệt đi.

Cái gọi là phòng khách, bố trí hết sức đơn giản, hai giường đơn mặt đối mặt, chỉ có điều cũng gọn gàng sạch sẽ.

Lục Cảnh Ba cầm chìa khóa hai phòng, lên lầu mở gian phòng phía trong cùng ra trước, anh ôm lấy Diêu Tam Tam đi vào, rồi buông cô ra, bản thân ngồi xuống giường, hai tay chống ra sau lên giường, gọi cô: “Tiểu Nha, lấy chút nước cho anh uống.”

Có lẽ bởi vì uống rượu, Bào Kim Đông nói chuyện chậm rãi, mang theo giọng mũi.

Diêu Tam Tam vội rót cho anh ly nước, thử nóng lạnh, bưng cho anh uống xong. Trong miệng không nhận được oán trách: “Sao anh còn uống say! May không bị say ngã trên đường.”

Với vóc người này của anh, nếu say khướt trên đường cái, một chết cô cũng kéo không động nổi.

“Em không biết chứ, anh cần rượu thay cho lão Lục... Nếu không phải có anh và tiểu Triệu kia, anh ấy sớm bị chuốc ngã. Tối nay anh ấy động phòng hoa chúc, không thể uống say.”

“Cần rượu?” Diêu Tam Tam nói, “Thật nghĩa khí nha!”

“Đương nhiên!” Bào Kim Đông hí hóp cười, “Anh ấy kết hôn, anh cần rượu giúp anh ấy, chờ anh kết hôn, không phải anh ấy cũng sẽ tới giúp anh một lần sao?”

“Nhưng em thấy anh rể hai uống không ít!”

“Giả bộ... Giả say, người ta không náo động phòng, thì anh ấy có thể yên tâm động phòng chứ sao...”

Bào Kim Đông nói xong, ngã lên giường, lăm bằm lầu bầu dặn dò một câu: “Tiểu Nha, anh ngủ trước... Ban đêm nếu em có tỉnh, gọi anh dậy uống nước.”

Ngủ? Diêu Tam Tam chạy vội qua kéo anh, ngay cả giày cũng không cởi, cứ ngủ như vậy.

“Anh Kim Đông, đứng lên đi, cởi áo đã rồi ngủ tiếp.”

“Ừm, đừng quấy rối... Anh ngủ trước một lát...”

Ngủ như vậy? Diêu Tam Tam than thở, ngồi xuống giường đối diện, trong lòng ngẫm nghĩ, mình ở đây nhìn anh đi, để phòng anh ói, ban đêm cho anh uống nước.

Bào Kim Đông tỉnh lúc nửa đêm, vì khát mà tỉnh. Anh ngồi dậy, liếc cái đã thấy Diêu Tam Tam nằm ở giường đối diện, ngay cả giày cũng không cởi, chân thò ra bên ngoài, trên người đang đắp hồ một chiếc chăn, đang ngủ say.

Bào Kim Đông vội vàng xuống giường, ừm, giày của anh đã cởi, áo khoác cũng cởi.

Tiểu Nha này!

Bào Kim Đông rón rén cởi giày ra cho cô, nhét chân cô vào, nhét chăn đắp kín cho cô, bản thân rón rén đi uống nước, một hơi cạn sạch. Quay đầu ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngủ thật say nồng, mấy ngày nay cô cũng thật sự mệt mỏi.

Bào Kim Đông đứng trước giường Diêu Tam Tam, phát ngốc, lắc đầu, còn hơi choáng váng, liền từ từ nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng, sợ đánh thức cô.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Nói nghĩa khí 2

Editor: Puck

Ngủ một chút, anh lại ngồi dậy.

Ừm, lỡ như say rượu không quản được bản thân thì làm sao?

Bào Kim Đông vỗ vỗ gáy, trở về trên giường mình tiếp tục ngủ.

Một giấc ngủ này của hai người, vẫn ngủ đến khi mặt trời lên cao.

Điều Tam Tam tỉnh ngủ thì Bào Kim Đông cũng tỉnh.

Điều Tam Tam lật người, ngồi xếp bằng trên giường, khuôn mặt vừa tỉnh ngủ mang theo vẻ ngây thơ, vuốt vuốt tóc, hỏi Bào Kim Đông: “Anh như thế nào?”

“Không có chuyện gì. Nhớ kỹ, sau này anh uống nhiều quá, để cho anh ngủ một giấc là được.”

Hai người quá quen thuộc, rõ ràng không cảm thấy bất kỳ lúng túng hoặc mập mờ hay xấu hổ nào, hình như tỉnh lại cùng một gian phòng, là chuyện quá mức tự nhiên.

Rửa mặt dọn dẹp, đi ra đường ăn sáng.

Chờ bọn họ tùy ý ăn chút đồ trên đường, đi bộ một vòng trở lại, cũng gần đến buổi trưa, mới nhìn thấy Lục Cảnh Ba và Điều Tiểu Cải nắm tay tìm bọn họ.

Ặc – hai người này, hình như cũng thức rất khuya, hoặc là... Chơi đùa rất khuya!

Bào Kim Đông đột nhiên hơi buồn bã rồi, được rồi, hai người kết hôn, sao người mệt mỏi lại là mình và vợ của mình?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Xế chiều hôm đó, Lục Cảnh Ba và Điều Tiểu Cải lên đường khởi hành về nhà cũ, định chạy trốn về trước đêm nay, đêm ba mươi sẽ mở tiệc mời họ hàng trong dòng họ.

Bào Kim Đông và Điều Tam Tam lại nhàn hạ rảnh rồi, định không trở về, hai người thương lượng đi thành Niệm chơi, đêm ba mươi ngày mai mới trở về nhà.

Không có mục đích, từ thành Niệm lại đi bộ đến Mã Phụ. Mã Phụ có một nhà, họ Cảnh, ban đầu thu cá chạch bùn, cũng từ trước khi Điều Tam Tam nuôi cá chạch bùn, nhà ông ấy thu cá chạch bùn nhỏ vào xuân hè tạm thời lấy nước bùn ao nuôi, đợi đến cuối thu bắt lên đi bán. Sau đó nói là chịu ảnh hưởng của phương pháp nhà họ Điều, cũng bao hết ao cá, muốn nuôi đường cá chạch bùn theo cách khác.

Không ít người biết đến nhà Điều Tam Tam, mùa hè bọn họ tìm được nhà họ Điều, muốn mua cá chạch bùn giống, nhưng vì không báo trước, nên không mua được. Lúc ấy Điều Tam Tam đáp ứng năm sau nhất định bán cho họ.

Hai người đi dạo một vòng ở trấn Mã Phụ, thường thức bánh nướng nổi danh Mã Phụ.

Bánh nướng Mã Phụ tên là “Bánh nướng móng ngựa”, hình đúng như một chiếc móng ngựa, nghe nói có thể để một tháng không hư, cứng rắn, cắn răng khô, nhưng ăn đặc biệt thơm.

Trong miệng cắn bánh nướng móng ngựa, Điều Tam Tam lại mua một bọc mang theo, nên lôi kéo Bào Kim Đông tới ao cá nhà họ Cảnh đi dạo.

Bốn ao cá kè bên bờ sông, ba cái đang phơi nắng trừ độc, một vẫn bị băng mỏng che, chắc bên trong còn chút ít cá chạch bùn qua mùa đông.

“Bốn ao cá, cũng không nhỏ! Ông ấy đặt em trước năm trăm ngàn đuôi cá chạch bùn giống. Chờ đến hè, ít nhất em cũng có thể kiếm được ba ngàn đồng từ nhà ông ấy.”

“Tiểu mê tiền!”

“Tham tiền có gì không tốt? Em lại không trộm không cướp.” Điều Tam Tam nói, “Sau này anh theo em cùng tham tiền. Lý tưởng lớn nhất cuộc đời em,

chính là làm bà chủ phía sau anh.”

“Hả? Vì sao lại theo phía sau anh?”

“Anh phụ trách làm việc, em phụ trách theo kiếm tiền đó!” Diêu Tam Tam cười mờ ám.

Bào Kim Đông không chú ý đến câu đùa giỡn kia, anh nghĩ tới vấn đề sau này của nhà họ Diêu.

Nuôi cá chạch bùn mang của cải đến cho Diêu Tam Tam, cá chạch bùn giống làm cho của cải của cô kéo dài mở rộng, nói đến cá chạch bùn giống, bên trong lại liên quan đến Diêu Tiểu Cầm. Kể cả chị cả Diêu Tiểu Đông, cũng là người hết sức tận tâm.

Bào Kim Đông thầm nghĩ vấn đề này trong lòng, Diêu Tam Tam lại bận rộn tính toán năm nay cô thu vào bao nhiêu. Thời gian này bận rộn, vẫn chưa tính toán kỹ lưỡng đâu!

Mùa hè bán cá chạch bùn giống, thu vào hơn mười bốn ngàn đồng, không bao gồm cá giống mình nuôi thả. Vào mùa đông cá chạch bùn nhà mình bán không tới năm mươi ngàn, cá chạch bùn thu về bán trao tay, tổng cộng kiếm được chừng ba mươi ngàn đồng, về phần heo dê rồi lương thực trong nhà, Diêu Tam Tam bỏ qua luôn không tính tới.

Một năm này, thu nhập không ít hơn chín mươi ngàn đồng. Trong gia đình nông thôn những năm chín mươi, thu nhập này chính là một con số rất lớn rồi.

Nhưng mà bây giờ Diêu Tam Tam có nhiều lòng tin hơn nói: “Bản kế hoạch sự nghiệp theo suy nghĩ của cô, giờ mới bắt đầu trải rộng ra.

Đi từng bước một cho tới hôm nay, lúc trước chính cô cũng không ngờ.

“Nhiều như vậy!” Bào Kim Đông kinh ngạc, “Anh biết nhà em một năm thu vào dù sao cũng phải có mấy chục ngàn, thật không nghĩ đến có nhiều như vậy.”

“Hi hi, lúc trước làm thăm dò, kinh phí đầu tư thiếu, cộng thêm thu nhập của vài năm đầu, dù sao trước mắt trong tay em, vẫn nhẹ nhàng linh hoạt lấy ra được hơn một trăm ngàn đồng.” Diêu Tam Tam đắc ý, một khi cao hứng, thì kéo tay Bào Kim Đông lắc lắc, “Anh Kim Đông, tiền này trừ tiêu dùng trong nhà, để trong tay sẽ thành tiền chết, em phải khiến nó sống, anh nói em nên đầu tư vào phương diện nào đây?”

“Đừng chỉ nghĩ tới kiếm tiền, lại nói đây cũng không phải chuyện của cá nhân em.” Bào Kim Đông vừa nói vừa ngẫm nghĩ, “Tam Tam, em xem đi, tuy nói sản nghiệp nhà em đều do em nắm trong tay, nhưng người một nhà đều đi theo bận việc cả, nhất là chị hai em, cho dù bây giờ chị ấy kết hôn, nhưng em ươm giống cá chạch bùn gì đó, vẫn phải có chị ấy cùng làm chứ?”

“Đó là đương nhiên, chị hai có kết hôn hay không, không ảnh hưởng đến sự nghiệp làm chung của chị ấy và em. Lại nói bây giờ chị ấy cũng không có công việc gì khác.”

“Vậy chị cả em thì sao?”

“Chị cả, chị ấy và anh rể cả, mấy năm nay quan tâm trong nhà không ít.” Diêu Tam Tam gần như nghe ra ý, nhưng đi lenda4nle3qu21ydo0n cô chưa nói, ngược lại hỏi Bào Kim Đông, “Anh Kim Đông, anh nói những chuyện này, đang nghĩ gì vậy?”

“Kiếm tiền, em phải nghĩ đến vấn đề phân phối lợi ích, nhìn lâu dài, chị em ruột cũng nên phân chia rõ ràng, như em một cô nhóc, nắm tiền trong chính tay, lâu dài không tốt.” Bào Kim Đông vỗ đầu cô theo thói quen, nói tiếp: “Chúng ta còn chưa kết hôn mà, lẽ ra sản nghiệp nhà em anh không nên xen vào, chỉ có điều ngược lại nghĩ rằng, không bằng thừa dịp chúng ta chưa kết hôn, sắp xếp những chuyện này trước, cũng tránh cho người ta nói mồm nói nhọt.”

Trong lòng Diêu Tam Tam nóng lên, Bào Kim Đông chủ động nghĩ tới phương diện này, đúng là đáng quý. Phải biết rằng, theo phong tục nông thôn địa phương, nếu Bào Kim Đông kén rể đến nhà các cô, tiền tài trong nhà lẽ ra đều của Bào Kim Đông, phân chia tài sản trong nhà cho chị em gái đã lấy chồng, vốn không có quy củ này.

Mà, hoàn toàn là suy nghĩ khoảng thời gian trước cô đang nghĩ.

“Vậy anh nói thế nào thích hợp?”

“Mọi người cùng nhau làm sự nghiệp, mọi người cùng nhận hoa hồng.” Bào Kim Đông nói, “Về phần rốt cuộc chia như thế nào, em nên thương lượng với mấy chị em em một chút. Em làm rõ phương diện này rồi, cũng tránh được luôn có người cảm thấy anh hưởng về số tiền ấy của nhà em.”

Diêu Tam Tam bật cười hi hi, người đàn ông này, xem ra trong lòng còn mất hứng vì bị người ta chỉ trích đây! Anh mất hứng không tự kìm nén, càng không giận dữ với cô, ngược lại quang minh lỗi lạc chủ động đưa ra ý chia hoa hồng cho chị em, đây là khí phách lớn của Bào Kim Đông rồi.

Diêu Tam Tam nhất thời kích động, không để ý bên bờ sông còn có người, quay người lại ôm lấy hông Bào Kim Đông.

“Anh Kim Đông, em yêu anh chết mất!”

“Có người ở đây!” Bào Kim Đông vượt vượt lưng cô, trong miệng nói vậy, lại không cam lòng đẩy cô ra, cứ mặc cho cô núp trong ngực.

Thân thiết trước mặt người ngoài, với tính tình của Bào Kim Đông tuyệt đối không làm được.

Về phần cô nói yêu anh – cái này còn phải nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Qua năm mới

Editor: Puck

Trao đổi như vậy với Bào Kim Đông, Diêu Tam Tam tính toán đợi khi người một nhà cùng một chỗ, sẽ nói ra chuyện chia hoa hồng cho chị em

Nhà họ Diêu trôi qua năm mới náo nhiệt trước nay chưa từng có. Muốn nói náo nhiệt, thật ra thì đêm ba mươi, đầu năm người một nhà ít đi mấy người – theo phong tục, Diêu Tiểu Đông phải về nhà chồng ăn mừng năm mới, Diêu Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba về mở tiệc mời khách nhà ông bà, nên lưu lại qua lễ mừng năm mới rồi, Bào Kim Đông còn chưa kết hôn, anh đang ở nhà họ Bào mừng năm mới.

Chỉ còn lại hai vợ chồng Diêu Liên Phát và Tam Tam, tiểu Tứ, Diêu Liên Phát thật sự chuẩn bị đủ thứ giết gà, giết cá, chiên thịt viên, làm bánh trôi... Sai Trương Hồng Cúc vòng quanh, việc vui của Diêu Tiểu Cải vừa qua, trong nhà thật hấp chỉ còn dư lại một chậu lớn thối, còn thừa không ít món ăn, dân quê không thích lãng phí nhất, không thể làm gì khác hơn là chia cho họ hàng, các nhà hàng xóm ăn, mình còn lại không ít, mà ăn xong, cũng không ngần được Diêu Liên Phát cao hứng.

Bản thân Diêu Liên Phát vội vàng dán câu đối xuân, dán giấy đỏ lên cửa, đào hồ cắm một cây trúc xanh, gọi là “Cây tiền của Diêu”, phía trên còn buộc đậu phộng nhuộm xanh nhuộm đỏ, tiền giấy Mao, chuỗi tiền đồng gì đó; trên bàn còn đặt một cái thung một mét, bên trong chứa trấu cám, ngụ ý “Cao thăng hữu phúc” *; mặt trời ngày ba mươi còn chưa lặn, ông đã loay hoay tìm cây gậy gỗ, chặn trước cửa lớn, nói cái này gọi là “Lan kim mã câu tử” **, gia tài không chạy được, năm sau thịnh vượng; ngay cả trên chuồng heo ông cũng dán câu đối “Ngũ cốc được mùa, lục súc thịnh vượng”, bận rộn đến vô cùng cao hứng.

(*) Cái thung: Đồ đo lường, bằng một phần mười cái đấu (“thung” do chữ “thăng” 升 đọc chệch ra). Trấu cám 𪔐 [fū] có cách đọc gần giống chữ phúc 福 [fú]

(**) “Lan kim mã câu tử”: Ngăn không cho ngựa vàng (tài vận) chạy đi.

Hai con gái gả cho con rể vừa ý lại có mặt mũi, đứa thứ ba định hôn biến thành con rể tới nhà tốt như vậy, thu nhập trong nhà nóng hổi hổi, Diêu Liên Phát dùng một câu tục ngữ chính là “Người nghèo mới giàu, thăng lưng lồi bụng”, không biết nên đốt tiền như thế nào mới tốt nữa.

Lễ mừng năm mới... Thật ra rất nhàm chán, ăn ăn ăn, uống uống uống, xem ti vi, nông thôn sẽ không làm việc gì khác.

Nơi này còn có phong tục hơi khô hời, lễ mừng năm mới không được làm việc, trong mấy ngày đầu năm không được gọi đầu, giặt quần áo, còn không cho phép nói lung tung, nếu không để ý câu nào phạm vào kiêng kỵ của người lớn.

Cái khác đều dễ nói, không cho phép gọi đầu, Diêu Tam Tam vừa ăn cơm tối xong mới nhớ tới, không thể làm gì khác hơn là đêm ba mươi nấu nước gọi đầu.

Gọi đầu xong nhìn lại, trong nhà có hai người gọi là chú, bác hàng xóm tới, đánh cờ với Diêu Liên Phát, Trương Hồng Cúc bung đậu phộng rang, đậu rang, cũng ngồi bên cạnh xem.

Bàn cờ của người nông dân, nơi đây gọi là “Lục chú”, mấy ô vuông mấy cục đá, bên ngoài không biết có cách chơi này hay không, nông dân ở nông thôn đều thích, nghe nói là cờ đàn ông chơi, Diêu Tam Tam sững sờ nhìn không hiểu.

Xem ra tiểu Tứ cũng chuẩn bị chơi, Diêu Tam Tam xoa tóc dài ướt nhẹp, lau sơ sài, dứt khoát cũng lạng lẽ chạy đi ra cửa, quen cửa quen nẻo chạy đến nhà họ Bào chơi.

Cả nhà họ Bào, nhiều người thật, còn náo nhiệt hơn nhà họ Diêu, cha Bào mẹ Bào, bốn cậu con trai, cộng thêm chị dâu và Lôi Lôi.

Lôi Lôi vừa nhìn thấy Diêu Tam Tam, liền cười hi hi kéo cô: “Cô Tam, bà nội con nói sang năm mới sẽ cho con tiền mừng tuổi, mẹ con cũng cho, cô có cho không?”

Diêu Tam Tam sờ sờ, hồng rồi, không mang tiền, nên vội nói: “Lôi Lôi, ngày may mới mừng một đầu năm, cô nhất định cho con.”

“Bản thân cô Tam của con vẫn là một đứa trẻ, con còn đòi cô cho tiền mừng tuổi!” Mẹ Bào cười nói Lôi Lôi. Trong quan niệm của người nông dân, chưa kết hôn đều là trẻ con, đòi người khác cho tiền mừng tuổi mới đúng.

“Không giống nhau, có Lôi Lôi, bây giờ con cũng lẫn lộn thành bậc cô chú!”

Diêu Tam Tam vừa nói như thế, cả gia đình đều bật cười, Kim Thành đi theo nghịch ngợm, khuyến khích Lôi Lôi: “Lôi Lôi, con phải gọi là thím Tam, cô ấy sẽ cho con nhiều tiền hơn.”

“Đừng dạy lung tung đứa trẻ, còn chưa kết hôn!” Mẹ Bào trách cứ Kim Thành, dù sao người lớn tuổi cũng bảo thủ.

Mẹ Bào nhìn Diêu Tam Tam hỏi: “Trời lạnh như vậy, buổi tối khuya con còn gội đầu?”

Mẹ Bào vừa nói, Diêu Tam Tam tiện tay sờ, bên ngoài lạnh, chỉ trong quãng đường ngắn, phần tóc phía dưới lại kết băng rồi, đông cứng một mảng, cảm trong tay nhìn, trên sợi tóc toàn là băng trắng trắng.

“Nhanh chóng qua bếp lò sấy trước.”

Mẹ Bào vừa nói xong, một cái khăn lông sạch lớn chụp xuống phủ lên đầu, Bào Kim Đông tức giận lau vài cái cho cô, kêu cô: “Tự lau sạch đi!”

“Vẫn là chú hai biết thương người!” Chị dâu cả nhà họ Bào trêu ghẹo, Tam Tam vừa mới đi vào, người này đã đứng dậy đi ra ngoài, thì ra đi tìm khăn lông.

“Anh cả không thương chị?” Bào Kim Đông liếc chị dâu nói, “Chị dâu, anh cả không thương em thương chị.”

Phong tục địa phương, anh chồng phải hết sức tôn trọng em dâu, nhưng em chồng có thể thoải mái trêu chọc chị dâu, Bào Kim Đông lớn lên ở nông thôn, đương nhiên thông dong phản kích, chị dâu cả nhà họ Bào chỉ bị thua thiệt. Mọi người cũng đều không để ý, kể cả anh cả Bào cũng cười theo.

Chị dâu cả nhà họ Bào lập tức sai Lôi Lôi: “Lôi Lôi, đi đánh chú hai con giúp mẹ.”

“Đánh không lại.” Lôi Lôi chạy một vòng trước mặt Bào Kim Đông, lại chạy trở về, đáng vẻ uất ức thật thú vị.

Diêu Tam Tam thích không khí nhà họ Bào. Tính tình cha Bào mẹ Bào đều rất vui vẻ, thích nói thích cười, không câu nệ, tuy nói nặng gánh, việc nhà nông mệt mỏi, trong nhà cũng khó khăn, nhưng mẹ Bào lại hết sức lạc quan, cả ngày vui vẻ.

Diêu Tam Tam nhớ tới mẹ mình Trương Hồng Cúc, thời gian khóc tương đối nhiều.

Thật sự người không giống nhau, cách sống cũng không giống nhau.

Có lẽ bởi vì như vậy, cho nên tính tình Bào Kim Đông cũng rộng rãi phóng khoáng.

Diêu Tam Tam trầm nghĩ trong lòng, nhà họ Bào chỉ trông cậy vào vài mẫu như vậy, luôn không phải là cách, không giải quyết được gánh nặng lớn như vậy, nên nghĩ cách để cho cha Bào mẹ Bào tìm một việc làm thích hợp.

Cô có thể nghĩ tới, Bào Kim Đông cũng có thể nghĩ đến, quay đầu lại sẽ cùng nhau bàn luận đi.

Chơi cả đêm ở nhà họ Bào, Bào Kim Đông đưa cô về, suốt dọc đường vang lên tiếng pháo, đã không còn sớm, trở về nhanh chóng ngủ, đợi lát nữa tiếng pháo đánh thức cô, một năm mới đã đến rồi.

Mùng hai đầu năm, đón con gái.

Theo phong tục, ngày này người nhà mẹ đẻ phải đưa người đi đón con gái về. Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải không đợi người nào đi đón, từ sớm đã tự giác chạy về.

Diêu Tiểu Cải mới cưới, coi như là lại mặt sau cưới, nên quan trọng hơn, hai vợ chồng son mang theo rất nhiều quà tặng, đáng vẻ mới cưới ngọt ngào, không tự chủ đã bộc lộ ra ngoài rồi. Dương Bắc Kinh kết hôn mấy năm, tùy tiện xách hai loại điểm tâm, thoải mái tùy ý đến rồi.

Diêu Liên Phát gọi Diêu Tam Tam, kêu cô đi đón Bào Kim Đông. “Hai đứa còn chưa kết hôn, sáng mai nó mới đến nhà chúng ta, theo lễ tiết ngày mừng hai chúng ta nên đến đón nó.”

“Đón gì mà đón, còn để con đi đón? Chắc chút nữa anh ấy sẽ đến.” Cách hai ngõ hẻm còn để cô đến đón, quá buồn cười! Lại nói chiều ngày mừng một Diêu Tam Tam còn chạy đến nhà họ Bào chơi, cho Lôi Lôi tiền, ăn xong sùi cào mới về.

Quả nhiên không lâu sau, Bào Kim Đông lác lác đẩy cửa tiến vào, chào hỏi người nhà họ Diêu, rồi cùng Dương Bắc Kinh, Lục Cảnh Ba chuẩn bị mọi thứ đánh bài.

Đánh bài cần bốn người, không đủ tay, Tam Tam và tiểu Tứ xem phi truyền hình, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải bị kéo đi làm một tay, hai chị em kết phùng làm một nhà, nghe nói vẫn thua thật mất mặt. Càng mất mặt hơn chính là, nghe nói hai chị em còn ăn vạ, bị ba người kia giễu cợt.

Ăn cơm xong ngồi tán gẫu, Diêu Tam Tam nói ra suy nghĩ chia tiền hoa hồng cho mấy chị em.

Nào ngờ cô vừa nói, nhiều người phản đối, người đầu tiên nhảy ra phản đối chính là Diêu Liên Phát, “Chị cả chị hai con đã lấy chồng rồi, tiểu Tứ còn

nhỏ, con chia với ai?”

Ý tứ này của Điều Liên Phát còn thiếu không nói thẳng, ông ấy, tư tưởng cũ, tâm ý từ trước tới nay luôn thiên vị. Ở trong ý tưởng của Điều Liên Phát, nếu Bào Kim Đông được chọn ở rể, đó chính là con trai kế thừa gia sản trong nhà rồi, mới đúng là cây có cành, cho dù nhà họ Điều có bao nhiêu gia sản, đều là của Bào Kim Đông, hoặc nói là của Bào Kim Đông và con gái, về đũa khác – không phải đã cho chút đồ cưới rồi sao!

Điều Tam Tam không trông cậy vào người cha sẽ tiến bộ, hơn nữa đời người, tư tưởng này thật sự khó thay đổi.

Trương Hồng Cúc không lên tiếng, không biết bà đang nghĩ gì.

“Cha, đây là chuyện giữa chị em con, cha đừng quản.” Điều Tam Tam vừa nói như thế, Điều Liên Phát thiếu chút nữa tức giận, được rồi, tiền do con gái kiếm, cha ruột đứng sang một bên đứng không?

Ông đang định quát Điều Tam Tam vài câu, Lục Cảnh Ba lại nói: “Cha nói rất có lý. Hơn nữa nhà anh và anh rể cả đều không có gì khó khăn, chúng ta giúp đỡ thêm trong nhà mới đúng. Tam Tam em suy nghĩ nhiều.”

“Anh rể hai, anh có ý gì?” Điều Tam Tam cố ý nói, “Khai xuân nhà chúng ta dựa vào chị hai đến ươm giống, năm nay chúng ta còn định mở rộng, chuẩn bị đủ thứ lại mướn công nhân, anh thật oách! Anh vừa nói như vậy, có phải không nhờ để chị hai đến làm việc?”

“Miệng lưỡi bén nhọn.” Điều Tiểu Cải thấy đáng vẻ cười bắt đắc dĩ của Lục Cảnh Ba, nên mở miệng trợ giúp chồng mình, “Tam Tam, em nói những thứ kia, vốn không hợp với quy củ nông thôn ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Qua năm mới 2

Editor: Puck

“Quy củ gì?” Điều Tam Tam khinh thường, “Chị hai, chị cả muốn nói quy củ thì thôi, hai chị em mình, chúng ta từ lúc nào chú ý tới đạo lý quy củ kia? Chị cả đó, anh rể cả còn có bà mối tới, chị và anh rể hai kết hôn đã kết rồi, bà mối ở đâu? Kêu ra em xem một chút?”

Những lời này, khiến cả nhà cười vang ầm ầm.

Điều Tiểu Cải cũng cười quở trách em gái: “Em con bé này, em đang nói gì vậy!”

“Không nói cái này, vậy chị nói, người trong nhà đều bận rộn kiếm tiền, đều nắm trong tay em một con nhóc, lại hợp quy củ?”

“Đề anh nói, tiểu Cải và Tam Tam, hai em kết hợp mới để làm sự nghiệp, kiếm được tiền tiểu Cải chia hoa hồng, cũng coi như hợp tình hợp lý. Về phần anh và chị cả các em, anh cũng có chuyện của nhà mình, không thể giúp được bao nhiêu, không góp sức cho nhà thì thôi, lại theo lấy tiền, thành cái gì!” Dương Bắc Kinh nói.

“Anh rể cả, em không nói chị cả đã làm bao nhiêu vì cái nhà này, không nói mấy năm nay anh lại vì chúng em đã làm bao nhiêu. Em nói theo như suy nghĩ của em, sau này chỗ cần anh và chị cả góp sức còn rất nhiều!”

“Ra thêm chút sức vì nhà không phải là đương nhiên sao, nhà ai con gái đã lấy chồng còn chia tiền kiếm được từ nhà mẹ đẻ chứ!” Điều Tiểu Đông lên tiếng ủng hộ chồng mình.

“Này, em nói các anh chị nha!” Điều Tam Tam dứt khoát đứng lên, vẫn nhìn người một nhà, “Trong gia đình chúng ta, thiếu ai cũng không được. Mọi người kiếm củi đốt lửa cao, người một nhà chúng ta, đồng tâm hiệp lực làm việc, mới có thể làm càng lớn càng tốt! Nếu cùng nhau làm việc, đương nhiên cũng cùng nhau nhận hoa hồng, đây là chuyện nước lên thì thuyền lên, bây giờ mới kiếm được bao nhiêu tiền? Sau này em còn muốn làm sự nghiệp lớn hơn nữa! Anh chị không cần chỉ nghĩ anh chị lấy tiền từ trong nhà, nếu anh chị nghĩ, anh chị nghĩ ra sức kiếm tiền cho nhà có được không?”

“Em cảm thấy Tam Tam nói đúng.” Bào Kim Đông vẫn yên lặng ngồi bên cạnh lên tiếng, “Tất cả mọi người hãy đưa mắt nhìn ra xa, suy nghĩ này của Tam Tam, mới có thể là con đường đúng để phát triển.”

“Thật sự mà nói, chuyện này, vốn do anh Kim Đông nói ra.” Điều Tam Tam nói, “Chính là đạo lý này, mọi người đồng tâm hiệp lực, đưa ánh mắt nhìn ra xa.”

Cứ như vậy, coi như thông qua đề nghị này, Điều Tam Tam cũng không quản người nào còn giữ ý kiến, đã nói ra ý nghĩ của mình. Nếu nhà họ Điều có bốn chị em, vậy chia ra làm bốn phần, sau này lợi nhuận kiếm được, đều chia ra cho bốn chị em cô. Mặc dù tiểu Tứ còn nhỏ, nhưng con bé đến trường đọc sách, phải dùng tiền nhiều chỗ, hơn nữa sau này tiểu Tứ đã có tiền đồ, dự đoán năng lực cho nhà sẽ lớn!

“Có phải mọi người đã quên một chuyện?” Điều Tiểu Đông chen vào một câu.

“Quên gì?”

“Ban đầu Tam Tam bắt đầu nuôi cá chạch bùn, tiền vốn của hai người Kim Đông và Tam Tam, bọn họ hợp tác. Sau đó khi Kim Đông đi lính, để cho một mình Tam Tam quản lý.”

“A, đúng rồi! Tiểu Đông nói cái này là đúng rồi!” Điều Liên Phát có thể coi như tìm được đề tài tốt, vỗ đùi, hưng phấn nói: “Tiền vốn có một nửa của Kim Đông, tối thiểu nên chia cho Kim Đông một nửa?”

Điều Tam Tam và Bào Kim Đông liếc mắt nhìn nhau, không nhìn được buồn cười. Lý luận này của Điều Liên Phát sao mà đơn giản như vậy, Bào Kim Đông tới chính là con trai của ông rồi, có thể dưỡng lão tổng chung cho ông, có thể đập bồn cho ông, có thể hóa vàng mã cho ông, sau này đứa bé của bọn họ chính là cháu nội nghiêm chỉnh của ông, kẻ thừa hưởng khối nhà họ Điều..

Đối với ông, cô thật sự không có cách nào rồi.

Chỉ có điều, chị cả nói chuyện này, cũng không phải không có đạo lý, nếu bây giờ không phải cô và Bào Kim Đông đính hôn rồi, đổi thành người khác, vẫn phải chia tiền đưa cho người ta chứ?

“Mọi người thật sự suy nghĩ nhiều rồi.” Bào Kim Đông nói, “Ban đầu em và Tam Tam hợp tác làm ăn, tổng cộng bao một ao cá, mỗi người ra hai trăm đồng phí nhận thầu, lúc thu cá chạch bùn, thì nhân tiện bỏ cá chạch bùn nhỏ không bán được vào tạm nuôi, nuôi cũng không được bao nhiêu. Sau khi em đi làm lính, cũng không để ý chưa từng hỏi, đã sớm nói đưa cho Tam Tam rồi.” Lời này của Bào Kim Đông thật sự thẳng thắn.

Điều Tam Tam lại trầm nghĩ, lúc trước cô cũng đã nói muốn giữ hai ao cá cho Bào Kim Đông, bây giờ, sắp xếp sao cho ổn đây?

Lúc này Lục Cảnh Ba mở miệng nói: “Như vậy đi, chúng ta anh em chị em, anh lớn tuổi nhất, nếu không mọi người hãy nghe anh nói vài câu?”

Lúc nói lời này, mắt Lục Cảnh Ba mang theo ý cười nhìn Dương Bắc Kinh, hà hà, anh rề cả nhỏ hơn mình hai tuổi!

“Trong chúng ta Cảnh Ba có văn hóa cao nhất, không bằng nghe cậu ấy nói.” Dương Bắc Kinh ngược lại không vội vã kéo chân sau của em rề hai.

“Mấy người bỏ quên một sự kiện, sản nghiệp bây giờ của nhà họ Điều, bắt đầu do Kim Đông và Tam Tam kết hợp làm ăn, tiền vốn sau này, gần như đều của Tam Tam. Anh không biết nói gì, anh và anh rề cả, mỗi người đều có việc của mình, anh rề làm quán cơm của anh ấy, anh bạn lớp của anh, không giúp được nhà bao nhiêu, mà Kim Đông cậu ấy không giống, sau này cậu ấy đến nhà họ Điều, nhà họ Điều chính là trách nhiệm của cậu ấy, cậu ấy tất nhiên bận rộn sự nghiệp trong nhà, làm sự nghiệp nhà họ Điều lớn hơn. Nếu như không phải suy tính đến phương diện này, chỉ nói bốn chị em chia đều, vậy tiền lương của anh, tiền lời tiệm cơm của anh rề cả, có phải muốn lấy ra chia đều cho nhau?”

Mấy câu nói của Lục Cảnh Ba, nói đâu vào đấy, đạo lý rõ ràng, anh vừa nói xong, Dương Bắc Kinh lập tức bày tỏ đồng ý, “Rốt cuộc uống mực nước nhiều, suy tính của Cảnh ba, tuyệt đối có đạo lý hơn chúng ta.”

“Vậy con nói đi! Cảnh Ba con nói một chút xem sao!” Điều Liên Phát vừa nghe có lợi cho Bào Kim Đông, lập tức tỏ vẻ ủng hộ.

“Con đề nghị, chia làm năm phần, Kim Đông cậu ấy ra tiền vốn, ra lực, sau này còn trông cậy vào cậu ấy góp sức làm chủ, sau này nhà họ Điều gánh trên vai cậu ấy, nói như thế nào cũng có thể cho cậu ấy hai phần. Bốn chị em các cô ấy, mỗi người cũng hai phần. Ngoài ra con cảm thấy, Tam Tam tính toán cực kỳ lớn, buôn bán cũng mỗi ngày một lên, nếu nghiêm túc, người trong nhà làm việc, cũng phải cho tiền lương p hù hợp, ví dụ như chị cả và tiểu Tứ, tạm thời không có thời gian làm việc, sẽ không phát tiền lương.”

“Vợ chồng chúng con, riêng hai phần lợi nhuận, cũng đủ vừa lòng rồi, chính là theo như bây giờ thu vào, cũng nhiều gấp mấy lần tiền lương một năm của con!” Lục Cảnh Ba cười híp mắt thoải mái vỗ lưng mới, vỗ Điều Tiểu Cái: “Vợ, về sau em có tiền lương, còn có hoa hồng, cưới được em, coi như anh được cả người cả của.”

Lúc ấy tiền lương thấp, nhân viên làm việc trong đơn vị trên thị trấn, tiền lương mỗi tháng chỉ có mấy trăm đồng.

Lục Cảnh Ba vừa nói như thế, khiến cho cả nhà cười ầm

“Anh rề hai, coi như em đã nhìn ra, trong nhà chúng ta cáo già nhất chính là anh!” Điều Tam Tam cười hi hi nói một câu.

“Nói càn!” Lục Cảnh Ba cũng cười, “Kim Đông, cậu nói đi?”

Bào Kim Đông ngồi hồi lâu bên cạnh, vẫn nghịch xấp bài lơ khơ trong tay, thấy Lục Cảnh Ba nhắc tới mình, thì nhếch miệng cười: “Anh nói hết lời rồi, còn để cho em nói?”

Ích lợi hợp lý, với tính tình như vậy của Bào Kim Đông, anh sẽ không từ chối nữa, Lục Cảnh Ba nói không sai, nếu bỏ công bỏ sức, đó chính là anh nên nhận được.

Nghĩ như vậy, Bào Kim Đông cười cười với Điều Tam Tam: “Tam Tam, quy củ cũ, vẫn để em trông coi dùm anh!”

“Tiểu Tứ, nãy giờ em vẫn không nói gì?” Điều Tiểu Cái hỏi tiểu Tứ, con nhóc này vẫn luôn ngồi bên cạnh, tập trung cắn hạt dưa.

“A?” Tiểu Tứ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất ngạc nhiên, “Còn có chỗ cho em nói chuyện sao?” nhưng mà ngay sau đó cô nhảy dựng lên, nhảy hai vòng quanh nhà, giơ tay hoan hô – “Wow a, em được làm tiểu phú bà!”

Quyết định chuyện này, tất cả mọi người đều hết sức vui mừng, nên hi hi ha ha chuẩn bị bắt đầu đánh bài. Trương Hồng Cúc tỏ vẻ vui mừng đi rửa táo cho mọi người, từ kinh nghiệm của bà mà nói, về sau các con gái đều có địa vị kình tế, bà tán thành trăm phần trăm

Diêu Liên Phát cũng vui vẻ, thật lâu sau mới phản ứng kịp, ông nhớ tới vội hỏi: “Này, không đúng, vậy cha không có phần à?”

“Ông còn muốn phần? Cho ông một cái công, ông gõ hay không gõ?” Trương Hồng Cúc giễu cợt, “Bọn nhỏ thiếu ông ăn? Thiếu ông uống? Ông ấy, giờ cao chờ đứa nhỏ hiểu kính là được.”

“Vậy... Vậy tôi có tiền lương không?”

Diêu Tam Tam cười nói cho cha biết, “Cha, ao cá này của con đều do cha trông, đương nhiên cha có tiền lương. Nhưng trước mắt chỉ nghĩ vậy, bây giờ tiền con kiếm còn ít, đầu tiên phải dùng để đầu tư sản xuất.”

Còn thiếu sao? Diêu Liên Phát định nói, con bé này, tư tưởng cũng quá lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Dự tính mới

Editor: Puck

Nhân dịp năm mới thanh nhàn, Diêu Tam Tam kéo Bào Kim Đông thương lượng tính toán trước mắt, thật ra thì nói trắng ra chỉ có một mục đích – em cần một chỗ a a.

Cô cần càng nhiều chỗ hơn để ươm giống cá chạch bùn.

Trong suy nghĩ của Diêu Tam Tam đã sớm thiết kế xong đại khái dáng vẻ, ao xi măng, hai cái lớn, một hàng nhỏ, cuối mùa xuân ươm giống, cuối thu bắt cá chạch bùn nuôi tạm trong hồ. Phía bắc dựng một hàng phòng ở, dù sao cũng có chỗ cần dùng.

Theo như nếp sống cách làm trong thôn, con trai hoặc con rể do con gái kén tới, có thể cho một nền nhà. Nhà họ Diêu đã lấy sáu nền, chỗ nhà cũ còn có hai gian, lại tìm thêm chỗ quan trọng trong thôn, cũng không hề để ý có tác phong hay không, Diêu Tam Tam đánh mục đích lên đầu Bào Kim Đông.

Nhà họ Bào có bốn con trai, bây giờ ở nhà cũ mới có ba nền, có thể dùng danh nghĩa Bào Kim Đông muốn thêm một nền không?

Đương nhiên rồi, càng lớn càng tốt.

“Chỗ nhà cũ hai gian, quá nhỏ, không dùng được gì nhiều. Anh xem những cán bộ kia ở trong thôn, vốn đều là người nhà họ Bào, anh ra mặt xin, em muốn biến nó thành nơi ươm giống cá chạch bùn.”

“Lấy nền nhà chắc chắn hơn.” Bào Kim Đông nói, “Anh suy xét thấy sau này phòng ở trong nhà không rộng rãi. Sáu gian nhà, bây giờ chị cả, chị hai em đều không ở đây thì còn được, sau này khi chúng ta kết hôn, không phải càng thiếu!”

Nhà họ Diêu có sáu gian phòng, hai gian làm một phòng. Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc ở một phòng, Tam Tam và tiểu Tứ ở một phòng, còn một phòng, nếu Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải đều đến, đúng là không có cách nào ở.

“Nhưng nếu em định dùng nền nhà xây nơi ươm giống, anh thấy không được. Coi như cho em sáu, tám gian, đó mới bao nhiêu? Tạm thời đủ dùng rồi, nhìn lâu dài, vẫn không đủ.” Bào Kim Đông ngắt lời.

Diêu Tam Tam cũng nghĩ đến điều này, cô chỉ nghĩ, đi từng bước một!

Năm trước ươm giống cá chạch bùn dùng ao xi măng trong sân nhà mình, năm nay muốn mở rộng, nhiều thêm một nền tốt hơn không có.

“Vậy anh nói phải làm sao?”

“Làm sao? Thoải mái đi xin là được.” Bào Kim Đông cười cười, “Cứ đi tìm chính quyền thị trấn mà đòi. Nói muốn làm xí nghiệp, bây giờ đang khích lệ nông dân mở xí nghiệp. Thật sự không được, lấy danh nghĩa thu hút đầu tư, nói không chừng còn có thể nhân tiện tìm được chính sách giúp đỡ đó. Cho dù địa điểm tạm thời không dùng được, trước tiên lên mặt đã rồi bàn.”

“Em còn định từng bước một, ý định của anh, thoáng cái thành quy mô lớn.” Điều Tam Tam thầm tính toán trong lòng, nói: “Em thấy được. Đầu tư có thể phải thật nhiều, em định đến thu mua một xe, tự nhà mình tiêu thụ món cá chạch bùn này, cá chạch bùn bán cho hai chỗ bán sỉ, không phải bọn họ muốn kiếm tiền của em? Em tự mình tiêu thụ bán sỉ, tiết kiệm khâu trung gian, lại có thể kiếm nhiều chỗ. Bây giờ xem, nếu tài chính không đủ, mua xe cứ từ từ, trước tiên xây nơi uôm giống.”

Theo như kinh nghiệm đời trước của Điều Tam Tam, đất này, chỉ cần bạn có thể nắm trong tay, nó sẽ không phải mất tiền. Nhân dịp chính sách khuyến khích bây giờ, xin một mảnh đất lớn ở thôn bên cạnh –

Ngắm lại cũng kích động lòng người!

Bây giờ Bào Kim Đông cảm thấy, Điều Tam Tam giống như có một khát vọng và nhạy cảm trời sinh với tiền. Khi mới mười mấy tuổi, người ta bên ngoài bắt ve sâu bán, cô lại có thể nghĩ đến thu mua ve sâu, buôn bán hai đầu, lý luận chính là, người bán hàng rong thu tiền ve sâu của em, còn không phải vì kiếm tiền của em?

Xa hơn sau đó anh bắt cá chạch bùn bán, Tam Tam lại bắt đầu thu mua cá chạch bùn, vẫn là câu nói kia, người thu mua cá chạch bùn, còn không phải vì muốn kiếm tiền của em?

Mà bây giờ, được rồi, lại nữa rồi, muốn tự mình làm khoản tiêu thụ bán sỉ này.

Xem ra ai nghĩ tới tiền tiểu Nha này kiếm, không dễ dàng!

“Ừ, quyết định! Anh Kim Đông, anh phụ trách kiếm chỗ quan trọng.” Điều Tam Tam cười tủm tỉm phản công.

Bào Kim Đông nhúm mày: “Này, sao anh đi?”

“Chú ý do anh nghĩ, đương nhiên anh đi. Hơn nữa, em là tiểu Nha tuổi còn trẻ, em mới không giao tiếp với đám chính quyền thị trấn ngồi không mà hưởng đâu!” Điều Tam Tam tỏ vẻ vút đi.

Được rồi, anh là đàn ông, anh cần phải đi giao tiếp với đám chính quyền thị trấn ngồi không mà hưởng kia. Bào Kim Đông cười cười đồng ý: “Được, qua năm mới bắt đầu đi làm thì anh đi.”

Hai người phân công “Nam chủ ngoại, nữ chủ nội”, đại khái bắt đầu từ đây. Điều Tam Tam phụ trách vạch ra chiến lược dùng cách cô nói ngồi chồm hổm trong nhà kiếm tiền, giao tiếp liên lạc bên ngoài, chuyện mở rộng ra sức làm, là nhiệm vụ của Bào Kim Đông.

Mùng sáu đầu năm, trong thôn lại vang lên tiếng chiêng trống và tiếng pháo, Điều Đại Văn kết hôn.

Một ngày trước hôn lễ, chú hai Điều kêu Điều Nhị Văn tới mời Điều Liên Phát đi uống rượu mừng, ngày hôm sau không ai tới gọi mấy mẹ con nhà họ Điều đi ăn tiệc, Trương Hồng Cúc để tiểu Tứ mang năm mươi đồng đi.

Điều Tiểu Cải lấy chồng, thím hai tới cho ba mươi đồng, vì sao cho thêm hai mươi đồng đây? Ý tưởng của Trương Hồng Cúc thật tuyệt diệu: Hai con gái của mình xuất giá, nhà đó trừ ba mươi đồng, không phải còn có hai bao điểm tâm sao? Hai ba điểm tâm này cũng phải ba bốn đồng rồi, cho nhà đó nhiều thêm chút, chúng ta không thiếu hai đồng này, để nhà đó không nói được bất kỳ lời gì, kể cả người trong thôn cũng không nói ra hai lời.

Tiền mừng việc vui ở địa phương, bình thường không ai cho con số bốn mươi, vì vậy Trương Hồng Cúc thoải mái cho năm mươi.

Sau khi tiểu Tứ đưa đi rồi quay về, nói chú hai giữ con bé lại ăn tiệc mừng, thím hai lại ở bên cạnh trợn trắng mắt.

“Con nói bài tập kỳ nghỉ đông còn chưa làm xong, đã vội vàng chạy về.” Tiểu Tứ cười hi hi nói, “Nhưng hình như thím ba cũng không đi, Hồng Hà cũng không đi, chú ba và Trụ Tứ đi. Con loáng thoáng nghe người ta nói, thím ba và bà nội nào loạn một trận, nói bà nội cho Đại Văn thêm tiền, chưa cho nhà thím. Bà nội nói Trụ Tứ còn nhỏ, tạm thời không cần tiền, thím ba liền mắng bà nội là bà già thiên vị.”

“Tâm tư đều dùng vào những việc này.” Trương Hồng Cúc lắc đầu, “Chỉ muốn mò vét thứ có sẵn, bản thân không tự nghĩ cách kiếm tiền làm giàu, trông cậy vào người ngoài cho một chút mảnh nhỏ, kiếp sau cũng không giàu nổi.”

“Hôm nay giấc ngộ của mẹ thật cao!” Tiểu Tứ và Tam Tam thay phiên liếc mắt nói giỡn.

“Mẹ nói sai sao? Cha của con cũng là anh trai bọn họ, nguyên một đám tự mình không nhìn xa, cả ngày đấu tranh của nội bộ, khó có một chút tiền đồ. Việc vui hôm nay không đi lên phía trước là đi lùi lại, ngược lại khiến người bên ngoài chế giễu.”

Buổi trưa Trương Hồng Cúc mới nói vậy, đến tối muộn truyền đến chuyện cười lớn: Nhị Văn chạy mất.

Nhị Văn chạy trốn không đơn giản, nó không chạy một mình.

Nghe nói ban ngày Đại Văn kết hôn, kêu Tam Văn và chú ba ghi sổ thu lễ, chú ba ghi sổ, Nhị Văn thu tiền.

Bạn bè người thân đều cho tiền mừng đó, tới quá trưa, bạn bè người thân cũng đã tặng lễ xong, thu được chừng một ngàn đồng, chú ba Điều nói với Nhị Văn, hai người đi ăn chút cơm trước, ăn cơm no rồi cùng đối chiếu sổ sách, tiền thu lễ do Nhị Văn tạm thời bảo quản.

Lại sau đó, Nhị Văn mất tích.

Tiền cũng mất tích theo. Tủi đen đưng tiền tìm thấy trên giường nó, bên trong ngược lại có một tờ giấy, nói muốn đi ra ngoài va chạm thế giới, đợi đến khi gia nhập tốt rồi thì áo gấm về nhà làm rạng rỡ tổ tông.

Nếu không gia nhập được, sẽ không trở về. Đây là câu nói sau cùng.

Nhà chính bên kia náo loạn thành một đoàn, bà nội Diêu vừa khóc vừa kêu, khiến người nhanh chóng đi tìm Nhị Văn về, lo lắng cháu nội ra ngoài gây chuyện, lo lắng cháu nội thật sự một đi không trở lại...

Thím hai Diêu còn cãi vã với chú ba, thím hai đổ tội lên người chú ba, chú ba phụ trách ghi sổ, cũng oán trách chú không trông coi Nhị Văn!

Mà hai vợ chồng son trong phòng cưới cũng ồn ào, cô dâu mới cho rằng tiền thu trong hôn lễ, đương nhiên thuộc về vợ chồng son bọn họ, xem ra không có, nên cũng náo loạn lên, chần mèn đỏ bị ném trên mặt đất.

Một chữ loạn chứ còn gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Dự tính mới 2

Editor: Puck

“Ra chuyện như vậy, đầu tiên bà nội và thím hai vẫn nghĩ đến, là che chở cho Nhị Văn, coi nó như đứa trẻ ranh! Có chuyện dọa người hôm nay, còn không phải đều do bà nội quản!” Một nhà Diêu Tam Tam ăn cơm tối, nói đến chuyện này.

“Mặc kệ nó, chuyện dù sao cũng không liên quan đến chúng ta!” Trương Hồng Cúc nói.

Diêu Liên Phát bụng chén cơm lên thờ dài.

Mới nói xong lời này không lâu, bà nội Diêu đã khóc sụt sùi đi tới.

Vừa vào cửa chính, bà nội Diêu đã đặt mông ngồi dưới đất, khóc đến kêu trời đập đất: “Thằng cả à, con cũng không thể tuyệt tình mặc kệ! Con nhanh chóng tìm Nhị Văn giúp mẹ, bên ngoài nhiều người xấu, nếu nó ở bên ngoài có việc không hay xảy ra, sẽ từ nay không trở lại, con bảo mẹ làm sao sống đây...”

“Mẹ, không phải con nói mẹ, Nhị Văn đã lớn như vậy, làm ra chuyện này, mẹ còn tập trung tinh thần lo lắng cho nó, che chở nó, con thấy toàn bộ bị mẹ làm hư rồi.” Diêu Liên Phát khó có được nói lời công bằng.

“Không phải Nhị Văn còn nhỏ sao! Thằng bé nó nhất thời không nghe lời, con lại có thể không để ý đến nó? Cây lớn tự ngã, bản thân nó vẫn còn nhỏ thì hiểu chuyện sao!”

“Còn nhỏ? Nhị Văn đã mười tám tuổi rồi, mẹ còn tưởng nó còn bú sữa mẹ sao? Nó chỉ nhỏ hơn Tam Tam nhà con mấy tháng, mẹ nhìn Tam Tam xem, mẹ nhìn lại nó xem!” Diêu Liên Phát nói chuyện mang theo tức giận, “Đứa bé ngoan cũng mẹ làm hư rồi, giờ trò xấu *.”

(*) nguyên gốc: 二狼八蛋 (nhị lang bát trứng) – phương ngữ: đòi trụ, kẻ xấu

“Cho dù con muốn dạy dỗ, vậy trước tiên phải tìm nó về đã chứ? Trên người nó còn mang theo tiền, lỡ như có người hại nó...” Khóc thét.

Trương Hồng Cúc nghe cũng không vui lòng rồi, vừa sang năm mới, bà nội Diêu vừa vào cửa đã khóc kêu kéo gọi, đây gọi là chuyện gì! “Được rồi, kêu cha tiểu Đông cho người đi tìm, bà mau dậy đi, mau về nhà đi tìm.” Trương Hồng Cúc suy nghĩ nhanh chóng kêu bà đi.

“Không được, con đi tìm ở đâu? Đã tìm khắp xung quanh rồi, tìm không ra! Thằng cả à, nhà con nhiều con cái, mấy đứa con rể đều có mặt mũi bên ngoài, con nhanh chóng kêu chúng đến giúp đỡ đi tìm, cái khác không coi trọng thể diện, dù sao con cũng phải xem nó là cháu ruột của con, cùng huyết mạch đó!”

Bà nội Diêu lại bắt đầu kêu khóc, “Con nói tiểu tổ tông kia, nó cứ không nghe lời như vậy, nếu không tìm được nó về, sau này mẹ sống làm sao...”

Bà nội Diêu ngồi trong sân kêu khóc, trời tối đen, nghe rất khiếp người.

Diêu Tam Tam đi tới, ngồi chồm hổm xuống cách mấy bước, nói với bà nội Diêu: “Bà nội, bà về trước đi, nhiều người tìm luôn tốt. Cháu đi gọi điện cho anh rể cả, anh rể hai bọn họ tìm giúp. Bà nhanh chóng đi về, được không?”

Bà nội Diêu nghe, cuối cùng bỏ dậy rồi đi.

Diêu Liên Phát mặt tức giận, một mặt nhớ tới nó là cháu ruột mình, cau mày nói với Diêu Tam Tam: “Vậy nếu không, con gọi điện thoại cho anh rể cả, anh rể hai con? Kêu bọn họ ở trên trấn giúp đỡ tìm một chút.”

Diêu Tam Tam nói: “Cha, cha cũng không nghĩ tới, trên người nó mang theo tiền đó, bản thân chạy, nếu nó có lòng tránh người, cha đi hướng nào tìm? Bình thường nó không đi lại với chúng ta, anh rể hai thậm chí cũng không biết mặt nó, sao tìm được?”

“Vậy con nói làm sao?”

“Làm sao?” Diêu Tam Tam tức giận nói, “Tiền hết, nó sẽ tự trở lại.”

Năng lực làm việc của Bào Kim Đông quả nhiên không kém, vừa qua Tết Nguyên tiêu, anh đã nói với đám chính quyền thị trấn muốn một chỗ thích hợp.

“Mảnh đất phía trước trường tiểu học, phía bắc dựa vào tường trường tiểu học, phía tây giáp sân phơi lớn, cách ao cá chúng ta không xa, cách đường lớn phía nam cũng gần.”

“Rộng bao nhiêu?”

“Chia cho mình mười lăm mẫu.” Bào Kim Đông nói, “Sau này nếu không đủ, anh lại nghĩ cách từ từ mở rộng.”

“Mười lăm mẫu?” Diêu Tam Tam kêu lên, “Đòi tiền không?”

“Không cần.”

“Lợi hại vậy!” Diêu Tam Tam kích động, nhảy dựng lên ôm cổ Bào Kim Đông, suýt chút nữa dán lên mặt anh rồi, “Anh Kim Đông, sao anh có được vậy?”

“Vốn trong trấn cũng không quá thoải mái.” Bào Kim Đông cười hết sức đắc ý, “Anh liên hệ với một người bạn chiến đấu phía nam, làm một chiêu kêu gọi đầu tư trên danh nghĩa, ổn thỏa.”

Thập niên chín mươi, các địa phương địa phương địa phương nóng lòng phát triển kinh tế, các cán bộ kêu gọi đầu tư trên trấn thường có nhiệm vụ, đều gấp gáp đến đỏ mắt rồi.

Bào Kim Đông này đúng là cơ hội.

“Đến lúc này, không chỉ được nhận, mình còn có thể được hưởng chút chính sách ưu đãi nữa!”

“Kêu gọi đầu tư?” Diêu Tam Tam vội hỏi, “Vậy anh ta đầu tư thật đầu tư giả, anh ta sẽ không theo chúng ta chia tiền chứ?”

“Yên tâm đi, chỉ mượn danh nghĩa, bề ngoài cậu ấy chiếm chưa tới một nửa phần, pháp nhân là em. Anh và cậu ấy âm thầm ký hiệp nghị, đợi đến tay, mở chỗ ươm giống, cậu ấy sẽ chuyển nhượng cổ phần cho anh. Đây là anh tìm anh rể hai góp ý, không có vấn đề.”

Bào Kim Đông nói xong, túm lấy hai cánh tay cô, kéo cô từ trong ngực mình ra, trên mặt tỏ vẻ hơi đáng nghi, “Tam Tam, sau này em không thể như vậy với anh, hiểu không?”

“Sao cơ?” Diêu Tam Tam nhũn mày, “Không cho em tới gần anh?”

“Cái này gọi là ôm ấp yêu thương hiểu không?” Bào Kim Đông bắt đắc dĩ lấy tay gõ đầu cô, “Nói cách khác, có chuyện gì phát sinh em tự gánh lấy hậu quả!”

Tự gánh lấy hậu quả? Hừ, cô sợ sao! Diêu Tam Tam cười trộm trong lòng, lén làm mặt quỷ với anh.

Cuối tháng giêng, mảnh đất kia chính thức phê duyệt xuống, Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam liên tục chạy thành Nghi mấy lần, đi tiến hành làm các thủ tục.

Mà coi như cầm vào tay thuận lợi, nhưng các loại thủ tục lại đủ rắc rối, hôm nay một mình Bào Kim Đông đi đưa phân tài liệu, lúc trở về, xách theo một người về.

Ai vậy?

Nhị Văn.

“Anh đi ngang qua cửa tiệm game, thấy nó đang bị mấy người đánh, anh quát đuổi mấy người kia đi, xách nó về.”

Tính toán thời gian, mừng sáu Nhị Văn trộm tiền biếu kết hôn của Đại Văn chừng một ngàn đồng rồi nhà, mấy người bà nội Diêu tìm cả ngày, không hề thấy bóng dáng, đến nhà Diêu Tam Tam các cô hỏi hai lần, Diêu Tam Tam đều nói đã tìm nhưng không tìm được.

Hôm nay qua hơn hai mươi ngày, tiền cũng nên tiêu hết.

Không khó dự đoán, nó đây trốn ở thành Nghi, dù sao trên người có tiền, ăn com ở trọ chơi game, thời gian thần tiên.

Trong phòng game những năm chín mươi, không phải không có game arcade, máy đánh bạc con hồ*, chắc hẳn Nhị Văn thua hết sạch tất cả tiền, bởi vì nguyên nhân gì bị người ta đánh.

(*) hai game này đều dùng xèng để chơi. Game arcade còn gọi là game thùng.

Nhìn lại Nhị Văn, đầu bù xù cúi thấp xuống, hai tròng mắt đỏ ngầu mà lờ ra, môi khô nổi lên một lớp da, hai mắt ngây ngốc, vẻ mặt chết lặng.

Diêu Liên Phát nhảy dựng lên định mắng, lại bị Trương Hồng Cúc huých một khuỷu tay, Diêu Liên Phát đề con tức xuống, kim nén bực bội gọi Nhị Văn: “Đi thôi, bác đưa con về nhà con.”

Từ đầu đến cuối, Nhị Văn không hề mở miệng nói chuyện, như cương thi đi theo sát Diêu Liên Phát.

Nghe nói về đến nhà, chú hai Diêu và Diêu Đại Văn, mỗi người cầm một cây gậy nhào tới, nhưng ngay sau đó bà nội Diêu và thím hai Diêu cũng nhào tới.

“Không thể đánh! Khó khăn lắm mới tìm về, con đánh khiến nó chạy mất thì làm sao?” Bà nội Diêu nói.

“Xấu xa nữa cũng là con trai ông, ông thật sự có thể đánh giết con sao? Nhị Văn không phải đứa xấu xa, con nhất định bị người xấu dụ dỗ rồi.” Thím hai Diêu nói.

Diêu Liên Phát lắc đầu mà thở dài, xoay người trở về nhà, trong khoảng mấy ngày, nhắc tới còn buồn rầu than thở.

Chỉ có điều không tới mấy ngày, một tin tức tốt truyền đến, Diêu Liên Phát lại lập tức mặt mày hớn hở.

Tin tức tốt gì? Diêu Tiểu Đông mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Cá kim châm

Editor: Puck

Khẩu vị của Diêu Tiểu Đông nhẹ, bình thường thích ăn ít thức ăn. Diêu Tam Tam còn từng đùa giỡn chị cả: Trước kia trong nhà nghèo, chị không ăn thịt, còn tưởng rằng chị không nở, giữ lại cho tụi em còn nhỏ ăn; bây giờ trong nhà không thiếu rồi, chị còn không muốn ăn thịt, chắc chị do con thô biến thành rồi.

Qua năm, ra tháng giêng, Diêu Tiểu Đông bất ngờ bắt đầu thích ăn thịt rồi. Nghe nói trời mới tờ mờ sáng, cô đã thăm thẳm thì một lòng muốn ăn sườn hầm cách thủy, cũng may nhà mở tiệm com, Dương Bắc Kinh luôn đau vợ đến sợ, nên đứng dậy hầm cách thủy cho vợ!

Sau đó chị dâu cả nhà họ Dương nói, có phải mang thai không!

Sau đó Diêu Tiểu Đông đỏ mặt nói, không biết nữa!

Ôi trời ạ, chuyện như vậy cô có thể nói không biết sao? Thời gian này trong nhà bận rộn, lại chuẩn bị lễ mừng năm mới, có một số việc qua loa qua, bây giờ xem ra, không thể qua loa.

Dương Bắc Kinh vội vàng mang vợ đến bệnh viện.

Bác sỹ nói, cũng không sao, mang bầu, trở về ăn com thật ngon!

Nghe thấy cô nói từng bị thể hàn vô sinh, bác sỹ còn kiên nhẫn giải thích một phen: Chắc thuốc ở Thượng Hải có tác dụng, thể hàn kia của cô chữa trị khỏi rồi. Nhất thời không mang thai, chắc do tư tưởng áp lực quá lớn. Áp lực tinh thần này ảnh hưởng đến nội tiết trong cơ thể người, áp lực tinh thần quá lớn, luôn lo lắng nghi ngờ không mang thai đứa nhỏ, càng lo lắng, càng khó mang thai.

Trước đó Diêu Tiểu Đông còn một lần tự trách, nếu không phải cô đã lâu không có bầu, không thể nhanh chóng sinh đứa bé mang họ Diêu cho cha, chuyện Tam Văn làm con thừa tự sao có thể nào loạn lên!

Qua thời gian này, nhà họ Điều việc vui liên tiếp, tiểu Cái lấy chồng, Tam Tam đính hôn lừa Bảo Kim Đông tới ở rể, cả người Điều Tiểu Đông thả lỏng hẳn. Tâm tình tốt, áp lực không có, kết quả, mới ra giếng, không phải mang thai sao?

Điều Tam Tam nói, cục cưng của chị cả nhất định thật biết điều, đứa bé có hiểu. Bạn xem thử, không ỏi không nhờn nhẹo, sau khi mang thai khẩu vị ngược lại tốt lên, trừ không ngủ được thịt sống gì đó, cá tôm không muốn ăn, Điều Tiểu Đông ăn đến ngon lành, nhất là rất thích ăn thịt. Đứa nhỏ này hiểu chuyện, không giầy vò mẹ nó!

“Lại nhìn anh rể cả em xem, sắp biến thành gà mẹ rồi, còn là gà mẹ ấp trứng.”

Những lời này của Điều Tiểu Cái, khiến cho người một nhà cười ầm lên. Mong đợi đã lâu, đương nhiên cực kỳ quý trọng.

Sau khi Điều Tiểu Đông mang thai, Dương Bắc Kinh không dám để cho vợ động chạm vào cái gì, việc cũng không cho làm, bước đi sợ nhanh, trên đường phố sợ đụng phải, ngay cả bụng nước rửa chân cũng sợ làm cô ngã...

Hôm nay trở về nhà mẹ, Dương Bắc Kinh vẫn đi theo sau cô.

May nhờ phản ứng có thai của cô không lớn, bằng không, cuộc sống này của Dương Bắc Kinh thật sự không cách nào qua được.

Mọi người hiểu tâm tình bọn họ mang thai không dễ, cũng đều cẩn thận chăm sóc chị cả, nhưng mà, không thể không giễu cợt anh rể cả, ha ha!

Vừa vui mừng chuyện Điều Tiểu Đông mang thai, người một nhà vừa bận rộn xây nơi uơm giống.

Đất tới tay, đầu tiên xây tường rào, Điều Tam Tam và Điều Tiểu Cái, lại kéo thêm Lục Cảnh Ba làm cố vấn, cùng thương lượng quy hoạch bố trí nơi uơm giống.

Ao lớn xây tường từ trên mặt đất xuống, cao hơn mực nước hai mươi phân là được rồi, giữ nước ảm tự nhiên, mùa đông chống lạnh; ao nhỏ cao hơn mặt nền một mét, lợi cho ánh mặt trời chiếu, khiến nước ảm, tiện uơm giống.

Phía trên ao nhỏ xây lều, chuẩn bị lưới nhỏ trùm lên, phòng ngừa côn trùng gây hại gì đó. Phải biết rằng, dù chỉ một con bọ gây, cũng có thể ăn hết cá chạch bùn giống mới ấp trứng.

Phía bắc xây một hàng phòng ở, xây rộng rãi thoáng mát.

Hai chị em chỉ phụ trách lên ý tưởng, thực hiện cụ thể đều do Bảo Kim Đông làm. Một mảnh đất lớn như vậy, sẽ nhanh chóng chất đầy đủ loại kiến trúc, cần người trông nom đó!

Điều Tam Tam nghĩ kế, kêu cha Bảo đến trông nom.

Cha Điều trông ao cá, cha Bảo trông khu uơm giống, hai cha, ngày nào đó đều phát tiền lương giống nhau.

Chuyện phát tiền lương, Điều Tam Tam không vội nói với cha Bảo, ngày nào đó cho hai cha, không được sao!

Cha Bảo vừa nghe có việc cần dùng ông, lúc này mới đầu xuân, cũng không có việc nông gì, mà trông coi lại chủ yếu vào buổi tối, không chậm trễ việc khác, cha Bảo không nói hai lời đã vui tươi hơn hờ đi.

Thời gian hơi gấp gáp, bên ngoài xây ao xi măng, xi măng cứng là có thể dùng, nhưng phòng thì không được, phòng tương đối khó khăn, đuổi nhanh đuổi chậm, cuối cùng sau hơn hai tháng, bay hết mùi sơn mới có thể sử dụng.

Điều Tam Tam nhanh chóng chuẩn bị đủ thứ tuyển chọn công nhân.

Công nhân uơm giống, điều kiện đầu tiên chính là cô gái trẻ tuổi chịu khó lạnh lợi, yêu cầu văn hóa trung học. Không phải làm quanh năm, nhưng mà học kỹ thuật không dễ dàng, còn phải giữ chân công nhân, vì vậy Điều Tam Tam tạm đưa ra tiền lương là ba trăm năm mươi đồng một tháng, năm thứ hai lại cho thêm.

Mức lương này còn cao hơn tiền lương của thầy giáo mới tốt nghiệp phân đến dạy trường học trong thôn vài chục đồng, thầy giáo phân công chính thức, hàng tháng ba trăm hai mươi đồng, còn về thầy giáo tư lúc này, một tháng mới cầm một trăm bảy mươi đồng thôi đấy!

Người vốn trong thôn, thôn bên cạnh, không ít cô gái tới báo danh.

Điều Tam Tam giao những cô gái này cho Điều Tiểu Cái giữ cửa chính, dù sao những công nhân này muốn học chính là kỹ thuật, sau này là người làm việc dưới quyền Điều Tiểu Cái.

Điều Tiểu Cái chọn người theo kiểu của cô, cô nói chuyện phiếm với các cô gái này, tình bơ không biến sắc quan sát đôi tay các cô ấy.

Ngón tay dài nhỏ linh hoạt, trên tay có vết chai, cơ bản có thể chắc chắn cô gái này khéo léo chịu khó, mới có thể làm công việc uơm giống.

Cô gái nhỏ nói chuyện cẩn thận, không ầm ầm ỉ ỉ, tính tình trầm tĩnh, mới có thể bền bỉ làm tốt công việc uơm giống.

Sau khi Điều Tiểu Cái kết hôn, bắt đầu luôn luôn về nhà mẹ đẻ, sau đó, chưa tới hai ngày sẽ không đến – chuyện khu ươm giống, cần cô thương lượng. Đợi đến khi bắt đầu lựa chọn cá bố mẹ, chuẩn bị ươm giống, Lục Cảnh Ba nói dứt khoát, em chuyển về ở đi, anh tạm cưỡi xe motor chạy tới chạy lui. Anh thanh niên trai tráng chạy chút đường, dù sao cũng đỡ mệt hơn vợ chạy tới chạy lui trên đường!

Vì vậy, vợ chồng nhỏ không hề khách khí, mang bao quần áo, trở lại nhà mẹ đẻ chiếm hai phòng còn dư lại, thường trú rồi.

Lần này, nhà họ Điều lại thêm náo nhiệt.

Chủ nhật không đi làm, Lục Cảnh Ba cũng tự giác chạy tới hỗ trợ Bào Kim Đông, thu xếp chuyện khu ươm giống.

Hôm nay sau buổi trưa, có một cô gái nhỏ tới báo danh, người này rất ngoài ý muốn của Điều Tam Tam và Điều Tiểu Cái.

Cô ấy là Điều Hồng Hà, con gái của thím ba.

“Chị hai, chị ba.” Hồng Hà vừa vào cửa đã áp ứng gọi người, giống như hơi ngượng ngùng, “Chị hai... Công việc ươm giống này, chị xem em có thể làm không?”

Hồng Hà nhỏ hơn Điều Tam Tam hai tuổi, đầu năm trước tốt nghiệp trung học, vẫn đi theo sau thím ba làm việc nhà nông.

Điều Hồng Hà mười sáu tuổi, có khuôn mặt xinh đẹp rất giống thím ba, lúc nhỏ ngược lại biết ăn nói cái miệng khéo, bây giờ lớn hơn một chút, lại trở nên dịu dàng ít nói hướng nội rồi.

“Hồng Hà, em muốn tới làm công? Thím ba thím... Thím ấy nói như thế nào?”

“Mẹ của em hoàn toàn không biết...” Hồng Hà lắc đầu, “Thời gian trước mẹ em thu xếp để cho em đi học thổi tượng tử, nói cái đó kiếm tiền nhiều, mẹ có người thân làm, kêu em kiếm tiền, chuẩn bị phòng cho Trụ Từ cưới vợ, em không muốn học cái kia...”

Học tượng tử? Điều Tiểu Cái và Điều Tam Tam trao đổi ánh mắt, hai chị em đều hơi kinh ngạc.

Ở đây gọi kèn Xô-na là “Tượng tử”, cũng chỉ người thổi kèn Xô-na.

Người dân ở đây lo việc tang, đều mời tượng tử, vốn là nghề nhân trong dân gian thôi.

Nhưng mà đến thập niên chín mươi, vật chất phát triển rất nhanh, nền văn minh tinh thần lại lạc hậu rồi, tượng tử ở địa phương càng lúc càng thay đổi mùi vị, trước kia tượng tử chủ yếu là đàn ông, thôi là được, bây giờ tượng tử đều lấy cô gái trẻ tuổi, trang điểm điểm dứa lõe lợt, không ngừng thổi kèn Xô-na, lúc tổ chức tang lễ cũng bắt đầu diễn một vài vở kịch thô tục nhỏ, thậm chí, còn múa thoát y, dùng cô gái nhỏ trẻ tuổi tươi đẹp nhất thu hút người.

Khiến việc tang nặng nề trở nên bát nháo, thật sự kỳ lạ, haizzz!

Cũng bởi vì vậy, cô gái thổi tượng tử đương thời, thanh danh không tốt được, giống như xã hội cũ mọi người thường xem thường ca kỹ, con hát.

Hơn nữa đều làm việc nơi đất khách, làm ngành này, bình thường không kinh doanh tại chỗ, miễn cho cái gọi là người nhà không có mặt mũi.

Kêu con gái mình đi học tượng tử, thím ba này, cũng thật tuyệt.

Điều Tam Tam suy đi nghĩ lại, mới nói: “Hồng Hà, chuyện này em phải thương lượng xong với thím ba mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cá kim châm 2

Editor: Puck

“Chị ba, chị cũng biết, mẹ của em thiên vị con trai, bà nội em thiên vị cháu trai, em cả ngày cẩn thận nịnh nọt hai người, cũng không thấy hai người suy nghĩ cho em, hôm nay em nói rõ với mẹ em rồi, em không cần mẹ lo cho em, kiếm được tiền, em cũng bằng lòng đưa cho mẹ. Nếu mẹ muốn trông coi em, cùng lắm thì em nhanh chóng tìm cho mình một nhà chồng, nhanh chóng gả đi, xem mẹ em có thể làm sao!”

Mười sáu tuổi, vì tránh né mẹ ruột, nhanh chóng tìm nhà chồng gả đi? Con bé đây là nghĩ ra khỏi hang hổ, lại vào hang sói sao?

“Chị hai, chị ba, nếu các chị không quan tâm em, em định đi ra vùng khác làm công, nhưng hình như người ta gọi làm công đều phải trên mười tám tuổi,

em không đủ, tạm thời buồn phiền. Dù sao em không thể ở nhà để cho mẹ em bố trí, nếu em thật sự đi học tượng tử, các chị cũng biết, sau này muốn tìm đối tượng cũng không dễ dàng, người ta xem thường.”

Điều Tam Tam thở dài trong lòng, dù sao cũng là chị em họ ruột, chỉ cần chính em ấy có thể giác ngộ, có khả năng giúp đỡ thì vẫn muốn giúp, “Chị hai, theo chị thì sao?”

Điều Tiểu Cải suy ngẫm rồi nói: “Hôm nay chị đã chọn trúng mấy cô gái kia rồi, nhiều thêm em, cũng không phải không được, nhưng đầu tiên em phải nói rõ với thím ba, không thể để bà ấy sinh sự. Lại nữa, nếu tới khu ươm giống làm việc, em cũng phải nghe chị quản lý, em là em họ của chị, chị cũng yêu cầu giống như người ngoài.”

“Mẹ em không có khả năng. Em nói rõ với mẹ, nếu mẹ gây chuyện, tiền em kiếm được, một xu cũng không đưa cho mẹ!”

Trương Hồng Cúc đứng là có ý kiến với việc nhận Hồng Hà làm việc, sau khi bà biết, nói với con gái nhà mình: “Thím ba của các con, trước sau như một luôn mong người ta nghèo, ước gì người bên ngoài không sống tốt, tính tình tư lợi, bất cứ việc gì đều muốn giẫm lên đầu người khác. Thím ấy có thể dạy ra đứa nhỏ tốt như thế nào? Hai chị em con, cũng đừng khiến bị khinh bỉ!”

“Mẹ của nó là mẹ của nó, nó là nó, bà không lưu nó, thật nhẫn tâm để cho nó một cô nhóc bị mẹ nó lừa gạt?” Điều Liên Phát nói chuyện giúp cháu gái.

Điều Tam Tam đã nói: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng những chuyện này, con thấy em ấy thật tâm muốn tìm một đường ra. Em ấy một cô nhóc, nếu thật sự có ý xấu đó, em ấy cũng không có cách nào cả. Đều ở dưới mắt con và chị hai mà!”

Cứ như vậy, Điều Hồng Hà trở thành công nhân khu ươm giống.

Mặc dù tuổi cô gái này không lớn lắm, nhưng lanh lợi, học ươm giống cũng dễ tâm, cô ấy có thể nghiêm túc nghe lời Điều Tiểu Cải.

Tháng tư âm lịch, Điều Tiểu Cải dẫn theo các cô gái khu ươm giống, chọn lựa tạm nuôi một lượng lớn cá cha mẹ, bắt đầu gây giống một lượng lớn cá chạch bùn giống năm nay.

Điều Tam Tam đã từng nói với Điều Tiểu Cải, biết không khó, khó là không biết, lời này quả thật bị cô nói trúng rồi.

Điều Tiểu Cải cảm thấy, ươm giống này, quá đơn giản nha, chọn lựa cá bố mẹ, phân ra bố mẹ, tôi đưa nước thuốc đã phối tốt cho cô, cá mẹ tiêm vào ít nước thuốc, cá bố tiêm vào nhiều nước thuốc, số lượng cá bố mẹ cân bằng, sau đó đặt cá vào ổ, để nó tự do giao phối, đẻ trứng, ấp trứng, nước dinh dưỡng, nói ra... Thật đơn giản!

“Được rồi được rồi! Chị hai, chị nói liên tiếp vậy, em cũng choáng váng đầu, em còn theo chị một năm đấy. Bây giờ chị coi như là người lãnh nghề trong phương diện này, chị không thể yêu cầu người khác lập tức thuần thục tính thông giống như chị.”

“Chị chính là đi từ từ mà, chị không phải cầm tay dạy sao!”

“Này, Hồng Hương, em chăm đi đâu vậy!” Vừa nói chuyện, Điều Tiểu Cải buông vợt lưới trong tay, gọi một công nhân lại, “Lên trên. Phải chăm vào vây trước của cá chạch bùn, chỗ em chăm, thiếu chút nữa chăm vào bụng rồi, vậy không được!”

“A, chị tiểu Cải, em biết rồi.” Cô gái tên Hồng Hương le lưỡi, vội vàng sửa lại.

Điều Tam Tam cười. Đã nói với tính tình này của chị hai, thích hợp làm công việc mang tính kỹ thuật, nghiêm túc, tỉ mỉ, cẩn thận.

Từ từ Điều Tiểu Cải cũng thích ứng được với tiết tấu của công nhân, không thể gấp, từ từ sẽ đến, những cô gái này, không thể nào như cô ngay, nhưng xem ra tốt rồi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Vì nuôi ra cá chạch bùn có chất lượng như hoang dã, mấy người Điều Tam Tam năm nay dùng để ươm giống cá chạch bùn, đều thu cá chạch bùn hoang đại mới, dân chúng bắt từ trong sông ngòi hồ nước tới.

Công việc thu mua cá chạch bùn, không cần phải nói, giao lại cho Bào Kim Đông rồi, bây giờ có Bào Kim Đông, Điều Tam Tam cảm thấy mình lười biếng rất nhiều, trở nên hơi ỷ lại rồi.

Bào Kim Đông mang theo một thùng nhỏ đi vào khu ươm giống, liếc nhìn thấy Điều Tam Tam ngồi trên mép bờ ao xi măng, mặt trời phơi nắng đến nhìn cô có vẻ lười biếng.

“Lại lười biếng đấy!”

“Không có, chị hai kêu em lại đây nhìn một chút.” Điều Tam Tam cười hi hi nháy xuống, hỏi Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, anh xách gì vậy?”

Bào Kim Đông không trả lời, chỉ cười tủm tỉm đưa thùng trong tay cho cô xem.

Bên trong là hơn mười con cá kim châm linh hoạt.

Cá kim châm này, chính là một loại cá hoang ở phía bắc, tên tương đối chính thức là cá bò vàng *, loại cá này không có vảy, chưa trưởng thành, cùng lắm thì dài một gang tay lớn, nặng mấy lạng.

(*) Cá bò: Tên khoa học *Pelteobagrus fulvidraco* (Richardson, 1846) thuộc họ cá lăng, tên khác: cá bò vàng (Yellow catfish)

Cá kim châm thích sống trong vùng nước trong, vây ngực vây lưng trên đều dài như “Kim châm”, sắc nhọn đâm người.

Các thiếu niên ở nông thôn nghịch nước mò cá, nếu sờ đến loại cá này, không để ý bị nó đâm nát tay, rất đau.

Cá kim châm rất ít ỏi, không dễ bắt, nhưng mà loại cá này ăn tuyệt đối ngon! Chất thịt nó rất mịn màng, vây cá đâm dài lên trên, nhưng không đâm loạn vào trong thịt, thịt kho tàu, sốt tương, hấp, trứng đậu, hầm cách thủy... Cho dù ăn như thế nào, đều là món ngon tuyệt hảo trong các món thủy sản!

Đôi mắt Diêu Tam Tam lập tức phát sáng.

“Anh Kim Đông, sao anh bắt được? Tốt quá, tối nay hầm cách thủy nấu canh ăn.”

“Em đúng là cam lòng mang đi ăn hả?” Bào Kim Đông nói, “Tham nha, chỉ có biết ăn thôi! Anh không có ý định cho em ăn.”

Diêu Tam Tam vừa nghe, trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm.

Thứ này, ăn ngon nhưng rất ít, nó thì mắc! Dù ngay trên đường, cũng không thể mua được số lượng lớn, đúng dịp mua được trên sạp cá hoang đã lộn xộn án, cơ bản đều câu tới, không dễ bắt được!

Thứ này sống ở chỗ nước cạn nơi nước lạnh, dễ dàng có ở trong những con lạch nhỏ, suối nhỏ, bởi vì nó mắc, hai năm qua thậm chí có người dùng thuốc bắt, dùng thiên địch giết chết, còn có người dùng bình điện ắc quy chích, nên càng ngày càng ít.

“Đừng rồi, không thể ăn!” Diêu Tam Tam nhẹ giọng nói, “Đưa cho chị hai. Nếu chúng ta có thể thực giục uơm giống, có thể nuôi dưỡng có quy mô, nhất định có thể kiếm tiền.”

“A! Coi như em vẫn chưa thèm ăn đến vầng đầu.” Bào Kim Đông cười trêu chọc cô.

“Đi chết đi!”

“Anh nghĩ, người ta nhận thầu đập chứa nước nuôi cá, đều nhận thầu mặt nước sâu, thả lưới. Thứ này lại có thể nuôi ở chỗ nước cạn, một mảng lớn chỗ nước cạn đều nhàn rỗi. Nếu mình dưỡng thành thứ này, sau này mình bán sỉ tiêu thụ đồng cá chạch bùn này, mang theo nó cùng, cũng đáng làm.”

Diêu Tam Tam cao hứng đến vỗ hai tay: “Đúng vậy. Chỉ cần có thể tạo giống, đường này chắc chắn được. Thời gian này em còn đang cân nhắc nhà cha mẹ anh, cứ luôn trông cậy vào vài mẫu như vậy, không giải quyết được gánh nặng này, em vốn định cho bọn họ cũng nuôi cá chạch bùn, dù sao em cũng có rất nhiều cá chạch bùn giống. Nếu có thể uơm giống cá kim châm, vừa vận cho anh nuôi trong nhà.”

“Em vẫn kêu họ nuôi cá chạch bùn đi!” Bào Kim Đông lắc đầu, “Nuôi cá chạch bùn không cần yêu cầu kỹ thuật cao gì, bây giờ anh cũng quen rồi. Nếu làm cá kim châm giống, để chúng ta đi nuôi đi. Dù sao vật này cần thử, cũng cần chút kỹ thuật.”

“Cũng được.” Diêu Tam Tam tìm kiếm trong đầu, “Bên cạnh vườn rau phía tây thôn có hai hồ nước lớn, anh tìm cách lấy nó. Chỗ đó năm trước Lưu Tam ở phía bắc thôn thả sen trắng, hiệu quả và lợi ích của sen trắng không tốt, anh cho anh ta ít tiền, kêu anh ta qua tay cho anh. Hai ao cá này dựa vào vườn rau, chất nước phì nhiêu, nuôi cá chạch bùn chắc chắn phù hợp.”

“Được, trong lòng anh có tính toán.”

Hai người bàn luận một phen, nên mang theo thùng nước đi tìm Diêu Tiểu Cải.

Ai ngờ Diêu Tiểu Cải giống như Diêu Tam Tam, vừa nhìn thấy thứ này, bật thốt lên nói: “Cá kim châm! Buổi tối thịt kho tàu!”

Cá kim châm đương nhiên không thể để cho cô ăn, nhưng mà Diêu Tiểu Cải muốn ăn, rất muốn cực kỳ muốn ăn.

Nghe thấy Diêu Tam Tam nói, cá kim châm linh hoạt như vậy, khó mới bắt được, giữ lại uơm giống, Diêu Tiểu Cải bắt đầu nói: “Kêu mẹ mua trên đường một chút, câu cá kia, buổi tối làm cá kim châm kho tàu, thả nhiều tỏi chút.”

“Chị hai, chị làm sao mà đột nhiên bắt đầu tham ăn rồi hả? Không phải cũng có việc mừng chứ?” Diêu Tam Tam cảnh giác, ngay sau đó bắt đầu ai oán, “Chị hai, chị và cháu ngoại trai của em thương lượng đi, nói đi ba câu xin bé, tốt xấu gì chờ năm nay chuẩn bị xong cá chạch bùn giống, cá kim châm giống rồi, bé mới được đến biết không?”

“Đi sang bên cạnh.” Diêu Tiểu Cải tức giận trách em gái, “Đi ba như em vậy, không cần cũng được!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Choáng váng

Editor: Puck

Điều Tam Tam còn liều mạng hỏi có phải chị hai có tin vui không, Điều Tiểu Cải lại không thèm để ý đến, xoay người bình tĩnh cân nhắc cầm cá kim châm lên.

Quyết định uơng ra cá kim châm giống, Điều Tiểu Cải hoang mang trong lòng, nhưng co cảm thấy dù sao cá cũng không khác nhau nhiều lắm, chắc có thể.

Ngoại trừ cá cảnh nhiệt đới, phần lớn cá khác đều sẽ đẻ trứng ở mùa này, vừa vặn bây giờ thử xem.

Ồn thỏa rồi, Điều Tiểu Cải không cần làm việc khác, lại kêu Lục Cảnh Ba qua, kêu anh tìm tài liệu cho, lúc không đi làm kêu anh theo cùng làm.

“Vợ, bây giờ anh làm uơng giống kia, kém em rất nhiều đó!”

“Có anh giúp đỡ, dù sao vẫn mạnh hơn người ngoài. Hơn nữa anh còn giúp em tìm một chút tài liệu có ích.”

Cá kim châm không giống như cá chạch bùn, cá chạch bùn rời nước, tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng cá kim châm rời nước sẽ chết, vốn rất thưa thớt, có gai không dễ bắt, vòng lưới cũng khó tránh không làm nó bị thương.

Vì để bắt được đủ cá kim châm làm giống, Bào Kim Đông sai Bào Kim Lai và Kim Thành, dùng một loại “Lưới cào” của địa phương đi cào bốn phía, cuối cùng kiếm ra cho Điều Tiểu Cải trên dưới một trăm đuôi cá kim châm.

Cá kim châm này, quả thật còn khó làm hơn cá chạch bùn, trơn trượt giống như cá chạch bùn, nhưng trên người nó có gai nhọn đâm người đó, Điều Tiểu Cải đành phải dùng vòng lưới cô tự nghĩ ra cẩn thận bao lại, thử dùng lượng thuốc thúc đẻ không khác cá chạch bùn lắm, chỉ bỏ vào trong chậu inox cỡ lớn đặc biệt nuôi, cẩn thận quan sát.

Nhưng mà quay người lại, Điều Tiểu Cải đã vịn vào bàn làm việc dùng để tiêm, mở to miệng nôn thốc nôn tháo.

“Chị hai, chị không sao chứ? Ngày mai qua bệnh viện đi?” Điều Tam Tam cười híp mắt khoanh tay đứng nhìn, không hề nóng nảy chút nào.

“Không sao, bản thân chị tự biết.” Điều Tiểu Cải nói.

Hà hà, quả nhiên chị hai mang thai.

Phải nói phản ứng mang thai của Điều Tiểu Đông không lớn, ăn ngon lành, Điều Tiểu Cải lại không giống lúc trước, phản ứng dần bắt đầu rõ ràng, mỗi buổi sáng ngủ dậy ới một chút, theo lẽ thường thì Điều Tiểu Cải ngồi chồm hồm trong sân ới, Lục Cảnh Ba bụng lỵ nước ảm, yên lặng ngồi chồm hồm bên cạnh.

Điều Tiểu Cải thật ra không yếu ớt, ới xong rồi, vẫn đi ăn cơm, cố gắng để mình ăn no. Khẩu vị cũng hết sức tráo trở, hôm nay muốn ăn bầu ngâm dấm chua, ăn một bữa, ngày mai lấy một lần nữa cho cô, ngồi trước bàn cơm vừa nghĩ thấy, không được, nhanh chóng chạy đi phun. Có một lần một lòng muốn ăn hương xuân * kho, năm đó nhà họ Điều không phơi, Trương Hồng Cúc tìm vài nhà hàng xóm mới có, Điều Tiểu Cải cầm đĩa chạm vào một chút, đưa vào trong miệng nếm, nôn khan một chút, lại không chịu ăn rồi.

(*) Hương xuân (tên khoa học: *Toona sinensis*) còn gọi là tông dù, mạy sao, xoan hôi, là một loài thực vật có hoa trong họ Meliaceae. Loài này được (Juss.) M.Roem. mô tả khoa học đầu tiên năm 1846 (Theo wikipedia).

“Em đoán chắc, trong bụng chị cả nhất định là bé gái, tri kỷ nghe lời, bé ngoan. Trong bụng chị hai đoán chừng là một thằng nhóc, không có việc gì cứ giầy vò người!” Điều Tam Tam nói.

“Con đứa bé này, nói không chính xác. Mẹ nhìn dáng vẻ chị cả con, giống như là một bé trai, còn chị hai con nha, trước mắt tháng còn nhỏ, không nhìn ra, chỉ có điều chưa trai cay gái rau tiểu thư, con bé luôn thích ăn đồ chua, chắc cũng nên là một đứa bé trai.” Trương Hồng Cúc nói.

“Cái gì mà chưa trai cay gái rau tiểu thư?” Tiểu Tứ cắn đũa hỏi.

“Người mang thai, thích ăn chua có thể mang thai con trai, thích ăn cay đa số là con gái, cả ngày ôm rau găm cò, mười phần thì tám, chín là con gái.” Trương Hồng Cúc giải thích, “Con nhìn chị hai con xem, anh đào còn chưa chín, thì cả ngày thêm ăn anh đào, thích ăn hạnh, ô mai một hơi có thể ăn cả rổ nhỏ.”

“Mẹ, lời lẽ cũ rích này của mẹ không được, ai biết được!” Điều Tiểu Cải nói, “Chị cả cả ngày thích ăn thịt, con thì không thích, ăn rau củ tương đối nhiều, không phải mẹ nói ăn rau tiểu thư sao?”

“Anh rể hai, anh muốn gì? Con trai hay con gái?”

Lục Cảnh Ba vừa vội vàng gấp thức ăn vào trong chén cho vợ, vừa trả lời: “Đứa nhỏ ý mà, em quản nó khi gió gì là con trai hay con gái, vui vẻ khỏe mạnh là tốt rồi!”

Mấy bà mẹ phụ nữ trong thôn, luôn có vài chỗ thần kỳ, cũng ví dụ như nhìn vỏ đoán dưa, nhìn tư thế thân thể mang thai, có thể suy đoán là trai hay gái, có đúng hay không Diêu Tam Tam chưa thử nghiệm, nhưng cô biết, Trương Hồng Cúc nói như vậy, bởi vì mẹ quá hy vọng vào con trai rồi. Vì sinh con trai, nửa đời mẹ ăn khổ, bây giờ hai con gái trước sau mang thai, Trương Hồng Cúc lập tức càng không ngừng tìm “Chứng cứ”: Tiểu Đông thích ăn thịt, đi đường chậm rì, như bé trai; tiểu Cải thích ăn chua, không yếu ớt, cũng giống như bé trai.

Trương Hồng Cúc có thể nghĩ như vậy, bà nghĩ như thế nào, không ai quan tâm. Chỉ cần anh rể cả, anh rể hai không phải trọng nam khinh nữ, thì khiến người ta yên tâm rồi.

Hai chị em trước sau mang thai có tin mừng, tốt cuộc, đã có chung chủ đề, ba câu không rời chuyện mang thai, chính là đi khám thai, sẽ có thể đi chung thuê xe cùng đi.

Cũng may bây giờ chỗ ươm giống mướn công nhân, Diêu Tiểu Cải không cần bất cứ việc gì cũng tự thân vận động, lúc thoải mái, cô làm việc động tác nhanh nhẹn như thường, cẩn thận tỉ mỉ. Khi không thoải mái thì cô há mồm chỉ huy, không hề yếu ớt chút nào.

Mặc dù Lục Cảnh Ba không để ý cẩn thận như Dương Bắc Kinh, thật sự hết sức chăm sóc, mỗi ngày trước khi đi làm, đều sẽ nhét chút đồ ăn vặt điểm tâm vào trong bọc cho vợ, đôi khi ăn chút gì đó, muốn ăn mấy hạt ô mai, táo đỏ, cũng có thể nhét vào.

Không bao lâu, Diêu Tiểu Cải làm xong cá kim châm, áp ra một đám cá bột, chỉ có điều tỷ lệ ấp trứng rất thấp.

Diêu Tiểu Cải suy nghĩ một chút, thử vài loại thuốc kích đẻ, cũng không ngừng điều chỉnh liều thuốc, cuối cùng khi trên dưới một trăm đuôi cá kim châm sắp bị cô giày vò đến sạch, thành công rồi. Tỷ lệ ấp trứng cá bột có thể đạt tới bảy – tám mươi phần trăm, xác suất kia, cho dù là loại cá nào cũng không tệ rồi.

Tiếp theo, mỗi ngày Diêu Tiểu Cải trông coi một chậu cá bột lớn, cân nhắc nuôi nấng sao cho phù hợp.

Xem ra năm nay muốn đạt tới quy mô nuôi dưỡng cá kim châm, là không thực tế rồi.

Từ lúc bắt đầu xây nơi ươm giống, Bào Kim Đông bận rộn, thời gian nói lời yêu thương với vợ cũng không nhiều.

Xây nơi ươm giống do một tay anh xử lý, ươm giống anh bận rộn theo, đợi đến khi bắt đầu bán cá chạch bùn giống ra, mỗi ngày từng thùng lớn thùng lớn cá chạch bùn giống ra ngoài, rất nhiều cực kỳ nhiều tiền giấy đi vào, Bào Kim Đông càng bận rộn.

Diêu Tam Tam nhìn trúng hai cái hồ nước ở vườn rau phía tây thôn, Bào Kim Đông thuận lợi cầm tới tay, thêm chút tiền, đã bán hết sen trắng Lư Tam nhận thầu, xử lý trừ độc, chuẩn bị thả cá chạch bùn giống.

Hai hồ nước này, một lớn, một hơi nhỏ một chút, đều không phải do người trong thôn đào ao cá, cũng không biết hình thành từ lúc nào, sâu ngược lại không sâu, nhưng từ lâu đã không có quản lý tốt, mấy anh em nhà họ Bào cẩn thận dọn dẹp một phen, Bào Kim Đông tự tay thả hai trăm ngàn đuôi cá chạch bùn giống vào.

Chắc anh mệt chết đi?

Diêu Tam Tam ăn cơm tối rồi đến nhà họ Bào, định an ủi người mệt muốn chết kia.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Choáng váng 2

Editor: Puck

“Tam Tam à, Kim Đông nó đi chỗ ươm giống rồi. Nói tối nay ở đằng kia, đợi cho cha nó về. Đối tượng Kim Viễn đến đây, không có chỗ ở lại.” Mẹ Bào nói, “Con đi đến chỗ ươm giống tìm nó chơi đi!”

Đối tượng của Bào Kim Viễn đến đây, không có chỗ ở lại, sao không chen chúc với Bào Kim Đông đi? Cô ta không biết xấu hổ chiếm giường anh chồng? Diêu Tam Tam không cân nhắc nhiều, đã nhàn nhả đi đến chỗ ươm giống tìm Bào Kim Đông.

Đẩy cửa, khóa trái rồi. Trên cửa sắt có một lỗ nhỏ to chừng miệng chén, Diêu Tam Tam mở lỗ nhỏ, đưa tay vào, cầm chìa khóa mở khóa sắt lớn ra.

Cô dùng sức đẩy cửa chính, cửa sắt vang lên cạch cạch lập tức đưa tới một tiếng quát hỏi: “Ai?”

“Anh Kim Đông, là em.”

Bên trong trầm mặc, mới nói: “Tam Tam à. Vậy em vào đi!”

Trên hành lang phòng đầu tiên phía bắc chỗ urom giống, treo một chiếc đèn cửa, chỗ này lớn, ngọn đèn này có vẻ hết sức yếu ớt, cả khu urom giống mông lung đen sì, nhìn không rõ ràng.

Giọng nói giống như truyền từ góc tây nam đến, Diêu Tam Tam dĩ nhiên đi qua bên đó tìm, vừa nói: “Anh Kim Đông, anh ở đâu vậy?”

Mông lung nhìn thấy đường nhỏ giữa các ao xi măng, cô vẫn luôn đi theo về phía nam, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười khẽ, “Cô nhóc chết tiết kia, em thật sự đi lại đây!”

Diêu Tam Tam nghe ra có gì đó không bình thường, cô dừng chân lại một chút, hỏi: “Anh Kim Đông, anh đang làm gì vậy?”

“Anh đang tắm rửa. Buổi chiều thả cá chạch bùn giống, khiến cho toàn thân đầy nước bùn.”

Tắm – rửa -!

Diêu Tam Tam lập tức hiểu ra.

Người này, hóa ra dùng một ao xi măng trồng tắm rửa.

Khí trời đầu mùa hè, trong ao đỏ nước sạch, mặt trời chiếu nắng khiến nước ấm lên, anh thanh niên trai tráng, tắm rửa cũng không lạnh.

Ao xi măng nhỏ, cũng phải ba thước vuông, tắm rửa khỏi phải nói rất thoải mái. Người này đúng là biết hưởng thụ!

Không biết sao, một câu “Cô nhóc chết tiết kia” của Bào Kim Đông, lại bỗng nhiên khiến Diêu Tam Tam sinh ra tư tưởng xấu đùa giỡn.

Cô tiến lên về phía trước vài bước, ngồi xuống một bờ ao, cố ý nói: “Anh ở chỗ đó, em không nhìn thấy.”

Người bên kia hết nói nổi hồi lâu. Sau đó vang lên vài tiếng nước, cách đó không xa.

Lại sau đó, giọng Bào Kim Đông bắt đầu đi: “Tam Tam, anh không mang đồ lại đây.”

Khóa cửa, cả khu urom giống chỉ có một mình anh, Bào Kim Đông cũng không có chỗ kiêng dè.

Đàn ông nông thôn, còi trần bôi lộn thường có, huống chi anh khóa cửa tắm rửa trong khu urom giống thôi, nên tùy tiện cởi quần áo bản ném trong phòng, thân nhiên lại đây tắm rửa, tắm xong rồi thì sao, thân nhiên đi về, trên người cũng sẽ hong khô luôn rồi.

Ai ngờ cô nhóc này lại chạy tới.

Không cầm quần áo? Cho dù có quần áo, em chắc chắn anh cũng không mặc nghiêm chỉnh ra được. Diêu Tam Tam nghĩ xấu xa, chỉ cần tối nay em cao hứng thêm, anh người này ở trong đó ngâm nước đi ha ha!

“Không cầm quần áo?” Giọng Diêu Tam Tam dịu dàng khả nghi, “Vậy anh làm sao giờ? Em cũng không có ý mang qua cho anh.”

Bào Kim Đông đứng là ngâm nước một chút, khuấy nước vang lên rào rào, có lẽ cuối cùng phát hiện ra cô nhóc này cố ý định chinh anh, Bào Kim Đông dứt khoát nói: “Tam Tam, anh đi ra nha!”

“Này, anh...” Xem đi, Diêu Tam Tam ngược lại không có bản lĩnh, ảo não dậm chân, dẫu môi, đi theo đường nhỏ ra phía đông một đoạn, đưa lưng về phía anh, tùy tiện tìm một chỗ bên cạnh ao xi măng ngồi xuống.

Bào Kim Đông nghe tiếng bước chân, biết cô đi ra, nhanh chóng từ trong ao đi ra, hai tay của anh đặt trên bờ ao xi măng chống lên, thân thể trần trụi lộ ra, nhìn lướt qua, lò mò nhìn thấy bóng lưng nho nhỏ của cô ngồi phía xa, Bào Kim Đông cũng không xấu hổ, sải chân không, bước nhanh về phía phòng phía bắc.

Diêu Tam Tam xấu hổ ngồi đằng kia, chờ anh đi xa, cuối cùng không nhịn được liếc mắt nhìn coi, dưới ánh đèn, chỉ thấy một bóng lưng trần trụi sung sức, nắc cở đến cô nhanh chóng quay mặt lại.

Bào Kim Đông nhanh chóng mặc xong quần áo đi lại, áo ba lỗ ngắn tay màu đậm, quần lín dài, giống như đồng sắt đen trong bóng đêm.

Chỉ thấy Diêu Tam Tam vẫn quay lưng ngồi về phía tây, ôm đầu gối, nhẹ nhàng đung đưa, dáng vẻ thân nhiên.

“Luu manh.” Diêu Tam Tam bĩu môi, nhìn thấy anh nghịch ngợm cười cười.

“Nói rõ ràng, rốt cuộc là ai luu manh?” Bào Kim Đông khẽ cười một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ra, kéo cô lại, ôm vào trong ngực mình.

Điều Tam Tam cũng không chống lại, ngược lại bỗng nhúc nhích người, yên tâm mà nằm trong lòng anh, nhìn lên không trung mắt hờn.

Tối nay không có trăng sáng, ánh sao đêm hề trên bầu trời cực kỳ rõ ràng, Điều Tam Tam chợt nghĩ, không biết Ngưu Lang Chức Nữ trên trời làm sao sống, hai người có tình, sao lại không có khát vọng sớm sớm chiều chiều!

“Sao tối nay anh lại chạy tới đây ngủ?” Điều Tam Tam nói, “Đối tượng của Kim Viễn tới, liên quan gì đến anh?”

“Đối tượng của Kim Viễn tới, Kim Thành sẽ không có chỗ ngủ, chạy sang chen chúc một giường với anh. Anh không thích chen chúc với nó, cho nên để cho cha anh về, anh ngủ lại đây chứ sao.”

Bình thường cha Bào trông chừng khu ươm giống, ngủ lại khu ươm giống.

“Đối tượng của Kim Viễn tới, sao Kim Thành không có chỗ ngủ?” Điều Tam Tam vẫn không rõ ràng ngay lập tức, “Cô ta ngủ chỗ nào?”

“Chỗ cô ta ngủ, chính là chỗ ngủ của Kim Thành thôi!” Bào Kim Đông cười khẽ một tiếng, “Trước kia không phải Kim Thành ở cùng phòng mới bên kia với Kim Viễn à. Ngốc!”

Ặc... Được rồi, cô ngốc! Thăng nhóc Kim Viễn này, cũng thật là!

Lại nói những năm tám mươi chín mươi, ở nông thôn tương đối khoan dung với việc vợ chồng chưa cưới ở chung, có vài nhà, còn mong sao người vợ chưa qua cửa đã sớm ở chung rồi, cũng ít rủi ro đi.

Mặc dù không phải xu hướng chính, nhưng cũng không coi là chuyện kỳ lạ quý hiếm, thậm chí trước hôn nhân đã mang bầu, đến nỗi luống cuống tay chân có con rồi mới cưới.

Điều Tam Tam sờ sờ mũi, hơi từng quăn.

“Bây giờ anh đang nghĩ, có phải anh bạc đãi chính mình!” Bào Kim Đông tự nhiên nói ra. Cô nhóc chết tiệt này, có lẽ nên chỉnh một trận.

“Không không, anh Kim Đông, anh là người tốt, anh là đại nam tử hán, là một thân quang minh chính đại...” Điều Tam Tam nhanh chóng khen tặng lung tung.

Gì chứ, có một số việc, dù sao nhà họ Điều cũng chưa từng có.

Hơn nữa, hai người ở một chỗ từ nhỏ, mặc dù cừ chi thân mật thông thường cũng có, nhưng ngay cả hôn môi đứng đắn còn chưa từng có đâu!

Mới nghĩ như vậy, hơi thở của đàn ông đột nhiên đến gần chóp mũi, sau đó, bị hôn rất sâu, nụ hôn kia tới bá đạo, mang theo thô lỗ mềm mại, thật lâu không chịu buông ra...

Choáng váng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Trong nhà làm chủ

Editor: Puck

Cái gọi là phát hồ tình, chỉ hồ lể *, phát hồ tình không khó, chỉ hồ lể... Lại không dễ dàng!

(*) Phát hồ tình, chỉ hồ lể: Phát ra từ tình yêu, dùng lại ở lể nghĩa (Chú thích cuối chương).

Bào Kim Đông ôm cũng ôm, hôn cũng hôn, vốn tưởng rằng hôn một cái thôi là đã ghiền, nào có nhiều thứ, một khi dính vào chỉ có thể cao hơn nghiện.

Máu chốt là, thiên thời còn thiếu, nhưng phương diện khác khó tránh khỏi...

Điều Tam Tam trong choáng váng xây sầm không để gì tinh táo lại một chút, vội vàng đẩy Bào Kim Đông ra, nhanh chóng lui ra đến chỗ cách anh một mét, ngồi nơi đó lòng tràn đầy cảm giác khó xử.

Cô nào có thể không hiểu?

Bào Kim Đông thề, anh thật sự chỉ muốn hôn một cái mà thôi, thật sự!

Tôi thiếu bắt đầu là như vậy.

Ai biết hai cánh tay không chịu nghe lời, ôm chết người ta cô gái nhỏ mang theo mùi xà bông thơm ngào ngạt nhẹ nhàng khoan khoái không chịu buông ra.

Bào Kim Đông ngồi đó hồi lâu không nhúc nhích, lúc sau nói thăm một câu: “Tam Tam, nếu không chúng ta kết hôn đi!”

“... Em năm sau mới đủ tuổi!”

“Cứ hành hôn lễ trước, đủ tuổi rồi lấy giấy chứng nhận, trong nông thôn làm vậy còn nhiều. Kim Viễn cũng không đủ đâu, đến thu kết hôn, sang năm mới đủ tuổi cầm chứng nhận.” Bào Kim Đông nói xong, lại ai oán, “Nếu không, em học tập đối tượng của Kim Viễn đi!”

“Nói vậy!” Tên này, đúng là dám nói ra! Điều Tam Tam càng ngưỡng ngẩng thêm rồi, “Anh vẫn nên học tập Kim Thành đi, Kim Thành sống độc thân từ nhỏ, không có đối tượng đâu!”

Bào Kim Đông dờ khóc dờ cười. Nhìn cô vợ co ro lại, được rồi được rồi!

Thấy anh không nói gì, Điều Tam Tam khề nói: “Anh Kim Đông, em... Quý trọng tình cảm của chúng ta, không muốn qua loa.”

Là người của hai thế giới, lúc đầu cô cực kỳ trông mong, chỉ có điều cả đời này có thể cầu bình an no ấm thôi, nhưng mà phần tình cảm này cũng vượt qua quá xa chờ mong của cô, nên càng khiến cô thêm quý trọng che chở.

Vì vậy tối hôm đó, sau khi Điều Tam Tam đi, Bào Kim Đông ở trong khu urom giống rộng lớn tiến hành hoạt động mạnh. Nhào lộn, chống đẩy – hít đất, nhảy vào bay tới bên cạnh nhào lộn, lúc tham gia quần ngũ từng huấn luyện chiến thuật như vậy suốt, kiên quyết rèn luyện thân thể là được! Bán cá chạch bùn giống, hiện giờ đều dùng thùng nhựa lớn màu trắng, trên nắp có mắt vòng nhỏ, để thuận tiện vận chuyển, lại có thể để cho không khí lưu thông.

Sáng hôm sau, Điều Tam Tam sớm đã không ăn cơm rồi, theo thói quen ra cửa trước đi bộ một vòng.

Đi bộ đến khu urom giống, sớm như vậy, đã có người đến mua cá chạch bùn giống rồi, Bào Kim Đông đang giúp đưa lên xe.

Điều Tam Tam nhìn lên, điều bộ quá lớn, đánh một xe vận tải nhỏ đến, đưa vào đầy một thùng xe.

Người mua chừng ba mươi tuổi, nói chuyện với Bào Kim Đông, nghe giọng nói không giống người địa phương.

“Ông anh, anh đến từ đâu vậy?” Điều Tam Tam chủ động hỏi thăm.

“Từ Đông Hương, hơn một trăm dặm đó.” Người nọ cười ha hả trả lời, “Nghe người thân nói ở đây có cá chạch bùn giống, tối hôm qua tôi đã đi rồi, muốn thừa dịp sáng sớm kéo về, sợ đi chậm trên đường bị mặt trời phơi nắng, ảnh hưởng tới con giống. Theo ý tôi, chỗ này của các vị đáng lẽ ra nên làm quảng cáo, ví dụ như đi đài truyền hình trên huyện, thành phố tốt hơn rồi, chỗ chúng tôi nhiều ao nước, nuôi thứ này quá tốt, thức ăn gia súc thiếu, bán lấy tiền không ít, thứ này cũng dễ bán, hơn nữa nhà các cô còn thu mua lại nữa.”

“Năm nay cũng không có nhiều giống, rất nhiều năm trước đã dự định rồi, không lo bán.” Điều Tam Tam cũng cười, “Sang năm nếu lại mở rộng, tôi nhất định làm quảng cáo. Ngồi trở về cũng không cần đề phòng cứ tuyên truyền giúp, chung quanh có người muốn nuôi cá chạch bùn, sang năm đến sớm mua, xong rồi tự mình bán cũng được, đưa đến cho tôi tôi cũng thu về.”

Năm nay dù sao công nhân ngưỡng tay, khu urom giống mới vừa mở, làm quảng cáo, nếu người mua tới rất nhiều, cô không có con giống bán, chẳng phải không giữ chữ tín với người? Một miếng ăn không thành tên béo *, đối ngược lại, cô ngược lại tình nguyện còn lại một chút, dù sao luôn có chỗ nuôi.

(*) Chuyển từ câu một miếng thành tên béo (一口吃个胖子), ý chỉ nóng nảy cầu thành, nóng vội, chỉ vì cái trước mắt.

“Cô bà chị nhỏ này, nghe giọng điệu khu urom giống này do cô làm chủ.” Người nọ giống như không tin tưởng cô lắm, khu urom giống to lớn, nào có đạo lý do một cô gái mười bảy mười tám tuổi làm chủ?

Người nọ nhìn Bào Kim Đông, chịu hết nỗi hỏi: “Người anh em Bào, rốt cuộc ai là chủ vậy?”

Người thôn Đông Hương, theo thói quen gọi cô gái trẻ tuổi là bà chị nhỏ.

“Tôi là ông chủ, cô ấy là bà chủ.” Bào Kim Đông nói xong liếc mắt nhìn Điều Tam Tam, giống như ra oai cười, “Chỉ có điều nhà chúng tôi, trong nhà làm chủ.”

Dân vùng này nói trong nhà người vợ quản gia, đàn ông sợ vợ, gọi là “Trong nhà làm chủ”.

“Trời, người anh em Bào, vợ của cậu nhìn thật trẻ tuổi xinh đẹp lại có thể làm được, tôi thấy dù sao cũng chưa đủ hai mươi tuổi.”

Điều Tam Tam nghe mà vừa bức mình vừa buồn cười, hai người dù sao còn chưa kết hôn, nói “Vợ” như vậy, anh chỉ vụng trộm nói khi có hai người thôi, ở bên ngoài rõ ràng còn không dám nói mò. May mà thời gian còn sớm, công nhân gì đó vẫn chưa đi làm, nếu không cô lại bị trêu chọc giễu cợt.

Chờ người nọ vừa lái xe đi, Điều Tam Tam đã liếc mắt lườm Bào Kim Đông, trêu chọc: “Ông chủ Bào, ông chủ nhà Bào, về ăn cơm thôi!”

Bào Kim Đông không trả lời, thấy cô không chú ý, kéo cô lại hôn một cái.

Anh bị nghiện rồi, mà cô, chậm rãi nhất định sẽ thành thói quen.

Lần này đối tượng của Kim Viễn đến đây ở bốn ngày, Bào Kim Đông đã liên tiếp ở khu ươm giống ngủ lại bốn tối. Sau đó, anh lại phát hiện ra, ở khu ươm giống tốt hơn ở nhà nhiều lắm, yên tĩnh, chỗ này lớn, tắm rửa thuận tiện, nhất là, buổi tối Tam Tam đến chơi, cũng sẽ không bị ai quấy rầy ảnh hưởng.

Người này một khi cân nhắc, dứt khoát kêu cha Bào về nhà, một mình quyết định thường trú rồi. Dù sao bây giờ đúng vào đầu hạ, với anh mà nói, một chiếc một giường lớn, một vòng nhang muỗi vậy là đủ rồi.

Nói đến vấn đề nhà ở, bây giờ Diêu Tiểu Cái làm ươm giống mỗi ngày, hai vợ chồng nhỏ ở nhà mẹ đẻ, phòng ở nhà họ Diêu quả nhiên giống như lúc trước Bào Kim Đông dự đoán, không đủ dùng, chỉ cả Diêu Tiểu Đông đến đây không có chỗ ở. Theo mục đích trước kia của Diêu Tam Tam, Bào Kim Đông trở về khuyến khích mẹ Bào đi vào thôn đòi nền nhà.

Mẹ Bào sẽ phân rõ phải trái!

Đúng chứ?

Mẹ Bào nói với người ta, tôi có bốn đứa con trai, ba nền nhà thôi, nhanh chóng đưa thêm một cho tôi.

Luận theo bối phận trưởng thôn phải gọi mẹ Bào một tiếng thím hai, thôn trưởng nói rằng, thím hai à, không phải thằng Kim Đông kén rề đến nhà họ Diêu sao, nhà họ Diêu không cho nền nhà sao, nhà cũ nhà mới nhà họ Diêu, còn có hai nền nhà mà.

Mẹ Bào nói, nhà họ Diêu có nền nhà, thì không cho nhà tôi hả? Vậy nếu Kim Đông không kết hôn với Tam Tam, cậu có cho không?

Thôn trưởng vừa nghe đã nói, cho là đương nhiên.

“A, nó kết hôn với Tam Tam, cậu sẽ không cho; nếu nó không kết hôn với Tam Tam, cậu lại cho, cậu có ý kiến với việc hai đứa nó kết hôn đúng không? Rõ ràng cậu can thiệp tự do hôn nhân!”

Nói lệch ra như vậy! Thôn trưởng không có cách nào khác, chỉ đành cho, thiếu còn không được, mẹ Bào cũng nhắc nói hai vợ chồng bà, còn cần hai gian nhà đường lão nữa, do đó phải có sáu nền. Đáng lẽ, Bào Kim Đông vốn là đàn ông chưa lập gia đình của thôn, theo lý phải có nền nhà.

Mấu chốt là, Bào Kim Đông và nhà họ Diêu, bây giờ sao ung dung quá?

Mẹ Bào nói chuyện này cho người trong nhà nghe, đáng vẽ dương dương tự đắc, người một nhà quả thật phì cười.

Sáu gian phòng, Diêu Liên Phát đã nói, bận rộn gặt lúa mạch xong, ông phải đi thu xếp xây lại.

Kết quả Lục Cảnh Ba còn theo thương lượng: “Cha, con ra nửa tiền, đến lúc đó cha phân ba gian cho con được không? Con cân nhắc rồi, sau này tiểu Cái không thể tách rời, chắc chắn thường về bên này ở.”

Diêu Tam Tam vội nói: “Anh rề hai, anh ra tiền cái gì? Bây giờ tiền hoa hồng của chị em em, dù sao vẫn là tiền nhà. Phòng ở trong nhà, vốn nên có phần của chị hai, sau này phòng ở đủ rồi, tùy tiện ở là được.” Tiếp theo đến trước tết Đoan Ngọ, cũng chuẩn bị gặt lúa mạch rồi.

Bây giờ khu ươm giống bận rộn, gặt lúa mạch vẫn giống như lúc trước, dựa vào lời người trong nhà nói, là bận rộn không giúp nổi, Bào Kim Đông lập tức làm chủ liên hệ mấy gặt tới, cắt một hơi lúa mạch hai nhà Diêu Bào, ném lên sân để cha mẹ hai nhà rề thóc phơi nắng.

Khi đó đều là máy gặt quy mô nhỏ, tiền tiến nhất nơi này, cũng chính là mang cả lúa mạch đến, hạt lúa mạch, vỏ lúa mạch đều chung nhau, còn cần người rề sạch sẽ, rề xong, thì phơi nắng trên sân lớn, từng mảng từng mảng lúa mạch, nhìn khiến người vui mừng.

Cắt lúa mạch xong, hai vợ chồng già Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc đều xuống ruộng trồng bắp.

Diêu Tam Tam đội một nón cỏ lớn, đi chân không bàn chân xòe ra, đi tới đi lui đảo lúa mạch, dùng chân lật qua lật lại lúa mạch, để phơi nắng đầy đủ.

Bên kia mẹ Bào dẫn theo cháu trai Lôi Lôi, cầm một bó to lá ngải cứu trong tay, gọi Diêu Tam Tam: “Tam Tam, mẹ vừa đi cắt lá ngải cứu, nhà con đã cắt chưa?”

“Còn chưa. Mẹ cho con mấy cây, sáng sớm mai con nhét vào cửa.” Diêu Tam Tam sải chân không nhảy tới, nhận lấy một bó lá ngải cứu xanh biếc từ trong tay mẹ Bào.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Trong nhà làm chủ 2

Editor: Puck

Tiết Đoan Ngọ ở nơi này, trước cửa đều nhét hai cây lá ngải cứu, ăn trứng gà luộc, ăn bánh chưng.

Còn lũ con nít, trên tay, trên cổ, căng chân đều buộc chỉ màu ngũ sắc, nói là phòng “Năm loại độc”; ăn trứng gà luộc, bọn chúng còn “Đấu trứng” với nhau, cầm trứng nhà mình luộc gõ vào trứng của nhau, xem trứng nhà ai rắn chắc, nếu quả trứng nào đầu đến cuối cùng mà không bị vỡ vụn, đó chính là “Trứng đại Vương” rồi, rất trâu.

“Tam Tam, lá ngải cứu này nhét vào cánh cửa rồi, đừng ném đi, sang thu, cuối hè, nếu bị ngứa mụn nhọt, phát rôm, nấu nước tắm, có tác dụng.” Mẹ Bào nói theo kinh nghiệm đời trước, Diêu Tam Tam đồng ý.

“Tam Tam, có chuyện này.” Mẹ Bào chép miệng, hơi do dự, “Nói với con như thế nào đây!”

“Chuyện gì vậy, mẹ, có việc mẹ cứ nói!” Diêu Tam Tam vội nói.

“Tam Tam, ngày hôm qua lúc tối muộn, mẹ đi chỗ ươm giống gọi Kim Đông ăn cơm, lúc tan việc rồi, mẹ nhìn thấy cô em họ kia của con, tên Hồng Hà ra khỏi cửa chính chỗ ươm giống, giống như là... Có người đợi con bé, con bé đi chung với người nọ rồi đi.” Mẹ Bào cân nhắc nói, “Lẽ ra, mẹ cũng không nên nhiều chuyện như vậy, nhưng mà mẹ nhìn người nọ, giống như là Vương Lục Từ lưu manh ở thôn trước, người nọ cũng không phải hạng người tốt gì, nhị lang tám trứng, sắp ba mươi rồi, vẫn không tìm được một người vợ.”

Ồ! Tâm trí Diêu Tam Tam khựng lại. Hồng Hà coi như trưởng thành sớm, mười sáu tuổi rồi, bản thân đã nghĩ đến chuyện lập gia đình... Nếu thật sự có dính dáng đến một kẻ lưu manh có tiếng xấu, có thể đã nguy rồi.

“Chuyện này ấy mà, có lẽ là do mẹ nghi ngờ. Nhưng chân sạch không giẫm c*t thôi, một cô gái con nhà tiếp xúc với người như vậy, luôn không tốt. Thím ba của con đó, mẹ cũng không thêm nói chuyện với người như bà ta, nên mẹ định nói với con bé, không được thì thôi, nói không chừng còn khiến con bé nghi ngờ mẹ đoán mò.” Mẹ Bào nói, “Tam Tam, mẹ đã nói với con, trong lòng con tự cân nhắc.”

“Mẹ, con biết rồi.” Diêu Tam Tam vội nói, “Con sẽ để ý.”

Chào mẹ Bào, chân mây Diêu Tam Tam lập tức nhú lại. Hôm nay mắt nhìn thấy mấy đứa nhà chú hai, chú ba, không có một đứa nào có tiền đồ, Đại Văn lười biếng mềm yếu, Nhị Văn nhị lang tám trứng, hai đứa tiểu nhân, Trụ Từ và Tam Văn, cũng phải gọi là trong nhà quán không thành người. Cô mới phát hiện Hồng Hà này có chút giác ngộ, nếu lại dính dáng đến chuyện như vậy, danh tiếng nhà họ Diêu nguy rồi không nói, cô nhóc Hồng Hà này sẽ tèo mất.

Coi như không phải là em họ của cô, bây giờ con bé đã là thợ trong khu ươm giống của cô, cũng không nên xảy ra chuyện gì ở chỗ này.

Diêu Tam Tam lặng lẽ nói chuyện này cho Bào Kim Đông, vừa nghe Bào Kim Đông chặc một tiếng, “Anh nói! Mấy ngày trước anh thấy Vương Lục Từ ngồi chồm hồm hút thuốc trên đất phía nam khu ươm giống của chúng ta, anh còn nói làm sao, lúc công việc bận rộn đồ lười biếng này không đi làm việc nhà nông, chạy tới đây ngồi làm gì!”

“Anh nói làm sao giờ?” Diêu Tam Tam vội hỏi.

“Cái gì mà làm sao giờ!” Bào Kim Đông nói, “Hồng Hà cũng không phải em ruột của em, nếu không anh cho hai thằng đó cũng không dám! Đây là chuyện nhà thím ba em, sao em phải quan tâm!”

“Lời không thể nói như vậy. Làm thân con gái, vốn đáng thương, không dễ dàng.” Diêu Tam Tam ngẫm nghĩ trong lòng, “Con bé Hồng Hà này, dù sao cũng không giống như thím ba, rơi vào trong tay bà nội em, vào trong gia đình thím ba em, cũng là đáng thương. Nếu như thật sự có chuyện gì, đời này của Hồng Hà sẽ tèo mất.”

“Cũng đúng, mới mười sáu tuổi!” Bào Kim Đông nói, “Anh nhìn Hồng Hà này, bình thường vẫn coi là chịu khó, không nói nhiều, thấy anh cũng luôn nghiêm túc gọi anh ba, đoán chừng do tuổi còn nhỏ, dễ dàng bị người ta dụ dỗ.”

Diêu Tam Tam thầm cân nhắc một hai trong lòng hồi lâu, gọi Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, anh phải lưu ý giúp em một chút.”

Hai ngày sau, lúc chiều tối tan việc, Diêu Tam Tam gọi Diêu Hồng Hà lại.

Công nhân đều đã tan việc, chị hai cũng đi rồi, Diêu Tam Tam gọi con bé đến cạnh một bờ ao, tùy ý ngồi chỗ ven bờ cao một thước nói: “Hai ngày trước chị nhìn thấy Vương Lục Từ ở thôn trước rồi.” Diêu Tam Tam nói thẳng, “Sao anh ta tới tìm em?”

Sau đó, Diêu Tam Tam kinh ngạc nhìn mặt Diêu Hồng Hà, lại xuất hiện vẻ mặt ngượng ngùng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chị ba, chị biết cái gì?”

Xong rồi, Diêu Tam Tam than thở trong lòng, nói dứt khoát: “Chị chỉ biết, anh ta không phải người tốt gì.”

“Chị ba, người khác nói anh ấy xấu không tốt, em không biết.” Hồng Hà áp ứng nói, “Anh ấy vô cùng tốt với em, rất quan tâm em”

“Anh ta quan tâm em như thế nào?” Điều Tam Tam nhìn con tức nói, “Làm sao em biết anh ta?”

“Lúc đầu mùa xuân, em ở khu đất phía nam thôn đào cây tẻ thái *, anh ấy tìm em nói chuyện, nên biết.” Điều Hồng Hà cũng đang hoang nói tiếp, “Ban đầu thì hỏi em tên gì, sao không đi học, giúp em đào cây tẻ thái, sau đó dần từ từ quen thuộc. Anh ấy thích nói chuyện với em, nói rất nhiều việc với em, mẹ của em mắng em, anh ấy kiên nhẫn an ủi em”

(*) Tẻ thái, Cỏ tâm giác, tẻ thái hoa, địa mễ thái, cải đại - *Capsella bursa-pastoris* (L.) Medic., thuộc họ Cải - Brassicaceae.

“Vậy bây giờ anh ta... Nói tính toán gì với em chưa?”

“Anh ấy nói anh ấy yêu thích em, nói có thể mang em đi Ninh Ba làm công, ra ngoài va chạm xã hội, kiếm thật nhiều tiền.” Điều Hồng Hà nhẹ nhàng nói, “Em không có chứng minh thư, mặc dù đủ mười sáu tuổi rồi, nhưng vẫn chưa đi làm.”

Điều này rõ ràng muốn dụ dỗ, Hồng Hà lại coi như chuyện tốt. Điều Tam Tam cảm thấy, nói chuyện hơi khó khăn, “Vậy hai người... Bây giờ phát triển đến đâu rồi?”

“Không có gì cả.” Điều Hồng Hà cúi đầu nói, “Mỗi ngày em đều tới đây làm, tan việc, anh ấy sẽ tìm em nói chuyện, nói một lúc em phải về nhà, trong nhà bận thu lúa mạch, đi về trễ bị mắng.”

Ôi, cảm ơn thím ba mắng chửi người hung ác! Điều Tam Tam lúc này đang nghĩ, thím ba mắng người có lúc cũng không hẳn là chuyện xấu.

“Nhưng Hồng Hà à, em không biết anh ta là người như thế nào sao! Nổi danh nhị lang tám trứng!”

“Chị ba, coi như toàn thế giới đều nói anh ấy không tốt, nhưng anh ấy đối xử tốt với em, không được sao?” Điều Hồng Hà nói đến đây, ngẩng đầu lên nhìn Điều Tam Tam, lại tỏ vẻ hết sức nghiêm túc.

Được rồi được rồi, một thiếu nữ thiếu hụt quan tâm yêu thương, mười sáu tuổi, ngây thơ đơn thuần dốt nát vô tri, quả thật dễ dụ dỗ mà! Điều Tam Tam cảm thấy thật sâu sắc, kiếp trước chị hai lấy chồng ở xa, mình qua loa đồng ý đến nhà họ Tống, còn không phải do thiếu hụt quan tâm yêu thương, cộng thêm do tuổi còn nhỏ sao? Chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi căn nhà lạnh lùng một chút mà thôi, giống như người trong giá lạnh đông hòng người rồi, theo bản năng muốn đến gần ấm áp chút xíu, cho dù là mộng ảo, cho dù chỉ trong tưởng tượng của bản thân.

Cha mẹ người nhà không quan tâm, tưởng tượng thấy gả cho người, có chồng, dù sao cũng được quan tâm yêu thương đi?

Kết quả như thế nào?

Cũng chỉ là gặp nạn dễ gặp ảo giác uống rượu độc giải khát.

Cái gọi là đàn ông sợ đi sai đường, phụ nữ sợ gả sai chồng. Nhưng giờ phút này trong lòng Điều Tam Tam tràn đầy suy nghĩ, không biết nên khuyên nhủ Hồng Hà này như thế nào đây.

Chú thích “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ” [发乎情止乎礼]. Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truyền thuyết nói rằng trong “Kinh Thi” do đức Khổng Tử biên soạn, trích mục “Quan Thu”, miêu tả một người nam nhân trẻ tuổi vì yêu thương nhưng nhớ một vị nữ tử mà mắc bệnh tương tư, ngày đêm ăn ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử, Tử Phục viết lại điều này ghi một lời răn bên dưới “Phát hồ tình chỉ hồ lễ nghĩa”, đó cũng chính là chủ trương của đức Khổng Tử ngày xưa, “Nhạc nhi bất dâm”. Chữ “Hồ” ở đây là giới từ, nghĩa tương đương với từ “Vụ”.

“Phát hồ tình chỉ hồ lễ” nghĩa là “Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lần ranh đó.”

Ý tứ ở đây muốn nói rằng: Giữa người và người với nhau ái tình nảy sinh là điều không thể cấm cản, nhưng ái tình đó không được vượt quá giới hạn của lễ giáo cùng lễ thói xã hội, chính là không được có quan hệ tăng tị bất chính. Giới hạn ở đây không phải là ngăn chặn ái tình giữa hai bên, mà ý muốn nói những phạm vi cho phép của lễ giáo trong xã hội đối với ái tình. Con người phải biết dừng lại trước những điều cấm kỵ vượt quá giới hạn của lễ nghi đạo đức. Không được chỉ vì tình ái mà làm ra những sự việc trái với luân thường đạo lý, đi quá những ràng buộc giới hạn của đạo đức. Chung quy cả cụm có nghĩa là “Phát ra từ tình yêu, nhưng dừng lại ở lễ nghĩa”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Đến đầu một mình

Editor: Puck

“Chị ba, coi như toàn thế giới đều nói anh ấy không tốt, nhưng anh ấy đối xử rất tốt với em, không được sao?”

Điều Hồng Hà mười sáu tuổi, cứ như vậy bị một người lưu manh hơn con bé mười mấy tuổi dụ dỗ. Giờ phút này trong lòng Điều Tam Tam tràn đầy suy nghĩ, lại không biết nên khuyên nhủ cô em họ này như thế nào.

Điều Tam Tam nhìn Hồng Hà, nhúc nhích đầu.

Mắng con bé kiến thức hạn hẹp? Mắng con bé không có đầu óc? Điều Tam Tam than thở trong lòng, cố gắng ngăn chặn con tức, tức giận có ích lợi gì? Gấp gáp có ích lợi gì? Hồng Hà trước mắt này, vừa tròn mười sáu tuổi, đoán chừng chưa từng đi ra khỏi cái trấn nhỏ này, ra cửa xa nhất cũng chính là mấy người thân gần đây, lại gặp phải nhà cũ họ Điều trọng nam khinh nữ, đại khái cho tới bây giờ cũng chưa từng có người nào kiên nhẫn đối xử tốt với con bé, cũng không để cho người nói đôi lời có ích đã dụ dỗ xoay vòng vòng sao!

“Hồng Hà, em từng nghĩ tới chưa, vì sao có nhiều người nói anh ta không tốt như vậy? Nếu anh ta khiến người khác đều ghét, tại sao lại thật lòng đối xử tốt với một mình em chứ?”

“Nhưng anh ấy... Anh ấy thật sự đối xử với em vô cùng tốt.” Điều Hồng Hà vẫn cúi đầu, nhìn mũi chân mình, “Chị ba, người khác nói anh ấy cái gì, em nào biết thật hay giả? Nhưng anh ấy rất tốt với em, quan tâm em, bản thân em vẫn có thể nhận ra được!”

Nói đơn giản, người đời mắc mớ gì tới em? Anh ấy có thể phụ tất cả người trong thiên hạ, chỉ đối xử rất tốt với một mình em thôi!

Đoán chừng Điều Hồng Hà này, chưa từng xem mấy vở kịch đang lưu hành lúc này.

“Vậy em nói đi, rốt cuộc anh ta đối xử tốt với em như thế nào? Chính là trò chuyện với em, lời ngon tiếng ngọt, chỉ biết nói ngọt, muốn dẫn em tới thành thị lớn từng trải, cái này có thể chứng minh anh ta đối xử tốt với em rồi hả? Nếu đúng như vậy, đối xử tốt với một người cũng quá đơn giản, toàn bằng há miệng. Hồng Hà, chị ba em cũng là người tốt đó, chị ba nói cho em, muốn dẫn em tới Bắc Kinh Thượng Hải ngắm cảnh, ăn xong đồ, em nói chị ba đối xử với em tốt hay không tốt?”

Điều Tam Tam cố gắng nén giận, nhưng vẫn không nhịn được giọng nói hơi nóng vội, Hồng Hà không lên tiếng, cũng không biết có nghe vào hay không.

Giọng Điều Tam Tam lại chuyển, tiếp tục nói: “Nhưng mà vừa xoay mặt, chị lập tức dẫn em ra ngoài, bán tám ngàn đồng, em nói rốt cuộc chị tốt thật hay tốt giả? Chị nghe nói ở thôn bên cạnh có một lão Quang Côn Tử, cũng sắp bốn mươi rồi, thời gian trước mua một người vợ chỗ bọn buôn người, mới mười bảy tuổi, mỗi ngày tham ăn tham uống dụ dỗ, em nói ông ta có tốt hay không?”

Nghe giọng Điều Tam Tam nóng, Điều Hồng Hà ngẩng đầu lên nhìn chị họ, sau lại cúi đầu tiếp: “Chị ba, chị nói đây là hai chuyện khác nhau, anh Lục Tử sao có thể bán em! Anh ấy chắc chắn sẽ không.”

“Đúng, không bán em!” Điều Tam Tam tức giận nói, “Anh ta độc thân, còn lớn hơn em đến mười mấy tuổi lận, lăn lộn đến giờ vẫn không có một người vợ, chỉ cần dụ dỗ em tới tay, còn lời hơn lão Quang Côn Tử nhiều, tiết kiệm tám ngàn đồng!”

“Hồng Hà, em nghĩ đi, lão Quang Côn Tử ở thôn trước, mua một cô gái mười sáu mười bảy tuổi về, chỉ cần cô gái kia không chạy, bằng lòng ở cùng lão, đừng nói ăn ngon uống tốt, lời ngon tiếng ngọt rồi, kêu lão ấy coi là tổ tông mà cung phụng, đảm bảo lão ấy cũng bằng lòng.”

Điều Tam Tam vừa nói đến chuyện như vậy, vừa thầm mắng trong lòng, đối xử với người đáng ghét, hư hỏng như vậy, tại sao không gọi chó hoang đến nuốt sống luôn?

“Nhưng em suy nghĩ một chút, cuộc sống như thế sao sống? Cuộc sống như vậy có thể lâu dài sao? Em cho rằng Vương Lục Tử thật lòng đối xử tốt với em hả? Anh ta không dụ dỗ em, có thể để ý đến anh ta?”

Chuyện đơn giản như vậy, tại sao lại khiến người bị lừa tràn đầy tình nguyện chứ?

“Chị nghe nói Vương Lục Tử này, hết ăn lại nằm, kiểu người đánh cha chửi mẹ, mẹ ruột của anh ta cũng thiếu chút nữa bị anh ta làm tức chết! Hồng Hà, em cũng không thể không nghĩ, anh ta đối xử không tốt với cả cha mẹ ruột thịt của mình, em là ai? Anh ta dựa vào cái gì mà đối xử tốt với em? Coi như anh ta thật sự tốt với em, thứ người như thế, anh ta có thể đối xử tốt với em được bao nhiêu ngày? Coi như anh ta đối xử tốt với em là thật được chưa nhưng anh ta một kẻ nhị lang tám trướng, không có một chút tiền đồ nào, anh ta có thể đáng giá em đi theo anh ta sao?”

“Em nhìn em xem, tuổi còn nhỏ, dáng dấp lại đẹp mắt, chỉ cần em sống thật tốt, không học hư, em còn lo không có người thanh niên tốt nào thích em? Hồng Hà, em còn dính dáng đến một người lưu manh như vậy, cả đời có thể bị phá hủy!”

Điều Tam Tam cảm thấy, miệng mình cũng không vựng về, moi hết ruột gan, vắt óc tìm mưu kế khuyên, nói liến thoắng hồi lâu, Điều Hồng Hà này lại nắm chặt tay không lên tiếng, trầm mặc thật lâu mới nói: “Chị ba, em cũng biết rõ, chị vì tốt cho em, chị và chị hai, đối xử với em cũng không tệ. Nhưng mà... Vương Lục Tử trước kia anh ấy không phải không có vợ, trong lòng anh ấy... Cũng khổ, cũng cô độc, không có ai để ý đến hiều anh ấy... Anh ấy nói rồi, chờ anh ấy có một gia đình hạnh phúc, anh ấy nhất định sẽ nghỉ làm việc, chăm nom gia đình thật tốt.”

Cái gì, chuyện này là sao? Vương Lục Tử là con quái vật kỳ diệu gì? Hồng Hà này có phải cảm thấy, hai người bọn họ có thể giúp nhau giải thoát ảm áp lẫn nhau? Haizzz! Thật sự muốn mở sọ con bé ra nhìn xem, rốt cuộc trong đầu nhét lúa mạch hay rơm rạ!

“Nói không thông?” Khi Bào Kim Đông đi tới, đã thấy Điều Tam Tam ngồi dọc theo bên cạnh bờ ao xi măng, ôm đầu gối, bản thân ở đó vỗ gáy phiền não. Anh cười cười, an ủi vỗ về cô.

“Nói không thông. Còn cầu xin em đó, nói em đừng nói với người khác, hơn nữa đừng nói với mẹ nó.” Diêu Tam Tam nói, “Thật ra thì em thấy, bản thân con bé cũng biết Vương Lục Từ không phải người tốt, nhưng vẫn mơ tưởng viễn vông cảm thấy, Vương Lục Từ thật tâm đối xử tốt với mình. Em suy nghĩ, thật sự không biết hai người này đến nông nổi nào rồi, tuyệt đối đừng làm ra chuyện gì xấu.”

“Con nhóc choai choai như vậy, con bé có thể nghe lời em, thì con bé sẽ không ngu xuẩn đến mức phạm phải sai lầm kia!” Bào Kim Đông nói, “Này, em nói lúc chúng ta mười lăm mười sáu tuổi, có phải cũng tự cho là đúng như vậy không?”

“Anh lúc mười lăm mười sáu tuổi?” Diêu Tam Tam nhớ tới chuyện khi còn bé, hơi cảm thấy buồn cười, “Tự cho là đúng? Hơi hơi, còn không phải đồ thừa em trộm đưa chuột nhà anh sao.”

“Em không trộm đưa chuột nhà anh, em chỉ trộm cậu thứ hai nhà họ Bào trung thành và tận tâm của nhà anh thôi.” Bào Kim Đông cười.

Người này, sao lại bắt đầu học được mồm mép lém lỉnh rồi? Diêu Tam Tam liếc mắt nhìn anh, không phản ứng đến anh.

Biết cô lo lắng chuyện của Diêu Hồng Hà, Bào Kim Đông liền đi tới, theo thói quen ôm bả vai cô nói: “Đứa nhỏ lớn như vậy, con bé biết cái gì chứ! Anh xem em cũng đừng nên nhúng tay vào, bản thân con bé có cha có mẹ, em làm chị họ, dù sao cũng chỉ lớn hơn con bé hai tuổi mà thôi, em can thiệp làm sao?”

“Vậy anh nói làm sao? Nếu chúng ta biết rồi, cũng không thể mắt thấy con bé bị phá hủy. Hơn nữa, con bé đi làm ở khu urom giống nhà chúng ta, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thím ba thế nào cũng đổ cho chúng ta.”

“Nói cho cha mẹ con bé biết không phải là xong rồi.” Bào Kim Đông nói, “Thôi một tiếng gió cho nhà con bé. Người trong nhà con bé mặc kệ, người bên cạnh can thiệp như thế nào?”

Nói cho chú ba thím ba? Có thể tưởng tượng, ngoài đánh chửi một trận, có thể giải quyết cái gì sao? Vốn chính do chú ba thím ba quan tâm con bé không đủ, thiếu quan tâm yêu thương, mới xảy ra chuyện ngày hôm nay, nói không chừng ngược lại thành phản tác dụng.

Có sao nói vậy, Diêu Tam Tam cũng không có bao nhiêu tình cảm với cô em họ Hồng Hà này, cô cũng không phải người quá tốt, không muốn làm chúa cứu thế, nhưng Diêu Hồng Hà trước mắt, khiến cho cô nhớ tới rất nhiều, nên chịu hết nỗi đồng tình quan tâm một chút.

“Anh Kim Đông, em cảm thấy nói cho người ta biết cũng vô dụng, thím ba đó, không được thì thôi, nói không chừng còn định mắng em vài câu. Anh nghĩ cách giúp em đi, anh nghĩ đi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, con bé làm công trong khu urom giống của chúng ta, trong khu urom giống đều là con gái, ảnh hưởng cũng không tốt.”

“Chính em cũng nói, chú ba thím ba em giải quyết công việc trong thôn là cái dạng gì? Không biết nhìn lòng tốt của người đã đánh, sói vàng không thả mũi khai đến thân.”

Sói vàng đánh rầm, như chồn hôi đánh rầm

Bào Kim Đông nói nhảm trong miệng, thấy Diêu Tam Tam lo lắng dầu mỡ, lại an ủi cô: “Em cũng đừng quá quan tâm theo, theo anh thấy, em nói rách miệng, cũng không nhất định có tác dụng, Hồng Hà đó vốn không nghe lọt, dầu muối không vào.”

“Anh nói như vậy, chẳng lẽ mặc kệ rồi hả?” Diêu Tam Tam nói, trong lòng lại tức giận. Sớm biết vậy, đã không để cho Hồng Hà tới làm việc, cả ngày kêu thím ba để ý làm việc nhà nông trong nhà, cơ hội gặp mặt ít đi, nói không chừng còn khá hơn, cũng bớt cho cô lo lắng tức giận.

Thấy cô tức giận, Bào Kim Đông chỉ cười cười.

Vốn tưởng rằng, ít nhiều Hồng Hà có thể nghe lọt một chút, kết quả không quá hai ngày, Diêu Tam Tam rõ ràng nghe thấy cô gái ở khu urom giống nói, Hồng Hà lên đồn công an làm chứng minh thư rồi.

Chẳng lẽ lại bứt dây động rừng rồi, Vương Lục Từ quyết định lừa người chạy trốn rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đến đầu một mình 2

Editor: Puck

Sau giờ làm việc ngày hôm đó, Diêu Tam Tam đưa chị hai ra cửa lớn, tình mắt nhìn thấy một bóng người, lén la lén lút ngồi xổm ở góc tường phía đông nam khu urom giống, nhìn quanh về bên này.

Điều Tam Tam vốn không biết Vương Lục Tử, nhưng mấy ngày nay chú ý đến người này, cũng ít nhiều có ấn tượng.

Chắc chắn chính là kẻ khốn kiếp này, nhìn tư thế từ xa xa, chính là vẻ hèn mọn bỉ ổi.

Thấy Điều Tam Tam chú ý đến mình, Vương Lục Tử nhanh chóng đứng dậy, vượt qua tường phía đông, đi về bên phía tường rào phía nam trốn đi.

Trong lòng Điều Tam Tam tức giận, xoay người lại, trở về khu urom giống, đối diện với Bào Kim Đông. Bào Kim Đông vừa nhìn sắc mặt kia, mắt hừng!

Điều Tam Tam dĩ nhiên mất hứng, cô và Điều Hồng Hà nói từ tốt đến xấu một chút, không hề có chút tác dụng nào, cũng chẳng quan tâm đúng không? Điều Tam Tam cũng không nóng nảy, mấy cô gái khu urom giống lục tục đi ra, chờ Hồng Hà đi ra cuối cùng. Điều Tam Tam nghiêm mặt gọi lại, nói thẳng, “Hồng Hà, em vắng đầu đúng không? Lời tốt lời xấu đều nói cho em hết, đó chính là cái hổ, em cũng dám nhảy vào trong!”

“Chị ba, em...” Suy cho cùng Điều Hồng Hà cũng hơi sợ chị họ, ban đầu ba chị em này náo loạn nhà thím ba, Điều Hồng Hà cũng biết ba người chị họ này của mình không dễ chọc, hôm nay cô vốn làm việc ở khu urom giống, thấy chị ấy nghiêm mặt, trong lòng càng e sợ thêm ba phần rồi.

“Em còn như vậy, chị cũng không có cách nào, buổi tối sẽ nói cho cha mẹ em biết, coi như bọn họ mặc kệ em, vẫn còn phải muốn thể diện chứ?”

“Chị ba, em... Em không làm gì mà...”

“Không làm gì? Vậy Vương Lục Tử lượn lờ ở phía nam làm gì, em cho rằng chị không nhìn thấy đúng không?” Điều Tam Tam tức giận nói, “Chị nhìn thấy, chị nói thẳng cho em; nếu là người khác trong thôn nhìn thấy, sau lưng sẽ nói như thế nào? Tốt bụng khuyên em, em lại không nghe vào một chút nào hả? Chị thấy, công việc khu urom giống này, em cũng đừng làm, đi về nhà, kêu chú ba nhìn em mỗi ngày. Suy cho cùng em là em chị, chị có thể tro mắt nhìn em bị phá hủy?”

“Em nói với anh ấy rồi, kêu anh ấy đừng đến khu urom giống tìm em...” Hồng Hà ấp úng nói.

Không tới khu urom giống tìm? Cứ như vậy, không tới khu urom giống tìm, đương nhiên có thể đổi chỗ khác, đây còn không phải là không đoạn tuyệt sao!

Điều Tam Tam nói: “Tới chỗ nào tìm cũng không được, em nói em xem, sao không phân rõ tốt xấu vậy!”

Điều Tam Tam chặn Hồng Hà lại, đang nói, Bào Kim Đông đã lắc lư tới. Vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hung dữ của Điều Tam Tam, liền cười tủm tỉm vỗ vai cô, nói: “Tiểu Nha, có chuyện gì nói từ từ tề!”

Có chuyện gì nói từ từ tề? Người này, lúc này lại tới đây ba phải? Điều Tam Tam tròn mắt lờm Bào Kim Đông, Bào Kim Đông vốn không coi là quan trọng, rất ôn hòa nói: “Hồng Hà, em nói đi, anh ba có đối xử tốt với chị ba không?”

Lời này của anh, Điều Hồng Hà lập tức không gãi đầu, gật gật đầu mà nói: “Anh ba đối xử với chị ba, đương nhiên là tốt! Các cô gái trong khu urom giống này đều nói anh ba đối xử thật tốt với chị ba!”

“À!” Bào Kim Đông tỏ vẻ rất hài lòng, gật đầu, “Nếu anh ba không đối xử tốt với chị ba, sao chị ấy có thể đối xử tốt với anh? Cho nên, nếu ai bắt nạt chị ba em, xem anh có lột dạ người đó không! Nếu người nào ngăn cản anh và chị ba em ở chung một chỗ, anh liều mạng này cũng không tha cho người đó!”

Điều Tam Tam vừa nghe, người này, nói xen ngang cái gì đâu? Nói những thứ điên rồi gì đâu. Chỉ có điều cô nghĩ, Bào Kim Đông chưa bao giờ là người không có mặt, nói như vậy, nhất định có ý tưởng méo mó gì đó của anh.

“Hồng Hà em xem đi, nam nữ nói yêu thương, chuyện đó có gì không tốt! Nếu không tốt ai lại đi nói chuyện yêu đương đúng không?” Bào Kim Đông vẫn cười tít mắt, “Em nói Vương Lục Tử đối xử tốt với em, anh cũng tin tưởng, nhưng em là em họ của Tam Tam, gọi anh một tiếng anh ba rồi, dù thế nào anh cũng phải chứng minh được anh ta thật sự đối xử tốt với em, nếu anh ta tốt thật, anh xin hứa sẽ nói chị ba em sau này không xen vào nữa.”

Điều Hồng Hà nhìn Bào Kim Đông, không biết anh đang bán cái nút thắt gì, hơi lưỡng lự.

“Em đi ra ngoài tìm Vương Lục Tử, anh nhìn rồi, anh ta dựa vào bức tường khu urom giống phía nam. Em nói với anh ta, anh ba em không cho em lui tới với anh ta, ức hiếp em, mắng chửi em nè! Kêu anh ta tới đầu một mình với anh, chỉ cần anh ta dám đến, anh sẽ không đánh anh ta, anh sẽ thừa nhận anh ta thật tình tốt với em!” Bào Kim Đông nói xong lại thêm một câu, “Là một người đàn ông, thì không thể như gấu chó. Nếu ai bắt nạt chị ba em, có là vua trời anh cũng đấu với người đó, em nói đúng không?”

Nghe những lời này, Hồng Hà ngây ngốc đứng đó, nhất thời không biết phải làm sao cho đúng.

Điều Tam Tam ở bên cạnh suy nghĩ ra chút ý tứ, cô dứt khoát thêm mắm thêm muối: “Hồng Hà, em đi đi! Nếu anh ta là một người đàn ông có trách nhiệm, đáng giá để em tốt với anh ta, anh ta nên ra mặt vì em chứ? Em không dám đi, nói rõ chính em cũng không tin tưởng anh ta. Anh hùng người ta ở trên ti vi, vì thích cô gái, chết còn không sợ, đâu phải liều mạng tranh thủ đó!”

Điều Hồng Hà lưỡng lự nhìn hai người này diễn rồi đây, suy nghĩ một chút, thật sự đi.

Chờ Hồng Hà vừa đi, Điều Tam Tam thiếu chút nữa bật cười, là chủ ý này!

Không quản được Hồng Hà, có thể quản tên khốn Vương Lục Từ kia! Đối phó với lưu manh, thô bạo đơn giản có lẽ càng có hiệu quả.

Diêu Tam Tam đoán chắc Vương Lục Từ không dám tới! Vốn chính là chuyện trộm gà trộm chó, anh ta cho rằng làm bí mật, biết tới cửa cầu hôn dĩ nhiên không thể nào, nói không chừng còn định lừa đi, chắc hẳn chính là định lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, lẳng lẽ dụ dỗ Hồng Hà bỏ trốn với anh ta.

Bạn nói một cô gái nhỏ như hoa như ngọc, theo một tên lưu manh bỏ đi, đi ra ngoài và chạm một năm nửa năm, trở về nhà, chú ba thím ba còn có thể làm sao? Danh tiếng đều đã mất đi, nói không chừng đứa nhỏ đã sinh ra, coi như Hồng Hà đổi ý, cũng không có đường sống mà quay đầu.

Cho nên, vì sao những năm tám mươi chín mươi trong nông thôn thường có chuyện bỏ trốn? Dụ dỗ là một phần, hơn nữa tự do yêu nhưng gặp phải cha mẹ tư tưởng cũ can thiệp, vậy thì sinh gạo nấu thành cơm, tạo thành sự đã rồi, trong nhà hai bên không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận thôi.

Sau những năm chín mươi, bỏ trốn vốn không có, vì sao? Yêu tự do bắt đầu thịnh hành, đang thịnh hành, cha mẹ người nhà mặc dù muốn quản cũng không được!

“Anh Kim Đông, em yêu anh chết mất!” Diêu Tam Tam nhất thời kích động, lập tức ôm chặt lấy cánh tay Bào Kim Đông, “Nếu như anh ta dám tới đây, anh cứ đập chết anh ta cho em!”

Vương Lục Từ dĩ nhiên không dám.

Có tát giật mình, vừa nghe nói người trong nhà muốn tìm anh, đương nhiên biết là ý tứ gì. Đó chính là rõ ràng nói cho anh biết, chúng tôi biết chuyện như vậy, anh vẫn nên nghĩ chết hay nghĩ sống đi!

Đầu một mình với Bào Kim Đông? Tìm Bào Kim Đông chứng minh bản thân? Thôi đi, Bào Kim Đông đó, người cao ngựa lớn, nghe nói đi lính mới trở về, coi như không đi lính, trong mười tám dặm thôn này, đoán chừng cũng không có mấy thằng có thể chịu một quả đâm của cậu ta!

“Anh không thể đi gặp cậu ta, cậu ta là gì của em? Cho dù muốn gặp, anh cũng phải gặp người nhà của em chứ, đến lượt Bào Kim Đông cậu ta sao?... Nhưng em cũng biết, những kẻ tầm thường kia, không thể hiểu cho chúng ta... Em nói đều tại em, em ngu xuẩn hả? Không phải anh nói em không thể để cho người khác biết sao?”

“Anh ba nói sẽ không đánh anh thật!” Diêu Hồng Hà thiếu chút nữa bật khóc. Vương Lục Từ này, quả nhiên không hề có dù chỉ một chút khí khái sao?

“Cậu ta nói em cũng tin? Em nói em xem, sao lại nói với người trong nhà, sao em lại thừa nhận chứ... Đều do em làm hỏng...” Vương Lục Từ vừa nói chuyện vừa không yên tâm, nhìn quanh khắp nơi, lo lắng người nhà họ Diêu lập bẫy anh. Nếu đột nhiên xuất hiện mấy người nhà họ Diêu, cho dù chỉ một mình Bào Kim Đông, cũng đánh anh đủ phăng bưng!

“Hồng Hà, nếu không, bây giờ em theo anh đi, chúng ta đi Thượng Hải, đi Ninh Ba...”

Vương Lục Từ nói chưa hết, đã thấy Hồng Hà cúi đầu rung rung rồi.

Haizzz, có thể dễ dàng hay không còn chưa nói đâu, lại nói thời gian này, người nhà họ Diêu có đang chờ ở phía xa kia không, nếu bị người ta bắt được, có thể cắt đứt chân chó của anh không?

“Nếu không, em về trước đi, sau này anh lại tìm em...”

Vương Lục Từ nói xong, vội vội vàng vàng hấp tấp chạy mất.

Khi Diêu Hồng Hà trở về, trên mặt rõ ràng đau lòng thất vọng rồi, mắt đỏ lên, cúi đầu, không nói câu nào, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhìn rất đáng thương. Diêu Tam Tam nghĩ, không cần nói thêm nữa.

Diêu Tam Tam thở phào một hơi, nhưng mà với Bào Kim Đông mà nói, vẫn không thể vì vậy mà thả lỏng.

Lưu manh sở dĩ là lưu manh, bởi vì chiêu trò gì cũng đều xài tới. Chó nóng này, còn có thể nhảy tường!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Đau đến sợ

Editor: Puck

Còn trẻ u mê, tình yêu nam nữ không có nền móng, tới qua loa, thì đi cũng dễ dàng. Diêu Hồng Hà trải qua lần này, cuối cùng nghiêm túc nghĩ lại những lời Diêu Tam Tam nói, rốt cuộc hiểu được bản chất vô sỉ của tên lưu manh đó.

Đương nhiên, nhận thức này còn không tính đạt tới độ sâu, cô nhóc chỉ đơn giản cảm thấy, Vương Lục Từ này, không phải thật lòng đối xử tốt với mình, là người đàn ông không đủ trách nhiệm, không có khí phách anh hùng, vẫn sẽ mắng cô cũng sẽ chửi cô...

Cho dù như thế nào, dù sao mục đích của Bào Kim Đông đã đạt tới.

Lại nói sau khi Vương Lục Từ trải qua chuyện này, hoảng sợ chừng mấy ngày, chỉ sợ người nhà họ Diêu tìm tới cửa đánh đập một trận, vì thế thậm chí không dám đi dạo xung quanh, cũng không biết chạy đi đâu tránh né mấy ngày, nhưng mà không nghe thấy bất kỳ tiếng gió gì, lặng lẽ chạy về, cũng không nghe thấy có người xa lạ nào tìm mình...

Vương Lục Từ liền nghĩ, đi chân trần không sợ mang giày, dĩ nhiên do người nhà họ Diêu sợ tuyên truyền ra ngoài, ảnh hưởng tới thanh danh con gái nhà mình, cho nên dè dặt không lộ ra rồi.

Nghĩ như vậy, Vương Lục Từ lại yên lòng.

Nhưng mà, nghe nói anh vừa mới về chưa tới hai ngày, nghe nói thôi, Vương Lục Từ bị người “Sờ” rồi.

“Sờ” của người địa phương, đương nhiên không phải “Sờ” kia, chắc chính là ý tứ thừa dịp đêm tối ra tay, báo thù riêng đánh hôn mê.

Vương Lục Từ không phải kẻ lưu manh sao, bản thân ở hai gian phòng cũ, có một sân nhỏ, buổi tối yên ổn về đến nhà, đóng cửa chính ngủ. Sáng ngày hôm sau, đứa bé nhà hàng xóm phát hiện, Vương Lục Từ bị người nhét vào trong nhà xí ngoài sân, hai tay hai chân dùng vải rách trói chặt một chỗ, cách trói heo giết heo của nông thôn, quay lưng, bốn chân hướng lên, miệng bị nhét vào bên cạnh hàm cầu thủi hoắc, trên người chỉ mặc một chiếc quần lót, toàn thân bị muối cắn, không có một chỗ nào tốt nha.

Hàng xóm vừa che miệng cười, vừa hét to gọi nhiều người đến, mọi người hợp lực giải thoát cho Vương Lục Từ, móc vải rách trong miệng anh ta ra, nhưng thấy thân thể Vương Lục Từ hồi lâu không nhúc nhích, chắc hẳn tay chân đều đã tê rần, miệng vừa hé mở, đã gào khóc lên. Các hàng xóm trong thôn vừa nín cười, vừa hỏi anh ta, nói anh sao vậy? Đắc tội người nào à?

Vương Lục Từ nói quanh co hồi lâu, lại nói, chính anh cũng không biết.

Diêu Tam Tam nghe được chuyện này thì đã là ngày hôm sau nữa, người trong thôn làm như chuyện cười nói cho cô nghe.

Diêu Tam Tam vừa nghe, không nhịn được, chỉ mới nghĩ đã cười, không thể trách cô, chuyện này cũng quá buồn cười mà! Cô cười suốt dọc đường đến ghen, đi tìm Bào Kim Đông.

“Anh làm?”

“Anh làm chuyện gì?”

“Vương Lục Từ.”

“A, không phải anh làm.”

Bào Kim Đông thoải mái ngồi ở bên giường, nhấc cao chân đảo chân giày chơi bóng, định đi hoạt động một chút.

Bên cạnh cửa chính của khu urom giống có một bãi đất trống chừng bốn mét vuông, trên nền đồ xi măng, vốn định là chỗ đỗ xe ra vào, Bào Kim Đông làm một cột bóng rổ đơn giản ở đó, khi rảnh rỗi sẽ đánh một hai cái bóng rổ. Đương nhiên rồi, bình thường không đủ tay, hai ba người vui đùa một chút, chơi đã ghiền thôi.

Anh ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt Diêu Tam Tam rõ ràng không tin, nên cười cười nói: “Thật sự không phải anh, anh đâu có chuyện không hiền hậu như vậy. Anh chỉ đi theo thằng đó nói một tiếng, sau này mở lớn mắt một chút, đừng định lừa ai, càng đừng tồn tại tư tưởng xấu gì, nếu không đừng oán trách anh hai dây ra tay hung ác.”

Đương nhiên rồi, nếu muốn dễ dàng nói chuyện, trước phải ấn lên giường đánh hai quyền, đánh tỉnh mới có thể nói chuyện, đúng không? Chuyện này Bào Kim Đông cũng lười đề cập tới, tiếp tục giải thích.

“Không phải anh sợ bản tính lưu manh của anh ta, sau này mang thù quấy rối anh sao! Về phần ném vào nhà vệ sinh, là Kim Lai làm. Kim Lai, thằng nhóc này, rất âm hiểm.”

Diêu Tam Tam nhìn thấy vẻ mặt “Quang minh chính đại” của Bào Kim Đông, không tìm được lời gì để nói rồi.

Về sau này Diêu Tam Tam nhìn thấy Bào Kim Lai, thì luôn cảm thấy, thằng nhóc này trong ngoài không giống nhau. Nhìn vẻ ngoài là một anh chàng tuấn tú, không tính là cao không tính là cường tráng, tính khí ôn hòa cười tí mắt, thì ra có một bụng tư tưởng xấu! Sau này tuyệt đối không thể tùy tiện trêu chọc cậu ta.

Chuyện này của Diêu Hồng Hà, cuối cùng đã qua một khoảng thời gian ngắn. Đoán chừng Vương Lục Từ trong thời gian dài cũng sẽ không dám đến thôn Thổ Câu, về phần Diêu Hồng Hà, con bé chỉ mới mười sáu tuổi, qua hai năm, tìm một đối tượng phù hợp, có một gia đình nhỏ yên ổn, đương nhiên cũng có thể có một phần cuộc sống thuộc về chính con bé.

Cuối tháng tư đến cuối tháng năm, khu ươm giống bắt đầu bán cá chạch bùn giống suốt. Cá giống đã sớm xuống nước, cuối thu năm đó là có thể lớn lên thành cá chạch bùn hàng hóa, cho nên thời gian rất mau chóng. Tháng năm vừa qua, khu ươm giống không hề bán cá chạch bùn giống ra nữa.

Một năm này cá chạch bùn giống mở rộng ra bán, có thể do thật sự chưa làm quảng cáo, cá chạch bùn giống còn dư lại một chút, chỉ có điều vừa đúng, bây giờ khu ươm giống mới thành lập, có không ít ao xi măng còn để đó chưa dùng đâu, Diêu Tam Tam dứt khoát để những cá chạch bùn giống này trong ao xi măng nuôi. Ao xi măng nuôi cá chạch bùn, hiệu quả không bằng nuôi trong ao cá, chỉ có điều dù sao cũng là cá giống nhà mình, chỉ cần có tiền lời thì đồng nghĩa với việc kiếm được.

Đầu tháng sáu, trời nóng lên, Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông ngồi dưới quạt bắt đầu hạch toán sổ sách của một quý này. Chính giữa bày một bàn vuông nhỏ, Diêu Tam Tam ngồi bên mép giường, Bào Kim Đông cầm ghế ngồi đối diện cô.

Nói hoa hồng của các chị em, đương nhiên không có ai quan tâm, toàn bộ sổ sách dựa vào một mình cô tính, kể cả Diêu Tiểu Cải tới làm mỗi ngày, nhưng cũng chỉ một lòng trông nom ươm giống, bán bao nhiêu tiền chưa bao giờ bỏ công bỏ sức đi để ý tới.

Diêu Tam Tam vừa buồn cười, lại vừa cảm thấy ấm lòng vì tình cảm chị em nhà mình.

Diêu Tam Tam báo sổ sách, Bào Kim Đông cầm máy tính tính toán, hai người tính hồi lâu, Bào Kim Đông đọc con số. “Tổng cộng bán đúng năm mươi bảy ngàn ba trăm”

Nhiều như vậy hả! Hai người mắt đối mắt kinh ngạc. Mỗi ngày chỉ biết bán ra ngoài, mỗi ngày đúng bán thì vừa thu lại như vậy, bình thường cũng đều bận rộn, đều không thể tính toán sổ sách.

Ban đầu Diêu Tam Tam đoán chắc, có thể thu vào gần năm mươi ngàn đồng, không ngờ cũng sắp sáu mươi ngàn rồi.

“Tính toán chi phí giá thành bỏ ra.” Diêu Tam Tam nói, “Tiền lương công nhân, thuốc thang gì đó, không tính tiền lương người trong nhà, tính toán sơ sơ thì vốn đầu tư ban đầu chưa tới mười ngàn đồng.”

Đương nhiên, tổng vốn đầu tư ban đầu của khu ươm giống không thể tính vào bên trong, đây là vốn đầu tư dài hạn.

Thời đại này, thị trường còn rất nhiều cơ hội, chỉ cần bạn nhìn chính xác cơ hội, tìm đúng thị trường, kiếm tiền sẽ không khó.

Diêu Tam Tam vừa vui sướng, lại vừa thương lượng với Bào Kim Đông: “Nếu không, chúng ta qua thời gian gặt lúa mạch, thì đi lên tỉnh thành một chuyến, nếu phù hợp thì mình mở một cửa hàng bán si bán lẻ thủy sản. Sau này cá chạch bùn do chính chúng ta tiêu thụ, giảm đi khâu trung gian, có thể kiếm nhiều tiền chút.”

“Mua xe, mở cửa hàng trên thành phố...” Bào Kim Đông suy tính, “Tam Tam, lúc ấy chúng ta đầu tư xây khu ươm giống này, tiền trong tay đã tiêu gần hết, chút tiền trước mắt này, bận rộn lúa mạch xong, chờ trồng hoa màu đợt mới, trong nhà còn phải thu xếp xây nhà đó, phải xử lý vài chuyện, tiền không thể nào rộng rãi được.”

Diêu Tam Tam vớt cuốn tập ghi chú sổ sách trong tay, ảo não nói thầm: “Trước kia trong nhà nghèo, thu về sậu kiếm mấy trăm đồng, đủ cho bốn chị em em tiêu xài một hai năm rồi, sao càng kiếm tiền, tiền lại càng không đủ xài vậy.”

Bào Kim Đông cười cười, còn không phải sao, càng kiếm tiền, càng không đủ cho cô tiêu.

“Nhưng mấy khoản tiền này, cũng đều nên tiêu.” Diêu Tam Tam suy tư tiếp, “Không được, trước vay một chút đi, em nói như thế nào cũng đã đánh chiêu mượn danh nghĩa kêu gọi đầu tư, không phải trong trấn đồng ý giúp đỡ cho chúng ta vay lãi suất thấp sao? Sắp xếp mấy việc trước đó trước, đợi trời thu, em bán chỗ cá chạch bùn này, đảm bảo thoát cái có tiền.”

“Ừ, cũng được.” Bào Kim Đông ngẫm nghĩ, gật đầu, “Còn có, gian hàng lớn, sổ sách này của chúng ta, về sau phải ghi lại cẩn thận, thu vào ghi một, chỉ ra ghi một, cũng may chỉ có nhà mình buôn bán, nếu thật sự hùn vốn nhập cổ phần chia hoa hồng buôn bán, sổ sách này của chúng ta, vốn thành sổ sách lung tung.”

Hai người đều văn hóa cấp hai, ghi sổ, cũng chính là ghi lại đơn giản, trước mắt vụ làm ăn này, bao nhiêu cá chạch bùn giống, bao nhiêu tiền, thì xong rồi. Nói cách khác, chỉ ghi đơn giản, chủ yếu thu vào.

“Ừ, cũng đúng. Không thể luôn cảm thấy dù sao cũng là tiền nhà mình, tùy tiện nhớ kỹ là được. Cũng không cần nhiều rắc rối, tối thiểu nhớ rõ ràng mỗi một bút toán nhập tiền, tiền thu vào, tiền chi ra, cuối năm cũng tính toán rõ ràng tổng cộng chúng ta kiếm được bao nhiêu lợi nhuận ròng*.”

(*) Lợi nhuận ròng: thuật ngữ kinh tế, chỉ lợi nhuận sau khi đã trừ các khoản chi phí và thuế. Nôm na là khoản bỏ túi.

Diêu Tam Tam nói xong ngả về phía sau, đang rộng hai tay nằm trên giường nói: “Bây giờ mới phát hiện ra, văn hóa cấp hai của hai chúng ta, vẫn hơi thiếu.”

Ghi sổ đương nhiên còn không thể làm khó được cô, chẳng qua trước đó quá tùy ý mà thôi. Nhưng buôn bán muốn làm lớn thêm, thật sự lớn trên quy mô của công ty, quản lý cần trình độ tri thức.

Diêu Tam Tam ngửa mặt nằm trên giường, vắt chân, nhìn vó vắn lên nóc nhà, cân nhắc sắp xếp bước tiếp theo, “Này, anh kêu Kim Thành nắm chắc nhanh chóng đi học lấy bằng lái xe đi, chờ mua xe, kêu cậu ấy giúp đỡ chạy. Thăng nhóc Kim Thành này, là người có năng lực, em thấy... Ừm...”

Lời Diêu Tam Tam còn chưa hết, thì đã bị thứ gì đó che miệng rồi. Về phần là thứ gì... Đó mặt.

Đây là kiểu người gì vậy chứ, đột nhiên xông tới đây rồi, đột nhiên ôm con gái người ta, hôn a hôn a hôn, hôn không dứt đúng không? Diêu Tam Tam còn nằm đó, tình hình này, thật sự mập mờ muốn chết, thật sự là quá...

Nhưng mà Diêu Tam Tam bây giờ, lại bắt đầu học được đáp lại hôn môi như vậy, bị hôn đến bay bổng rồi, vẫn không quên nói một câu: “Giữa ban ngày...”

“Không có ai...”

Đột nhiên lại nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng gọi: “Anh ba, chị ba... Anh ba, chị ba...” Ôi mẹ ơi! Hai người trong phòng nhanh chóng tách nhau ra, Bảo Kim Đông rất tốt, nhanh chóng rời khỏi giường, quay về ngồi lên ghế, lại chịu hết nỗi nhìn Diêu Tam Tam, cười rộ lên.

Thiếu chút nữa bị bắt gặp, làm chuyện xấu!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Đau đến sợ 2

Editor: Puck

“Anh ba, chị ba.” Giọng nói dần dần tới gần, chạy vào chính là tiểu Tứ, con bé liếc nhìn hai người trong phòng, hơi không giải thích được, không nhận được hỏi một câu, “Anh ba, anh cười cái gì vậy?”

“Anh ấy ăn phải thuốc cười, đừng để ý đến anh ấy!” Diêu Tam Tam chịu hết nỗi thẹn đỏ mặt.

“Ồ!” Tiểu Tứ rất có mắt nhìn, nên không tiếp tục hỏi nữa, “Anh ba, mẹ bảo hai anh chị tới nay về nhà chúng ta ăn, đầu cá mè hoa lớn hầm cách thủy, còn có canh cải cúc.”

Diêu Tam Tam xem xét, ồ, sắc trời bên ngoài đã tối, mặt trời đã đi xuống, là giờ ăn cơm.

Vì vậy ba người liền khóa cửa khu thơm giống đi về nhà, ai ngờ mới đi đến nửa đường, lại gặp mẹ Bảo.

“Tam Tam, Kim Đông à, tối nay mẹ làm tào phớ rồi, đến ăn tào phớ đi, bằm chút ớt tươi, lấy chút đậu muối, lại đảo chút tỏi băm, thành món ngon rồi. Tiểu Tứ con cũng đi!”

Tào phớ? Đầu cá hầm cách thủy? Trời ạ, đây không phải làm khó người ta sao!

Diêu Tam Tam đau khổ lựa chọn hồi lâu, cuối cùng quyết định: Tối nhà họ Bảo ăn tào phớ trước, rồi sau đó qua nhà họ Diêu ăn đầu cá. Ha ha, cô cũng bội phục chính cô.

Bán xong cá chạch bụn giống trong một quý, cũng đã vào tháng sáu âm lịch, thời điểm nóng nhất trong một năm đến.

Diêu Tiểu Cải mang thai qua ba tháng, phản ứng nôn nghén căn bản qua đi, mà bụng Diêu Tiểu Đông bắt đầu phồng lên, càng lúc càng phồng càng lúc càng tròn, tròn trịa giống như nhét một cái nôi. Dương Bắc Kinh không tùy tiện để vợ ra cửa nữa, số lần về nhà mẹ cũng ít đi, lo lắng vợ ngồi trên xe motor mệt rồi, sợ vợ không an toàn không thoải mái.

Theo thời gian hai chị gái mang thai tăng lên, Diêu Tam Tam ngày từng ngày theo không yên lòng rồi. Phụ nữ một lần mang thai sinh đứa nhỏ, nào dễ dàng như vậy? Nhớ tới kiếp trước mình khó sinh rồi chết, Diêu Tam Tam khó tránh khỏi lo lắng. Cũng may hai chị khám thai tất cả đều bình thường, rất khỏe mạnh, bây giờ điều kiện gia đình tốt, điều kiện khám chữa bệnh cũng tốt, đương nhiên sẽ không để hai chị ở nhà sinh con, chắc chắn vẫn có thể tin tưởng bệnh viện lớn. Diêu Tam Tam tự an ủi mình như vậy.

Mùa hè xiêm áo mỏng, không giấu được, người một nhà mắt thấy cái bụng kia của Diêu Tiểu Đông, ngày từng ngày to lên giống như thổi khí cầu, càng về sau, người nào nhìn thấy ai cũng nói bụng cô lớn, người nào nhìn thấy cũng nói, bác sỹ khám thai cũng nói, bào thai này lớn thật!

“Chị cả, rốt cuộc chị đã ăn bao nhiêu đồ tốt? Người biết, nói anh rể cả là đầu bếp, người không biết, còn tưởng rằng anh rể cả chuyên môn nuôi heo!” Diêu Tiểu Cải lấy chị cả ra cười giỡn.

Phải nói Diêu Tiểu Đông, chính cô ngược lại không mập lên bao nhiêu, chỉ có bụng lớn, nhìn từ xa, cả người giống như cái thoi dẹt vải, hai đầu nhỏ mịn tròn nhắn, chính giữa tròn vo.

Lại nhìn Điều Tiểu Cải chưa tới bốn tháng, thân thể hình như không biến hóa nhiều lắm, mặc một cái váy hoa nhỏ màu vàng nhạt trên người, vốn rộng thùng thình, nếu không chú ý nhìn, vốn không giống như phụ nữ có thai.

“Em được đấy, tiểu Cải em cứ chờ đi, bụng em cũng sắp bốn tháng rồi, về sau này xem em có thể không giống chị không.” Điều Tiểu Đông cười nói Điều Tiểu Cải.

Mấy chị em ngồi dưới bóng râm lổm đổm, cười cười nói nói, Trương Hồng Cúc ở bên cạnh đã sớm cầm đồ may vá lên, bắt đầu chuẩn bị đồ gì đó cho cục cưng nhỏ rồi. Tính toán ngày, thời gian sinh của hai chị em đều trong ngày lạnh, chắc hẳn bọc nhỏ gì đó, chính là đều phải chuẩn bị.

“Con nói hai chị em con, tiểu Đông không có mẹ chồng, còn tiểu Cải, có mẹ chồng cũng như không có, đến ngày ở cữ không có mẹ chồng hầu hạ. Trong nông thôn những đồ gì đó này của con nít, đều do nhà mẹ đẻ chuẩn bị một phần, nhà chồng chuẩn bị một phần, mẹ thì hay rồi, một mình mẹ bao hết toàn bộ.”

Trương Hồng Cúc vừa nói, mấy chị em liền cười. Điều Tiểu Đông đã nói, chị dâu cả trong nhà cũng chuẩn bị cho.

“Tiểu Đông và chị dâu nhà bác cả con bé, chung đụng vô cùng tốt. Quan hệ chị em bạn dâu tốt, cũng là người một nhà có phúc, ít cãi nhau, thời gian thoải mái. Chỉ có điều đứa bé sinh ra rồi, không có mẹ chồng mang cho hai đứa, bản thân thay phiên một nhiều lắm, đến lúc đó mẹ giúp đỡ nhiều cho các con một chút chứ sao.” Trương Hồng Cúc vừa thêu thùa may vá, vừa càu nhàu, “Bây giờ mẹ cảm thấy, con gái tìm nhà chồng, cũng nên xem kỹ mẹ chồng mới được, mẹ chồng có khả năng, làm con dâu hưởng phúc hơn. Tiểu Đông tiểu Cải, không có mẹ chồng thu xếp cho. Con lại nhìn Tam Tam, vốn Kim Đông đến nhà chúng ta, chúng ta chắc chắn cái gì cũng giúp đỡ, bên nhà họ Bảo đó, mẹ chồng con bé cũng được, chắc chắn sẽ giúp đỡ chăm sóc mọi bề, thật tốt!”

“Mẹ, đây là mẹ đang tổng kết kinh nghiệm tìm nhà chồng cho con gái đấy! Mẹ, tổng kết kinh nghiệm như vậy của mẹ bây giờ cũng vô ích, tui con chỉ còn sót lại một mình tiểu Tứ, đến lúc đó chỉ sợ mẹ cũng không làm được gia * nôi!”

(*) đương gia: người đứng đầu của một gia đình, chủ gia đình.

Điều Tam Tam vừa nói, mấy chị em lại cười ầm lên một trận.

“Con bé này! Không nói với các con.” Trương Hồng Cúc cũng cười, bà chỉ theo miệng nói càu nhàu như vậy, cũng không muốn làm đương gia nhà con gái. Bà ấy, bây giờ cũng coi như khắp nơi như ý rồi, hết phải chịu đựng rồi!

Bụng càng lúc càng lớn, số lần chị cả tới nhà cũng càng ngày càng ít, qua bảy tháng, Dương Bắc Kinh định không để vợ ra cửa, nhà mẹ cũng không cho đi, nên đều là mấy người Điều Tam Tam đến thăm chị cả.

Ngay cả Điều Tam Tam cũng cảm thấy anh rể cả hơi cẩn thận quá mức, nhưng mà người một nhà vẫn thu xếp bệnh viện sớm một chút, liên lạc xong xe của bệnh viện huyện.

Tháng mười âm lịch, nhà họ Điều đã bắt đầu thu mua cá chạch bùn, chuẩn bị bán cá chạch bùn rồi.

Bào Kim Đông chạy đi tỉnh thành liên tiếp hai chuyến, đi khảo sát thị trường, chọn thuê cửa hàng mặt tiền, chuẩn bị chuyện cửa hàng bán sỉ bán lẻ thủy sản, nhưng mà Điều Tam Tam lại không dám đi theo – ngày dự sinh của Điều Tiểu Đông sắp đến rồi.

“Ngày dự sinh của chị cả mấy đứa, còn có tám ngày. Mẹ nghĩ mấy ngày đó mẹ đến nhà con bé ở, chăm sóc một chút.” Sáng sớm ngày này, lúc Trương Hồng Cúc ăn điểm tâm đã nói.

“Ừ, được đó, bà đi đi!” Điều Liên Phát nói, “Con bé không có mẹ chồng, hôm nay bà phải đi.”

“Được, tôi hấp chút bánh bao màn thầu giữ lại buổi trưa cho mấy cha con ăn, qua sáng tôi phải đi.”

Điều Tam Tam vội nói: “Con cũng đi theo mẹ, con đi xem chị cả.”

“Một mình mẹ đi là được rồi, con cũng đừng đi.” Trương Hồng Cúc nói, “Anh rể hai của con đi làm, con ở nhà chăm sóc chị hai. Chị hai con cũng tầm sáu, bảy tháng rồi, thân thể không tiện.”

Trương Hồng Cúc lập tức đi dọn dẹp, còn chưa đi đâu, chừng mười giờ, cửa nhà họ Điều đột nhiên vang lên một tràng tiếng pháo vang dội.

Người một nhà vừa nghe, lập tức vội vàng chạy ra ngưỡng cửa, chỉ thấy Dương Bắc Kinh đang ở cửa chính, trên đất trải một chuỗi “Đại địa hồng” * thật dài, vòng trên cửa chính nhà họ Điều, đang bùng bùng nổ sôi nổi náo nhiệt.

(*) Đại địa hồng: tên một loại bánh pháo, đồng thời chi pháo đỏ trải đầy đất đốt báo vui.

Đây là – báo tin vui!

Chị cả sinh?

Bình thường gặp phải cảnh đốt pháo, Điều Tam Tam con gái trong nhà như vậy nhất định phải trốn ra phía sau, nhưng hôm nay cô cũng bất chấp tiếng bánh pháo vang lên, bất chấp pháo lóe ánh sáng đầy đất, cô bịt lấy lỗ tai, nhảy vài bước chân tiến lên, tới gần anh rể cả hỏi: “Anh rể cả, chị cả sinh rồi

hả? Thuận lợi không?”

Nhưng mà tiếng bánh pháo thật sự quá vang, Dương Bắc Kinh chỉ nhìn thấy miệng em vợ động đậy, biết cô muốn hỏi gì, nên cũng cho lỗ tai nói gì đó, chỉ có điều, haizzz, Diêu Tam Tam vốn không nghe thấy.

Khó khăn lắm pháo đốt xong rồi, Diêu Tam Tam vuốt ve hai lỗ tai, hỏi lại Dương Bắc Kinh: “Anh rẻ cả, chị cả sinh rồi hả? Trai hay gái? Thuận lợi không?”

Mất một chút thời gian, mọi người nhà họ Diêu vây quanh, không ít hàng xóm cũng vây lại xem náo nhiệt, rồi cũng ồn ào lộn xộn hỏi Dương Bắc Kinh.

“Sinh, sinh rồi!” Dương Bắc Kinh lập tức không biết nên nói với ai trước thì tốt hơn, “Bốn giờ sáng sinh, con trai.” Dương Bắc Kinh vừa nói, vừa móc thuốc lá ra, trước đưa một điếu cho Diêu Liên Phát, rồi lại phân phát cho người dân trong thôn đứng quanh cửa. Bản thân anh không hút thuốc lá, đây là thuốc chuyên chuẩn bị việc vui.

Con trai! Diêu Tam Tam định nói, cô còn đoán nhất định là một đứa bé gái tri kỷ cơ, hóa ra đoán sai rồi! Trương Hồng Cúc và Diêu Liên Phát ở bên cạnh đã sớm cười đến mặt mũi tràn đầy hoa nở rồi, túm lấy Dương Bắc Kinh hỏi: “Nặng mấy cân?”

“Tám cân hai lạng.” (4,1kg)

Wow, thịt viên hả! Những người chung quanh đều kinh ngạc thán phục.

Nếu là báo tin vui, Dương Bắc Kinh mang một sọt trứng gà đỏ đến, xem ra anh cả chị dâu cả nhà họ Dương quả thật không tệ, cái này tất nhiên là sáng sớm luộc, nhuộm đỏ, vội vội vàng vàng chuẩn bị cho tốt.

Người dân địa phương sinh đứa bé, con rẻ đều phải làm giống như vậy, mang theo chín mươi chín trái trứng gà đỏ, đến nhà mẹ đẻ đốt pháo, thế này gọi là báo tin vui.

Diêu Liên Phát đi lên chuyển sọt trứng gà đỏ vào nhà, Trương Hồng Cúc lôi kéo Dương Bắc Kinh vào nhà, trong miệng oán trách: “Sinh con cũng không gọi điện thoại báo trước, mẹ còn bảo hôm nay phải đi! Đây không phải còn tám ngày nữa sao?”

“Bận rộn nên luống cuống.” Dương Bắc Kinh trả lời, “Bác sỹ nói, sớm trước tám ngày là bình thường.”

Trương Hồng Cúc liếc nhìn Dương Bắc Kinh, cuối cùng không nhịn được nói: “Con xem con thằng bé này, mẹ vừa ra cửa nhìn thấy con, thật sự không nhìn ra đáng vẻ vui mừng như thế nào, mẹ còn suy nghĩ, tám phần sinh con gái, trong lòng con mất hứng rồi, đây sinh một thằng cu mập mạp, con còn mang cái mặt gì chứ!”

“Mẹ, tiểu Đông sinh không thuận lợi, gần tới ngày hôm qua vào bệnh viện, đau một đêm, cuối cùng sinh mổ rồi.” Dương Bắc Kinh nói xong, trong đôi mắt lại chảy ra một hàng lệ.

Diêu Tam Tam ở bên cạnh nhìn, thật sự buồn cười, lại cảm động vui mừng.

“Sinh mổ à, cái này ý, em cũng đã nghe nói đến sinh mổ, không có việc gì, còn có bệnh viện mà, anh đừng lo lắng như vậy.”

Dương Bắc Kinh không phải lo lắng, mẹ con đều bình an. Anh chính là đau lòng, khi đó sinh mổ còn ít, không phổ biến giống như bây giờ, Dương Bắc Kinh có cảm giác, vợ đau một đêm, chịu tội nhiều như vậy, cuối cùng còn bị một dao... Có thể không khiến cho anh đau lòng sao!

Cực kỳ đau lòng, thậm chí anh bắt đầu oán giận thằng bé mập mạp mới sinh, bạn nói thằng nhóc này, không có việc gì nó lớn lên nhiều thịt béo làm gì chứ!

“Chị cả bình thường ít hoạt động, dinh dưỡng lại nhiều, cục cưng quá mập rồi, tám cân hai lạng, vóc dáng chắc chắn cũng lớn, sinh con theo tự nhiên không dễ dàng, nên sinh mổ chứ sao. Thật ra sinh mổ không có gì đáng sợ, anh phải tin tưởng bác sỹ.” Diêu Tiểu Cải nâng cao cái bụng đang phồng lên, an ủi anh rẻ cả.

“Đúng vậy, đúng vậy! Mọi việc đều có bệnh viện người ta đây.” Diêu Liên Phát nói với Dương Bắc Kinh, “Con nói con thân một đấng mày râu, sinh con trai, nhìn con nước mắt lưng tròng, con có chút tiền đồ có được không!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Thịt viên

Editor: Puck

Điều Tiểu Đông sinh mổ sinh hạ một thằng cu mập mạp, tám cân hai lạng, Dương Bắc Kinh đến nhà họ Điều báo tin mừng, người một nhà đều vô cùng vui mừng.

Dương Bắc Kinh báo tin mừng mang đến chín mươi chín trái trứng gà đỏ nấu chín, đây là giữ lại để cho nhà họ Điều gửi cho người thân bạn bè, trứng gà nhuộm thành màu đỏ thắm, người thân nhìn thấy trứng màu đỏ như vậy, không cần hỏi nữa, cũng đều biết sinh con trai. Nếu là con gái, thì nhuộm thành màu hồng tươi đẹp.

Trương Hồng Cúc lập tức vội vàng chuẩn bị đủ thứ “Đáp lễ”.

Nhà mẹ đẻ đáp lễ, theo tập tục cũng chính là trứng gà, chỉ có điều dùng trứng gà sống, một mặt ngụ ý “Lại sinh tiếp”, mặt khác, để cho sản phụ đang ở cữ ăn. Trước kia trong nhà nghèo, nhà mẹ đẻ cho ít trứng gà sống, sản phụ ở cữ mới có thể ăn nhiều một chút.

Trứng gà này, đã sớm chuẩn bị xong, nên không còn tươi rồi. Trương Hồng Cúc một lòng lo chuyện con gái, nên ngay từ trước đã dự định trước mấy nhà nuôi gà gần đó, bây giờ vội vàng đi từng nhà lấy, chuyên chọn trứng gà mới hai ngày gần đây, cũng cho chín mươi chín trứng, số lượng may mắn, đặt trong rổ mây, kêu Dương Bắc Kinh lấy về.

“Chỉ cho chút này? Bà ngược lại mua nhiều một chút.” Điều Liên Phát nói, “Chỗ trứng gà này, đủ ăn vài ngày không?”

“Tạm ăn trước, ăn hết tôi lại đi mua. Khí trời nóng, để lâu sẽ không còn tươi nữa.”

“Vậy cũng quá ít, hai ba ngày thì ăn hết. Tôi nghe nói người trong thôn có cô con dâu ở cữ, trứng gà mái nhỏ d1en d4nl 3q21y d0n như vậy, một lần có thể ăn hai mươi trứng, một ngày ăn ba lần đó!”

“Ông ngốc vậy, chỉ có thể ăn sạch trứng gà? Sẽ không ăn thứ gì khác nữa sao?”

Nghe vợ chồng già nói ồn ào như vậy, mấy chị em đều cảm thấy buồn cười, nhìn hai người mừng rỡ, chỉ quan tâm những chuyện này rồi.

Dương Bắc Kinh vội nói: “Cha, mẹ, tiểu Đông cô ấy sinh mổ, tạm thời không thể ăn gì cả.”

“Ăn một lần hai mươi mấy cái trứng luộc, ai còn có khẩu vị gì nữa?” Điều Tam Tam cũng cười, “Cha, mẹ, không cần cầm trứng gà sống, dù sao nhà chị cả cũng không thiếu, cha mẹ cho một ít theo tục lệ là được rồi.”

“Con không hiểu gì cả, người sinh đứa bé, trong bụng trống không, ăn nhiều.” Trương Hồng Cúc nói, “Con dâu nhà Lưu Tứ ở thôn trước, ở cữ ăn một bữa hai mươi lăm cái trứng gà mái, còn uống hai chén lớn nước đường đó!”

Má ơi, thật sự có cái bụng như vậy! Điều Tiểu Cái ngồi bên cạnh nghe buồn cười, vội vàng dận dò Dương Bắc Kinh: “Anh rề cả, anh cũng đừng tin những thứ này, chờ thêm mấy ngày nữa chị cả thêm ăn đồ, anh làm mấy món mềm mềm dễ tiêu hóa cho chị ấy trước, canh củ cải, cháo gạo gi đó.”

“Biết rồi.” Dương Bắc Kinh đồng ý, nhớ hai mẹ con còn trong bệnh viện, cơm cũng không chịu ăn, nên vội vàng cầm rổ trứng gà định đi, Trương Hồng Cúc vội gọi con rề lại.

“Chờ một chút, mẹ đổi quần áo sạch sẽ, rồi đi cùng con vào thăm đứa bé.”

“Tôi cũng đi, tôi cũng đi xem một chút.” Điều Liên Phát cũng vội nói.

“Ông là thân ông già, đàn ông, người ta ở trong bệnh viện, ông đi nhìn cái gì!”

Trương Hồng Cúc suy nghĩ, tuy nói Điều Liên Phát là cha, nhưng chỗ khoa phụ sản kia, ông ấy đi vẫn không tiện lắm.

Nào biết Điều Liên Phát vừa nghe không vui. “Tôi nói bà ấy, sau này bà nói chuyện với tôi ít nể nang như vậy đi, tôi đã là người làm ông ngoại, thêm một vai vế rồi, bà không thể gạt mặt mũi tôi đi đúng không?”

Ông thêm vai vế với ai chứ! Trương Hồng Cúc liếc chồng một cái, nói: “Những lời này của ông, giữ lại ra oai với cháu ngoại của ông đi!”

Điều Tiểu Cái vừa nghe, không nhịn được bật cười. Hai vợ chồng già này, xem ra mừng rỡ thành lão ngoan đồng rồi, như vậy mà cũng có thể đầu võ mồm.

Mất thời gian một lúc, Điều Tam Tam vào nhà một chuyến, gọi điện thuê xe tải chạy lên trấn trên, lại đổi một bộ quần áo chỉnh tề, áo khoác lông hai màu tím trắng, quần jean màu đen, lại nhìn Điều Tiểu Cái, đi vào trong nhà một chuyến, cũng đổi áo khoác lông rộng thùng thình, hai chị em nhìn nhau cười một tiếng, bắt đầu dụ dỗ Điều Liên Phát.

“Cha, cha tạm ở nhà trước, hôm nay ba mẹ con con đi là được rồi, ngày khác cha lên thăm em bé.”

“Đúng rồi cha, cha ở lại giữ nhà. Tiểu Tứ sắp tan học rồi đó, dù sao cũng phải có người ở nhà làm cơm cho con bé ăn, đúng không?”

Mất không nhiều thời gian, xe thuê chạy đến, mấy mẹ con lên xe, lưu lại một mình Điều Liên Phát đứng trong sân cảm giận bất bình, đây không phải chèn ép ông sao!

Nhưng mà vừa quay người lại, miệng Diêu Liên Phát đã cười đến rách tận mang tai, ông làm ông ngoại rồi! Cục cưng này... Đúng là mập!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, hai quai hàm chu lên, tất cả đều là thịt; vóc dáng cũng lớn, ôm nặng đê trĩu tay.

Cục cưng đồ hồng, rất mập, mặt chu ra, miệng cong lên, toàn tâm toàn ý ngủ giấc ngủ của bé, vài người đến ôm tới ôm lui, vẫn ngủ không sai.

“Đây mới gọi là con nít mập đấy, thật tốt!” Trương Hồng Cúc ôm không chịu buông tay.

“Cháu nói cha cháu không mập, mẹ cháu cũng không mập, sao cháu lại mập thành ra như thế này? Còn nặng hơn đứa nhỏ đầy tháng của người ta.”

Diêu Tiểu Cải cũng mang thai, nhìn thấy cục cưng đồ hồng thịt núc ních này, tình mẹ tràn đầy lập tức tràn lan ra, cô đưa tay cũng định ôm, Trương Hồng Cúc không dám cho con gái ôm – bản thân con gái còn lớn bụng đó!

Diêu Tam Tam nhìn cục cưng, rồi cúi đầu nhỏ giọng trò chuyện với chị cả. Dù sao cũng sinh mổ, Diêu Tiểu Đông nằm đó, trừ hai cánh tay, cả người động cũng không thể động, giờ phút này Diêu Tam Tam có thể cảm nhận được nỗi đau lòng của anh rể cả rồi, nhìn chị cả như vậy, cô cũng không nhận được mà đau lòng.

Diêu Tam Tam cẩn thận xem xét sắc mặt của chị cả, bớt sắc máu đỏ ửng hơn bình thường, dù sao mới sinh đứa bé. Chỉ có điều cũng may, khí sắc tinh thần cũng còn không tệ.

Chị dâu cả nhà họ Dương cũng ở bệnh viện chăm sóc Diêu Tiểu Đông, chị dâu cả nhà họ Dương nhìn thật sự là người thành thật, bạn trước bạn sau, lúc này cùng Trương Hồng Cúc hai người ôm cục cưng, nhỏ giọng cười nói.

“Thím, thím không biết chứ, thằng nhóc này ăn tốt. Lúc phẫu thuật, người ta ôm những đứa nhỏ khác ra, đều khóc oa oa, riêng thằng nhóc này thì không, lúc ôm ra, không khóc cũng không nào loạn, cái miệng nhỏ nhắn động động, mút mút môi mình, vừa nhìn đã biết chính là đười ươi. Mẹ thằng nhỏ còn chưa xuống sữa đâu, nên cho thằng nhỏ uống sữa bột, một hơi có thể uống nửa bình, đói thì ăn, ăn no đi nằm ngủ, thật sự khiến người ta vui mừng.”

Trong lúc nói chuyện, cục cưng chu cái miệng nhỏ, a a khóc mấy tiếng, chị dâu cả nhà họ Dương vội nói: “Ồ, vừa ăn nhiều rồi mà, sao có thể lại đói rồi?”

“Chắc là tiểu?” Dương Bắc Kinh đã từng ôm con trai, nhìn nhìn nói: “Chắc là do nước tiểu ướt. Chính là một hồ lô nước tiểu, nhiều nước tiểu như vậy!” Tay luôn vào trong chăn mềm sò, thật sự tiểu rồi.

Dương Bắc Kinh vội bọc chăn mềm ra, hơi cứng ngắc mà nâng hai đùi của cục cưng lên, lấy tã lót bị ướt dưới mông ra, bên này chị dâu cả nhà họ Dương đã sớm chuẩn bị xong tã lót hong khô, sợ lạnh mông đất đứa bé, còn dùng sức chà xát trong tay, đưa cho Dương Bắc Kinh.

Dương Bắc Kinh lập tức cầm hai chân nhỏ lên, đặt tã lót đệm dưới mông cục cưng, chỉnh tốt, lại bọc chăn mềm nguyên dạng lại. Một loạt động tác, nhìn thì cứng ngắc vụng về, cẩn thận từng li từng tí, người vừa mới nhậm chức cha, kinh nghiệm còn chưa đủ dùng thôi!

Diêu Tam Tam xem xét như vậy, hai cái chân nhỏ mập này, quả thật như hai lọ sành nhỏ rồi. Nên không nhận được nói đùa trêu ghẹo với chị hai hồi lâu.

“Đặt tên chưa?” Diêu Tiểu Cải hỏi, cứ gọi cục cưng à cục cưng ời hoài, cũng nên có một cái tên thôi.

“Chưa có đâu.” Diêu Tiểu Đông nói, “Trở về từ từ suy nghĩ, Tam Tam và tiểu Cải, hai đứa cũng nghĩ giúp đi, lấy cái tên có khí thế cho con trai.”

Nói đến đây, Trương Hồng Cúc nghĩ tới một chuyện, nên nói với Dương Bắc Kinh: “Ban đầu, nói muốn đẻ cho con đầu lòng của hai đứa họ Diêu, bây giờ đã xác định chuyện của Tam Tam và Kim Đông, đứa nhỏ này không cần họ Diêu nữa, con rể cả con cứ nói đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thịt viên 2

Editor: Puck

“Nói theo họ mẹ, tiểu Đông sinh nó, cũng chịu không ít tội, vẫn họ Diêu đi.” Dương Bắc Kinh nói, “Tiểu Đông, em cứ nói đi?”

“Tùy tiện, họ Dương cũng được. Nếu là họ Diêu, ngày khác sinh đứa thứ hai, để họ Dương cũng được.” Diêu Tiểu Đông nói.

“Lại sinh nữa!” Dương Bắc Kinh vừa nghe đã không vui rồi, “Một đứa là đủ rồi, không cần sinh thêm nữa.”

“Một đứa sao được?” Trương Hồng Cúc lập tức nghiêm túc, “Nói thế nào cũng phải sinh thêm một đứa, cũng không cần nhiều, hai đứa bé cùng làm bạn.”

“Không cần.” Dương Bắc Kinh vội nói, “Sinh đứa bé, chịu tội như vậy! Nuôi lớn nó không biết còn phải chịu bao nhiêu mệt mỏi! Một đứa là được rồi.”

Diêu Tam Tam cười khúc khích, anh rể cả đây là đau lòng hồng rồi hay là bị hù sợ lo lắng hãi hùng rồi?

Chị dâu cả nhà họ Dương ở ngay bên cạnh nói: “Như vậy sao được? Trước kia không phải anh cả em đã nói sao, phải có hai con trai, một đứa họ Diêu, một đứa họ Dương.”

Diêu Tam Tam suy tính lời của chị dâu cả nhà họ Dương, trong lòng thầm nghĩ, chị cả sinh mổ, hơn nữa xem thái độ này của anh rể cả, rất khó có thể nói bọn họ có thể sinh đứa thứ hai hay không, có thể nói anh rể cả và chị cả không thêm để ý đến theo họ gì, nhưng nếu con một mà họ Diêu, sợ anh cả nhà họ Dương sẽ có ý kiến. Bây giờ tình huống thay đổi, không thì cứ theo họ Dương là được rồi.

Vì vậy, Diêu Tam Tam liền cười nói: “Em thấy, vẫn theo họ Dương đi, không muốn sinh nữa thì không sinh nữa, nếu qua mấy năm, anh chị lại muốn sinh thêm một đứa, không chừng là con gái, thì theo họ Diêu của chị cả.”

“Mấy người này, được chưa!” Diêu Tiểu Cải dẩu miệng nói, “Mới vừa bị chịu tội một trận, vừa mới sinh xong, đã tính toán sinh đứa thứ hai rồi, phụ nữ sinh con dễ dàng sao? Tôi thấy một đứa bé vô cùng tốt!”

Xem ra, Diêu Tiểu Cải và Lục Cận Ba không định sinh hai đứa rồi.

Nói thật, trong lòng Diêu Tam Tam cũng không thích loại đề tài “Sinh thêm một” này. Chị cả vì sinh đứa nhỏ này, chịu ít tội sao? Giờ phút này còn nằm trên giường không dám nhúc nhích gì đâu, cần gì phải nói đến những chuyện sinh sinh sinh này.

“Chúng ta trở về, suy nghĩ nhiều cái tên thật hay, để chị cả, anh rể cả tham khảo.” Diêu Tam Tam chuyển đề tài, cô nói xong, cẩn thận ôm lấy cục cưng nặng trĩu, nhìn khuôn mặt nhỏ bé béo núc ních của bé, lòng tràn đầy vui mừng.

“Bé cưng à bé cưng, đi ba ôm con nha! Ôi, đến ngày nào con mới có thể gọi đi ba đây?”

Mấy người Diêu Tam Tam còn ngồi trong phòng bệnh của Diêu Tiểu Đông một lát, lại sợ quá rầy cô nghỉ ngơi, nên kêu Diêu Tiểu Đông ngủ một lát, rồi định về trước.

Trương Hồng Cúc nói với chị dâu cả nhà Dương: “Chị dâu con bé, cháu đi về trước đi, trong nhà cũng không ít chuyện, còn có con nít, thím ở đây chiếu cố hai mẹ con nó vài ngày, dù sao trong nhà thím cũng không nhiều chuyện lắm.”

“Cũng được!” Chị dâu cả nhà họ Dương cũng sáng khoái, “Vây thím, cháu về trước nhìn xem, ngày mai lại quay lại đổi cho thím.”

Dương Bắc Kinh đưa mọi người đi ra, rồi thương lượng chuyện đưa gạo, chính là mở rượu làm việc vui cho cục cưng mới sinh. Ở chỗ khác, bình thường đều là tiệc rượu đầy tháng, ở đây lại khác, bình thường bé trai sinh ra được chín ngày thì đưa gạo, bé gái mười hai ngày.

Chín ngày, chị cả sinh mổ, thân thể yếu, cơ bản vẫn không thể hoạt động! Diêu Tam Tam đề nghị, dứt khoát chờ đầy tháng đi, thân thể người lớn khỏe mạnh chút, cục cưng cũng đầy tháng khỏe mạnh.

Đề nghị này cũng hợp với suy nghĩ của Dương Bắc Kinh, cứ quyết định như vậy.

Đề nghị này của Diêu Tam Tam, một mặt vì chị cả, mặt khác, chính cô cũng có chỗ tốt – chín ngày sau đưa gạo, cô tạm thời sẽ không tiện xa nhà rồi. Chờ tròn tháng đưa gạo, vừa đúng lúc cô có thể đi tỉnh thành một chuyến. Không biết bên Bào Kim Đông như thế nào, đi lần này, chắc đi chừng mười ngày, mặc dù gọi điện thoại nói đang bận rộn, tất cả vô cùng tốt, Diêu Tam Tam vẫn không thể hoàn toàn yên tâm!

Một bọc nhỏ, Diêu Tam Tam cũng không chuẩn bị gì nhiều, dễ dàng lên đường.

Chuẩn bị không nhiều, nhẹ nhõm ngược lại nhẹ nhõm, nhưng cũng có chỗ không tốt. Tàu lửa gần tới tỉnh thành rồi thì đã là hoàng hôn, lại đổ mưa. Mưa không lớn, nhưng đủ để ướt quần áo, mưa ngày thu mang đến chút lạnh lẽo, Diêu Tam Tam vội đi tới cửa ra ga, liếc mắt nhìn qua một đám người vội vã, cây dù hoa đua nở phong phú trong mưa.

Được rồi, vốn không có cách nào để nhìn, vậy dưới cây dù nào sẽ là Bào Kim Đông?

Cô cố gắng nhìn quanh thật lâu, người người chen nhau, cây dù này chen cây dù khác, tìm người như vậy cũng quá khó khăn.

Người ra khỏi ga phía sau thúc giục cô, rất nhiều người lôi kéo và ly hành lý lớn, hoặc là xách túi hành lý, Diêu Tam Tam cũng bất chấp trời mưa, hạ quyết tâm, cất bước đi lên phía trước.

“Ngủ giấc, ra cửa chỉ có một thân như vậy?”

Rời khỏi ga không xa, Diêu Tam Tam vẫn còn nhìn chung quanh, một cánh tay cường tráng ôm lấy cô. Một tay Bào Kim Đông che dù, một tay mở rộng áo khoác, bọc luôn cô vào trong ngực.

Diêu Tam Tam ngay lập tức dựa sát vào bên cạnh người đàn ông này, lập tức cảm thấy yên lòng rất nhiều.

Bào Kim Đông không dừng lại lâu, che kín áo khoác, gần như kẹp cô trong nách, ôm cô vội vã rời khỏi nhà ga, đứng trên quảng trường gọi xe taxi, đọc

một địa chỉ, nhìn quần áo ẩm ướt trên người cô, xuống xe, dẫn cô vào một khách sạn không lớn.

“Bào tiên sinh, đã về rồi!”

Có một người đàn ông trung niên ngồi trước sảnh khách sạn, lại nhận ra Bào Kim Đông, cười chào hỏi anh, mắt đồng thời vòng mấy vòng trên người Diêu Tam Tam, rồi cười hỏi: “Phu nhân nhà ngài?”

“Vợ chưa cưới của tôi.” Bào Kim Đông nói, “Đặt một phòng đơn nữa.”

“Không còn phòng đơn rồi, hai người chen chúc một đêm thôi.” Người đàn ông trung niên kia cười hi hi nói, còn nháy nháy mắt với Bào Kim Đông.

“Đừng nói lời vô căn cứ.” Bào Kim Đông cũng cười, “Nhanh lên.”

Chủ khách sạn trung niên kia cũng cười ha hả, đưa ngón tay chỉ vào Bào Kim Đông nói: “Chú em, cậu vẫn còn chưa...” Nói xong chụp một chìa khóa lên quầy, “Đổi điện cậu.”

Vào phòng, Bào Kim Đông nhanh chóng cầm khăn lông, lau sạch sẽ tóc ẩm ướt cho Diêu Tam Tam, lại nhìn áo khoác trên người cô, kêu cô: “Nhanh đổi lại đi.”

“Không mang.” Diêu Tam Tam cười hi hi nói, “Em chỉ mang theo hai bộ đồ tắm rửa, nghĩ đến đây, rồi đi dạo phố mua đồ mặc đấy.”

Diêu Tam Tam nhìn Bào Kim Đông, một cái áo khoác màu tím, nhìn qua hết sức cao lớn đẹp trai. Người này, có phải vào đi ỉen n#dang# yuklle e#q quiq on trong thành, cũng học theo sửa sang lại bản thân không? Nhìn anh bắt mắt đĩ nhũu mảy, cô rất muốn cười.

Bào Kim Đông xoay người đi ra ngoài, rất nhanh cầm một chiếc áo bông mỏng màu cà phê trở lại, của chính anh, tức giận ném lên giường, kêu cô, “Đổi lại trước.”

Áo bông của Bào Kim Đông, mặc trên người cô vốn như áo khoác dài, hơn nữa to quá mức.

Nửa giờ sau, Diêu Tam Tam mặc đồ rất khác biệt như vậy, đi theo Bào Kim Đông ra ngoài ăn cơm tối, cửa tiệm mặt tiền nho nhỏ, người cũng không ít, trên nôi đất đang để miếng thịt bò lớn hơi mỏng, nóng hổi ngon miệng.

“Cửa hàng mặt tiền kia, vốn không sai biệt lắm, ngày mai anh dẫn em đi xem một chút.” Bào Kim Đông nói xong, nhìn cô cười.

“Cười cái gì?”

“Em vừa tới, anh cảm thấy trong lòng đặc biệt yên tâm.”

Yên tâm. Diêu Tam Tam cũng cười ngọt ngào, cúi đầu ăn canh.

“Anh nghĩ, sau này cửa hàng bán sỉ bán lẻ thủy sản mở ra kinh doanh, đoán chừng chúng ta phải thường trú bên này, không thể rời người đi.” Bào Kim Đông nói, “Thời gian này anh đều ở khách sạn, không có lời cũng không dễ dàng, em đã đến rồi, vừa đúng lúc hai chúng ta cùng đi xem, thuê một căn phòng thích hợp.”

“Ừ, sau này chỉ sợ anh phải thường xuyên ở bên này, phải nhanh chóng thuê nhà ở. Sau này em nghĩ, anh làm khâu tiêu thụ, em làm quản lý việc nuôi dưỡng trong nhà, mấy chuyện thu mua này kia, chờ đứa nhỏ chị hai có thể rời tay, tất cả chuyện khu ươm giống đều cho chị hai.”

“Ý tứ này của em, vậy sau này hai chúng ta trở thành Ngưu Lang Chức Nữ rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cái ổ mới

Editor: Puck

Khi Bào Kim Đông nói lời này, rất bất mãn liếc mắt về phía Diêu Tam Tam.

Thời gian anh giải ngũ trở lại còn chưa đầy một năm, cũng may cuối cùng hai người đã đính hôn, có thể mỗi ngày dính ở một chỗ rồi, theo thói quen mỗi ngày có thể nhìn thấy cô, lần này tới tỉnh thành, chẳng qua mới tách ra chừng mười ngày, đã cảm thấy giống như tách ra mấy tháng, sao hiện giờ vừa nghe, sau này anh ở tỉnh thành, cô ở nhà – đó không phải chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều rồi sao?

“Ngưu Lang Chức Nữ người ta là khi đã kết hôn.” Diêu Tam Tam cười, khi liếc nhìn thấy ánh mắt phản đối của Bào Kim Đông thì chột dạ nhúu nhúu lỗ

mũi, “Cũng không đến nỗi như anh nói chứ, coi như anh ở chỗ này, không phải còn thương hay về nhà? Em chắc chắn thỉnh thoảng cũng sẽ đi qua, sao lại thành Ngưu Lang Chức Nữ rồi!”

“Cửa hàng bán lẻ của chúng ta bắt đầu buôn bán, trong lúc nhất thời không thể anh không thể tách rời được.” Bào Kim Đông suy tư, “Chỉ có điều, anh phải tìm một hai người giúp đỡ, nếu không một mình anh, dài tám cánh tay cũng bận rộn không qua nổi. Anh suy nghĩ, em phải ở bên cạnh anh bận rộn một phen, vận sự khởi đầu nan, hai chúng ta thương lượng cho xong đi. Chuyện trong nhà, gọi anh rề hai thu xếp cho một chút trước, dù thế nào đi nữa đơn vị chỗ anh ấy làm cũng là chỗ rảnh rồi.”

Điều Tam Tam suy nghĩ một chút, đúng vậy, bọn họ chưa quen cuộc sống nơi đây, hai người dân quê điển hình, thoáng cái đã định làm buôn bán trong tỉnh thành này, chắc chắn không dễ dàng như vậy. Thật sự sẽ có chỗ khó khăn, hai người thương lượng thôi, dù sao thì cũng mạnh hơn một người nhiều.

“Vậy để cho anh rề hai tới đây thu xếp một phen. Chị cả vừa mới sinh em bé, anh rề cả không thể phân thân, ca mẹ em cũng không thể trông cậy vào, chị hai bây giờ đang mang thai cũng sáu, bảy tháng rồi, cũng không thể trông cậy vào, xem ra lần này, trong nhà thật sự không có người giúp đỡ rồi.” Điều Tam Tam than thở, “Suy nghĩ xem trong nhà một chút, người nào có thể giúp đỡ?”

“Nếu thật sự cần người giúp đỡ, vậy gọi Kim Lai và Kim Thành tới đây, em xem có thể làm không? Nhất thời không nghĩ ra người khác yên tâm ổn thỏa.”

“Ừ, được. Hai đứa nó rất hợp.” Điều Tam Tam suy nghĩ đến chuyện cửa hàng bán lẻ, nên còn nói: “Buôn bán mới bắt đầu, mình không thể chỉ trông cậy vào cá chạch bùn, quá đơn độc. Mùa xuân hạ mình bán cá chạch bùn ít là không thể tránh khỏi, nhưng mà sau xuân hạ, cửa hàng bán lẻ đâu thể nhàn rồi. Còn có thể chuẩn bị chút gì đây?”

Còn có thể chuẩn bị chút gì chứ? Điều Tam Tam lập tức nghĩ đến, thôn Thổ Câu chỉ dựa vào trăm ngàn mẫu hồ chứa nước lớn, Điều Tam Tam nhớ tới ở Thượng Hải thì nhìn thấy bán cá diếc hoang ra giá tiền kinh người, đã thấy, bất ngờ cũng biết ít nhiều đến thử.

Cô mới nghĩ như vậy, Bào Kim Đông đã nói, “Thời gian này anh đi dạo cả ngày ở thị trường thủy sản, anh cảm thấy cá diếc, cá lóc (cá quả), cá kim châm mấy loại cá này, còn có cá nheo, có thể cân nhắc vận chuyển sang bên này, em xem đi, anh chọn nhiều cá đặc biệt như vậy, loại cá không dễ dàng chết, những cá này, giá cả ở bên này cũng cao, vận chuyển đường dài càng có thể chịu đựng hơn so với Bạch Liên, Hoa Liên..., chờ tới đây chắc không chết được.

“Ôi, suy nghĩ của anh và em cùng chỗ rồi.” Điều Tam Tam thật vui mừng, “Em cảm thấy, em chọn cá diếc và cá lóc, dễ vận chuyển, không dễ chết, cộng thêm cá chạch bùn của chúng ta, đều có món đồ đặc biệt, nhất định có thể làm buôn bán. Mặc dù thu mua cá kim châm mọc hoang, số lượng cũng ít, chắc hẳn không dễ chơi.”

Hai người vừa ăn cơm, vừa thương lượng chuyện buôn bán, cách một bàn nhỏ ở giữa, đáng vẻ nhỏ giọng nói chuyện, nhìn giống như một đôi vợ chồng nhỏ ấm áp ăn ý.

Bào Kim Đông chọn trúng một cửa hàng bán lẻ, đang bán sỉ ở thị trường thủy sản thành Đông, vị trí không tính là tốt, vị trí tốt, vốn không tìm được nhà nào muốn qua tay. Hai gian cửa hàng, bố trí lắp đặt thiết bị theo cửa hàng thủy sản rồi, bọn họ có khả năng tưởng tượng tình hình tốt nhất, chính là sau khi hàng đến, có thể nhanh chóng buôn bán ra ngoài, không trông cậy vào bán lẻ, cho nên cũng không có quầy hàng như thông thường.

Bào Kim Đông dẫn Điều Tam Tam đi thì có hai công nhân đang lắp đặt biển hiệu của cửa hàng lên, Điều Tam Tam vừa nhìn tên cửa tiệm kia, thiếu chút nữa bật cười.

Cửa hàng bán buôn thủy sản của anh hai nhà họ Bào.

“Sao lại lấy cái tên như vậy?”

“Không được sao?” Bào Kim Đông nói, “Anh cảm thấy vô cùng tốt mà.”

Vô cùng tốt? Ha ha, uổng công anh nghĩ ra!

“Người tới mua đồ, thì đều phải gọi anh là anh hai đúng không? Uổng công anh nghĩ ra.”

“Đúng vậy, tốt biết bao.” Bào Kim Đông rõ ràng đắc chí, “Anh vốn định đặt nó là cửa hàng bán buôn thủy sản Tam Tam, sau đó lại nghĩ, anh thanh niên trai tráng thì thôi, tên vợ anh, sao có thể ghi đề bên ngoài gió thổi nắng chiếu.”

Tên này! Nhưng tên tiệm như vậy cũng vang dội dễ nhớ.

“Địa điểm trong thành thật đáng tiền, hai gian cửa hàng mặt tiền, tiền thuê một năm mười sáu ngàn, vẫn là vị trí này, vị trí tốt hơn, cũng phải hơn mấy chục ngàn.” Bào Kim Đông cảm thán.

“Anh phải nghĩ, mình muốn dùng tiền mấy ngàn cân cá chạch bùn, kiếm ra tiền mấy chục ngàn cân cá chạch bùn.” Điều Tam Tam cười nói, mười sáu ngàn, theo giá cả cô bán đi, so sánh với giá cả bán sỉ ở tỉnh thành, thì là chênh lệch giá bốn năm ngàn cân cá chạch bùn, nhưng mà năm ngoài cô bán sạch hơn hai mươi ngàn cân cá chạch bùn đó!

“Cá chạch bùn của chúng ta, trước mắt trên thị trường còn thiếu, nguồn cung cấp chưa đủ, chúng ta trước làm tuyên truyền, vậy thì sẽ có người tới tìm, vị trí sẽ không quan trọng như vậy.”

Hai người ở cửa hàng bán lẻ nhìn qua, rồi lại đi liên hệ thuê phòng, bọn họ muốn thuê, đương nhiên là cách gần đó, một ngày chạy nhiều nơi, thị trường bán si ở ven thành thị, tiền thuê phòng thật sự cũng không đắt, chọn tới chọn lui, chọn trúng một căn nhà có hai phòng.

Chủ nhà là một bác gái, dẫn bọn họ xem qua trong ngoài ngoài, cũng theo chân bọn họ giới thiệu rất nhiều hoàn cảnh, kể cả gần đó có trường học, nơi đó có bệnh viện đều nói một lần.

“Phòng này của bác, mấy tháng trước mới tu sửa lại, cháu xem những vết bụi này, đều do lúc lắp đặt thiết bị còn lưu lại, cũng không thể cẩn thận quét dọn! Vốn dĩ, là chuẩn bị cho con trai bác kết hôn thì dùng, kết quả nó bị điều đi nơi khác làm việc, bạn gái cũng cùng đi luôn, phòng này thành vô dụng rồi, không để làm gì. Không phải bác nói ngoa, phòng ở của bác đây, nhiều thêm mười mấy đồng, nhưng cháu có thể yên tâm hơn mấy phòng cũ kia nhiều.”

Hai gian phòng ngủ, phòng khách nhỏ, phòng bếp phòng tắm, cảm giác thật không tệ, Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam vừa thương lượng, lập tức sáng khoai mà ký hợp đồng thuê nhà một năm.

Phòng không lớn lắm, nhưng lấy ánh sáng rất tốt, Diêu Tam Tam thích phòng có ánh nắng mặt trời rực rỡ như vậy, nên vào trước chiếm lấy căn phòng ngủ có ban công kia, hả hê tuyên bố với Bào Kim Đông: “Gian phòng này là của em, em vào trước.”

Không ai tranh với cô đâu! Bào Kim Đông tựa vào cánh cửa, nhìn cô cười. Anh thích cô thảnh thơi có dáng vẻ trẻ con. Cô nhóc này, luôn giống như tiểu đại nhân, thông minh, bình tĩnh, hình như chỉ ở trước mặt anh mới thảnh thơi lộ ra chút tính trẻ con, luôn khiến cho anh cảm thấy hết sức đáng yêu.

Cẩn thận quét dọn vệ sinh, đặt mua ga giường chăn nệm, lại mua thêm chút đồ dùng hằng ngày, còn có quần áo để bản thân cô thay đổi..

Đợi đến khi bọn họ cuối cùng có thể chuyển vào thuê phòng thì Diêu Tam Tam không sai biệt lắm một mớ sắp sập đổ. Không còn cách nào khác, cô cũng không muốn tạm thời một chút nào cả, dù sao sau này đây cũng là ổ của bọn họ, tối thiểu mất thời gian hai năm, chính là căn nhà khác của bọn họ.

Diêu Tam Tam hài lòng dò xét một phen, lại đi nấu một nồi cháo, cô còn chưa chú ý mua thức ăn, xuống lầu mua một con gà quay cùng mấy món kho, bánh màn thầu, định dùng mấy thứ này bốt phượng thức thủ tục chúc mừng dọn nhà.

Mặt trời còn treo ở phía tây bầu trời rồi, Bào Kim Đông đi cửa hàng bán lẻ nhìn công nhân lắp đặt thiết bị làm việc, chắc hẳn còn một lúc nữa mới trở về, Diêu Tam Tam định đi nấu nước gội đầu, vẫn cảm giác cả một ngày loay hoay, trên lưng đều thấm đầy mồ hôi rồi, nên dứt khoát tắm rửa một cái luôn.

Người thành phố thật biết hưởng thụ, dân ở quê tấp vào mùa đông, luôn không tiện, muốn tắm cũng vội vội vàng vàng, vì lạnh. Nhưng trong thành phố này bốn tắm lớn, ngâm thật sự cực kỳ thoải mái. Diêu Tam Tam hài lòng mà ngâm đủ, cho đến khi lo lắng lại ngâm nữa, làn da sẽ bị nhăn lại, mới lưu luyến không rời mà ra khỏi bồn tắm.

Vừa rời khỏi nước, lạnh lẽo lập tức đánh tới, cô bọc khăn lông lớn, bước nhỏ mà chạy vào phòng, trong lòng còn nghĩ, trở về thì làm một phòng tắm như vậy ở trong nhà, nhất định phải trang bị một bồn tắm như thế.

Sau khi trời tối Bào Kim Đông mới về, nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, chờ đợi, không có động tĩnh gì, anh liền cầm chìa khóa mở cửa.

Nghênh đón anh là một vùng tăm tối, điều này khiến cho anh hết sức ngoài ý muốn. Đồ của hai người, sáng sớm đã lấy tới rồi, cũng không còn bao nhiêu thứ, cô chỉ có một cái bọc nhỏ bên người, bản thân anh chỉ có một va li hành lý thôi. Cho nên, lúc này Tam Tam nên ở nhà mới đúng!

Bào Kim Đông nghi ngờ trong lòng, vội vàng lần mò công tắc, mở đèn, phòng khách nhỏ trống rỗng, Bào Kim Đông quả thật hơi luống cuống.

Khi đó bọn họ cũng không có điện thoại di động, cuộc sống ở nơi không quen này, cô một cô gái tuổi còn trẻ, trời đã tối rồi có thể đi đâu chứ?

Anh vội vàng tựa vào cửa phòng, bật đèn, không có ai! Lại đẩy cửa mở một phòng khác – bật đèn – có người. Diêu Tam Tam úp sấp mặt nằm trên giường, đắp chăn, mới gội đầu, còn chưa khô đấy.

Đèn cũng không bật, còn không biết ngủ từ lúc nào, cũng không biết đã ăn cơm tối chưa.

Bào Kim Đông lắc đầu cười, rón rén đi ra ngoài, vòng một vòng trong phòng bếp, trong nồi có cháo gạo, bánh màn thầu, trên thớt để gà quay, có tai heo kho, mè vệt kho và một ít dưa chuột muối, bày từng bọc từng bọc, cô nhóc này chờ anh ăn cơm đây!

Có cần gọi cô dậy ăn cơm không? Ngủ quá ngon rồi, liếc nhìn nền phòng sáng bóng, cũng biết cô một mớ rồi. Nhưng không ăn cơm đi ngủ, ban đêm sợ cô đói bụng.

Bào Kim Đông do dự trong lòng, tiện tay vén chăn lên, định thử đánh thức cô, sau đó...

Sau đó...

Cô nằm ở đó, bình thản mà ngủ ngon, hơi thở nhẹ nhàng, ánh mắt Bào Kim Đông một lần nữa lướt qua sống lưng trắng nõn tinh tế của cô...

Chuyện này, thật sự không thể trách anh!

Diêu Tam Tam cảm giác mình bị ném vào trong biển rộng sôi trào mãnh liệt, sóng biển cuộn cuộn, sôi trào, sau đó... Sau đó... Lại sau đó...

Khi cô cuối cùng có thể hưởng thụ gió êm sóng lặng trong chốc lát thì điều cô có thể làm, đó là lại ngủ thật say rồi. Lần này, thật sự quá mệt mỏi.

Sao... Có thể... Như vậy!

Ai phê duyệt cho anh?

Điều Tam Tam chớp mắt mấy cái, thật sự không muốn tỉnh lại. Sóng biển mãnh liệt là thật, mà chính cô, sao lại nghe lời mà theo đến đâu hay đến đó như vậy rồi? Gần như không hàm hồ, cứ đến đâu hay đến đó.

Hai người trẻ tuổi, ở nơi cách xa quê hương, ở trong cái ổ nhỏ mới sắp xếp của hai người, cứ trầm luân như vậy.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sỏ màu tím nhạt, cho trong phòng một vùng dịu dàng và ấm áp. Điều Tam Tam mở to mắt, đã thấy người bên cạnh hai mắt nóng bóng nhìn cô, mang theo nụ cười.

Sau đó, cô đá anh một cước, mà anh, hôn cô.

“Trúng thú! Người nào phê duyệt cho anh!”

“Cô nam quả nữ.” Bào Kim Đông cười, “Em chủ động.”

Lưu manh!

Cô tắm rửa, cũng chỉ định chui vào trong chăn thay quần áo; hơi lạnh, cô cũng chỉ định bọc chăn lại rồi lát sau tìm quần áo, sau đó, đắp chăn rồi thì lười động, lười biếng làm sao mà ngủ mất luôn rồi!

“Nói hươu nói vượn.” Điều Tam Tam thật sự muốn chui vào trong chăn, không cần lộ mặt ra nữa.

“Em chủ động.” Bào Kim Đông khẽ cười lặp lại, rồi không thể an phận thủ thường rồi.

“Chúng ta, đứng lên đi...”

“Đứng lên làm gì!”

“Không đứng dậy thì có thể làm cái gì!” Điều Tam Tam tỏ vẻ đáng thương mà né tránh anh, xin tha, “Đứng dậy được không? Em đói rồi.”

Tối hôm qua vốn không ăn cháo, bánh mìn thầu, dưa chuột muối, giải quyết cái này vốn không xem như cơm tối, bữa sáng vẫn chính là một bữa cơm trưa.

Ăn xong rồi, Điều Tam Tam miễn cưỡng vào phòng, nhìn giường lộn xộn lung tung, hơi nhũn mảy, xoay người đi vào phòng khác, sắp xếp ngay ngắn chăn mềm mới gói đầu mới, cô mới hài lòng bỏ nhào tới, ngủ bù.

Người nào đó cũng bắt chước theo sát đi vào, nằm xuống bên cạnh cô.

“Tam Tam, tìm thời gian, làm chuyện vui của chúng ta trước đi.”

Hôn lễ mà người dân quê công nhận, chỉ cần làm việc vui, chính là vợ chồng hợp pháp trong mắt mọi người, về phần giấy đăng ký kết hôn, ngược lại không quan trọng như vậy.

Nông thôn địa phương có không ít thanh niên, cũng đều nói sẽ làm chuyện vui trước, đủ tuổi rồi mới đi cầm giấy đăng ký kết hôn. Những năm ấy quản lý hộ tịch cũng tương đối buông lỏng, thậm chí có vợ chồng, cả đời vốn chưa bao giờ cầm giấy đăng ký kết hôn, vẫn sinh con dượng cái qua cả đời.

Giờ phút này, chủ ý của Bào Kim Đông chính là như vậy.

“Không được đâu...” Điều Tam Tam nằm trong chăn, lằm bằm lầu bầu nói: “Thời gian này vốn bận rộn, trước mắt trong nhà còn có hai chuyện vui đó, đưa gạo cho đứa bé của chị cả em, làm tiệc đầy tháng, Kim Viễn em trai anh kết hôn, trước tết âm lịch, chị hai em chắc cũng sinh, vừa vặn làm một chuyện vui.”

Bào Kim Đông gói đầu lên hai tay, suy nghĩ một chút nói: “Nếu không, thì làm sơ qua một chút, không phải anh vẫn sợ, sợ em giống như người ta, cô dâu lớn bụng, không mặc quần áo xinh đẹp được!”

“Cũng không phải chứ...” Điều Tam Tam vừa nghĩ, không lo lắng, gì kia, vừa mới qua?

Cô không lo lắng, Bào Kim Đông lại không thể không lo lắng, hai người trẻ tuổi, cô cũng mới qua mười tám tuổi, đang bẻ bộn với gây dựng sự nghiệp, anh khẳng định không muốn có đứa bé quá sớm.

Hôm nay không có, không có nghĩa sau này không có, Bào Kim Đông hơi mặt dày nghĩ, về sau anh sẽ cẩn thận, về phần cô nghĩ như thế nào... Có vài thứ, dính vào là cai không hết, chỉ biết ngày sau nghiện nặng hơn ngày trước, thói thường của con người, hưởng chi anh là người đàn ông thô thiển đối đãi

mười mấy năm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Mưu ma chúc quý

Editor: Puck

Lúc xế chiều, Bào Kim Đông tới cửa hàng bán lẻ làm việc, Diêu Tam Tam then thùng xử lý lung tung lộn xộn trên giường, nhìn sắc trời vẫn còn sớm, nên đi bộ đến cửa hàng bán lẻ xem một chút.

Hiện giờ cửa tiệm này, có thể nói vạn sự sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội, đã sửa chữa xong, dọn dẹp sơ thì có thể khai trương.

Áo bông mỏng ngắn màu trắng, quần jean màu xanh dương, dáng người thon thả, thanh tú động lòng người. Cô cứ một dáng vẻ nhàn nhã như vậy, chậm rãi từ từ đi vào chợ thủy sản.

Không biết thế nào, Diêu Tam Tam bây giờ, hình như mang theo hơi thở ngọt ngào, Bào Kim Đông nhìn cô đi tới, bỗng cảm giác không khí quanh thân cũng nóng lên.

Bào Kim Đông đang sửa sang lại công việc, hôm nay không thuê người làm đến, một chút việc đơn giản như vậy, tự anh tiện tay làm là xong rồi, khi Diêu Tam Tam đi đến, anh đã hơi không yên lòng, rất muốn đến gần cô, hôn cô.

Nhưng mà, chung quanh đều có người!

“Em làm cái gì?”

“Em?” Bào Kim Đông tiện tay chỉ, “Cái ghế bên kia, ngồi đằng hoàng.”

“Em dọn dẹp chung với anh.”

“Không có gì cần em làm.” Bào Kim Đông nói, “Áo bông kia của em, không chịu được bẩn nhất, đừng đụng lung tung.”

Diêu Tam Tam xem xét cái áo khoác bông màu trắng mình mới mua, đột nhiên cảm thấy, mình mặc như vậy, vốn giống như tới lười biếng. Lười biếng thì lười biếng đi, làm người quản lý người khác, Diêu Tam Tam yên lặng ngồi bên cạnh, vừa nhìn Bào Kim Đông bận rộn, vừa suy nghĩ hoạt động buôn bán sau này của cửa hàng bán lẻ.

Làm như thế nào để sớm đưa ra thị trường đây? Bút buôn bán này, rất nhiều đều là quan hệ cũ, mối khách cũ, bọn họ muốn mau sớm chui vào, thật sự phải động não.

“Tam Tam, em xem khi nào chúng ta khai trương đây? Mười sáu tháng này, mừng tám âm lịch, như thế nào?”

“Được.”

“Anh định hai ngày nữa đi lấy một chiếc xe, xe quân đội cỡ trung, em xem được không? Lấy xe ra hai chúng ta trở về một chuyến.”

“Được.”

Diêu Tam Tam đồng ý từng việc, Bào Kim Đông làm việc trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, rồi toét miệng cười hết sức thoải mái. Anh vỗ vỗ tay, nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay, quá năm giờ, dù sao cũng sắp xong rồi, anh quyết định rửa tay, gọi Diêu Tam Tam: “Về nhà, vợ.”

Diêu Tam Tam đưa tay phủi bụi trên áo cho anh, nói: “Trước đừng về vội, em cân nhắc, chúng ta đi lê la tán dóc mót nói trước.”

“Lê la tán dóc? Mót nói cái gì?” Bào Kim Đông kinh ngạc, hàng xóm hai bên đều không hề quen thuộc, cô đây là muốn đi đâu lê la tán dóc?

Hai người rời khỏi cửa hàng, Diêu Tam Tam kéo Bào Kim Đông đi thẳng về phía đầu đông của chợ thủy sản, dừng lại trước cửa một cửa hàng mặt tiền.

Buổi chiều buôn bán không bận rộn, hai công nhân trong cửa hàng đang chuyển hàng, chủ tiệm trung niên liếc nhìn thấy Diêu Tam Tam, lập tức buông bỏ chuyện trong tay, cười ra đón.

“Cô em Tam à, khách ít đến khách ít đến, nhanh đi vào ngồi.”

“Ông chủ Tạ, đã lâu không gặp!”

Điều Tam Tam đến lễ la tán dóc, chính là ông chủ Tạ đã buôn bán cá chạch bùn hai năm với cô.

Cửa hàng của ông chủ Tạ rất lớn, nhưng vẫn tràn đầy, cửa tiệm bán sỉ, luôn có vẻ loạn.

Ông chủ Tạ kéo hai cái ghế, lại kêu công nhân cầm nước trà.

“Cô em Tam à, không phải nói cô tự mở một tiệm bán cá sao?” Ông chủ Tạ hỏi cô, “Chúc mừng phát tài! Vị này là -”

“Đây là đối tượng của tôi, họ Bào.” Điều Tam Tam vội giới thiệu hai người với nhau, “Anh Kim Đông, đây là ông chủ Tạ, mấy năm này mua cá chạch bùn với chúng ta, nhờ có ông ấy chăm sóc chúng ta! Ông ấy thật ra là ông chủ lớn ở thị trường thủy sản này, thật sự là người đặc biệt trung thực.”

Mấy lời tốt khiến ông chủ Tạ cười ha ha, vội nói: “Cô em Tam quá khen tôi rồi, ông chủ lớn gì chứ, tôi chính là một người bán cá thôi. Theo tôi thấy, cô em Tam là một cô gái nhỏ trong nhà, mới thật sự có ánh mắt có chủ kiến, không thấy nhiều!”

Vừa nói, ông chủ Tạ vừa đưa tay cầm tay Bào Kim Đông, một tay khác vỗ cánh tay Bào Kim Đông, nói: “Cậu em Bào, cậu gặp được cô vợ tốt!”

Ông chủ Tạ và Bào Kim Đông chưa từng gặp mặt, năm ngoái khi bán cá chạch bùn thì Bào Kim Đông giải ngũ còn chưa về nhà đâu. Hai người không tránh khỏi quan sát lẫn nhau, khách khí một phen.

“Ông chủ Tạ, đường làm ăn sau này, dựa vào ông chăm sóc nhiều.” Bào Kim Đông khách khí nói.

“Lời nói này, chăm sóc lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau. Mọi người đều quen biết, hai người tới đây mở tiệm, có chuyện tôi có thể giúp, cứ việc nói ra. Chỉ có điều nhìn cá chạch bùn nhà hai người, năm nay tôi đừng có mong muốn nữa.”

Ba người nhắc tới chuyện cửa hàng, khi biết phố đầu tây đang chuẩn bị mở “Cửa hàng bán buôn thủy sản của anh hai Bào” chính là Điều Tam Tam, lại vội vàng khen tặng chúc mừng một lần.

Ông chủ Tạ là người làm ăn bao nhiêu năm, tất nhiên cực kỳ khôn khéo láu cá, vậy mà lần đầu tiên gặp mặt, biểu hiện của ông lại hết sức khiêm tốn thẳng thắn. Qua hai năm, hàng năm ông đều cầm trên tay mấy xe cá chạch bùn từ chỗ Điều Tam Tam, trước khi Điều Tam Tam đến, đã nhận được điện thoại của ông chủ Tạ, liên lạc buôn bán cá chạch bùn năm nay, Điều Tam Tam đã nói, năm nay cô định mở một cửa hàng bán buôn, tiêu thụ hết mình làm ra. Năm nay không lấy được cá chạch bùn nhà họ Điều, ông chủ Tạ này có không vừa lòng gì hay không, ai biết được!

Điều Tam Tam cười cười, nói: “Ông chủ Tạ, chúng ta buôn bán cá chạch bùn hai năm, thật sự nhờ có ông chăm sóc, cho nên tôi nghĩ, mặc dù tôi tới đây mở cửa hàng, cũng không thể có lỗi với ông như vậy. Ông xem như vậy được không? Trước khi tôi khai trương, vận chuyển một xe cá chạch bùn đến đây, cho ông trước, ít nhất ba ngàn cân, năm nay tôi đưa tới cửa cho ông, một cân định giá mười đồng, ông xem có được không?”

“A ôi, chuyện này... Chuyện này không được đâu?” Hình như ông chủ Tạ hơi không dám tin nói, “Cô em Tam đây là nhường lợi lại cho tôi rồi, chính cô cũng phải mở cửa hàng, thật sự như vậy, khiến tôi áy náy rồi.”

“Có gì mà áy náy chứ, sau này tôi tự mình mở cửa hàng, chính là có lỗi với ông, cũng nhờ chăm sóc nhiều hơn, sau này nói không chừng chúng ta còn có cơ hội hợp tác!”

“A, chuyện này quá tốt rồi! Vậy tôi không phải chiếm tiện nghi lớn.” Ông chủ Tạ cười ha ha.

Sổ sách này, ai cũng sẽ tính. Trước mắt giá bán buôn cá chạch bùn trên thị trường, đều chừng mười bốn đồng. Các hộ thu mua cá chạch bùn rải rác, đưa đến trong tay người bán buôn, giá tiền đều từ mười một đồng trở lên. Điều Tam Tam ấn định giá mười đồng đưa tới cửa, xem ra thật sự tặng ông chủ Tạ một phần lễ trọng, chẳng khác nào chấp tay đưa cho ông hơn ba ngàn đồng tiền lợi nhuận.

Hơn nữa, lúc này cá chạch bùn bắt đầu thiếu, nếu muốn thoả cái cầm một số lớn hàng, không dễ dàng, bán buôn ra ngoài còn có thể kiếm một số.

“Đều là bạn bè, cũng chính là bày tỏ lòng biết ơn.” Điều Tam Tam cười nói, “Vậy cứ quyết định như vậy, tới ngày mười hai tôi cho người đưa tới.”

“Được, cô em Tam đủ ngay thẳng phóng khoáng!” Ông chủ Tạ hết sức cao hứng, cá chạch bùn của người ta, người ta tự mình bán, vốn chẳng có lỗi gì với ông, bây giờ đưa tới cho ông ba ngàn cân hàng, còn tiện nghi một đồng tiền, người làm ăn đơn giản tham lợi, ông chủ Tạ làm sao có thể không vui mừng! Một khi vui mừng, ông vội vàng giữ lại.

“Này, cậu em Bào và cô em Tam tới nay nhất định không thể đi, chúng ta tụ họp, ăn một bữa cơm, về sau mỗi người làm ăn một đường!”

“Trước mắt bận rộn, không cần đâu. Chờ qua trận bận rộn này, chúng tôi nên mời ông chủ Tạ ăn cơm mới đúng!” Điều Tam Tam cười tùm tùm nói.

Bào Kim Đông cũng biết, giống như ông chủ Tạ này, có chút cơ sở trong các hộ kinh doanh cũ, cường long không áp nổi địa đầu xà *, người như vậy, bọn họ tội gì đi trên chọc. Nhưng mà, mọi người làm chuyện buôn bán của riêng mình, bọn họ cũng không cần phải sợ người nào. Điều Tam Tam đi thăm hỏi ông chủ Tạ, Bào Kim Đông đương nhiên hiểu dụng ý, hòa khí sinh tài, nhưng mà, ba ngàn cân, giá mỗi cân bớt đi một đồng, lễ này của Tam Tam, đưa cũng quá lớn đi?

(*) cường long không áp nổi địa đầu xà: một con rồng có hung hãn đến đâu cũng không áp chế được con rắn ở trên địa bàn của nó. Nghĩa bóng: Người có quyền hành cũng không chế ngự được kẻ ác ở địa phương = phép vua thua lệ làng.

Hai người rời khỏi cửa hàng của ông chủ Tạ, Bào Kim Đông lập tức không nhịn được nói ra như vậy. Ba ngàn cân cá chạch bùn, bán cho ông ta bị thua thiệt hơn ba ngàn đồng, nếu chính bọn họ bán ra, sợ rằng có thể kiếm nhiều hơn.

“Anh cảm giác em thua thiệt?” Nghe Bào Kim Đông nói, Diêu Tam Tam liền cười cười, “Anh Kim Đông, em đây không phải định nịnh bợ ông ấy, cũng không phải sợ ông ấy, em có mưu tính khác.”

“Em lại đánh mưu ma chước quỷ gì?”

Diêu Tam Tam cười cười, cố ý làm ra vẻ thần bí nói: “Sau này anh nhất định có thể hiểu.”

Rời khỏi chỗ ông chủ Tạ, sắc trời đã muộn, hai người nắm tay thản nhiên đi trên đường.

Vị trí khu vực thị trường thủy sản, dù sao cũng không phải là khu vực phồn hoa nhất, nhưng cũng là nơi đèn neon nhấp nháy, là đô thị lớn phồn hoa bao phủ.

Hai người không cần vội vàng trở về, trên đường tùy ý đi bộ, trong gió lạnh đầu mùa đông, rõ ràng ngửi thấy được mùi thơm của khoai lang nướng, Diêu Tam Tam gần như muốn vui mừng.

Trong nhà, món ngon nhất chín là khoai lang nướng chín, trong nồi đã nấu xong cơm, than vẫn đỏ rực, có thể ném một củ khoai lang vào nướng, đặc biệt thơm, còn thơm hơn khoai lang nướng ở đây.

Hơn nữa, Bào Kim Đông tuyệt đối được coi như một người thạo nướng khoai lang, không riêng gì nướng khoai lang, lúc nhỏ anh nướng cá chạch bùn, nướng chim sẻ, nướng chim cút...

“Anh Kim Đông, em muốn ăn khoai lang nướng.”

“Ăn thứ này?” Bào Kim Đông cười nói, “Ồ què, một đồng mua nửa bao tải, ở đây, nướng chín cho em, một đồng em còn không mua được đâu! Tiền đến trong thành này, quả thật sẽ không gọi là tiền.”

Trong miệng nói vậy, hai chân lại tự giác đi qua, chọn lấy một củ mềm mềm mua cho cô.

Ăn xong khoai lang nướng, trên quầy hàng ven đường lại nhìn thấy súp hạt sen nồi đất, món ăn ngọt không chịu nổi, Diêu Tam Tam lại ăn vài chén, đợi cô ăn no, mới nhớ tới Bào Kim Đông vốn vẫn chưa ăn gì đâu.

“Anh Kim Đông, anh không đói bụng à?”

“Đói chứ, tìm chỗ nào ăn cơm thôi.”

Ặc... Trong bụng cô đã không còn trống, Diêu Tam Tam sờ sờ bụng, “Đói sao anh không ăn?”

“Mấy món đồ ăn vặt này của em, sao anh có thể ăn no?”

Vậy cũng được, đi tìm chỗ nào ăn cơm tối, xào thức ăn, cơm, lúc này mới giống như người đàn ông có thể ăn no gì đó.

Ăn no nên về nhà chứ? Bào Kim Đông lại kéo cô vào một siêu thị đèn đuốc sáng choang.

Siêu thị những năm chín mươi, tuyệt đối coi như một sự việc mới xuất hiện, hai người chạy hết một vòng, nếu đã đến đây, đương nhiên phải mua vài món đồ chứ?

Diêu Tam Tam chọn mấy món đồ ăn vặt, lại nhìn trúng một cái bình hoa, bằng gốm màu xám hồng, nhớ tới trong ổ nhỏ của bọn họ một cộng cỏ cũng không có, nên mua, hào hứng bừng bừng đi mua hoa, cũng không thể để cho bình hoa trống không đi!

Trong siêu thị có thể tìm được đều là hoa nhựa, hoa lụa, Diêu Tam Tam cuối cùng chọn một bó hoa bách hợp to bằng lụa, màu trắng như tuyết và bình hoa rất tôn nhau lên rồi đó, rồi sau đó ôm cả bình hoa vào ngực, đáng về hết sức thích thú.

Cô nhìn đóa hoa màu trắng như tuyết thanh nhã, đột nhiên nghĩ, vợ chồng son sống qua ngày, chắc cũng chính là đáng về này nhỉ?

“Em ở đây chờ một chút.” Bào Kim Đông nói xong, buông cô ra, tự đi ra ngoài.

Vốn cho rằng anh đi tìm nhà vệ sinh, lại thấy người này nhìn xung quanh một vòng, hình như tìm món đồ gì đó. Diêu Tam Tam cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức đi theo.

Bào Kim Đông tìm cái gì?

Bào Kim Đông cuối cùng tìm được mục tiêu, ở một góc xó xỉnh hẻo lánh, cả một giá để hàng, đủ hộp phong phú, Bào Kim Đông nhìn một đồng hộp lớn màu sắc rực rỡ, bị kịch rồi.

Lần đầu tiên anh mua, không hiểu chút gì cả!

Anh tùy tiện cầm một hộp lên xem thử một chút, trên hộp có hình một cô gái quyến rũ hấp dẫn mỉm cười, Bào Kim Đông nhìn một chút, mò không ra mua loại nào, nên lại buông xuống.

Nhiều như vậy, chọn như thế nào đây!

Lúc này có một đôi nam nữ đi đến bên cạnh, có lẽ là một cặp vợ chồng son, hai người đi tới bên cạnh Bào Kim Đông, người đàn ông cầm một hộp lên, quay đầu lại thảo luận với người phụ nữ, có gái? Hay là hoa văn? Người phụ nữ không nói chuyện, sau đó người nam nói một mình, vẫn là siêu mỏng đi!

A, vậy anh dứt khoát cũng cầm loại này đi!

Chờ đôi nam nữ kia vừa đi, Bào Kim Đông liền đưa tay cầm một hộp giống như vậy.

Vừa quay đầu lại, lại nhìn thấy Diêu Tam Tam đi về phía bên này, Bào Kim Đông đột nhiên hơi chột dạ, anh che cái hộp ở trong bàn tay to, vội vàng tiến về phía cô, ôm lấy cô rồi đi.

Lúc tỉnh tiền, thấy cô không chú ý, lặng lẽ ném cái hộp vào trong bịch đựng một đồng đồ ăn vặt.

Hai người về đến nhà, Bào Kim Đông đã nói bụi bặm khắp người đầy mồ hôi, đi tắm rửa trước rồi.

Diêu Tam Tam ôm bình hoa, vừa vào nhà đã loay hoay đi bố trí bình hoa. Đầu tiên đặt ở phòng khách, trong phòng khách rất trống, không có nhiều đồ, để nơi đó cũng khó nhìn, suy nghĩ một chút, vẫn ôm vào phòng ngủ.

Bây xong bình hoa, cô thu dọn phòng đơn giản một tý, cất xong quần áo phơi nắng, xếp gọn.

Cầm một chiếc radio nhỏ, Diêu Tam Tam đứng bên ban công nghe truyền thanh một lúc, trong phòng này không có ti vi, thật nhàm chán.

Đội cô xoay người lại định đi ngủ, quét mắt một vòng gian phòng chỗ cái giường, mới nhớ tới ga giường, vỏ chăn buổi trưa cô đã giặt, vốn phơi còn chưa khô đâu.

Sờ mũi một cái, Diêu Tam Tam đành phải tự giác đi phòng khác.

Kết quả cô vừa đẩy cửa nhìn, Bào Kim Đông đã sớm nằm trên giường, nửa người dựa vào đầu giường, anh một đáng mây râu tóc ngắn, cứ lau tùy tiện như vậy, gần như đã khô rồi, hết sức hài lòng tựa vào đầu giường, đắp chăn, đáng về lười biếng.

Thấy Diêu Tam Tam đẩy cửa đi vào, Bào Kim Đông cười cười, giống như rất hả hê, cũng không nói chuyện, cứ mang theo nụ cười như vậy, nhìn cô chằm chằm, chờ cô tự giác chui đầu vào.

“Cái kia... Trong phòng em, mấy thứ kia... Giặt còn chưa khô.”

Bào Kim Đông vẫn không lên tiếng, chỉ cười, hơi hất cằm, ý bảo cô: Tối đây ngủ đi!

Diêu Tam Tam hơi quẫn, nghĩ tới ngày hôm qua, anh nói cô chủ động, trong lòng vừa quẫn lại vừa giận, bực anh chính là mới sớm như vậy đã bò lên giường, bản thân mình lại ngoan ngoãn đưa qua trong ánh mắt nhìn chăm chú của anh.

Hình như lại có tình nghi “Chủ động” rồi.

“Anh tắm rửa như thế nào? Sao nhanh như vậy, chắc còn chưa tắm sạch nhỉ, làm qua quýt coi như xong.”

Đàn ông tắm, sao có thể lè mè như vậy! Bào Kim Đông nghe Diêu Tam Tam thì thầm phàn nàn oán trách, vẫn không mở miệng, chỉ cười cười vỗ vỗ chỗ chưa lại bên cạnh anh.

Khuôn mặt Diêu Tam Tam nhịn không được lại hơi nóng, trong lòng tự nói với bản thân: Có gì mất mặt chứ, dù sao anh ấy cũng là người đàn ông của mày...

Đúng, người đàn ông của cô, người đàn ông cô yêu thương.

Diêu Tam Tam cố gắng tỏ vẻ rất bình thường, đi tới, ngồi xuống bên giường, cời dép ra bò lên giường, cô làm ra vẻ ung dung vén chăn lên, mới phát hiện rõ ràng..

Người này, anh không mặc cái gì cả!

Hon nữa, cái kia... Có một từ, gọi là “Chống trời gì đó” đúng không?

Thoáng cái “Vọt lên”, cả người Diêu Tam Tam cũng đốt cháy, cô vội đắp chăn lên, theo bản năng định làm đà điều, nhưng mà cô không thể rời khỏi mép giường, một cánh tay mang theo một lực lượng không thể chống lại, bắt cô trở lại, vây chặt.

“Trưng thúì...”

Bào Kim Đông vốn định có ý trêu chọc cô – Tối hôm qua anh vén chăn của em, nhìn em, tối hôm nay trả lại, không phải em cũng đã nhìn anh sao? Hai ta huề nhau!

Cũng vì vậy, anh cố gắng kiểm soát mình, ở đó đợi cô.

Vốn định trêu chọc cô như vậy.

Vậy mà, vừa mới tiếp xúc với thân thể làm máu nóng người ta sôi sục, Bào Kim Đông lập tức không còn suy nghĩ nào khác, tự chủ của anh, đến đây chấm dứt.

Chỉ còn lại bản năng gây sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Củ cải héo

Editor: Puck

(*) Nguyên gốc: 糠萝卜 Khang củ cải, bình thường chỉ cây cải củ sau khi mất đi hơi nước, trở nên rỗng ruột, xốp nhẹ như bọt biển. Bình thường cà rốt hay củ cải để lâu trong nhà hoặc cất giữ thời gian dài sẽ dẫn đến tình trạng như vậy, mà thiếu mùi vị. Hiện nay chúng ta hay dùng chữ “Héo” để thay thế.

“Khang củ cải” này là một cách gọi đến từ dân gian, đặc biệt là nơi kinh tế không phát triển, thời kỳ mọi người phải tự tích trữ thức ăn. Bây giờ siêu thị rau dưa xuất hiện, cùng với kỹ thuật giữ tươi phát triển, cơ hội xuất hiện của khang củ cải đã càng ngày càng ít. Dần dần xưng hô như thế này cũng chắc chắn tan biến trong lịch sử (Theo baike).

Vài ngày sau, Bào Kim Đông chạy chiếc xe hàng quân đội mới mua, cùng Diêu Tam Tam về nhà.

Diêu Tam Tam biết Bào Kim Đông biết lái xe, là khi giúp người ta làm áp xe, lúc ấy anh dùng phương thức “Vừa học vừa làm” để làm bằng lái xe, nhưng mà trước đó trong nhà không có xe, anh ít lái, đây là lần đầu tiên anh tự mình lái xe chạy đường xa, Diêu Tam Tam dĩ nhiên hơi bận tâm, ngồi ghế bên cạnh vị trí tài xế, không tránh được dằn dò nhiều mấy câu.

Bởi vì xe mới phải chạy rọt-đa, Bào Kim Đông định lái xe, chuyên chọn đường định đi, một đường vòng về nhà, gần như tiết kiệm hơn nửa.

Vì vậy, “Quá trình rọt-đa” này thành ra là một lần đi xa vui vẻ nhất cho tới nay của hai người.

Suốt dọc đường ăn chơi, đi tốc độ trung bình, Bào Kim Đông tính toán lộ trình xong, xe hàng đạt tới cây số chạy rọt-đa, thì cũng đến thành Nghi.

Tính toán, cộng thêm ăn com, chơi đùa, nghỉ ngơi dừng chân, hai người cứ thế kéo lộ trình mất hai ba mươi giờ có thể chạy xong thành bốn ngày có dư.

Xe mới vừa về đến nhà, Diêu Liên Phát đã ôm một bánh pháo ra ngoài, lý do còn vẫn đầy đủ.

“Người ta xây căn nhà, mở cửa hàng, trong nhà có việc vui nhỏ, mua thêm vài thứ đồ lớn gì đó, cũng đều muốn đốt pháo đó, chúng ta mua một chiếc xe, kế hoạch thuận lợi, vẫn không thể đốt pháo sao?”

Diêu Tam Tam lắc đầu cười, nhà họ Diêu ở trong thôn quá đủ chói mắt rồi, mua một chiếc xe, cha còn nhất định oon như thế, chẳng lẽ còn sợ không ai biết rõ hay sao?

“Cha vui lòng là được, em để cho cha thả lỏng đi!” Bào Kim Đông nói, tiện tay giúp Diêu Tam Tam ôm đồ vào nhà.

Lại nói thời gian này nhà họ Diêu vang lên mấy lần pháo rồi, Diêu Tiểu Đông sinh con đốt pháo một lần, nhà mới đặt nóc lại đốt một lần, hôm nay pháo của Diêu Liên Phát vừa vang lên, lập tức đưa tới không ít người dân trong thôn, vây quanh nhìn xe ô tô nhà họ Diêu mới mua, không tránh được lại muốn chặc chặc khen ngợi vài câu.

Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông vừa vào nhà chính, trong phòng chất đầy đồ, giường con nít, xe đẩy nhỏ, xe học đi, một đồng chắn mền nhỏ đệm giường nhỏ, mũ quả dưa của con nít, quần áo món đồ chơi... Dù sao tất cả đồ gì đó đều là của con nít.

“Mẹ, sao mẹ mua mấy thứ này!” Diêu Tam Tam kêu lên.

“Đưa gạo cho nhà chị cả con!” Trương Hồng Cúc nói, “Đều là một số thứ đồ con nít có thể sử dụng.”

“Mẹ mua đồ, chưa chắc đã có tác dụng, còn không bằng mẹ cho cục cưng nhiều lễ ra mắt một chút!”

“Nhà ai có phần mà không xúc lên mặt? Lễ ra mắt nên cho cũng cho, người ta đưa gạo tất cả đều đáng về này.” Điều Liên Phát bước chân vào cửa, nói tiếp lời, “Mua vài món đồ, đưa gạo thêm đẹp mắt, có mặt mũi, dù sao con nít sớm muộn gì cũng có thể sử dụng.”

Lúc Điều Liên Phát nói lời này, không hề chột dạ chút nào, lúc đưa gạo, nhà bà ngoại cục cưng đúng là đơn giản chuẩn bị những xe nhỏ này, đồ tã lót giấy vớ các loại, hình như người ta bán về mua kiểu dáng, có món đồ như vậy là tốt rồi; Điều Liên Phát bàn về mua chồng chất, chỉ riêng tã lót, ông đã kêu Trương Hồng Cúc mua một bao lớn.

“Còn thiếu một xe đạp nhỏ, xe ba bánh cũng thú vị, chờ thẳng bé lớn lên một chút, có thể cưỡi, tôi lại mua cho nó.”

Làm ông ngoại như này! Điều Tam Tam cười thâm, không đưa ra bình luận. Cô nhìn bụng Điều Tiểu Cái, trong lòng thầm nghĩ, nếu chị hai sinh con trai còn may, nếu sinh con gái, Điều Liên Phát ngàn vạn lần không được tỏ vẻ nặng bên này nhẹ bên kia.

“Em đã có thể trở về rồi hả, anh rể em thời gian này xin nghỉ không lên lớp, thu mua cá chạch bùn bận rộn muốn chết.” Điều Tiểu Cái ôm bụng nói em gái.

“Biết rồi, không phải định nói anh rể hai cục khổ sao, chị hai yêu thương anh ấy ở trong lòng cứ việc nói thẳng đi!”

“Con bé chết tiệt này, không thèm nghe em nói nữa.” Điều Tiểu Cái lại nâng cao bụng bự, hành động lại làm nhẹ nhàng linh hoạt, phối hợp cầm cái ghế dựa ngồi xuống, nói đến chuyện cá chạch bùn với Điều Tam Tam.

“Theo như giá tiền em nói trước, thu mua sáu đồng một cân, Cạnh Ba nói, đã mua chừng hơn ba mươi ngàn cân rồi.”

“Nhiều như vậy?” Điều Tam Tam liếc nhìn Bào Kim Đông, tính toán cho anh nghe, “Hiện giờ thu mua hơn ba mươi ngàn cân, cộng thêm cá trong ao nhà mình, còn hai cái ao cá nhà anh nữa, phải có tám ngàn cân trở lên chứ nhỉ?”

“Ừ, nhất định có.” Bào Kim Đông gật đầu, “Còn có cá đặt ở chỗ mình tạm nuôi, lúc trước em đã thu vào sẵn, cũng có hai, ba mươi ngàn cân đấy. Tam Tam, chúng ta lập tức lấy nhiều hàng như vậy, sẽ không bị ế hàng chứ?”

“Sẽ không đâu.” Điều Tam Tam suy nghĩ một chút rồi nói, “Em đồng ý cho Vương Lâm Siêu hai mươi ngàn cân, tiêu thụ chỗ Thượng Hải kia, cứ để cho anh ta làm đi, em lo món chỗ tỉnh thành, em đoán chừng còn dư lại bốn, năm mươi ngàn cân cá chạch bùn, ở tỉnh thành cũng có thể bán sạch, nếu lại nhiều, em còn có thể suy tính đến tiêu thụ ở mấy thành thị gần tỉnh thành.”

Nói tới cá chạch bùn, Điều Tam Tam không quay đầu dừng lại nhiều, đã đi nơi urom giống xem một chút.

Lục Cạnh Ba sắp xếp hết sức thỏa đáng, từng dãy ao xi măng tạm nuôi cá chạch bùn, đã xây thêm lều giữ ẩm, rất gọi là khiến cho người ta yên tâm.

Không có người, Điều Tam Tam lại âm thầm bắt đầu tính toán khoản thu vào, năm ngoái cô thu mua tổng cộng mười sáu ngàn cân cá chạch bùn, thu nhập không tới bốn mươi ngàn đồng, năm nay sáu bảy mươi ngàn cân cá chạch bùn, thế nào cũng phải thu vào gấp đôi chứ? Cộng thêm cá chạch bùn trong ao nhà mình, cộng thêm khoản thu vào khi bán cá chạch bùn giống...

A a, càng coi càng kích động, Điều Tam Tam một khi kích động, không được lập tức tóm lấy cánh tay Bào Kim Đông, dùng sức nhéo một cái.

Bào Kim Đông bị tiểu Nha nhéo, buồn cười mà nhìn cô, “Em tiểu Nha này, nhéo anh làm gì?”

“Tính toán, làm ra tiền, em vui mừng.”

Lời nói không đầu không đuôi, Bào Kim Đông vừa nghe đã hiểu, nên nói: “Làm ra tiền em vui mừng, em liền nhéo anh hả? Em thật sự yêu thương anh đó.”

Lục Cạnh Ba đi từ xa xa tới, nhìn thấy dáng vẻ hai người họ thân mật, ngầm hiểu cười một tiếng.

“Anh rể hai, anh khổ cực rồi! Làm trễ nải mấy ngày anh lên lớp.” Điều Tam Tam cười nói.

“Lớp đó của anh, lúc này cũng không có nhiều việc bận rộn.” Lục Cạnh Ba nói, “Tiền lương bây giờ cũng không phát đúng hẹn, anh đang suy nghĩ hướng đi của sau này đây.”

Trạm kỹ thuật nông nghiệp! Suy nghĩ trong lòng Điều Tam Tam khựng lại. Cô nhớ tới chút ký ức của kiếp trước, khoảng chừng từ cuối những năm chín mươi đến đầu những năm hai ngàn, rất nhiều đơn vị lệ thuộc vào làng quê và thị trấn đều bị giải tán, hoặc tồn tại trên danh nghĩa, công nhân viên chức trong đơn vị cũng tự tìm cách tìm đường ra, như trạm thực phẩm, hợp tác xã mua bán, trạm máy móc nông nghiệp, trạm quản lý gì đó, trong đó cũng bao gồm cả trạm kỹ thuật nông nghiệp. Ở trong những năm tám mươi đến giữa những năm chín mươi, trạm kỹ thuật nông nghiệp có thể nói là đơn vị vô cùng tốt, nhưng sau này, đại khái sẽ dần dần tên còn nhưng không có thực chất, càng về sau chỉ còn một cái tên đơn vị thôi...

Điều Tam Tam nghĩ như vậy, lập tức đề phòng.

“Anh rể hai, anh cũng thường hay xem tin tức, em phân tích nhé, đơn vị như trạm kỹ thuật nông nghiệp, rất có thể trong vài năm sẽ đập bẻ bát sắt *, nhà nước buông tay mặc kệ, đơn vị này sẽ không thể phát triển được.”

(*) bát sất: công ăn việc làm ổn định, ví với chức vị, nghề nghiệp vững chắc.

“Không thể nào?” Bào Kim Đông kinh ngạc.

“Thật sự có thể.” Lục Cảnh Ba suy nghĩ sâu xa, “Tam Tam nói rất có lý. Thể chế cải cách bây giờ, hơn nữa gánh nặng tài chính càng ngày càng nặng, tài chính của làng và thị trấn vốn không nuôi nổi nhiều đơn vị lệ thuộc như vậy, người rảnh rỗi cả một đồng lớn, anh cũng cảm thấy sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp.”

“Suy sụp thì suy sụp.” Bào Kim Đông vô tình nói, “Sụp đổ vừa đúng lúc, trong nhà thiếu người làm nhất, anh tới theo cùng em, chúng ta làm sự nghiệp này.”

“Anh không làm buôn bán được, tính khí thư sinh.” Lục Cảnh Ba cười tự giễu, “Buôn bán bên ngoài để hai đứa tụi em, thêm một chị hai em, cũng đủ để làm khu ươm giống rồi, anh tin cô ấy. Cho nên tính toán nếu anh về nhà, vẫn không phải người rảnh rỗi.”

Anh về nhà, dĩ nhiên không phải người rảnh rỗi, điểm này Diêu Tam Tam tuyệt đối tin tưởng. Nhưng mà, có thể liên quan đến vấn đề lòng tự ái của Lục Cảnh Ba, anh một đáng mây râu, đọc sách những năm kia, kết quả dẫn thân và trong sự nghiệp bên nhà mẹ vợ, mặc dù tự anh có thể vượt qua, rất có thể sẽ bị người ta bàn tán thảo luận..

Lại nói, anh ấy còn có thể có đường ra khác.

“Anh rẻ hai, nếu anh nhìn đúng, thì tìm cách rời khỏi đơn vị này đi, đi đơn vị khác, công thương, thuế, còn có đơn vị cấp trên của anh cục nông nghiệp, đều là lựa chọn tốt. Dù tốn nhiều rắc rối chút, tốn thêm chút tâm sức, em thấy cũng đáng giá. Công việc sự nghiệp của anh tốt lên, người một nhà cũng đi theo vinh quang, chúng em đều ủng hộ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Củ cải héo 2

Editor: Puck

Điều động, Lục Cảnh Ba ngược lại thật sự có ý định này, chính anh cũng đoán chừng phải phí rất nhiều công sức, vốn chỉ là phán đoán của riêng anh, vậy mà lời của Diêu Tam Tam nói, để cho anh tin chắc suy nghĩ của mình.

“Ừ, đi một bước tính một bước vậy, anh thử một chút.” Lục Cảnh Ba nói đùa, “Dù sao so với những đồng nghiệp kia của anh, anh có trong nhà gánh vác, không buồn phiền ở nhà.”

Bào Kim Đông trở về nhà họ Bào đi vòng một vòng, rồi tìm Kim Lai, Kim Thành, nói với hai người chuyện muốn bọn họ tới cửa hàng bán lẻ ở tỉnh thành giúp một tay.

“Không thể khiến hai đứa khổ sở uống phí một mõi, anh trả tiền công cho hai đứa theo tháng, được không?”

“Anh hai, anh bảo sao em làm vậy! Em hỗ trợ làm chút việc giúp anh, nói gì đến chuyện tiền lương!” Bào Kim Lai cười hi hi, “Em vừa đúng ra ngoài đi dạo một chút, va chạm xã hội, nếu không cả ngày ngầy ngốc trong nhà, luôn cãi vã với vợ. Không ở chung một chỗ đi, nghỉ lại cứ ở cùng nơi, ở cùng chỗ, không có việc gì cũng phải cãi nhau mấy câu.”

Bào Kim Thành là em trai nhỏ nhất của Bào Kim Đông, chỉ nói một câu: “Anh hai, em nghe lời anh toàn bộ.”

Bào Kim Thành mới học lái xe dưới sự sắp xếp của Bào Kim Đông, trừ lúc học lái xe, bản thân cậu ta còn chưa lái xe, bây giờ thấy anh hai mua xe ô tô lớn, con mắt thèm ngửa tay đấy.

“Anh hai, anh đưa chìa khóa xe cho em, em chạy cho quen thuộc quen tay.” Kim Thành vừa nói vừa vội vàng bảo đảm, “Em chỉ chạy lượn quanh ở xung quanh gần đây, em không chạy loạn.”

Bào Kim Đông ném chìa khóa xe cho em trai, Kim Thành vui sướng chạy đi lái xe đi chơi, thật sự rất có cảm giác uy phong.

Bào Kim Lai không đi theo, vẫn còn tiếp tục chủ đề “Gây gỗ” vừa rồi, “Anh hai, anh và Tam Tam, hai người không náo loạn không cãi vã?”

“Cãi vã? Vì sao phải cãi vã. Em chính là tính tình tùy tiện.” Bào Kim Đông định nói, hôn miệng còn không tới đâu, làm gì cần cãi vã?

“Tiểu Yến luôn cãi vã với em, náo loạn, tốt rồi lại náo loạn, bởi vì sữa đậu nành ăn ngọt vẫn là mặn thật, rồi xào bí rợ không bỏ tiêu, cũng có thể cãi vã. Cô gái nhỏ này càng ngày càng khó dỗ dành rồi.” Bào Kim Lai than thở trong lòng, tiểu Yến dịu dàng đáng yêu ban đầu, sau khi gả cho anh sa lại càng

ngày càng thích gây gỗ chứ? Khó đối phó rồi, Bào Kim Lai rất nhiều chuyện hỏi: “Anh hai, hai người tại anh sẽ không cãi nhau sao?”

“Tam Tam làm gì nhảm chán như mấy đứa. Anh nói đúng, cô ấy nghe theo anh toàn bộ, cô ấy nói rất đúng, anh cũng nghe theo cô ấy toàn bộ, có gì hay mà náo loạn!”

“Vây, nếu như hai người đều cảm thấy chính mình đúng?”

“Nếu cảm thấy chính mình đúng, vậy chắc chắn là tại anh nhất trí cái nhìn, càng không cần náo loạn.” Bào Kim Đông cho Bào Kim Lai một ánh mắt “Em ngu ngốc”.

Bào Kim Đông sắp xếp công việc cho Kim Lai, Kim Thành, tước mắt chính là vận chuyển cá chạch bần, Kim Thành lái xe, Kim Lai đi theo áp xe, trước mặt Bào Kim Lai sẽ không lái xe, đang chuẩn bị học, không có cách nào đối tay với Kim Thành, chỉ có điều dù sao cũng chỉ đến hai nơi Thượng Hải, tỉnh thành, đường xá đi tối đa cũng bảy, tám tiếng, ở giữa ăn cơm nghỉ ngơi, một mình Kim Thành có thể đối phó.

Về phần bản thân anh, tính toán trước mắt chính là lừa gạt cô vợ nhỏ, đến trấn giữa cửa hàng bán si bán lẻ.

Chuyện thu mua trong nhà, đã gần xong, cứ để cho Lục Cảnh Ba người rảnh rồi đó tiếp tục ở lại trong nhà đi, vừa bên cạnh vợ mang thai, vừa bên cạnh đồng cá chạch bần.

Quyết định tốt biết bao.

Mới đánh tính toán như vậy, kết quả buổi tối lúc ăn cơm, Diêu Liên Phát áp ứng hồi lâu, hai mắt nheo lại nhìn Diêu Tam Tam, hỏi Bào Kim Đông: “Kim Đông, chú hai con nghe nói chúng ta mở cửa hàng ở tỉnh thành, ngày hôm trước tối hỏi cha, có thể gọi Nhị Văn đi hỗ trợ cho chúng ta không?”

Mua xe ô tô lớn, Bào Kim Đông và Tam Tam trở lại, Trương Hồng Cúc thu xếp một “Bữa tiệc trong nhà”, Bào Kim Đông ở lại ăn cơm tối ở nhà họ Diêu.

Nghe lời này của Diêu Liên Phát, Bào Kim Đông bị sặc, vội vàng bụng nước lên uống.

Sớm biết, nên lừa gạt Tam Tam, trở về nhà họ Bào ăn, Bào Kim Đông hối tiếc trong lòng.

Diêu Nhị Văn là cháu trai của nhà họ Diêu, có vài lời, Bào Kim Đông anh cho dù là kén rẽ tới cửa, cũng không tiện nói thẳng.

Anh vừa sặc như vậy, dừng lại, Diêu Tam Tam vừa ngẩng đầu, vừa vận nhận được ánh mắt của chị hai, Diêu Tam Tam cười thâm, quả nhiên, chị hai lên tiếng.

“Cha, uống công cha có thể nói ra miệng. Nhị Văn đó, ngay cả thu tiền lễ trong chuyện vui kết hôn của Đại Văn còn có thể trộm, đây chính là tiền trong nhà nó, cha để cho nó đi đến cửa hàng nhà chúng ta giúp một tay, người này định khiến chúng ta như thế nào? Con dứt khoát mở công ty ăn trộm thôi.”

Diêu Tam Tam cảm thấy, chị hai càng ngày càng có tính cách rồi, anh rở hai cung chiều chị, chính chị cũng tự tin phong phú, nói tới nói lui càng ngày càng gọn gàng dứt khoát, vốn không lưu lại chút tình cảm và thể diện nào cho Diêu Liên Phát.

Phải nói bên chỗ chú hai và chú ba, sau khi Đại Văn kết hôn, vợ chồng son ở riêng chỗ khác, tuy nói con dâu lợi hại chút, nhưng vừa vặn có một con dâu lợi hại quản, cuộc sống cũng tạm ổn. Nhưng hai đứa Nhị Văn, Trụ Từ càng ngày càng kỳ cục, hầu như đều thành người có hại trong thôn rồi. Tiếp theo đó, Tam Văn cũng đi theo học cái xấu.

Hơn nữa bà nội Diêu này, còn không nghe được nhất chính là người khác nói cháu trai của bà không tốt, lớn tuổi rồi, tính khí không hạ xuống ngược lại lớn thêm, một khi ai nói cháu trai của bà lại làm chuyện gì sai, bà nội Diêu lập tức giống như ướp muối vào vết thương, động một chút lại đặt sắc mặt với người ta. Tiếp tục như vậy, các cháu nhà họ Diêu giống như củ cái rỗng ruột, cũng không ai muốn quản.

Diêu Tam Tam lại không thể không bội phục, bên chú hai chú ba kia, đủ kiểu tính toán đủ loại ý niệm, vốn chính là lừa thiêu không chết, cực kỳ ương ngạnh!

Diêu Liên Phát mắng Diêu Tiểu Cải một tiếng, trên mặt cũng không nhịn được, nhưng lại không có cách nào bác bỏ, hơn nữa, bây giờ ông cũng không dám nổi giận với Diêu Tiểu Cải, cô con gái thứ hai bây giờ không giống người ta, còn mang thai đó!

“Cái gì chứ, không kêu nó làm chuyện liên quan đến tiền, kêu nó làm chút việc vặt, có thể được chứ? Nó là thằng bé mới mười tám, mười chín tuổi, cứ ở nhà rảnh rỗi xoay tròn, khó coi, muốn tìm vợ cũng không tiện nói với người ta. Hơn nữa Hồng Hà nhà chú ba con, không phải làm được rất tốt ở chỗ chúng ta sao? Chúng ta nhận Hồng Hà, không cần Nhị Văn, chú hai thím hai con sẽ cảm thấy cha thiên vị.”

Đây là đạo lý gì? Diêu Tam Tam để đứa xuống, cười cười nói: “Cha, Hồng Hà đến chỗ chúng ta làm việc, Hồng Hà người ta chịu khó chịu làm, không lười biếng, nếu con bé cũng lười biếng, trộm đồ, con đã sớm đuổi con bé đi. Hơn nữa, việc này không liên quan gì đến Nhị Văn, trong cửa hàng chúng ta không thiếu người, con quyết định gọi Kim Thành và Kim Lai đến hỗ trợ, Kim Thành cậu ấy biết lái xe, còn Kim Lai, nhiều chủ ý tinh ranh quý quái, cũng có thể làm ổn định chuyện này, nó đi theo áp xe, con yên tâm. Về phần Nhị Văn, tự cha nhìn xem, nó có thể làm cái gì?”

Diêu Liên Phát tưởng tượng, những chuyện này, không chuyện nào mà Nhị Văn có thể làm. Nghĩ đến đồng cháu trai không có tương lai, Diêu Liên Phát lại thở dài.

“Cha ấy, cũng không biết những thứ này, chuyện Nhị Văn lần trước, cũng gần như làm cha tức chết! Cha chính là nhìn chú hai con, ba đứa con trai, gánh vác nặng nề không nói, không có một đứa trưởng thành, cũng rất đáng thương.”

“Chú hai con bé còn biết tốt xấu, còn biết con nhà mình không nhìn xa! Nhưng ông nhìn lại chú ba của ông xem, dạy ra Trụ Tử như cái đồ nhị lang tám trướng, chú ấy còn không ý thức, còn vẫn quá tự tin, giống như cảm thấy con trai nhà mình có thể trở thành nhân vật lớn nào đó, thật sự không biết tốt xấu.”

“Cha, mẹ, chúng ta có thể không nói đề tài này được không?” Diêu Tiểu Cái cầm đĩa gỗ chén, “Hai người chỉ nói những chuyện này, ảnh hưởng tiêu hóa, con ăn không ngon.”

“Không nói nữa, ăn cơm, ăn cơm.” Diêu Liên Phát vội vàng gấp một miếng thịt ở bụng cá cho Diêu Tiểu Cái. Hai đứa con gái này của ông, trong nhà nói chuyện hơi thẳng thắn chút, nhưng bình thường đều hiểu thuận, đều rất quan tâm cha mẹ, con rể càng không có lời gì để nói với vợ chồng già hai người.

Bản thân Diêu Liên Phát cũng biết rõ, không đáng vì chuyện của cháu trai, mà ảnh hưởng tới con gái ăn cơm, con gái còn mang thai đó, ăn cơm còn quan trọng hơn!

Ngẫm lại không ổn, Diêu Liên Phát lại vội vàng gấp miếng thịt vào trong chén cho con gái thứ ba, con gái út, Diêu Tam Tam và tiểu Tứ đưa mắt, cười rộ lên mặt quỷ.

Vì vậy trên bàn cơm lập tức thay đổi chủ đề, người một nhà lại trò chuyện về chuyện đưa gạo mở tiệc rượu cho cục cưng của chị cả, ba cô em gái riu rít tính toán, làm việc vui cho chị cả như thế nào. Ăn cơm, xem ti vi, người một nhà cần hạt dưa cười cười nói nói, thời gian cũng trôi qua rất nhanh rồi.

“Kim Đông, tối nay con ngủ ở chỗ nào?” Trương Hồng Cúc ân cần hỏi.

“Khu urom giống Yên tĩnh.” Bào Kim Đông thuận miệng nói, “Hôm nay con phơi nắng xong chăn đệm rồi.”

“Chăn dày một chút, trời lạnh.”

“Vâng, biết rồi mẹ.”

“Phòng mới này của chúng ta, đã trát xong vôi vừa rồi, có thể ở lại rồi.” Diêu Liên Phát nói, “Khu urom giống bình thường có cha Bào của con trông, con cứ đến ở phòng mới đi, có người nhìn cũng tốt. Sáu gian nhà, hai gian một phòng, phân ra trong ngoài, rộng rãi lắm!”

“Vâng, cũng được, từ từ rồi chuyển đi.” Bào Kim Đông đáp lại, “Con cứ ở khu urom giống trước, ở không quá hai ngày lại phải quay về tỉnh thành.”

Bào Kim Đông đứng lên định bước đi, tiện tay ôm một phích nước nóng lớn, nói khu urom giống không nấu nước nóng, vừa định đi, lại xoay mặt lại nói với Trương Hồng Cúc: “Mẹ, mẹ cầm chăn mền cho con đi, chăn mền giường bên kia, mỏng.”

Trương Hồng Cúc vừa nghe, vội vàng ôm một bộ chăn mền mới sạch sẽ mềm mại ra, thấy trong tay Bào Kim Đông ôm phích nước nóng, cũng không đưa tay ra đón, không nói hai lời đã kêu Diêu Tam Tam: “Tam Tam, đi, đưa chăn mền cho Kim Đông.”

“Anh ấy... Không thể tự cầm?”

“Nó cầm phích nước nóng rồi, nó có mấy tay chứ? Nhìn con bé lười nhác này.” Trương Hồng Cúc thiên vị đi mắng con gái.

Bào Kim Đông đứng bên cạnh lại không nói chuyện, Diêu Tam Tam số khổ nhận lấy chăn mền, đi theo sau lưng Bào Kim Đông đi ra ngoài.

Đi ra cửa chính không bao xa, Bào Kim Đông đưa tay, ôm luôn đóng chặn mền mà Diêu Tam Tam đang ôm, tay trái mang theo phích nước nóng, bên tay phải mang theo chăn mền, tự nhiên tiến lên phía trước.

“Anh có thể cầm.” Diêu Tam Tam dừng chân, lẩm bẩm nói, “Vây em đi về.”

Bào Kim Đông không nhanh không chậm xoay người, đứng lại, cười như không cười nói một câu với cô: “Em dám!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Khởi đầu tốt đẹp

Editor: Puck

Người này, cho cái mũi còn lên mặt?

Nghe giọng điệu lễ thẳng khí hùng của Bào Kim Đông, miệng Diêu Tam Tam lập tức vênh lên rồi, “Bào Kim Đông thú, anh bình thường một chút cho em có được không? Anh cũng không nghĩ xem, đây đang ở trong nhà...” Giọng điệu bắt đầu thì hung dữ, đến phía sau quả thật trở thành làm nũng cầu khẩn.

“Trong nhà thì thế nào? Chúng ta đã đính hôn.”

Bào Kim Đông sâu sắc cảm thấy, tối hôm nay rất máu chó, nếu tối nay không thể thành công lừa gạt người đến, sau này ở trong nhà, hai người còn phải đang hoàng, còn phải ở riêng.

Anh cũng không muốn trở lại thời gian một mình ôm ô chân.

“Em đi hỏi xem, bây giờ đính hôn rồi thì ở cùng nhau, còn nhiều.”

“Vậy cũng không được.” Diêu Tam Tam nói, sau lưng còn người của hai nhà đó, nhất định sẽ bị vụng trộm nói giỡn trên đầu. “Em mặc kệ, em về đi ngủ.”

“Em thật sự trở về?” Bào Kim Đông cười cười nói, “Nếu em dám trở về, anh sẽ đến nhà xách em ra ngoài. Anh sẽ nói với cha mẹ, lúc hai ta ở tỉnh thành chính là ở chung một chỗ, em nói đi, bọn họ có thể vội vàng đuổi em đến chỗ anh không?”

“Anh... Da mặt dày.” Diêu Tam Tam dậm dậm chân, vừa thẹn vừa cáu, “Người trong nhà chúng ta đều nhiều, em còn lâu mới muốn làm đối tượng cho bọn họ đùa giỡn sau lưng.”

“Quan tâm đến người khác làm gì! Mỗi lần đối tượng của Kim Viễn tới đều không muốn đi. Nhất định là một đôi vợ chồng, có gì mất mặt.” Bào Kim Đông nói rồi áp sát lại cô, cúi đầu nhẹ nhàng dụ dỗ: “Đi thôi, em xem khu urom giống to như vậy, chỉ có một mình anh, rất đáng thương.”

Thấy cô vẫn còn do dự, đứng không nhúc nhích, Bào Kim Đông lại nói: “Nếu không, đợi lát nữa anh đưa em trở về, được không? Cách thời gian ngủ còn sớm mà, đi theo anh nói chơi vài lời cũng được.”

“Nghe lời, nha!” Anh lấy cánh tay chạm vào cô, rồi cứ thế đi trước vài bước, quay đầu lại nhìn cô.

Diêu Tam Tam ngẩng đầu nhìn trắng sáng, cúi đầu, đang hoàng đi theo anh.

Đồ quý không biết xấu hổ này, đi trong nhà nói toạc chuyện bất người, anh đoán chừng làm được.

Hai người một đường tản bộ đi tới khu urom giống, Bào Kim Đông rõ ràng thật sự làm quân tử, chạy hết một vòng cả khu urom giống, nhìn ngó bốn phía đều thỏa đáng, rồi vào trong phòng ngủ ngốc, vuốt bàn tay nhỏ bé nói chuyện.

Nói gì? Nói chuyện đang hoàng gì đâu, cửa hàng bán lẻ khai trương, anh đương nhiên phải đi, đợi đến khi đưa gạo cho cục cung của Diêu Tiểu Đông, không biết có chạy về kịp không.

“Tam Tam, trong lòng em có nắm chắc chưa? Anh nghĩ, chúng ta mới bắt đầu buôn bán, không có mấy người biết chúng ta, lúc mở hàng khó tránh khỏi hơi gian nan, chứ quen thuộc, có khách hàng cố định rồi, sẽ thuận lợi hơn. Bây giờ chính là tìm cách, làm thế nào liên lạc lôi kéo khách hàng.”

“Ừ, đây chính là một phương diện. Còn có, em đoán chừng phải mua một xe hàng nhỏ, hoặc là mô tô ba bánh, em thấy rất nhiều chỗ buôn bán sỉ lẻ, đều giao hàng tận nơi.”

“Anh cũng nghĩ đến, anh nghĩ trước mướn mấy công nhân giao hàng, một mặt chính bọn họ có xe ba bánh, mặt khác, bọn họ quen đường, Kim Thành, Kim Lai không vận chuyển hàng thì kêu hai đứa nó đi theo bọn họ, cũng dễ quen thuộc đường”

...

Hai người thảo luận tới thảo luận lui, tính toán hết sức chu đáo, chỗ quan trọng, Bào Kim Đông còn cầm bút viết lại, tránh cho quên. Dù sao mặc dù của hàng này không lớn, nhưng cũng là một bước đi quan trọng của bọn họ, liên quan đến việc bọn họ có thể dựa vào chính bản thân để làm việc tiêu thụ này không.

Vậy mà thảo luận tới thảo luận lui như vậy, trời đã muộn.

Bào Kim Đông tùy tiện cầm chậu rót nước, gọi Diêu Tam Tam “Rửa chân đi ngủ.”

Diêu Tam Tam không nhúc nhích, lặng yên mạng theo đôi mắt long lanh như nước tổ cáo anh: Anh quả nhiên không làm quân tử được.

Bào Kim Đông không rảnh để ý đến tâm tư nhỏ của cô, bản thân thử nóng lạnh một chút, rồi cời giày bỏ chân vào, thấy cô ngồi đó không động đậy, thì dứt khoát ra tay cời giày của cô xuống, nhét hai chân cô vào trong chậu, trọng miệng còn nói: “Cùng nhau ngâm thôi, tiết kiệm nước ấm”

Sáng hôm sau, Diêu Tam Tam chạy vội về nhà sớm một chút, trong sân yên tĩnh, Diêu Liên Phát đoán chừng sáng sớm đã đi ao cá, chị hai đoán chừng còn đang ngủ nướng, sau khi chị hai mang thai ngủ luôn không đủ. Tiểu Tứ chắc đã đi học rồi, bây giờ con bé đang học cấp hai, phải đi sớm học bài. Về phần mẹ và anh rể hai, không nhìn thấy.

Diêu Tam Tam lặng lẽ chạy vào trong nhà mình, đổi bộ quần áo ra ngoài, đã nghe thấy Trương Hồng Cúc gọi, “Tam Tam, con chạy xe lên đường mua ít

thịt dê, chị hai con nói muốn ăn sủi cảo thịt dê cái trắng.”

“Vâng, đi liền.” Diêu Tam Tam đáp lại một tiếng, rồi vội vàng đẩy xe motor ra cửa.

“Tam Tam, con mặc áo choàng dài đi, đi đường rất lạnh đấy.” Trương Hồng Cúc thò đầu ra từ trong nhà chính, dặn dò một câu.

“Biết rồi.” Diêu Tam Tam vội vã mặc áo khoác ngoài, nhanh chóng chạy xe ra cửa. Cô thở phào nhẹ nhõm trong lòng, may quá, hình như không ai chú ý!

Buổi chiều hai ngày sau, Bào Kim Thành lái xe, Bào Kim Lai áp xe, một xe ba ngàn cân cá chạch bùn lên đường, Bào Kim Đông và Lục Cảnh Ba đứng ở đầu đường, xa xa vẫy tay đưa tiễn một đoạn.

Một xe cá chạch bùn này, buổi chiều cùng ngày đã tới tỉnh thành, giao vào trong tay ông chủ Tạ.

Bào Kim Đông và Lục Cảnh Ba tán gẫu, vai kề vai đi về.

Lục Cảnh Ba liếc nhìn Bào Kim Đông, cười cười mang theo hàm nghĩa nào đó nói: “Kim Đông, cậu và Tam Tam, tính toán khi nào làm chuyện vui?”

“Thời gian này trong nhà bận rộn, chuyện vui cũng nhiều, chờ một chút chứ sao.” Bào Kim Đông cũng cười, thân nhiên mà chống đỡ.

Xe vận chuyển cá chạch bùn vừa đi, Bào Kim Đông về đến nhà, thu dọn đơn giản một chút với Diêu Tam Tam, ngày hôm sau đã khởi hành đi tỉnh thành.

Ngày mười sáu này, “Cửa hàng bán lẻ thủy sản của anh hai Bào” sẽ khai trương.

Lúc trời tối, xe cá chạch bùn thứ hai trong nhà đưa đến, tổng cộng hai ngàn cân, không dám vận chuyển quá nhiều, có chút ý tứ ném đá dò đường.

Gỡ xong hàng xuống, thu xếp thỏa đáng chuyện của ngày hôm sau, cũng đã khuya lắm rồi, thành thị cũng dần từ ồn ào náo động sang yên tĩnh, Bào Kim Đông đi ra cửa, gọi Kim Lai và Kim Thành: “Đi về trước, đến khách sạn Hưng Gia, đã đặt xong phòng cho hai đứa.”

“Được, bận rộn thêm một chút thôi.” Kim Lai đáp lại, “Anh hai, sáng mai mấy giờ tới đây giúp?”

“Sáng mai hai đứa yên tâm ngủ là được, tám giờ khai trương qua đây không muộn, chúng ta mới khai trương, buôn bán sẽ không quá bận rộn.”

Ngày mười sáu này, trời còn chưa sáng choang, Bào Kim Đông đã nhin đau rồi chần, buông cô gái trong ngực ra, sớm một chút đến cửa hàng bán lẻ thu xếp bố trí.

“Anh đi trước, em ngủ tiếp một chút, tự mình lấy chút đồ ăn!”

“Ừm!” Ngủ thêm thiếp như heo trên giường mơ mơ màng màng đáp một tiếng.

Bào Kim Đông một đường đi đến cửa hàng bán lẻ, bán buôn bán lẻ sớm, thị trường to như vậy đã lu bu lên.

Anh mới mở cửa, không lâu sau, đã có một người tới. “Nhà cậu có cá chạch bùn?”

“Có, còn nhiều. Bảo đảm phẩm chất hoang dại.” Bào Kim Đông nói, đồng thời kỳ quái trong lòng, còn chưa chính thức khai trương đâu, đã có người biết nhà anh bán cá chạch bùn, có khách tới cửa rồi hả?

“Giá bao nhiêu?”

“Mười bốn.” Bào Kim Đông sáng khoái nói, “Hầu như đều là cái giá này, chỉ có điều anh nhìn hàng của tôi một chút, một cân cũng mười sáu mười bảy con, cá chạch bùn lớn, phẩm chất tốt.”

Người nọ cười cười nói: “Đã biết, cho tôi hai trăm cân, thời gian này nguồn cung cấp thiếu, ngược lại bán chạy rồi.”

Bào Kim Đông vội vàng cân cho ông ta, giúp đỡ mang từng thùng lên xe ba bánh của người nọ, trong lòng lại cao hứng, điềm tốt, cửa hàng này còn chưa chính thức khai trương đâu, buôn bán đã khai trương rồi.

Diêu Tam Tam vẫn ngủ thẳng đến qua bảy giờ, mới không tình không nguyện rời giường, những ngày qua cô... Ồ thì, gì đó, giấc ngủ không phải rất đủ, hình như người nào đó cuối cùng phát hiện được ý nghĩa lớn nhất của cuộc sống, quả thật quá đáng. Nếu không phải hôm nay khai trương, cô đại khái cứ tiếp tục ngủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Khởi đầu tốt đẹp 2

Editor: Puck

Diêu Tam Tam mơ mơ màng màng thu thập xong, rồi vội vàng đi đến cửa hàng bán lẻ.

Vào thị trường thủy sản, cô nhìn đồng hồ, cũng may, còn thiếu mười phút nữa mới đến tám giờ thời gian khai trương.

Từ xa, Diêu Tam Tam đã thấy trước cửa hàng bày một hàng giỏ hoa lớn, trong lòng lẩm bẩm một câu: Bào Kim Đông này, sao mua nhiều như vậy chứ, không phải nói anh chỉ cần bốn là được sao?

Đến gần vừa nhìn, tám cái, có bốn dải lụa trên viết chúc mừng khai trương các loại, lạc khoản * là tên tuổi ông chủ Tạ.

(*) Lạc khoản: hàng chữ ở góc bức tranh, bức trướng, ghi năm tháng tên họ tác giả, do chính tác giả viết.

Ông chủ Tạ, coi như người này có lương tâm, Diêu Tam Tam cười híp mắt đi vào trong cửa hàng, đã thấy Kim Thành và Kim Lai giờ một tràng “Đại địa hồng” thật dài, đang thương lượng để như thế nào nhìn thấy Diêu Tam Tam rồi, Bào Kim Lai lập tức dùng một giọng điệu cười nhạo báng chào hỏi: “Ui, chị dâu hai nhỏ đến rồi!”

Kim Lai này, bởi vì ước chừng hơn Diêu Tam Tam ba tuổi, nói gì với cô luôn nghĩ cách trêu chọc cô, giống như mình có một chị dâu nhỏ hơn mình, anh ăn thua thiệt gì vậy.

Diêu Tam Tam còn chưa tiếp lời, Bào Kim Đông đã đi mấy bước qua trước, hai cánh tay ôm lấy Diêu Tam Tam xoay một vòng, bị sợ đến Diêu Tam Tam kêu lên.

“Tên thói tha, anh làm gì vậy!” Hai chân vừa chạm đất, Diêu Tam Tam oán trách đấm anh.

“Tam Tam, em biết không, sáng sớm nay anh đã bán đi bốn trăm năm mươi cân, mình còn chưa khai trương đâu!” Bào Kim Đông vô cùng cao hứng, ôm cô vui mừng, Kim Lai và Kim Thành nhìn đáng vẻ hai người thân thiết, đưa mắt nhìn nhau cười.

“Còn có hai cuộc điện thoại gọi tới đặt hàng, về khai trương trước, rồi nhanh chóng đưa qua cho người ta.” Bào Kim Đông nói tiếp, “Tam Tam, em thật thông minh, ba ngàn cân cá chạch bần này của chúng ta, quả nhiên không hề ăn thua thiệt.”

“Anh hai, đừng chỉ cố ôm chị dâu hai, tám giờ sắp đến rồi!” Bào Kim Lai quát to một tiếng, Diêu Tam Tam đỏ mặt, đẩy Bào Kim Đông ra, bản thân nhanh chóng chui vào trong cửa hàng, thấy bên ngoài bắt đầu đốt pháo rồi, nhanh chóng che lỗ tai.

Đại địa hồng vô cùng náo nhiệt mà nổ vang hồi lâu, mấy cửa hàng hàng xóm chung quanh, những ngày này cũng quen mặt rồi, nên có người đến lê la tán dóc, nói vài lời chúc mừng gì đó.

“Em gái Tam, cậu em Bào, chúc mừng chúc mừng!” Ông chủ Tạ từ bên ngoài đi vào, nói vài lời may mắn, hàn huyên với Bào Kim Đông.

“Cô em Tam, cái đầu này của em, thật sự dùng tốt! Ngày hôm qua đã có người hỏi tôi muốn cá chạch bần, nhưng tôi đã bán sạch rồi, nên đành phải nói với người ta, cậu đi phổ biến tây tìm, cửa hàng thủy sản của anh hai Bào, nhà cậu ấy có rất nhiều! Tôi cung cấp cả số điện thoại cho người ta.” Ông chủ Tạ cười ha hả, “Như thế nào, đủ thân thiết rồi chứ?”

“Ông chủ Tạ, buổi tối kêu anh Kim Đông mời ông uống rượu!” Diêu Tam Tam cũng cười.

Ông chủ Tạ dừng lại một chút rồi rời đi, đều đặn.

Ông vừa đi, Bào Kim Đông lập tức kêu Kim Lai, mướn công nhân đưa hàng, đi đưa hai phần gọi điện thoại đặt hàng này, cửa hàng bán buôn, vốn không giống như cửa hàng bán lẻ, bận rộn người đến người đi, nhưng mà, được một lúc, Kim Thành lại lôi vài thùng cá chạch bần ra, nói có người tới lấy hàng.

Bào Kim Đông ra hàng, lấy tiền, quay người lại, thấy Diêu Tam Tam ngồi trên ghế dựa, tỏ vẻ nhàn hạ vớ vẩn. Anh đi qua, cười trêu chọc cô: “Anh đây làm ông chủ hay làm lao động tay chân, em thật óách, cực kỳ rảnh rồi!”

Quần áo Bào Kim Đông hơi bẩn, thùng đựng cá chạch bần khó tránh khỏi dính bùn, cũng khó tránh khỏi dính lên trên người anh.

Trong miệng anh nói xong, nhìn cô sạch sẽ xinh đẹp, tự nhiên tự đắc mà ngồi đó, lại sinh ra chút cảm giác thỏa mãn.

Anh thanh niên trai tráng, chịu chút khổ chịu chút mệt mỏi, vì cái gì, còn không phải để vợ có thời gian thoải mái nhàn hạ sao?

“Trong cửa hàng ba người đàn ông to lớn, còn trông cậy vào em làm sao!” Diêu Tam Tam thông minh nhìn Bào Kim Đông cười, “Em ngược lại định đi dọn hàng đó, anh có cho hay không?”

“Cũng đúng, việc đó đến lượt vợ anh khuôn vác?” Bào Kim Đông nhìn cô, cười.

“Tam Tam, vẫn là em tinh thông, trước mắt đúng là thời điểm cá chạch bùn bắt đầu thiếu, mấy phần buôn bán ngày hôm nay của chúng ta, đều đến từ chỗ ông chủ Tạ bên kia tới.”

“Anh nghĩ đi, hai năm qua ông chủ Tạ bán cá chạch bùn của chúng ta, nhất định có rất nhiều mối khách cũ. Ba ngày trước chúng ta lập tức cho ông ấy hơn ba ngàn cân cá chạch bùn, ông ấy tự nhiên phải nhanh chóng liên lạc với các mối khách cũ bán đi, ví dụ như bạn hàng, nhà hàng ông ấy quen thuộc. Hiện giờ nguồn cung cấp không nhiều lắm, cá chạch bùn của mình đều ở trạng thái nuôi lớn tự nhiên, phẩm chất cũng tốt, những người cần cá chạch bùn kia, làm buôn bán cá chạch bùn, đều biết năm nay ông chủ Tạ còn có hàng, ba ngày sau hàng đã sớm tiêu thụ sạch, đương nhiên muốn liên lạc với ông chủ Tạ muốn hàng.” Diêu Tam Tam nói xong, hả hê cười lên.

“Anh cho rằng em ăn thua thiệt? Em cho ông ấy ba ngàn cân, lại còn cho mỗi cân nhiều thêm một đồng lợi, vì chính là dùng ông ấy để quảng cáo. Mặt khác, ông chủ Tạ cũng không ngốc, ông ấy được chúng ta cho lợi, bắt người tay ngắn *, chính ông ấy không có nhiều hàng, dĩ nhiên sẽ thuận miệng giới thiệu đến chỗ chúng ta.”

(*) Câu đầy đủ: Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm. Ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn, hưởng lợi từ người khác, đến lúc cần thì phải mở miệng nói tốt giúp người ta, nhận đồ từ người khác thì phải giúp người ta.

“Còn không phải sao, cái này không phải nói là, nhóm người ông chủ Tạ buôn bán cá chạch bùn, hôm nay rất nhiều đều tự động tìm được chỗ chúng ta mà đến.”

“Đúng rồi, chúng ta như vậy, cũng không đắc tội với ông chủ Tạ. Ông ấy chiếm lợi mấy ngàn đồng của chúng ta, cũng không nên không có suy nghĩ. Vạn sự khởi đầu nan, chúng ta chỉ cần có thể nhờ nền móng của ông chủ Tạ, thuận lợi bắt đầu, sau này sẽ dễ làm rồi.”

“Ừ, anh thấy hôm nay vận chuyển tới hai ngàn cân hàng, nhiều nhất ngày mai, sẽ bán gần hết.”

“Chờ buôn bán cá chạch bùn ổn định, chúng ta lại bắt đầu bán chút cá lóc (cá quả), cá diếc..., chậm rãi sẽ làm buôn bán lên.” Diêu Tam Tam vừa nói, trong lòng cũng tràn đầy cao hứng. Phương diện chủ ý này, có thể thuận lợi thực hiện, sẽ khiến cô vô cùng hưng phấn rồi.

Cửa hàng bán buôn, đặc điểm chính là bận rộn sáng sớm, chiều muộn không bận, sớm kết thúc về nhà.

Khai trương thuận lợi, một khi Bào Kim Đông cao hứng, liền dẫn Diêu Tam Tam, còn có hai em trai cùng đi nhà hàng.

Bốn người tìm một quán ăn nhỏ rất náo nhiệt, gọi sáu món ăn, hai súp, ba người đàn ông uống bia, khê chúc mừng một chút.

Ăn cơm, Kim Lai đề nghị đi trung tâm thành phố dạo chơi. “Em đây nông thôn quê mùa, cũng còn chưa được chứng kiến thành thị lớn chân chính đâu, em đi mở rộng tầm mắt, trở về cũng tiện thôi phỏng khoái lác với vợ.”

Kim Lai vừa nói, Bào Kim Đông liền quay đầu sang nhìn Diêu Tam Tam, “Tam Tam, có mệt không? Không mệt thì chúng ta đi chơi một lát nữa?”

“Không mệt.” Diêu Tam Tam nói, “Một ngày này, trừ đi mua hộp cơm giúp mọi người, em chính là ngồi ở trong cửa hàng nói chuyện thu tiền, không phải mang hàng cũng không phải giao hàng, em mệt mỗi gì chứ!”

“Vậy thì đi, cùng đi chơi một đêm.”

Bốn người gọi xe taxi, vào khu náo nhiệt nổi tiếng trong thành, hai người Bào Kim Lai và Bào Kim Thành đi phía trước, Bào Kim Đông lôi kéo Diêu Tam Tam lác lư đi sau, đô thị lớn xa hoa trụy lạc, ánh sáng lung linh, Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam nói thể nào cũng coi như không xa lạ, Kim Lai và Kim Thành coi như mở rộng tầm mắt, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ.

“Anh hai, anh xem sàn nhà cửa hàng này sạch đến tóa sáng, anh xem em đây một ngày đi giao hàng, khắp người bẩn, người ta sẽ không ngăn cản em mà cho em đi vào sao?” Trước cửa một cửa hàng lớn đèn được sáng trưng, Bào Kim Lai đứng lại.

Bào Kim Đông cười cười nói: “Kim Lai, em nhớ nha, ở trong thành thị này, chỉ cần trong tay em thật sự có tiền, sẽ có người bán đồ cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Tiểu Tráng Tráng

Editor: Puck

Bào Kim Đông nói xong, tiện tay móc một chút tiền cho Kim Lai và Kim Thành, gọi hai đứa: “Hai đứa đi đi, thoải mái đi dạo, mua chút đồ gì đó phù hợp trở về.”

“Anh hai, em mang tiền.” Bào Kim Lai vội nói.

Bào Kim Thành không lên tiếng, trên người cậu có tiền hay không, trong lòng Bào Kim Đông rõ ràng nhất, cậu nói những thứ giả tạo kia với anh hai làm gì?

“Hai người ra ngoài làm việc kiếm tiền, mang không bao nhiêu tiền, trong lòng anh còn không rõ sao?” Bào Kim Đông nhét tiền vào trong tay Bào Kim Lai, nói: “Hai đứa cùng dùng, không đủ nói với anh.”

“Anh hai, vậy anh...” Bào Kim Đông sờ đầu cười cười, “VẬY em mượn trước.”

“Cái gì cho mượn hay không, anh làm anh hai của em là làm chơi hả?” Bào Kim Đông nói xong phất phất tay, “Anh và Tam Tam có chuyện cần làm, hai đứa thoải mái đi chơi đi, sau một giờ chúng ta gặp nhau ở đây.”

Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam cũng không có chuyện gì bí mật muốn làm, chỉ có điều hai người bọn họ thân mật thăm thiết đi dạo phố, phía sau theo hai thằng ngốc, cứ có cảm giác không thoải mái.

Mấy ngày nữa trở về đưa gạo cho cục cung nhà chị cả, Diêu Tam Tam muốn mua vài món đồ cho cháu ngoại nhỏ làm quà tặng.

Hai người đi lang thang tới cửa hàng vàng bạc châu báu, Diêu Tam Tam lập tức đi nhìn đồ trang sức vàng bạc cho con nít, trong quầy đủ kiểu khóa con nít, vòng đeo tay, v.v... Nhìn đều hết sức xinh đẹp, cô nhìn đi nhìn lại, hỏi Bào Kim Đông: “Anh nói mua cái gì thì tốt?”

“Đứa nhỏ này là của quý hiếm tới, đã mong nhiều năm rồi, mua một khóa vàng đi, người ta nói mang khóa vàng con nít bảo vệ bình an.”

Bào Kim Đông nói xong, chỉ vào chiếc khóa vàng nhỏ xinh xắn tinh xảo trong quầy, gọi nhân viên bán hàng: “Lấy cái này ra xem một chút.”

Nhân viên bán hàng đi tới, không nhịn được nhìn chăm chăm vào Bào Kim Đông. Người đàn ông cao lớn cường tráng này, mặc áo khoác mỏng bằng bông vải nhìn trông bình thường, tùy ý mở rộng ra, trên quần áo dính vết đen, mặc đồ này, nhìn qua giống như người làm thuê khuôn vác trên công trường, nhưng mà cô gái trẻ tuổi bên cạnh anh lại hết sức xinh đẹp, ăn mặc cũng chỉnh tề theo phong cách tây.

Theo ngón tay Bào Kim Đông chỉ, nhân viên bán hàng mắt tinh nhìn thấy trên cổ tay người ta, mang theo đồng hồ đeo tay kiểu tây một hai ngàn đồng!

Nhân viên bán hàng không ngốc, nhanh chóng lại đây nhiệt tình phục vụ, lấy mấy khóa vàng Bào Kim Đông chỉ ra.

Diêu Tam Tam cầm lên nhìn, hình thức không phải rất hài lòng, nên lại chọn mấy kiểu, hỏi Bào Kim Đông: “Anh xem cái nào đẹp hơn?”

“Anh thấy cũng không khác biệt lắm, có gì không giống như vậy?”

Còn không phải đều là dạng khóa sao, Bào Kim Đông mua đồ từ trước đến nay đều không phải quá để tâm. Anh một đấng mày râu, phụ nữ đó, mua một món đồ, chọn kỹ lựa khéo thôi rồi.

“Mang chuông tốt, hay không mang chuông tốt?”

“Tùy tiện, mang chuông thấy tốt.”

“Nhưng mà, mang chuông, sợ con nít nhét vào trong miệng cắn!”

Diêu Tam Tam quyết định vẫn là lý do an toàn, chọn lấy một cái không có chuông, lại nhìn vòng đeo tay của con nít, vàng xinh đẹp, nhưng cô nghe người già trong thôn nói, bạc tinh khiết gì đó có thể tránh tà, đề phòng trẻ nhỏ sợ hãi gì đó, ngầm nghĩ, lại chọn một cặp vòng tay bạc thuần khiết.

Đặt vòng tay đáng yêu như vậy vào trong tay cô, Diêu Tam Tam đột nhiên cười rộ lên. Vòng đeo tay này, nhìn vốn không to hơn cánh tay nhỏ của con nít nhà chị cả.

“Quá mập, em thấy cánh tay của thằng nhỏ này, không chắc có thể đeo được!”

“Có thể điều chỉnh, mang cho em bé mập, có thể điều chỉnh lớn chút.” Nhân viên bán hàng liền điều chỉnh lớn cho bọn họ xem.

“Chỉ mua một cái?” Bào Kim Đông nói, “Cũng mua cho chỗ chị hai của em đi, chi bằng mua thêm một, dù sao đến lúc đó còn phải mua.”

“Anh thì biết cái gì! Còn chưa biết trai hay gái đâu!”

“Thứ này cũng chia trai gái?” Bào Kim Đông buồn cười nói, “Em chia trai gái ra anh xem một chút? Chẳng phải đều giống nhau sao!”

“Đến lúc đó lại mua, chọn đồ cũng là một niềm vui thú.”

Chọn đồ là một niềm vui thú? Bào Kim Đông tỏ vẻ không hiểu điều này, anh thật sự không thích dạo phố.

Mua đồ, hai người liền đi dạo khắp nơi, Diêu Tam Tam thấy quần áo Bào Kim Đông bẩn nhanh, sợ anh không đủ để thay, nên lại chọn mua cho anh một cái áo khoác, bản thân nhân tiện chọn một chiếc khăn lụa.

Chờ đến khi bọn họ đến cửa ra cửa hàng, đã nhìn thấy Bào Kim Thành và Bào Kim Lai đã sớm chờ ở đằng kia rồi.

“Sao hai đứa nhanh như vậy?” Bào Kim Đông hỏi, anh và Diêu Tam Tam coi như đã đi ra trước thời gian rồi.

“Đồ bên trong này không thể mua, giăng bẫy người ta!” Bào Kim Lai cầm giận bắt bình, “Em thấy treo một áo khoác ngoài bằng vải nỉ, suy nghĩ mua cho tiểu Yến rồi, em xem nhãn hiệu, một trăm sáu mươi đồng, em nói, OMG, thật mắc, một chiếc áo một trăm sáu mươi! Nghiến răng dậm chân một cái, em vẫn quyết định mua cho tiểu Yến, sau đó Kim Thành nhìn kỹ lại, không phải một trăm sáu mươi, thiếu một số không, một ngàn sáu đó! Đây mà là mặc quần áo, đây không phải mặc tiền sao?”

Anh vừa nói, cả đám cùng cười hả hê.

“Một ngàn sáu, kêu tôi cũng không nở mua.” Diêu Tam Tam cười nói.

“Còn không phải sao, bán em, cũng không chắc giá trị một ngàn sáu! Em dự đoán, nếu em mua về thật, tiểu Yến không phải sẽ đau lòng náo loạn em hơn nửa tháng sao!” Bào Kim Lai nói, đắc ý khoe trâm cài tóc hình bông hoa cầm trong tay, “Vây, nên em mua một trâm hoa cài tóc cho cô ấy, cái này, có tám đồng thôi! Gì mà mắc như vậy!”

Cảm giác Bào Kim Lai và tiểu Yến vợ cậu ta, nghiêm nhiên là một đôi oan gia vui vẻ.

Mấy người nở nụ cười hồi lâu, Diêu Tam Tam hỏi Bào Kim Thành: “Kim Thành, cậu mua gì?”

“Em không mua gì.”

“Ai nói?” Bào Kim Lai lập tức vạch trần, “Nó cầm một trăm đồng chỗ em, rón rén không biết mua cái gì, mua sau lưng em, chắc chắn có vấn đề.”

“Đi chết đi, anh mới có vấn đề!” Trên mặt Kim Thành có vẻ khả nghi, vừa hay, ngược lại thật sự làm cho người ta cảm thấy có vấn đề.

“Kim Thành, có phải em mua món gì đó không, giữ lại trở về nịnh nọt cô gái nhỏ?” Diêu Tam Tam có ý đùa cậu ấy.

“Không thể nào... Chị đừng nghe anh sáu nói mò.” Kim Thành vệt chết còn cứng mồm, lại rõ ràng ngượng ngùng, chuyển hướng nói với Bào Kim Đông: “Anh hai, chờ lãnh lương, em trả lại anh.”

“Một trăm đồng, anh hai em còn giúp được.”

“Vây không được, nhất mã quy nhất mã *.” Kim Thành kiên quyết.

(*) Nhất mã quy nhất mã: một ngựa trả một ngựa, ý nói nợ cái gì thì trả cái ấy, việc gì ra việc nấy.

Bình thường Kim Lai và Kim Thành lái xe vận chuyển hàng, đường xá không xa, chỉ mang chút tiền dùng com mà thôi. Bào Kim Lai đòi đưa lại số tiền còn dư cho Bào Kim Đông, Bào Kim Đông kêu trước cứ để trên người hai đứa, ra ngoài, trên người dù sao cũng phải có chút chuẩn bị.

“Vây chúng ta trở về đi, không thể chơi quá muộn.” Bào Kim Đông nói với hai em trai, “Sáng mai hai đứa phải trở về, nắm chặt lại vận chuyển đến đây năm ba ngàn cân không có vấn đề gì, tốt nhất tối mai nhanh chóng trở về. Ngoài ra, cá lóc trong đập chứa nước kia, anh đã gọi điện thoại kêu trong nhà thu mua rồi, lần này hai đứa cũng kéo đến một chút anh xem thử.”

Ngày hôm sau, Bào Kim Lai và Bào Kim Thành vừa đi, Diêu Tam Tam không thể nhàn rỗi như vậy, cửa hàng chỉ có một mình Bào Kim Đông, vốn bận rộn không qua nổi, chủ yếu là cửa hàng phải có người, giao hàng cũng phải có người, cho dù có tạm thời dùng công nhân giao hàng, nhưng phải có người của mình đưa đi chứ?

Bào Kim Đông bận rộn bên ngoài, Diêu Tam Tam liền trấn giữ cửa hàng, bán buôn hàng, tính tiền, cùng theo nâng hàng, lúc Bào Kim Đông trở lại nhìn, thấy cô mặc tạp dề nhỏ, hai tay bẩn, làm việc làm đã quen rồi, Diêu Tam Tam cũng không cảm thấy không chịu nổi, con gái nông thôn, điểm này tính là gì.

Nhưng trong lòng Bào Kim Đông không vui rồi.

Không có cách nào, anh người này chủ nghĩa đàn ông, luôn cảm thấy việc nặng không nên để phụ nữ làm. Trong lòng anh, vợ làm những việc nặng này, giống như làm mất mặt mũi của anh.

Hơn nữa Diêu Tam Tam cũng không thể thường xuyên ở đây, như vậy không phải là cách.

Hai người thương lượng, cậu ba nhà họ Bào Kim Viễn lập tức sẽ kết hôn, trong nhà trong chốc trong lát thật sự không tìm được người thích hợp.

“Trực tiếp thuê một công nhân đi, để người ta chuyên quản lý chuyện giao hàng.” Diêu Tam Tam nói.

“Cũng đành phải làm như vậy, mặt khác chúng ta phải mua một chiếc xe cỡ nhỏ để giao hàng, xe ba bánh là được.”

Mới nhận công nhân họ Khương, bằng tuổi với Bào Kim Đông, chờ tiểu Khương đi làm, Diêu Tam Tam vội vàng mau chóng lên đường đi về nhà – cực cung của chị cả sắp đầy tháng. Tạm thời Bào Kim Đông vốn không thể rời bỏ, nên Diêu Tam Tam một mình chạy về nhà, làm tiệc rượu đầy tháng cho

cháu ngoại lớn.

Trước đây tháng cuối cùng con trai của Diêu Tiểu Đông đã có tên, tên khai sinh Dương Trì, tên mẹ kêu Tráng Tráng.

Tên khai sinh do tiểu Tứ nghĩ ra, nghe nói người hai nhà suy nghĩ kỹ nhiều chữ, viết đầy một trang giấy lớn, đủ loại phong cách đều có, cuối cùng tên do tiểu Tứ chọn được trúng, Dương Bắc Kinh thích luôn, có khí thế, có ngụ ý, mọi người cũng đều nói được.

Còn tên mẹ, vốn rất nhiều người đều nói gọi Bàn Bàn (Mập mập), kết quả Diêu Tiểu Cải hết sức phản đối, lý do dieendaanleequuydonn để phản đối là: Nhà họ Dương vốn mở tiệm cơm, cục cưng vốn vô cùng mập, nếu lại gọi là Bàn Bàn nữa, lỡ như lớn lên thành một đứa bé mập mập, đứa nhỏ này sẽ oán giận người lớn.

Tên mẹ Tráng Tráng này, vẫn do chị dâu cả nhà họ Dương nghĩ ra được, Diêu Tiểu Đông rất thích rồi, cô chỉ ngóng trông con trai khỏe mạnh bền chắc là tốt rồi.

Tiểu Tráng Tráng mới vừa tròn tháng, xem ra hơi lạnh lợi, hai con mắt không hề nhắm ngủ cả ngày nữa, tròn tròn mắt nhìn người rồi. Nhưng mà tiểu Tráng Tráng hết sức lớn mật, Diêu Tam Tam trêu chọc bé: “Tiểu Tráng Tráng, gọi đi ba!” Nhưng thấy tiểu Tráng Tráng lạnh nhạt bình tĩnh thong dong ngược khuôn mặt thịt mập mập lên, mở mắt ra nhìn đi, há to cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái, ngậm miệng, nhắm mắt, rồi không hề để ý tới đi ba này nữa.

“Tiểu Tráng Tráng, đi ba cho con đồ tốt này!” Diêu Tam Tam móc bọc nhưng tờ nhỏ ra, lấy khóa vàng và vòng đeo tay lắc lắc cho tiểu Tráng Tráng nhìn, có lẽ do đồ nhìn sáng lấp lánh hấp dẫn trẻ nít, lần này nhìn qua, ngáp một cái, vừa liếc mắt nhìn.

Diêu Tam Tam cẩn thận vòng dây đồ của khóa vàng qua cổ nhỏ, buộc trước ngực Tráng Tráng. Vòng đeo tay cũng không tiện mang, cánh tay trẻ nít ngắn không nói, chần chệm bọc lấy, vốn không nhìn thấy cánh tay.

“Sao em lại mua những thứ này? Nó mới bao nhiêu chứ? Tiêu số tiền này.” Diêu Tiểu Đông nói.

“Em cho cháu ngoại em.” Diêu Tam Tam cười, “Bé bây giờ là nhân vật lớn của chúng ta, em nịnh hót tăng bốc bé trước.”

Hôm nay tiểu Tứ cũng tới, đưa tay muốn ôm tiểu Tráng Tráng. Trương Hồng Cúc không dám cho con gái ôm, sợ con bé còn nhỏ ôm không được, tiểu Tứ liên tục năn nỉ, Trương Hồng Cúc mới đưa tiểu Tráng Tráng cho tiểu Tứ ôm một chút.

“Ôm chắc vào, con cũng đừng lộn xộn, thân thể con nít mềm, cánh tay con phải đặt ngang nhau...” Tiểu Tứ còn chưa chân chính ôm đến trong tay, Trương Hồng Cúc đã ôm về. “Thôi đi, đợi trưởng thành rồi thì để con ôm, quá nhỏ, con không thể ôm. Đặt nằm trên giường, con xem bé chơi.”

Mới thả đến trên giường, tiểu Tứ lập tức rõ ràng nghe thấy tiểu Tráng Tráng “Bùm” thả cái rầm lớn, tiểu Tứ nhìn cười hòng rồi.

“Ha ha... Rầm to thật vang! Nhìn người nhỏ như vậy, sao thả cái rầm vang thế!”

“Gào to cái gì! Con hù dọa thằng bé! Trước mặt con nít không thể lớn tiếng.” Trương Hồng Cúc trách cứ tiểu Tứ, “Con không hiểu, con nít đó, thả rầm lâu, một cái rầm dài bốn lạng, thúi nhiều, đáng đáp thằng bé cũng lớn nhanh!”

Còn có cách nói như vậy? Người chung quanh vừa nghe đã cười lên rồi.

Chỉ có tiểu Tráng Tráng, vẫn đáng vẻ lạnh nhạt bình tĩnh, nhìn cũng không có gì lạ mà nhìn bọn họ. Máy người này, không phải là một cái rầm thôi sao! Người lớn thật nhàm chán.

“Thằng bé trừ ăn ra chính là ngủ, nhiều nhất đúng là ngáp, thúi lắm, nếu cời chân nhỏ của bé ra, bé sẽ ra sức chen chân vào, đập đập.” Diêu Tiểu Đông ở bên cạnh nói, vẻ mặt tình mẹ vui sướng.

Diêu Tiểu Đông ra tháng nhìn sắc mặt vô cùng tốt, một tháng không ra khỏi phòng, gương mặt giống như trứng gà luộc đã lột vỏ, giống như điểm chút phấn đều đặn.

“Chị cả, sao thằng bé lại hay ngáp, không ngủ đủ sao?” Diêu Tiểu Cải tò mò hỏi.

“Thằng bé ngủ cả ngày lẫn đêm, sao sẽ không ngủ đủ! Bác sỹ nói trẻ nít thích ngáp là vì thích ứng với hoàn cảnh, rất bình thường.”

Trẻ nít mới vừa tròn tháng, thấy thế nào cũng đáng yêu, thấy thế nào cũng chơi tốt – mặc dù bây giờ bé không thể chơi với ai, nhưng cả đám người lớn đều một lòng muốn chơi với bé đó!

“Thằng nhóc này không cấu kính, không làm khó, tương lai theo anh rể cả.” Diêu Tam Tam nói.

“Tính khí theo hay không theo nói không chính xác, dù sao chị nhìn lỗ mũi con mắt này, tất cả đều giống anh rể cả, vốn không giống chị cả tí gì.” Diêu Tiểu Cải vừa nói như thế, mọi người đều cười, không phải sao, đáng đáp đứa nhỏ này theo cha bé.

Trong nhà nói chuyện, bên ngoài bạn bè người thân tới chúc mừng đã sớm thả nhiều lần pháo, hôm nay cả nhà họ Diêu tới đưa gạo, bạn bè người thân nhà họ Diêu cũng nên cùng đi, nhiều người, Diêu Tam Tam thu xếp thuê ba chiếc xe buýt.

Người thân theo phong tục đều mang lương thực, trứng gà, quần áo vải bông mấy thứ đồ này, nhà họ Diêu còn đặc biệt gọi người lái máy cày đến, lôi kéo Diêu Liên Phát mua mấy thứ giường con nít, xe con nít..., theo như lệ thường còn kéo mấy túi gạo và mì.

Người thân nhà họ Diêu, người thân nhà họ Dương, sợ trong nhà vốn chen không lọt, Dương Bắc Kinh trực tiếp thu xếp đến nhà hàng của mình ngồi.

“Tiểu Đông, thím ba của con cũng tới.” Trương Hồng Cúc nói, “Cũng không biết thím ấy lại diễn ra tuồng gì, ngày hôm qua đã đến chỗ cha mẹ, cho hai mươi cân lương thực, đường đỏ trứng gà, còn có một miếng vải bông, nói với mẹ hôm nay muốn theo tới, cho cục cưng lễ ra mắt.”

“Thím ấy tới sao?” Diêu Tiểu Đông nghi ngờ, “Con còn tưởng rằng thím ấy không trò chuyện với chúng ta nữa! Con thật sự không hy vọng thím ấy đến.”

“Haizz, ai nói không phải! Nhưng con nói thím ấy mang đồ đến, nói đưa gạo cho tiểu Tráng Tráng, chủ động tới cửa, mẹ cũng không tiện đuổi ra ngoài, nếu không người khác nói mẹ không đúng.”

Diêu Tam Tam biết chuyện này, chỉ cảm thấy khác thường, chỉ có điều suy nghĩ một chút, thím ba là người khôn khéo nịnh hót, cũng bình thường! Không riêng gì Hồng Hà đi làm ở khu urom giống, thím ba chắc chắn cũng tính kế mình, bây giờ qua lại thân thiết với nhà các cô, dù sao thím ấy cũng không ăn thua thiệt gì!

“Thím ấy tới thì tới, tới cửa là khách, anh rể hai thu xếp cho thím ấy đến nhà hàng đi. Quay đầu lại nếu thím ấy qua bên này, chị nên làm sao thì làm, trong lòng đừng coi thím ấy là quan trọng.”

“Không có chuyện gì, Tam Tam.” Diêu Tiểu Đông nói, “Hôm nay chị nhiều bạn bè người thân như vậy, thêm thím ấy cũng không khác gì, ít đi thím ấy cũng chẳng sao, mặc kệ thím ấy đi!”

Lúc này anh cả nhà họ Dương đi vào, kêu người trong nhà đến chỗ nhà hàng ngồi rồi, trời lạnh, không muốn để cho cục cưng ra cửa, Diêu Tiểu Đông liền ở nhà chăm sóc cục cưng. Diêu Tiểu Cải nâng cao bụng bự, không muốn đến chen trong đám người, hai chị em liền ở nhà, không có ý định đi nhà hàng ăn.

Diêu Tiểu Đông nói với Diêu Tiểu Cải: “Buổi sáng anh rể em đã hầm cách thủy củ sen móng heo ngon lắm, quay đầu lại hai chị em ta ở nhà ăn.”

“Được, hai chị ở nhà trộm nồi com!” Diêu Tam Tam bĩu môi.

“Đi đi, không có phần của em, em đi ngồi nhà hàng đi.” Hai chị em đuổi Diêu Tam Tam đi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Không biết xấu hổ

Editor: Puck

Giống như Bào Kim Đông nói, tiểu Tráng Tráng đưa nhỏ này là của hiếm, người một nhà mong chờ mấy năm, Dương Bắc Kinh dĩ nhiên vui mừng, anh cả chị dâu cả nhà họ Dương cũng thờ phào một hơi.

Phải biết, gia đình nông thôn những năm chín mươi, không có đứa bé, áp lực khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhà họ Dương vốn mở nhà hàng, người một nhà trong lòng vui mừng, cấp bậc tiền mừng như có như không mà đề cao không chỉ một quy cách.

Đưa gạo cho cục cưng, theo phong tục địa phương, lên trước là trứng gà nước trà, năm trứng gà luộc, để chút đường đỏ hạt tiêu, nước vừa sôi, mỗi khách một chén. Ngay sau đó mỗi một món ăn đều như nước chảy lên bàn.

Những năm tám mươi, tiệc mừng ở địa phương gọi là “Tám chén”, ý bảo tám món ăn, sau “Tám chén”, bình thường mười hai món ăn, gia cảnh nhà người nào tốt, chuyện vui quan trọng sẽ gấp trên mười sáu món ăn. Chỉ có điều số lượng là một mặt, món ăn có đủ “Đầy” hay không, cũng là mặt quan trọng do khách đánh giá, không có nhiều đĩa như vậy, bên trong thật sự không có đồ gì, cách gọi của dân chúng phải gọi là “Món canh xuống”, chiếc đĩa nhưng một cái sẽ không có gì, bỏ sung cho đủ số thôi.

Dương Bắc Kinh lên đủ mười sáu món ăn, cho rằng đơn giản chỉ cần gà thịt cá trứng chất đồng đi lên. Sáu món ăn nguội, tám món ăn nóng, hai súp, mười sáu món ăn làm mười hai mặn, nếu muốn tính số lượng, phân lượng này, biến thành hai mươi món ăn cũng đủ rồi, cái này còn chưa tính hai mâm cuối cùng đựng trái cây.

Dương Bắc Kinh không phải khoe khoang, anh chính là vui mừng trong lòng, nên muốn mời các bạn bè người thân đến ăn ngon thôi rồi.

Đều là dân quê, bình thường người ta ăn thịt thoải mái, còn không có mấy nhà, những khách tới vừa cùng khen ngợi, vừa ăn nhiệt tình vui vẻ.

Trương Hồng Cúc Diêu Liên Phát giúp đỡ chào hỏi khách, anh cả Dương với Dương Bắc Kinh, bụng lỵ mời rượu từng bàn, bữa tiệc vui các bạn bè người thân rồi rít nói lời chúc mừng may mắn.

Diêu Tam Tam và tiểu Tứ ngồi nép một bên, có thể do buổi sáng ăn trễ, món ăn mặn đầy bàn không có khẩu vị, ăn nửa chén chè, rồi một lòng chờ mâm trái cây đi lên, mấy thứ nước trái cây xen lẫn bày thành món ăn nguội, hồng hồng xanh xanh, vừa nhìn đã gọi là người rất muốn ăn.

“Này còn có nước trái cây đó? Ôi, không ăn được, mấy món ăn này, ăn hết món ăn cũng no rồi.”

Nói chuyện là thím ba Diêu ngồi bàn bên cạnh, vuốt bụng, lại nói với khách ngồi chung bàn: “Bà xem mấy món ăn này, còn lại không ít đâu, cháu gái lớn của chúng tôi chịu xài tiền, thức ăn này cũng quá nhiều.”

“Ăn không hết, tôi ôm về.” Một phụ nữ nói, người ngồi cùng bàn lập tức cười. Không có ý tứ gì khác, dân quê tiết kiệm, tuyệt đối không có chuyện tiện tay vứt sạch đồ ăn còn thừa, món ăn tiệc mừng ngon, ăn không hết, xách mang về cũng rất hợp tình hợp lý.

Diêu Tam Tam cúi đầu uống nước hoa quả của cô, đương nhiên sẽ không tham dự đề tài này. Nhưng mà thím ba Diêu quay người lại, nói với cô: “Tam Tam, chị cả cháu thật có phúc lớn, rất nhiều năm không vui về, thím cũng gấp gấp thay con bé, một phát sinh hạ một con trai, lần này anh rể cả của cháu nên hài lòng.”

“Vui về” ở đây có ý tứ phụ nữ sinh con đường cái.

Diêu Tam Tam nghe thím ba đột nhiên gọi cô, nên vừa ăn, vừa cười cười nói: “Anh rể cả của cháu đó, coi như chị cả không có đứa bé, anh ấy cũng sẽ không có gì không hài lòng. Nếu sinh con gái, cháu thấy anh ấy càng vui mừng hơn rồi, chính anh ấy luôn nói con gái thân thiết.”

“Nói tới nói lui, trong lòng nó chắc chắn muốn sinh con trai!” Thím ba nói, “Vợ Đại Văn, bây giờ cũng mang bầu, ôm cay ăn, thím hai cháu cả ngày lo lắng là một đứa con gái rồi, cháu nói thai đầu này, có gì mà phải lo lắng. Thai đầu thím sinh Hồng Hà, lại vợ vàng sinh tiếp, kiếm trai gái song toàn, không phải vô cùng tốt sao!”

Lại nói, mấy năm trước, hai người thím hai, thím ba còn cả ngày tìm cảm giác tự cho mình hơn người! Lời này Diêu Tam Tam không tiện tiếp lời, nên định không lên tiếng.

Thím ba cảm đầu cảm cổ nói tiếp: “Nói đến thím hai cháu, hai ngày trước thím còn gọi bà ấy đi chung đó, nhưng bà ấy nói trong nhà bận rộn, không thể tới.”

Diêu Tam Tam cười dạ một tiếng, trong lòng suy nghĩ thím ba đây là định làm cái gì. Từ trước đến giờ thím ba là người khôn khéo hơn người, thím ấy nói những lời này, nhất định có ý đồ, không khác biệt lắm chính là muốn nói, cháu xem, thím đối xử với nhà cháu tốt hơn thím hai cháu.

Suy nghĩ một chút tình hình hai nhà bây giờ, thím ba muốn hiển tâm tình tốt cũng không khó lý giải! Diêu Tam Tam vốn tưởng rằng thím ấy chính là muốn qua lại thân thiết với nhà mình. Diêu Tam Tam còn nghĩ, thím ba thật sự không cần như vậy, Hồng Hà đã vào khu ươm giống làm việc, Trụ Tử còn nhỏ, thím ba chắc cũng không nỡ để cho nó đi làm, quan hệ tốt hay không quan hệ tốt, cũng đều là đáng về này.

Cô không nghĩ tới còn có đoạn phía sau.

Đoạn phía sau ở đâu?

Ăn xong tiệc mừng rồi, các người thân đều rồi rít tặng lễ cho cục cưng, địa phương gọi là “Lễ ra mắt”, cục cưng mới ra đời, không phải gặp mặt lần đầu sao! Ra xong tiền lễ rồi, chị dâu cả nhà họ Dương cười ha ha đưa năm trứng gà đỏ, còn có năm cái mần thầu lớn, hai thứ này là đáp lễ theo lệ thường, cũng có người cho ba cái, nhà họ Dương đều cho năm.

Thím ba Diêu nhận lấy trứng gà đỏ và bánh mần thầu, đặt trong giỏ xách cầm lấy, rồi vợ và đuổi ra cửa. Diêu Tam Tam đã đi ra ngoài rồi, đang lúi kúi tiểu Tứ tính toán trở về nhà chị cả, thím ba Diêu vợ vàng gọi cô.

“Tam Tam, Tam Tam, cháu chờ một chút.”

Diêu Tam Tam dừng chân, hỏi: “Chuyện gì vậy, thím ba?”

“Tam Tam, thím tìm cháu trò chuyện.” Thím ba Diêu chạy tới, đẩy đẩy tiểu Tứ, “Tiểu Tứ, cháu đi trước đi, người lớn nói chuyện.”

Tiểu Tứ liếc mắt nhìn Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam nói: “Tiểu Tứ, em đi trước đi.”

Thấy tiểu Tứ tránh đi, thím ba Diêu cười hỏi: “Tam Tam, định khi nào kết hôn?”

“Để sau rồi nói.” Diêu Tam Tam thuận miệng trả lời. Thím ba này, nói chuyện luôn tự cho là thông minh, vòng vo, Diêu Tam Tam cười cười đứng chờ, chờ thím ấy nói ra đoạn sau.

“Chao ôi, cháu xem cháu sắp kết hôn, Hồng Hà em cháu, ngay cả một đối tượng còn không có!”

Hồng Hà? Diêu Tam Tam cười nói: “Không phải Hồng Hà còn nhỏ sao, con bé nhỏ hơn cháu hai tuổi!”

“Cũng không nhỏ đâu, ngày một ngày ai lớn rồi, người tốt bên cạnh đã bị cướp sạch!” Thím ba đột nhiên dựa sát vào Diêu Tam Tam, nói: “Tam Tam, cháu có thể lưu ý giúp em Hồng Hà không, có người thích hợp, giới thiệu giúp con bé một người.”

Giới thiệu đối tượng giúp Hồng Hà? Trong lòng Diêu Tam Tam quay nhanh một vòng, cô một cô gái, sao thím ba lại tìm cô làm bà mai?

Diêu Tam Tam nói: “Thím ba, người trẻ tuổi mà cháu biết, Hồng Hà cũng biết không khác gì lắm, đơn giản chính là người có quan hệ họ hàng, hoặc là một thôn, vậy sau này cháu để ý giúp Hồng Hà thôi.”

“Trời, trước mắt nhất định có, cháu ngắm lại?”

“Trời ạ thím ba, thím chọn trúng người nào, thím cứ việc nói thẳng đi!” Diêu Tam Tam thật sự không quen với phương thức nói chuyện vòng vo như vậy của thím ba.

Thím ba Diêu cười nói: “Cháu suy nghĩ một chút, không xa cháu đâu, đang ở cạnh cháu.”

Người nào chứ? Diêu Tam Tam vừa nghĩ, ước chừng cũng biết thím ba chọn trúng người nào, chỉ có điều cô không mở miệng trước, chờ thím ba tự mình nói ra ngoài.

Quả nhiên, thím ba thấy đáng về mê man của cô, cuối cùng không kiềm chế được. “Haizz, thằng tư nhà Kim Đông, không phải còn chưa có đối tượng đó sao? Thím nghĩ là, thằng tư nhà họ Bào, cùng một thôn, biết gốc tích, lớn hơn Hồng Hà hai tuổi, số tuổi cũng thích hợp. Lại nói không phải tự khen mình, Hồng Hà của thím vóc người cũng không xấu, làm việc cũng chịu khó, cháu cũng không trách gì Hồng Hà, còn thu con bé đến khu ươm giống làm việc, nếu hai đứa thành chị em bạn dâu, bảo đảm cũng sẽ không náo loạn chút mâu thuẫn của chị em bạn dâu, hai đứa chắc chắn đoàn kết, sẽ không bị thằng cả, thằng ba trong nhà bắt nạt. Đây không phải tốt càng thêm tốt sao?”

Theo cách nói của thím ba, thật sự là... Có lợi! Nhưng mà, không nói chị em bạn dâu có thể hòa thuận không bắt nạt cô hay không, Bào Kim Đông là kén rể đến nhà họ Diêu, coi như chị em bạn dâu nhà họ Bào không tốt, cũng không bắt nạt lên đầu Diêu Tam Tam cô được? Chẳng lẽ cô là giấy dán sao?

Suy nghĩ đến tính tình của Hồng Hà và Kim Thành, Diêu Tam Tam thật lòng không thấy hai người có thể hợp. Cũng không biết, Hồng Hà có biết tính toán này thím ba không, hay là tính toán của mình thím ba? Còn Hồng Hà không có ý này?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Không biết xấu hổ 2

Editor: Puck

Cứ nói chuyện thời gian trước của Hồng Hà và Vương Lục Tử, dù sao cũng ám muội, mặc dù Bào Kim Đông xử lý thỏa đáng, không lan truyền ra ngoài, nhưng mà Bào Kim Đông và Bào Kim Lai đều biết sự việc, hơn nữa còn là mẹ Bào phát hiện ra trước, cứ như vậy...

Tâm niệm Diêu Tam Tam chuyển động, rồi cười nói với thím ba: “Thím ba, thím xem ở cùng một thôn, hai nhà còn là thân thích, nếu trực tiếp mai mối, thì không có đường lui. Nếu không như vậy, cháu tìm cơ hội giúp thím thăm dò chút ý tứ của Kim Thành, thím xem có được không?”

“Trời ạ, thím suy nghĩ cháu đây đang nể mặt nhà họ Bào, cháu chỉ cần mở miệng nói, còn không được sao? Hoàn cảnh nhà họ Bào cũng không có gì, không phải thím khoe khoang, Hồng Hà của chúng ta, tướng mạo con người có chỗ nào kém?”

“Thím ba, thím xem, bây giờ người trẻ tuổi đều muốn tự chủ hôn nhân, phải do chính hai bên bọn họ coi trọng chứ? Thím như vậy quá nóng vội rồi.”

Thím ba dừng một chút, thấy Diêu Tam Tam như thế, lại nói: “Vậy cũng được, Hồng Hà là em cháu, cháu phải để tâm giúp con bé đó.”

Tính toán của thím ba Diêu, luôn đáng đánh.

Tuy nhà họ Bào không tính là giàu có, nhưng bây giờ dưới sự trợ giúp của Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông, cũng bắt đầu nuôi cá chạch bần rồi, về sau này khẳng định cũng không nghèo được.

Thằng nhóc Bào Kim Thành này không tệ, mặc dù không mạnh mẽ khí thế như anh hai cậu ta, nhưng cũng tướng mạo đường đường, máu chót hơn, bây giờ Bào Kim Thành đã học xong lái xe, đi theo Bào Kim Đông làm tài xế vận chuyển hàng hóa, cả ngày lui tới thành thị lớn. Chỉ một điều này, đã mạnh hơn anh nông dân kiếm ăn trong đất nhiều.

Những năm tám mươi chín mươi, người bình thường lái xe tuyệt đối là công việc không cần kỹ thuật, làm tài xế làm ra tiền!

Nhưng mà, xảy ra chuyện lúc trước, Diêu Tam Tam sao tiện mở miệng với nhà họ Bào? Hơn nữa hai người trẻ tuổi ở cùng một thôn, đều biết lẫn nhau,

nếu tình tình hợp, nếu có ý tứ với nhau, còn cần người khác làm mai sao?

Diêu Tam Tam rất cho rằng, chuyện này không thể dính vào.

Cô tính toán trong lòng, nếu sau này thím ba có hỏi nữa, cô sẽ nói Kim Thành có ý tưởng khác. Lời “Có ý tưởng” này, có thể lý giải vì Kim Thành không xem trúng, cũng có thể nói cậu ấy thích cô gái khác, dù sao hàm hồ qua đi coi như xong.

Hơn nữa, Diêu Tam Tam cảm thấy có đầu mối, Bào Kim Thành rất có thể sớm có cô gái mình thích.

Chuyện này cứ để xuống như vậy, trước mắt vốn nông nhàn, nhà họ Diêu lại hết sức bận rộn, cứ vài ngày, cá chạch bùn nhà họ Diêu thường vận chuyển hàng hóa, đi tỉnh thành một xe, bớt thời gian còn phải giao hàng cho Vương Lâm Siêu ở Thượng Hải, Bào Kim Thành cũng rất bận rộn.

Cùng lúc đó, nhà họ Bào cũng vội vàng chuẩn bị chuyện vui Kim Viễn kết hôn.

Diêu Tam Tam bớt chút thời gian đến nhà họ Bào giúp trong khả năng có thể.

Mẹ Bào luôn cảm thấy cô con dâu thứ hai nhỏ nhất, còn nhỏ hơn Kim Thành hai tháng, công việc khác vốn không để cho cô làm, chính là lôi kéo cô góp ý chuyện vui bố trí, mua đồ gì.

Một ngày trước khi Kim Viễn kết hôn, Bào Kim Đông để Bào Kim Lai ở lại tỉnh thành tạm thời trông nom cửa hàng, mình và Kim Thành lái xe vội vàng trở về nhà. Tính toán, bắt đầu từ đông, anh đã không ngủ ngon ở nhà quá mấy ngày.

Tính toán đi tính toán lại, từ khi Diêu Tam Tam rời tỉnh thành, về nhà tham gia đưa gạo làm tiệc rượu đầy tháng cho tiểu Tráng Tráng, hai người cũng đã hai mươi mấy ngày không gặp mặt.

Ban đêm Bào Kim Đông lái xe vào thôn, anh tới nhà họ Diêu trước, dừng xe xong, đi vào trong nhà một vòng, chào hỏi người nhà họ Diêu, lại không thấy Diêu Tam Tam. Trương Hồng Cúc nói cho anh biết, nói Tam Tam tới nhà anh giúp một tay.

Sau đó Bào Kim Đông trở về nhà họ Bào, liếc mắt nhìn thấy Diêu Tam Tam rồi, cô nhóc này đang ngồi trong nhà chính, cùng mẹ Bào và chị dâu cả nhà họ Bào bọc bánh kẹo cưới.

Lúc ấy trên thị trường không mua được bánh kẹo bao sẵn cỡ nhỏ, chính là nhà mình mua một bao kẹo lớn, dùng giấy đỏ bọc thành từng bọc nhỏ.

Bào Kim Đông đi thẳng vào trong nhà, trong sân còn có vài người giúp chuyện vui, Bào Kim Đông chào hỏi từng người.

Vào phòng, đứng ở cửa, cười gọi người: “Mẹ, chị dâu.”

Sau đó Kim Thành cũng theo tới, mẹ Bào vừa ngẩng đầu nhìn thấy hai đứa, hỏi vội: “Trở lại rồi? Có thể rời khỏi cửa hàng?”

“Kim Lai trông đấy. Kim Viễn kết hôn, con còn có thể không trở về?”

“Ah, Kim Lai này lại không thể về.” Mẹ Bào không khỏi tiếc nuối nói, “Ăn cơm chưa?”

“Còn chưa đâu! Thật đói bụng.” Bào Kim Đông nói.

Mẹ Bào vừa nghe, vội vàng đứng lên đi lấy cơm. Chị dâu cả nhà họ Bào còn cười đẩy Diêu Tam Tam một cái, nói cô: “Em đi nghỉ ngơi một chút đi, còn một ít như vậy, tự chị bọc.”

“Em không mệt, em và chị bọc cho xong.” Diêu Tam Tam hiểu rõ ý kia của chị dâu cả, người đàn ông của em trở lại, đi cùng nó đi! Nhưng sao cô có thể thật sự không ngại ngùng mà đứng lên đi?

“Tam Tam, có một chuyện muốn nói với em.” Bào Kim Đông đứng ở ngưỡng cửa, nhìn Diêu Tam Tam nói, “Em đi theo anh.”

“Chị Tam, chị đi đi, em tới bọc.” Kim Thành đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on đi tới, ngồi xuống ghế đầu mẹ Bào vừa mới đứng lên, nhìn Diêu Tam Tam cười cười.

Thằng nhóc Kim Thành này, vẫn tương đối quy củ, Tam Tam còn chưa kết hôn đâu, cậu ta vẫn nghiêm túc gọi cô là chị Tam, ngược lại không giống như Bào Kim Lai gọi chị dâu. Nhưng mà nụ cười chế nhạo kia, khiến Diêu Tam Tam thật sự hơi ngượng ngùng.

Diêu Tam Tam buông công việc trong tay, đứng lên đi ra khỏi phòng, Bào Kim Đông lập tức kéo cô lại, cứ thế tiến vào phòng kia của mình. Đi vào, anh lại tiện tay đóng cửa lại, trực tiếp ôm người vào trong ngực, không nói hai lời đã hôn lên.

Một thân bụi đường trường, mặt của anh hơi lạnh, nụ hôn lại nóng như lửa khác thường, vẫn hôn đến khi hai người thở dốc dồn dập, mới lưu luyến không rời mà buông ra, ngược lại hôn thẳng một đường từ trán đến cổ cô, cắn dính vào bên tai cô, nhẹ nhàng than thở một tiếng, “Tiểu Nha, anh nhớ đến muốn chết rồi.”

Diêu Tam Tam thầm nói trong lòng, em cũng nhớ anh, nhưng mà lời đến khóe miệng, lại trở thành hờn dỗi nói nhỏ: “Cường điệu đến vậy sao!”

“Có, còn có cãng khoa trương hơn.” Bào Kim Đông nói xong, hai tay lập tức trượt xuống, dính vào trên mông nhỏ của cô, đột nhiên đè lên người mình.

Động tác lưu manh như vậy khiến cả người Diêu Tam Tam cũng nóng lên, vội vàng dùng cả tay chân tránh thoát anh, nhẹ giọng trách cứ: “Bên ngoài sân đầy người đó!”

Cũng không chỉ ngoài sân đầy người, gia tộc nhà họ Bào lớn, người đương nhiên nhiều hơn, vì chuẩn bị chuyện vui của Kim Viễn, những người này đều đang bận rộn, đầu bếp chuẩn bị món ăn ở trong sân, anh cả nhà họ Bào đang lớn tiến hết lớn người nào đi dọn bàn chuyển ghế, người nào đi giết cá rửa cá...

Hai người vừa tiến vào thì đóng cửa như vậy, đoán chừng chắc có người lạng lẽ nói đùa.

“Mặc kệ nó! Lúc anh cả anh vừa mới kết hôn, còn không phải như vậy sao, gần như đều không cho chị dâu cả xuống giường.”

Lời nói trắng trợn như vậy khiến Diêu Tam Tam xấu hổ một trận. Bào Kim Đông người này, chưa bao giờ lần tránh vấn đề này của mình, thản nhiên, lễ thẳng khí hùng, người đàn ông khát vọng người phụ nữ của mình, nửa điểm này có gì không đúng sao?

Anh chàng thô thiển!

“Nói mò gì, anh thật dọa người!” Diêu Tam Tam giận trách, “Chúng ta đi ra ngoài thôi, mới vừa rồi anh kéo em ra ngoài, Kim Thành cười em.”

“Đừng để ý đến nó, em cho rằng nó là người tốt lành gì chứ! Không tin em cứ chờ xem, nhiều nhất com nước xong, anh bảo đảm nó sẽ chạy ra ngoài tìm cô gái nhỏ kia.”

Kim Thành quả nhiên có cô gái yêu mến, Diêu Tam Tam thầm nghĩ may mắn, may mà không để ý tới chuyện thím ba nói, nếu không sẽ đắc tội với người.

“Kim Thành cậu ta... Với ai vậy?”

“Hình như ở thôn sau.” Bào Kim Đông nói, “Cụ thể thì anh cũng không rõ ràng lắm, thằng nhóc này giấu được kỹ lắm! Dọc theo đường đi về, lạng lẽ nhìn một cái kẹp tóc sáng lấp lánh, đoán chừng nó cầm một trăm đồng, chính là mua kẹp tóc cho cô gái đó rồi, thằng nhóc này, tiêu tiền của anh thật sự không tiếc!”

Như vậy sao. Diêu Tam Tam cười, tình yêu nhỏ cuồng nhiệt mà!

Hình như Bào Kim Đông không hài lòng với việc đề cập đến đề tài liên quan đến người khác, ôm người vào trong ngực, không nhìn được tiếp tục cọ xát, lấy mặt của mình dán vào mặt cô, nói: “Ăn com rồi mình đi về!”

“Về nhà của em?”

“Nói nhảm, trở về khu urom giống.”

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, hơn hai mươi ngày không gặp, ở trong lòng Bào Kim Đông, đây cũng không phải là “Tiểu biệt” nữa rồi. Hai người cứ dây dưa chán ngán như vậy, càng i ôi Bào Kim Đông càng chưa đã ghiền, cho đến khi Kim Thành chạy tới, nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, gọi anh: “Anh hai, com chín rồi.”

“Đi thôi, ăn com.” Bào Kim Đông lại có thể tùy tiện tiện nói, “Ăn com trước, rồi ăn em.”

Đối mặt với người đàn ông không biết xấu hổ như vậy, Diêu Tam Tam hoàn toàn bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Vai vế thấp hơn

Editor: Puck

Rất nhiều chuyện Diêu Tam Tam cảm thấy “Kỳ cục”, đến chỗ Bào Kim Đông, biến thành chuyện đương nhiên, ngay biện nói thành đạo lý lớn, thậm chí tóm được cơ hội lập tức tiến hành “Tẩy não” cô, Diêu Tam Tam cũng thật bất đắc dĩ.

“Anh... Thật sự không ngại mất thể diện!”

“Nói vậy, anh là người đàn ông của em, anh không muốn em... Em mới mất thể diện đó!”

“Không để ý tới anh.”

Điều Tam Tam ảo não mở cửa ra, sắc trời đã tối rồi, tất cả mấy người trong sân đều bận rộn, hình như đúng là không có ai để ý đến bọn họ. Điều Tam Tam bắt đầu tìm an ủi cho mình, bạn xem đi, ngày lạnh như vậy, coi như đóng một cái cửa cũng là bình thường đúng không?

Hai người trở lại nhà chính, mẹ Bào cái gì cũng không hỏi cái gì cũng không nói, vội vàng kêu bọn họ ăn cơm.

Vào lúc này, Điều Tam Tam đã sớm ăn rồi, mẹ Bào đi chỗ đầu bếp làm tiệc mừng cắt một phần nhỏ thịt nạc, làm chút canh thịt băm cải trắng cho hai con trai, rồi làm nóng bếp lò nhỏ nướng bánh, Bào Kim Đông và Kim Thành ngồi xuống, ào ào mấy chén cơm xuống bụng, lau miệng mình đã định đi.

“Kim Đông, tới đây dựng lều. Kim Thành, em đi xem đồ ăn, đừng để cho mèo chó ăn vụng.”

Anh cả nhà họ Bào thét một tiếng, Bào Kim Đông và Bào Kim Thành liếc mắt nhìn nhau, đi không được?

Chỉ thấy hai người này lại không chút hoang mang ngồi lại, mang theo vẻ cười mờ ám, múc nửa chén canh cho mình, chậm rãi từ từ tiếp tục uống.

“Hai đứa giờ trò này.” Mẹ Bào buồn cười mắng một câu.

“Haizz, anh nói sao hai đứa còn ăn chứ?” Anh cả Bào đứng ở cửa quở trách hai em.

“Anh cả, nếu hai chúng em ngay cả tự ăn cũng không, chờ anh bón, chẳng phải anh sẽ buồn chết!”

Một câu nói này của Bào Kim Thành, khiến Bào Kim Đông thiếu chút nữa cũng phun cơm. Anh cả nhà họ Bào cũng cười, vừa cười vừa nói: “Cái kiểu lông dài lưỡi biếng ăn nói sắc sảo.”

“Hai đứa nó ở bên ngoài cả ngày mệt mỏi quá mức rồi, lái xe gần ngàn dặm đường mới về, ghé ngồi cũng còn chưa nóng đít đâu, chỉ chút việc đơn giản như vậy, cũng không thiếu người, ngay cả con cũng thấy người không nhân rồi.” Mẹ Bào lên tiếng bảo vệ hai đứa con trai nhiều ngày không ở nhà rồi.

Em trai nhà mình, sai bảo đã quen rồi, anh cả nhà họ Bào không thể làm gì khác hơn là lắc đầu cười, rồi tự mình ra ngoài bận rộn.

Trong sân quét dọn chỉnh tề ngay ngắn, ngày mai dựng lều bàn tiệc lên, từng sọt từng chậu món ăn bung vào trong nhà, nên cũng không còn gì phải bận rộn rồi.

Bào Kim Đông và Bào Kim Thành cuối cùng chậm rãi từ từ uống xong canh, tự mình rời đi.

“Hai người lưỡi biếng như vậy, anh cả các anh sẽ không tức giận sao?”

Bốn chị em nhà Điều Tam Tam, tình cảm luôn luôn rất tốt, trong nhà có chuyện gì, tất cả mọi người đều quan tâm, có việc gì, đều tranh nhau đưa tay, rất ít cãi vã... Vậy mà bốn anh em nhà họ Bào, lại thường xuyên đào hầm hầm hại lẫn nhau, lấy chút trò cười giòn không ảnh hưởng tới toàn cục.

“Anh em trong nhà mà, số tuổi chênh lệch cũng không nhiều, từ nhỏ đánh tới lớn!” Bào Kim Đông cười nói, “Khi còn bé cả ngày tụi anh đùa giỡn không nghỉ, thiếu chút nữa khiến cha mẹ tức chết. Nhà chúng ta đó mà, anh cả thích bày trò ta đây lớn nhất, cộng thêm trong số anh em họ anh ấy cũng lớn nhất, nên một lòng nghĩ cách ra lệnh cho mọi người, nhưng tính tình anh ấy quá mềm yếu, không ép được, dù sao lúc anh còn nhỏ thường làm ngược lại anh ấy. Còn Kim Viễn đó, nội tâm nhiều, thích đùa bỡn khôn vặt. So sánh với trong nhà, anh ngược lại gần gũi với Kim Lai, hợp từ nhỏ.”

Anh em nhà này còn kết bè kết phái, Điều Tam Tam cảm thấy rất thú vị, lòng nói không trách được trong bốn anh em ruột, Bào Kim Đông luôn luôn dính vào cậu em Bào Kim Lai chung một chỗ.

“Kim Thành đi theo sau mong đít anh mà lớn lên, ở nhà nghe lời anh nhất, cho nên anh kéo Kim Lai và Kim Thành đi cửa hàng trợ giúp một tay, hợp mới làm việc được. Còn anh cả, anh muốn gọi anh ấy đi giúp một tay, anh ấy chắc chắn sẽ dùng tâm tư làm vào việc làm anh cả can thiệp trước đầu anh như thế nào. Bản chất Kim Viễn rất tốt, chính là nội tâm quá nhiều, bây giờ cưới vợ, tính tình giống nó, về sau này, em khách khí với con bé đó là được. Chị dâu cả ngược lại là người thành thật, em bằng lòng có thể đến gần một chút.”

Như vậy sao! Bào Kim Đông không nói, Điều Tam Tam hoàn toàn không để ý đến những việc này, cô bình thường tiếp xúc với ba anh em trong nhà Bào Kim Đông không tính là nhiều, quen thuộc cũng không, âm thầm rất ít nói chuyện.

Cả ngày cô nói Bào Kim Đông cầu thả, không ngờ anh cũng có thể suy nghĩ thông suốt, sớm một chút giúp cô nghĩ tới quan hệ chị em bạn dâu sống chung. Tuy nói Bào Kim Đông kén rẽ đến nhà họ Diêu, nhưng ở cùng một thôn với nhà họ Bào, chị em bạn dâu luôn luôn sống chung không phải sao?

“Kim Viễn và vợ nó, đều quá khôn khéo, trong nhà vừa mới bắt đầu xây nhà, hai đứa nó đã vội vàng la hét muốn kết hôn, phòng ở vừa mới trát xong, Kim Viễn mượn cớ coi chừng phòng, đã dời vào ở rồi. Ban đầu hai chúng ta còn chưa đính hôn, lẽ ra anh là anh hai, hai đứa nhỏ mọn này, còn không phải sợ trong nhà đưa phòng ở cho anh trước sao?”

Không lâu sau Bào Kim Đông quyết định kén rẽ đến nhà họ Diêu, có một mặt cũng chính là không muốn dính vào những chuyện này.

“Thật ra thì em cảm thấy, người quá tinh khôn, khôn qua đầu, chính là khờ rồi.” Điều Tam Tam mỉm cười nói.

“Đàn ông ấy mà, bản tính đều cầm tinh con gà, là gà trống. Cho dù anh em ruột thịt, cũng thích đấu chơi, chỉ có điều có thể đấu trong ổ, tư tưởng thẳng thắn, không gây thương tổn đến tình cảm anh em, nếu có mâu thuẫn gì với bên ngoài, bảo đảm trong nháy mắt sẽ nhất trí đối ngoại.”

“Thật đúng là gà trống, sao đàn ông một đầu đánh nha!” Diêu Tam Tam cảm thán.

“Nông thôn cứ như vậy, anh nghĩ nếu mềm yếu, em sẽ lần lượt bị người bắt nạt, cho dù ở trong gia tộc hay ở bên ngoài.” Bào Kim Đông lôi kéo tay cô, hai người lác lác đi trên đường về phía khu vườn giống, ban đêm tiết đông yên tĩnh, cứ đi đường như vậy một lúc cũng là ẩm áp vui thích.

“Đại khái từ năm mười lăm mười sáu tuổi anh đã bắt đầu nghĩ, là đàn ông, không thể mềm yếu, nếu mềm yếu, vợ con cũng sẽ bị người bắt nạt. Đàn ông cũng không thể nghèo, không thể để vợ nâng cao bụng bự đi làm, không thể để cho đứa bé không được ăn đồ ăn vặt nó thích, phải nuôi nấng vợ con.”

Bào Kim Đông nói xong cười lên: “Chỉ có điều, anh không ngờ tìm được một người quá thông minh làm vợ, làm ra tiền cũng thể nuôi anh rồi.”

“Ai nói!” Diêu Tam Tam nói, “Hai chúng ta cùng nhau mới có thể làm được việc, anh quản làm việc, em quản kiếm tiền.”

Diêu Tam Tam ngưỡng mộ đại danh vợ Kim Viễn đã lâu, Bào Kim Đông nói chuyện về vợ Kim Viễn mấy lần, ví dụ như vợ Kim Viễn và Kim Viễn dính vào như thế nào, vậy mà chung đụng không tới hai lần, làm con dâu chưa kết hôn của nhà họ Bào, mới gặp mặt hai lần thôi.

Kim Viễn kết hôn, nhiệm vụ của Diêu Tam Tam chính là góp mặt tham gia náo nhiệt. Cô dâu mới xuống xe, nhà mẹ đẻ đưa gả đều đi ăn tiệc mừng rồi, chị dâu cả nhà họ Bào và Diêu Tam Tam liền vào phòng cưới, ý tứ bồi bạn với cô dâu mới. Cô dâu mới vừa thấy hai người vào cửa, lập tức nở nụ cười nhiệt tình, vội vàng kêu hai người ngồi.

“Chị hai, chị ngồi đi. Chị dâu cả cũng ngồi.” Cô dâu mới lôi kéo hai người ngồi trên giường cưới màu đỏ tươi, lại lấy bánh kẹo cưới trong ngăn kéo, “Chị hai, chị ăn kẹo, chị dâu cả chị cũng ăn.”

“Chị hai, bộ quần áo này của chị mua ở tỉnh thành hả? Thật đẹp mắt, vừa nhìn thật sự là quần áo tốt.”

“Chị hai, khăn quàng cổ này của chị không ít tiền nhì? Cảm giác sờ tay vào thật thoải mái.”

“Chị hai...”

Diêu Tam Tam đáp lời cô dâu mới, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt với chị dâu cả nhà họ Bào, đã phát hiện nụ cười bất đắc dĩ của mình trong mắt, vợ Kim Viễn này quả nhiên quá tinh khôn, khôn đến mức khiến chị dâu cả lúng túng, khiến cho Diêu Tam Tam cũng lúng túng theo.

Hai người đang định ứng phó một chút rồi rời đi, lúc này vợ Kim Viễn lại hỏi chuyện nhà họ Bào nuôi cá chạch bần, “Chị hai, không phải nói chúng ta cũng nuôi hai ao cá chạch bần sao? Năm nay bán không ít tiền chứ? Cha mẹ em cũng không nói chuyện này.”

Trong lòng Diêu Tam Tam khựng lại, thuận miệng nói: “A, còn chưa tính toán!”

Chị dâu cả nhà họ Bào cười cười nói với cô dâu mới: “Hai ao cá này, là chú hai chú ấy nhận thầu giúp cha mẹ, phí nhận thầu vẫn do chú hai chú ấy cho, cá chạch bần giống, là Tam Tam tặng không, đương nhiên có thể kiếm chút tiền. Hai người bọn họ cũng có tâm. Hai nhà chị và em, cha mẹ đều xây phòng ở cho, tiền cưới lớn nhỏ vào cửa, nhưng chú tư chú ấy còn chưa có một miếng ngói đâu, chú hai chú ấy và Tam Tam, còn không phải muốn giúp thêm chú tư cưới vợ xây nhà sao.”

Lời nói này của chị dâu cả nhà họ Bào cũng hết sức xảo quyệt, lời nói uyển chuyển, nhưng ý tứ lại thẳng thắn, cô dâu mới nghe, sắc mặt hơi không nín được giận, cuối cùng mặt cô dâu mới xanh đỏ, không thể phản bác nữa.

Ba người không có hứng thú ngồi nữa, không lâu lắm, người đưa gả nhà mẹ ăn xong tiệc mừng rồi, lại rời rít trở lại tìm cô dâu mới nói chuyện, Diêu Tam Tam và chị dâu cả nhà họ Bào lập tức lấy cớ vội rời đi.

Ra khỏi cửa chính phòng cưới, chị dâu cả nhà họ Bào lập tức bĩu môi lên, tức giận nói với Diêu Tam Tam: “Nghe không? Thời gian trước còn nghe ngóng thăm dò với chị, hỏi chị khi ở riêng cho cái gì, chị nói bên dưới chị còn ba chú nữa, cái gì cũng không chia. Nhìn đáng về cô ta tính toán vừa vào cửa thì ở riêng, cái khác cũng không có phần tốt gì, nhớ kỹ hai ao cá này! Em nói cô dâu mới vừa vào cửa, lễ hỏi cũng cho đủ, phòng ở cũng xây xong, cha mẹ chồng vì thế còn nợ một khoản, chỗ thẳng tư còn sạch mông đó, thiệt thòi cho cô ta không biết xấu hổ mà nhớ thương!”

“Không có chuyện gì, chị dâu cả.” Diêu Tam Tam cười, mẹ Bào vì mẹ chồng này, thích nói thích cười nhưng răng bằng sắt bằng đồng, cũng không dễ bắt chẹt như vậy, vợ Kim Viễn thật sự muốn số tiền bán cá chạch bần này, đoán chừng mẹ Bào đối phó với cô ta là đủ rồi.

Vừa nói, Diêu Tam Tam vừa làm một ký hiệu ở trong lòng, dù sao Bào Kim Đông kén rẽ đến nhà họ Diêu, cô không cần có nhiều dính dáng đến chị em bạn dâu nhà họ Bào, lui về sau này cách xa cô vợ của Kim Viễn một chút là được.

Sau khi đêm đến, người đưa gả nhà mẹ của cô dâu mới đều đi về, chú rể và một đám khách nam đều đi ăn tiệc mừng uống rượu, mẹ Bào liền kêu chị dâu cả nhà họ Bào và Diêu Tam Tam, cùng đi phòng cưới ngồi một chút, ý là làm bạn với cô dâu mới. Họ đi vào không lâu, một đám cô gái nhỏ lập tức lũu lủu tràn vào.

Mấy cô gái nhỏ đều chừng mười sáu mười bảy tuổi, lớn cũng không đến hai mươi tuổi, bởi vì đều là con gái chưa lập gia đình, đây là dâu phụ nhà chồng mới về. Buổi tối muốn náo loạn việc vui, nhà chồng mới con gái chưa chồng trong gia tộc tới “Bảo vệ” cô dâu mới, thật ra thì mấy cô dâu phụ này thường cùng theo theo cô dâu chú rể huyền náo rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Vai vế thấp hơn 2

Editor: Puck

Cô gái nhỏ hoạt bát phải đi thu hút cô dâu mới: “Chị dâu mới, nhanh chóng hồi lộ chúng em, nếu không, chờ trở về trêu chọc cô dâu chú rể chúng em sẽ không che chở chị đâu!”

“Vẫn là điểm tâm, không cho điểm tâm, chúng em sẽ khiến cho náo nhiệt hơn!”

Vừa nói, trong phòng cưới lập tức vang lên tiếng cười. Dân bản xứ gọi “Náo loạn việc vui”, càng náo loạn càng thêm không khí vui mừng, đương nhiên rồi, dân quê thuần phác, náo loạn chuyện gì quá phận sẽ không có, đơn giản đúng là tìm cách để cô dâu mới, chú rể cùng nhau đùa giỡn thôi.

Điều Tam Tam không đi theo cười giỡn, lực chú ý của cô bị một người hấp dẫn đi, một cô gái nhỏ rụt rụt rè rè, vẫn đứng bên cạnh, khuôn mặt lớn chừng bàn tay trong trắng lộ hồng, mắt to, đáng yêu hết sức dịu dàng ít nói, đứng bên ngoài đám người, hơi mang theo ý cười, lại không nói chuyện gì.

Điều Tam Tam biết cô gái này, cũng họ Bào, tên Bào Tiểu Song. Lại nói nhà họ Bào là họ lớn nhất trong thôn, chi hệ phức tạp, Bào Tiểu Song này tính ra là bà con xa với nhà họ Bào.

Hấp dẫn Điều Tam Tam, không phải cô gái này có bao nhiêu thanh tú động lòng người, mà là trên mái tóc của cô ấy, kẹp một cái kẹp tóc giả kim cương long lánh, dưới ánh đèn sáng ngời trong phòng cưới thỉnh thoảng khúc xạ ra ánh sáng, hết sức bắt mắt.

Kẹp tóc giả kim cương này, nhìn không phải là món đồ kém chất lượng vài đồng vài hào, chắc chắn không mua được ở trấn trên. Điều Tam Tam xem chừng, cái kẹp này không phải mua được trên tỉnh thành chứ?

Trời ơi, Điều Tam Tam suy nghĩ trong lòng, nếu cái này là thật, chẳng nhóc Kim Thành này gan cũng quá to rồi!

Vốn tính toán ngồi một chút rồi rồi đi luôn, bây giờ Điều Tam Tam ngược lại không muốn đi rồi, nên cùng mẹ Bào nhìn một đám cô gái nhỏ nói đùa chơi đùa, trời tối không lâu, một đám nhóc vây quanh chú rể vào phòng cưới, kịch vui trêu chọc cô dâu chú rể chính thức bắt đầu diễn, vừa tiến đến có người lập tức lột một chiếc kẹo, kêu chú rể ngậm trong miệng, cứng rắn đẩy cô dâu mới đi tới cần một nửa.

Điều Tam Tam vẫn chú ý tới, sau khi Kim Thành đi vào, nhìn Bào Tiểu Song một cái thật nhanh, ánh mắt hai người trao đổi, rồi vội vàng quay mặt đi chỗ khác, không lên tiếng, vậy mà vừa bắt đầu ồn ào trêu chọc cô dâu chú rể, hình như là lơ đãng, Kim Thành đã bị đẩy sang bên cạnh Bào Tiểu Song, cũng hình như là lơ đãng, gọi là người nào đó chen lấn, Kim Thành lại đụng vào Bào Tiểu Song, Bào Tiểu Song cúi đầu lui ra một chút, hai người lập tức đứng nép vào một bên, dựa vào tường, nhìn người khác trêu chọc cô dâu chú rể.

Lại có người lấy một chiếc ghế băng dài hẹp, đẩy cô dâu chú rể lên hai đầu mặt đối mặt, thúc giục hai người bọn họ đi tới, vậy làm sao đi chứ, đi không qua, mấy nhóc trêu chọc cô dâu chú rể liền ra sức đẩy hai người, bắt đầu đi Bào Kim Viễn dồn sức ôm cô dâu mới một cái, bắt ngờ quay người lại, ôm cô dâu tới đối vị trí, những người vây quanh xem lập tức cười ầm lên một trận.

Ánh mắt Điều Tam Tam nhìn về phía trêu chọc cô dâu chú rể, lại luôn âm thầm nhìn về phía hai người Kim Thành và Bào Tiểu Song, hai người này lại vẫn luôn không lên tiếng, nhưng mà, ánh mắt thỉnh thoảng trao đổi, hai mắt đối diện, hai cặp mắt cũng sáng trong suốt, hai người vẫn bên cạnh nhau!

Trong đám người có người đưa tay kéo tay Điều Tam Tam, Điều Tam Tam quay đầu lại nhìn, là chị dâu cả. Chị dâu cả nhà họ Bào cười cười chỉ ra ngoài cửa, Điều Tam Tam hiểu ý đi ra ngoài, vừa bước một chân ra ngoài cửa, đã bị người kéo lại. Điều Tam Tam không cần nhìn, cũng nhận ra bàn tay có lực là người kia của mình, nên thuận theo theo sát anh mà đi.

Xuyên qua người đến người đi, ra khỏi sân phòng tân hôn, Bào Kim Đông buông tay ra, sau đó duỗi cánh tay ôm người vào trong ngực, vừa đi vừa trách cứ: “Bên trong người người chen nhau, em đi xem náo nhiệt gì?”

“Trêu chọc cô dâu chú rể thôi!” Điều Tam Tam cười, “Sao anh không vào?”

“Anh là anh chồng hai, anh đi vào như thế nào?”

Bào Kim Đông này, đều quen rất nhiều tập tục quy củ trong nông thôn. Theo phong tục, anh chồng phải tôn trọng em dâu, không thể tiến lại nói giỡn, Bào Kim Đông dứt khoát ngay cả phòng cưới của em dâu cũng không vào. Suy nghĩ lại đáng về anh đùa giỡn với chị dâu cả, không thể nói mặt nhạt đều không chê, nưng cũng hết sức can rở, giờ trò xấu chiếm tiện nghi ngoài miệng, mỗi lần nói khiến chị dâu cả nhà họ Bào tức không cười không được.

Người này đó mà, tuy nói được đi học đã từng làm lính, nhưng gốc rễ, chính là một anh chàng thô thiển của nông thôn.

“Một mình em phụ nữ, về sau đừng chen vào trong đám người, em náo phòng gì chứ, trong đám người có vài nam, sẽ làm chuyện xấu.” Trong khí lạnh Bào Kim Đông nắm thật chặt cánh tay, theo thói quen sờ cánh tay nhỏ của cô, mặc không ít, ầm ập, Bào Kim Đông giống như hải lòng.

Điều Tam Tam cười cười nói: “Em suy nghĩ một chuyện, anh đã đến rồi, làm lỡ của em.”

“Chuyện gì?”

“Kim Thành. Em gần như đoán được cô gái tốt của Kim Thành là ai.”

“Người nào vậy?” Bào Kim Đông không chút để ý hỏi, em dâu là ai, anh cũng không phải quá quan tâm, giống như vợ Kim Viễn, Bào Kim Đông không có quá nhiều ấn tượng tốt, nhưng mắc mớ gì đến anh? Chỉ cần Kim Viễn thích, vợ chồng son tốt, cho dù cô ta chính là con heo cái cũng không tới lượt người khác ghét bỏ.

“... Em nhìn thấy, có thể là Bào Tiểu Song? Anh biết không?”

“Bào Tiểu Song? Không biết rõ lắm.” Bào Kim Đông nói, “Nhìn thấy người ta có lẽ nhận ra, cô gái nhỏ trong nông thôn nhiều, tên và người anh thường không nhận được.”

“Anh nói, chuyện như vậy phải làm sao?”

“Cái gì phải làm sao?” Bào Kim Đông nói, “Chuyện liên quan gì đến em? Hay là cô gái đó có vấn đề gì?”

“Bào Tiểu Song, là con gái nhỏ nhà Bào Xuân Bình ở thôn sau.” Điều Tam Tam có ý tốt nhắc nhở anh.

Bào Kim Đông rót cốc ỏ một tiếng, chép chép miệng. Cái gì, Bào Xuân Bình kia không phải cùng một bối phận với anh sao?

“Thằng nhóc Kim Thành thật sự chọn cháu gái.”

Hai người lắc lư không nhanh không chậm, rất nhanh đã đến khu ươm giống.

Bào Kim Đông vừa móc chìa khóa, vừa hỏi một câu: “Em chắc chắn?”

“Em thấy tám, chín không thiếu mười.”

“Không trách được thằng nhóc này giấu kỹ như vậy, cùng họ không nói, nó cũng biết kếm bồi phận mà!” Bào Kim Đông tức giận nói, “Như vậy sao được?”

“Sớm ra khỏi năm đời, hai người bọn họ cũng không có chút liên hệ máu mủ nào.”

“Người trong cùng họ, xếp theo vai lứa, em cho rằng người khác cũng có thể nghĩ như em?” Bào Kim Đông vừa nói vừa mở khóa cửa ra, đẩy cửa ôm Điều Tam Tam đi vào, vừa nói: “Mặc kệ nó, đi một bước tính một bước, yên lặng theo dõi biến hóa chứ sao.”

Hôn lễ của Kim Viễn đi qua, sau đó Bào Kim Đông lại vội vã trở về tỉnh thành, trừ mang dùm một xe hàng, anh mang dùm luôn cả Điều Tam Tam rồi.

Chuyện vui của Kim Viễn xong xuôi, ngày dự sinh của Điều Tiểu Cải còn một thời gian, chuyện giao hàng cá chạch bùn trong nhà cũng không còn gì khó làm, muốn bắt cóc người theo mình chứ sao!

Buôn bán thuận lợi, Điều Tam Tam đương nhiên cũng muốn đi nhìn xem.

Bây giờ cá chạch bùn đã tiêu thụ một nửa, Điều Tam Tam lại bắt đầu tiếc không nỡ bán rồi, không phải cô gian thương, thời tiết càng lạnh, cá chạch bùn càng thiếu, phía nam cũng có cá chạch bùn nuôi dưỡng chờ tới đây, nhưng mà vừa nhìn tương đối mập mạp, không phải ở trạng thái nuôi dưỡng hoang dại, ngược lại còn kém đồng cá chạch bùn qua đông đối gầy của bọn họ, giá tiền kém không ít. Đợi đến trước mùa xuân, giá tiền cá chạch bùn này còn phải tăng thêm, đến lúc đó hàng trong tay không đủ, chẳng phải tiếc sao?

Lại nói vận chuyện mấy xe cá lóc và cá diếc, bởi vì cũng nuôi trong hồ chứa nước lớn, phẩm chất hoang dại, dần dần cũng bán chạy rồi. Lượng cung cấp cá chạch bùn mỗi ngày hạn chế xuống, cũng không ảnh hưởng tới buôn bán của cửa hàng, ngược lại có vẻ bọn cá chạch bùn tương đối được ưa chuộng.

Vừa nói chuyện vào tháng chạp, cá chạch bùn nhà họ Bào vốn tạm nuôi trong ao xi măng ở khu ươm giống, bây giờ cân lên, hơn ba ngàn bốn trăm cân, vận chuyển tới. Điều Tam Tam liền thương lượng với Bào Kim Đông, cá chạch bùn nhà họ Bào, cũng không thể theo giá tiền thu mua của bọn họ.

“Kiếm tiền của người nào, cũng không thể kiếm tiền của người trong nhà, chúng ta buôn bán ra, trước mắt là mười bốn đồng, vậy thì cho bọn họ theo mười bốn đồng thôi!”

“Cũng không thích hợp.” Bào Kim Đông nói, “Em nghĩ đi, nhà mình là nhà mình, còn làm ăn là làm ăn, sau này bọn họ còn phải tiếp tục nuôi, năm nay bởi vì trong nhà khó khăn, phí nhận thầu, cá chạch bùn giống đều do hai chúng ta ra, em lại còn thêm phí vận chuyển, nhân công, mướn cửa hàng, tiền thuế, em thua thiệt lớn không nói, theo tính tình đó của cha mẹ anh, không gạt được chuyện, nếu đã nói lỡ miệng, em thu cá chạch bùn nhà người khác sáu đồng rưỡi, sau khi vào đông thu sáu đồng tám, họ nói em cho bọn họ mười bốn đồng, mấy hộ nuôi dưỡng kia sẽ ồn ào lên. Thật sự ồn ào lên, cha mẹ nhà họ Điều cũng sẽ có suy nghĩ.”

Điều Tam Tam chép chép miệng, nói: “Anh quả nhiên quản lý tiêu thụ, nói chuyện càng ngày càng giống gian thương!”

“Nhất nã quy nhất nã.” Bào Kim Đông nói, “Dĩ nhiên cũng không tiện cho nhà sáu đồng tám, anh thấy, cho bọn họ tám đồng đi, đã nói coi như lợi nhuận của chúng ta cũng nhường cho bọn họ, anh thấy không sai biệt lắm. Các loại phí cũng không ít, chi phí đi chi phí lại, cũng không có nhiều lợi nhuận lắm.”

“Chỗ này, cũng hai mươi bảy, hai mươi tám ngàn đồng, đủ để Kim Thành xây nhà đính hôn rồi.” Bào Kim Đông nói, “Anh em ruột rõ ràng sỗ sách, lẫn lộn không rõ ngược lại không được, lui về sau này hai ao cá, cha mẹ anh quản được sẽ để cho hai người bọn họ kiếm tiền dưỡng lão, anh giúp đỡ quản lý, dù sao tên trên hợp đồng nhận thầu là anh, anh xem người khác ai tới tranh.”

“Đủ gian thương.” Diêu Tam Tam cười.

“Cái này gọi là cảnh cáo trước, lo trước khỏi họa.” Bào Kim Đông nói, “Anh có thể bảo đảm hai ta thoải mái dưỡng lão, anh có thể bảo đảm người khác sao?” Bào Kim Đông nói xong liền cười vui vẻ, lôi kéo Diêu Tam Tam không ngừng cười theo.

“Tam Tam, nên là của chúng ta, chính là của chúng ta, nên phân rõ phải phân rõ. Anh tính sơ sơ một chút, năm nay chúng ta thu vào, chắc đủ để cho em hài lòng, hai chúng ta chiếm bốn phần, cộng thêm tiền lương kiếm được... Vợ, bây giờ cuối cùng anh dám nói, em muốn cái gì, anh đều mua cho em!”

“Không có tiền đồ, người nghèo chột giàu.” Diêu Tam Tam dẫu môi nói, “Em muốn máy bay, anh mua được cho em?”

“... Máy bay.” Bào Kim Đông khựng lại một chút, làm bộ mặt hung dữ, đưa tay cổ thọc lét Diêu Tam Tam, rồi dẫn đến dây dưa với nhau, gì kia.... Khụ khụ, phi lễ chứ nhìn tôi cũng không nói nữa.

Nhiệt độ lên cao liên tiếp, điện thoại di động Bào Kim Đông ném ở bên cạnh vang lên.

Ngay lúc ấy, điện thoại di động tuyệt đối coi là ký hiệu của “Tầng lớp giàu có”, Bào Kim Đông người này kiếm ra tiền, thì mua cho mình và Diêu Tam Tam mỗi người một cái, lại nói buồn bán đúng là cần liên lạc đúng không? Ở nông thôn hiếm thấy, làm ăn trong tỉnh thành, có mấy người còn chưa có điện thoại di động?

Vốn Bào Kim Đông rất há hê, cầm điện thoại di động, người khác nhìn cũng biết mình không phải nghèo, cảm giác kia thật tốt! Nhưng ngay lúc này anh lại thật sự muốn ném nó, vang cái gì mà vang, không thức thời gì cả!

Bào Kim Đông ảo não tiếp điện thoại di động, hình như trong nhà gọi tới, anh nói mấy câu a a a, cắt đứt, cười nói với Diêu Tam Tam: “Thằng nhóc Kim Thành này, chuyện đã lộ ra rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Nhật ký cầu hôn

Chương 94-1: Nhật ký cầu hôn

Diêu Tam Tam vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh táo, cười hi hi hỏi lại: “Bị bắt được?”

Bào Kim Đông nhìn cô, sao đột nhiên cảm thấy, phản ứng của hai người lại giống như mong đợi thêm há hê vậy? Giống như là hết sức hy vọng thằng nhóc Kim Thành này lòi đuôi ra, thậm chí trong lòng vẫn còn nói, nhanh như vậy sao!

“Cô cả Bào Tiểu Song, dẫn theo cậu thanh niên đến xem mắt Bào Tiểu Song, Kim Thành chặn người ta lại đánh trên nửa đường.” Bào Kim Đông nói xong lại há hê, “Chắc chắc, thằng nhóc này, có dũng khí!”

“Sau đó thì sao?” Diêu Tam Tam háng hái bưng bưng hỏi tới.

“Sau đó, chủ động nhận tội thôi!” Bào Kim Đông nói, “Đoán chừng lúc này đang bị mắng! Ông nội anh nói nó rối loạn bối phận, muốn đánh gãy chân chó của nó.”

“Bây giờ là thời đại nào rồi? Dù sao hai người bọn họ cũng không liên hệ máu mủ, cũng không phải anh em họ hàng gần, chính là cùng họ mà thôi, có cái gì không thể?” Diêu Tam Tam vẫn còn rất thích dĩn-d@n-bq21y-d0n Bào Tiểu Song đó, điểm đậm nho nhỏ, rất xứng với Bào Kim Thành! Chẳng lẽ hai người cùng họ, thì không thể ở chung một chỗ?

“Cái này nói thế nào đây? Mấy bậc cha chú phản đối cũng không khó giải thích. Em nghĩ đi, vốn Bào Xuân Bình gặp cha anh, phải đảng hoàng gọi chú hai, Kim Thành làm một phát như vậy, Bào Xuân Bình và cha anh thành ông bà thông gia ngang hàng rồi, người khác trong dòng họ gọi hai nhà như thế nào?”

“Vậy anh nói đi, chuyện này rốt cuộc sẽ làm như thế nào?”

“Làm như thế nào? Quên nó làm như thế nào khi gió gì.” Bào Kim Đông cười cười, “Anh thấy, bắp đùi vận chẳng qua là cánh tay *, chuyện như vậy dù sao cũng náo loạn ra ngoài, chẳng nhóc Kim Thành kia cũng cố chấp, ai còn có thể cứng rắn tách bọn chúng ra? Anh đoán chừng, Kim Thành cũng chính là cố ý, cố ý nổ lớn chuyện này lên, hai đứa cũng thừa nhận nói ra, ảnh hưởng cũng đi ra ngoài, các bậc cha chú cũng chỉ mắng cho một trận, còn có thể làm gì bọn chúng?”

(*) Câu gốc: cánh tay vận bắp đùi 胳膊拧不过大腿, ẩn dụ chỉ mạnh yếu, câu tương tự, trứng chọi đá, châu chấu đá xe.

Điều này cũng đúng, tiếp theo có phải nhà họ Bào nên nhanh chóng làm đính hôn cho Kim Thành rồi không? Điều Tam Tam ôm gối suy nghĩ, người nào đó sau lưng lập tức dính sát vào, “Đừng suy nghĩ, làm trễ nải chính sự.”

Chiều tối ngày hôm sau, Bào Kim Thành xuất hiện trước mặt Điều Tam Tam rồi, cậu và Bào Kim Lai vẫn giao hàng, lần này đưa tới hai ngàn cân cá chạch bùn, cá lóc và cá diếc chừng một ngàn cân.

“Anh còn tưởng em bị nhốt lại! Chân chó không bị cắt đứt hả?” Bào Kim Đông vừa nhìn thấy Kim Thành, lập tức cười cười trêu ghẹo nó.

“Ông nội nói, tạm thời giữ lại chân chó của nó, để cho nó lái xe giao hàng cho anh.” Bào Kim Lai cũng ở bên cạnh cười, “Ban đầu anh quyết định ở rể, ông nội giận đến dựng râu, cũng không nói muốn đánh gãy chân chó của anh đâu, lúc này trừng phạt thẳng cấp.”

Bào Kim Thành liếc nhìn hai anh trai một cái, không lên tiếng, rồi tiến hành mở cửa thùng sau xe, bắt đầu dỡ hàng.

Anh em nhà họ Bào đều kiên cường, ăn được khổ, cơ tới bây giờ cũng không giống như mấy cửa hàng chung quanh, tốn tiền thuê công nhân bốc xếp, ba anh em, hơn bốn ngàn cân hàng, trời tối đã tháo toàn bộ xong rồi.

Đổi nước, ô xy hóa, dọn dẹp sửa sang một chút, sáng mai những cá chạch bùn và cá này đều có thể buôn bán ra bên ngoài rồi.

Bào Kim Thành và Bào Kim Lai chia đều hai ngày ở tỉnh thành một đêm, bắt đầu đều ở khách sạn, sau ngủ lại cửa hàng, hai người ngại ở khách sạn tốn tiền lại không có phương tiện, định lấy giường gấp, ngủ lại trong cửa hàng.

Thật ra thì hai người Điều Tam Tam thuê phòng, bây giờ còn một phòng để trống đó, nhưng Bào Kim Đông chỉ sợ hai em trai làm kỳ đà cản mũi chương mất, nên không để cho hai đứa ở.

Điều Tam Tam đang nghĩ, tính toán dieendaaneequydonn mướn một gian phòng thích hợp cho hai người ở gần đó.

Tối hôm đó, Bào Kim Đông không vội vã trở về dự dỗ vợ, ở lại trong tiệm ba người nói chuyện.

Thật ra cũng không có gì hay để nói, thái độ Bào Kim Thành rất thân thiện: Chuyện này cứ như vậy, phản đối cũng được, tán thành cũng được, dù sao hai người cùng chỗ một hai năm rồi, dĩ nhiên sẽ không bởi vì ai phản đối mà tách ra.

Nếu dám công khai thì trong lòng đã có chuẩn bị.

Bào Kim Thành ngồi ở đằng kia, ngược lại không gấp không nóng nảy, vẫn luôn không nói chuyện nhiều, hỏi Bào Tiểu Song, nghe nói cũng bị đủ loại trách mắng trong nhà, nhưng mà từ trước đến giờ hai vợ chồng Bào Xuân Bình đều trung thực, chuyện đánh ép con gái, đoán chừng vẫn không làm được.

“Theo em thấy, chúng em nên tốt cứ tốt, trong nhà huyền nào càng dữ càng tốt, người biết càng nhiều rồi, ván đã đóng thuyền, còn có thể làm gì?”

“Vẫn đừng nên làm trong nhà căng quá.” Bào Kim Đông, “Các bậc cha chú cũng chính là nhất thời không uốn lưng được, hai đứa dù sao cũng không vội kết hôn, không nóng nảy từ từ đi, nên làm gì thì làm, chờ các bậc cha chú nhắc tới đủ rồi, hủy không được đánh không tan, cũng sẽ đồng ý.”

Lần này Điều Tam Tam ở tỉnh thành, ngần ngại người một tháng, cho đến hai mươi tám tết, cửa hàng mới nghỉ bán, hai người cảm bao lớn bao nhỏ đồ tết, đi theo đám người xuân vận * chen về nhà.

(*) Xuân vận: chỉ hiện tượng di chuyển quy mô lớn trước và sau Tết âm lịch ở Trung Quốc.

Chuyện đầu tiên, chính là chạy đến nhà chị cả thăm tiểu Tráng Tráng.

Vừa nhìn, hai tháng rưỡi, tiểu Tráng Tráng lại càng thêm trắng nõn đáng yêu hơn khi tròn tháng, lúc mới sinh, đỏ bừng nhiều nếp nhăn, bây giờ khuôn mặt nhỏ nhắn này nõn chút ít, như cục bột, càng nhìn càng khiến cho người ta thích.

“A, cháu thay đổi thật lớn? Thành đẹp rồi.” Điều Tam Tam cười nói, “Khuôn mặt nhỏ nhắn này, nếu không nói, người ta còn tưởng là con gái!”

“Khỏi phải nói, ôm đi ra hai lần, không ít người đoán là con gái.” Điều Tiểu Đông tùy ý nói qua việc nhà với em gái. Điều Tiểu Đông sinh em bé, Dương Bắc Kinh phục vụ tỉ mỉ, trong tháng làm nghiêm túc, khôi phục sau khi sinh tự nhiên rất tốt, trừ bởi vì bú sữa, bộ ngực đầy đặn rất nhiều, cái khác gần như không có thay đổi gì. “Hai mươi sáu tháng chạp chị về nhà đưa lễ mừng năm mới, hai đứa còn chưa trở lại! Bận rộn quá mức. Hai đứa còn không tính toán chuyện kết hôn?”

Có mấy lời Điều Tiểu Đông không thể nói ra, hai đứa này, cả ngày ngây ngốc một chỗ, ở nhà lặng lẽ ngây ngốc, đến tỉnh thành, cách xa tầm mắt người

lớn, còn không biết dính vào bao nhiêu! Hai đứa là chồng chưa cưới vợ chưa cưới, thật sự không có ai nói đến thị phi, nhưng dù sao vẫn làm chuyện vui mới phải.

“Không vội, nhàn rồi rồi nói!” Điều Tam Tam thuận miệng trả lời, vừa thò ngón tay ra, đùa chơi với tiểu Tráng Tráng.

Thằng nhóc trắng nõn rồi, đôi mắt đen~nd a4nle^q u21ydo^ñ càng thêm linh hoạt. Cầm đồ chơi màu sắc tươi đẹp trên choker một chút, hai tròng mắt đen bóng lấp tức đảo theo món đồ chơi.

“Đầu mùa xuân đi!” Lời Bào Kim Đông gần như nói ra cùng lúc với lời Điều Tam Tam.

Dương Bắc Kinh ở bên cạnh cười cười, nói: “Hai đứa không thương lượng với nhau à?”

“Ý định của em là sắp xếp sau khi đứa bé của chị hai tròn tháng, giờ đến tết bận rộn, trong khoảng thời gian này việc nhà nông không bận rộn, cửa hàng và khu vườn giống cũng không bận.” Bào Kim Đông nói, anh cẩn thận đưa tay, ôm tiểu Tráng Tráng từ trong ngực Điều Tam Tam, “Đưa cho anh ôm một cái. Anh còn chưa được ôm bé!”

“Anh ôm được sao? Anh cẩn thận chút.” Điều Tam Tam nhìn anh ôm tiểu Tráng Tráng qua, động tác lại có vài phần có dáng có vẻ, nhớ tới gia đình có có một đứa cháu Lôi Lôi, cũng đã sáng tỏ rồi, lúc đầu người ta từng ôm trẻ nít.

“Anh là cậu bé, anh ôm bé còn có thể không chắc chắn?” Bào Kim Đông ôm tiểu Tráng Tráng, lại lắc lư một vòng trong nhà, trong miệng chẹp chẹp đùa với tiểu Tráng Tráng chơi.

Cục cụng hai tháng rưỡi, được lắc lư đến thoải mái, lại toét cái miệng nhỏ nhắn ra, lộ ra một nụ cười.

“A, bé biết cười!”

Bào Kim Đông vừa nói, Dương Bắc Kinh lập tức chen tới gần, cười đùa với con trai, vậy mà tiểu Tráng Tráng lạnh nhạt, cười hay không cười còn phải xem tâm tình, chỉ thấy bé há miệng một cái, rồi lại không cười, dùng một đôi mắt to đen linh lợi “Trao đổi tâm tình” với Dương Bắc Kinh.

“Vậy chắc chừng tháng hai tháng ba nhì? Thế thời gian không còn bao lâu nữa, kêu trong nhà nắm chặt chuẩn bị một chút.” Điều Tiểu Đông nói với Điều Tam Tam, “Để chị xem hai đứa trước tiên định ngày xuống, anh chị cũng dễ nắm rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Nhật ký cầu hôn 2

Editor: Puck

Định cái gì? A, kết hôn! Nói được một nửa lại kéo ra. Điều Tam Tam hơi ảo não nói: “Người nào đồng ý kết hôn chứ? Người nào đồng ý kêu anh ấy đi kết hôn với người đó đi.”

Điều Tiểu Đông và Dương Bắc Kinh ngó chừng em gái, cười cười không lên tiếng. Còn Bào Kim Đông vốn không để ý đến cô, chỉ lo đựng đưa tiểu Tráng Tráng chơi. Lại không có ai coi lời này của cô là quan trọng. Điều Tam Tam thoáng oán hận nghĩ trong lòng, được rồi, đồ thú, chuyện gì cũng để cho anh làm chủ đúng không?

“Tháng ba tốt nhất, thời tiết không lạnh không nóng. Anh thấy cứ tìm người chọn ngày, định xuống, cũng chuẩn bị tốt.” Dương Bắc Kinh nói.

“Ừ, trong đó còn phải vội chuẩn bị chuyện vui tiểu Cãi sinh con nữa, kêu cha mẹ chọn ngày trước, nắm chắc lấp đặt bố trí phòng cưới.” Điều Tiểu Đông nói.

“Được, em trở về nói với cha mẹ.” Bào Kim Đông cười híp mắt ôm tiểu Tráng Tráng nói, “Nhóc Tráng, đến lúc đó cháu có thể lăn giường cho cậu rồi!”

“Em để cho nó lăn giường? Rửa ga giường vẽ bản đồ cho em mới không sai!” Điều Tiểu Đông cười nói, “Em chính là để Lôi Lôi lăn giường đi, gọi Tráng Tráng lăn giường, em thật sự không thu thập được nó.”

Làm gì mà ngay cả lăn giường cũng nói xong rồi? Những người này, có phải đã bỏ sót cái gì không? Điều Tam Tam buồn bã lại sững sờ mà nghĩ, cô còn chưa gật đầu đâu!

“Em còn chưa gật đầu đâu!” Từ khi rời khỏi nhà chị cả, Điều Tam Tam trịnh trọng nghiêm túc nói với Bào Kim Đông.

“A, em có có ý kiến khác?”

Cô còn có thể có ý kiến gì? Điều Tam Tam sờ mũi, đầu môi nói: “Anh còn chưa cầu hôn mà! Ban đầu anh rở hai quỳ xuống cầu hôn đó, một mình anh đã làm chủ rồi, ở đâu ra chuyện tốt vậy?”

Bào Kim Đông thế nhưng liếc cô một cái, chỉ lo cười mô tô đi, không lên tiếng.

Kết quả tối hôm đó, Bào Kim Đông theo lệ thường bụng chậu nước nóng đến rửa chân.

Thường ngày đều là hai người một chậu nước, bốn chân đá chơi rồi rửa sạch, lúc này Bào Kim Đông bụng nước tới, đầu tiên đặt chậu ở trước giường, bản thân ngồi chồm hóm xuống, cởi giày cho Điều Tam Tam, đặt đôi chân của cô vào trong chậu, dùng đôi bàn tay cẩn thận xoa nắn rửa sạch.

Rửa xong, anh cầm khăn lông lau sạch sẽ, đặt đôi chân trên đầu gối của mình, một chân khác nửa ngồi nửa quỳ, đột nhiên nói một câu: “Tiểu Nha, anh đây cầu hôn này, gả cho anh đi!”

Nói xong, giống như không nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Điều Tam Tam, cười cười vỗ vỗ chân cô, đẩy lên giường, kéo chăn đắp lên, bản thân cầm đầu cắm cổ cởi giày rửa chân.

Thậm chí cũng không hỏi cô một tiếng có đồng ý hay không!

Cái này gọi là quỳ xuống cầu hôn sao? Qua loa cho xong chuyện hay còn là ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu?

“Anh gọi cái này là quỳ xuống?” Điều Tam Tam tỏ cáo.

Bào Kim Đông bình chân như vại rửa chân, lên giường, sau đó tiến tới bên tai cô, hết sức mập mờ nói: “Buổi tối mỗi ngày dường như anh đều quỳ xuống, em không chú ý sao?”

Tên trướng thúi này! Làm cho mặt Điều Tam Tam đỏ tới mang tai, trong lòng than thở vô hạn: Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, máu chó là người này ở bên ngoài rất cần thể diện, không biết xấu hổ có bản lĩnh gì đều đi đối phó cô!

Hai mươi chín tết, Điều Tam Tam liền cùng Bào Kim Đông đi nhà họ Bào đưa lễ mừng năm mới. Đưa lễ mừng năm mới vốn là con rể đưa đến nhà cha mẹ vợ, nhưng Bào Kim Đông kén rể đến nhà họ Điều, nên trái ngược luôn.

Điều Tam Tam theo như phong tục chuẩn bị bát sắc lễ, gà trống, cá chép, thịt heo, rượu trắng, thêm thịt bò, thịt dê cùng với trái cây mới lạ, đồ nhiều, đường gần nhưng cũng không dễ mang, cô định chất lên xe đạp, kêu Bào Kim Đông đẩy đi, bản thân đi theo phía sau đương nhiên đi bộ.

Mẹ Bào vừa nhìn thấy cô, lập tức vui vẻ ra mặt.

“Thím ba con còn cười nhạo mẹ không có con gái, đây chẳng phải con gái chúng ta đưa lễ mừng năm mới tới.” Mẹ Bào cười híp mắt kéo Điều Tam Tam vào nhà, bỏ lại một mình Bào Kim Đông xách từng món đồ xuống.

Sau khi Kim Viễn kết hôn, quả nhiên phân nhà luôn, bây giờ vợ chồng son ở chỗ khác, nhà cũ nhà họ Bào chỉ còn lại cha Bào mẹ Bào và Kim Thành, không nhìn thấy Kim Thành ở nhà, ngược lại Lôi Lôi nghịch ngợm chơi đùa khắp sân.

“Mẹ, đây là tiền bán cá chạch bùn năm nay trong nhà, cho mẹ thu.” Điều Tam Tam nói xong, đặt một xấp tiền thật dày trên bàn vuông nhỏ trước mặt mẹ Bào, tiếp theo đó lại móc ra một xấp nhỏ, “Đây là tiền lương của cha trông chừng khu thơm giống, con thiên vị không đưa cho cha, con cho mẹ thu.”

Cha Bào bên cạnh tự động bỏ qua câu đùa giỡn “Thiên vị” kia, vội vàng cầm xấp tiền này lên đưa cho Điều Tam Tam, trong miệng trách mắng: “Con đứa bé này, cha là cha con, con cho cha tiền lương cái gì?”

“Người trong nhà cũng trả tiền lương.” Điều Tam Tam cười nói, “Cha, con và Kim Đông, chị hai, cũng lĩnh tiền lương trong nhà, nhất mã quy nhất mã. Một điểm này, cha không bằng cha nhà con rồi, cha nhà con còn lo sợ con đưa thiếu. Đưa tiền lương cho cha, cha còn không muốn thu, vậy cứ để cho mẹ cầm đi.”

Điều Tam Tam nói cha nhà con, đương nhiên là chỉ Điều Liên Phát. Điều Liên Phát bây giờ ăn uống chi tiêu không phải lo, ông muốn tiền làm cái gì?

“Cha con? Con nói bây giờ ông ấy muốn tiền làm gì?” Cha Bào cũng hỏi một câu như vậy.

“Cha con nói giữ lại cho cháu trong nhà, cháu ngoại làm tiền mừng tuổi.” Điều Tam Tam nói xong bật cười, “Bây giờ đang suy nghĩ lễ mừng năm mới cho tiểu Tráng Tráng bao nhiêu tiền mừng tuổi!”

“Cha không muốn. Buổi tối cha tới khu thơm giống của các con đi dạo, xem đất nhà mình, cha còn cần tiền?” Cha Bào lắc đầu, “Lời này nói như thế nào.”

“Không cần cũng phải lấy, cha tuổi đã lớn giúp chúng con chăm sóc, vốn bản khoán. Chúng con cũng lĩnh tiền lương từ trong nhà, chỉ không cho một mình cha? Nếu không, sang năm con cũng không dám làm phiền cha.”

Chuyện này còn nói nữa, mẹ Bào chỉ vào tiền trên bàn lại hỏi: “Tam Tam, hai ao cá chạch bùn của chúng ta, bán được nhiều tiền như vậy?”

“Ba ngàn bốn trăm cân, Tam Tam cho hai người tám đồng, sao có thể kiếm tiền người trong nhà!” Bào Kim Đông xách xong đồ, chen vào một câu.

Mẹ Bào quả nhiên có khí thế lớn, cũng không nhún nhường, đưa tay đếm một xấp từ bên trong, nhét vào trong tay Diêu Tam Tam “Con cho tám đồng, mẹ tu, cá chạch bụn giống và phí nhận thầu đều của hai đứa, tiền này con cũng lấy về, chính con nói nhất mã quy nhất mã.”

Diêu Tam Tam vội vàng nhún nhường, “Sang năm đi, sang năm để cho cha mẹ tự ra.”

Mẹ Bào chép chép miệng, suy nghĩ một chút, bất ngờ nhét xấp tiền này vào trong túi Diêu Tam Tam, cau mặt lại nói: “Qua năm mới, mẹ đưa tiền mừng tuổi cho con, con dám móc ra cho mẹ?”

“Hai người cũng đừng nhường tới nhường lui nữa, ai với ai chứ!” Cha Bào cũng ở bên cạnh nói, “Tam Tam của chúng ta nhỏ nhất, còn nhỏ hơn Kim Thành, tiền mừng tuổi nên cho, không thể không nhận.”

“Năm nay con giúp trong nhà ít như vậy, vừa đúng cho Kim Thành xây nhà. Tiền này trước cho nhà dùng.” Diêu Tam Tam nói, mới đưa tay định móc ra, mẹ Bào trực tiếp đẩy tay cô ra, nhìn tư thế kia của mẹ Bào, biết bà bán khoán, Diêu Tam Tam cũng không thể làm gì khác hơn là nhận một xấp “Tiền mừng tuổi” thật dày này.

Ai biết cô nhắc tới Kim Thành, mẹ Bào liền tỏ vẻ đau khổ nói: “Đừng nhắc tới thằng nhóc kia, mẹ còn lâu mới xây nhà cho nó, mẹ cho nó cái cà! Sau này mẹ quán nó làm cái khi gió gì.”

Diêu Tam Tam nhin cười, liếc nhìn Bào Kim Đông, chuyện kia của Kim Thành, còn chưa giải quyết à?

Chuyện kia của Kim Thành, ha, nói như thế nào đây? Bây giờ bên nhà họ Bào cũng không có cách nào, mắng cũng mắng, nói cũng nói, con trai tập trung tinh thần nghĩ đến con gái nhà người ta, bây giờ ở trong thôn thoải mái thừa nhận, không e dè, chẳng lẽ thật sự có thể cứng rắn hủy đi cho nó sao?

Bên này đồng ý, không nghĩ rằng bên đảng gái còn mang theo ý tưởng!

Bào Xuân Bình lại có thể nói, gả con gái cho anh em trong tộc, chuyện như vậy, ông không thể làm được!

Nhắc tới Bào Xuân Bình, cũng thật sự là một người cổ hủ thành thật.

“Như vậy bây giờ?”

“Bây giờ?” Mẹ Bào vênh môi cười khổ, “Bây giờ à, từ từ thôi, dù sao bây giờ chuyện của hai đứa, thôn trước thôn sau còn không ai biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Lục Viên Viên

Editor: Puck

Hai mươi chín tết đưa lễ mừng năm mới, Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông lại ở lại nhà họ Bào chơi đến hơi muộn, cuối năm trời lạnh, hai người núp trong phòng Bào Kim Đông tính sơ sơ thu vào năm nay, thu vào từ khu urom giống và ao cá, năm nay thoải mái vượt qua sáu con số, mà tiêu thụ chỗ cá chạch bụn này, thu vào còn nhiều hơn chút.

“Thu vào chỗ cửa hàng còn phải tính toán, các khoản chi ra cũng lớn.” Diêu Tam Tam ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên suy tư, “Bây giờ nhìn lại, thị trường cá chạch bụn vẫn có chỗ trống, mấy chục ngàn cân hàng của chúng ta, vùi vào trong thị trường lớn ở tỉnh thành, vốn không coi là có chuyện gì. Còn có Thượng Hải, Vương Lâm Siêu muốn hàng đến mấy lần chỗ chúng ta, em đều không dám cho anh ta nhiều, chỉ cho anh ta hai mươi ngàn cân. Mới có mấy chục ngàn cân, anh ta cũng ăn được ổn thỏa.”

Cửa hàng thu vào không riêng gì cá chạch bụn, vận chuyển cá lóc và cá diếc hoang dại, mặc dù tiền lời không bằng cá chạch bụn, nhưng cũng rất khả quan.

Tính toán như vậy, thu vào năm nay đã có thể không phải chỉ tăng gấp đôi rồi.

“Thị trường có không gian, con cá này là con đường phát tài.” Về mặt Bào Kim Đông có chút suy nghĩ sâu xa, “Nuôi dưỡng cái này cũng bội thu, chỉ có điều ao cá hạn chế, bây giờ rất khó mở rộng kích thước.”

“Dựa vào bản thân chúng ta, kích thước mở rộng hơn nữa cũng có hạn, em cảm thấy, bây giờ chúng ta lôi kéo chung quan, để tất cả mọi người đều nuôi cá chạch bụn, hộ nuôi dưỡng thu lợi, chúng ta bán cá chạch bụn giống thu lợi, thu mua bán ra còn có thể thu lợi.” Diêu Tam Tam nói qua kế hoạch trong lòng mình, chỉ dựa vào bản thân nuôi cá chạch bụn, điều kiện hạn chế, làm không lớn, bây giờ cô muốn bắt hai đầu, lấy khâu nuôi dưỡng trung gian tặng cho các hộ nông dân địa phương xung quanh làm.

Nghĩ ngược lại, coi như hộ nuôi dưỡng cá chạch bùn, không bán cho cô, người ta tự mình tiêu thụ, cô cũng kiếm được tiền cá chạch bùn giống, mấu chốt là sản nghiệp cá chạch bùn địa phương từng bước làm lớn, có ảnh hưởng lớn, tất cả mọi người mới có lợi.

“Ừ. Nơi này của chúng ta dựa vào ao hồ, dựa vào sông Tây, món thủy sản này chúng ta có thể cung cấp thẳng lên tỉnh thành, Thượng Hải, sang năm cá kim châm của chúng ta có thể nuôi dưỡng quy mô rồi, vừa một khối lớn, trên thị trường cũng không có mấy nhà cạnh tranh.” Bào Kim Đông tính toán cá kim châm anh nhìn trúng làm một bài lớn, cá chạch bùn phía nam có người nuôi, cá kim châm trước mắt còn chưa nghe nói có tiền lệ có người nuôi dưỡng thành công đấy.

Suy nghĩ một chút, tương lai tốt đẹp, thật sự muốn cười ha ha vui vẻ rồi.

Hai người núp trong phòng tính toán đủ kiểu, mẹ Bào bên kia còn tưởng bọn họ dính nhau nói chuyện yêu đương, cũng tự nhiên không tới quấy rầy, cười ha ha đi hầm thịt dê, kêu cha Bào nhanh đi giết gà.

Cha Bào nghe, định đi xách con gà trống đỏ ngày đó Diêu Tam Tam đưa tới, mẹ Bào lại kêu cha Bào, kêu ông giết con gà mái trong nhà.

“Giết con gà mái bông lau này, gà này mập, gà mẹ mới nuôi người đâu, để trên kệ bếp đốt lửa từ từ hầm cách thủy.” Mẹ Bào dặn cha Bào, không nhận được vui mừng trong lòng một trận, “Đều nói đứa bé tranh giành không cần buồn, chúng ta hai năm qua thiếu chút nữa để cho bốn thằng con trai buồn đến mất mủ rồi, nhưng ông xem, năm nay tiền nuôi cá chạch bùn, cộng thêm tiền lương Tam Tam đưa cho ông, không những có thể trả hết nợ nần khi thằng ba kết hôn, nhà cửa kết hôn cho Kim Thành cũng có.”

“Không phải Kim Thành còn có tiền lương sao, mỗi tháng nó nhận được còn nhiều hơn tôi! Kêu thằng nhóc kia đóng tiền cho tôi, kiếm tiền là chỉ muốn cất vào trong ngực!” Cha Bào nói.

“Thôi đi, dù sao bây giờ trong nhà cũng chỉ còn một mình thằng nhỏ, nó cất hay ông cất cũng không có chuyện gì?” Mẹ Bào cười nói, “Chờ chuyện của Kim Thành và tiểu Song định xuống, vợ chồng già hai ta cũng có thể nghỉ xả hơi. Nước nhiều ếch kêu nhiều, nhiều con mẹ già khổ, ông nói chúng ta đây vài năm cũng không thờ nổi.”

Kim Thành... Mẹ Bào nói đến đây lại chép chép miệng, người già không gạt đầu đồng ý, chuyện Kim Thành như vậy, còn không biết giày vò đến đâu đây trời!

Lúc ăn cơm tối, Kim Thành cuối cùng trở lại, trong tay cầm một bọc pháo hoa lớn, chuẩn bị lễ mừng năm mới thì đốt, Bào Kim Đông uống cháo gà, liếc nhìn em trai, trêu ghẹo nói: “Em còn có ý định đốt pháo, bên chỗ Bào Xuân Bình còn chưa giải quyết đó?”

Kim Thành đưa tay lấy bánh rán, trên mặt lại mang theo nụ cười cô quái nói: “Đừng nói nữa, hôm nay ông nội hai ở trong thôn gặp Bào Xuân Bình, mừng chú ấy một trận.”

Ông nội hai mừng Bào Xuân Bình? Chuyện như vậy là như thế nào! Bào Kim Đông vội hỏi: “Sao vậy? Vốn Bào Xuân Bình n không có tính toán, với tính khí của ông nội hai, thật sự mừng đến giận, không phải tăng thêm loạn sao?”

Kim Thành cắn bánh rán, rồi cười thầm.

Ông nội hai là anh em ruột của ông nội Bào Kim Đông, ông cụ gặp Bào Xuân Bình, túm được Bào Xuân Bình lập tức quở trách một trận, nói Kim Thành cháu tao có chỗ nào không tốt? Mày còn không đồng ý, mày lấy cái gì chứ? Vấn đề kém bồi phận, bồi phận của mày thấp, làm thông gia mày treo một tảng, thua thiệt là chúng tao, mày còn chiếm tiện nghi đó, mày chiếm tiện nghi mày còn không đồng ý, mày rút cuộc xem thường cháu tao ở điểm nào?

Vốn theo như bồi phận, Bào Xuân Bình là đời cháu của ông nội hai, bị ông nội hai vênh râu quở trách một trận, làm cho dở khóc dở cười, trái phải không đúng.

Đương nhiên rồi, ông nội hai cũng không phải người dễ man, quở trách xong rồi, lại ý vị sâu xa nói với Bào Xuân Bình, mày xem hai đứa bé này dù sao cũng tốt lên, người lớn hai nhà căng như vậy, lỡ như thế nào, mày định thẳng cáp thẳng làm ông ngoại luôn đúng không?

Bào Kim Thành miêu tả một phen, người một nhà đang cầm chén cơm thiếu chút nữa cười phun.

Lời như vậy, cũng chỉ có ông cụ bướng bỉnh như ông nội hai này có thể nói ra ngoài, người đã già luôn hơi không thể nói lý, ông nội hai dù sao cũng có bồi phận cha chú, Bào Xuân Bình bị ông cụ tóm cũng không có cách nào.

“Sau đó thì sao?” Bào Kim Đông hỏi tới.

“Sau đó, Bào Xuân Bình bị ông nội hai mắng chạy chứ sao.”

“Lúc đó em ở đó?”

“Em nghe tiểu Song nói.” Trên mặt Kim Thành cuối cùng có vẻ lúng túng, sau khi chuyện này lộ ra, Bào Tiểu Song bị nhốt trong nhà hai ngày, không cho phép tùy tiện đi ra ngoài, sau đó hai người gần như gặp mặt mỗi ngày, Bào Tiểu Song da mặt mỏng, nhưng da mặt Bào Kim Thành lại không tẻ nhá, vốn hơi có ý rồi.

Diêu Tam Tam cảm thấy, Bào Kim Thành giống như anh trai cậu ta, ít nhiều đều có vài phần khí thế lưu manh.

“Phía bên ông nội thì sao?”

“Phía bên ông nội, bây giờ không nói đồng ý, cũng không nói phản đối, trừ vênh râu hai cái, rồi rõ ràng già vờ cầm điếu rồi.” Trả lời là mẹ Bào. Điều Tam Tam nghe xong lời này, tưởng tượng đến ông nội nhà họ Bào thở phì phò vênh râu, bung canh, thiếu chút nữa cười đến đổ canh.

“Ông nội thay đổi rất nhanh, anh còn tưởng rằng phải chuẩn bị làm kháng chiến lâu dài rồi, đoán chừng bên trong cũng có công lao của ông nội hai.” Bào Kim Đông nói xong cũng cười, vỗ vỗ Kim Thành, “Rèn sắt khi còn nóng, em dùng sức chút, nắm chặt định xuống rồi yên tâm.”

Hai người ăn cơm tối xong lại đi nhà họ Điều, người một nhà họ Điều đang ngồi quanh nhà chính xem ti vi, Bào Kim Đông nói thắng với Điều Liên Phát luôn, muốn đầu mùa xuân kết hôn.

“A, vậy chúng ta phải nhanh chóng lắp đặt thiết bị bên phòng bên kia.” Điều Liên Phát nói.

“Bớt thời gian tìm người lấy ngày tốt.” Trương Hồng Cúc nói.

Người một nhà cắn hạt dưa, xem ti vi, lại có thể không có phản ứng khác. Liếc nhìn Bào Kim Đông cũng vẻ mặt bình thản, giống như chỉ là thương lượng sớm muộn ăn cái gì, chuyện đương nhiên, nên cũng không cần nhiều lời nữa, người nhà họ Điều thật ra thì ai cũng mong chờ hai người làm chuyện vui sớm một chút sao? Điều Tam Tam hơi mất mát bĩu môi, chấp nhận.

Nếu không cô có thể làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Lục Viên Viên 2

Editor: Puck

“Chị hai, chị cách ngày dự sinh còn mấy ngày nữa?”

“Mười hai ngày.” Điều Tiểu Cải nói, “Thật hy vọng sinh sớm mấy ngày, mệt mỏi.”

Điều Tiểu Cải ôm oán hận mệt mỏi, Lục Cảnh Ba ở bên cạnh vội vàng đưa táo đỏ cho vợ, lấy lòng nói: “Nhanh nhanh, sinh ra được là em có thể nghỉ ngơi một chút.”

Anh nói lời này ra, người khác không coi là thật, Điều Tiểu Cải không coi là thật, thật ra thì bản thân Lục Cảnh Ba cũng không coi là thật, sau khi mang thai ôm cái bụng bự, mệt mỏi, luôn cho rằng sinh ra được ung dung, thật ra thì cực cung sinh ra rồi, ăn uống và ngủ đều muốn mẹ phục vụ, không phải mệt mỏi hơn sao?

Trạng thái của Điều Tiểu Cải xem ra tốt hơn Điều Tiểu Đông lúc trước nhiều, Điều Tiểu Đông mang thai không dễ, cẩn thận đủ kiểu, vận động cũng hết sức ít, mà Điều Tiểu Cải có tính tình mạnh hơn, vì muốn sinh dễ thuận lợi, bình thường vẫn luôn kiên trì hoạt động, bản thân thu dọn nhà cửa, giặt quần áo, Lục Cảnh Ba cũng không ngăn cản vợ, nhưng sẽ làm cùng vợ.

Mỗi ngày sớm muộn gì cũng phải ra cửa đi bộ một vòng, các bạn hàng xóm thường thường thấy cô ôm cái bụng bự, Lục Cảnh Ba đi cùng bên cạnh chăm sóc, đi một vòng quanh nhà mình.

“Không phải sẽ sinh vào đúng tết chứ?” Điều Tam Tam cười hi hi nói, “Nếu sinh vào mừng một đầu năm, nhũ danh cho bé nên gọi là Cung Hi. Không phải vào lễ mừng năm mới người ta đều nói chúc mừng phát tài sao!”

(*) cung hi: chúc mừng

“Em đi ba này, còn có thể đặt cái tên đáng tin cậy một chút không?” Điều Tiểu Cải cười đánh lại, “Nhà ta gọi Cung Hi, tương lai nhà em có đứa bé, cho dù là trai hay gái, gọi Phát Tài là được rồi.”

“Không đề ý đến chị.” Điều Tam Tam quả nhiên hơi quẫn rồi.

“Nói nhăng gì đó! Thế nào cũng không thể gọi Phát Tài! Tên ai đặt vậy hả?” Điều Liên Phát lại có thể hết sức nghiêm túc nói.

Điều Tiểu Cải vừa nghĩ, cũng không phải sao, ông nội tên Điều Liên Phát, cháu trai (cháu gái) tên Điều Phát Tài?

Lời nói đùa như vậy, mệt cho Điều Liên Phát tưởng thật, người một nhà liền cười ha hả lên.

Kết quả, cực cung Điều Tiểu Cải là đứa chậm chạp, mừng một đầu năm không sinh, ngày dự sinh cũng không sinh, đợi qua đến chiều tết nguyên tiêu,

khoảng hơn ba giờ, Điều Tiểu Cái nói với Lục Cảnh Ba đang canh chừng cô, bụng hơi đau.

“Cũng không giống là đau, bụng căng lên.”

Nhìn cô có vẻ không sao, Lục Cảnh Ba lại không thể không khẩn trương, quá ngày dự sinh cũng đã bốn ngày rồi, là muốn sinh đi? Dù sao cũng tuyệt đối không thể khinh thường, Lục Cảnh Ba vội gọi điện thoại gọi xe bệnh viện.

“Em đây trừ bụng hơi căng ra, cũng không có cảm giác gì khác, anh gọi xe bệnh viện tới, nếu không sinh, không phải em bị người ta chê cười sao!”

“Dù sao cũng sắp, coi như hôm nay không sinh, đợi thêm mấy ngày được chưa? Vào bệnh viện, không phải yên tâm sao!” Lục Cảnh Ba kiên nhẫn làm dịu vợ, “Nhiều lắm thì ở bệnh viện thêm vài ngày thôi, lỡ như khuya khoắt em sắp sinh, không thể tránh luồng cuống tay chân, bây giờ thu dọn đồ đạc xong, thông dong đi thì tốt.”

Chờ thời gian xe đến, Điều Tam Tam bụng chén mỳ sợi mảnh, cười gọi Điều Tiểu Cái: “Chị hai, mẹ nói chị ăn vất mỳ này, mẹ mới cán kỹ, nói ăn mỳ cán kỹ, trơn mượt, sinh con thuận lợi.”

Còn có đạo lý này? Điều Tiểu Cái vừa buồn cười, vừa nhận lấy chén mỳ ăn, thời gian này không phải quá đói, nhưng bổ sung thể lực luôn cần như vậy.

Một chén mỳ chưa ăn xong, xe bệnh viện đã tới, một bác sỹ nữ vội vàng xuống xe, giờ ống nghe trong tay lên rồi chạy vào trong nhà, Điều Tiểu Cái thò đầu ra từ trong phòng khác trong nhà, nói với bác sỹ: “Bên này. Chị không cần gấp, em không có chuyện gì, những người này cứ ép em phải đi nằm viện.”

Bốn giờ vào đến bệnh viện, Điều Tam Tam và Trương Hồng Cúc, dĩ nhiên còn có Lục Cảnh Ba cùng đi, đến bệnh viện, Điều Tiểu Cái tỏ vẻ hào hứng bùng bùng, đầu tiên chạy đến cửa phòng sinh, nhìn đứa bé nhà người khác mới sinh được ôm ra, lại muốn đi ôm cục cưng nhà người ta cùng phòng bệnh.

“Chính em ôm một đứa rồi, đừng ôm nữa!” Lục Cảnh Ba ôm lấy cô ngồi trên giường bệnh, ngồi chồm hổm xuống cắt móng tay cho cô, móng tay cô vốn không dài, nhưng Lục Cảnh Ba sợ lúc cô sinh con đau, cào trầy mình, định cắt sạch toàn bộ cho cô.

Cắt móng tay, nhớ tới sau này cô còn ở cữ, không tiện cắt móng chân, Lục Cảnh Ba cõ giày vớ cho cô, ngồi chồm hổm xuống cắt móng chân cho cô.

Anh nửa ngồi nửa quỳ, tập trung cúi đầu, một tay cầm ngón chân của cô, một tay cầm kim bấm móng tay cẩn thận cắt bỏ sạch sẽ, còn cầm giữa móng tay giữa tron nhẫn rồi.

Ngay trước mặt Trương Hồng Cúc và Điều Tam Tam, Lục Cảnh Ba cứ thần nhiên phục vụ vợ như vậy, hình như là chuyện không phải không quá tự nhiên.

Điều Tiểu Cái cũng không quản anh, đối với cô mà nói, cũng thành thói quen rồi.

Sau khi mang thai bụng dần dần lớn, cô cũng không tiện với đến ngón chân, bản thân cắt bỏ móng chân lập tức khó khăn, còn không phải đều do Lục Cảnh Ba phục vụ cho cô sao!

Vợ chồng son hai người tập mãi thành thói quen, người khác không nhất định tập mãi thành thói quen, Trương Hồng Cúc vừa vui mừng, vừa quay đầu đi giả bộ như nhìn ra ngoài cửa sổ, cái tuổi này của bà, nhìn dáng vẻ thân mật của con gái con rể, rốt cuộc vẫn không quen được.

Sân phụ khác cùng phòng bệnh chọc chọc người đàn ông của mình, trách nói: “Anh xem người ta một chút, anh nhìn lại anh một chút!”

Buổi tối lúc bác sỹ giao ca tới kiểm tra phòng, nhìn Điều Tiểu Cái nói: “Nhìn dáng vẻ cô như vậy, không giống sắp sinh, nếu không ngày mai tìm cho cô chút thuốc kích để đi.”

“Không vội, không cần làm kích để, chỉ cần không có tình huống gì khác thường, nên sinh tự nhiên thì để cô ấy sinh tự nhiên.” Lục Cảnh Ba vội nói.

Tết Nguyên tiêu mà, ngoài cửa sổ phòng bệnh nhìn thấy pháo hoa xán lạn từ nơi xa, bên dưới phòng bệnh cũng có đứa nhỏ đang chơi hoa đăng, chỉ tiếc chính là, ở trong bệnh viện không được ăn chè trôi nước nhà làm.

Chưa tới bảy giờ tối, Điều Tiểu Cái bỏ bánh bao đang ăn trong tay xuống, ôm bụng cau mày, không được, bụng cô lúc này thật đau.

Hơn chín giờ, ngoài cửa phòng sinh, Lục Cảnh Ba nhận lấy đứa bé nhỏ y tá ôm ra, cười khúc khích. Anh có con gái rồi, bốn cân sáu lạng, khuôn mặt bé nhỏ phấn hồng, sinh ra sạch sẽ gọn gàng hơn đứa trẻ mới sinh khác, quần trong bọc tã lót màu đỏ chót, thấy thế nào cũng đáng yêu.

“Để mẹ ôm đi, sợ con ôm không quen.”

Trương Hồng Cúc vừa nói, vừa không nhìn được nheo mắt nhìn sắc mặt Lục Cảnh Ba, bà lo lắng Lục Cảnh Ba sinh con gái sẽ thất vọng, vậy mà trên mặt Lục Cảnh Ba, trừ cười ngây ngô ra, cũng không hề có phản ứng gì khác.

Con trai con gái có quan trọng không? Dù thế nào đi nữa anh đã làm cha, ôm ở trong lòng anh!

Nhìn đứa nhỏ ôm trong ngực, khoảnh khắc kia Lục Cảnh Ba cảm thấy cả người mình cũng mềm mại, “Không cần, con có thể ôm, tự con ôm.”

Lục Cảnh Ba thật sự không giống như sẽ ôm được con nít, anh không có cơ hội thực tập mà, thận trọng, nắm chặt sức lực, mình phải không được khản trương, cần phải kiên trì tự mình ôm.

Trẻ nít mới sinh, giống như động vật thân mềm vậy, không dễ ôm, Diêu Tam Tam lúc này nhìn không nổi nữa, bắt đầu khách mời hướng dẫn thầy giáo, dạy anh ôm con nít.

Ngày hôm sau, mấy người lớn chen chúc trước giường, nhìn bé cưng trong ngực Diêu Tiểu Cái, đặt tên.

Sinh vào Tết Nguyên tiêu, pháo hoa khắp phố, hoa đăng, nhiều vui vẻ! Tên gì đây? Cũng không thể thật sự gọi Thang Viên * chứ?

(*) Thang viên: Bánh trôi, chè trôi nước.

“Gọi Viên Viên.” Lục Cảnh Ba quyết định, “Lục Viên Viên, dễ nghe biết bao!”

Lục Viên Viên, được rồi! Diêu Tam Tam thầm nghĩ trong lòng, cái tên thật đáng yêu. Được cái cha mẹ bé hơi gầy, đoán chừng tương lai đáng đáp của bé cũng sẽ không tròn ung ung, nếu không sẽ oán giận cái tên này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Có tiến bộ

Editor: Puck

Bởi vì sinh con tự nhiên, ba ngày sau Diêu Tiểu Cái có thể xuất viện. Thời gian mang thai kiên trì hoạt động, dinh dưỡng tốt, thể chất vốn cũng tốt, ngày thứ hai sau khi sinh, cô cũng đã bắt đầu xuống giường hoạt động, đi lại một vòng trong phòng bệnh, hoặc tự đi toilet.

Chiều ngày thứ ba, làm xong thủ tục xuất viện, Lục Cảnh Ba và Trương Hồng Cúc, Diêu Tam Tam thu dọn đồ đạc, đi xuống lầu trước, trước khi ra cửa, Lục Cảnh ba còn căn dặn Diêu Tiểu Cái ngồi trên giường bệnh: “Tiểu Cái, em ngồi đây canh chừng con bé, tụi anh mang đồ xuống xe xong, sẽ trở lại đón hai mẹ con.”

Phòng bệnh ở lầu bốn, ba người ôm chầm, cầm bình nước xách chậu, đi xuống trước.

Diêu Tiểu Cái nhìn đứa bé được bọc chần thật dày nằm trên giường, không nhìn được cúi đầu, gần như dán lên gương mặt trẻ nít, để sát vào nhìn con bé.

Nhìn sao cũng xinh xắn như vậy!

Diêu Tiểu Cái nhìn nhiều đứa nhỏ mới sinh, ban đầu chỉ cả sinh Trắng Trắng, còn có cục cưng cùng phòng bệnh, cục cưng phòng bệnh bên cạnh... Cục cưng mới sinh dường như đều nhăn nhúm, thịt đỏ hồng giống như con trùn, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Viên Viên, cũng là màu hồng phấn, long lanh, làn da rất đầy đặn, sống mũi nhỏ này, miệng nhỏ này, nhìn thế nào cũng xinh. Tóc dài nửa tấc, mềm nhũn dính vào trên đầu, mềm mại sáng bóng, giống như sợi tơ tằm vậy.

Về đẹp nổi bật!

Diêu Tiểu Cái càng nhìn, trong lòng càng tuôn ra vẻ mềm nhũn, ấm áp, cô cầm khăn quàng cổ đã chuẩn bị bên cạnh quàng lên, ôm lấy con bé, nhìn qua hai lần giường bệnh và cái tủ nhỏ đã dọn dẹp sạch sẽ, xác định không bỏ sót thứ gì, rồi dứt khoát ôm con gái ra khỏi phòng bệnh, bản thân tự từ từ đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Công việc dùng thể lực

Editor: Puck

Tiệc rượu ngày đầy tháng của tiểu Viên Viên, mẹ Bảo cũng tới, bà lặng lẽ nhờ cậy Trương Hồng Cúc một chuyện.

“Bà nói chuyện Kim Thành cứ kéo dài như vậy, người lớn hai nhà cũng không tiện nói chuyện, tôi suy nghĩ muốn nhờ bà làm người làm mai!”

“Lẽ ra nhà hai bà nên sớm định ra, không phải chỉ kém bồi phận thôi sao, là chi thứ có bán đại bác cũng không tới, chuyện tình thật sự vì chút điểm hạt mè này, làm trễ nải chuyện lớn hôn nhân của hai đứa bé?” Trương Hồng Cúc suy nghĩ một chút lại nói: “Bản thân tôi ấy mà, miệng lưỡi vụng về, cũng không biết hiện giờ thái độ nhà Bào Xuân Bình là như thế nào. Tôi sợ khó mà nói được!”

“Haizz, người lớn cũng chính là nhất thời mất mặt, hai đứa trẻ tuổi tốt cũng đã tốt rồi, xã hội bây giờ cũng không thịnh hành cha mẹ xử lý, người lớn căng thẳng như vậy ngược lại khó coi. Tôi nghĩ rồi, Bào Xuân Bình cũng mềm nhũn, ban đầu ông ấy hơi một tí là nghiêng răng trẻ môi với con gái ông ấy, thời gian này ông ấy cũng không nói thế nào cả. Nhưng dù sao nhà ông ấy là đảng nhà gái, cũng không thể vội vàng trước tôi, cho nên chúng tôi trước tiên tìm người nói vài lời, để ông ấy thuận dưới con lừa *. Họ Bào người nào đi cũng không thích hợp, hai nhà tôi và bà đội trên đầu là thân thích, bây giờ bà ở trong thôn cũng xem như mặt mũi lớn, bà đi nói chuyện, không thể thích hợp hơn.”

(*) Thuận dưới con lừa (顺坡下驴): từ Hán ngữ, xuất phát từ “Phong vân sơ kỳ” của Tôn Lê, so sánh với mượn cơ hội xuống đài.

Trương Hồng Cúc suy nghĩ một chút, cũng đúng, bà không phải người nhà họ Bào, nhưng quan hệ lại rất gần, nói chuyện cũng dễ, vì vậy sáng khoái đồng ý.

“Vậy được rồi, tôi đi thêm vào đôi câu.”

Ngày hôm sau, Trương Hồng Cúc đi tới nhà Bào Xuân Bình như thế, không tốn nhiều miệng lưỡi gì, xong rồi.

Lão Bào Xuân Bình thật cố chấp, nhưng ông không ngốc! Bạn nghĩ đi, cô con gái xinh đẹp động lòng người nhà ông, bây giờ người trong thôn đều biết chuyện yêu đương với Kim Thành, các bậc cha chú dạy dạy đồ đồ, mắng cũng mắng, hai đứa bé một không bỏ trốn hai không ồ ào, chính là làm thế nào thì làm, dứt khoát công khai lui tới, Bào Kim Thành thẳng nhóc thú này mỗi ngày chạy về thôn sau, gặp phải Bào Tiểu Song không có thời gian ra ngoài, đến nỗi Bào Kim Thành chạy đến bên ngoài tường rào nhà ông lượn quanh.

Cho nên, đừng nói kém một vai vế, cho dù kém thêm hai vai vế ba vai vế nữa, người lớn hai nhà còn có thể có biện pháp gì?

Loại bỏ chuyện cùng họ và kém bồi phận, bản thân thẳng nhóc Bào Kim Thành này rất tốt, không có soi mói, Trương Hồng Cúc vừa tới cửa làm mai, Bào Xuân Bình vẫn cúi đầu xuống không nói thế nào, trầm mặc thật lâu, nói, con trai lớn không theo cha, con gái lớn không cần người lớn làm chủ *, muốn đính hôn thì đính hôn chứ sao.

(*) Con trai lớn không theo cha (儿大不由爷): ám chỉ văn hóa truyền thống Trung Quốc, con trai trưởng thành, không theo cha mẹ làm chủ.

Mùng sáu tháng ba, nhà họ Bào đính hôn cho con trai út Kim Thành và Bào Tiểu Song, mẹ Bào một khi cao hứng, lập tức ôm một bọc lớn điểm tâm, bánh kẹo cưới tới nhà họ Diêu tạ ơn người làm mai.

“Ai lại còn khách khí như vậy, cảm ơn làm mai cái gì! Tôi người làm mai này, thuận tụy là nhặt cái có sẵn.”

Cũng không phải nhặt cái có sẵn nha! Mẹ Bào vỗ Trương Hồng Cúc cười đến không xong.

Hai bà vừa nói vừa cười, Diêu Tiểu Cải ôm tiểu Viên Viên đi ra, ngày xuân tháng ba, trời ấm hoa nở, tiểu Viên Viên cũng ôm ra đi bộ thường xuân.

Tiểu Viên Viên mới đầy tháng không tới mấy ngày, ôm đến trong sân, hình như rất hài lòng, mở mắt, cũng không biết thấy bao nhiêu cánh xuân, đã thoải mái gật gật đầu nhỏ.

“Đưa cho thím ôm một cái, sung sướng. Đời này thím không có mệnh có con gái, cũng không biết trong tương lai có đứa nào sinh cháu gái cho thím không?” Mẹ Bào cười nói, Diêu Tiểu Cải cẩn thận đặt Viên Viên vào trong ngực mẹ Bào, ai ngờ vừa mới ôm lấy, miệng tiểu Viên Viên lập tức méo xẹo, hai mắt nhắm lại, rồi hai chân đạp đạp bắt đầu khóc oa oa rồi.

“Ôi trời, đứa bé nhỏ như vậy, đã nhận được người sao?” Mẹ Bào bị sợ đến vội vàng trả Viên Viên lại cho Diêu Tiểu Cải.

Mắt tiểu Viên Viên cũng còn chưa mở ra đâu, trở lại trong ngực mẹ, âm thanh oa oa nhỏ dần, rất nhanh dừng lại, chép chép miệng, ngáp khí. Ý kia đoán chừng chính là, lần này tha thứ cho mẹ, lần sau không thể để cho người khác ôm con!

“Con bé còn bé như vậy, nào có chuyện nhận được người? Ngươi không thấy mùi mẹ trên người bà thôi.” Trương Hồng Cúc cười nói. Con nít mặc dù nhỏ, nhưng cũng có thể dựa vào hơi thở phân biệt người thân rồi.

“Thím, Kim Thành đính hôn rồi, thím yên tâm rồi nhé! Chuyện vui tụ tập lại rồi.” Diêu Tiểu Cải nói, ngày mùng sáu tháng ba này, lại qua hai ngày nữa, mùng chín tháng ba, chính là ngày vui kết hôn của Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam rồi.

“Còn không phải sao, chuyện vui tụ tập, tụ tập tốt!” Mẹ Bào nói xong cười lên, dẩu dẩu môi hỏi Trương Hồng Cúc, “Vậy hai đứa đâu rồi?”

Trương Hồng Cúc biết bà ấy hỏi Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam, nên cười cười nói: “Bà không biết, tôi cũng không biết, sáng sớm đã không về nhà ăn cơm, tôi còn tưởng đến chỗ bà ăn!”

“Cũng không có tới.” Mẹ Bào nói, “Chuyện vui nhiều, cũng bận rộn, Kim Thành mang tiểu Song đi thành Niệm mưa đồ đính hôn, vẫn còn chưa trở lại!”

“Hai đứa đó áy hà, đi mua giường rồi.” Diêu Tiểu Cải cười nói, “Chỉ còn có hai ngày là kết hôn, giường còn chưa chọn xong! Trước kia cha tìm thợ mộc làm cái giường theo yêu cầu, còn nói sử dụng vật liệu tốt gỗ bền gì đó, kết quả hai đứa không nhìn trúng. Tôi hôm qua con nghe hai đứa nói muốn đi mua lần nữa.”

Cho nên, Bào Kim Đông lôi kéo Diêu Tam Tam vô cùng không yên đi mua giường rồi. Về phần giường tốt làm theo yêu cầu kia, gì chứ, giường gỗ cũ kỹ hai ông bà già Diêu Liên Phát ngủ, cũng nên thay đi, ha ha!

So sánh với khi Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải kết hôn, đồ cưới đặt mua cho Diêu Tam Tam kết hôn ngược lại không mang tới chấn động gì ở trong thôn, cô ở nhà kén rể, rất nhiều thứ trong nhà vốn đã có, không cần phải mua nữa, hai người dân quê sinh ra và lớn lên ở địa phương, mặc dù có chút tiền, cũng sẽ không tiêu tiền vào những chỗ rảnh rồi không thực dụng gì đó. Cho nên trừ trang hoàng phòng kết hôn, một bộ đồ gia dụng hoàn chỉnh, ghế sa lon, ti vi, dàn loa trong phòng cưới, cũng không cần phải mua đồ gì khác.

Diêu Tam Tam hết sức chú ý đến bố trí phòng cưới, lớn như rèm cửa sổ lớn hai tầng xinh đẹp mơ mộng, nhỏ như một bình hoa trên bàn trà, một kệ chén, đều do chính cô tỉ mỉ chọn lựa.

Về phần giường, giường làm theo yêu cầu của Diêu Liên Phát đã đưa tới hai ngày trước, khung giường bằng gỗ Tần bì * thật, đặt nệm Simmons, mặc dù kiểu dáng không mới mẻ độc đáo, nhưng nhìn vẫn thuận mắt, ai ngờ Bào Kim Đông một cái cũng không nhìn vào trong mắt, nói là cái giường này đó, không đủ lớn, còn quê mùa.

(*) *Franxinus mandshurica* (Manchurian Ash) là một loài *Franxinus* (Tên trong tiếng Việt – Tần bì, tần hoặc tu chanh) có nguồn gốc ở vùng đông bắc châu Á ở miền bắc Trung Quốc (Cam Túc, Hà Bắc, Hắc Long Giang, Hà Nam, Hồ Bắc, Cát Lâm, Liêu Ninh, Thiểm Tây, Sơn Tây), Hàn Quốc, Nhật Bản và đông nam nước Nga (đảo Sakhalin). Thuộc họ Ô liu (Nguồn: Wikipedia).

“Giường là món đồ lớn, giường này bốn ngàn sáu thật sự không đắt, một mét tám gần hai mét, trước mắt trên thị trường là cỡ lớn nhất anh có thể mua được, vật liệu gỗ cũng tốt, nệm hàng hiệu...” Nhân viên bán hàng ra sức giới thiệu chào hàng, mấy ngày liên tiếp bận rộn, Diêu Tam Tam cũng hơi mệt mỏi, nên ngồi bên cạnh mép giường đệm, cười cười nhìn Bào Kim Đông chọn giường.

Giường là món đồ lớn, lời này không sai, trong tất cả đồ gia dụng, người và giường giao thiệp nhất định là nhiều nhất. Cho nên Bào Kim Đông đi vòng tới vòng lui quanh cái giường kia một vòng, nhìn qua xem lại, hỏi Diêu Tam Tam: “Em thấy thế nào?”

“Hai đèn ở đầu giường không tốt.” Diêu Tam Tam chỉ vào hai ngọn đèn nhỏ kiểu hoa mộc lan ở hai bên đầu giường, cô ngồi dậy, đưa tay sờ lên sờ xuống chiếc đèn dài chừng hai mươi centimet, hết sức nghiêm túc nói: “Anh xem đèn này nhô ra thật xa, nếu ngày nào đó hai người cãi vã đánh nhau, không cẩn thận sẽ đập bẻ.”

“Đập hỏng?” Bào Kim Đông cười như không cười liếc xéo nhìn cô, “Lúc đánh nhau không thể cẩn thận một chút? Làm gì phải đập lên cái đèn?”

Nhân viên bán hàng là một cô gái trẻ tuổi, nghe lời này, quả thật muốn ngây ngốc, hai vợ chồng son sắp kết hôn tới chọn giường, không phải ngọt ngào ngào ngào sao? Vậy làm sao mà kết hôn còn chưa kết hôn, đã tính toán đến chuyện vợ chồng đánh nhau rồi?

Nhân viên bán hàng há hốc mồm, cười cười, nhưng không tìm được từ gì hay để nói.

“Đi thôi, mình đi chỗ khác xem một chút.” Bào Kim Đông thuận tay vòng lấy Diêu Tam Tam, ôm cô rồi đi. Cô có thể nói lời trêu ghẹo như vậy, nhất định là cô không nhìn trúng, không mua cũng được.

Quả nhiên, đi không xa, Diêu Tam Tam cứ lăm bầm: “Em không thích màu sắc chiếc giường này, quá sáng.”

“Ừ, là sáng, màu sắc vẫn nên ổn trọng trang nhã mới tốt.”

Vậy cứ tiếp tục chọn thôi, chuyện kết hôn, cả đời người chỉ một lần, cô vợ tuyệt đối như ý, nhà cửa cũng như ý, Bào Kim Đông dù như thế nào cũng phải mua một chiếc giường như ý.

Chuyển sang thành Nghi, cuối cùng chọn trúng một chiếc giường lớn, khá lớn, màu sắc cũng khá có khí thế lớn, lại chạy đi mua tiếp đồ xứng với chiếc giường, hai người đã mua quần áo ở tỉnh thành rồi, suy nghĩ một chút, đồ cần dùng gì đó trên căn bản cũng đủ rồi.

Khi sắc trời dần tối hai người mới về đến nhà, thật sự hơi mệt mỏi.

Lúc ăn cơm tối, Diêu Liên Phát còn nói, mắt thấy ngày vui của Tam Tam đến gần, có phải nên nói với bà nội con bé một tiếng không?

“Nói với bà ấy làm gì? Tiểu Cải lấy chồng bà cụ không đến, đưa gạo cho Tráng Tráng và Viên Viên, không phải bà cụ cũng không tới sao?” Trương Hồng Cúc nói chuyện mang theo tức giận, “Tôi có lỗi với bọn họ ở chỗ nào? Trong mắt bà cụ cũng không có gia đình này của mình, nói với bà cụ làm gì?”

“Bà nhìn bà đi, dù sao đều là người nhà, mình không đi nói một tiếng, sẽ thành thiếu.” Diêu Liên Phát nhỏ giọng nói.

“Tôi bất chấp, muốn đi thì ông đi, dù sao tôi cũng không đi.” Trương Hồng Cúc thử chồng, “Những năm này ông còn chưa đủ sao?”

“Mẹ tôi áy mà... Tôi cũng biết rõ, tôi cũng tức bà cụ, bà đừng chấp nhặt với bà cụ, lại nói cha tôi vẫn ở đây, có tới hay không là chuyện của bọn họ, nói

hay không là chuyện của tôi, Tam Tam kết hôn, sau này Kim Đông chính là con trưởng nhà họ Điều chúng ta rồi, bên kia là bậc bề trên, vẫn nói một tiếng thì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Công việc dùng thể lực 2

Editor: Puck

“Bà cụ có đáng về của người bề trên sao? Thôi đi, tôi còn lâu mới quản lý những chuyện xấu xa này của nhà ông!” Trương Hồng Cúc không thuận theo cầu nhàu, cứ thể dọn chén đĩa, mặc kệ.

Mấy năm nay hễ là việc cần giao thiệp với ông bà cụ, chỉ có Điều Liên Phát đi, hàng năm trừ tặng lễ mười lăm tháng tám, lễ tiết, ông bà cụ có động tĩnh gì, thỉnh thoảng Điều Liên Phát sẽ đi xem hai ông bà cụ một chút, về phần bà nội Điều có ý kiến gì về nhà bọn họ, đã không ai quan tâm đến ý.

Điều Liên Phát đã đi nói, buổi tối hôm sau, chú hai và ông cụ Điều tới ngồi một chút, hỏi có việc gì cần giúp đỡ không, người khác, bao gồm mấy người thím ba, đều không có.

Điều Tam Tam không biết người khác kết hôn có cảm giác gì, tự cô tổng kết chính là: Kết hôn là một công việc cần thể lực!

Ngày cưới xác định xuống, trước đủ loại chuẩn bị, đủ loại bận rộn, mùng tám tháng ba các họ hàng tới tặng quà cưới, hàng xóm người trong thôn, cộng thêm rất nhiều người lui tới theo chân bọn họ làm ăn cũng đều tới đưa quà cưới rồi, nói chuyện đến miệng phát khô, khuôn mặt tươi cười đến mỗi nhừ.

Mệt mỏi.

Buổi tối ngày hôm trước, vẫn còn bận đến mười mấy giờ, sau khi khách tặng quà cưới đi, Điều Tam Tam còn tưởng rằng, cuối cùng có thể nghỉ ngơi, ai ngờ Điều Liên Phát hoảng hốt đột nhiên nhớ tới, bận rộn quên mất, còn chưa lên mộ báo việc vui đâu!

“Đêm hôm khuya khoắt như vậy, lên mộ cái gì! Dù sao Kim Đông đến nhà chúng ta, chờ sau cưới ba ngày, cùng lên thôi.” Trương Hồng Cúc nói.

“Vậy sao giống? Bây giờ là lên mộ báo việc vui, là xin phép tổ tông, Tam Tam nhà chúng ta phải lấy chồng rồi. Sau ba ngày cưới lên mộ, là Kim Đông nhà ta viếng mộ mà bái tế lão tổ tông, vậy không giống nhau.”

“Chỉ ông lảm chuyện!”

“Được rồi, cha mẹ, hai người cũng đừng tranh cãi nữa, con đi là được.” Điều Tam Tam vội nói. mấy năm này Điều Liên Phát càng ngày càng sống yên ổn, tính khí Trương Hồng Cúc ngược lại tăng lên rồi.

Được rồi, đây là phong tục.

Bóng đêm tối om, Lục Cảnh Ba bật đèn pin cùng đi, Điều Tam Tam thất thểu đi theo sau lưng Điều Liên Phát lên viếng mộ, lên mộ báo việc vui xong, thất thểu trở lại, có thể nghỉ ngơi chứ?

Kết quả, Điều Tam Tam bị Trương Hồng Cúc sai khiến, tắm, gội đầu, mang theo đầu tóc ướt nhẹp đi cán mỳ trường sinh.

Mỳ trường sinh là một tập tục trong cưới hỏi, buổi tối ngày đầu tiên lấy chồng cô dâu mới phải tự tay cán kỹ mỳ sợi vừa dài vừa to, trùn giấy đỏ lên, ngày kết hôn đó thêm hành lá, trứng gà, dùng nước nấu sơi, làm thành hai chén mỳ, thật ra thì vốn không nấu chín, ngụ ý sinh.

Chén long phượng, đĩa gỗ tử đàn, chú rể cô dâu ngồi đối diện ăn mỳ, lấy may mắn “Trường sinh đầu bạc”, hơn nữa cũng ngụ ý “Sớm sinh quý tử.”

(*) Không nấu chín = sống, sống và sinh trong tiếng Trung đều là 生.

Tuy nói Điều Tam Tam không hay làm cơm, nhưng bên trên đã nói tới tài nấu nướng, tay chân lanh lẹ cán kỹ sợi mỳ, Trương Hồng Cúc bên kia lại kêu cô đi “Bày biện rương hòm”, đồ dùng trong phòng cưới, không thể có khoảng không, đều phải nhét điểm tâm số chẵn vào.

Phòng cưới là phòng nhà họ Điều mới xây, cách chừng trăm mét, Điều Tam Tam đi theo Trương Hồng Cúc, trong bóng đêm cửa chính khép hờ, trong phòng cưới đèn sáng, truyền đến một loạt tiếng cười khanh khách.

Bào Kim Đông đứng trước ghế sa lon, đang rửa chân cho Lôi Lôi, vừa thọc lét cu cậu, vừa dặn dò bé: “Thằng nhóc này, ban đêm không cho đái dầm, nếu ngày mai cháu đẻ cho chú và thím ba cháu ngủ trên đồng nước tiểu con nít, xem chú có đánh mông cháu hay không.”

Điều Tam Tam cười thầm, đi theo Trương Hồng Cúc vào, Bào Kim Đông vừa thấy vội vàng đi tới, nhận lấy túi Trương Hồng Cúc xách.

“Bày biện rương hòm”. Trương Hồng Cúc cười giải thích, “Tối nay Lôi Lôi lần giường, con có thể ôm nó yên ổn? Ban đêm đừng tìm mẹ nó đấy.”

“Không chuyện gì, cục cưng lớn rồi.” Bào Kim Đông nói, “Thằng bé quen thuộc với con. Chính là ở đây thằng nhóc hưng phấn, trẻ như vậy vẫn không chịu ngủ.”

Trương Hồng Cúc cầm điểm tâm nhét vào trong ngăn kéo tủ đựng, Bào Kim Đông nhìn thấy rõ Diêu Tam Tam mặt nhọc, cười.

Ngày mai kết hôn rồi, anh rất muốn tới ôm cô, thân ái cô, nhưng không thể được, Trương Hồng Cúc ở đây, bên kia còn có Lôi Lôi mở to hai mắt nhìn!

Lặng lẽ, Bào Kim Đông đưa tay cầm tay cô, cho cô một nụ cười trấn an.

Nhét xong rương hòm, Diêu Liên Phát gọi Tam Tam lại, đưa cho cô một bọc bằng khăn lụa đỏ, “Đưa cho con làm lễ áp eo.”

Cô dâu thân phận quý giá, trên người phải có tiền hoặc trang sức áp eo, một hai năm này, trong lúc rảnh rỗi, Bào Kim Đông cũng mua cho cô vài món đồ trang sức quý giá, thời gian trước khi xác định ngày kết hôn, hai người đi tỉnh thành mua quần áo, lại một hồi mua không ít món đồ trang sức quý, riêng đôi vòng tay vàng, đã nặng trĩu kinh người. Diêu Tam Tam cũng không ngăn cản anh mua, vật này không mất giá trị, có tiền mua một chút cũng không sao.

Thật ra thì Diêu Tam Tam vốn không hề mang đồ trang sức vàng bạc, thường mang theo cũng chỉ có chiếc nhẫn Bào Kim Đông sớm mua cho cô kia. Vật vàng bạc này, tuổi tác của cô cũng không thích hợp mang, Bào Kim Đông mua được, đơn giản đúng là cho cô làm “Áp eo”. Lễ áp eo, là tiền riêng quang minh chính đại của cô dâu.

Diêu Tam Tam bây giờ đương nhiên không cần tích tiền riêng, nhưng cô cũng rất hưởng thụ phần săn sóc này.

Thật sự mà nói, Diêu Tam Tam không ngờ cha mẹ sẽ chuẩn bị lễ áp eo cho cô, một mặt là nhà cô kén rẻ, cũng không phải gả ra ngoài, mặt khác, Diêu Liên Phát lấy đâu ra tiền! Tiền nhà họ Diêu, cho dù bao nhiêu, còn không phải đều giữ trong tay cô đó sao? Mặc dù nói là hoa hồng, chị cả chị hai đều không tới lấy tiền, chỉ nói không cần dùng tiền gấp, tiền còn có thể sinh tiền kia mà, để tiếp tục đầu tư sản xuất.

“Mẹ và cha con, tiền không nhiều lắm, chính là tiền lương các con cho, cầm một nửa ra cho con áp eo, cô dâu mới, nên có như vậy.”

Khoảnh khắc kia, trong lòng Diêu Tam Tam trăm mối cảm xúc ngổn ngang, khi còn bé ở trong lạnh lùng bỏ rơi đã thành thói quen, bây giờ cô lớn rồi, không cần cha mẹ tận tâm che chở nữa, mà bọn họ lại từng ngày từng ngày một thay đổi.

Mặc dù yêu thương này của bọn họ tới quá trễ, Diêu Tam Tam cũng coi như cảm nhận được.

Cô cười cười, đưa tay nhận lấy bọc bằng khăn lụa đỏ này, rồi cất ở trên người, nói với Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc: “Đồ chắc chắn rồi, yên tâm chứ?”

Bây giờ, cô có thể nghỉ một lát nhỉ?

Ngủ không bao lâu, sắc trời đã sáng rồi, Diêu Tam Tam bị người ta đánh thức từ trong giấc ngủ, nên đứng lên chuẩn bị, xe đón cô đi thành Niệm trang điểm cũng đã tới.

Diêu Tam Tam gần như bị tiểu Tử cứng rắn kéo lên từ trên giường, đầu cũng không chải, mặt cũng không rửa, dù sao đến chỗ đó đều phải cẩn thận chuẩn bị, mơ mơ màng màng lên xe, ngồi trên ghế trang điểm cũng sắp hai tiếng, rửa mặt, dưỡng da, vấn tóc, tu sửa, hóa trang..

Đây là mặt của cô sao? Vốn là một bản vẽ đúng không! Diêu Tam Tam trước đó vốn không hay trang điểm, có câu nói mười bảy mười tám, gái không xấu, cô không cần thiết trang điểm che giấu đi vẻ đẹp thanh xuân tự nhiên của mình. Bây giờ ngồi ở đây, mới biết trang điểm cũng không phải chuyện nhẹ nhõm.

Ước chừng sau khi cô ngủ gật, cuối cùng cũng rời khỏi ghế trang điểm, lên xe về nhà.

Diêu Tam Tam và tiểu Tử về đến trong nhà, trong phòng đã đầy người, Diêu Tiểu Đông ôm Tráng Tráng, Diêu Tiểu Cải ôm Viên Viên, Bào Tiểu Song mới đính hôn với Kim Thành đang đứng bên cạnh bàn, nhìn cô điểm tỉnh mà cười, hôm nay cô gầy được cố ý gọi tới làm phù dâu.

“Ăn một chút gì đi...” Cô dâu lấy chồng theo lệ thường phải ăn trứng trần nước sôi.

Không ngủ đủ, cảm giác cũng không có khẩu vị, Diêu Tam Tam miễn cưỡng ăn hai miếng, uống hết mấy ngụm nước, lại có người vội vàng dặn cô: “Uống ít nước, hôm nay cháu là cô dâu mới, không tiện đi vệ sinh.”

Được rồi được rồi, uống ít nước.

Diêu Tam Tam buông chén xuống, lại có người đi tới, cầm khăn lông cẩn thận tỉ mỉ lau bên khóe miệng cho cô, tránh làm hồng son môi.

Lúc này có một người vội vã đi từ bên ngoài vào, gọi cô: “Chị ba...”

Diêu Tam Tam vừa nhìn, đây không phải là Hồng Hà sao?

Diêu Hồng Hà đứng ở đằng kia, nhìn Diêu Tam Tam, lại nhìn mấy người Diêu Tiểu Đông, trên mặt mang vẻ thấp thòm.

Diêu Tam Tam suy nghĩ một chút ở trong lòng, cũng hiểu mấy phần, đoán chừng là thím ba không cho con bé tới, mà Hồng Hà tự mình muốn tới.

Lúc đưa gao cho Tráng Tráng tròn tháng, thím ba theo chân nhà bọn họ nịnh bợ lấy lòng, kết quả nhìn trúng Kim Thành, lôi kéo Diêu Tam Tam làm mai giúp Hồng Hà, bây giờ mai mối không làm, Trương Hồng Cúc ngược lại là người làm mai cho Kim Thành và Bào Tiểu Song, đây không phải đánh vào mặt thím ấy sao? Thím ba bây giờ cảm thấy, thể diện của thím, lòng hảo thắng của thím, cũng bị nhục nghiêm trọng rồi.

“Bào Tiểu Song đó, đáng vẻ như đậu cô ve xào, bần vẻ con người bần vẻ đầu óc, điểm nào mạnh hơn Hồng Hà của chúng ta? Lại còn là một nhà họ Bào, bồi phận chú ôm cháu gái một chỗ, thật sự không sợ mất mặt vứt xuống mộ lão tổ tông đi.”

Thím ba ở nhà, chính là chửi bới lung tung ầm ĩ như vậy.

Chuyện nhờ Diêu Tam Tam làm mối, Hồng Hà biết ít nhiều, dù sao tuổi cô cũng còn nhỏ, nhìn Bào Kim Thành cũng hết sức không tề, nên không ngăn cản mẹ mình, kết quả Bào Kim Thành người ta có cô gái thân mật, vậy coi như xong đi, vốn không sinh ra ảnh hưởng gì khác.

Vậy mà thím ba cứ cường điệu chuyện này lên, hết lần này đến lần khác ở nhà cầu nhau tức giận, thậm chí trách tội đến một nhà Diêu Tam Tam, ngược lại làm cho Hồng Hà phiền não chán ghét. Không được thì không được, mẹ cứ lặp đi lặp lại đáng vẻ cầu nhau này, khiến trong lòng con gái mình có cảm nhận gì?

“Chị ba, tối hôm qua em không được thoải mái, sáng nay mới đến...” Diêu Hồng Hà thấp thòm nói. Mặc dù cô tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện lắm, nhưng cũng hiểu chị họ ba này không tệ với cô, Diêu Tam Tam kết hôn nếu cô không tới, thật sự cảm thấy bản thân mình cũng quá mức.

“Hồng Hà, em tới rồi?” Diêu Tam Tam cười khanh khách kéo Hồng Hà, giống như chuyện gì cũng không có, thím ba là thím ba, Hồng Hà là Hồng Hà, thật ra Hồng Hà cũng đáng thương. Diêu Tam Tam cười nói, “Em đã đến rồi, vừa đúng hôm nay làm dâu phụ cho chị.”

“Vâng!” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Hồng Hà lập tức mừng rỡ, gật đầu liên tục, tiểu Tứ, Bào Tiểu Song bên cạnh, còn có mấy cô gái họ hàng nhà khác, đều đến làm dâu phụ đưa dâu, liền cười hi hi tới đây kéo Hồng Hà, đứng một nhóm mà đi rồi.

“Tiếng pháo thúc giục bên ngoài đã vang lên rồi, em nhanh chóng thay quần áo.” Diêu Tiểu Đông thúc giục.

Được rồi được rồi, vội vàng thay quần áo. Mọi người sợ làm hư lớp trang điểm và búi tóc tinh xảo, ba chân bốn cẳng giúp cô đổi váy áo cô dâu.

Áo cưới màu trắng duy mỹ đẹp mắt, nhưng nông thôn dù sao cũng là nông thôn, nông thôn những năm chín mươi, mặc đồ cưới màu trắng sợ rằng không thể được mấy ông bà già tiếp nhận, hôn lễ của Diêu Tam Tam dùng một bộ đồ màu đỏ chót, phong cách tây mới, rất tôn lên đáng người của cô.

Thay xong đồ cưới, tiếng pháo bên ngoài vang lên, Tam Tam cô cuối cùng có thể lấy chồng rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Lấy chồng

Editor: Puck

Không sai, Diêu Tam Tam cuối cùng phải lấy chồng!

Đợi chút, không phải cô ở nhà kén rể sao? Cô đi đâu lấy chồng chứ? Rõ ràng phải là cô ở nhà chờ “Cưới” anh Kim Đông của cô mới đúng chứ!

Hôn lễ kén rể truyền thống của nông thôn địa phương, đảng gái chỉ cần ở nhà ăn mặc chỉnh tề, chờ người đảng nhà trai đưa chú rể tới là được, nhiều lắm chính là ngồi lên xe, tự mình đến đảng nhà trai đón người. Chú rể xuống xe vào cửa, bởi vì là kén rể, cũng giống như cô dâu mới vậy, ngồi ở trong phòng cưới, mà đảng nhà gái thì trong ngoài ngoài tự do hoạt động, chiều đãi bạn bè người thân tới chúc mừng.

Cho nên, đàn ông kén rể không tránh được hơi xấu hổ!

Sau lại đến những năm chín mươi, có hôn lễ kén rể của vài nhà, có chút cải tiến, chú rể đi tới nhà đảng gái, vào cửa, thì đổi thành cô dâu ngồi trên giường trong phòng cưới, còn chú rể đi ra ngoài chiêu đãi khách.

Bào Kim Đông là một đáng mày râu tiêu chuẩn, chủ nghĩa đàn ông cũng có, bạn kêu để cho anh giống trống khua chiêng đến nhà họ Diêu xuống xe, vào cửa, đi vào trong phòng cưới đảng hoàng ngồi... Đùa giỡn hả?

Bạn vẫn tha cho người ta đi!

Lại nói bởi như vậy, con gái kết hôn một lần, vốn không trải nghiệm được quá trình và cảm nhận khi cô dâu lấy chồng, pháo thúc giục, đón dâu, lên xe xuống xe, ngồi giường nào việc vui... Qua liên tiếp các nghi thức, từ con gái lớn đã biến thành vợ người ta rồi.

Nếu Diêu Tam Tam không thể vui vui về về làm cô dâu mới, mọi người ai cũng không cao hứng rồi.

Cho nên bây giờ Diêu Tam Tam phải lấy chồng lập gia đình. Chuyện vui làm việc vui, hôn lễ của cô, coi như một tay Lục Cảnh Ba thiết kế. Phòng cưới của bọn họ không phải ở nhà mới chỗ khác sao? Diêu Tam Tam chính là phải lấy chồng từ nhà họ Diêu, mà Bào Kim Đông thì giống như chú rể mới vậy, lại một lần nữa tới nhà cưới vợ. Bởi vì đường gần, anh thậm chí không cần đi về nhà từ biệt cha mẹ, dù sao trong hôn lễ cha mẹ hai nhà cũng sẽ tham gia.

Nghi thức phong tục lấy chồng nên có của con gái, dĩ nhiên một thứ cũng không thể thiếu.

Ngoài cửa lớn pháo thúc giục vang lên ba lần, trong tiếng chiêng trống rung trời, Bào Kim Đông bị Bào Kim Thành và mấy người em họ chưa lập gia đình vây quanh, dưới bàn bệ người thân chờ đón, một đường vào phòng Diêu Tam Tam. Anh liếc mắt cái đã thấy cô dâu mới của anh đang ngồi trên giường, đang cố gắng... Mang giày.

Cô dâu của anh trang điểm phong cách tây mới, phối hợp chính là giày boot nữ màu đỏ, giày mới như vậy, kiểu dáng thanh tú, cao gót mảnh dài, kiểu dáng như vậy vào thời điểm đó rất ít thấy không nói, Diêu Tam Tam thường làm việc bận rộn, bình thường nào mang vật như vậy?

Theo như phong tục, cô dâu mới tôn quý, trước khi lấy chồng lên xe hai chân trên cao, không thể dính bùn. Diêu Tam Tam ngồi ở trên giường, gác chân, đeo giày vào, đưa tay định kéo khóa lên.

Bào Kim Đông giờ phút này, vốn không thấy người khác trong phòng rồi. Anh đi thẳng qua, ngồi chồm hóm xuống, cầm chân của cô, cẩn thận kéo khóa giày lên giúp cô, sau đó, đeo chiếc còn lại cho cô.

Diêu Tam Tam nhìn Bào Kim Đông, hôm nay Bào Kim Đông mặc âu phục màu đen chất liệu cực kỳ tốt, áo sơ mi màu trắng, cà vạt hoa văn màu đỏ thẫm, giày da màu đen, quần áo này do đích thân Diêu Tam Tam chọn, lúc ấy chỉ thử sơ sơ, bây giờ nhìn anh mặc chỉnh tề như vậy, quả nhiên hiện ngang phách khách.

Bào Kim Đông bình thường thích mặc đồ lính nguy trang, trang phục giản dị, trời lạnh thích mặc áo gió, anh thích quần áo tương đối tùy ý, dễ hoạt động. Ăn mặc chỉnh tề giống như vậy, đây là lần đầu tiên Diêu Tam Tam nhìn thấy. Quần áo này mặc lên dáng người cao lớn của anh, thật đáng nhìn. Diêu Tam Tam nhìn anh, khoe miệng hài lòng khẽ cong cong.

Cô muốn xem từ tế một chút, về sau này muốn nhìn thấy anh ăn mặc chỉnh tề như vậy, chắc rất ít cơ hội!

“Ha ha, chú rể hầu hạ cô dâu đeo giày!”

“Ban ngày hầu hạ vợ đeo giày, buổi tối hầu hạ vợ rửa chân!”

Mấy thằng nhóc bắt đầu ồn ào lên, mấy dâu phụ cũng cười hi hi ha ha.

Chỉ thấy vẻ mặt Bào Kim Đông như thường, đầu chân mày cũng không nhíu, ngay cả túng quần một cái cũng không có. Một đám nhóc chưa lớn! Tinh thú khi hầu hạ cô dâu rửa chân, bọn chúng nào biết được chứ? Chuyện này anh cũng không phải chưa từng trải qua.

“Chỉ đeo giày thôi không được, muốn cưới cô dâu đi, cậu phải quỳ xuống cầu hôn mới được chứ?” Lục Cảnh Ba lại ở bên cạnh khuyến khích.

Bào Kim Đông cười liếc nhìn Lục Cảnh Ba một cái, oán thầm nho nhỏ một câu: Hành động vĩ đại quỳ xuống cầu hôn của anh, người nào không biết? Đây chính là muốn kéo người khác xuống cùng nhau làm bạn đúng không?

Đáng may râu sọc chi chuyện nhỏ này? Bào Kim Đông đeo giày cho Diêu Tam Tam xong, tiện thể quỳ một chân xuống, cánh tay phải tuần tú mở ra: “Vợ, đi theo anh đi!”

Nói xong, còn không kịp đợi cô dâu đáp lại, đã duỗi cánh tay ra, nhẹ nhàng linh hoạt ôm lấy cô, đi ra ngoài trong tiếng cười vang của mọi người. Tiếng pháo nổ, tiếng chiêng trống vang trời, một đôi cô dâu chú rể lên xe, xe chạy ngược về hướng phòng cưới.

Các phòng cưới chừng khoảng trăm mét, theo Lục Cảnh Ba bố trí xe hoa lượn quanh thôn một vòng, từ bên kia đi vòng qua phòng cưới.

Trương Hồng Cúc đứng ở cửa chính, vẻ mặt vui vẻ. Mấy bác mấy thím đứng ngắm cảnh có người đẩy bà nói giỡn: “Con gái lấy chồng, bà làm mẹ không khóc hả?”

Con gái lấy chồng, làm mẹ không bỏ được, theo phong tục lệ thường phải rơi vài giọt nước mắt.

Trương Hồng Cúc lại vung tay lên, thuận miệng nói: “Không cần khóc, một lát nữa lại về.”

Người nghe được đều cười!

Vì vậy bạn bè người thân, hàng xóm người trong thôn, đều rối rít đi về phía phòng cưới, chậm rãi từ từ mới đến cửa phòng, xe hoa còn chưa thấy đâu, vì vậy mọi người lại chen chúc ở cửa, chờ xe hoa tới.

Hình như xe hoa đi rất chậm, đội cũng hơi nóng nảy rồi, xe hoa cuối cùng xuất hiện ở đầu đường bên kia, trong pháo hoa chào đón chậm rãi dừng trước cửa phòng cưới.

Xuống xe? Nào có dễ dàng như vậy!

Nhóm dâu phụ đưa dâu lên xe không ngăn cản, theo như phong tục lại có thể “Náo việc vui” lúc xuống xe, họ ngăn cô dâu mới lại, lại đuổi chú rể xuống xe, kêu chú rể đi lấy bánh kẹo cưới dính không khí vui mừng tới “Đã thông quan hệ”.

Bào Kim Đông đương nhiên biết, nếu tùy theo những thứ mấy cô gái này muốn, mang tới mấy thùng cũng không đủ, họ vốn đang “Náo việc vui”, cố ý gây khó khăn cho, càng náo loạn càng vui vẻ, hai bên phải đàm phán một phen. Vì vậy mấy cậu thanh niên Bào Kim Đông mang đến rước dâu phát huy công dụng rồi, từng người một chen chúc trước cửa sổ xe, hi hi ha ha nói điều kiện với các cô nương đưa dâu, nói tình cảm.

Tập tục này cũng rất thú vị, thật ra thì ở nông thôn không ít nam nữ thanh niên, cũng dưới tình huống như vậy quen biết sinh tình.

“Kim Thành, cậu lên đi!” Có người đẩy Kim Thành nói, “Vợ của cậu ở bên trong đó, lấy ra chút khí khái của đàn ông trai tráng, ra lệnh cô ấy mở cửa.”

Đây nói tới Bào Tiểu Song.

Kim Thành liếc nhìn Bào Tiểu Song, Bào Tiểu Song lại nghiêng đầu đi, cười không để ý. Không cho lập quan hệ đi cửa sau, cô gái Bào Tiểu Song kiên trì nguyên tắc!

“Vô dụng, vừa nhìn cậu ta chính là đàn ông trai tráng đậu hũ, đồ nhu nhược sợ vợ.” Có người trêu ghẹo Kim Thành.

Các cô gái huyên náo không sai biệt lắm, bánh kẹo cưới dính không khí vui mừng tới tay, lại rồi rít mở cửa xe. Cửa xe vừa mở ra, các cô gái cũng vội vàng chạy ra. Vì sao phải chạy? Bởi vì bên ngoài bắt đầu tung trấu cám lên rồi, cám gạo bay lên bên trong chứa cám lúa mạch, nhiều thanh niên mắt nhìn chăm chăm chờ đấy!

Tung trấu cám vốn tung cô dâu, ngụ ý cô dâu “Có phúc”, nhưng mấy nam thanh niên không tránh được cố ý trêu chọc con gái người ta, nếu bạn không cẩn thận, sẽ tung dính đầy mặt đầu cổ bạn, đương nhiên cũng biết là cô gái đưa dâu qua.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Lấy chồng 2

Editor: Puck

Đối mặt với tình huống “Chúng bạn xa lánh”, Diêu Tam Tam định kéo cửa xe, né tránh đợt công kích đầu tiên.

Bào Kim Đông vội vàng lấy ra cây dù đỏ, bảo vệ cô dâu, hai người chỉ dựa vào một cây dù, nhanh chóng tránh đông tránh tây, đối mặt với vài lượt người ngửa trầu cám công kích, bỏ chạy thẳng về phía phòng cưới trong tiếng cười vui của mọi người.

Nghe nói có nhiều chỗ trong hôn lễ kiêng kỵ dùng đến cây dù, mà trong tập tục hôn lễ lại “Che dù”, cái này gọi là “Không tranh giành với ông trời”, ngày này khi cô dâu lấy chồng, thân phận siêu nhiên, địa vị cao nhất, phải mở cây dù kiêng kỵ, không được tranh với ông trời. Mặt khác, cũng ngụ ý vợ chồng mới cưới gió mưa chung lòng, một đường đồng hành.

Ngày này, phòng cưới đã khóa lại từ sáng sớm, cô dâu chưa đi vào trước, bất kỳ ai cũng không có tư cách bước vào một bước chân.

Đến cửa phòng cưới, “người toàn phúc” giữ khóa cửa nhanh chóng mở cửa phòng cưới, cô dâu lập tức dưới sự bảo vệ của chú rể chạy vào trong phòng.

Mặc dù như thế, vào phòng cưới, trên đầu, trên mặt Diêu Tam Tam vẫn dính đầy trấu cám, nhìn thật hơi tức cười. Búi tóc xinh đẹp của cô cũng không biết dùng bao nhiêu keo xịt tóc, tất cả trên mặt đều là mỹ phẩm, bởi như vậy, trấu cám dính đầy lên trên, các bậc bề trên cũng không cho phải xuống, bạn nghĩ đi, sao có thể phải ‘Phúc’ đi chứ!

Trên đầu Bào Kim Đông cũng bị thăng nhóc gian xảo nào tung một đồng trấu cám. Tóc anh ngắn, trấu cám theo động tác của anh rớt xuống, ngay cả trên lông mi cũng dính đầy, anh vừa mới giơ tay lên, các bác các thím đi theo vào vội vàng ngăn anh lại, không cho phải xuống, Bào Kim Đông cười bất đắc dĩ, ngón tay cẩn thận vạch mắt ra, dính vào trên lông mi, ngăn cản tầm mắt đó.

Trong sân đã sớm có người bày bàn, kéo cha mẹ nhà họ Bào và cha mẹ nhà họ Diêu ngồi lên. Thảm đỏ rải đất, Bào Kim Đông ôm lấy Diêu Tam Tam ra ngoài, trang trọng quỳ xuống dập đầu cho cha mẹ hai bên. Làm cha không kim được vui mừng, làm mẹ lại vội vàng đỡ cô dâu chú rể lên.

Quỳ lạy cha mẹ, tiếp theo do người trẻ tuổi náo nhiệt, mấy thanh niên theo chủ rể đồng loạt xông lên, lôi kéo cô dâu chú rể chào lạy lẫn nhau. Thế nào gọi là chào lạy lẫn nhau? Đều xuống thôi! Chủ rể cúi người chào không tới chín mươi độ, vậy thì ăn chú rể xuống! Đáng thương Bào Kim Đông hôm nay làm chú rể, cũng đành phải tùy lũ thanh niên chưa ráo đầu bình thường không dám lỡ mắng giày vò thôi!

Trở lại phòng cưới, tiếp tục náo nhiệt, trước để cô dâu chú rể ăn mỳ trường sinh...

Phong tục thật đúng là nhiều!

Điều Tam Tam thật sự hơi hối tiếc. Sớm biết, cô đã ở nhà “Cưới” Bào Kim Đông là xong rồi, nào nhiều chuyện như vậy? Nhưng mà trước mắt cô không dám nói lời này ra.

Thời gian cô hối tiếc không được bao lâu, rất nhanh đã có người khuyến khích chú rể hôn cô dâu, để cho chú rể nói “Lịch trình lừa vợ”...

Tiệc mừng bắt đầu vào buổi trưa, vẫn náo nhiệt đến chiều muộn, tiệc mừng chủ yếu là chuyện của Bào Kim Đông.

Ở nơi này, mời rượu dường như do chú rể ra mặt, cô dâu thân phận cao quý, không cần mời rượu, chỉ cần để cho các dâu phụ làm bạn, ngồi ở trong phòng cưới là được rồi.

Phải nói Dương Bắc Kinh và Lục Cảnh Ba cũng đủ nghĩa khí. Hai người anh rể, một bụng ly rượu, một cầm bầu rượu nhỏ tinh xảo, đi theo Bào Kim Đông lần lượt mời rượu mười mấy bàn khách, tửu lượng của Dương Bắc Kinh có hạn, uống xong một vòng, chú rể không uống say, Lục Cảnh Ba thật sự hơi say.

Không thua thiệt ban đầu lúc Lục Cảnh Ba kết hôn, Bào Kim Đông trượng nghĩa ngăn cản rượu giúp anh!

Bào Kim Đông được mấy người bạn chiến đấu đưa vào phòng cưới, nghe nói đều đường xa tới, mấy năm không gặp, gặp mặt liền nói uống rượu ôn chuyện với nhau, trở lại hơi trẻ. Chị cả chị hai của cô và chị dâu cả nhà họ Bào đi cùng, thấy trời đã trễ rồi, nên kêu mấy dâu phụ trong nhà rời đi, chỉ để lại Bào Kim Đông cho Điều Tam Tam.

Nhà mới bên này không có người khác ở, rất nhanh chỉ còn lại hai người bọn họ rồi.

“Anh uống nhiều?”

“Sao có thể chứ!” Bào Kim Đông cười, “Bọn họ đều hiểu chuyện, không ai rót rượu anh.”

Thật sao? Toàn mùi rượu.

Điều Tam Tam hơi bận lòng nhìn anh, đêm tân hôn để cho cô phục vụ một người say rượu, cô bảo đảm sẽ từ từ từ tính sổ với anh.

“Thật sự không có chuyện gì!” Anh cười hi hi giơ tay bảo đảm, nhìn đáng vẻ, say thì có lẽ không say, chỉ có điều cũng đã lừng lừng rồi.

Bào Kim Đông đi tới, cảm mặt cô suy nghĩ, nhìn hồi lâu phun ra một câu: “Thật xấu xí!”

Anh nói gì? Điều Tam Tam nhún mày. Không say đúng không?

Bào Kim Đông không hề cảm thấy nguy cơ chút nào, vẫn đang cảm mặt cô, cười, “Trang điểm cái gì chứ! Kỹ thuật nát bét, mắt tự nhiên. Một tầng dày như vậy, lột xuống cũng đủ một cái bánh rán, làm vợ anh thành xấu.” Bào Kim Đông nói. Anh thật lòng cảm thấy, cô dâu trang điểm đậm, đẹp thì đẹp thật, nhưng che đầy phần thanh tú của cô.

Điều Tam Tam chậm rãi thả hai tay đã chống nạnh xuống, dẫu môi cười.

“Em ăn cái gì chưa?”

“Ăn một ít.”

Chị cả nấu nồi com nhỏ cho cô, bận rộn không có khẩu vị, cô chỉ uống nửa chén canh.

Bào Kim Đông cười cười, giống như ảo thuật móc ra trái cà chua, Điều Tam Tam vừa nhìn trái cà chua đỏ au này, nghĩ tới mùi vị chua ngọt mát mẻ, đột nhiên hơi thèm ăn. Những năm ấy lều lỏn vẫn còn rất ít, lúc này ít thấy cà chua ở nông thôn, Điều Tam Tam ăn lại hỏi một câu: “Anh lấy ở đâu ra?”

“Trộm chỗ đầu bếp làm tiệc mừng.”

Phụt!

Tưởng tượng một chút, chú rể ăn phục tráng thơm, đi phòng bếp trộm cà chua? Điều Tam Tam cười rất không có lương tâm.

“Anh nghĩ suốt một ngày một mõi, em nhất định không có khẩu vị gì.”

Cô ăn cà chua, Bào Kim Đông thì tìm cây chổi, qua loa quét mấy cái trong phòng, đầy phòng đều là xác vỏ hạt dưa, vỏ kẹo, nhìn khó chịu. Nhưng anh

lại không chịu khó hơn, tiện tay quét thành một đồng rác ở phía sau cửa, mặc kệ.

Cà chua lành lạnh ăn vào bụng, trong dạ dày quả nhiên nhẹ nhàng sáng khoái hơn.

Bạn hỏi đêm tân hôn?

Trời ạ, ngày này dành cho hai người! Trên đầu tóc Bào Kim Đông còn mang theo trấu cám, trên người dính vết rượu, trên đầu Diêu Tam Tam đầy keo xịt tóc khô rộp, lúc vẫn tóc ấy dùng kẹp tóc nhỏ màu đen có nửa cân, cũng dính đầy trấu cám..

Hai vợ chồng nhỏ tìm kiếm chung quanh, cũng may, có người chuẩn bị nước nóng, phòng bên cạnh để mấy phích nước nóng tràn đầy! Xem ra có người có kinh nghiệm. Hai người gội đầu tóc của mình, rửa mặt dọn dẹp. Đồ trang điểm của cô dâu đương nhiên không được tốt lắm, Diêu Tam Tam cũng không chuẩn bị mấy thứ đồ nước tẩy trang, không thể làm gì khác hơn là cầm xà bông thơm rửa thêm hai lần.

Rửa sạch lớp phấn son, cỗi đời này lại thêm một đôi vợ chồng cùi gạo, ước chừng chính là như vậy đi!

Khó khăn lắm mới trở lại diện mạo thật sự như cũ, Diêu Tam Tam xoa tóc còn hơi ướt, đã bỏ nhào lên giường. Một quá!

Nhưng Bào Kim Đông ngăn cô lại, nói ngủ khi tóc ướt khê bị cảm, cứng rắn kéo cô dậy, tìm máy sấy, sấy khô tóc cho cô.

Mặc kệ, giờ cũng nửa đêm! Tóc mới khô một chút, Diêu Tam Tam đã té nhào lên giường, mắt không sai biệt lắm sẽ phải nhắm lại.

Cô muốn ngủ, nhưng mà có một người đầy đủ kiên nhẫn và tinh lực, giống như bóc bánh chưng, bóc từng tầng vỏ bánh chưng ra, vừa lột ra, lại không nhận được động tĩnh hôn lên.

Đêm tân hôn, sao có thể để sống uổng chứ?

“Ghét... Ngủ có được không?”

“Không được.”

“Trước để cho em ngủ một lát thôi...”

“Ngày mai để cho em ngủ cả ngày...”

“Van anh... Vừa một môi vừa buồn ngủ... Sáng sớm mai có được không?... Không cho phép anh bắt nạt người ta...”

“Không bắt nạt em, anh bảo đảm, chỉ một lần thôi có được không... Thật sự bảo đảm...”

Hôn lễ là cái gì?

Hôn lễ, cũng chỉ là một lễ nghi của cuộc đời, hai người chung lễ nghi, sinh ra một gia đình mới.

Ấm áp, dịu dàng, ấm cúng, vậy là đủ rồi!

Đương nhiên, nhẹ nhõm không một người, thì tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Người đẹp nhất

Editor: Puck

Bản thân Diêu Tam Tam cũng ngưng ngưng – ngày sau ngày cưới, cô lại có thể thật sự ngủ một ngày, thật ra thì cũng không thể coi như cả ngày, cũng chỉ ngủ thẳng đến buổi chiều mà thôi.

Theo như tập tục địa phương, kết hôn ngày thứ hai, vợ chồng mới cưới sẽ không đảm nhiệm hay tham dự hoạt động gì, nhiệm vụ chính là ăn được ngủ được nghỉ ngơi tốt, suy cho cùng là một bố trí sẵn sóc trong tục lệ kết hôn.

Diêu Tam Tam thi hành cái “Ngủ được” phải hết sức đến nơi đến chốn, về phần “Ăn được”, thật lòng xin lỗi, hình như cô không nhớ rõ ăn xong rồi.

Thật ra thì Diêu Tam Tam đã tỉnh một lần trước đó rồi, mệt mỏi, chính là không muốn động. Thời gian này thật sự mệt muốn chết rồi, trước hôn lễ lại liên tiếp thức đêm, thiếu ngủ nghiêm trọng, nên xác định miễn cưỡng ngủ nướng, mơ hồ nhớ Bào Kim Đông người kia còn vỗ vỗ cho cô ngủ, giống như dụ dỗ

con nít. Ý lại thì ý lại, ước chừng lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Tỉnh lại lần nữa, mở mắt ra, trong nhà hết sức tối tăm, cô mất tinh thần hồi lâu, suy nghĩ một chút, đây là sáng sớm, hay là hoàng hôn? Hơn nữa trên giường chỉ có một mình cô, trong nhà không có chút động tĩnh nào, người kia đâu?

Bò dậy, cô sờ soạng bốn phía, tìm thấy điện thoại của mình ở trên đầu giường, mở máy, mới hơn hai giờ chiều? Ngoài trời đầy mây sao? Nếu không sao ngoài trời tối vậy? Không cần phải nghĩ, gọi cho Bảo Kim Đông.

Chỗ nào đó reng reng mấy tiếng, cắt đứt không nhận, mấy phút sau, Bảo Kim Đông đẩy cửa đi vào, một mảng ánh sáng ngồi lập tức vui sướng đi theo sau anh bỏ nhào vào.

Diêu Tam Tam nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa, chớp mắt mấy cái, cuối cùng phản ứng kịp. Người này kéo rèm cửa sổ cực kỳ chặt chẽ, cửa sổ khép chặt, bởi vì tạo ra “Ban đêm” cho cô yên tâm ngủ nướng.

“Đã tỉnh rồi hả?”

“... Tỉnh.” Thật túng quẫn mà.

“Em thật đúng là có thể ngủ.” Bảo Kim Đông kéo một tầng rèm cửa sổ thật dày ra, lưu lại một tầng rèm cửa màu trắng viền hoa, gọi cô, “Đứng lên đi, cũng nên đói bụng.”

“Anh đi làm gì thế?”

“Đi bên nhà cũ bên kia, ngày hôm qua làm tiệc mừng, trong nhà lộn xộn lung tung, cùng nhau dọn dẹp một chút.”

Nhà cũ chỉ bên nhà họ Diêu, bây giờ hai người kết hôn dọn vào nhà mới, nên phân chia ra như vậy.

“Có người nào hỏi em không?” Diêu Tam Tam hỏi hết sức chột dạ.

“Không có. Thật.”

Bảo Kim Đông đương nhiên biết cô lo lắng điều gì, cười đến nhe răng, đi tới định kéo cô. Diêu Tam Tam vốn kéo cao chân, nửa tựa đầu vào giường, bị anh lôi kéo, tiện thể ngồi dậy, sau đó... Lại vội vàng tuột xuống, như cá trốn vào trong chăn, trần truồng chứ sao.

Cô tội nghiệp mà nhìn anh: “Cầm quần áo cho em.”

Bảo Kim Đông cười mập mờ, ánh mắt sáng quắc, nhìn đáng vẻ lười biếng mơ hồ của cô, lại không nhẫn tâm làm chuyện xấu, đi ra ngăn kéo tìm quần áo cho cô. Đồ lót thoải mái, áo len mỏng, áo khoác âu phục nhỏ màu đỏ. Đây là quần áo mới hồi môn trong ngăn kéo của cô, còn có vài món đồ nữa, đều là màu đỏ chói – không cần hoài nghi, làm cô dâu mới, một tháng này, cô đều chỉ ăn mặc quần áo đỏ tươi chói mắt như vậy.

Diêu Tam Tam thật sự không thích màu đỏ! Cô luôn thích màu sắc nhẹ nhàng khoan khoái.

Bảo Kim Đông hiển nhiên cũng không hiểu được cái gì gọi là “Phi lễ chó nhìn”, đứng ở đằng kia nhìn cô. Nhưng do tính tình, Diêu Tam Tam không cách nào thân thiện trần trụi mặc quần áo giống như anh, dưới ánh nhìn hơi soi mói cười cười của anh, Diêu Tam Tam núp ở trong chăn mặc đồ lót vào, áo len mỏng, lại mặc áo khoác, chân trần, rốt cuộc đứng lên từ trên giường.

“Bọn họ đều ở đây?”

“Đều ở đây. Anh rể cả, anh rể hai đang dọn dẹp sân, chị cả chị hai đều ở đây ôm đứa nhỏ tán gẫu nói chuyện, cha mẹ đang xử lý đồ ăn thừa trong tiệc mừng ngày hôm qua, đưa cho hàng xóm người thân chung quanh.” Bảo Kim Đông tốt bụng, báo cáo tường tận từng thứ, nụ cười trên mặt vẫn như cũ, miệng kia rõ ràng toét ra theo chiều rộng.

Nói xong lại bổ thêm một câu: “Thật sự không có ai có ý tứ hỏi đến em, thật ra thì anh cũng không dậy quá sớm.”

Đều ở đây à? Có thể tưởng tượng, nếu như bây giờ cô đi nhà cũ, sẽ phải đối mặt tới tận mấy cặp ánh mắt chú ý, các ánh mắt chế nhạo đủ loại, nếu không chừng còn bị chị cả chị hai trêu ghẹo mấy câu. Bọn họ ở nhà mới không đốt lửa, cách gần như vậy, ăn cơm đương nhiên đi nhà cũ ăn.

Diêu Tam Tam quyết định thật nhanh, định không mang giày nữa, lại ngã ngồi ở trên giường, lười biếng nói một câu: “Thôi đi, em ngủ quên, ngược lại không đói lắm, dứt khoát không đi về.”

Cũng may bên phòng cưới có đủ loại điểm tâm, Bảo Kim Đông đi cầm cho cô ly sữa đậu, cầm vài món điểm tâm cô thích ăn, sau đó mới rời đi. Buổi tối lúc quay lại nhớ cầm cho cô một chén canh củ cải thịt viên nóng hổi, hai hộp bánh rau hẹ.

Cuộc sống sau khi cưới của Diêu Tam Tam, bắt đầu trong một ngày lười biếng thanh thản ở đây.

Sau khi cưới ngày thứ ba, theo như phong tục phải lên mộ phần báo việc vui.

Đối với đón dâu bình thường, chú rể mang theo cô dâu mới lên viếng mộ mà tế bái, mà đối với Bảo Kim Đông mà nói, bái tế mộ tổ nhà họ Diêu, tương

đương với vào trong gia tộc nhà họ Điều, anh chính là con trai trưởng nghiêm nghiêm chỉnh của nhà họ Điều rồi.

Cũng không biết tục lệ cũ kỹ lưu truyền xuống bao nhiêu năm, bây giờ người trẻ tuổi chỉ coi nó thành một phong tục mà thôi, đối với Điều Liên Phát mà nói, cũng coi như đầy đủ coi trọng, không chỉ tự mình dẫn Bảo Kim Đông và Điều Tam Tam đi, còn báo cho bên ông cụ Điều.

Ở nơi đó, phụ nữ không có việc không lên mộ phần, bà nội Điều vốn không quá coi trọng nhà con trai lớn, bởi vì chuyện cho Tam Văn làm con thừa tự không thành, vẫn một bụng ý kiến với việc Bảo Kim Đông kén rể đến, nên đương nhiên sẽ không đi, ông cụ Điều liền tự cầm chút vàng mã viếng mộ mà đi.

Viếng mộ mà đốt vàng mã, đốt bánh pháo, dán giấy đỏ lên trên mộ phần, Bảo Kim Đông và Điều Tam Tam cùng nhau cúng tế, đứng dậy cười cười với ông cụ Điều, kêu một tiếng: “Ông nội.”

“A, được, được!” Ông cụ Điều gật đầu liên tục, dù sao tuổi cũng lớn, eo bắt đầu cong, mấy năm trước còn là ông cụ khỏe mạnh, bây giờ đã là đáng về tuổi già sức yếu, đi bộ cũng chậm rì rì.

So sánh ông cụ Điều với bà nội Điều, đại thể trên mặt làm việc còn không có trở ngại, nhìn ông cụ đứng trước mặt đôi trẻ, ba đứa cháu gái từng bị xem nhẹ coi thường nhất, xinh đẹp đứng đằng kia, quần áo tinh xảo, xinh đẹp xuất chúng, trong ngọt ngào lộ ra hạnh phúc và tự tin, khí chất đó càng tạo nên không tầm thường như vậy, phối hợp với Bảo Kim Đông đứng bên cạnh con bé, cao lớn to con, khí thế hiên ngang.

Đôi mắt già nua vẫn đục của ông cụ Điều cũng sáng thêm mấy phần.

Một nhà con lớn nhất, bây giờ thật sự khác biệt. Nhớ những năm này bà nội Điều thiên bị bạc đãi, ngấm lại mấy đứa cháu trai ở trong nhà khiến cho người ta nhức đầu, ông cụ Điều thật sự không biết nên oán người nào nên hận người nào.

“Ông nội, lên mộ phần xong rồi, theo quy củ cháu nên đi các nhà gặp người lớn, ông nội nói, cháu nên đi mấy nhà?” Điều Tam Tam mỉm cười hỏi.

Kết hôn ba ngày đến thăm các bậc cha chú, không phải đi uống công, cha chú các nhà đều phải chuẩn bị một phần bao tiền lì xì, bà nội Điều và chú hai, chú ba bên kia, kết hôn đều không, cái này kêu bọn họ có phải đến nhà không? Buồn cười!

“Bà nội cháu... Hai ngày nay chuyện vặt nhiều, chú thích các cháu... Cũng không cần đi đâu, người trong nhà, không cần khách khí nhiều.”

Nhà con lớn nhất sống tốt lắm, thật ra thì ông cụ Điều rất muốn ba con trai hòa thuận, lấy ảnh hưởng và địa vị của nhà con lớn nhất ở trong thôn hiện nay, bao nhiêu cũng có thể mang theo một hai đứa con trai nhà khác, trước mặt người ngoài cũng dễ nhìn. Nhưng ông cụ Điều nhớ tới mình làm một vài ba chuyện mùi quăng vớ vẩn, thật sự không có mặt mũi mờ miêng, lại nói nếu hai đứa nhỏ này đi, bà nội Điều, con dâu hai con dâu ba bọn họ rất có thể khó gần không coi mở, chữ tiền phủ đầu, bao lì xì cũng không chuẩn bị, không phải bết bát hơn?

Phụ nữ chỉ biết suy nghĩ nông cạn!

Trong lòng ông cụ Điều không khỏi oán hận nằng nặc một câu, móc bao lì xì từ trong túi tiền ra, đi tới nhét vào trong tay Bảo Kim Đông, vừa nhét vừa nói: “Cầm đi, hai cháu kết hôn thành gia, ông nội nên cho, mua cho cháu ít đồ.”

Bảo Kim Đông làm sao có thể lấy? Anh tự tay chặn tay ông cụ Điều, thoải mái rút bao tiền lì xì ra, nhét trở về trong túi ông cụ Điều, cười cười nói: “Ông nội, chúng cháu không cần, trong nhà không thiếu cái gì. Cháu là người dưới, phải làm ra tiền hiếu kính ông nội mới đúng.”

Kết hôn ngày thứ tư, theo lý là ngày lại mặt, Bảo Kim Đông đương nhiên mang theo Điều Tam Tam, đi một vòng các nhà cha chú họ Bảo, thăm mấy ông cụ nhà họ Bảo.

Đi nhà ông nội Bảo Kim Đông trước, thái độ của ông cụ rất thú vị, bởi vì cháu trai sắp tới, nên sớm một chút bày một bàn vài đồ ăn vặt, chuẩn bị điểm tâm nước trà, phải nói cũng rất xem trọng, nhưng lại vẫn có vài phần cảm giác không được tự nhiên, hình như có ý lên mặt.

Đoán chừng còn đang để ý tới chuyện đứa cháu trai xuất sắc nhất kén rể thôi. Điều Tam Tam đương nhiên cũng không để ý, người bị cô lừa tới, cũng không cần ông cụ có ý kiến gì không? Đối phó với người già ý mà, cô chỉ cần miệng ngọt gọi người ta.

“Ông nội, ông muốn ăn cái gì? Cháu bóc hột đào cho ông nhé?”

Răng lợi ông cụ vẫn còn tốt lắm, thật sự chờ Điều Tam Tam lột hột đào, nhận lấy ăn, Điều Tam Tam lại vội vàng bụng một ly trà nóng tới.

“Ông nội, ngài uống một ngụm trà.”

Bảo Kim Đông cười nhìn, cũng không giúp một tay, ông cụ Bảo nhấp một ngụm trà, nhìn Điều Tam Tam, lại còn nói một câu: “Kim Đông đến nhà các cháu, con bé này, nhìn rất hiểu chuyện, chỉ có điều hơi ngang ngược chút, về sau cháu không thể bắt nạt nó.”

Con rể kén rể, kiếm sống ở gia đình nhà gái, khí khái đàn ông thường không đủ, thường chịu tức giận. Ông cụ Bảo đương nhiên lo lắng cái này!

Điều Tam Tam nheo mắt nhìn Bảo Kim Đông, len lén cười, cháu nội ông nào có điểm nào lớn lên giống bánh bao? Ai bắt nạt ai chứ!

Bảo Kim Đông hết sức quan tâm ông cụ Bảo, Điều Tam Tam nghĩ, chỉ cần ông cụ bớt căng thẳng với cô, về sau cô sẽ giống như Bảo Kim Đông hiếu kính ông cụ.

Trăng mặt còn chưa kết thúc, đầu tháng tư, khu ươm giống bắt đầu làm việc.

Căn cứ kinh nghiệm năm ngoái, năm nay Điều Tam Tam lại làm kích thước lớn ra, kế hoạch ươm giống năm nay còn nhiều gấp đôi năm ngoái, cộng thêm năm nay còn có cá kim châm, cũng tính toán phải ấp ra được một lượng lớn cá giống có thể nuôi dưỡng.

Năm ngoái Điều Tiểu Cái ấp ra một ít cá kim châm giống, đặc biệt dùng ao cá nuôi, bây giờ có thể cung cấp ra một nhóm cá cha mẹ, chỉ có điều mới nuôi một năm, vì bảo đảm chất lượng cá cha mẹ ươm giống, Điều Tam Tam đã sớm bắt đầu thu mua cá kim châm ở xung quanh.

Cô thu mua cá kim châm, không giống như người khác thu mua cá theo cân, mà thu mua theo con, dĩ nhiên, chỉ cần sống, không thể có tổn thương. Quá nhỏ không cần, bình thường, cũng dài nửa gang tay, hai đồng tiền một con. Một con cá kim châm có thể đạt tới bốn lạng, cô lại có thể ra giá cao mười đồng, thứ này chưa trưởng thành, nửa cân trở lên, vốn không thấy được.

Đến lúc này, gần sông lớn phía tây có thể tùy ý thấy được người bắt cá kim châm.

Đồng thời, Bào Kim Đông ra bút lớn bao mười mấy mẩu mặt nước ở đập chứa nước, còn ủy thác cho Lục Cảnh Ba mời một nhân viên kỹ thuật chuyên môn, muốn làm lồng đựng lưới nuôi cá kim châm, năm anh tốt nghiệp cấp hai, một lòng muốn bao thầu đập chứa nước nuôi cá, bây giờ cũng coi như thực hiện được tâm nguyện. Nhưng nhân lực trong nhà thật sự chưa đủ, công nhân có thể mướn, ai tới quản lý đây?

Thời kỳ bây giờ, cửa hàng bên tỉnh thành không bán cá chạch bùn, nhưng đầu mùa xuân chính là thời điểm canh cá diếc uống ngon, Bào Kim Đông ký hợp đồng với mấy hộ nuôi dưỡng, đơn đặt hàng tiêu thụ, cá diếc và cá lóc bên này chuyển đến tỉnh thành từng xe, tình hình buôn bán ở cửa hàng mặc dù bớt chút so với thu đông, buôn bán lại cứ theo lẽ thường. Bào Kim Đông định để Bào Kim Lai ở lại trông nom cửa hàng, còn mình tạm thời lưu lại thu xếp chuyện cá kim châm. Chỉ cần tất cả lên quỹ đạo, cá bột nuôi thả xuống, sắp xếp xong công nhân, một mình Điều Tam Tam có thể quản lý.

Nhưng mà năm nay khu ươm giống, lại có một vấn đề tuyệt đối không thể coi thường, liên quan đến một nhân vật rất quan trọng – công chúa Lục Viên Viên lạnh nhạt còn chưa đầy ba tháng, quá nhỏ, hơn nữa tuy nhỏ nhưng đáng vẻ không nhỏ, thời gian này người khác đều bận rộn việc vui của Điều Tam Tam, công chúa lạnh lùng được Điều Tiểu Cái ôm cả ngày đã quen, bây giờ trừ mẹ con bé ra, người khác ôm bé thì có ý kiến, Trương Hồng Cúc và Lục Cảnh Ba còn có thể miễn cưỡng ôm một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn nhũn lại rất không vui, người khác càng thêm dưng cũng không cho dưng.

Điều này khiến cho Điều Tiểu Cái làm sao làm chuyện khu ươm giống được?

Điều Tam Tam chậm rãi đi vào sân nhà họ Điều, từ xa đã nghe thấy tiếng oa oa của trẻ nít cao vút. Viên Viên vừa khóc náo loạn, nghe âm thanh này, hôm nay tính khí công chúa nhỏ còn phát không nhẹ, không ai dễ dàng con bé sao?

Điều Tam Tam bước nhanh mấy bước, vào trong phòng Điều Tiểu Cái, đưa đầu vào nhìn, không nhìn được bật cười. Chỉ thấy Điều Tiểu Cái hai tay chống nạnh, cúi người, đang mắt lớn trừng mắt nhỏ với bé cưng trên giường, hai mẹ con đang đấu đây!

Nhìn lại tiểu Viên Viên, nhắm hai mắt xinh đẹp, không hào phóng đập loạn, cố gắng biểu đạt bất mãn của mình.

Lục Cảnh Ba đi làm, Trương Hồng Cúc khẳng định không có nhà rồi? Nếu không đã sớm chạy đến ủng hộ cháu gái ngoại, hung hăng mắng Điều Tiểu Cái một trận.

Điều Tam Tam đi nhanh qua, đẩy Điều Tiểu Cái một cái, trách cứ chị gái: “Sao chị lại làm khổ con bé vậy? Căng lên với một đứa bé, chị được lắm đấy!” Nói xong đi tới, chu môi lại, chắc chắn đi dụ dỗ tiểu Viên Viên.

“Em đừng xía vào!” Điều Tiểu Cái đưa tay kéo Điều Tam Tam ra, mặt căng lên nói, “Chị cần phải bề gãy tính khí ngang ngạnh này của con bé. Tội em cứ nuông chiều con bé đi, em nhìn con bé một chút xem, về sau đáng vẻ xinh xắn, tính tình lại không tốt, còn tuyệt vời như thế nào?”

Ngay cả bản thân Điều Tiểu Cái cũng phải thừa nhận, con gái mình là một cô bé xinh đẹp hàng đầu. Lại nói con gái nhà họ Điều đều đẹp mắt, đáng đáp Điều Tiểu Cái hết sức xinh đẹp xuất chúng, tướng mạo Lục Cảnh Ba cũng rất tuần tú sáng sủa, con nóc tiểu Viên Viên này quả thật thừa hưởng tất cả ưu điểm của cha mẹ, còn xuất sắc hơn rất nhiều. Con bé mới hai ba tháng, người nào nhìn thấy ai cũng thán phục xinh đẹp, gương mặt nhỏ nhỏ này, mặt mày này, miệng nhỏ này, đã cho thấy nền tảng xinh đẹp từ trong bào thai.

Có người đánh cuộc, nói không tới mười mấy năm, tiểu Viên Viên này nhất định sẽ là cô gái xinh đẹp nhất trong mười tám dặm thôn, còn vượt qua cả mẹ cả dì con bé.

Vậy còn cao đến đâu!

Trong đầu Điều Tiểu Cái bắt đầu phát tán ra suy nghĩ vô hạn, đủ loại ý tưởng, quy kết ra một ý niệm: Con bé này, không quản tốt con bé là không thể!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Vớt ra ngoài 1

Editor: Puck

Nhìn chị hai và tiểu Viên Viên cứng lên, Diêu Tam Tam không khỏi buồn cười.

“Con bé mới bao lớn? Chị hai, chị cứ lo quát con bé đi, nếu mẹ trở lại nhìn thấy, chị lại bị chửi!”

“Người nào trở lại cũng không được!” Diêu Tiểu Cái đưa tay chỉ tiểu Viên Viên, chỉ con bé nói, “Con khóc đi, bà ngoại con, cha con đều không ở nhà, mẹ xem ai cho con chỗ dựa!”

“Chị được rồi, cũng không thể nghĩ xem, tính khí này của con gái chị theo tính khí của ai!” Diêu Tam Tam cười nói, “Con bé có chỗ nào không như ý rồi hả? Có phải đói bụng không?”

“Mới vừa bú no rồi, cũng không đi tiểu ưót, con bé chính là muốn kêu chị ôm ra đi dạo bộ, chị mệt chết đi được. Người khác con bé không cho ôm, ôm một cái sẽ khóc nháo, con bé đều không chịu để Cạnh Ba và mẹ bế, cả ngày lẫn đêm cứ bám lấy chị. Nếu Cạnh Ba và mẹ không ở nhà, chị ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng không có!”

Được rồi, làm mẹ khổ cực mà!

Thế nhưng nhìn cục bột nhỏ tròn này, thật sự làm cho người ta không đành lòng nhìn con bé khóc rống. Diêu Tam Tam nhe cười khuyên giải: Chị hai, con nít không phải lập tức dạy dỗ tốt, lại nói con gái có chút tính tình cũng tốt, bớt lớn lên lại bị bắt nạt. Chị cứ trị con bé như vậy, khóc đến người ta cũng cuống lên, đây đâu phải là cách?”

“Con bé đây chính là lấy bản lĩnh khóc, con bé vừa khóc đã có người ôm con bé dụ dỗ con bé, nên con bé hơi một tý không như ý sẽ khóc nháo. Ai cũng đừng để ý đến con bé, cứ để cho con bé khóc một lát, con bé dần dần sẽ biết khóc không có tác dụng.”

Công chúa lạnh nhạt khóc rống hồi lâu, không ai để ý, cũng có thể do khóc mệt, tiếng khóc chợt ngừng nghỉ, nhưng vẫn còn cố gắng mím môi, hít hít cái mũi nhỏ, đáng vẻ uất ức.

“Đàng hoàng rồi chứ?”

Diêu Tiểu Cái há hê vừa dứt lời, không ngờ công chúa lạnh nhạt chỉ nghỉ ngơi dưỡng sức một chút, bất ngờ một tiếng khóc tiếng sao cao hơn tiếng trước vang lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên. Diêu Tiểu Cái chấp nhận ôm lấy Viên Viên, vỗ sống lưng nhỏ, bất đắc dĩ nói: “Vật nhỏ, nếu như con làm mẹ tức chết mệt chết đi được, bảo cha con tìm mẹ ghê cho con đi!”

Loại đề tài “Tìm mẹ ghê” này, gần đây Diêu Tiểu Cái nói ra không chỉ một lần, nguyên nhân cuối cùng, chính là sau khi Lục Cạnh Ba được điều vào cục nông nghiệp, lại có vài nữ đồng nghiệp chưa cưới hỏi thăm anh có đối tượng chưa, vài “Người nhiệt tình” còn lại giúp một tay đi hỏi Lục Cạnh Ba, Lục Cạnh Ba trả lời hết sức thú vị, “Không có đối tượng. Chính là trong nhà có một cô vợ, còn có một cô con gái bảo bối.”

Đã nói Lục Cạnh Ba là một người phúc hắc, đùa bốn người mà!

Kết quả chuyện này qua một người bạn cùng trong đơn vị của Lục Cạnh Ba, truyền vào trong lỗ tai Diêu Tiểu Cái, Diêu Tiểu Cái cũng không chỉ một lần lấy ra nhạo báng Lục Cạnh Ba, Lục Cạnh Ba cũng không nóng nảy, chỉ nghĩ đều là tình thú giữa vợ chồng.

“Tam Tam, chuyện mướn thợ khu thơm giống như thế nào?” Diêu Tiểu Cái hỏi, vừa ôm con gái trong ngực ra cửa, đi vòng quanh trong sân.

Vừa ra đến bên ngoài, công chúa lạnh nhạt quả nhiên giắt hai đầu chân mày ra, miệng nhỏ cũng không vênh, trên khuôn mặt nhỏ bé rõ ràng hoàn toàn tự nhiên, Diêu Tam Tam nhìn mà buồn cười.

“Mới nhận thêm tám, cộng thêm năm ngoài quen tay, gần đủ không sai biệt gì lắm đúng không?” Diêu Tam Tam nói, “Chị có rảnh rồi thì đi qua xem chút.”

“Em nhìn là được rồi, chị không cần nhìn, chút điểm này em còn có thể không có ánh mắt?”

Mẫu chốt là trong lúc này chị cũng không đi được đi! Diêu Tam Tam nhìn tiểu Viên Viên trong ngực chị gái, cười.

“Chị hai, Kim Thành nói với em, muốn cho Bào Tiểu Song cũng tới khu thơm giống của chúng ta, chị xem có được không?”

“Đĩ nhiên được rồi! Cô gái kia tính tình yên tĩnh, trầm ổn, người cũng chịu khó, sao lại không được?” Diêu Tiểu Cái suy nghĩ một chút lại nói, “Con bé cũng coi như người trong nhà, nhìn cũng thông minh ngay ngắn, em chú ý bồi dưỡng thêm, về sau quầy hàng lớn cần người nhiều, để con bé dần dần quản lý gì đó.”

Diêu Tam Tam gật gù đầu, cô cũng đang định bồi dưỡng người dưới, khu thơm giống cũng không thể chỉ trông cậy vào hai chị em cô và chị hai, trước mắt tạm được, nhưng quầy hàng lớn hơn nữa, không chú ý tới được. Hai chị em thương lượng, chia công nhân ra làm hai tổ, năm ngoài quen tay thu xếp đi thơm giống cá kim châm, công nhân mới nhận thu, thu xếp hai công nhân cũ mang theo đi thơm giống cá chạch bần.

Đối với Điều Tiểu Cái mà nói, cô đã sớm mò xong ươm giống cá chạch bùn rồi, năm ngoái cô đã thử thí nghiệm thành công ươm giống cá kim châm, cửa kỹ thuật đã giải quyết, coi như có kinh nghiệm, nhưng dù sao mới bắt đầu làm, vẫn nên cẩn thận một chút.

“Viên Viên còn nhỏ, bây giờ chị vốn không phân thân nổi, năm nay em thật sự hơi lo lắng.” Điều Tam Tam nói xong, đưa tay trêu chọc tiểu Viên Viên.

“Không có chuyện gì, chính là thời gian này trong nhà bận rộn, người khác ít trông con bé được, đeo dính chị. Kêu mẹ nhìn con bé nhiều, con bé có thói quen là được. Lại nói công nhân cũ đều quen tay rồi, không cần em nhìn chăm chăm.”

Điều Tiểu Cái nói xong đột nhiên nhú mày, giễu cợt em gái, “Thật ra thì em đều hiểu phương pháp kỹ thuật, tự em cũng có thể làm được, làm gì mà tỏ vẻ không có chị thì không được!”

“Em đã nói rồi, chị trông nom ươm giống, em tập trung nuôi dưỡng và tiêu thụ.” Điều Tam Tam cười hi hi nói, “Rồi chị vốn không được. Anh Kim Đông lại lấy mười mấy mẫu mặt nước nuôi cá kim châm, lui về sau anh ấy lo cho cửa hàng, bên này không phải đều là chuyện của em sao?”

Hai chị em tro chuyện, ôm Viên Viên đi một chút trong sân, hình như hải lồng với cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài, cũng có lẽ ngày xuân được nắng ấm phơi thoải mái, tiểu Viên Viên không lâu lắm đã ngủ mất rồi.

Ngủ thiếp đi cũng không tiện đối phó, nếu con bé ngủ chưa sâu, thì phải ôm, đi đến bên giường vừa đặt xuống, lập tức tỉnh. Điều Tiểu Cái không thể làm gì khác hơn là đóng cửa, đợi đến khi con bé ngủ say, mới nhẹ nhàng đi vào trong nhà, đặt lên giường đắp kín chăn, làm giống như hoạt động của đặc vụ, nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa đi ra ngoài.

Làm mẹ này, thật sự không dễ dàng!

Hai chị em mỗi người kéo một cái ghế, Điều Tiểu Cái lại đi bung dầu tây đỏ tươi mê người ra, lúc này dầu tây trông lộ thiên, mùi vị hết sức ngon. Hai người ngồi dưới hành lang, vừa ăn dầu tây vừa nói chuyện.

“Mẹ mình đâu?” Điều Tam Tam hỏi, hồi lâu vẫn không thấy mẹ trở lại, Trương Hồng Cúc bình thường rất ít khi đi ra ngoài.

“Đi ra ngoài với cha rồi.” Điều Tiểu Cái bình bình thần thần nói, “Hình như bên ông bà nội đã xảy ra chuyện gì đó!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Điều Tam Tam vội hỏi, bên chỗ bà nội Điều gặp chuyện không may là rất bình thường, mấy năm nay Nhị Văn càng không ngừng gây chuyện, sẽ không sống yên ổn, kéo theo Tam Văn, Trữ Tử cũng gây lộn lung tung. Vậy mà xảy ra chuyện lớn gì, gọi cả Trương Hồng Cúc đi?

Phải biết, mấy năm nay Trương Hồng Cúc vốn không tiếp lời bên kia.

“Không biết chuyện gì, Đại Văn vội vàng hấp tấp gọi, hình như bà nội mình bị sao đó.” Điều Tiểu Cái cười nói, “Dù sao cũng không phải là chuyện tốt gì.”

“Bị bệnh? Hơn nữa bệnh nhỏ tội gì gọi mẹ mình đi theo, chẳng lẽ... Bị bệnh nặng rồi?” Không thể trách Điều Tam Tam nghĩ theo hướng xấu, thật sự tương đối khác thường.

“Không biết, Đại Văn và cha nói gì đó, lòng hiếu thảo của cha quá lớn, nên lôi kéo mẹ mình vội vã đi. Chị ôm Viên Viên, nên không hỏi kỹ.” Điều Tiểu Cái cắn dầu tây nói, “Em kết hôn còn chưa tròn tháng đâu, nếu bà nội bị gì kia, còn phải để tang. Xúi quẩy!”

Nhìn dáng vẻ nói năng nhẹ nhàng của chị hai, giống như đang nói thời tiết hôm nay, nói chị đủ lạnh lùng đi, không bằng nói bà nội Điều làm người đủ thất bại!

Đến chiều muộn Trương Hồng Cúc và Điều Liên Phát còn chưa trở lại, Điều Tam Tam và Điều Tiểu Cái ăn cơm trước, rồi trở về phòng tân hôn của mình.

Đến tối, Bào Kim Đông mang đến tin tức xác thật: Bà nội Điều không có bệnh gì nặng, chính là đột nhiên bất tỉnh té xỉu, đưa vào bệnh viện cứu chữa.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Nhập viện rồi chứ sao, đang đợi kiểm tra toàn bộ, sợ nào có tụ máu.”

“Tại sao lại đột nhiên té bất tỉnh?”

Bào Kim Đông liếc nhìn cô một cái, nói: “Tức giận sôi sục thôi. Nhị Văn bị công an bắt, Trữ Tử cũng bị bắt theo, đoán chừng không thuận lợi.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Vớt ra ngoài 2

Editor: Puck

Điều Tam Tam thật sự không có cảm giác ngoài ý muốn. Đáng về Nhị Văn kia, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn. Cô dừng một chút, buồn bực nói: “Chuyện cục công an bắt người lớn như vậy, không nghe thấy động tĩnh!”

“Bắt ở tiệm game thành Nghi, trong thôn còn chưa truyền ra – nhưng mà bây giờ nên truyền ra rồi.” Bào Kim Đông nói, “Anh tìm người quen của cục công an nghe ngóng, nghe nói là trộm xe, cụ thể không rõ ràng lắm, dù sao là vụ án rất lớn.”

Trộm xe? Điều Tam Tam nghĩ, cũng không nghe nói thời gian này Nhị Văn nhiều xa hoa mà.

“Không phải anh đi liên hệ lồng nuôi cá kim châm sao? Tại sao lại kêu anh đi?”

“Cha gấp gáp hoang mang rối loạn gọi điện thoại di động cho anh, kêu anh tìm xe đưa bà nội em đi bệnh viện.” Bào Kim Đông nói, “Anh đáng lẽ đã đến thành Niệm, không thể làm gì khác hơn là thuê xe chạy đến, đi theo bận rộn một buổi chiều, cũng không chú ý đến nói cho em. Cha cái gì cũng không hiểu, biết rõ gấp gáp, anh dù sao cũng không thể bỏ mặc đứng không?”

“Anh trở lại, vậy mẹ em đâu?”

“Cũng trở lại rồi. Cha ở lại bệnh viện chăm sóc!” Bào Kim Đông nói, “Bây giờ chú hai chú ba em nửa điểm cũng không trông cậy vào được, tiền nằm viện toàn bộ chờ cha móc, em cũng biết, trên người cha làm gì có tiền, cuối cùng anh không thể nhìn cha khó khăn, không thể làm gì khác hơn là chi tiền viện phí ra rồi.”

Lại nói đến thông báo, bà nội Điều một hơi không lên được, trực tiếp bất tỉnh, thím hai Điều chỉ lo lẫn lộn kêu khóc, thím ba Điều thì vội vàng mắng Nhị Văn làm hư con trai của thím, mấy người đàn ông sợ hãi, thêm đi lên bệnh viện cần tiền, theo bản năng sẽ tới tìm Điều Liên Phát.

Tam Văn may mà vẫn còn đang học cấp ba, tốt xấu còn có kèm cặp, ngược lại không đi theo vào. Trụ Từ đến trường nổi danh là học sinh dốt ngu ngốc, ngây ngô ở trường học cậu ta cả ngày d1en d4nl 3q2l y d0n khó chịu, đã sớm tự mình thôi học, cả ngày xen lẫn cùng một chỗ với Nhị Văn. Hai anh em họ cùng họ này ngược lại ngu ngốc ngu, mã tầm mã, phải vào cục cũng cùng vào, đủ trượng nghĩa mà!

“Còn không phải đều do bà nội em làm sao, đứa bé ngoan cũng bị bà nội làm hư rồi.” Điều Tam Tam than thở, “Còn có thím hai bao che đó, còn thím ba, nuông chiều không nói, giáo dục tốt không đến, chỉ biết dạy Trụ Từ kén ăn lười làm, còn cảm thấy thím ấy thông minh không chịu thiệt thòi.”

Nửa tháng sau, bà nội Điều xuất viện, điều trị đến nơi, cuối cùng lợm được về một cái mạng già.

Điều Tam Tam dần dần cũng nghe nói cả vụ án. Nhị Văn và hai người bạn không ra gì của cậu ta, tổng cộng trộm hai chiếc xe. Hơn một tháng trước, bọn họ hợp nhau trộm một chiếc xe tải, lái đến ngoài tỉnh bán giá thấp, tiền kiếm được liền tiêu xài một phen ở thành Nghi, rất nhanh xài hết. Không có tiền trong lòng lại ngứa ngáy, trộm xe có tiền dễ dàng, thời gian trước định trộm một chiếc xe hơi của người ta, lái đến vùng khác đi vòng quanh một vòng, thủ tiêu tang vật cho một kẻ từng phạm tội nhiều lần khác, kết quả để cho cục công an lần theo dấu vết một đường, từng bước từng bước bắt được.

Những năm thập niên chín mươi, trộm xe tuyệt đối là án lớn. Về phần Trụ Từ, cậu ta ngược lại không trộm xe – cậu ta phụ trách trông chừng canh gác.

Vì vậy thím ba Điều bắt đầu khóc lóc kể lể chung quanh, nói Trụ Từ bị oan, nói Trụ Từ không trộm xe, chỉ nói do Nhị Văn lừa gạt, kêu Trụ Từ canh chừng, tiền cũng không được bao nhiêu, theo như giọng của thím ba Điều, Trụ Từ vốn không có chuyện gì, toàn trách Nhị Văn bọn họ cắn loạn, cục công an cào loạn. Bởi vì bản luận như vậy, không tránh được hung hăng mắng thím hai Điều mấy lần.

Điều Tam Tam và Điều Tiểu Cải đi khu urom giống gặp chú hai trên đường đi làm, đã lâu không gặp, chú hai lập tức già đi rất nhiều, giống như gãy xương sống.

Điều Tam Tam vốn cho rằng bà nội Điều có thể rút được kinh nghiệm xương máu, bản thân tỉnh lại một chút, nào nghĩ tới việc đầu tiên sau khi bà nội Điều xuất viện, chính là tìm cách cứu với cháu trai ra ngoài.

Cách không bao lâu, ngày này người một nhà họ Điều đang ăn cơm tối, bà nội Điều khóc suốt mướt tới tìm Điều Liên Phát, có ông cụ Điều, chú hai Điều đi cùng, bảo là muốn vay tiền.

“Thằng cả à, chúng ta luôn là người một nhà, cắt đứt xương còn gân, một nét không viết ra được hai chữ Điều, con không thể thấy chết mà không cứu!”

Bà nội Điều nói, bà tìm được một đứa cháu bà con xa nhà mẹ có giao thiệp rất mạnh, đồng ý cứu vớt Nhị Văn và Trụ Từ ra ngoài, người ta đã nói rõ ràng, bày quan hệ xong, cần ba mươi ngàn đồng.

Ba mươi ngàn đồng, vào những năm á đủ cho một gia đình người nông dân bình thường thu vào mười năm tám năm rồi, không cần hỏi, người ta chắc chắn cũng biết mấy người bà nội Điều không có nhiều tiền như vậy, nhưng nhà Điều Tam Tam có!

Theo lời bà nội Điều thuật lại, người ta nói rồi, trộm xe, trộm cắp số lượng lớn, nhóm người gây án, đây là tội nặng, chờ tòa án tuyên bố, đời này của thằng bé sẽ tèo mất. Quan hệ cứng rắn, đi theo con đường tòa án, làm một chút tay chân, đổi số tuổi già cho Nhị Văn, để Nhị Văn trong họ khẩu chưa

đầy mười tám tuổi, vị thành niên không thể phán tội, Trụ Từ đâu vốn cũng mới mười lăm, châm chước một chút, vụ án này có thể chuyển lớn hóa thành nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không có rồi.

“Ba mươi ngàn đồng, còn không phải nhìn mặt mũi cháu của ta, người bình thường sao có thể làm được chuyện này! Hai đứa trẻ kia cũng chính là tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, phạm vào ít lỗi như vậy, thật sự có thể để cho hai đứa tuổi còn nhỏ mà vào trong tù sao? Thằng cả à, mẹ biết rõ con có lòng tốt, con là đứa hiếu thuận nhất, con đưa tiền cho mẹ mượn, mẹ cứu vớt hai đứa ra ngoài trước, mẹ nhất định kêu cả nhà siêng năng làm việc ra tiền, sớm trả lại cho con!”

Lời nói trăm ngàn chỗ hở như vậy, bà nội Điều vậy mà cũng tin! Điều Tam Tam liếc nhìn khuôn mặt rồi rầm của Điều Liên Phát, cũng biết cha không nhận được chuyện này.

Về mặt Trương Hồng Cúc trong tình trạng không có ở đây, cũng không biết đang suy nghĩ gì, Điều Tiểu Cải ôm Viên Viên, chỉ lo cúi đầu ăn canh cá diếc của cô, canh này đặc biệt làm vì chị hai đẻ thức sữa, cũng không thể lãng phí.

Bào Kim Đông liếc chừng Lục Cảnh Ba, Lục Cảnh Ba liếc chừng Bào Kim Đông, đều thấy được tức giận và bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Gây chuyện không tốt, bà nội Điều lại muốn náo loạn một trận. Hai người đáng may rầu này, dĩ nhiên không sợ bà cụ náo loạn, nhưng lại không hy vọng bà cụ náo loạn lên, khiến người lớn con nít không yên ổn.

“Bà nội, người cháu bà con xa kia, rốt cuộc là ai?” Điều Tam Tam mở miệng hỏi.

“Ban đầu đi làm ở Ninh Ba, bây giờ trở về, định làm ăn ở thành Nghi.” Bà nội Điều nói, “Nó là đứa có khả năng, tòa án có bạn bè, trong nhà có người thân làm việc ở cục công an.”

Ông cụ Điều và chú hai Điều ngồi yên bên cạnh, vẫn luôn không nói chuyện gì.

Bà nội Điều nói xong, bắt ngờ nhào qua kéo Điều Tam Tam, bà nội Điều đương nhiên biết, bây giờ trong nhà con lớn nhất, hơn nữa lại là con nhóc Tam bà bỏ mặc làm quản lý việc nhà, vì cháu trai, bà nội Điều định bất cứ giá nào làm mất mo đi cầu Điều Tam Tam.

“Tam Tam, bà nội biết cháu có lòng tốt, trong lòng bà nội cũng thương cháu, biết cháu tâm tính tốt, cháu trước tiên cho bà nội mượn tiền, đợi sau khi tòa án tuyên bố, vậy vô dụng rồi.”

Bàn tay bà nội Điều giống như cành khô bắt ngờ chụp lên cánh tay Điều Tam Tam, móng tay bén nhọn bấm cô đau, Điều Tam Tam sợ hết hồn, theo bản năng muốn hét luôn ra, bà nội Điều lại đưa tay lau nước mắt, đáng vẻ định quỳ xuống trước Điều Tam Tam.

“Tam Tam, Tam Tam à, cầu xin cháu thương xót, Nhị Văn Trụ Từ đều là em trai cháu, cháu cũng không thể thấy chết mà không cứu! Chờ sau khi hai đứa ra ngoài, bà nội kêu hai đứa về sau đối xử tốt với cháu, về sau bà nội nhất định sẽ thương yêu cháu!”

Điều Tam Tam định đẩy bà cụ ra, Bào Kim Đông ngồi bên cạnh đột nhiên đứng lên, đôi tay nâng hai bên sườn bà nội Điều nhẹ nhàng nâng lên, lập tức kéo bà nội Điều lên, giống như xách bao bố, nhấc bà nội Điều lên đi vài bước, ẵm bà cụ té vào trong ghế sa lon ngồi xuống.

“Bà nội, bà làm gì vậy! Bà là bậc bề trên, có lời gì từ tế nói.”

Giọng điệu thái độ kia của Bào Kim Đông, hoàn toàn là đáng vẻ quan tâm tới bậc bề trên, khiến cho người ta không bói móc ra được cái gì.

Hôm nay nếu như anh để cho bà nội Điều quỳ xuống trước Tam Tam, ra khỏi cửa này, không biết mấy người bà nội Điều còn nói hươu nói vượn gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tội ngục tạo chứng cứ

Editor: Puck

Thấy bà nội Điều làm bộ quỳ xuống trước Điều Tam Tam, Bào Kim Đông đột nhiên đứng lên, đưa tay xách bà nội Điều đặt ngồi xuống ghế sa lon.

Bà nội Điều nhìn Bào Kim Đông chăm chăm, trong lòng căm hận, nhưng lại không thể không sợ hãi ba phần. Cậu thanh niên như gấu lại càng bá đạo bây giờ trên danh nghĩa là cháu trai nhà bà, nếu nói trắng ra, vốn không có quan hệ bản chất với bà nội Điều bà, không phải mấy đứa cháu gái này, từ nhỏ đã bị bà đối xử bất công tệ bạc sao, từ trong đáy lòng bà nội Điều cho rằng mấy đứa cháu gái nên kính bà chịu đựng bà, nhưng Bào Kim Đông không giống, thằng nhóc này nhìn cũng hơi ngang ngược, nếu nóng giận dựng lông lên, lật mặt, nhận được bà là người nào chứ!

Bà nội Điều ngồi trên ghế sa lon thở hổn hển mấy hơi hồng hộc, dứt khoát bắt đầu buồn bã dùng chính sách, vỗ chân, há to mồm, khóc đến được gọi là thê thảm.

“Con nói nếu hai đứa bé kia ngồi tù, mẹ cũng không sống được. Thằng cả à, chúng ta là người một nhà, cháu con tù tội, mặt mũi con cũng bị ném đi đâu!... Mẹ xong rồi, cứ treo ngược chết đi là xong rồi...”

Lục Cảnh Ba nhú nhú mày, không ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái cục cựa nhú lại rồi, miệng nhỏ mắt húng vênh lên, oa một tiếng gào khóc. Mặt Lục Cảnh Ba lập tức đen sì, gọi Diêu Tiểu Cải: “Tiểu Cải, ôm Viên Viên đi, hù dọa đứa bé thì làm như thế nào?”

Bà nội Diêu đương nhiên sẽ không để ý đến những điều này, hù sợ thì làm thế nào? Sinh một con nhóc thôi, còn là họ Lục, đến cháu gái ruột bà còn không để ý đến.

Nhưng Diêu Liên Phát vừa nghe con rên nói như thế, tự nhiên trên mặt khó coi, không nhìn được cũng oán giận bà nội Diêu, nhà ông trêu chọc ai? Buổi tối khuya chạy tới nhà ông khóc gào thét, hù dọa tiểu Viên Viên.

“Tiểu Cải, ôm Viên Viên đi.” Diêu Liên Phát nói xong chuyển sang bà nội Diêu, ai oán nói: “Mẹ, mẹ nói mẹ tuổi đã lớn như vậy, mẹ thật sự không dễ nói chuyện chút sao? Mẹ khóc ngân giọng như vậy, hàng xóm nghe, còn không phải cho rằng nhà con xảy ra chuyện gì sao!”

Thật ra thì không chờ ai nói, Diêu Tiểu Cải đã sớm để đứa xuống, vài hộp uống cặn sạch chén canh, ôm lấy con gái đi ra ngoài, trước khi đi ra cửa còn lạnh nhạt liếc nhìn bà nội Diêu một cái, lại nói với Diêu Liên Phát: “Cha, cha nhớ lấy, chúng ta không nợ tiền của người nào đúng không?”

Bà nội Diêu nghe xong lời này, trừng lớn cặp mắt, đang định nổi điên la lối om xòm với Diêu Tiểu Cải, Diêu Tiểu Cải đã ôm Viên Viên nghênh ngang rời đi rồi.

Bà nội Diêu khóc đến vang dội hơn. Vừa kêu khóc vừa liếc mắt nhìn Diêu Liên Phát, chờ con trai lớn mềm lòng khuất phục.

Diêu Liên Phát than thở, nói: “Chú hai, không phải tôi nói chú, mỗi lần Nhị Văn gây họa, mấy người lại lo chùi dít giúp nó, quán khiến cho chính nó không sợ trời không sợ đất, không biết độc hại, gây họa càng lúc càng lớn, chú không để cho nó chịu chút dạy dỗ, nó sao có thể biết hối cải?” Diêu Liên Phát khó có được một câu nói có đáng có vẻ.

Chú hai Diêu há hốc mồm, thờ dài, nói không nên lời, bà nội Diêu ở bên cạnh lau nước mắt, nói: “Thằng cả, con thật nhẫn tâm! Nó dù thế nào cũng là con cháu nhà họ Diêu ta, cho dù muốn dạy dỗ quản lý, mẹ về nhà nói nó từ từ một chút, nếu thật sự để cho nó vào trại cải tạo lao động, về sau nó nói vợ cũng khó khăn.”

“Bây giờ nó nói vợ dễ dàng?” Diêu Liên Phát không nề mặt chặn một câu, “Sắp hai mươi rồi, ai dễ cập mai mối cho nó sao? Cứ làm việc bất chính cả lo lắng phát, con gái nhà ai mất mủ mới gả cho hắn? Không phải con nói chuyện khó nghe, hạt giống tốt cũng do mấy người trồng thành cây xiêu vẹo.”

Ông cụ Diêu nặng nề thờ dài một tiếng, im lặng, bà nội Diêu ngẩn người, đột nhiên cất cao giọng, khóc như kêu trời kêu đất quở trách nói: “Xấu nữa cũng là con cái, mỏng nữa cũng là mảnh đất, đứa bé tuổi còn nhỏ, ai có thể không mắc chút lỗi? Mẹ thật sự không thể trông nom?”

“Lỗi nhỏ lỗi đến cục công an sao? Nó là đứa sắp hai mươi tuổi, mẹ coi nó là đứa bé còn ị đùn sao?” Diêu Liên Phát hằm hừ nói, “Thanh niên nhỏ trong thôn nhiều, sao người ta không bắt người khác?”

Diêu Liên Phát có ý nói lấy, trong lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật ra thì về phần cảm tình vẫn muốn cứu vớt hai đứa cháu ra ngoài. Diêu Liên Phát đây là bắt đầu giờ trò khôn vặt, trước trách bà nội Diêu mấy câu, sau thông suốt, lại bắt đầu hòa nhã chuyển sang Bào Kim Đông.

“Kim Đông, con xem chuyện này? Rốt cuộc liên quan đến mặt mũi nhà họ Diêu mình, đây cũng phải nhà người khác...”

Ở trong lòng Diêu Liên Phát, bây giờ Bào Kim Đông là con trai cả nhà ông, muốn mượn tiền, thì trước hết để cho Bào Kim Đông gặt đầu, Bào Kim Đông đồng ý, Diêu Tam Tam cũng không tiện phản đối.

Diêu Tam Tam hồi lâu không nói chuyện, tức giận hết ý kiến. Bây giờ nhìn thấy Diêu Liên Phát bắt đầu đánh chủ ý lên Bào Kim Đông, nên hơi nhìn thẳng vào mắt Bào Kim Đông, Bào Kim Đông cười cười, cho cô một ánh mắt trấn an.

“Cha, cha sao hỏi con, lại nói điều là người nhà, con vốn ấy mà, nên giúp.”

Nhìn thấy trên mặt bà nội Diêu, Diêu Liên Phát lộ vẻ vui mừng, Bào Kim Đông lại chuyển một câu, “Chỉ có điều, con cảm thấy bà nội con nói chuyện này, không cân nhắc kỹ, đứa cháu họ bà con xa gì kia, chỉ sợ là kẻ lừa gạt khoác lác. Chúng ta tiêu tiền rồi, còn bị mắc lừa, có thể sẽ thua thiệt lớn.”

“Sao có thể chứ! Cháu họ đó của bà nội nói rồi, nó biết rõ người trong tòa án, trong cục công an, có thể làm!” Bà nội Diêu vội vàng nói, còn thiếu vỗ ngực bảo đảm.

“Cháu không nói đến, nó một kẻ nông dân trồng trọt, lao động cực nhọc, nó ở đâu ra mấy người bạn có quan hệ lợi hại kia, cho dù có, đây là vụ án lớn, cục thành phố hỏi tới, ai có thể nắm chắc làm ra ngoài? Bà nội bà đã nghe nói nó dựa vào quan hệ hoàn thành chuyện lớn nào chưa?”

“Cái này.. Bạn nó nhiều, sẽ có người giải quyết, nếu không có thể làm, nó còn có thể dụ dỗ bà nội?” Bà nội Diêu mạnh miệng cứng rắn nói, “Lại nói về có một phần hy vọng, chúng ta phải thử một chút chứ?”

Thử một chút, cầm ba mươi ngàn đồng đi thử một chút? Thật nhẹ nhàng linh hoạt! Nhìn như vậy, đoán chừng trong lòng bà nội Diêu cũng có ý tưởng, nhưng vì cháu nội, thả dè cho nhà con lớn nhất ném tiền vung vãi đi.

Bào Kim Đông cười cười, nói: “Bà nội, không phải chuyện gì cũng có thể dựa vào quan hệ hoàn thành, cho dù có, chúng ta nông dân phổ thông như vậy, cũng không có khả năng có quan hệ đó. Gây chuyện không tốt, hơn nữa rơi vào tội danh nguy tạo chứng cứ, mấy người ai tới chịu trách nhiệm? Hơn nữa, theo cháu được biết, tội trộm cắp cũng không cần đủ mười tám tuổi mới có thể phán quyết, mười bốn tuổi trở lên đã có thể truy cứu, bà nội bà cũng thể đổi Nhị Văn thành mười hai mười ba tuổi chứ?”

Bà nội Diêu há hốc mồm, hơi mơ màng, lúc này Lục Cảnh Ba một mực ngồi yên bên cạnh nói chuyện.

“Kim Đông nói đến điểm quan trọng rồi. Người kêu làm việc này cho mọi người, vừa nghe chính là một người thiếu kiến thức pháp luật, lừa dối mọi người lừa không tới điểm mấu chốt. Tội trộm cắp, giá trị lớn, từ mười bốn tuổi trở lên đã phải chịu trách nhiệm hình sự rồi, nếu không lấy đâu ra tội phạm thiếu niên chứ?”

Nhìn sắc mặt hoài nghi của bà nội Diêu, Lục Cảnh Ba rất muốn cười, nếu không tại sao nói “Không học thức, thật đáng sợ”, bị người ta dụ dỗ đi bán còn giúp người ta kiếm tiền!

“Mười sáu tuổi, trộm cắp giá trị lớn, nếu có thể tuyên phạt, mức hình phạt cân nhắc có thể giảm bớt hơn mười tám tuổi, qua mười tám tuổi, sẽ phải hoàn toàn chịu trách nhiệm trước pháp luật.” Lục Cảnh Ba thông thả ung dung nói xong, khoe miệng khê cong khó có thể nhận ra, “Bà nội, Nhị Văn bây giờ đã mười chín tuổi, đã sớm qua tròn mười tám tuổi rồi, đổi số tuổi tòa án không nhất định biết, hơn nữa, thật sự muốn đạt tới chuyện nhỏ hóa không có, chẳng lẽ bà có thể đổi tuổi của nó xuống dưới mười bốn tuổi sao?”

“Bệnh gấp chạy chữa loạn, nhưng cũng không thể uống nhầm thuốc!” Bào Kim Đông tổng kết lại một câu, “Bà nội, bà nói chuyện này, vừa nghe chính là lừa đảo, lừa tiền của bà, đen đến đen đi, tự bà làm chuyện này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nó lừa bà, mê tiền của bà, ngày khác lại nói vụ án quá nặng không làm được, hoặc dụ dỗ bà đã nói giảm bớt, bà có thể làm gì nó?”

Diêu Tam Tam nghe Bào Kim Đông và Lục Cảnh Ba nói lời này, quả thật muốn vỗ tay bảo hay rồi. Thật tốt, tối nay cô cũng không tốn miệng lưỡi, hai người đàn ông này đã đủ đối phó xong rồi. Vẫn cô còn đang suy nghĩ xem nên đối phó với bà nội Diêu như thế nào, bây giờ vừa nhìn, gọi được cô là anh hùng không có đất dụng võ rồi!

“Kim Đông, Cảnh Ba, hai đứa nói... Là thật hả?” Diêu Liên Phát mở to hai mắt hỏi.

“Cha, cha không tin, ngày mai tự cha đi đồn công an hỏi một chút, nếu không con kiếm luật sư cố vấn cho cha?” Bào Kim Đông khê mỉm cười, “Cha, đây rõ ràng là một cái hố, cha có nhảy không?”

“Chỉ ông có suy nghĩ đó! Về sau đều nghe lũ trẻ, đừng nói loạn nữa.” Trương Hồng Cúc đẩy Diêu Liên Phát, đây là câu nói duy nhất của bà trong đêm đó.

“Như vậy... Vậy người ta đều nói... Mười tám tuổi...” Chú hai Diêu nói lấp bắp.

“Đủ mười tám tuổi hoàn toàn chịu trách nhiệm, nhưng chưa đủ mười tám tuổi, giết người, sẽ không phán tử hình, nhưng không có nghĩa nó không có chuyện gì! Cháu đã nói những tội phạm thiếu niên trong ngục kia, còn không phải đều là vị thành niên? Chúng cháu nói chút này, chính là muốn nói, đứa cháu họ bà con xa bà nội tìm kia, vừa nghe chính là gạt người, tự nó cũng là một người thiếu kiến thức pháp luật, mọi người đừng nên bị mắc lừa.”

Thân thể chú hai Diêu mềm nhũn, ỉu xiu, nhắm hai mắt lại, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Tôi tạo cái nghiệt gì, nuôi tổ tông bị tội này!”

“Theo như mấy đứa nói, không riêng gì Nhị Văn, Trụ Từ cũng không thoát liên quan rồi hả?” Ông cụ Diêu trầm mặc hỏi một câu, bọn họ đáng lẽ đều cho rằng, Trụ Từ mới mười lăm tuổi, giam hai ngày không thể phán tội, nên thả ra rồi.

“Ông nội, chúng cháu không phải tòa án, nghe người ta xử thế nào đi!” Bào Kim Đông nói.

Bà nội Diêu ngồi yên trên ghế sa lon, cũng không có tâm tư kêu khóc rồi, sừng sốt hồi lâu, bỗng nhiên lại mò được một cây cỏ cứu mạng “Cháu nói không tới mười tám có thể giảm bớt, vậy ta sửa tuổi Nhị Văn xuống dưới mười tám, đổi Trụ Từ xuống dưới mười bốn, hai đứa bé không phải có thể có khả năng?”

“Bà nội, bà biết người của tòa án và cục công an? Tìm ai đổi cho? Dù sao chúng cháu cũng không biết.” Diêu Tam Tam rút cuộc tìm được cơ hội biểu hiện, cô lắc đầu một cái nói, “Người bị giam nhiều ngày như vậy, cục công an nên thu thập chứng cứ cũng thu thập xong rồi, khẳng định die nd da n l e q u u y d o n người ta đã sớm điều tra ra được số tuổi rồi, bà sửa lại người ta có thể nhận bút toán này? Mới vừa rồi không phải anh Kim Đông đã nói sao, lỡ như gây chuyện không tốt, lại thêm tội làm giả chứng cứ, ai tới chịu trách nhiệm?”

Bà nội Diêu bị ông cụ Diêu lôi đi, khóc suốt mướt ra cửa, trong nhà rất cuộc yên tĩnh.

Không bao lâu, tòa án phán quyết xuống, Diêu Nhị Văn tù có thời hạn bảy năm, Diêu Tiểu Trụ chưa đầy mười tám tuổi, vào trung tâm quản giáo thanh thiếu niên. Quyết định phán quyết thông báo xuống, bà nội Diêu lại ngất đi một lần nữa, sau đó thân thể không hoạt bát, cả ngày đau bệnh, đi vài bước đường cũng không ngừng lẩm bẩm.

Thím hai Diêu và thím ba Diêu đổ máu một trận, mặt cũng cào nát rồi, tóc kéo xuống một xấp dày.

Biết tin tức này thì Trương Hồng Cúc đang ôm tiểu Viên Viên, ngồi nói chuyện phiếm với Diêu Tiểu Đông, ngày đó Diêu Tiểu Đông ôm tiểu Tráng Tráng về nhà mẹ đẻ.

Tiểu Tráng Tráng đã sắp bảy tháng rồi, mặc dù còn chưa nói chuyện, nhưng lại cố gắng phát ra âm thanh ê ê a a, nghe mình phát ra âm thanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất mới lạ, hưng phấn, làm không biết mệt, thỉnh thoảng miệng còn thổi bong bóng.

Tiểu Viên Viên lạnh nhạt trước sau như một, không biết vì sao, con bé nhếch miệng nhỏ lên, vênh đến cũng treo được bình đầu rồi, có thể là do bắt mắt với Tráng Tráng đi, không phải chỉ bập bõm được hai tiếng thôi sao? Khoe khoang cái gì chứ? Ai không biết!

Trong khu ươm giống chính là lúc bận rộn nhất, hiện giờ tiểu Viên Viên do Trương Hồng Cúc ôm, ban đầu công chúa lạnh nhạt chống lại, sau có thể cảm thấy bà ngoại không tồi, rất theo ý bé, nên cũng đón nhận. Điều Tiểu Cái bận rộn công việc khu ươm giống, đúng hạn trở lại cho bé bú sữa mẹ, công chúa nhỏ cũng quen rồi.

Điều Liên Phát từ bên ngoài trở lại, đáng vẽ gục đầu ủ rũ, Điều Tiểu Cái kinh ngạc hỏi cha, sao nữa?

“Nhị Văn xử bảy năm, Trụ Tử cũng bị giam trong trung tâm quản giáo thanh thiếu niên rồi.” Điều Liên Phát chán nản nói, “Con nói có phải phần mộ nhà họ Điều có vấn đề không? Gây ra chuyện mất mặt như vậy?”

“Cái gì mà phần mộ tổ tông có vấn đề? Là đầu óc có vấn đề. Ông xem họ xem, dạy dỗ đứa bé như thế nào! Hồng Hà bây giờ tốt đẹp chút, toàn bộ mấy bé trai bị bà cụ và mấy thím làm hư rồi.” Trương Hồng Cúc nói.

Điều Liên Phát kéo ghế ngồi xuống, nhận lấy tiểu Tráng Tráng ôm vào trong ngực, tính khí tiểu Tráng Tráng tốt, còn có thể tỏ vẻ khoe mẽ, được Điều Liên Phát ôm ngồi ở đầu gối, thì khoác lác thổi bong bóng, cánh tay nhỏ vung lên, cười với Điều Liên Phát.

“A, Tráng Tráng và Viên Viên của chúng ta, nhất định giáo dục tốt, chúng ta phải trông nom kỹ.” Điều Liên Phát than thở.

“Con gái con rể có bài bản hơn ông, ông ấy, quản tốt chính ông là được rồi.” Trương Hồng Cúc nói Điều Liên Phát xong, tặc tặc chép chép miệng đùa với tiểu Viên Viên, “Có đúng không, Viên Viên?”

Một năm này Điều Tam Tam làm quảng cáo thích hợp, cộng thêm hộ nuôi dưỡng kiếm được tiền, tự nhiên lôi kéo lẫn nhau, khu ươm giống bán cá chạch bùn ra ước chừng hơn gấp ba lần năm ngoái, dĩ nhiên, chỉ lợi nhuận ròng của một quý cá chạch bùn giống này, đã ước khoảng vượt qua sáu con số.

Mười mấy mẫu mặt nước thả cá kim châm giống xuống, mời công nhân có kinh nghiệm chăm sóc, chất nước đập chứa nước phi nhiêu, cá kim châm có thể tự tìm thức ăn thì tốt hơn, trên căn bản không cần thêm thức ăn gia súc, đây không chỉ riêng tiết kiệm được tiền thức ăn gia súc cho cá, cá như vậy nuôi ra ngoài, phẩm chất ngon, không có gì khác sinh trường ngoài hoang dại. Cho dù bổ sung chút thức ăn gia súc, Điều Tam Tam cũng dùng hữu cơ thiên nhiên, cô theo đuổi là phẩm chất hoang dại, muốn đó chính là chiêu bài của nhà mình.

Nhìn con cá trong nước, trong lòng Điều Tam Tam còn vui vẻ hơn con cá kia nhiều, hình như thấy rất nhiều rất nhiều tiền giấy bay vào trong túi tiền của mình!

Tiền dĩ nhiên không phải vạn năng, nhưng tiền thứ này ai mà có thể không thích! Có đầy đủ tiền, cô có thể khiến bất kỳ kẻ nào cũng không thể can thiệp được vào cuộc sống của cô.

Cơm tối hôm nay, Lục Cảnh Ba nói chuyện này, khiến cho cặp mắt xinh đẹp của Điều Tam Tam tròn tròn, sáng lên.

“Anh rể hai, anh nói thật? Cá chạch bùn đi Nhật Bản, có thể bán được hai trăm đồng một cân?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Thời gian bay nhanh

Editor: Puck

Lục Cảnh Ba nói tin tức này, quả thật khiến Điều Tam Tam hưng phấn không thôi.

Phải biết, bây giờ tuy rằng ở tỉnh thành, cá chạch bùn phẩm chất tốt, mặc dù mùa đông lạnh lẽo, cũng chỉ bán được chừng hai mươi đồng một cân. Toàn bộ gấp mười lần gấp mười lần nha!

Điều Tam Tam gần như thấy được tiền nhà mình vèo vèo bay ra ngoài!

Xuất khẩu cá chạch bùn đến Nhật Bản, thu tiền của người nước ngoài kiếm đến Trung Quốc mình, cảm giác hết sức kiêu ngạo!

“Anh rể hai, anh nói thật hay giả?”

“Lừa em làm gì?” Lục Cảnh Ba cười nói, “Cũng biết em sẽ cảm thấy hứng thú. Cá chạch bùn, con lươn của nước chúng ta xuất khẩu đi Nhật Bản, Hàn

Quốc, v.v... Không ít.”

“Nếu xuất khẩu đi Nhật Bản, phải đi những đường nào?” Diêu Tam Tam hỏi tới liên tiếp, “Anh rẻ hai, cá chạch bùn của chúng ta, có thể xuất khẩu không?”

“Liên lạc với khách hàng Nhật Bản, kiểm nghiệm hợp quy cách dĩ nhiên có thể xuất khẩu.” Lục Cảnh Ba nói, “Bây giờ buôn bán xuất khẩu ngày càng phát triển, chính phủ cũng hết sức giúp đỡ xúc tiến, vì vậy liên lạc với khách hàng Nhật Bản không khó. Cá chạch bùn của chúng ta, vốn nuôi dưỡng trong trạng thái tự nhiên, kiểm nghiệm vậy cũng có thể hợp quy cách.”

“Vậy anh còn chờ gì?”

“Xem em vội vàng! Xuất khẩu có quá trình của nó, luôn luôn làm chút chuẩn bị. Còn có vấn đề vận chuyển, vận chuyển đường dài, đầu tiên em phải bảo đảm tỉ lệ sống sót của cá chạch bùn.” Tiếp lời là Bào Kim Đông, không trách được người này hồi lâu không lên tiếng, nhất định là trước đó đã bàn bạc với Lục Cảnh Ba rồi.

“Nhưng hai trăm đồng một cân đó!” Đôi mắt Diêu Tam Tam lóe sáng lên, kích động, “Đáng giá thử một lần, vấn đề vận chuyển, người ta có thể giải quyết, mình cũng có thể giải quyết, cho dù vận chuyển bằng đường hàng không, cũng có lời!”

“Ừ, anh chú ý đến phương diện này, nói thế nào nơi này của chúng ta vẫn là vùng duyên hải, nếu đi Nhật Bản, phương thức vận chuyển thích hợp, thời gian vận chuyển cố gắng rút ngắn, mới có thể bảo đảm tỉ lệ sống sót.” Lục Cảnh Ba suy tư nói.

“Cứ làm như thế, phải thử một lần. Bây giờ chúng ta tốt nhất ký kết hợp đồng với các hộ nuôi dưỡng, tiêu chuẩn nuôi dưỡng, tiêu thụ đơn đặt hàng, bảo đảm phẩm chất cá chạch bùn, nuôi dưỡng của nhà chúng ta cũng có thể nghĩ cách mở rộng hơn. Mặc dù không thể xuất khẩu ra Nhật Bản, Hàn Quốc, thị trường trong nước cũng không lo tiêu thụ.”

Mặc dù cá chạch bùn không giống những loại cá bình thường như cá diếc, cá chép, mức tiêu phí kém hơn, nhưng nuôi dưỡng ít, thị trường lớn đó!

Diêu Liên Phát bung chén, nhìn ba đứa bọn họ ở đó anh nói một câu tôi nói một câu, nói hết sức náo nhiệt, không nhịn được cũng chen miệng nói: “Còn phải bán cho người Nhật Bản sao? Nhật Bản xấu lắm, lời kia nói như thế nào, mấy đứa cũng đừng làm quý xâm lược!”

Phụt! Mấy người đều cười hi hi ha ha, Bào Kim Đông an ủi Diêu Liên Phát: “Cha, bây giờ là thị trường quốc tế, chúng ta làm ăn nghiêm chỉnh, không cần lo lắng.”

“Một đám tham tiền.” Diêu Tiểu Cái cười trêu ghẹo bọn họ.

Diêu Tam Tam nghe thấy, nghiêng đầu qua nhìn chị hai, làm mặt quỷ nói: “Tham tiền thì sao chứ? Em cứ tham tiền.” Cô vừa cúi đầu, vừa vận nhìn thấy dáng vẻ vĩnh cái miệng nhỏ nhắn lên của tiểu Viên Viên, sao con bé này thích vĩnh môi lên vậy chứ? Diêu Tam Tam định cầm chiếc đũa dính chút canh tần ô (cải cúc), đặt trên khóe miệng tiểu Viên Viên trêu chọc con bé.

Tiểu Viên Viên há mồm chớp chớp, nhú cái mũi nhỏ, dùng đầu lưỡi đẩy chiếc đũa ra.

“Con đừng cho con bé ăn loạn cái gì.” Trương Hồng Cúc lập tức trách cứ Tam Tam, “Con bé mới mấy tháng? Con nít cũng không thích mùi vị nặng gì đó.”

Mùi vị nặng? Canh tần ô uống rất ngon mà! Diêu Tam Tam nâng chén canh lên, ngon lành uống một ngụm lớn.

Cá chạch bùn muốn xuất khẩu, trước tiên phải đưa hàng mẫu đến chỗ khách hàng Nhật Bản, kiểm nghiệm hợp quy cách mới được. Đầu tiên là phân cấp, cá chạch bùn phải đạt tiêu chuẩn một cân không quá mười lăm con lớn nhỏ, mùa thu một năm này, Diêu Tam Tam tỉ mỉ lựa chọn hàng mẫu cá chạch bùn, mang đến Nhật Bản.

Còn phương pháp vận chuyển, cô làm rất nhiều điều tra. Đi đường hàng không, tiền vốn quá cao, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm; đi ca nô, thời gian trái lại thành dài. Diêu Tam Tam cuối cùng quyết định áp dụng biện pháp xuất nhập khẩu thủy sản của phương nam, dùng thuyền bè mô hình nhỏ vận chuyển.

Trong thời gian ngắn nhất, thùng đựng hàng thêm dưỡng khí, thêm chút nước, sau đó xe tốc hành vận chuyển đến cửa cảng, từ nơi đó dùng thuyền nhanh mô hình nhỏ vận chuyển về Nhật Bản.

Nhóm hàng mẫu đầu tiên đưa đến thì Diêu Tam Tam nhận được tin tức, tỉ lệ sống sót của cá chạch bùn là 60% trở lên. Cô tính một khoản sổ sách, 30% còn sống, cô đã có thể có lời, 60% đủ rồi.

Kiểm nghiệm hợp tiêu chuẩn, Diêu Tam Tam làm thành vụ làm ăn này, trăm ngàn cân cá chạch bùn thuận lợi xuất khẩu Nhật Bản. Cá chạch bùn một năm này, còn sót lại gần một trăm ngàn cân hàng. Diêu Tam Tam đáp ứng cho Vương Lâm Siêu ở Thượng Hải ba mươi ngàn cân, còn sót lại chừng bảy mươi ngàn cân, toàn bộ tiêu thụ chỗ tỉnh thành.

Từ bắt đầu thu tiền lời mấy trăm đồng từ con ve sầu, cá chạch bùn, cho tới bây giờ, Diêu Tam Tam cuối cùng cảm nhận được cảm giác của cải tăng vọt.

Mà, mới là một khởi đầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mùa xuân năm thứ hai, cá kim châm của Diêu Tam Tam đạt tới gấp hai ba lần, mười mấy mẫu mặt nước cá kim châm cao giọng đưa ra thị trường rồi, lúc ấy trên thị trường rất ít cá kim châm, gần như đều là câu hoặc bắt lưới, cũng đã chết rồi, bọn họ đẩy cá kim châm ra, thành hàng bán chạy ở quán cơm cao cấp xa hoa, tiệm cơm.

Ảnh mắt của Bào Kim Đông, quả nhiên không sai.

“May nhờ lúc đầu em không ăn mấy con cá kim châm này.” Diêu Tam Tam bắt đầu cười giỡn với Bào Kim Đông.

“Ừ, còn chưa thềm ăn đến nơi.” Bào Kim Đông cười nói, “Nhà người khác còn có bán cá chạch bùn, mặc dù số lượng không bảo đảm. Nhưng cá kim châm này, trước mắt cả tỉnh thành chỉ có nhà chúng ta bán ra lượng lớn, vẫn hoạt binh loạn khiêu *, dĩ nhiên buồn bán tốt rồi. Bây giờ chỗ thủy sản này, không có mấy người không biết đến cửa hàng thủy sản của anh hai nhà họ Bào.”

(*) hoạt binh loạn khiêu: vui vẻ, tràn đầy sinh lực, nhảy nhót tung bừng

Diêu Tam Tam liếc anh một cái, nhìn anh tỏ vẻ!

“Đừng quá vội bán, mười mấy mẫu cá kim châm này của mình, từ từ bán, còn phải nhận lấy nuôi dưỡng năm tiếp theo.” Diêu Tam Tam nói, bởi vì bán chạy, mùa xuân năm nay cô lại làm lớn diện tích nuôi dưỡng ra, đồng thời, đã có người đến hỏi thăm cá kim châm con rồi.

Cá con? Bán là được. Hồ chứa nước lớn như vậy cùng với sông Tây, chất nước rất thích hợp nuôi cá kim châm. Diêu Tam Tam tâm trí bùng bùng tính toán, muốn ở mảnh đất quê hương mình, tạo thành khu nuôi dưỡng cá kim châm lớn nhất toàn tỉnh thậm chí lớn nhất cả nước, tiêu thụ cá kim châm của bọn họ trong tỉnh và ngoài tỉnh.

Thứ này không xung đột với cá chạch bùn, chất nước nuôi dưỡng, hoàn toàn khác biệt.

Lúc này hai vợ chồng son đang vui trong phòng mới mua ở tỉnh thành, kết hợp làm một nồi cá kim châm kho tàu.

“Xào món rau nữa thôi.”

“Món rau? Em muốn ăn cái gì?” Bào Kim Đông nói, “Em đi làm đi, món ăn sở trường của em.”

“Cái gì gọi là món ăn sở trường của em? Nói rất hay, giống như món ăn nặn là sở trường của anh vậy.” Diêu Tam Tam dẫu môi nói.

Bào Kim Đông bị vợ giễu cợt, anh thật sự không am hiểu làm cơm, chỉ có điều, không có nghĩa là anh giờ cao chòe ăn sẵn đâu!

“Cá này, còn không phải do anh giết? Bình thường thái thịt gì đó, em cũng không thích cắt, còn không phải đều do anh tới thái?”

“Hừ, thái thịt còn kè công? Nếu em không nấu, anh ăn sống?”

“Vợ à em nấu ăn ngon quá!” Bào Kim Đông cười nịnh nọt, “Em nấu món ăn nấu cơm, quay đầu lại anh rửa chén, được không?”

“Rửa chén? Anh trước cứ giặt tất thối của anh đi. Còn nữa anh tự giặt quần lót, bỏ vào trong máy giặt không được tốt.”

“Vợ giặt quần áo lót cho người đàn ông nhà mình, là chuyện đương nhiên. Người khác giặt cho anh, còn không có tư cách đâu!”

“Đi chết đi, đồ lười...”

Hai người vừa cười cười nói nói cãi vã, vừa ăn ý bận rộn, rất nhanh một bàn thức ăn đơn giản hợp khẩu vị lên bàn, cá kim châm kho tàu, khoai tây sợi xào ớt, lại thêm một chén canh mực rau hẹ, hai người ăn, vậy là đủ rồi.

Từ khi kết hôn tới nay, Bào Kim Đông căn cứ theo nguyên tắc “Không thể Nguru Lang Chức Nữ”, hai người vốn không chạy hai nơi, bận rộn ở tỉnh thành thì ở tỉnh thành; trong nhà bận rộn thì tất cả đều về trong nhà.

Bây giờ việc trong nhà bận rộn hơn, bên cửa hàng chỗ tỉnh thành, bình thường một mình Bào Kim Lai cũng có thể đảm nhiệm được rồi, Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam tới ít đi, lần này thật ra có một chuyện muốn làm.

Từ thành cũ cải tạo lên, thị trường thủy sản thành Tây sắp dời rồi, địa chỉ mới ra bên ngoài thành thị đấy.

“Thị trường dời đi, cửa hàng rồi phòng ở của mình tự mình mua đi, mặc dù mình mua nhiều tiền hơn, nhưng mỗi năm này, tiền mướn cũng không rẻ. Thị trường mới xây làm lớn ra, hộ kinh doanh cũ có quyền mua ưu tiên.” Bào Kim Đông nói, thật ra thì anh đã cơ bản quyết định chuyện này rồi, biết Diêu Tam Tam không phản đối, nhưng theo thói quen vẫn nói với vợ một chút, giống như chuyện trong nhà, Diêu Tam Tam thu xếp chuyện gì, theo thói quen cũng sẽ nói với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Thời gian bay nhanh 2

Editor: Puck

Không liên quan gì đến quyền lực hay tôn trọng, đây chính là thói quen sinh hoạt của hai người thôi, hai vợ chồng nói chuyện đề tài trời đất. Gian hàng càng lúc càng lớn, tất cả chuyện lớn nhỏ đều muốn đối phương đồng ý, cũng không cần thiết, có đầy đủ tin tưởng lẫn nhau, có không gian thi triển của mình.

Điều Tam Tam cắn đũa, suy nghĩ một chút nói: “Mua thì mua, chỉ có điều, anh phải đề phòng mua nhiều mấy gian, chỉ cần người ta bán cho mình, thì cố gắng mua nhiều, càng nhiều càng tốt. Mình không cần, không phải còn có thể cho thuê sao?”

“Ừ, anh cảm thấy được.” Bào Kim Đông gật đầu, “Thị trường này mới xây, cửa hàng phòng ở này, dù sao cũng tốn không ít tiền.”

Sao có thể chỉ tốn không ít tiền! Điều Tam Tam cũng không nói thẳng, chỉ cười cười nói: “Anh nói đúng, nhìn đúng là mua thêm mấy gian.”

Vì vậy, cuối năm Bào Kim Đông mua hơn chục cửa hàng ở thị trường bán sỉ. Qua năm xuân hạ, nhà họ Điều lại có hai chuyện vui, một cái Lục Cảnh Ba thăng chức làm cục trưởng, một cái là tiểu Tứ thi vào ban trọng điểm của trường cấp ba thực nghiệm của huyện.

Lục Cảnh Ba từ nhân viên cục nông nghiệp thăng liên tiếp hai cấp làm trưởng cục, nghe nói còn nhờ sự giúp đỡ của cá chạch bùn – anh đưa ra hạng mục báo cáo, thúc đẩy sản xuất nuôi dưỡng cá chạch bùn, nuôi dưỡng dân giàu. Đề nghị này được báo cáo từng tầng lên, đạt được chấp thuận, địa phương phê chuẩn tạo thành cơ sở nuôi dưỡng ngàn mẫu cá chạch bùn, lĩnh tinh cũng xuất hiện mấy chỗ nuôi dưỡng cá chạch bùn nhỏ.

Cơ sở ngàn mẫu nuôi dưỡng cá chạch bùn này, Điều Tam Tam cảm năm mươi mẫu, cô không cần phải tự mình đi nuôi dưỡng, dù sao cá chạch bùn giống ở địa phương, phần lớn từ khu ương giống của cô bán ra, tiêu thụ món hàng cá chạch bùn này, cô tự nhiên có ưu thế hơn người khác. Đây chính là sách lược của Điều Tam Tam, tóm hai đầu, cầm trung gian, tiền lời cá chạch bùn giống của cô, hộ nuôi dưỡng tới nuôi dưỡng, cô lại thu mua tiêu thụ, bao gồm xuất khẩu. Một nhà một hộ nuôi dưỡng quy mô nhỏ, rất khó làm được tiêu thụ tự động, kể từ đó, lợi ích cho tất cả mọi người.

Chỉ có điều đến lúc này, cô lại bắt đầu tìm cách mở rộng kích thước khu ương giống, tính toán phát triển ở sân lớn bên cạnh.

Lục Cảnh Ba thăng chức, chẳng qua là chuyện trong dự đoán, lấy năng lực của anh, chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi, bản thân người nhà họ Điều cao hứng một cái đã trôi qua rồi. Ngược lại tiểu Tứ thi ra kết quả tốt, xem như đề cho chị em nhà họ Điều cao hứng hồng rồi.

Nhà họ Điều bây giờ thiếu cái gì?

Thiếu ánh sáng của một sinh viên đại học! Điều Tiểu Đông và Điều Tam Tam, đều văn hóa tốt nghiệp cấp hai, Điều Tiểu Cái mặc dù bây giờ cũng có thể đi học biết chữ, nhưng toàn dựa vào những năm này cô tự học từng chút một, vốn không đi qua trường lớp, trình độ văn hóa trên hộ khẩu, viết mù chữ chói mắt đấy.

Ban đầu trong nhà không có điều kiện, bây giờ có điều kiện, ba chị em lập tức ném tất cả tiếc nuối lên người tiểu Tứ, toàn bộ mong chờ tiểu Tứ có thể học lên tốt.

Mặc dù thi trung học không mời rượu làm tiệc mừng, Điều Tam Tam và hai chị vẫn thương lượng, vẫn quyết định phải ăn mừng một phen, trừ tiệc mời thầy giáo trường tiểu Tứ ra, chính là tận dụng nghỉ hè, mang theo tiểu Tứ đi Bắc Kinh không kiêng dè dạo chơi một phen, hơn nữa một đường thẳng hướng bắc vòng quanh chơi, rồi chạy đi thảo nguyên Nội Mông ăn dê nướng nguyên con.

Đưa bé nhà Điều Tiểu Đông, Điều Tiểu Cái còn nhỏ, Bào Kim Đông bận, Điều Liên Phát tự nói mình muốn lưu lại giữ nhà, vì vậy Điều Tam Tam dẫn theo Trương Hồng Cúc và tiểu Tứ, vui vui vẻ vẻ đi du lịch rồi, chỉ coi như không nhìn thấy sắc mặt ai oán của Bào Kim Đông.

Trương Hồng Cúc bị hai con gái lôi kéo, ở khách sạn, ăn thức ăn ngon, ngắm cảnh chung quanh, mở rộng tầm mắt thật lớn. Nhớ tới những người phụ nữ trong thôn, rất nhiều người cả đời cũng không ra khỏi cửa, ngay cả huyện thành cũng chưa từng đi, trong lòng lại cảm khái vô hạn, sinh ra rất nhiều cảm xúc cay đắng ngọt bùi.

Không đến Trường Thành không phải hảo hán, Điều Tam Tam lôi kéo tiểu Tứ, một hơi bò lên Bát Đạt Lĩnh Trường Thành *, nhìn dãy núi xa xa, cả người cũng cảm thấy trong lòng rộng mở rồi.

(*) Bát Đạt Lĩnh Trường Thành: (giản thể: 八达岭; phồn thể: 八達嶺; bính âm Bādǎlíng) là nơi có đoạn Trường Thành được viếng thăm nhiều nhất, nằm cách trung tâm đô thị của Bắc Kinh 50 dặm (80 km) về phía tây bắc, nơi này thuộc địa giới của huyện Diên Khánh, Bắc Kinh. Phần Trường Thành chạy qua địa điểm này được xây vào năm 1505 dưới thời nhà Minh, cùng với một tiền đồn quan sự đã cho thấy vị trí chiến lược quan trọng của nó. Điểm cao nhất của Bát Đạt Lĩnh là Bắc Bát Lâu (北八樓), có độ cao 1.015 mét (3.330 ft) trên mực nước biển. (Theo Wikipedia)

Du lịch, không chỉ định đi chơi, không chỉ muốn cho tiểu Tứ buông lỏng một chút trong lúc nghỉ hè, Điều Tam Tam muốn dùng lần đi xa này nói cho em gái biết: Thế giới bên ngoài rất đặc sắc!

Học sinh mới trình diện, Điều Tam Tam rất kiên trì tự mình đưa tiểu Tứ đến thành Nghi đi học. Nhớ ngày đó, đây là trường học cấp ba tốt nhất trong

huyện, bởi vì do điều kiện gia đình, cùng với những gì cô trải qua, hôm nay đưa em gái đi học, bao nhiêu cũng coi như đền bù tiếc nuối nào đó.

Vợ và em gái phải ra khỏi cửa, Bào Kim Đông bụng làm dạ chịu làm tài xế.

Khi đó, Bào Kim Đông đã lái chiếc xe con nhà mình. Khi mua xe, Bào Kim Đông đã nói dứt khoát mua ba chiếc thôi, nhà chị cả, chị hai mỗi nhà một chiếc, coi như hoa hồng trong nhà, cũng không cần cao cấp bao nhiêu, dùng tốt là được, công cụ giao thông thôi mà.

Dương Bắc Kinh vội nói, muốn mua cũng được, nhưng phải chờ anh cầm bằng lái tới tay trước đã chứ?

Lục Cảnh Ba nói rất có ý tứ, anh nói, anh một trường cục đơn vị nhỏ của chính phủ, em để cho anh chạy xe nhà đi làm? Vẫn đừng gây họa cho anh.

Năm ấy, xe cá nhân dù sao cũng còn ít.

Điều Tam Tam thật sự hơi phục Lục Cảnh Ba rồi. Phải biết, từ thôn Thổ Câu đến thành Nghi, có chừng sáu mươi, bảy mươi dặm đường đó, người này không ở nhà tập thể của đơn vị, mỗi ngày tan việc lại chạy về nhà ôm vợ và con gái, thỉnh thoảng gặp phải thời tiết gió mưa, hoặc chuyện bận rộn, không thể trở về, anh cả người khó chịu, nói ở bên kia một mình đáng thương. Hơn nữa người này không chịu chạy xe nhà, tình nguyện mỗi ngày chạy đi ngồi xe buýt.

Thật sự chỉ có anh!

Điều Tam Tam đành khuyến khích chị hai mua phòng ở thành Nghi, lui về sau khi khu ươm giống bận rộn, một nhà ba người trở về nhà họ Điều ở, khi khu ươm giống không bận rộn, Điều Tiểu Cải có thể mang theo Viên Viên đến thành Nghi ở mấy ngày, bớt cho Lục Cảnh Ba chạy tới chạy lui.

Học sinh mới trình diện người người chen nhau, Điều Tam Tam và Bào Kim Đông che chở tiểu Tứ, xếp hàng trình diện từng hàng từng chỗ, xếp hàng đóng tiền, lĩnh chăn, mền, chậu nước, đồ dùng hàng ngày, v.v... Phát cho học sinh mới, lại đi ký túc xá trải giường chiếu dọn dẹp, khó khăn lắm mới làm xong tất cả, bố trí xong cho tiểu Tứ, cũng đã giữa trưa rồi.

Theo ý tứ của Bào Kim Đông, đương nhiên mang theo tiểu Tứ, ba người đi ra ngoài tìm một chỗ ăn cơm trưa, Điều Tam Tam lại không muốn, nói không bằng tới căng tin trường học ăn, trải nghiệm một lần cũng tốt. Không riêng gì muốn trải nghiệm, cô còn muốn đi cùng tiểu Tứ làm quen căng tin một chút, nhìn một chút thức ăn ở căng tin mới yên tâm.

Ý tứ của vợ, Bào Kim Đông sao có thể phản đối?

Nên cố ý đi mua hai cặp lồng cơm, ba người cười cười nói nói đi căng tin bán cơm.

Căng tin cũng không thiếu người lớn đưa học sinh mới tới mang theo con tới ăn bữa cơm, Bào Kim Đông và tiểu Tứ đi xếp hàng, gọi ba suất cơm, chọn món ăn là khoai tây thịt nướng, rau xào, cần tây xào đậu hũ. Thức ăn căng tin chứ sao, hơn nữa học sinh mới trình diện ngày đầu tiên, mùi vị không phải quá ngon so với bình thường phong phú, ăn no bụng đảm bảo dinh dưỡng, cần bản vẫn có thể, không thể so sánh với trong nhà.

“Thức ăn cũng có thể, chính là rất nhiều món ăn đều cho ớt, tiểu Tứ không biết ăn cay.”

“Chị ba, chị xem không phải tất cả món ăn đều cay, nếu nói người bên cạnh có thể ăn, em cũng có thể ăn như vậy, bảo đảm ăn đủ no bụng.”

“Ừ, sinh hoạt cấp ba dù sao cũng khổ. Anh nghe nói học sinh trong này đều rất mệt, không được, em bình thường mang một ít sữa bột, đồ ăn vặt gì đó, trường học túng thiếu, dinh dưỡng cần phải lên đầu tiên.” Bào Kim Đông nói.

Không thể trách bọn họ lo lắng, ngược lại cũng không phải tiểu Tứ quá yếu ớt, mà cô nhóc tiểu Tứ này thật sự quá gầy yếu. Khi còn bé đen thui giấu ở nhà bà ngoại cho ăn, chưa từng ăn sữa mẹ, sữa bột cũng chưa từng ăn mấy bọc, nước cơm, cháo ăn lớn, vốc đáng không cao như ba chị, thể chất cũng không tính là tốt.

“Không có chuyện gì, chị ba, anh ba, anh chị yên tâm đi.” Tiểu Tứ cười hi hi nói, trong nhà này, tình cảm của cô và chị ba tốt nhất, trước khi Điều Tam Tam kết hôn, đều ở cùng phòng với tiểu Tứ, đã từng vì điều kiện có hạn, thời gian rất lâu tới nay, hai chị em đều ngủ chung một giường lớn.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, ăn cơm còn chưa xong đâu, Bào Kim Đông nhận được một cú điện thoại, về mặt cổ quái nói với Điều Tam Tam: “Tập trung ăn, ăn xong rồi mình trở về.”

“Chuyện gì?”

“Anh rẽ cả cầm dao chém người!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Chưa hết giận

Editor: Puck

“Cái gì?” Diêu Tam Tam mãnh liệt ngẩng đầu lên, hoài nghi mà nhìn Bào Kim Đông.

Tính tình của Dương Bắc Kinh này, trầm ôn kín kẽ tính tình rất dễ chịu, luôn luôn ôn hòa có thừa, cầm dao chém người?

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bây giờ như thế nào?” Diêu Tam Tam vội vàng hỏi tới.

“Không xảy ra án mạng. Chém chết thì tốt hơn!” Trong miệng Bào Kim Đông nói nhảm, trên mặt nở nụ cười kỳ quái, “Có liên quan đến chị cả, cụ thể chúng ta trở về rồi nói.”

Dương Bắc Kinh vì sao chém người? Trong điện thoại Bào Kim Đông cũng không làm quá rõ ràng, gọi điện thoại cho anh chính là Diêu Tiểu Đông, chắc có đưa nào không có mất đi quấy rầy đùa giỡn Diêu Tiểu Đông, lại còn phách lối càn rỡ, Dương Bắc Kinh trong cơn tức giận, cầm dao đi lên.

Ha ha, chuyện này nếu phải anh, cũng chém!

Bào Kim Đông ngoài lo lắng ra, không tránh được cũng hơi khâm phục Dương Bắc Kinh, bình thường nhìn lão Dương giống như dòng nước ấm, lúc máu bốc, rất nóng máu!

Bào Kim Đông gần như chạy như bay đến tiệm cơm của Dương Bắc Kinh, từ xa đã nhìn thấy mấy người chặn trước cửa tiệm, một người đàn ông trung niên mặt mặt đỏ tía tai nói lao nhao, nhưng cũng không ai dám cứng rắn lên trước.

Nhìn lại đối diện, anh cả nhà họ Dương mặt lạnh, ngang nhiên đứng trước cửa tiệm cơm, tỏ vẻ tức giận, bên cạnh còn có hai người đàn ông khỏe mạnh đứng, nhìn đáng vẻ chắc là anh em hoặc họ hàng nhà họ Dương.

Còn Dương Bắc Kinh đâu? Anh lại thần nhiên ngồi trên một cái ghế ở bên cạnh cửa tiệm cơm, gác chân, ôm cánh tay, hơi cúi đầu, sắc mặt lạnh nhạt, mặt mày cúi xuống, không nhìn ra nét mặt gì, hình như chuyện chung quanh không có liên quan gì lớn đến anh, nhưng mà nhìn lại phía sau anh, đột nhiên có một cây đinh ba to và dài bén nhọn để đó.

Vũ khí dao bếp, hai trận đối chọi đối thành đinh ba rồi hả?

Bào Kim Đông dừng xe lại trước cửa tiệm cơm, quay đầu lại dặn dò Diêu Tam Tam: “Em ở trong xe đợi lát trước.” Nói xong, anh mở cửa xe xuống xe, nhướn mày đi về phía anh cả nhà họ Dương hỏi một câu: “Anh Dương, xảy ra chuyện gì?”

Chuyện gì xảy ra?

Lại nói Tráng Tráng bây giờ đã một tuổi rưỡi rồi, Diêu Tiểu Đông quyết định cai sữa cho thằng bé, vì cai sữa, cố ý đưa Tráng Tráng cho chị dâu cả nhà họ Dương chăm sóc mấy ngày, mình thay thế công việc bình thường của chị dâu cả nhà họ Dương, tới khách sạn hỗ trợ cho Dương Bắc Kinh.

Người đàn ông trung niên trước mặt này, ngày này đến tiệm dùng cơm, Diêu Tiểu Đông mang thức ăn lên cho bọn họ thì hai con mắt gian tà của người này cứ nhìn Diêu Tiểu Đông chăm chăm, thừa dịp Diêu Tiểu Đông không chú ý, lại đưa tay sờ lên mũi Diêu Tiểu Đông một cái.

Diêu Tiểu Đông hết sức xinh đẹp không nói, bây giờ hai mươi bốn tuổi, cuộc sống vừa ý, tự có vẻ phong tình của thiếu phụ dịu dàng, cũng bởi vì đang cai sữa cho Tráng Tráng, ngực căng đến thật cao, vóc người tướng mạo này, khó tránh khỏi khiến nhiều người nhìn mấy lần.

Tiệm cơm những năm chín mươi, rối loạn giống như thay nhau nổi lên, gặp phải người lạ tới, khó tránh khỏi sẽ có vài ánh mắt bắn lên người Diêu Tiểu Đông.

Diêu Tiểu Đông vừa bị cái tay heo sờ, dưới sự tức giận, liền thuận tay cầm cái khay trong tay đập về phía tay quý của thằng kia, người nọ co tay một cái, vẫn bị đập trúng ngón tay, người ngồi uống rượu cùng bàn đều cười ầm lên.

Diêu Tiểu Đông vội vàng xoay người rời đi. Vào phòng bếp, cô tức giận đỏ mặt, nói với Dương Bắc Kinh, Dương Bắc Kinh buông việc trong tay xuống, an ủi cô nói: “Đừng để ý tới những người này. Thật sự không nên để cho em tới trong tiệm, công việc cũng không bận, em về nhà nghỉ ngơi trước đi.”

Diêu Tiểu Đông nghe, theo Dương Bắc Kinh, ra khỏi phòng bếp, đi qua sảnh chính tiệm cơm định về nhà.

Không biết khách bàn kia, người đàn ông uống thua nói giỡn, mỗi người đều có cảm giác say rồi, rượu vào hạo sắc lên, người đàn ông trung niên kia lại hai bước vọt tới đây, một phát ôm lấy Diêu Tiểu Đông, sờ một cái lên ngực cô.

Diêu Tiểu Đông vốn ngực trướng lên đến khó chịu, đột nhiên bị người đàn ông này đùa giỡn, cô a một tiếng thét chói tai, đẩy mạnh người đàn ông này ra, giận đến chảy nước mắt, người đàn ông trung niên kia lại bị ồ cười lớn.

Lúc ấy Dương Bắc Kinh đang đứng cạnh cửa phòng bếp, nhìn vợ rời đi, nào nghĩ tới vừa hay nhìn thấy một màn này, anh vốn đang tức giận rồi, vừa nhìn thấy cảnh này, máu xông thẳng lên đầu, thuận tay cầm dao làm bếp lên, xông về phía người đàn ông trung niên kia.

Dương Bắc Kinh xông lại, đầu tiên đập người đàn ông kia một cước, lại thuận tay kéo, ấn cái tay kia của hắn ta lên một bàn đầy rượu và thức ăn, giờ dao làm bếp lên mạng: “Đồ không biết xấu hổ, hôm nay tao không chặt móng vuốt này của mày không thể!”

Nói xong, trong một loạt tiếng kêu hoảng hốt, giờ dao làm bếp trong tay lên, hung tợn chặt xuống tay người đàn ông kia mấy dao, dọa cho người đàn ông kia sợ đến mức luôn miệng thét chói tai, kêu cha gọi mẹ xui lơ xuống, sợ đến mức đã đi tiểu trong quần, phía dưới thối một bãi.

Thật lâu, mọi người phản ứng kịp, lại phát hiện trên người người đàn ông kia không có máu thịt văng tung tóe, ngược lại dính đầy nước canh, cộng thêm đi tiểu ướt quần, nhìn hết sức chật vật, mới biết bấm chặt, là dùng sống dao, người đàn ông trung niên đáng thương còn chưa phản ứng kịp, lừa khóc ngựa kêu kéo cánh tay bị đau kêu to lên!!

Ngay lúc ấy Dương Bắc Kinh tức giận, thật sự muốn một dao chặt hắn ta, nhưng mà dù sao anh cũng là người trưởng thành có nhà có cửa rồi, chặt thẳng lưu manh này, nhất thời sáng khoái, mình tất nhiên không có lợi, vợ và đứa bé trong nhà sẽ khổ. Vì vậy khoanh khắc khi dao làm bếp hạ xuống, quay thành sống dao, hung hăng chặt mấy cái trên tay người kia, cho dù là như vậy, đoán chừng cánh tay này cũng bị từng vết đỏ, không gây xương coi như may mắn.

Lúc ấy người đàn ông trung niên kia gọi người ngồi chung bàn rời đi, đoán chừng sau khi trở về thay đổi quần áo, càng nghĩ càng uất ức, không lâu sau, lại tụ tập mấy người trở lại gây chuyện, la hét muốn đập tiệm cơm, cứ như vậy ồn ào giằng co với mấy người Dương Bắc Kinh.

Diêu Tiểu Đông sợ hãi rất nhiều, ra gọi điện thoại cho Bào Kim Đông.

“Anh Dương, xảy ra chuyện gì?”

“Không có ý tốt với em đâu anh, cái thứ không biết xấu hổ! Bị em trai anh hù dọa đi tiểu trong quần, cmn đây tụ tập người đến định đập tiệm nhà anh!” Anh Dương ngẩng đầu lên nhìn thấy Bào Kim Đông, nên hăng giọng nói.

Cha mẹ nhà anh Dương mất sớm, một mình nuôi em trai lớn, bây giờ hai anh em có thể thành gia lập nghiệp, lẫn vào cũng không tệ, đương nhiên không phải là một trái hồng mềm, hai câu đơn giản, đã nói rõ ràng cả sự kiện, nhất là câu “Hù dọa đi tiểu trong quần” kia, thành công khiến người đàn ông trung niên đối diện lập tức khó chịu, mặt đỏ lên, nhẩy dựng lên kêu gào: “Tao vào tiệm ăn cơm, tao làm gì cô ta? Cái tiệm cơm cmn của mày này, có mấy người phụ nữ nghiêm chỉnh? Hôm nay nếu không bảo nó đập đầu nhận lỗi với tao, xem tao cmn làm gì cái tiệm cơm rách này.”

Giọng điệu thật lớn! Miệng vẫn thối như thế! Bào Kim Đông quay đầu lại quan sát người đàn ông trung niên kia, lại lần lượt lướt qua mấy người hắn ta mang tới, mặt lạ hoắc, không giống như dân chúng bình thường, đây là thứ đồ vỡ ra từ đâu?

Trên mặt Bào Kim Đông không tức không giận, ngoắc ngoắc tay với người kia, cười cười nói: “Mày qua đây, tới đây tao đập đầu nhận lỗi với mày, tới đây?”

Bào Kim Đông nói xong, cất bước đi hai bước tới trước mặt người đàn ông trung niên, vừa đi về bên cạnh người kia, đối phương không tự chủ lùi lại một bước, phở trương thanh thế kêu ầm lên: “Cmn mày là ai? Nó cầm dao chém tao mày có biết không? Mày có tin tao báo công an bắt nó không?” Lại lùi thêm một bước, tiếp tục ồn ào kêu lên: “Mày chờ đây, tao lập tức còn có người!”

“Mày là nhân vật quan trọng đúng không?” Bào Kim Đông tiện tay lấy điện thoại di động ra, hỏi hắn ta, “Mày muốn bao nhiêu? Tao lập tức gọi cho mày.”

So nhiều người với ai chứ?

“Nếu không, tao báo công an giúp mày thôi.” Bào Kim Đông nói xong, thật sự tính toán gọi điện thoại đến đồn công an, không phải hắn ta gọi đồn công an bắt người sao, xem lũ quỷ công an kết hợp dân phòng kia, có biết anh là anh hai Bào không.

Sắc mặt người đàn ông trung niên thay đổi, mấy người phía sau hắn ta cũng nhìn Bào Kim Đông, do dự không nhúc nhích.

Nông thôn những năm chín mươi, người đàn ông lái xe hơi cầm điện thoại, bản thân đáng người khỏe mạnh cường tráng, hẳn là người có chút ánh mắt, đều biết không thể tùy tiện chọc vào.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Chưa hết giận 2

Editor: Puck

“Mày... cmn mày chờ đó, sớm muộn gì cũng cho chúng mày đẹp mắt!” Người đàn ông trung niên phở trương thanh thế nói một câu kịch kinh điển, đỏ ửng khuôn mặt lên, dẫn mấy người kia rời đi.

“Trời, nói hay lắm, tao chờ. Đánh không chết được đồ chó nhà mày!” Bào Kim Đông cười cười.

Ở cửa khách sạn, nếu đánh thật, gây ra chuyện máu me gì đó, cũng không được tính là tốt. Đồ rác rưởi này, tự lần coi như xong.

Diêu Tam Tam ở trong xe nhìn vở kịch náo loạn này, hơi mang theo cười, càng cảm thấy mấy ông con trai nhà mình thật sự không tệ, đỡ tốn kém, bền chắc dùng bền.

“Anh rể cả, người kia tỏ vẻ khiến người ta kinh sợ ở đây? Anh nhận ra được không?” Bào Kim Đông đi tới, hỏi Dương Bắc Kinh.

Dương Bắc Kinh vẫn tỏ vẻ không nóng không lạnh, từ từ cầm đũa ba lên, thuận miệng nói: “Phó trạm trưởng trạm thuốc lá mới tới, địa phương khác điều tới. Cho nên anh cả anh báo cảnh sát, bọn họ cũng báo cảnh sát, đám người đồn công an kia, dứt khoát co đầu lại không tới.”

Phó trạm trưởng? Quả nhiên không phải dân chúng, không trách được lớn lối như vậy, khí thế tỏ phi khắp người. Nói như vậy, về sau này thật sự có khả năng đến tìm gây phiền toái?

Diêu Tam Tam âm thầm đánh dấu trong lòng.

Mấy người vào tiệm com, mấy người đàn ông thu dọn một chút, Diêu Tam Tam đi qua an ủi chị cả Diêu Tiểu Đông. Ước chừng sau thời gian nửa giờ, mấy công an kết hợp dân phòng kia cuối cùng lộ mặt.

“Người kia đâu?”

“Chém chết, chôn xong rồi. Trên mộ chắc đầy cỏ.” Bào Kim Đông cười mà không cười nói với mấy người dân phòng tuổi không lớn lắm. Mấy người này gần như nhận ra anh, bình thường thấy anh, thậm chí lại còn gọi một tiếng anh hai, bây giờ thấy anh tức giận nói một câu như vậy, mỗi người đều cười ngượng ngáp.

“Anh à, hiểu hiểu! Vừa rồi tụi em thật sự có việc khác phải ra ngoài, mới đến muộn.” Một người trong đó cười theo nói, “Phó trạm trưởng Lưu này, tên đầy đủ là Lưu Toàn Tùng, nghe nói cũng ở trấn bên cạnh chọc ra chỗ hờ nào đó, mới điều tới đây, đoán chừng có bối cảnh chứ sao.”

“Biết mấy đứa không dám chọc, nhưng thằng đồ chó đó nó đuối lý.” Bào Kim Đông phất tay một cái, “Mấy đứa xảo quyệt, đi đi.” Vài ngày sau, Dương Bắc Kinh tới nói với Bào Kim Đông, Diêu Tam Tam, định đóng cửa tiệm com nhà mình, không làm nữa.

“Tội gì chứ?” Bào Kim Đông nói, “Chỉ bởi vì thằng chó đó? Anh rể cả anh chờ đó, tìm cơ hội em trừng trị nó.”

“Cũng không phải. Thật ra thì trước đó anh đã có ý nghĩ này.” Dương Bắc Kinh nói.

Diêu Tam Tam không lên tiếng, ý tưởng này của Dương Bắc Kinh, ít nhiều cô có thể biết được một chút.

Những năm chín mươi, trong tiệm com đủ kiểu loạn, trấn trên mới mở hai tiệm com nhỏ, nghe nói cũng lấy vài thứ đồ oanh oanh yến yến, thu hút khách qua lại, điều này cũng khiến cho lời nói “Có mấy người phụ nữ nghiêm chỉnh” của thằng lưu manh họ Lưu kia cũng không khó hiểu.

Giống như Dương Bắc Kinh nói, ở trấn nhỏ này, yên tâm đảng hoàng mở tiệm com, buôn bán khó tránh khỏi không coi là được, hơn nữa dân chúng sẽ không dễ dàng ăn com tiệm, tới dùng com, rất nhiều đều là người của tất cả các đơn vị trong trấn trong xã, ký tên ký sổ còn nhiều, ăn quyết, lại còn từng người như ông lớn. Năm ngoái Dương Bắc Kinh từng ngừng buôn bán hai ngày, chỉ chuyên tính sổ sách.

Không dễ dàng! Sau khi Dương Bắc Kinh kết hôn mấy năm, anh cả nhà họ Dương dần dần chuyển trọng tâm đến phương diện làm ăn hàng da của anh, tiệm com tương đương với chuyển cho một mình Dương Bắc Kinh. Hơn mười cái bàn, một mình Dương Bắc Kinh cầm muống, chị dâu nhà họ Dương bình thường sẽ trợ giúp việc bếp núc cho anh, mới có một người học việc, một người làm rửa chén lau bàn, lúc bận rộn khi rảnh rỗi, cũng chính là do tay nghề nấu nướng của Dương Bắc Kinh tốt, đồ ăn trong tiệm com ngon, mới miễn cưỡng kinh doanh được.

“Anh rể cả, em biết rõ anh không phải vì chuyện trước mắt như vậy, em thấy tiệm com này, không làm cũng được.” Diêu Tam Tam chợt nói.

“Em tán thành là tốt rồi, dù sao anh và chị cả em đã thương lượng rồi, nghỉ thì nghỉ, anh một đấng mày râu, anh chính là ra đường lật đật giỏ bán rau củ, anh cũng có thể nuôi sống vợ và đứa bé.”

“Lật đật giỏ” là chỉ sạp nhỏ bán rau.

“Anh đã nghĩ, đóng tiệm com này, tìm chuyện khác làm, nếu như đi làm đầu bếp tiệc mừng, chắc chắn có thể.” Đầu bếp tiệc mừng là đến các nhà đi tổ chức tiệc mừng, thu vào không đủ ổn định, nhưng công việc đơn thuần.

“Như vậy sao được?” Diêu Tam Tam cười nói, “Tay nghề nấu ăn của anh rể cả, nhân tài không được trọng dụng rồi. Thật ra thì em đã sớm có tính toán, nhìn thời cơ trước mắt cũng chín muồi rồi, đang định tìm các anh chị thương lượng một chút đấy.”

Bào Kim Đông nhìn Diêu Tam Tam, ánh mắt chớp lóe, cười. Người vợ này của anh, lại định ra chiều gì đây?

“Anh nhìn đi, bây giờ sản lượng cá chạch bùn của chúng ta lên rồi, sản nghiệp cá chạch bùn ở địa phương thành quy mô rồi, có phải có thể phát triển theo hướng gia công cá chạch bùn chuyên sâu không?” Diêu Tam Tam nói, “Tay nghề làm món ăn của anh rể cả giỏi, còn am hiểu nhất là cá tôm thủy sản, nổi danh ở trên trấn mình, mùi vị ai cũng thích ăn, nếu như anh đi làm gia công chuyên sâu cá chạch bùn, không phải quá thích hợp. Ví dụ như sản lượng mùa

thịnh vượng, tiêu thụ cá chạch bùn không tốt, mình gia công thành cá chạch bùn ăn liền, cá chạch bùn khô gì đó, em đã từng nhìn thấy cá khô ăn liền trong siêu thị ở Thượng Hải, so với tay nghề của anh rẻ cả, hương vị còn kém hơn.”

“A, đây cũng là một ý tưởng tốt.” Bào Kim Đông nói.

“Em nói một đồng này, anh vốn không hiểu nổi.” Dương Bắc Kinh nói, “Anh là đầu bếp, nấu ăn ngược lại là nghề chính, anh nào hiểu được cái gì gọi là công nghệ gia công chuyên sâu?”

“Không cần anh lo mấy cái phương pháp công nghệ kia làm gì, nếu mình làm nghề này, sẽ phải nghiêm chỉnh làm nhà máy, mời nhân viên kỹ thuật liên quan.” Điều Tam Tam cười nói, “Anh rẻ cả anh phải kiểm soát chính sở trường của anh, phụ trách hương vị sản phẩm, cách điều chế, nhất định là sở trường của anh. Lui về sau em cũng không nhất định chỉ làm gia công cá chạch bùn, nơi này của chúng ta, dựa vào đập chứa nước lớn và sông Tây, thủy sản phong phú, vào mùa hè mùa thịnh vượng, các loại cá bán rẻ như vậy, cũng đáng tiếc, mình có thể gia công thành cá lát gì đó, thành thị lớn không phải bán chạy sao.”

“Được, ý tưởng này của Tam Tam, anh tán thành.” Bào Kim Đông vỗ tay tán thành, “Tay nghề của anh rẻ cả, nếu làm ra được khẩu vị đặc biệt, nói không chừng còn có thể sáng chế ra nhãn hiệu đó!”

“Vậy cứ quyết định như vậy, kêu anh rẻ hai giúp đỡ thu xếp, thuê nhân viên kỹ thuật, em bắt tay vào việc quan trọng làm nhà máy.” Lại có một con đường tiền tới, tâm tình Điều Tam Tam cực tốt! Bây giờ mọi người trong xã hội cũng bận rộn, tiện lợi cho thực phẩm ăn liền, lui về sau nhất định có thể được hoan nghênh tiêu thụ. Đây cũng chính là ấn tượng kiếp trước lưu lại cho cô.

“Dù sao trong ngày một ngày hai xưởng làm không nổi.” Bào Kim Đông chột nói, “Anh rẻ cả, tiệm com kia của anh, kiên trì một chút nữa rồi đóng.”

“Vi sao?” Người hỏi là Điều Tam Tam.

“Anh dọn dẹp đồ con chó kia trước.” Bào Kim Đông nói, “Để cho nó quậy một phát, tiệm com của mình đóng luôn, người ngoài không biết chuyện người bên trong, mặt mũi này ngẩng không dậy nổi, thật sự không hà giận.”

“Anh định làm gì?” Điều Tam Tam nói, “Em cho hai thằng đó cũng không dám làm gì, anh đừng làm loạn, Lưu Toàn Tùng này cũng không phải Vương Lục Từ.”

Nhớ ngày đó, Vương Lục Từ lưu manh lừa gạt Hồng Hà, định dụ dỗ cô gái nhỏ, bị Bào Kim Đông và Bào Kim Lai cột lại nhét vào trong nhà xí, bị muỗi đốt cả đêm.

“Yên tâm đi.” Bào Kim Đông nói, “Mấy năm nay làm ăn bên ngoài, hạng người gì anh chưa từng gặp? Anh cũng không phải người thiếu kiến thức pháp luật.”

Nói lời này xong cũng mười ngày, Lưu Toàn Tùng đi tiệm com nhỏ ở thành Nghi chơi gái, gái điểm thời điểm ấy, đang trong lúc nóng bỏng, khiến cho cảnh sát bắt tại trận cái mông trần, hơn nữa, cảnh sát này còn không phải ở đồn công an địa phương dễ giải quyết, nghe nói người báo án gọi điện thoại trực tiếp cho trung tâm chỉ huy 110, cảnh sát nhận điện thoại chuyển cho 110 trung tâm huyện, trực tiếp bắt người luôn rồi, ảnh hưởng cũng đi theo ra. Mặt mũi này bị đánh rồi, ai còn có thể giúp hắn ta chống đỡ?

Kết cục: Khai trừ hai lần.

“Sao anh biết hắn ta làm chuyện xấu vậy?” Điều Tam Tam ngạc nhiên hỏi Bào Kim Đông, “Chẳng lẽ, anh đi chơi gái cùng hắn ta sao?”

“Anh nào biết? Anh ra năm mươi đồng một ngày, mướn người theo dõi chặt chẽ hắn ta, bám lấy hắn ta có tiền thưởng, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tóm được. Nhân vật nhỏ tự đại ngu ngốc này, nhìn hắn ta diễn xuất, khẳng định cả người đầy kẻ hở, chơi gái cũng được tham những cũng được, chỉ cần để ý thôi một chút bụi, còn lo không tìm ra?” Bào Kim Đông tức giận tròn mắt mà nhìn Điều Tam Tam.

Có tiền, tùy hứng! Có tiền mua tiền cũng được.

“Ồ!” Điều Tam Tam gật gật đầu.

“Em vừa mới nói cái gì?”

“Em nói cái gì?” Mặt vô tội.

“Em nói anh theo hắn ta cùng đi chơi gái.” Bào Kim Đông lặp lại rõ ràng, mắt liếc cô cười, “Tiểu Nha, cả ngày tìm cách trêu chọc người đàn ông nhà mình, xem anh tối nay thu thập em như thế nào!”

Cái gì kia... Oan uổng mà!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Có thua thiệt

Editor: Puck

Trời chiều mùa hè sáng rõ, trong sân nhỏ nhà nông yên tĩnh vắng vẻ, hai đứa bé xinh đẹp đáng yêu, còn có một người phụ nữ trẻ tuổi vẻ mặt tức giận...

Hai người bạn nhỏ Lục Viên Viên và Dương Tráng Tráng, ngày đầu tiên đi nhà trẻ đã hoa hoa lệ lệ gây ra họa.

Điều Tiểu Cái nhìn hai đứa trẻ đứng song song dựa vào tường, nhức đầu.

Bên cạnh thôn Thổ Câu, xây dựng xưởng gia công sản phẩm thủy sản nhà họ Điều, Dương Bắc Kinh một tay khai thác cá chạch bùn nước sốt, áp dụng bao bì tiên tiến, khẩu vị mùi thơm đặc biệt, tiêu thụ trên thị trường rất náo nhiệt, cộng thêm mấy loại thực phẩm bao nhỏ cá lát, cá khô..., tiền lời của xưởng gia công thủy sản rất khả quan, khiến sản nghiệp nhà họ Điều lại thêm một tài nguyên cuộn cuộn. Dĩ nhiên, không thể so sánh với cá chạch bùn xuất khẩu của Điều Tam Tam, hai năm qua, từng lượt cá chạch bùn của Điều Tam Tam đã xuất khẩu sang Hàn Quốc, Nhật Bản, lợi nhuận kia không nên quá cười trộm!

Nếu công việc của Dương Bắc Kinh ở bên này, một nhà ba người liền thường trú ở bên này, phu xưởng phụ tỳ, Điều Tiểu Đông đi theo Dương Bắc Kinh đi làm, Dương Tráng Tráng giao cho Trương Hồng Cúc, trông cùng với bạn nhỏ Lục Viên Viên.

Lại nói người bạn nhỏ Dương Tráng Tráng này, một tuổi lẻ hai tháng học được đi bộ, bé quá béo rồi, đoán chừng toàn là thịt thừa. Nhưng mà điều khiến người bạn nhỏ Dương Tráng Tráng thấy mất mặt nhất chính là, cô em họ rất thích đầu môi kia, cũng đồng thời biết đi rồi, người ta còn chưa đầy một tuổi.

Người bạn nhỏ Dương Tráng Tráng cũng học được nói chuyện sớm hơn bạn nhỏ Lục Viên Viên một chút, vậy mà để cho cậu bé buồn bực chính là, cho tới bây giờ, bé nói chuyện còn có một âm sai di ien n#dang# yuklle e#q quiq on nói không rõ ràng, vậy mà cô em họ kia, từ khi vừa mở miệng nói chuyện, là có thể nói từng âm hết sức chính xác, tuyệt đối không mơ hồ nói không rõ.

Dương Tráng Tráng, giống như tên của bé, vừa mập lại vừa khỏe mạnh, trên dưới thân thể đều là thịt bèn chắc đến bóp không động. Ủm, hy vọng bé lớn lên một chút sẽ không mập như vậy mới tốt!

Hôm nay, hai người bạn nhỏ rốt cuộc đi nhà trẻ rồi.

“Tự con nói đi, chuyện gì xảy ra?” Hai tay Điều Tiểu Cái chống nạnh, lòng bàn chân đánh nhịp.

“Nó túm váy con, con đẩy nó, nó liền lấy thứ bẩn bôi lên con, còn cầm con sâu làm con sợ.” Người bạn nhỏ Lục Viên Viên lúc nói chuyện, chân mày xinh đẹp tao nhã nhếch lên, thân nhiên đối diện với nụ cười tức giận của mẹ.

Đồ trứng thối! Điều Tiểu Cái nhìn váy công chúa màu trắng của con gái dính vết tay đen, trong lòng không nhịn được thầm mắng một câu. Cô nhìn cái giận, nói với người bạn nhỏ Lục Viên Viên: “Bạn phạm sai lầm, là bạn không đúng, con nên mách thầy giáo. Con không thể phạm sai lầm theo bạn.”

“Chờ thầy giáo, con sớm bị nó bắt nạt xong rồi.” Chân mày của người bạn nhỏ Lục Viên Viên khẽ cau lại, vẻ mặt khinh thường.

Vì vậy, người bạn nhỏ Lục Viên Viên tát một cái tát lên mặt người bạn nhỏ đó.

“Tóm lại con ra tay đánh người chính là không đúng, trong nhà trẻ phải tuân thủ kỷ luật.” Điều Tiểu Cái nhìn tức nói, “Bản thân con một cô gái nhỏ không thể dữ như vậy. Không thể ra tay đánh người.”

“Nó bắt nạt con trước. Trong nhà trẻ có thể bắt nạt người sao?” Người bạn nhỏ Lục Viên Viên cong miệng lên hỏi.

“Đi hai, nó bá (bắt) nạt chúng con trước.” Người bạn nhỏ Dương Tráng Tráng lên tiếng. Người bạn nhỏ Dương Tráng Tráng cho rằng, cho tới bây giờ bé và cô em họ đều chung một lòng, cho dù bắt nạt người, chính là bắt nạt “Chúng con”.

Người bạn nhỏ Dương Tráng Tráng, nhìn không lạnh không nóng cười híp mắt, nhưng cũng không phải là một đứa con nít dễ bắt nạt.

Vì vậy, khi đứa bé kia bị Lục Viên Viên tát một bạt tai, tiến hành công kích chân đạp tay đào đất về phía Lục Viên Viên thì người bạn nhỏ Dương Tráng Tráng quả quyết lấy đà chạy, xông tới đẩy ngã bạn nhỏ kia, thật sự vừa đúng, cái gậy ngã sung lên, cái này còn chưa tính, người bạn nhỏ Lục Viên Viên còn kèm theo một cước.

“Đi hai, nó bá (bắt) nạt chúng con trước, trong nhà trẻ có thể bá (bắt) nạt người sao?” Dương Tráng Tráng.

“Đúng vậy, nó bắt nạt người, bị người bắt nạt không thể đánh lại sao?” Lục Viên Viên.

Điều Tiểu Cái nhức đầu nâng trán.

“Bạn bắt nạt người trước... Là bạn không đúng, có thể ra tay... Nhưng không thể phòng vệ quá đáng.. Các con làm bạn khóc, bạn cũng rất đau.” Điều Tiểu Cái châm chước từ ngữ, rồi rầm nói. Bị người bắt nạt không đánh lại, chuyện này thực sự không phải là phong cách của Điều Tiểu Cái cô, nhưng

mà hai đứa nhỏ này hỏi như vậy, kêu cô trả lời như thế nào?

Giáo dục đứa nhỏ, thật sự không phải là việc nhẹ nhõm mà!

Suy nghĩ một chút, Diêu Tiểu Cải tiếp tục ân cần dạy.

“Con xem đi, các con đẩy bạn ngã, đầu bạn bị va đập sưng lên, rất đau. Các con làm bạn bị thương thì làm thế nào?”

“Đáng đời, nó chọc con trước!”

“Đi hai, nó bá (bắt) nạt người trước.”

Hai người bạn nhỏ gần như đồng thời nói ra.

Hai đứa tiểu ma vương này! Diêu Tiểu Cải cảm giác vốn từ nghèo rồi. Cô nghiêm mặt, khiển trách: “Tóm lại, hai đứa ra tay đánh bạn chính là không đúng. Đứng ngay gần cho mẹ, suy nghĩ một chút xem sai lầm ở đâu?”

“Này, con đừng phạt bọn nó nữa! Đứa nhỏ nhà chúng ta bị người bắt nạt. Thằng ngốc nhà họ Lưu kia, lớn hơn hai đứa bé nhà chúng ta, cũng bốn tuổi rưỡi rồi, nó đi nhà trẻ muộn, nó bắt nạt hai đứa trước, một đứa ngốc, đánh không lại hai đứa, lại giờ trò khóc nhè mách lẻo với thầy giáo! Con nói thầy giáo kia cũng thật là, chuyện đứa nhỏ, nói với mẹ một tiếng là được rồi, lại còn gọi điện thoại tố cáo với con, thật là chuyện bé xé ra to... Muốn trách, còn không phải trách thằng ngốc nhà họ Lưu kia quá ư?” Trương Hồng Cúc ở bên cạnh đã sớm đau lòng đến không được.

Trương Hồng Cúc thương yêu hai đứa bé, trên căn bản không có nguyên tắc gì. Hơn nữa nhắc tới cũng kỳ, hai đứa bé này, hình như bà cung chiều Lục Viên Viên hơn, đối với người bạn nhỏ Lục Viên Viên, chính là có câu xin tất có đáp ứng, che chở đầy đủ, quả thật không hề có lý trí.

Dùng một câu đùa giỡn của Diêu Tam Tam: Viên Viên muốn lấy đầu mẹ đá, mẹ cũng vội vàng vạy xuống cho con bé.

“Mẹ, con đây là giảng đạo lý cho đứa bé, mẹ đừng dính vào!” Diêu Tiểu Cải nâng trán lần nữa, đầu càng đau rồi.

“Mẹ nào có dính vào chứ! Con dạy dỗ cũng dạy dỗ, đạo lý cũng nói, không được sao?” Trương Hồng Cúc lẩm bẩm lầu bầu oán trách, neho mắt nhìn sắc mặt con gái, đi tới kéo hai người bạn nhỏ, “Đi thôi, đi thôi, mẹ con nói xong rồi, chúng ta đi ăn điểm tâm đi. Trời ạ, con nói hai đứa bé này đi nhà trẻ một ngày rồi, không được ăn đồ ăn vặt, sớm nên đói bụng.”

“Mẹ, mẹ sao cứ nuông chiều hai đứa như vậy, sẽ làm hư đứa bé đấy!”

“Hai đứa không phải còn nhỏ sao, đứa nhỏ mới bao lớn!” Trương Hồng Cúc nói xong, kéo hai đứa nhỏ định đi, “Đi thôi, đi vào nhà chúng ta uống sữa tươi, đi Tam hai đứa nói, sữa tươi bổ sung canxi, vóc dáng cao lớn...”

“Mẹ!” Diêu Tiểu Cải giận đến kêu lên, “Lời này của mẹ, sao giống lời chót lưỡi đầu môi lúc trước của bà nội vậy? Mẹ suy nghĩ một chút, bà cụ dạy mấy đứa Nhị Văn thành cái dạng gì? Đứa bé lúc nhỏ không dạy dỗ tốt, lớn lên muốn dạy dỗ sẽ trễ. Mẹ nhìn Viên Viên xem, người nho nhò, tính khí lại lớn không tốt như vậy, tiếp tục như thế, trưởng thành còn tốt sao? Người nào ngăn cản được con bé?”

“Mẹ đây còn không phải là... Mẹ nghĩ tới mấy chị em các con khi còn bé, giống như cô đại vậy, không ai trông nom không ai hỏi han, mẹ vừa nghĩ tới, trong lòng mẹ đây lại thấy thiếu nợ khó chịu!” Trương Hồng Cúc nói xong, tròn mắt đỏ lên rồi. “Mẹ đây làm mẹ vô dụng, suy nghĩ tới khi các con còn bé, dãi gió dầm mưa, bị đánh chịu mắng, đã ăn bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu tội! Còn không phải do người lớn là cha mẹ đây thiếu nợ? Bây giờ mẹ nhìn tiểu Viên Viên, mẹ là cảm trong lòng bàn tay sợ đau, ngậm trong miệng sợ thối mất, mẹ sao nhẫn tâm để cho con bé bị một chút xui xẻo ư?”

Trương Hồng Cúc nói xong, lại nổi lên nước mắt.

Bồi thường trong lòng. Haizzz!

Trong tay Bào Kim Đông ôm một trái dưa hấu, lao đảo đi vào nhà họ Diêu, Diêu Tam Tam đi theo bên cạnh, nhàn nhả vào cửa chính.

Vào sân vừa nhìn, hả, tình huống như thế nào?

Hai tiểu ma vương trong nhà đứng song song dựa vào tường, Trương Hồng Cúc ở bên cạnh lau nước mắt, Diêu Tiểu Cải ở bên cạnh tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Có thua thiệt 2

Editor: Puck

“Mẹ, chuyện gì đây?” Bào Kim Đông hỏi.

“Cậu!” Hai người bạn nhỏ vừa thấy Bào Kim Đông tiến vào, sớm quên đang bị phạt đứng rồi, vui sướng chạy tới, mỗi đứa lôi kéo cánh tay Bào Kim Đông.

“Cậu, cậu tan việc rồi hả?”

“Cậu, con cầm dưa hấu giúp cậu!”

Trái dưa hấu đất cát vô mỏng, không lớn, chỉ nặng năm, sáu cân, Bào Kim Đông liền buông tay ra, đưa dưa hấu cho hai bạn nhỏ cầm, nhưng mà đối với hai người bạn nhỏ mà nói, còn không phải nhẹ, cánh tay nhỏ cổ gồng ồm, bấp chân lão đảo đi vào trong nhà.

“A, dưa hấu này lành lạnh.” Viên Viên kêu lên.

“Đương nhiên! Cậu đặt trong băng ở tỉnh cả buổi chiều rồi!” Bào Kim Đông nói, “Buổi tối nhà mình ăn mát.”

Bào Kim Đông túm lấy cánh tay hai người bạn nhỏ đi tới, dùng ánh mắt lướt qua Diêu Tiểu Cải, hỏi: “Mẹ, sao mẹ khóc vậy?”

“Mẹ nhớ tới mấy chị em các con khi còn bé, trong lòng mẹ lại khổ sở. Không ai trông nom không ai hỏi han, cả ngày chịu khổ chịu tội, cả ngày lần lượt bị người bắt nạt, cũng không biết lớn lên như thế nào, thân làm mẹ đây thật vô dụng! Khi còn bé Tam Tam không ai coi chừng, cả ngày khóc oa oa, tập đi không ai trông nom, cũng không biết trầy trụa bao nhiêu lần! Cũng không biết bị Nhị Văn đánh bao nhiêu lần... Còn có tiểu Tứ, từ nhỏ đã đáng thương, ngay cả bú mẹ cũng chưa từng được ăn một miếng...”

Trương Hồng Cúc một đồng nước mắt nước mũi thổn thức nói.

“Ôi mẹ ơi, chuyện đã qua, mẹ đừng tiếp tục lảm bảm nữa!” Diêu Tam Tam vỗ vỗ mẹ an ủi, “Bây giờ không phải đều rất tốt sao!”

Cô cho Diêu Tiểu Cải cái nháy mắt, kéo Trương Hồng Cúc vào trong nhà.

Một lát sau, Lục Cảnh Ba tan việc trở lại, vội vàng ôm lấy con gái bảo bối, hỏi thăm ngày đầu tiên đi nhà trẻ chơi vui không.

“Không chơi vui, có người bắt nạt chúng con.” Người bạn nhỏ Lục Viên Viên quả quyết bắt đầu tố cáo.

Nghe con gái thuật lại, Lục Cảnh Ba nhủ nhủ mảy, lại có thể nó một câu: “Túm váy con gái cha? Còn cầm sâu lông lam sợ con gái cha? Nên đánh!”

Diêu Tiểu Cải ngược nhìn ánh trời chiều nung đỏ, hoàn toàn bất đắc dĩ.

“Ừ, chờ thêm hai năm nữa, Viên Viên nhà ta hai tuổi rồi, chúng ta đưa con bé đi học Taekwondo đi, học sở trường lưu hành lúc này của đứa nhỏ trong thành, cho con gái học lợi hại, tránh cho tương lai bị bắt nạt.”

Mẫu chốt là, con gái nhà anh thật đáng yêu, kỹ năng phòng thân là nhất định, Taekwondo được, một cước đá xa xa mấy thằng nhóc thôi kia!

Quả nhiên, lời này của anh, đổi lấy một cái xem thường thật to của Diêu Tiểu Cải, không phải cô phản đối con gái mạnh hơn chút, nhưng tính khí công chúa lạnh nhạt của Viên Viên, có phải nên hướng dẫn theo chiều thực nữ một chút không?

Diêu Tam Tam ở bên cạnh nhìn, không nhìn được buồn cười. Người bạn nhỏ Lục Viên Viên này, trên thân là đứa bé có mẹ là người có tiền, còn có một người cha làm quan, hơn nữa tính khí lạnh nhạt của con bé, khuôn mặt xinh đẹp đến quá đáng, có thể đoán được, nhất định sẽ trở thành Lục công chúa kiêu ngạo rồi!

Hai vợ chồng Dương Bắc Kinh về hơi trễ, Dương Bắc Kinh gần đây suy nghĩ sản phẩm mới, cả ngày giao thiệp cùng với gia vị tôm cá, có thể lại trêu ghẹo đến mê mẩn rồi, đợi đến khi Diêu Liên Phát từ ao cá trở lại, người một nhà bắt đầu dọn dẹp ăn cơm tối, một bàn tràn đầy người.

“Tam Tam, hai đứa cũng nên có một đứa bé đi?”

Câu thoại cũ rích lần thứ một trăm lẻ một.

“Hai đứa kết hôn cũng hơn ba năm, thừa dịp cha và mẹ con còn chưa quá già, nắm chặt sinh một đứa, cha mẹ còn có thể nuôi lớn giúp hai đứa.” Diêu Liên Phát cũng vội vàng phụ họa Trương Hồng Cúc.

Mới vừa kết hôn xong, Bào Kim Đông đã tỏ rõ, không muốn vội vã có đứa bé. Không có lý do gì khác, lúc bọn họ kết hôn, Diêu Tam Tam còn chưa đủ hai mươi tuổi, gấp cái gì?

Bây giờ đã hơn ba năm trôi qua, hai người này, cũng không biết có phải thế giới hai người quá thư thái không, hay là như thế nào, lại vẫn luôn không vội vã muốn có đứa bé.

“Mẹ, không vội.” Bào Kim Đông cười cười nói, “Viên Viên và Tráng Tráng cũng đã đủ khiến mẹ vất vả, mẹ còn chưa mệt mỏi đủ à! Chờ hai đứa lớn thêm một chút đã.”

“Viên Viên và Tráng Tráng, hai đứa cũng đi nhà trẻ rồi. Không sai biệt lắm chứ?” Trương Hồng Cúc cầu nài, “Kim Đông à, con luôn nói Tam Tam còn nhỏ, hai đứa cũng hầu như bận rộn, nhưng hai đứa cho dù làm ra tiền bận rộn hơn nữa, cũng không thể trễ nải sinh đứa bé. Tiền của chúng ta, đầy đủ hơn, đứa bé còn thiếu một.”

“Không nhỏ, Tam Tam bây giờ đã tròn hai mươi hai rồi. Kim Đông à, chính con cũng đã hai mươi sáu rồi, con cũng lớn giống như người ta trong thôn rồi, con nói đến Kim Lai kia, con người ta cũng hơn một tuổi.”

“Được ạ, sang năm có.” Bào Kim Đông cười còi, gấp miếng nầm xào tới Tam Tam thích cho cô, “Gấp cái gì!”

Mà Diêu Tam Tam bên cạnh anh, vẫn cúi đầu ăn cơm, giao toàn bộ chuyện phiền toái cho Bào Kim Đông ứng phó.

Ăn xong bữa cơm, Dương Bắc Kinh công kênh con trai, kéo vợ trở về phòng của mình, Lục Cảnh Ba vội vàng giúp con gái vẽ tranh, Bào Kim Đông liền lôi kéo Diêu Tam Tam, nhân nhả tản bộ đi về căn phòng của bọn họ.

“Anh Kim Đông, chúng ta... Khi nào muốn đứa bé?”

Trong bóng đêm, cô nghe được Bào Kim Đông tự nhiên nói ra: “Chờ đến khi nào em muốn.”

“Vậy nếu em vẫn không muốn?”

“Vậy thì không cần chứ sao.” Bào Kim Đông nói như chuyện đương nhiên, “Hai ta chơi mấy năm nữa!”

Diêu Tam Tam cúi thấp đầu – đứa bé có thể thay đổi gì đó, quá nhiều.

Nhưng giờ phút này, Bào Kim Đông sẵn sóc dung từng trước sau như một, khiến cho cô đột nhiên muốn một đứa bé.

“Anh Kim Đông, anh muốn con trai, hay con gái?”

“Tùy tiện. Nếu là con gái, nhất định phải giống em, nếu giống khổ người như anh, vậy có thể nguy rồi.”

Diêu Tam Tam cười khúc khích. Cũng đúng, nếu con gái có dáng dấp to lớn giống như anh, đúng là không xinh đẹp.

Hai người cứ như bình thường vậy, nắm tay đi về, rửa mặt dọn dẹp, đổi áo ngủ ngáy ngốc trên ghế sa lon xem ti vi, hàn huyên chuyện buồn bán trong nhà một chút, Diêu Tam Tam dựa vào trên người Bào Kim Đông ngáp.

“Không xem nữa, ngủ.”

Bào Kim Đông tiện tay tắt ti vi, nhẹ nhàng linh hoạt ôm lấy cô, đứng dậy tự nhiên đi vào phòng, cùng nhau ngã xuống giường, đắp chăn, ôm lấy cô, sau đó, theo thói quen đưa tay lên tú đầu giường sờ đồ cần thiết.

“Thôi đi!” Diêu Tam Tam kéo tay anh.

“Sao có thể thôi đi!” Bào Kim Đông cười khế, phải trả bài, anh cạ cổ của cô, thân mật nói thầm: “Anh muốn.”

Kẻ xấu xa! Diêu Tam Tam đẩy đẩy anh, lẩm bẩm nói: “Không muốn thứ kia.”

Tay Bào Kim Đông dừng lại giữa không trung, khựng lại một chút, cười khế một tiếng, hỏi cô: “Em chắc chắn?”

Không có trả lời. Sau đó, anh bị đá một chân.

Diêu Tam Tam đã tính toán rồi, bây giờ nếu như muốn mang thai đứa bé, vừa lúc sinh ở đầu năm, thời tiết ấm, cũng không phải quá nóng, tính toán tốt biết bao.

Quả nhiên, hơn một tháng sau, cô biết mình mang thai.

Âm thầm, trừ Bào Kim Đông, cô không nói ra, Bào Kim Đông cũng không nghĩ tới cô như thế, cẩn thận che chở, cũng không vội nói ra ngoài. Hai người, giống như che giấu một bí mật thú vị, thú vị vụng trộm.

Cũng không có bao nhiêu phản ứng, có lẽ do còn ít tháng.

Sau đó, bởi vì muốn mở một cửa hàng bán sỉ khác ở thị trường thủy sản, Bào Kim Đông lại tiếp tục mua mấy cửa hàng, Bào Kim Đông định mang theo cô, đi tỉnh thành.

Mỗi ngày bây giờ của Diêu Tam Tam, trừ ngủ nướng, làm một chút việc nhà, chính là khi gần tới Bào Kim Đông trở lại, mang theo cô đi tản bộ ở công viên gần đó. Cũng không có đồ ăn đặc biệt muốn, so sánh với trước khi mang thai, tập quán sinh hoạt, khẩu vị ăn uống, gần như không có gì thay đổi.

Bào Kim Đông lại hơi hâm mộ Dương Bắc Kinh và Lục Cảnh Ba rồi. Hai người kia, khi vợ mang thai, bị giày vò đủ kiểu, nhớ tới, cũng rất hạnh phúc.

Mới nghĩ như vậy, có một ngày Diêu Tam Tam đột nhiên nói, muốn ăn thứ gì đó.

“Vợ, muốn ăn gì rồi hả?”

Diêu Tam Tam lười biếng vuốt tóc, nghĩ đi nghĩ lại, cười như không cười nhìn Bào Kim Đông, phun ra hai chữ: “Anh đào.”

Bào Kim Đông nhìn hoa tuyết tung bay rơi đầy ngoài cửa sổ, trận tuyết rơi đầu tiên đầu mùa đông. Anh đào, thứ này thứ này... Bào Kim Đông cắn răng một cái, một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy của vợ, anh lại không thỏa mãn được sao?

“Chờ anh, anh đi tìm một chút.”

Bào Kim Đông chạy đến các siêu thị lớn ở tỉnh thành, lại không phát hiện có bán anh đào. Anh nhớ tới khi còn bé mẹ Bào làm vài hũ anh đào ngâm đường, trong lòng thật hối hận, sao mùa xuân lại không lưu lại một hũ?

Vài ngày sau, Bào Kim Đông nhận được một bọc anh đào do một người bạn được gọi là đặc biệt mang từ Hương Cảng tới, hào hứng chạy về nhà, giống như hiến vật quý đưa cho Diêu Tam Tam.

“Chỗ nào bây giờ lại có anh đào mới mẻ như vậy? Còn lớn như thế?”

“Nhập khẩu. Không biết quốc gia nào.”

Diêu Tam Tam lười biếng ăn hai trái, cười nói: “Không ăn ngon giống như anh đào Trung Quốc mình.”

“Còn không phải sao.” Bào Kim Đông phụ họa, “Đồ nước ngoài, không chính gốc.”

Sau đó, Bào Kim Đông đáng thương hậu tri hậu giác * nghĩ, anh không phải bị vợ lừa bỡn sao?

(*) Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Vợ chồng son vẫn ở tỉnh thành, ở đến hết năm cũ, đến tết về nhà, năm tháng rồi, hù dọa nhà họ Diêu cảm rơi đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Phải kiêng kỵ

Editor: Puck

Biểu hiện khoa trương nhất là Trương Hồng Cúc, trực tiếp rơi nước mắt. Nhắc tới Trương Hồng Cúc, luôn không thể rời bỏ khóc, u sầu cũng khóc, đau lòng cũng khóc, hôm nay vui mừng vẫn khóc, lượng nước mắt thật sự đủ cao.

“Hai đứa không biết chứ, hai đứa kết hôn đã hơn ba năm, Tam Tam vẫn không có động tĩnh gì, mấy cô dì bà thím trong thôn kia, nói gì cũng có, có người tìm phương thuốc dân gian cho mẹ, có người kêu mẹ đi cầu, còn có người đứt khoát đến hỏi mẹ có cần giúp các con nhận một đứa con nuôi không...”

Ặc... Nghiêm trọng như thế sao!

Một người đến số tuổi nhất định, chung quanh chẳng qua chính là như vậy. Không có đối tượng, cả ngày thúc giục tìm đối tượng; có đối tượng, cả ngày thúc giục kết hôn; kết hôn rồi, cả ngày thúc giục phải có đứa bé...

Suy nghĩ một chút, cô kết hôn đã hơn ba năm mà không mang thai, Trương Hồng Cúc thường xuyên cầu nhàu, mẹ Bào cũng nói qua nói lại không ít, thật ra thì suy nghĩ một chút, ở trong hoàn cảnh lớn như vậy, áp lực của các bậc cha chú cũng không nhỏ!

Diêu Tam Tam áy náy từng cái nhỏ nhỏ.

“Con nói hai đứa bé các con, chuyện lớn như vậy, cũng không nói với trong nhà, con nói các con có làm người khác giận hay không!” Diêu Liên Phát cũng theo đó oán trách, lại nhìn Diêu Tam Tam, haizzz, bây giờ con gái không thể dạy dỗ, quý giá lắm, nòng súng của Diêu Liên Phát chuyển sang Bào Kim Đông.

“Con nói con bé không hiểu chuyện, Kim Đông con cũng không hiểu chuyện sao? Mấy tháng này, con về nhà mấy lần đó, con cũng không nói lấy một tiếng, con nói con thằng bé này...”

Trong thời gian này Bào Kim Đông có trở lại mấy lần ngăn ngui, xử lý công việc trên phương diện làm ăn, nhưng Diêu Tam Tam chưa nói, nếu anh nói ra trước, có phải phạm vào ý tứ vợ không?

Bào Kim Đông nghe Diêu Liên Phát quở trách, chỉ cười không nói. Thật ra Tam Tam cũng không phải cố ý lừa gạt, ước chừng trước kia bị phản nài quá nhiều, nên sinh ra ý định bướng bỉnh nhỏ nhen, trong bụng tỏ vẻ bí mật, chờ xem khi nào người trong nhà phát hiện ra, hôm nay thật sự khiến người trong nhà kinh sợ một lần.

Diêu Tiểu Cái liếc mắt thấy bụng em gái đã to ra, cười cười nói: “Được đó, Tam Tam, em cái này vui mừng quá lớn, lễ mừng năm mới chúng ta không lo không có đề tài nói chuyện.”

Diêu Tiểu Đông loay hoay lôi kéo em gái, hỏi lung tung cái này cái kia, nhìn trang phục bằng nhung trên người em gái, dặn dò em gái phải đi mua chút quần áo rộng thùng thình – thật ra thì mới năm tháng, bụng cũng không phải quá lớn, cũng không cần khoa trương như vậy chứ?

Người cả nhà, phản ứng bình thường nhất chính là hai người bạn nhỏ rồi, Lục Viên Viên đưa tay sờ bụng đi ba, Dương Tráng Tráng còn tựa đầu vào bụng đi, dán lỗ tai nghe một chút, ước chừng nghe thấy tiếng dạ dày chuyển động, nên cười hi hi nói: “Em trai nhỏ đang thổi bong bóng!”

“Nói vậy, rõ ràng là em gái nhỏ!” Lục Viên Viên hất cằm nhỏ lên, hết sức bất mãn nói, “Em thích em gái nhỏ. Nếu là em gái nhỏ, em có thể mặc những chiếc váy xinh đẹp kia của em cho em gái.”

Hai người bạn nhỏ nói lời con nít, chọc cho người một nhà cười lớn.

Trương Hồng Cúc vội vàng quàng cái khăn choàng cổ lớn cho Diêu Tam Tam, đuổi bọn họ, “Đi đi, đi cho mẹ Bào con cao hứng, bà ấy cũng mong chờ gấp gáp không ít.”

Vì vậy, đi nhà họ Bào, lại bị quan sát một trận. Mẹ Bào không khách khí như Trương Hồng Cúc, khỏi giải thích đã dạy dỗ Bào Kim Đông một trận.

“Cũng không nhanh chóng nói với người lớn, hai đứa các con trẻ tuổi, rất nhiều chuyện các con không hiểu, âm thầm như vậy đã năm tháng rồi, nghĩ tới khiến người ta lo lắng.”

Bào Kim Đông hôm nay càng lúc càng cảm thấy, vợ làm cái gì cũng sẽ không sai – sai tất cả đều là anh. Về đến nhà, Diêu Tam Tam bắt đầu cuộc sống gấu trúc.

Qua năm mới, trong nhà đốt pháo cũng dặn dò lẫn nhau, cách xa cô một chút, áo đến đưa tay, cơm tới há mồm, câu nói kia của người nông dân, bình dầu đồ cũng không cần cô đỡ.

Trong thời gian này, Diêu Tam Tam nghe người nhà nói, thời gian này bệnh tình bà nội Diêu trở nặng, tình huống không tốt lắm, đều đang chuẩn bị hậu sự rồi.

“Lần trước tốn hơi thừa lời cãi vã với thím ba con, giận đến lăn từ trên giường xuống, ngã không nhẹ, vốn hơi bán thân bất toại.” Trương Hồng Cúc tán gẫu với Diêu Tam Tam, “Đầu óc bà cụ ấy gì đâu, khi Nhị Văn, Trụ Từ xảy ra chuyện, tức giận công tâm, trong đầu tụ máu bầm, thoát mái đường bệnh đi, còn sống thêm nhiều mấy năm, lại còn tỏ vẻ hiếu thắng, lỗ mưng giày vò bản thân không xong.”

“Cha nói như thế nào?”

“Ông ấy thì có thể như thế nào? Kêu chị cả, chị hai con mua chút đồ, đi qua thăm.” Trương Hồng Cúc nói, “Bây giờ mong đợi qua được cửa ải cuối năm, tiêm thuốc nuôi dưỡng chứ sao, tốt nhất có thể qua khỏi trắng rằm. Nếu chết ngay cuối năm, gần sang năm mới, không tốt lắm.”

“Vậy con có cần đi xem một chút không?” Diêu Tam Tam hỏi. Có một số việc đều làm cho người sống nhìn, người dù sao cũng sắp không được.

“Thôi đi, sao con có thể đi!” Trương Hồng Cúc vội vàng nói, “Cha con cũng nói, con mang thai đứa bé, đừng lại gần bà cụ, tránh cho dính bệnh.”

Thật ra thì cuộc sống gấu trúc, rất không tự do. Ở nhà buồn bức, nhìn thấy Bào Kim Đông rảnh rỗi, cô lại kéo Bào Kim Đông, đi vòng quanh hồ chứa nước.

Diêu Tam Tam mặc bộ đồ dài rộng bằng nhung, rất dài, vừa tới bắp chân, cả người giống như quả cầu đỏ.

Bào Kim Đông cầm tay cô, đề phòng cô đi bộ không cẩn thận, hai người chậm rãi đi trên con đường nhỏ ở giữa đồng ruộng.

Hồ chứa nước mùa đông càng thêm hiu quạnh, nơi xa nhìn thấy từng mảng lông cá bè, Diêu Tam Tam biết một mảng lớn trong đó, là khu nuôi cá kim châm của bọn họ. Thịnh vượng trên mặt nước sẽ có một hai chiếc thuyền sắt, tám hai ba người chèo thuyền, tự nhiên đi trên mặt nước như gương bạc.

Diện tích hồ chứa nước lớn, mùa đông bình thường sẽ không đóng băng, nhưng vẫn có công nhân nuôi dưỡng chuyên cần tới kiểm tra. Mùa đông cá bình thường không cần cho ăn, các công nhân chính là tới chăm sóc một chút, kiểm tra lồng nôi, gặp phải chỗ diện tích đóng băng nhỏ, thì ra tay phá băng, đề phòng cá bị thiếu dưỡng khí.

Cô đột nhiên nhớ tới, khi còn bé từng ở chỗ này mò ốc ô lập ngư bán, mò phải con rắn nước lớn như vậy, cô bị dọa sợ nha, được Bào Kim Đông đánh cho chạy...

Sau này, cuộc đời của cô, dần dần gắn liền với Bào Kim Đông cùng đi.

Cô nhìn trời nước, thoải mái mà khẽ cười một tiếng.

“Ở chỗ này mình có mấy lồng cá bè, cá kim châm bên trong vẫn không bắt, đoán chừng đều hơn nửa cân rồi.” Những sản nghiệp này, đều do cô quản lý trước khi mang thai, bây giờ cô mang thai, Bào Kim Đông thu xếp để cho công nhân xuất sắc làm trưởng khu, phụ trách quản lý cụ thể.

“Ừ, lớn như vậy, nhất định có thể bán được giá cao.” Bào Kim Đông nói, cá kim châm lớn như vậy, trên thị trường gần như không thấy được.

“Mình lấy trước một ít ném thử chút đi! Nhúng dầu ăn, thịt mềm.”

“Vậy còn không đơn giản? Cá trong bè cá lồng ngày ngốc, tùy tiện cầm một cần câu vung lên, là có thể bắt ra một con.” Bào Kim Đông nói, “Quay đầu kêu công nhân bắt mấy con.”

Xa xa, Diêu Tam Tam nhìn thấy trên ghềnh bờ hồ chứa nước, có một cô gái đi tới, áo bông dài sắc xanh nhạt, khăn quàng cổ dài màu xanh lá, trong ngày mùa đông hết sức nhẹ nhàng khoan khoái.

Đến gần, thì ra là Diêu Hồng Hà.

Hình như Hồng Hà đã sớm nhận ra cô, cười từ xa xa, gọi cô: “Chị Tam!”

“Hồng Hà!” Diêu Tam Tam cười ngênh đón, hỏi con bé, “Trời rất lạnh, một mình em ở đây làm gì vậy?”

“Chị này mang thai cục cưng rồi, không phải vẫn còn chạy đến đây đi dạo sao?” Hồng Hà hỏi ngược lại cô, “Em nghe nói hơn năm tháng rồi hả? Có phải rất vất vả không?”

“Tam được.” Diêu Tam Tam nói, “Ăn ngon ngủ ngon.”

“Nhất định là một đứa bé hiểu chuyện.” Hồng Hà cười cười, lôi kéo cánh tay cô, đột nhiên nói: “Chị Tam, em sắp đính hôn rồi.”

Đính hôn? Đây là tin tức tốt, Hồng Hà bây giờ cũng đã hai mươi một tuổi, ở nông thôn, cô gái lớn việc nên làm thì phải làm, đúng là nên tập trung tìm kiếm nhà chồng rồi.

Diêu Tam Tam liền vui mừng hỏi: “Đối tượng của em? Chị có biết không?”

“Chị không biết.” Diêu Hồng Hà thoải mái nói, “Người Quý Châu, lớn hơn em một tuổi. Là công nhân ở khu nuôi dưỡng cá chạch bùn của chúng ta.”

Chỗ nuôi dưỡng cá chạch bùn đến ngàn mẫu, Diêu Tam Tam sao có thể biết được một công nhân?

“Người Quý Châu? Thật xa đó!” Diêu Tam Tam nói, “Là khu nuôi dưỡng của chúng ta sao? Sao em biết?”

“Người nhà bên cạnh, mấy lần anh ấy đến cùng xe tới khu ương giống mua cá chạch bùn giống, quen mặt, sau lại gặp gỡ chỗ khác, dần dần biết.” Hồng Hà nói xong cười cười, khẽ cúi đầu, vẻ mặt này cũng không phải xấu hổ, trên mặt lộ ra chút cô đơn.

“Chị Tam, em qua đợt này sẽ đi, trở về Quý Châu với anh ấy. Lầu cá chạch bùn bên đó rất nóng bỏng, lượng tiêu thụ lớn, anh ấy làm bên chỗ mình mấy năm, học chút kỹ thuật, cũng muốn về nhà nuôi cá chạch bùn. Mẹ em... Mở miệng muốn ba mươi ngàn đồng, cũng không bàn về lễ ra mắt hay đại khái tiêu khải gì, một bọc quần áo coi như xong, nói chờ Trữ Tử từ trung tâm quản giáo thanh thiếu niên ra, giữ lại cho Trữ Tử dùng kết hôn. Hai chúng em gom góp toàn bộ tiền lương mấy năm nay, cũng không đủ, viết giấy nợ cho mẹ, đáp ứng trong vòng hai năm trả hết.”

Như vậy sao! Quả nhiên là điệu bộ của thím ba. Diêu Tam Tam nhìn Hồng Hà, đột nhiên hơi đau lòng. Ba mươi ngàn đồng, tiền lương một tháng của một công nhân nuôi dưỡng, chẳng qua chỉ có mấy trăm đồng.

“Số tiền này, coi như em cho cha mẹ em dưỡng lão. Về sau này... Đường xa, em có thể không tới nhiều lắm, chị Tam, chị bảo trọng mình.”

Diêu Tam Tam biết, mấy năm nay thím ba tìm mấy nhà chồng cho Hồng Hà, chữ lợi đứng đầu, vĩnh viễn không bàn luận gì với Hồng Hà, xem ra hai mẹ con này, rốt cuộc cãi nhau. Hồng Hà tìm đối tượng đường xa như vậy, rất khó nói không phải muốn rời khỏi mẹ xa xa.

Hồng Hà một khi lấy chồng xa, đến Quý Châu vài ngàn dặm đường, lui về sau có thể khó mà gặp mặt được.

Diêu Tam Tam cảm thán.

“Hồng Hà, trong tay chị Tam có tiền, cho em trả hết ba mươi ngàn đồng cho thím ba, còn bao nhiêu cho các em một chút, hai em trở về Quý Châu, gây dựng sự nghiệp cho tốt.” Diêu Tam Tam vội nói, cái khác, cô cũng không biết nên giúp Hồng Hà như thế nào rồi.

“Không cần, chị Tam. Chị đã giúp em rất nhiều.” Diêu Hồng Hà cười cười, nói, “Chúng em, phải tự mình đứng lên.”

Mấy năm nay gia đình thay đổi, quá trình tâm trí mấy năm, cô nhóc Hồng Hà này, hình như thành thực rất nhiều!

Điều Tam Tam suy nghĩ một chút, cũng không miễn cưỡng con bé, ý tưởng tự lực cánh sinh của con bé đương nhiên tốt.

Hai người nói một chút, trời lạnh, Bào Kim Đông gọi cô về nhà.

Đêm đó Điều Tam Tam lấy bộ vòng đeo tay vàng của mình ra, gọi Hồng Hà, đưa cho con bé.

Điều Hồng Hà mới đầu từ chối không nhận, Điều Tam Tam chỉ nói: “Cầm đi, em cứ đi như vậy, cũng còn không làm tiệc mừng quà cưới, đến bên kia làm việc vui, coi như chị Tam đưa cho em lễ vật kết hôn.”

Chọn bộ vòng vàng già kia, Điều Tam Tam đơn giản nghĩ rằng, nếu vợ chồng son Hồng Hà gây dựng sự nghiệp thuận lợi, thời gian thoải mái, thì cũng chỉ là một kỷ niệm mà thôi. Nếu vợ chồng son gặp phải khó khăn gì, vòng tay này, đáng tiền hơn bao nhiêu đồ khác, cũng dễ dàng bán lấy tiền ngay lúc đó.

Mười bảy tháng giêng Điều Hồng Hà rời nhà, mang theo vòng tay vàng Điều Tam Tam cho cô, cầm theo một bọc nhỏ không lớn, trong túi xách chính là quần áo của cô. Điều Tam Tam cuối cùng không nhìn thấy đối tượng của Hồng Hà, Bào Kim Đông nói, anh từng thấy, là một thằng nhóc rất thực tế.

Hồng Hà mới đi mấy ngày, hai mươi hai tháng giêng, giữa nửa đêm, bà nội Điều ngừng thở, trước khi chết chỉ có ông cụ Điều ở bên cạnh.

Điều Liên Phát chạy tới vào canh năm, nhớ tới thê lương lúc mẹ mình đi, nhin đau không được khóc một trận. Náo thì náo, loạn thì loạn, dù sao vẫn là mẹ ruột của ông.

Điều Liên Phát là con trưởng, lập tức vội vàng chuyển đưa linh cữu.

Tất cả tiêu xài, không thể trông cậy vào nhà chú hai và chú ba tự giác, Điều Liên Phát cũng nắm lấy, đơn giản một chút tiền, lúc này mới sang năm mới, nhà họ Điều ai cũng không muốn so đo, chỉ cần yên ổn không sinh chuyện đưa tiền người xuống là tốt rồi.

Nhìn qua chú hai Điều bây giờ, xem ra già hơn Điều Liên Phát mười mấy tuổi rồi, nhìn tinh thần, đầy bụng chua xót, chỉ buồn bã khóc. Mà chú ba Điều, hoàn toàn là đáng về tề liệt, mặt không chút thay đổi.

Những chuyện này, Điều Tam Tam đều nghe Bào Kim Đông nói, anh là cháu trai trưởng, đương nhiên phải đi để tang) đưa ma, Điều Tam Tam mới đầu suy nghĩ, có phải cô cũng phải chuẩn bị một chút, đi theo đưa ma không.

“Con không phải đi! Con mang thai đứa bé đó, phụ nữ có mang, theo quy củ phải kiêng kỵ người qua đời, không thể đụng phải đứa bé.” Điều Liên Phát về nhà lấy tiền, nói một câu như thế với Điều Tam Tam.

“Đây là phong tục, ai cũng không thể nói cái gì.” Trương Hồng Cúc cũng nói, “Vốn sau khi hỏa táng, vẫn có thể đi, nhưng bây giờ thân thể con không phải bình thường, cũng năm, sáu tháng rồi, hoàn cảnh tang sự kia, vẫn không đi thì tốt hơn. Lại nói đi khó tránh khỏi phải đập đầu quý xuống, con cũng không dễ dàng.”

Điều Tam Tam lại chuyển ánh mắt hỏi thăm sang Điều Liên Phát, Điều Liên Phát cũng nói: “Mẹ con nói đúng lắm, cũng đừng đi. Cái gì gọi là hiếu, cái gì gọi là bất hiếu? Khi còn sống, chúng ta cho ăn cho uống, có bệnh chúng ta điều trị, người chết như đèn tắt, chăm sóc đứa bé trước quan trọng hơn.”

Cứ như vậy, Điều Tam Tam liền không đi, cô ở nhà, nghe tiếng kèn tang sự từ nơi xa, cố gắng nhớ lại dáng vẻ của bà nội Điều, lại phát hiện gương mặt của bà nội Điều trong ấn tượng đó, mơ hồ không rõ.

Cô vượt vượt bụng, đi bộ vòng quanh sân, có người gõ cửa, cô ra mở cửa chính, mẹ Bào bụng nổi đun nước tiến vào, cười gọi cô: “Chưng canh gà đen táo đỏ cho con, mau thừa dịp còn nóng uống vào, bổ máu. Kim Đông đi theo túc trực bên linh cữu, đặc biệt gọi điện thoại về nhà, kêu mẹ chuẩn bị cơm cho con ăn.” Mẹ Bào nói xong chép chép miệng, không nhìn được trêu ghẹo con trai, “Con trai của mẹ đây, vẫn còn chưa yên tâm với chính mẹ đẻ mình đâu, con nói mẹ có thể đẻ cho con đôi bụng sao? Vốn định gọi con tới trong nhà ăn, sợ nhà chúng ta nhiều người, náo loạn con không yên tĩnh.”

Được rồi, cô là gấu trúc, Điều Tam Tam bây giờ đã sớm tự biết rõ rồi.

Hai mẹ chồng nàng dâu vào phòng, mẹ Bào đi cầm chén, Điều Tam Tam giờ nấp nôi lên nhìn nói: “Mẹ, mẹ gọi cái này là canh gà đen táo đỏ sao?”

“Con đây?” Mẹ Bào vội vàng tới, đưa đầu nhìn một chút, nói, “Mẹ hầm một buổi chiều, không dám cho nhiều gia vị gì, Tiểu Song em dâu con nói, gia vị nhiều phụ nữ mang thai ăn không ngon, con nếm thử một chút, thích hợp ăn chứ.”

“Không phải, mẹ cái này...” Điều Tam Tam cười nghĩ tới từ hình dung, “Mẹ, cái này không gọi là canh, trừ táo đỏ, vốn tất cả đều là thịt gà có được không?”

“Ôi, chỉ uống chút nước canh suông sao có thể uống no? Con không nghe người ta nói sao, mẹ mang thai, ăn mười lăm, hai người ăn cơm đó, vẫn không thể có thể ăn?” Mẹ Bào nói, bới thêm một chén nữa, cười khích lệ Điều Tam Tam: “Ăn mau, một con gà này, ăn no làm đồ ăn vặt, cũng ăn hết.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Sinh mệnh mới

Editor: Puck -

Tiết trời đầu mùa hè, Diêu Tam Tam dưới đồng hành của Bào Kim Đông và Trương Hồng Cúc, mẹ Bào, nhập viện chờ sinh.

Trong phòng bệnh gia đình đầy đủ ánh nắng mặt trời, rộng rãi ấm áp, Diêu Tam Tam ngồi bên giường, lật sổ tay khám tay trong tay, nhìn từng số liệu ghi chép trong này, nhớ lại biến hóa thần kỳ của thai nhi, tưởng tượng thấy đáng về đứa bé.

Làm xong thủ tục nhập viện, Trương Hồng Cúc và mẹ Bào lại vội vàng thu xếp mở ra, sau một phen dọn dẹp thu thập, hai người đã nói muốn đi siêu thị mua chút đồ dùng hằng ngày, kết bạn đi ra ngoài.

Bào Kim Đông tự giác lưu lại làm bạn với vợ, hôm nay lúc bắt thường này, Bào Kim Đông nào dám rời khỏi cô trong chốc lát?

Khám thai tất cả bình thường, cô lại nói nhập viện trước, thật sự không có gì để lo lắng, nhưng mà, cũng không nói lên Diêu Tam Tam có thể hoàn toàn yên lòng.

Kiếp trước cô vì khó sinh mà chết, trừ đứa bé, gần như hoàn toàn không có chỗ nào lưu luyến. Mà lúc này đây, người và vật đáng giá để cô yêu thương nhiệt liệt, lại quá nhiều.

Kếp trước... Trong cuộc sống hạnh phúc, Diêu Tam Tam có lúc thậm chí hoài nghi, nếu nói kiếp trước, có phải vốn là giấc mộng hoang đường của mình không, mộng quá mức chân thật, đi vào sâu quá mức thôi.

Cô tình nguyện nghĩ vậy!

“Anh Kim Đông, tối hôm qua em nằm mơ?”

“Nằm mơ?” Bào Kim Đông lơ đãng hỏi, “Mơ thấy cái gì? Em thấy con chúng ta là con trai hay con gái?”

Con trai hay là con gái? Diêu Tam Tam bây giờ chưa từng lo lắng đến, nếu là con gái, có thể sẽ có người thất vọng không. Cô tin tưởng người đàn ông của mình, Bào kim Đông đương nhiên sẽ không. Những người khác, mặc dù có nhân vật tới đóng vai trọng nam khinh nữ, Diêu Tam Tam tin tưởng, mình bây giờ, có đủ năng lực bảo vệ đứa bé của mình, cho bé cuộc sống hạnh phúc nhất.

“Em mơ thấy, em sinh con không thuận lợi, khó sinh rồi.”

Diêu Tam Tam nói xong, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm vào Bào Kim Đông, nếu cô thật sự có gì không thuận lợi, có phải quá tàn nhẫn với anh không?

Nhìn người đàn ông một đường đi tới bên cạnh mình, Diêu Tam Tam lại phát hiện, cô yêu người đàn ông này, đã hơn cô yêu chính mình.

Bào Kim Đông ngừng hành động vuốt ve quần áo nhỏ trong tay, tức giận liếc cô một cái, chỉ nói câu: “Mơ mẫm suy nghĩ gì đâu, buổi trưa em ăn nhiều nên khó chịu hả?”

“Thật!” Diêu Tam Tam nghiêm túc cường điệu.

“Thật? Mang thai lớn thân thể mệt mỏi, em chính là ngủ không ngon.” Bào Kim Đông ngồi xuống, thuận tay ôm lấy vai cô nói, “Nằm mộng là ngược lại, đừng lo lắng vớ vẩn, ha!”

“Anh Kim Đông, vậy nếu lỡ như không thuận lợi?”

“Lỡ như? Ở đâu ra lỡ như! Chỉ suy nghĩ lung tung.” Bào Kim Đông cười nói, “Tam Tam là sinh mạng của anh, anh sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì.”

Ặc... Thật là một đề tài không thú vị, suy nghĩ một chút, Diêu Tam Tam cũng cảm thấy nhàm chán, nói chút này làm gì? Ánh mặt trời thật rực rỡ, thời gian thật tốt đẹp!

“Anh Kim Đông, trong phòng buồn bức, em muốn ra ngoài đi dạo.”

Bào Kim Đông đồng ý một tiếng, rồi nắm tay cô, hai người chậm rãi từ đi ra phòng bệnh, phòng bệnh gia đình phía trong cùng, hai người đi dọc hành lang ra ngoài.

Bệnh viện là một nơi không sung sướng, nhưng khác biệt duy nhất, chính là khoa sản, phòng bệnh khoa sản, luôn sung sướng vui vẻ khác thường.

Phòng bệnh hai bên hành lang, có đóng chặt lại, yên lặng, chắc con trẻ đang ngủ, có tùy ý mở rộng cánh cửa ra, mỗi một khuôn mặt lộ ra từ trong cửa, đều mang theo nụ cười sung sướng.

Có thể giường ngủ không đủ, trong hành lang cũng tăng thêm vài giường bệnh, có sản phụ nằm, có phụ nữ mang thai mặc đồ ngủ ngồi trên giường, nhỏ

giọng nói chuyện với người nhà, đáng vẻ rất ảm áp.

Bào Kim Đông lôi kéo Diêu Tam Tam, nghiêng người tránh hai y tá đẩy giường phẫu thuật tới, cẩn thận kéo cô, vòng qua giường bệnh trong hành lang.

“Người cũng thật nhiều, con nít tụ tập nữa!” Diêu Tam Tam nói.

“Bệnh viện này, không phải đều như vậy.” Bào Kim Đông nói, “So với lúc trước anh tới, người nhiều hơn, thêm giường.”

Ngày dự sinh của Diêu Tam Tam gần tới, Bào Kim Đông đã tới một lần, nói muốn một phòng bệnh gia đình riêng trước.

“Này, cẩn thận!” Một người đàn ông vội vã đi tới ở phía đối diện, cầm một đồng sữa bột, bình sữa, phích nước nóng cùng với hộp giữ nhiệt, hai tay cầm đầy tràn, người đàn ông kia chỉ lo đi, xông thẳng tới đây, phích nước nóng trong tay mất thấy sắp đụng đến Diêu Tam Tam rồi. Bào Kim Đông đưa tay bảo vệ vợ, đồng thời đưa tay đỡ người kia, nói một câu: “Anh chú ý một chút, đừng đụng vào người ta.”

“Xin lỗi, quá bận rộn quá bận rộn!” Người đàn ông kia luôn miệng nói xin lỗi, đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn bọn họ.

Diêu Tam Tam vốn không chú ý tới, ngay khoảnh khắc khi người đàn ông kia ngẩng đầu lên, Diêu Tam Tam hơi sững sờ, hơi ngạc nhiên.

Khuôn mặt người đàn ông trước mắt này, có ở sâu trong trí nhớ của cô, có lẽ thời gian cực nhanh, cũng đã không phải rất rõ ràng, nhưng cô nhớ không lầm.

Người đàn ông trước mắt này, cô nhận ra được, là con trai độc nhất của nhà họ Tống ở trấn trên cùng huyện, Diêu Tam Tam bây giờ đã không muốn nhắc tới tên người này rồi, cô tình nguyện tin tưởng, đó là một giấc mộng hoang đường.

Người này, là chồng kiếp trước của Diêu Tam Tam, chúng ta tạm thời gọi anh ta là anh Tống đi.

Chỉ thấy anh Tống này, cúi đầu, vẻ mặt khổ sở, cuống quýt gạt đầu nhận lỗi với bọn họ, rồi nghiêng người vội vã lướt qua, đi về phía giường bệnh trên hành lang.

“Sao giờ anh mới tới? Lẽ lẽ mệt mỏi đường đường đúng không?”

Có một người phụ nữ đang ngồi trên giường bệnh, mặt dữ tợn, vừa mập vừa khỏe, khổ người có thể so sánh với Bào Kim Đông, nhìn đáng ghét đã sinh con, trong ngực lại ôm lấy đứa nhỏ được chần lông bao lấy, chặn đầu kêu la anh Tống.

“Có vài chuyện, anh dù sao cũng phải làm xong hết chứ?” Anh Tống buông đồng hồ trong tay xuống, giơ tay lên lau mồ hôi, “Anh một chút cũng không dám lười.”

“Anh không dám lười, chờ anh làm xong mọi chuyện, đứa bé cũng chết đói!” Người phụ nữ kia hừ lạnh nói.

Anh Tống lập tức cúi đầu im lặng, vội vàng ủ nóng bình sữa, pha sữa bột.

“Anh hỏi chưa? Tối nay có đổi giường bệnh không?”

“Còn... Còn không có, y tá nói chờ một chút, vừa có người xuất viện, sẽ để cho chúng ta đi vào phòng bệnh.”

“Chờ chờ chờ, chờ cái mẹ nó, anh thứ đồ vô dụng này, một cái rắm cũng không thả được, ở trong hành lang người đến người đi, bảo tôi làm sao ở!”

Mắng liên tiếp.

Bào Kim Đông liếc nhìn Diêu Tam Tam, ôm vai cô, nói: “Đi thôi, gây gổ có gì mà nhìn!”

“Ừ, đi.” Diêu Tam Tam lạnh lùng xoay đầu đi, dưới bảo vệ của Bào Kim Đông cất bước tránh ra.

Bọn họ đi xuống lầu phòng bệnh, đi dạo một chút trong khu vực xanh hóa * nhỏ nhỏ của bệnh viện, rồi trở lại phòng bệnh.

(*) khu vực xanh hóa: Khu vực trồng cây xanh nhằm giảm bớt tiếng ồn, chống khói bụi.

Mẹ Bào và Trương Hồng Cúc đã trở lại, đang thảo luận tã giấy tốt, hay tã bông truyền thống tốt.

Mẹ Bào nói, tã giấy tốt, ban đêm không cần thay, người lớn đưa bé đều có thể yên ổn ngủ.

Trương Hồng Cúc lại cảm giác, vật này kín gió, bị mông nhỏ của đứa bé, không thoải mái.

“Tam Tam, con nói đi?” Hai mẹ hỏi Diêu Tam Tam.

“Con cũng khó mà nói.” Diêu Tam Tam cười, “Tã giấy bớt phiền, tã bông thoải mái, thật ra thì... Dù sao bây giờ là mùa hè, thế nào cũng được.”

“Để con nói, bây giờ dùng tã bông trước, trời nóng nực, tiện giặt xong phơi khô, chờ lui về sau trời lạnh, ban đêm có thể dùng tã giấy.” Bào Kim Đông

xen vào nói.

Ý kiến của anh ngược lại nhận được đồng tình của hai bà mẹ.

Ăn cơm, ngủ. Ban ngày ngoài ý muốn đụng phải anh Tổng, Diêu Tam Tam lại không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, xoay người không muốn suy nghĩ nhiều nữa, dù sao chẳng qua chỉ là một người qua đường.

Ngủ một giấc ngon lành, Bào Kim Đông cùng với cô, đêm đó Trương Hồng Cúc và mẹ bảo không ở trong phòng bệnh, Bào Kim Đông thuê một phòng trong khách sạn cách bệnh viện không xa cho hai bà, lúc đi, hai mẹ lập lại dặn dò, có động tĩnh gì nhanh chóng gọi điện thoại.

Một giấc ngủ này của Diêu Tam Tam, vẫn ngủ thẳng đến hai ba giờ đêm, bụng căng đau, đau tinh.

Cô đẩy Bào Kim Đông, gọi anh: “Này, có thể phải sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Sinh mệnh mới 2

Editor: Puck

Ở trong bệnh viện rồi, Bào Kim Đông cũng không cực kỳ khẩn trương, vội kêu bác sỹ tới.

Tất cả đều hết sức thuận lợi, trong lúc tờ mờ sáng yên tĩnh, chân trời phía đông mới dâng lên chút ánh sáng bình minh mờ mờ, Bào Kim Đông bấm điện thoại di động, nói cho hai mẹ: “Mẹ, hai người tới đây đi, tới đây trông cháu nè.”

“Tam Tam sắp sinh?” Trong điện thoại di động truyền đến một loạt tiếng kinh hoàng, Bào Kim Đông khẽ cười lên, “Sinh rồi.”

Trương Hồng Cúc và mẹ Bào, gần như lấy tốc độ thi chạy một trăm mét, chạy như bay đến bệnh viện, Bào Kim Đông ôm con trai mới sinh, vẫn đứng ở cửa phòng sinh, bác sỹ người ta còn không cho anh đi vào.

“Tam Tam đâu? Tam Tam không có chuyện gì chứ?” Hai bà không phải quá già, túm lấy Bào Kim Đông hỏi.

Trương Hồng Cúc đưa tay ôm đứa bé, Bào Kim Đông cẩn thận đặt đứa bé vào trong ngực bà.

“Tam Tam vẫn còn ở bên trong!” Bào Kim Đông nói.

“Ồ bên trong?” Mẹ Bào vốn nghiêng đầu đi xem cháu trai, nghe xong lời này, lại không còn tâm tư nhìn nữa, trong giọng nói mang theo chút ghen ngào hoảng loạn, hỏi, “Sao vậy? Đứa nhỏ đã đi ra, sao người lớn còn chưa đi ra?”

Bà vừa hỏi, Trương Hồng Cúc cũng giật mình rồi, khẩn trương nhìn chăm chăm vào Bào Kim Đông.

“Mẹ, mẹ nhỏ giọng một chút.” Bào Kim Đông bắt đầu đi nói, “Con hỏi bác sỹ rồi, sản phụ phải ở bên trong quan sát hai giờ, đây là lệ thường, Tam Tam tất cả đều bình thường, mẹ đừng đột nhiên hoảng hốt.”

Ồ! Tim hai bà nhảy lên cổ họng lại thả trở về, bắt đầu có tâm tình nghiên cứu cháu trai mình.

“Nặng bao nhiêu?”

“Bảy cân ba lạng.”

“Bảy cân ba lạng? Thật tốt, thật mập.”

“So ra mập thua Tráng Tráng lúc sinh ra.” Bào Kim Đông thuận miệng nói, “Tráng Tráng tám cân hai lạng! Viên Viên sáu cân bốn lạng.”

“Vậy quá mập.” Mẹ Bào lại nói, “Viên Viên lại quá nhẹ rồi. Cháu chúng ta, không mập không ốm, chính là tốt.” Nghe lời bà nói này, cũng không sợ người bên cạnh trách, may mà hai nhà không ở trước mặt.

“Xem một chút, xem một chút, giống ai đây?” Trương Hồng Cúc.

“Đường như giống Kim Đông nhiều, chỉ có điều thanh tú hơn Kim Đông, sau này da chắc chắn trắng hơn Kim Đông.” Mẹ Bào.

Bào Kim Đông nhếch miệng cười nói, “Bé trai, cần thanh tú như vậy làm gì? Đàn ông phải ra dáng đàn ông.”

Lúc này, một y tá đẩy cửa phòng sinh ra ngoài, mấy người lớn vội vàng vây quanh y tá hỏi thăm tình huống của Diêu Tam Tam.

“Người lớn rất tốt, cũng bình thường.” Y tá nói, “Lúc nữa người nhà khác sinh con, đừng ôm đứa bé ở đây chờ, nếu không trở về phòng bệnh đi, nếu không, để tôi ôm vào để cùng một chỗ với mẹ bé.”

Lúc ấy trong bệnh viện không có phòng bệnh riêng cho trẻ sơ sinh, trẻ sơ sinh, đều ở chung một chỗ với người lớn.

“Ôm trở vào phòng bệnh đi!”

“Mẹ ôm vào đi!”

Trương Hồng Cúc và Bào Kim Đông đồng thời nói, Trương Hồng Cúc nhìn Bào Kim Đông, đều cười cười, cẩn thận giao đứa bé cho y tá, nói: “Cô ôm vào đi, để cho hai mẹ con nó ở chung một chỗ.”

Không cần hỏi, đứa bé ôm vào rồi, hai bà không có chuyện gì làm, quay đầu lại, bắt đầu dạy dỗ Bào Kim Đông.

“Thằng bé này, sắp sinh con cũng không sớm kêu chúng ta, chúng ta tới đây sớm một chút...”

“Đúng thế đúng thế, thằng bé này, chú ý lại lớn như vậy đấy...”

Được rồi được rồi, sai luôn là anh. Bảo các bà, các bà có thể giúp được gì chứ! Bào Kim Đông cười cười ngẫm nghĩ, con trai ra đời, địa vị của anh, ước chừng lại sẽ giảm thêm một cấp rồi?

Diêu Tam Tam ra khỏi phòng sinh, uống chút canh nóng rồi ngủ.

Gần tới trưa, Diêu Tam Tam tỉnh dậy, phát hiện trong phòng bệnh nhiều thêm vài người, từng người một đều rón rén, sợ quấy rầy đến cô và bé cưng mới sinh.

Chị cả, chị hai, Bào Tiểu Song vợ Kim Thành, anh rể hai vốn ở trong thành, còn có tiểu Tứ chuẩn bị thi đại học, đều tới.

Hai tiểu ma vương trong nhà không đến, sợ rằng người lớn sợ đứa nhỏ quá ảm ỉ.

Chắc bởi vì cô cứ ngủ, sự chú ý của mọi người đều tập trung lên người đứa bé, vây quanh bé, nhìn thế nào cũng không đủ.

Người khác vui mừng thì thôi, Lục Cảnh Ba cũng tràn đầy vui vẻ, lặng lẽ nói với Diêu Tiểu Cái: “Nhà bọn họ sinh con trai, thật tốt quá.”

“Có ý gì?” Diêu Tiểu Cái nhú mày, “Sinh con gái thì không tốt?”

“Em thi biết cái gì!” Lục Cảnh Ba mới thăng chức lên cục trưởng, lại trắng tráo nói, “Nhà bọn họ cũng sinh con trai, Viên Viên của chúng ta là con gái, Viên Viên của chúng ta là độc nhất vô nhị.”

...

Diêu Tiểu Cái liếc nhìn anh, bất đắc dĩ nghĩ, Lục Viên Viên trong nhà, sợ rằng thật sự bị làm hư rồi.

Sau giữa trưa Diêu Tam Tam lần đầu tiên được ôm con mình, ngủ cho tới trưa, sau khi tỉnh lại thật nhiều người tranh nhau nhìn đứa bé, cô cũng không vội vã ôm.

Giờ phút này ôm đứa bé, nhìn ngũ quan khuôn mặt nhỏ nhắn quá giống Bào Kim Đông, trong lòng Diêu Tam Tam ảm áp, đồng thời trong đáy lòng đột nhiên sinh ra một ý niệm: Chờ đứa nhỏ này lớn thêm, cô nhất định phải sinh một đứa con gái, lớn lên giống cô mới công bằng.

Nhớ tới lời Lục Cảnh Ba nói lúc trước, Diêu Tam Tam cười khẽ. Đứa bé, cho dù là trai hay gái, cho dù trong nhà có mấy đứa, đối với cô và Bào Kim Đông mà nói, đều là bảo bối độc nhất vô nhị.

Tối hôm đó, ngoài phòng bệnh đột nhiên ồn ào.

Đêm đó, Trương Hồng Cúc lưu lại chăm sóc đứa bé, mẹ Bào cũng không vội đi, ở lại trong phòng bệnh với bọn họ.

Bào Kim Đông vắt khăn nóng, đau lau mặt lau chân cho Diêu Tam Tam, đột nhiên truyền đến một tiếng mắng chửi cao vút bén nhọn.

“Con gái thì làm sao? Con gái là tôi sinh, đến bà chê? Bà đồ bà già sắp chết, chính bà không phải là phụ nữ? Bà có d.ái dài rồi sao? Bà muốn chết cũng nhanh chóng chết xa xa, tôi sinh con gái không cần bà đến xem!”

Mấy người Diêu Tam Tam sợ hết hồn, Trương Hồng Cúc vội vàng kéo chăn che lên đầu cháu, định che lỗ tai thằng bé, sợ kinh sợ đến đứa bé, nào biết đứa bé này cũng khí lớn, tuyệt đối không động, ngủ tiếp.

Bào Kim Đông nhú nhú mày, lác mình đi ra phòng bệnh, anh đứng ở cửa vừa nhìn, trong hành lang đang tiến hành một cuộc chiến tranh, nói là chiến

tranh, vốn thiên về một bên, cô vợ anh Tổng ban ngày bọn họ đứng phải, đang đứng ở bên giường, tay chỉ vào một bà cụ, tức miệng mắng to, mắng thật thô tục khó nghe.

Bà cụ kia nhỏ giọng cãi lại mấy câu gì, cô vợ anh Tổng càng tức giận hơn, đi qua đẩy bà cụ một cái, anh Tổng vội đi qua, định ngăn cản vợ mình, ai ngờ người phụ nữ kia duỗi tay ra, một cử âm bạch cốt trào độc ác, để lại mấy dấu vết đỏ tươi trên mặt anh Tổng.

“Anh đồ vô dụng này, anh còn có bản lĩnh tới, anh định làm gì? Anh hướng về mẹ anh đứng không, anh đi ôm mẹ anh đi, lán con mẹ anh đi!”

“Mày đồ phụ nữ độc ác này...”

“Bà còn dám đánh tôi? Tôi đây mới sinh hai ngày, bà còn dám đánh tôi? Xem tôi có cầm dao chặt đồ con rùa nhà bà không!”

Anh Tổng một tay bịt mặt, cùng vợ mình xô đẩy đến một nơi, trên mặt rất nhanh bị cào một móng.

Bọn họ náo loạn như vậy, hai bên hành lang có không ít phòng bệnh mở cửa, rất nhiều người thò người ra ngoài, bắt mắt nói gì đó, buổi tối khuya vậy, trong phòng bệnh khoa sản, làm ồn ào như thế, trẻ nít nhà nào bị náo loạn tỉnh, tiếng khóc vang lên rồi.

Nhìn lại đứa nhỏ nhà họ Tổng, cũng đang trên giường khóc oa oa!

Bào Kim Đông đứng đó nhìn, hơi tức, anh đi về phía trước mấy bước, giọng không cao không thấp khiển trách: “Có chút tính tự giác được không? Muốn ồn ào mấy người đi về nhà mà náo loạn, nhiều người lớn con nít như vậy, nói nhao nhao cái gì? Kinh sợ đứa bé thì làm như thế nào?”

Bào Kim Đông vừa mở miệng, lập tức có rất nhiều người phụ họa, lúc này một bác sỹ vội vã đi từ trong thang máy ra, quát mắng một nhà kia, “Ồ phòng sinh trên lầu cũng có thể nghe thấy mấy người nói nhao nhao, còn có thể yên tĩnh không?”

Cô vợ anh Tổng ngừng miệng, nhỏ giọng hùng hù hỏ hỏ, tự mình đi tới bên giường ôm đứa bé dỗ dành.

Diêu Tam Tam ghé đầu nhìn một cảnh này, không khỏi tự cảm khái.

Thì ra phụ nữ còn có thể sống như vậy!

Bất hạnh kiếp trước, cô đã từng nghĩ là do không biết nhìn người, thật ra thì chính là do cô mềm yếu không tranh mà thôi.

Bào Kim Đông thấy tình hình chiến tranh bình thường, quay người lại, thấy Diêu Tam Tam lòng hiếu kỳ quá nặng cũng xuống giường, đi theo phía sau anh ngó đảo đảo.

Cho dù cô sinh tự nhiên thân thể khỏe mạnh, thân là sản phụ vẫn nên đáng hoàng một chút có được không? Bào Kim Đông tức giận tròn mắt nhìn cô, cánh tay duỗi ra, ôm lấy vợ, đưa cô trở lại giường.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Kết thúc

Editor: Puck

Thật ra thì, trong mắt người ngoài, nhà họ Diêu có thể giàu lên, hơn phân nửa nguyên nhân là thời vận, chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Bản lĩnh của Diêu Liên Phát có bao nhiêu phân lượng chứ? Cũng thì vì mấy đứa con gái nhà ông tương đối không chịu thua kém, vừa vận dụng vào vận khí tốt. Cái gì? Bạn nói toàn bộ dựa vào ánh mắt tốt đầu óc tốt của ba đứa con gái nhà ông ấy, bản lĩnh tốt làm giàu sao... Đừng quá thất thần thờ dài, dù thông minh tài giỏi như thế nào, ban đầu chẳng qua chỉ là một cô nhóc mười sáu mười bảy tuổi, ánh mắt là một chuyện, may mắn là một chuyện.

Lời này, là mấy ông già trong thôn ngồi một chỗ trên đường cái phơi nắng, bàn về chuyện gần nhất của nhà họ Diêu.

Chuyện mới nhất đây, nhà họ Diêu đóng góp cho trường trung học đứng đầu ở trấn trên sáu triệu, xây ký túc xá học sinh mới, cải thiện điều kiện ở trường của học sinh.

Nhà họ Diêu có tiền, thì bằng lòng tạo phúc cho quê nhà, nhưng mà, tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào không làm mà hưởng.

Nhà họ Diêu có bao nhiêu tiền? Cũng không ai biết. Đoán chừng người trong nhà họ Diêu, cũng không tính chính xác.

Những năm gần đây, sản nghiệp nhà họ Diêu dần tạo thành quy cách tập đoàn hóa, mấy trăm mẫu khu thơm giống, do cô con gái thứ hai Diêu Tiểu Cái quản lý, một xưởng gia công sản phẩm thủy sản lớn như thế, do con rể lớn Dương Bắc Kinh quản lý, mấy trăm mẫu mặt nước nuôi dưỡng cá chạch bùn,

và khu vực nuôi dưỡng cá kim châm vốn lớn nhất tỉnh, do con gái thứ ba Điều Tam Tam quản lý, mạng lưới liên lạc tiêu thụ trải rộng các nơi, còn có các cửa hàng và bất động sản, Bảo Kim Đông quản lý.

Có người lặng lẽ tính toán, riêng cửa hàng trong tỉnh, trong tay Bảo Kim Đông có trên trăm nơi, giá trị không nên nhiều lời.

Nhà họ Điều, gần như sáng lập một vương quốc của cải thuộc về bọn họ.

Tập đoàn to như vậy, ai đứng đầu? Cho tới bây giờ cũng không có người nào trong nhà họ Điều nói chính xác, nhưng cũng chưa từng có hỗn loạn nào. Nghe nói pháp nhân của sản nghiệp tập đoàn là Bảo Kim Đông, anh đứng đầu – chỉ có điều, dưới đứng đầu hình như còn có cổ, quản lý đứng đầu, còn quản đầu đến được gọi là một cam tâm tình nguyện.

Thôn Thổ Cầu bây giờ, dưới các loại sản nghiệp kéo theo, đã sớm không còn là thôn trang nhỏ nghèo khó vắng vẻ ban đầu rồi, riêng khu vực mấy ngàn mẫu nuôi dưỡng cá chạch bùn, đã khiến rất nhiều dân trong thôn giàu. Giàu thế nào? Bạn xem các kiểu tòa nhà hiện đại nhỏ, xem thôn bên cạnh xây khu biệt thự xinh đẹp, bạn sẽ biết.

Nhà họ Điều có bao nhiêu tiền? Bảo Kim Đông cũng còn chưa tính toán cẩn thận. Rất nhiều sản nghiệp, không phải dễ tính toán như vậy, bạn nói anh là một nông dân, tiền ước chừng đủ tiêu là được, giàu có đến trình độ nhất định, quả thật tăng vọt giống như trái cầu tuyết, Bảo Kim Đông không cần tính toán chính xác như vậy.

Tiểu Tử thực sự tốt nghiệp đại học danh giá nói, muốn biết rõ không khó khăn, mời một đánh giá cơ cấu tài sản là được. Nhưng nhà bọn họ cũng không thiếu tiền bạc, sản nghiệp cũng không định đưa ra thị trường, Bảo Kim Đông đã nói, đánh giá cái này làm gì! Nhất định làm ra con số kinh người, nhà họ Điều còn chưa đủ gây vạ sao?

Sản nghiệp lớn, rất nhiều chuyện đều thay đổi theo. Bảo Kim Lai và Bảo Kim Thành, đã thành công sự nghiệp phụ tá đặc lực của Bảo Kim Đông, Bảo Tiểu Song xấu hổ lúc đầu đó, bây giờ đã là trợ thủ đặc lực của Điều Tiểu Cải trong khu urom giống rồi, làm việc, tuyệt đối không mơ hồ. Cha Bảo mẹ Bảo, cha Điều mẹ Điều, đã sớm an dưỡng tuổi già, ngậm kẹo đùa cháu rồi, cuộc sống khỏi nói quá tiêu dao thoải mái!

Tốt nghiệp thạc sĩ, Điều Tiểu Tử cuối cùng mang bạn trai về nhà, một người trẻ tuổi rất rực rỡ anh tuấn, là bạn học thời đại học cùng học xong một trường thạc sĩ với tiểu Tử. Người nhà họ Điều hiểu lý do của cậu ấy, nói đến cười đã, lần đầu ăn cơm ở nhà họ Điều, trên bàn có một con gà quay vàng óng ánh thơm nức, người này đưa tay vịn đùi gà xuống, thả vào trong chén tiểu Tử.

Cậu ấy, lúc ấy Điều Tam Tam cười nói, nhìn một cái cũng biết là một người thương vợ.

Xe việt dã khí phách vững vàng lái vào chung cư, dừng trước một tòa nhà nhỏ, Bảo Kim Đông xuống xe, tiện tay đóng cửa xe, đi vào trong căn nhà âm áp ánh đèn.

Người này, thời gian không khiến anh dần già đi, ngược lại còn có sức quyến rũ rồi. Con trai một lượt lên cấp hai rồi, không phát tướng bụng bia, không lâu cá như đàn ông trung niên, vẫn khỏe mạnh như trẻ tuổi, trắng kiện như cũ, khí tức như gấu như cũ, chỉ có điều thêm vài phần nội tâm và phong độ, đi trên đường cái, càng khiến không ít cô gái nhỏ quay đầu lại.

Điều Tam Tam ngược lại sẽ không lo lắng Bảo Kim Đông làm ra mèo mả gì, có chút tình cảm, một khi đã xác định, thì không thể nào thay đổi. Là người đàn ông có tiền, có sức quyến rũ, còn có thủ đoạn, thường ở bên ngoài, nếu muốn giữ trò quý, không dễ phòng được. Nhưng mà đôi lại Bảo Kim Đông, thì không muốn trò quý như vậy, người phụ nữ trong mắt anh, trừ vợ anh ra, những người khác đều thống nhất xưng hô là “Người phụ nữ khác”.

Nghe nói trong buổi gặp mặt cao cấp nào đó, Bảo Kim Đông ít có mặt đơn độc đi. Giá trị của cái thần bí và phong cách khiêm tốn, cũng rất khó không làm người khác chú ý, đã có nữ cường nhân * trẻ tuổi xinh đẹp thành phần tri thức nhiệt tình đến gần nói, Bảo tổng sao lại không mang bạn gái tới vậy?

(*) Nữ cường nhân là cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

“Bạn gái?” Lúc ấy Bảo Kim Đông nói, “Không có!”

“Hả, thật khó tin tưởng ngài còn không có bạn gái! Không thể nào.” E lệ trong sự kích động.

“Thật sự không có, lấy nhân cách bảo đảm.”

“Bảo tổng có phải chỉ lo bận rộn sự nghiệp? Ngài bây giờ không có ý định tìm bạn gái sao?”

“Tôi cũng muốn tìm vậy!” Bảo Kim Đông mỉm cười, “Nhưng vợ tôi không cho!”

Nghe nói đây là một tiết mục ngăn làm cho người ta đau lòng.

Bảo Kim Đông nhân vật chính của tiết mục ngăn, giờ phút này bước nhanh vào cửa nhà mình, liếc nhìn vợ đang cầm đĩa trái cây, vui trên ghế sofa xem tivi, dưới ánh đèn âm áp, đó là một vẻ đẹp dịu dàng thanh tao lịch sự.

Bảo Kim Đông đi thẳng qua, tiện tay cởi áo khoác xuống, ngã ngồi, ôm người, thần nhiên xem tivi theo cô.

“Con gái đâu?”

“Ngủ. Ban ngày nhà trẻ có tổ chức gia đình vui vẻ gì đó, đi lều lớn hái dâu tây, chơi một thân mồ hôi, trong miệng còn ngậm com đã ngủ rồi.”

“Con trai đâu?”

“Đi lớp tự học buổi tối, còn chưa trở về!”

Diêu Tam Tam cuối cùng không nhận được ý định muốn con gái, lúc con trai học tiểu học lại mang thai sinh một cô con gái bảo bối. Tính toán chút chênh lệch này, con trai một lượt lên cấp hai rồi, con gái Nha Nha mới đi nhà trẻ, Viên Viên và Tráng Tráng cũng đều lớn, học cấp ba rồi, thai thứ hai nhà chị cả không đúng dịp, vẫn là một con trai, cũng đã hơn mười tuổi rồi. Vì vậy cô con gái này của bọn họ, thật sự thành “Tiểu” công chúa mềm mại ngọt ngào rồi.

Cũng may, trong nhà có một Lục Viên Viên công chúa lạnh nhạt như vậy, xinh đẹp, kiêu ngạo, nhanh nhẹn nhanh miệng, thông minh hơn người, thật sự đủ ánh sáng bắn ra bốn phía, nhưng so với tiểu Nha Nha vui vẻ đáng yêu của nhà họ Diêu, không hề xảy ra xung đột chút nào, không riêng gì không xung đột, các anh các chị, không một ai không coi tiểu Nha Nha thành bảo vật trong lòng.

Bào Kim Đông nói, cho dù mệt mỏi hơn nữa, ôm lấy con gái mình, nghe giọng nói con bé giống như ngâm nước đường, cái gì cũng không cảm thấy mệt mỏi.

“Thời gian tự học buổi tối đã đến, nên trở về rồi chứ!” Bào Kim Đông hỏi về con trai.

“Ai biết! Trở lại không đúng giờ, em vẫn lo lắng thằng bé đã yếu.” Học tại nhà, con trai tính tình bướng bỉnh cũng tốt, cũng không lo lắng thằng bé học cái xấu, lại lo lắng các cô gái nhỏ vây quanh thằng bé quá nhiều!

“Yêu sớm?” Bào Kim Đông cười, trắng tráo khoe khoang, “Con anh đẹp trai mà, giống cha! Thật phải như vậy, hai chúng ta giáo dục không đến, không có sức thuyết phục, em nghĩ đi, hai chúng ta ở chung một chỗ khi nào?”

“Hai chúng ta...” Diêu Tam Tam bĩu môi, “Anh đừng nghĩ vậy, hơn nữa không thể nói vậy trước mặt đứa bé. Hai chúng ta yêu sớm khi nào?”

“Không có? Em suy nghĩ một chút, em mười hai tuổi, anh đã cả ngày cười xe chở em đi học, khi đó đã biết thương vợ mình rồi!”

“Nói hươu nói vượn, khi đó người nào yêu anh!” Diêu Tam Tam vội vàng phui sạch, vấn đề nguyên tắc. “Thằng nhóc Uy Uy kia, cả ngày si mê đánh quyền gì đó, cả ngày suy nghĩ muốn làm cao thủ.”

“Chỉ với cánh tay nhỏ chân nhỏ kia của nó? Luyện quyền kích còn non! Nhưng mà nó muốn học cũng tốt, luyện một chút, sẽ không nương pháo *.”

(*) nương pháo: Êo lá, pê dê, đàn ông có tính cách giống như phụ nữ.

“Nương pháo? Anh bây giờ đã theo kịp trào lưu, từ của người trẻ tuổi cũng có thể nghe được từ trong miệng anh.”

“Này, anh đã già sao?” Bào Kim Đông nói xong, mập mờ nháy mắt mấy cái với vợ, “Em nói rõ ràng cho anh, nếu không chúng ta vào trong nhà thử xem một chút?”

“Da mặt dày.” Mặc dù bị trêu ghẹo trăm ngàn lần, Diêu Tam Tam vẫn quần bách. Kẻ xấu xa này, trong đầu không thể nghĩ chút gì khác?

“Tại sao gọi da mặt dày? Đáng mày râu không thể nghĩ đến vợ mình sao?” Bào Kim Đông cười. Vuốt ve mái tóc trơn mượt của cô, tiếp tục tán gẫu thời gian thông dong thuộc về bọn họ.

Trong bóng đêm, ngay cả ánh đèn cũng trở nên yên tĩnh âm áp rồi.

HOÀN TRỌN BỘ

Bạn đang đọc truyện *Tam Cô Nương Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.